

Vittnesbörd för Församlingen, band 4

av Ellen G White

Originaltitel: Testimonies for the Church vol 4

Översatt 2016

ellenwhite.se

Tidsperioden för band fyra.	5
Vittnesbörd 26(1876)	
Bibliska biografier	9
Församlingens enhet	16
Gå framåt	20
Att ge efter för aptiten	28
Att välja jordiska rikedomar	43
Sann välgörenhet	55
Kristi medarbetare	67
Prövningens process	83
Arbete som bidrar till hälsa	94
Den sociala miljöns påverkan	104
Delade intressen	118
Självupphöjelse	125
Missionärer i hemmet	134
Vittnesbörd 27 (1876)	
Villig lydnad	144
De tolv spejarna	148
Jerikos fall	156
Jeremia tillrättavisar Israel	164
Trofast tillrättavising är nödvändig	186
Fullständig helgelse	213
Nödvändigheten av enighet	221
Motstånd mot trofasta varningar	227
Guds buds helighet	247
Egenkärlek i församlingen och i familjen	255
Vädjan till predikanter	260
Vittnesbörd 28 (1879)	
Erfarenhet och arbetsuppgifter	271
Förberedelse för Kristi ankomst	306
Tal till predikanter	313
Förståelse för dem som felar	321
Verket i Texas	330
Självupptagna predikanter	341
Ärlighet i affärer	350
Religion i det dagliga livet	360
Hängivenhet hos predikanter	371
Vittnesbörd 29 (1880)	
Domen	384
Vår litteratur	388
Kristi ambassadörer	393
Evangeliets tjänare	407
Vår högskola	418
Guds verk i Iowa	430
Vårt förlag	449
Heliga löften	462
Arv och testamenten	476
Förhållandet mellan medlemmar i församlingen	485

Oärlighet i församlingen	489
Vikten av självbehärskning	495
Obibliska äktenskap	503
Herrens fattiga	508
Guds verk i Battle Creek	511
Att förvalta talenter	519

Vittnesbörd 30 (1881)	
Guds tjänare	523
Varningar och förmaningar	537
Moralisk och intellektuell utbildning	545
Plikt mot den fattige	550
Hälsa och religion	552
Trofasta medarbetare	554
Kristet inflytande	565
Ekonomi och självförnekelse	571
Sanatoriets ställning och uppdrag	575
Medarbetarnas inflytande på varandra	587
Traktatsällskapen	591
Kärlek till världen	609
Enkelhet i klädedräkt	628
Ordentlig utbildning	648
Ansvar inför Gud	654

Tidsperioden för band fyra.

(5) En sjuårsperiod från 1875 till 1881 omfattade de fem broschyrer som nu utgör band 4 av *Vittnesbörd för församlingen*. Det var de sista sju åren i James Whites liv. Samfundets arbete gick in i en expansionsperiod. Bror och Syster White gjorde omfattande resor och arbetade outtröttligt för förlagsverksamheten, genom personliga samtal och i skrift. De kämpade med de problem som de växande institutionerna förde med sig.

Missionen i Europa gjorde stora framsteg, andra arbetare sändes ut för att ansluta sig till äldste Andrews år 1876. Den omfattande visionen den 3 januari 1875, gavs i Battle Creek, som utgjorde bas för det mesta av den första hälften av band 4. Visionen ledde till en bättre förståelse för vårt arbetes världsomspännande karaktär.

Vårt samfund utvecklades starkt vid Stillahavskusten. Den nystartade *Tidernas Tecken* fick en fast grund och år 1875 öppnades Pacific Press, vårt andra Sjundedags-adventistiska förlag, i Oakland. Detta blev snart den största och bäst utrustade förlagsverksamheten på Stillahavskusten. År 1878 öppnade samfundets andra sanatorium sina dörrar, nära St. Helena i Norra Kalifornien.

Med större tryckerier fick vi en snabbt växande litteratur, som i slutet av band 4:s period omfattade *Tankar om Daniels bok och Uppenbarelsen* av Uriah Smith, *Sabbatens historia* av J. N. Andrews och ett antal mindre betydelsefulla verk om hälsa, religiösa ämnen, måttlighet och om barn. Planer för en mer systematisk spridning av litteratur infördes med fast arbetande kolportörer, som gick från dörr till dörr och sålde våra med sanning fyllda böcker. En stor rörelse för gratis litteraturutdelning genom lekmän hade också kommit en bit på väg, med äldste S. N. Haskell som ledare av organisationen för traktater och missionssällskap.

(6) Band 4 sträcker sig över en tidsperiod med stora sjunde-dags adventistiska lägermöten. Vid den första av dessa samlingar år 1868, hade planen följts med stor iver. Inom ett årtionde fanns det knappast någon statlig konferens som inte hade sitt årliga sommarmöte. Platser valdes noggrant ut och mötena utannonserades tydligt. Det var i samband med dessa stora lägermöten som man med gemensam ansträngning började rapportera om sjunde-dags-adventisternas arbete i tidningarna. Man gjorde sig stor möda att göra lägermötena representativa, att laga god mat och att förmedla ett kraftfullt budskap. Möten, som varade fem, sex eller sju dagar och som på vardagarna besöktes av några få hundra adventister, skulle över veckoslutet komma att dra till sig åtskilliga tusen intresserade icke-adventistiska åhörare. Höjdpunkten för ett sådant intresse var år 1876 då tjugotusen personer samlades på platsen för lägermötet, i Groveland, Massachusetts, en förstad till Boston, söndagen den 27 augusti. Mrs. White talade till femtontusen uppmärksamma åhörare den eftermiddagen.

Nykterhetsarbetet gjorde också tydliga framseg under tidsperioden för band 4. Sjunde-dags adventisterna blev tydliga föregångare, med Mrs. White som en av sina ledande talare, ofta i sällskap med etablerade nykterhetsorganisationer. Det praktiska sätt på vilket de dämde upp för omåttlighetens tidvattensvåg, berättar Mrs. White om i sitt kapitel, "Erfarenhet och arbete", mitt i denna bok.

Vid samfundets huvudkvarter i Battle Creek var det stor aktivitet under dessa år i slutet av sjuttioalet. Det nya tabernaklet avlöste det alltför lilla bönehuset. Denna nya kyrka, som byggts för att rymma generalkonferensens sammanträden, blev känt som tiocents- tabernaklet, eftersom varje församlingsmedlem över hela landet ombads att bidra med minst tio cent till dess uppbyggnad. Det restes mellan *Review and Herald's* kontor och Sanatoriet och var vänt mot en vacker park. Nya mycket större sanatoriebyggnader byggdes och togs i bruk. Ungefär vid samma tid etablerades (7) hälsoarbetet mer på allvar, när särskilt utbildade läkare återvände från landets bästa medicinskolor, för att stå i spetsen för detta betydelsefulla arbete i Battle Creek. Samfundets hälsotidskrift, *God hälsa*, glädde sig åt den "största spridningen bland hälsotidskrifter i Amerika." *Review and Herald's* kontor hade blivit det "största och bäst utrustade tryckeriet i staten" Michigan. Arbetet på det nyöppnade Battle Creek college gjorde ständiga framsteg och år 1881 skrevs nästan femhundra studenter in.

Samtidigt som bror och Syster White under de här åren hade sitt hem antingen i Michigan eller i Kalifornien, finner vi dem under några månader i Texas. Senare gjorde Syster White en längre resa till nordvästra delen av Stilla havets kust. De var tillbaka igen i Battle Creek, Michigan, vid tiden för äldste Whites död år 1881.

Sådana är några av de händelser som inträffade under tiden för band 4. Överallt i boken finns det rådgivande och undervisande budskap som är viktiga för alla linjer inom dessa arbetsområden som snabbt utvecklades. Men tyngdpunkten i detta 657sidor stora band läggs på de tjänstgörandes och församlingsmedlemmarnas personliga

erfarenhet. Det är sant att det snabbt växande samfundets expanderande arbete ofta behövde och fick vägledning och varningar eller tillrättavisningar, men de ärenden som gällde administrationen kom i andra hand jämfört med ledarnas och församlingsmedlemmarnas personliga erfarenhet. Ledningen av församlingens verksamheter var endast rent mekanisk och sjundedags adventisternas andliga erfarenhet sjönk ned till en nivå med ren formalism. Församlingen måste hållas ren, dess standard hög, dess medlemmar levande i sin tjänst och ha en personlig erfarenhet i Guds verk.

Då är det inte konstigt att den största delen av band 4 har att göra med praktiska ämnen som "aptiten", "familjedisciplin", "självkontroll", "ärlighet i affärer", "löftenas helighet", "obibliska äktenskap", "enkla kläder", "kärlek till världen", "förberedelse för Kristi ankomst" och en mängd (8) andra viktiga ämnen. Detta var några av de budskap som syftade till att förnya, tillrättavisa och rena församlingen under dessa tidiga år. Eftersom sjunde-dags adventister kämpar med samma frestare och möter samma problem och erfarenheter i dag, bör dessa inspirerade artiklar läsas och läsas om och deras råd och varningar bör uppmärksammas, så att Guds avsikt med att ge denna undervisning för att lyfta upp och uppmuntra församlingen måtte kunna förverkligas.

De som anförtrotts uppgiften att publicera Ellen G Whites skrifter.

Vittnesbörd 26 (1876) - Vittnesbörd för församlingen Bibliska biografier

(9) De levnadsskildringar som Bibeln innehåller, är autentiska berättelser om verkliga personer. Från Adam och ned genom efterföljande generationer ända till apostlarnas tid har vi en tydlig och osminkad berättelse om vad som verkligen hände, och om verkliga människors sanna karaktärer. Det är ett ämne till förundran för många, att den inspirerade historien i goda människors liv även skulle skildra sådana fakta som fläckar deras karaktär. Icke-kristna påminner om dessa synder med stor tillfredsställelse och förlöjligar deras misslyckanden. De inspirerade författarna vittnade inte falskt för att förhindra att den heliga historien besudlades av berättelsen om människors svagheter och brister. Guds skribenter skrev ned det som den helige Ande uppenbarade för dem utan att själva kontrollera arbetet. De skrev ned den verkliga sanningen och hårda, motbudande fakta uppenbaras av orsaker som vi inte till fullo kan fatta.

Ett av de bästa bevisen på Bibelns tillförlitlighet är att sanningen inte har putsats upp eller huvudpersonernas synder förminskats. Många hävdar att det är en lätt sak att återge vad som har hänt i ett vanligt liv. Men det är ett bevisat faktum, att det är en mänsklig omöjlighet att ge en opartisk berättelse om en samtida, och det är nästan lika svårt att berätta, om en person eller ett folk, vars karriär vi känner, utan att avvika från sanningen. Vårt sinne påverkas av fördomar (10) som gör det nästan omöjligt att behandla

ämnet opartiskt. Antingen framstår den skildrade personens brister i lysande färger, eller också lyser hans dygder med ofördunklad lyster, beroende på om författaren är partisk för eller emot honom. Hur opartisk historikern än menar sig vara, är alla kritiker överens om att det är mycket svårt att verkligen vara helt objektiv.

Men den gudomliga inspirationen, som står över alla mänskliga svagheter, berättar den enkla, nakna sanningen. Hur många biografier har inte skrivits om fullkomliga kristna, som i sitt dagliga liv i hemmet och i sin gemenskap med församlingen, lyst med den obesmittade fromhetens föredöme. Inga fel fläckade deras heliga skönhet, inga brister är antecknade som påminner oss om att de var vanliga människor och föremål för vanliga människors frestelser. Men hade inspirationens penna skrivit deras historia, hur annorlunda skulle den inte ha sett ut. Då skulle mänskliga svagheter funnits uppenbarade, liksom kamp mot själviskhet, ofördragsamhet och stolthet, kanhända dolda synder och en ständig strid mellan köttet och anden.

Inte ens i en privat dagbok har författaren skrivit ned sina syndiga handlingar. Ibland har strider med det onda antecknats, men då vanligen endast när det rätta har vunnit seger. Men de kan innehålla en sann skildring av lovvärda handlingar och nobla ansträngningar, detta trots att författaren ärligt ämnar skriva en trovärdig dagbok om sitt liv. Det är nästan en mänsklig omöjlighet att öppet visa våra brister för någon av våra vänners granskning.

Hade vår bibel skrivits av icke inspirerade personer, skulle den ha presenterat en helt annan bild och varit en nedslående läsning för felande människor, som strider mot naturliga svagheter och den lede fiendens frestelser. Men som det är, har vi en korrekt redogörelse för bibliska karaktärers kännetecken och deras religiösa erfarenheter. Män som Gud gynnade och anförtrode stort ansvar, övervanns ibland av frestelser och begick synder, på samma sätt som vi strider, vacklar och ofta faller och gör fel. Men det är uppmuntrande för våra missmodiga hjärtan (11) att vara, att de genom Guds nåd kunde vinna ny kraft och resa sig på nytt, och när vi kommer ihåg detta är vi redo att ta upp striden igen.

Det forna Israels klagomål och missbelättna uppror såväl som de stora under som utfördes till deras nytta och straffet för deras avguderi och otacksamhet är nedtecknade för att tjäna oss till varning. Det forna Israels exempel har getts till varning för Guds folk, så att de må undfly otron och undgå Hans vrede. Om hebréernas ogudaktighet hade uteslutits från den heliga historien och endast deras dygder återgetts, skulle deras historia inte gett oss de lärdomar som den nu gör.

Icke-kristna människor och de som älskar synd ursäktar sina förbrytelser genom att hänvisa till ogudaktighet hos dem som Gud i forna dagar gav auktoritet. De menar, att om dessa heliga män gav efter för frestelser och syndade, behöver vi inte förundra oss över om också de skulle vara skyldiga till fel, och antyder att de trots allt inte är så dåliga, eftersom de har sådana framstående exempel på ogudaktighet att se på.

Rättfärdighetsprinciperna krävde en noggrann fakta berättelse till gagn för alla, som någon gång skulle läsa den heliga historien. Här upptäcker vi den gudomliga vishetens kännetecken. Det fordras av oss att vi skall lyda Guds lag och vi har inte endast undervisats om olydnadens straff, utan till vår hjälp och varning har skildringen om Adam och Eva i paradiset nedtecknats liksom det sorgliga resultatet av olydnad mot Guds bud. Berättelsen är fullödlig och tydlig. Lagen som gavs till människan i Eden är nedtecknad tillsammans med det straff som skulle följa i händelse av olydnad. Sedan följer berättelsen om frestelsen och fallet samt det straff som utmättes över det felande paret. Deras exempel har getts oss såsom en varning mot olydnad, för att vi skall kunna vara säkra på att syndens lön är döden, att Guds rättvisa lön aldrig uteblir och att Han av Sina skapade varelser väntar ett strikt iakttagande av Hans bud. När lagen gavs muntligen vid Sinai, hur (12) bestämt betonades inte straffet, hur säkert skulle inte straffet följa på överträdelsen av denna lag och hur tydliga är intefallen återgivna som bevis på detta!

Bibeln berättar för oss om de synder som besegrade Noa, Lot, Mose, Abraham, David och Salomo och att t.o.m. Elias starka ande gav vika för frestelsen under hans fruktansvärda prövning. Jonas olydnad och Israels avguderi har noggrant nedtecknats. Hur Petrus förnekade Kristus, den skarpa ordväxlingen mellan Paulus och Barnabas, profeternas och apostlarnas misslyckanden och svagheter har alla avklättas av den helige Ande, som lyfter bort täckelset från människohjärtan. Framför oss ligger de troendes liv, med alla deras brister och felaktiga handlingar, en lärdom för alla efterföljande generationer. Om de hade varit utan fel skulle de ha varit mer än människor, och vår syndfulla natur skulle tvivla på att vi någonsin skulle nå en sådan grad av fullkomlighet. Men när vi ser hur de kämpade och föll, hur de tog mod till sig igen, och segrade genom Guds nåd, uppmuntras och leds vi till att tränga oss framåt igenom de hinder som vår degenererade natur placerar i vår väg.

Gud har alltid varit noga med att straffa överträdelsen. Han sände Sina profeter för att varna de skyldiga, fördöma deras synder och förkunna domen över dem. De som undrar varför Gud på ett så tydligt sätt framställer Sitt folks synder till hän för smädare och för de rättfärdigas beklagande, skulle de tänka på att alltsammans har skrivits för deras undervisning, så att de skulle kunna undvika de onda ting som återgetts och endast efterlikna rättfärdigheten hos dem som tjänade Herren.

Vi behöver just sådana lärdomar som Bibeln ger oss, ty samtidigt som synden omtalas, är också det straff som följer på överträdelsen nedtecknat. Den skyldiges sorg och botfärdighet och själens klagan, kommer till oss från det förgångna, och berättar för oss att människan då som nu är i behov av Guds förlåtande nåd. Det lär oss att på samma gång som Gud är en bestraffare av brottslighet, ömmar Han för och förlåter den ångrade syndaren.

I Sin försyn har Herren sett det nödvändigt att undervisa och varna Sitt folk på olika sätt. Genom direkt befallning, genom de heliga (13) Skrifterna och genom profetians Ande har Gud gjort Sin vilja känd för dem. Mitt arbete har varit att klart framställa Guds folks fel och misslyckanden.

Att vissa människors synder har förts fram i ljuset bevisar inte att de är värre i Guds ögon än många vilkas fel inte har blivit omtalade. Men det har visats mig att det inte tillkommer mig att välja mitt arbete, utan ödmjukt lyda Guds vilja. Misstag och felaktiga handlingar i bekännande kristnas liv omtalas för att undervisa dem som har lätt för att falla i samma frestelser. Den enes erfarenhet tjänar som en ledstjärna för att varna andra för de farliga klipporna.

På så sätt uppenbaras Satans snaror och planer, nödvändigheten av att fullkomna en kristen karaktär och de medel varigenom detta kan uppnås. På detta sätt anger också Gud vad som är nödvändigt för att tillförsäkra sig Hans välsignelser. Hos många finns en tendens till att få upproriska känslor om deras särskilda synder påtalas. Denna generations anda är: "Talen till oss sådant som är oss välbehagligt." (Jes. 30: 10.) Men profetians Ande talar endast sanning. Ogudaktigheten överflödar, och hos många som bekänner sig vara Kristi efterföljare håller kärleken på att kallna. De är blinda för sitt eget hjärtas ogudaktighet och känner inte sin svaga och hjälplösa ställning. I Sin nåd lyfter Gud på slöjan och visar dem att det bakom scenen finns ett öga som ser deras dolda skuld och deras handlingars motiv.

Synderna hos många populära samfund överskyls. Många av medlemmarna hänger sig åt de grövsta lasterna och är genomsyrade av ogudaktighet. Babylon har fallit och har blivit ett tillhåll för "alla slags orena andar och vederstyggliga fåglar". Denna tids mest revolterande synder finner skydd bakom kristenhetens mantel. Många förkunnar högljutt att Guds lag har avskaffats och deras liv är verkligen i harmoni med deras tro. Om det inte finns någon lag, finns det ju inte heller någon överträdelse och därför ingen synd, ty synd är överträdelse av lagen.

Det köttsliga sinnet är i fiendskap med Gud och upproriskt mot Hans vilja. Låt det endast en gång kasta av sig lydnadens ok och det kommer omedvetet att glida in i laglöshet och brott. Orättfärdighet finns det gott om bland dem som talar vackert om en ren och (14) fullkomlig religiös frihet. Deras levnadssätt är avskyvärt och de är själafiendens medarbetare. De vänder sina ögon bort ifrån den uppenbarade sanningens ljus och helighetens skönhet är endast som skuggor för dem.

Det är förvånansvärt att se på vilken ohållbar grund många bygger sitt hopp om himmelen! De smädar den evige Gudens lag som om de ville trotsa Honom och göra Hans ord värdelöst. Inte ens Satan med sin kunskap om den gudomliga lagen skulle våga hålla sådana tal som en del laghatande predikanter gör från talarstolarna, men han gläder sig åt deras hädelser.

Det har visats mig hur människan saknar kunskap om Guds vilja. Brott och ogudaktighet fyller hennes liv. Men när Guds Ande uppenbarar den fulla betydelsen av lagen för henne, vilken förändring sker inte då i hennes hjärta! Likt Belsassar läser hon på ett intelligent sätt den Allsmåktiges handskrift, och överbevisning griper henne. Guds ord väcker henne ur hennes tröghet och hon anropar Gud om nåd i Jesu namn. Gud lyssnar alltid villigt till denna ödmjuka bön. Han sänder aldrig bort den botfärdige otröstad.

Herren har sett det nödvändigt att ge mig en syn om Sitt folks behov och fel. Trots att det vållat mig lidande, har jag troget visat överträdarna deras brister och sättet att avhjälpa dem, i överensstämmelse med Guds Andes undervisning. I många fall har detta uppeggat förtalets och bitterhetens tungor mot mig hos dem för vilka jag har arbetat och lidit. Men detta har inte rubbat mig från min väg. Gud har gett mig mitt arbete och genom Hans uppehållande kraft har jag utfört de svåra plikter Han har lagt på mig. På så sätt har Guds Ande uttalat varningar och straffdomar, men Han har inte heller undanhållit något av nådens ljuva löften.

Om Guds folk kunde se hans handlingssätt med dem, och ta emot Hans undervisning, skulle de finna en jämn väg för sina fötter och ljuset skulle leda dem genom mörker och missmod. David såg Guds vishet i Hans handlingssätt (15) med honom och böjde sig i ödmjukhet under den Högstes fostran. Profeten Natans noggranna framställning av hans verkliga tillstånd visade David hans synder och hjälpte honom att vända sig bort ifrån dem. Han accepterade ödmjukt rådet och ödmjukade sig inför Gud. Han utbrister: "Herrens lag är utan brist och vederkvicker själen." (Ps. 19: 8.)

Syndare som ångrar sig har ingen orsak att vara missmodiga därför att de har blivit påmind om sina överträdelser och varnats för deras faror. Just dessa ansträngningar för deras bästa visar hur mycket Gud älskar dem och längtar efter att frälsa dem. För att få ärva det eviga livet behöver de endast följa Hans råd och göra Hans vilja. Gud framställer Sina felande barns synder för dem, för att de i den gudomliga sanningens ljus må se dem i all deras ohygglighet. Sedan är det deras plikt att överge dem för alltid.

Gud är lika mäktig att frälsa från synden idag som Han var på patriarkernas, Davids, profeternas och apostlarnas tid. Den mängd fall som finns nedtecknade i den bibliska historien där Gud har befriat Sitt folk från deras överträdelse borde göra våra dagars kristna ivriga att ta emot gudomlig undervisning, och nitiska när det gäller att fullkomna en karaktär som kan uthärda den noggranna undersökningen på domens dag.

Den bibliska historien stillar det oroliga sinnet med hopp om Guds nåd. Vi behöver inte bli missmodiga när vi ser att andra har kämpat sig igenom liknande svårigheter som vi har, att de har fallit i frestelsens stund som vi, men ändå har återvunnit det förlorade och blivit välsignade av Gud. Bibelns ord tröstar och uppmuntrar varje felande människa. Även om patriarkerna och apostlarna var behäftade med mänskliga svagheter, kunde de ändå genom tron få ett gott vittnesbörd. därför att de kämpade sin kamp i Herrens kraft och vann en härlig seger. På så sätt kan även vi lita på försoningsoffrets kraft och bli segrare i Jesu namn. Människor är människor över hela världen ända från Adams dagar och ned till den nuvarande generationen, men Guds kärlek har genom alla tider varit oförändrad.

Församlingens enhet

(16) Kära bröder! På samma sätt som olika delar i den mänskliga organismen förenar sig och formar hela kroppen, där var del utför sin tjänst i lydnad för den auktoritet som styr det hela, borde Kristi församling förenas i en harmonisk kropp underdånig den heliga auktoritet som råder över det hela.

Församlingens framgång hålls tillbaka på grund av dess medlemmars felaktiga handlingssätt. Även om det är viktigt och nödvändigt att förena sig med församlingen, gör detta inte någon till kristen eller tillförsäkrar någon frälsning. Vi kan inte skaffa oss rätt till himmelen genom att få våra namn inskrivna i församlingsmatrikeln så länge våra hjärtan är främmande för Kristus. Vi borde vara Hans trogna representanter på Jorden, som samarbetar med Honom. "Mina älskade, vi äro nu Guds barn." (1 Joh. 3:2.) Vi borde alltid bevara detta heliga förhållande i vårt minne och inte göra något som vanäras vår himmelske Fader.

Vår bekännelse är upphöjd. Såsom sabbatsfirande adventister bekänner vi oss lyda alla Guds bud och väntar Återlösaren tillbaka. Ett mycket allvarligt varningsbudskap har anförtratts Guds trogna minoritet. Vi borde genom våra ord och handlingar visa att vi inser det stora ansvar som lagts på oss. Vårt ljus skulle lysa klart så att andra kan se att vi ärar Fadern i vårt dagliga liv, att vi är förenade med himmelen och att vi är Jesu Kristi medarvingar, så att vi, när Han uppenbaras i makt och stor härlighet, skall bli Honom lika.

Vi borde alla känna vårt personliga ansvar såsom medlemmar i Herrens församling och såsom arbetare i Hans vingård. Vi bör inte vänta att våra bröder, som är lika svaga som vi själva, skall hjälpa oss framåt, men vår dyrbara Frälsare har inbjudit oss att sluta oss till Honom och förena vår svaghet med Hans kraft, vår okunnighet med Hans vishet, vår ovärdighet med Hans förtjänst. Ingen av oss kan vara neutral, ty vårt inflytande kommer antingen att vara för eller emot. Vi är antingen aktiva ombud för (17) Kristus eller för fienden. Antingen församlar vi med Jesus eller också förskingrar vi. Sann omvändelse är en radikal förändring. Sinnets verkliga drivkraft och hjärtats böjelse borde omvändas och livet bli nytt i Kristus.

Gud leder ett folk att stå fullkomligt förenade på den eviga sanningens grund. Kristus gav Sig själv till världen för att Han måtte "rena åt sig ett egendomsfolk, som beflitar sig om att göra, vad gott är". (Tit. 2: 14.) Denna reningsprocess är avsedd att rena församlingen från all orättfärdighet och från oenighetens och stridens anda, så att de kan bygga upp i stället för att riva ned, och koncentrera sig på det stora arbete som ligger framför dem. Gud avser att allt Hans folk skall bli enade i tron. Kristi bön strax före korsfästelsen var att Hans lärjungar måtte bli ett, såsom Han var ett med Fadern, för att världen skulle tro att Fadern hade sänt Honom. Denna gripande och underbara bön sträcker sig ned genom tiderna till våra dagar, ty Hans ord var: "Icke för dessa allenast beder jag, utan ock för dem som genom deras ord komma till tro på mig." (Joh. 17: 20.)

Hur ivrigt borde inte de som bekänner sig vara Kristi efterföljare söka att besvara denna bön i sina liv. Många förstår inte församlingsmedlemskapets helighet och är ovilliga att gå med på återhållsamhet och disciplin. Den väg de har valt visar att de upphöjer sitt eget omdöme över den enade församlingens, och att de inte är så noga att vaka över sig själva, ty annars blir oppositionsandan rådande inom församlingen. De som har ansvarsställning i församlingen kan ha brister liksom andra människor och kan fela i sina beslut, men trots detta har Kristi församling på jorden gett dem en auktoritet som inte får underskattas. Efter Sin uppståndelse gav Kristus makt till Sin församling när Han säger: "Om I förlåten någon hans synder, så äro de honom förlåtna; och om I binden någon i hans synder, så är han bunden i dem." (Joh. 20: 23.)

Medlemskap i församlingen får inte upplösas av oväsentliga orsaker, men en del bekännande Kristi efterföljare hotar med att lämna församlingen när något går dem emot eller när deras röst inte får det inflytande som de (18) menar att den borde få. Genom att lämna församlingen skadar de sig själva mest, för genom att de drar sig bort från församlingens inflytande, utsätter de sig helt för världens frestelser.

Varje troende borde vara helhjärtad i sin förbindelse med församlingen. Dess framgång borde vara hans första intresse, och om han inte känner sig ha ett heligt ansvar att genom sitt medlemskap i församlingen bli till nytta i församlingen framför att främja sina egna intressen kan den klara sig långt bättre utan honom. Det ligger inom varje människas förmåga att göra någonting för Guds sak. Det finns sådana som offerar stora summor på onödig lyx. De tillfredsställer sina böjelser, men känner det som en stor börda att bidra med medel till församlingen. De är villiga att ta emot alla dess förmåner och välsignelser, men föredrar att låta andra betala.

De som verkligen känner ett djupt intresse för verkets framgång, tvekar inte att ge av sina pengar närhelst och varhelst det behövs. De borde också känna det som en allvarlig plikt att förverkliga Kristi undervisning i sin karaktär, och att leva i frid med varandra och gå framåt i fullkomlig harmoni såsom ett enat folk. De borde ge avkall på sitt personliga omdöme till förmån för församlingens omdöme. Många lever endast för sig själva. De ser på sina egna liv med stor tillfredsställelse och smickrar sig med att de är felfria, när det i stället är så att de inte gör någonting för Gud utan lever i direkt motsats till Hans uttalade ord. Att efterleva religionens yttre former kommer aldrig att tillfredsställa själens stora behov. Att bekänna Kristus är inte nog för att en människa skall kunna bestå provet på domens dag. Det måste finnas en fullkomlig förtröstan på Gud, en barnslig tillit till Hans löften, och ett fullständigt underordnande under Hans vilja.

Gud har alltid prövat Sitt folk i prövningens ugn för att bevisa deras orubblighet och trohet samt för att rena dem från all orättfärdighet. Sedan Abraham och hans son hade gått igenom det svåraste prov som kunde läggas på dem, talade Gud genom sin ängel till Abraham: "Nu vet jag, att du fruktar Gud, nu då du icke har undanhållit mig (19) din ende son." (1 Mos. 22: 12.) Denna stora troshandling får Abrahams karaktär att lysa med en förunderlig glans. Detta

illustrerar på ett övertygande sätt hans fullkomliga förtröstan på Herren, som han inte undanhöll något, inte ens sin löftesson.

Det finns ingenting som är för dyrbart för oss att ge till Jesus. Om vi ger tillbaka till Honom det som Han har anförtrott åt vår förvaltning, kommer Han att ge oss mera. Varje ansträngning som vi gör för Kristus belönar Han, och varje plikt som vi gör i Hans namn kommer att tjäna till vår egen lycka. Gud överlämnade Sin högt älskade Son till korsfästelsens plågor, för att alla som tror på Honom skulle bli ett genom namnet Jesus. När Kristus gav ett så stort offer för att frälsa människorna och förena dem med varandra, liksom Han var förenad med Fadern, är då något offer för stort som Hans efterföljare kan göra för att bevara denna enhet?

Om världen ser en fullkomlig harmoni råda i Guds församling, kommer detta att vara ett kraftigt vittnesbörd till förmån för den kristna religionen. Oenighet, olyckliga meningsskiljaktigheter och små församlingsrättegångar vanärar vår Återlösare. Allt detta kan undvikas om jaget överläts åt Gud och Jesu efterföljare lyder församlingens röst. Otron hävdar att personlig frihet ökar vårt värde, och att det är en svaghet att ge avkall på sina egna idéer om vad som är rätt och passande till förmån för församlingens åsikt, men att ge efter för sådana känslor och synpunkter är farligt och kommer endast att leda till anarki och förvirring. Kristus såg att enhet och kristen gemenskap var nödvändiga för Guds sak, och därför anbefallde Han Sina lärjungar att vara ett. Och kristendomens historia från den tiden intill nu visar bestämt att endast enighet ger styrka. Låt människans personliga omdöme underordnas församlingens auktoritet.

Apostlarna kände nödvändigheten av sträng enhet och arbetade ivrigt för att nå detta mål. Paulus uppfordrade sina bröder med dessa ord: "Jag förmanar eder, mina bröder, vid vår Herres, Jesu Kristi, namn att alla vara eniga i edert tal och att icke låta söndringar finnas bland eder, utan hålla fast tillhoppa i samma sinnelag och--samma tänkesätt." (1 Kor. 1: 10.)

(20) Han skrev också till bröderna i Filippi: "Om nu förmaning i Kristus, om uppmuntran i kärlek, om gemenskap i Anden, om hjärtlig godhet och barmhärtighet betyda något, gören då min glädje fullkomlig, i det att I ären ens till sinnes, uppfyllda av samma kärlek, endrättiga, liksinnade, fria ifrån genstridighet och ifrån begär efter fåfänglig ära. Fast hellre må var och en i ödmjukhet akta den andre förmer än sig själv. Och sen icke var och en på sitt eget bästa, utan var och en också på andras. Varen så till sinnes, som Kristus Jesus var." (Fil. 2: 1-5.)

Till församlingen i Rom skrev han: "Ståndaktighetens och tröstens Gud give eder att vara ens till sinnes med varandra i Kristi Jesu efterföljelse, så att I endrättigt och med en mun prisen vår Herres, Jesu Kristi, Gud och Fader. Därför må den ene av eder vänligt upptaga den andre, såsom Kristus, Gud till ära, har upptagit eder." (Rom. 15: 5-7.) "Varen ens till sinnes med varandra. Haven icke edert sinne vänt till vad högt är, utan hållen eder till det som är ringa. Hållen icke eder själva för kloka." (Rom. 12: 16.)

Petrus skrev till de kringspridda församlingarna: "Varen slutligen alla endrättiga, medlidsamma, kärleksfulla mot bröderna, barmhärtiga, ödmjuka. Vedergällan icke ont med ont, icke smädelse med smädelse, utan tvärtom välsignen; därtill ären I ju ock kallade, att I skolen få välsignelse till arvedel." (1 Petr. 3: 8, 9.)

Och i sitt brev till korintierna skriver Paulus: "För övrigt, mina bröder, varen glada, låten fullkomna eder, låten förmana eder, varen ens tillsinnes, hållen frid; då skall kärlekens och fridens Gud vara med eder." (2 Kor. 13: 11.)

Gå framåt

Israels väldiga härar lämnade Egypten och sitt långa och förskräckliga slaveri i glad triumf. Egyptierna ville inte släppa dem förrän de hade tydligt varnats genom Guds domar. Hämnens ängel hade hemsökt varje hus bland egyptierna och hade dödat den förstfödde i alla familjer. Ingen hade (21) gått fri, från Faraos arvinge till fångens förstfödde i sin fängelsehåla. Också det förstfödda hos boskapen dödades enligt Herrens befallning. Men dödens ängel gick förbi Israels barns hem och gick inte in.

Farao blev skräckslagen över de plågor som drabbat hans folk och kallade till sig Mose och Aron på natten och bad dem lämna Egypten. Han var angelägen om att de skulle ge sig av genast, eftersom han och hans folk fruktade att landet skulle bli en stor begravningsplats, om inte Guds förbannelse togs bort från dem.

Israels barn var glada över att få ta emot nyheten om sin frihet och skyndade sig att lämna den plats där de var slavar. Men vägen var besvärlig och till sist svek dem modet. Deras resa förde dem över sterila backar och öde slätter. Den tredje natten fann de sig omgivna av berg på båda sidor, samtidigt som Röda havet låg framför dem. De var rådvilla och beklagade djupt sin situation. De förebrådde Mose för att han fört dem till denna plats, eftersom de trodde att de hade gått fel. "Det här är säkert inte vägen till Sinais öken", sade de, "och inte heller till våra fäders land Kanaan, som utlovats till våra fäder. Vi kan inte komma längre, utan vi måste nu antingen gå ut i Röda havets vatten eller vända tillbaka till Egypten."

Och se, som för att göra deras elände totalt, visar sig den egyptiska hären vara på väg. Den imponerande hären leds av farao själv, som har ångrat att han släppt hebréerna fria och är rädd för att han har sänt iväg dem för att bli ett stort folk, som skulle bli fientligt mot honom. Vilken allvarlig och kritisk natt var inte detta för Israel?! Vilken kontrast är inte detta till den härliga morgon när de lämnade slaveriet i Egypten och med glädje inledde ökenvandringen! Hur maktlösa har de inte känt sig för denne mäktige fiende! Den högljudda klagan från de skräckslagna kvinnorna och barnen, blandad med den förskrämda boskapens bölanden och fårens bräkanden, ökade ytterligare förvirringen i denna hemska situation.

Men hade Gud släppt all Sin omsorg om Sitt folk, så att Han skulle lämna dem till att förgås? Skulle inte Han varna dem när de befann sig i fara och befria dem från deras fiender? Gud fann inte något nöje i att Hans folk skulle lida nederlag. Det var Han själv som hade befallt Mose att slå läger vid Röda havet och Han hade dessutom sagt till honom: ”Faraos farao kommer att säga att israeliterna har gått vilse i landet och blivit instängda i öknen. Och jag skall göra faraos hjärta hårt, så att han förföljer dem. Jag skall förhållande mig på farao och hela hans här, så att egyptierna förstår att jag är HERREN.” (2 Mos. 14:3-4)

Jesus stod i täten för den väldiga hären. Molnstoden representerade deras gudomliga Ledare på dagen liksom eldstoden på natten. Hebréerna uthärdade emellertid inte tåligt Herrens prövning. Deras röster höjdes i förebråelser och dömande anklagelser mot Mose, deras synlige ledare, för att han utsatte dem för denna stora fara. De förtröstade inte på Guds makt att beskydda dem och insåg inte heller att Hans hand stoppade de onda krafter som omgav dem. I sitt vanvettiga raseri hade de glömt bort den stav som Mose hade förvandlat Nilen till blod med och de olyckor som Gud hade hemsökt Egypten med därför att de hade förföljt Hans utvalda folk. De hade glömt bort alla Guds mirakulösa ingripanden för deras bästa.

”Fanns det inga gravar i Egypten, eftersom du har fört oss hit för att dö i öknen. ... Det hade varit bättre för oss att tjäna egyptierna än att dö här i öknen”, sade de. (2 Mos. 14: 11, 12) De vände sig till Mose med bitter kritik för att han inte hade låtit dem vara kvar där de var, i stället för att leda dem ut i öknen för att dö där.

Mose var mycket bekymrad över att hans folk i så hög grad brast i tro, i synnerhet som de upprepade gånger hade fått bevittna hur Guds makt hade visat sig till deras fördel. Han var bedrövad över att de gav honom skulden till att de fick möta faror och svårigheter, trots att han bara hade följt Guds uttryckliga befallningar. Han var emellertid stark i sin tro att Herren skulle sätta dem i säkerhet och han bemötte och (23) lugnade sitt folks förebråelser och fruktan, till och med innan han själv kunde uppfatta Guds plan för deras befrielse.

Det är sant, att de befann sig på en plats, som de inte kunde bli befriade från om inte Gud själv ingrep för att rädda dem, men de hade förts in på detta spår genom att lyda Guds befallningar och Mose oroade sig inte för konsekvenserna. Han svarade folket: ” Var inte rädda! Stanna upp och bevittna den frälsning som HERREN i dag skall ge er. Ty så som ni ser egyptierna i dag, skall ni aldrig någonsin se dem igen. HERREN skall strida för er, och ni skall hålla er stilla!” (2 Mose 14:13- 14)

Det var inte någon lätt sak att hålla Israels här i väntan på Herren. De var upphetsade och skräckslagna. De saknade disciplin och självkontroll. Påverkade av sin skräckin-givande situation blev de våldsamma och oresonliga. De väntade sig att snart falla i sina motståndares händer och deras klagan och beskyllningar blev högljudda och listiga. Den fantastiska molnstoden hade följt dem på deras vandringar och tjänade som beskydd mot solens varma strålar. Hela dagen hade den rört sig så mäktigt framför dem utan att utsättas vare sig för solsken eller storm och på

natten blev den till en eldstod som lyste upp deras väg. De hade följt den som Guds signal till att gå framåt, men nu ifrågasatte de om det inte var skuggan av någon fruktansvärd katastrof som skulle drabba dem, för hade den inte fört dem in på fel sida av berget in på en ofarbar väg? På det sättet föreföll dem Guds änglar att vara olyckans förelöpare.

Men nu, när den egyptiska hären närmar sig dem, och väntar sig att israeliterna skall bli ett lätt byte, reser sig molnstoden majestätiskt mot himlen, passerar israeliterna och sänker sig ned mellan dem och den egyptiska hären. En mörkrets mur lägger sig mellan de förföljda och deras förföljare. Egyptierna kan inte längre se hebréernas läger utan måste stanna. Men när nattens mörker blir starkare, blir molnväggen ett storslaget ljus för hebréerna, som lyser upp hela lägret med dagens strålgans.

Då väcktes hoppet om befrielse i Israels folks hjärtan och Mose upphöjde sin röst till Herren. Och Herren sade till Mose: ”Varför ropar du på mig? Säg till israeliterna, att de skall bryta upp! Lyft din stav och räck ut din hand över havet och dela det i två delar, så att israeliterna kan vandra genom havet på torr mark.”

Då räckte Mose ut sin stav i lydnad för den gudomliga befallningen och vattenmassorna delade på sig och rullade upp som en mur på varje sida och bildade en bred väg på havsbotten för Israels barn. Ljuset från eldstoden lyste upp de skumbeklädda vågtopparna och lyste upp den väg som hade skurits som en mäktig fåra genom Röda havets vatten tills den förlorades i den bortre strandens mörker.

Hela natten hördes ljudet av Israels vandrande här då den gick över Röda havet, men molnet dolde dem för deras fienders ögon. Egyptierna var trötta efter sin snabba resa och hade slagit läger på stranden för natten. De såg att hebréerna endast befann sig på ett kort avstånd från dem och eftersom det inte tycktes någon möjlighet att fly undan, beslöt de att övernatta och angripa dem nästa morgon. Natten var mycket mörk, molnen tycktes omge dem som om man skulle kunna beröra dem. Djup sömn föll över lägret. Också vakterna sov på sina poster.

Till sist väckte en tjutande stark vindstöt hären! Molnen passerar förbi! Hebréerna flyttar på sig! Röster och ljud från marscherande kommer nedifrån havet. Det är hela tiden så mörkt att de inte kan se det flyende folket, men de har fått befallning att göra sig klara att förfölja. Härarnas slamrande och vagnarnas rullande, härförarnas order och fålarnas gnägganden hörs. Till sist är hären uppställd för marsch och de går genom mörkret i riktning mot den flyende hären.

I mörker och förvirring skyndar de sig att ta upp förföljandet utan att veta att de har kommit ut på havsbotten och är inneslutna på båda sidor av framrusande vattenmurar. (25) De längtar efter att dimman och mörkret skall upphöra och göra det möjligt för dem att se hebréerna och deras egen uppehållsort. Vagnshjulen sjunker djupt ned i den blöta sanden och hästarna blir intrasslade och oroliga. Förvirring tar överhanden, men trots detta fortsätter de och känner sig säkra på seger.

Till sist förändras molnen till en eldstod framför deras förvånade ögon. Tordönen rullar och blixterna blänker till, vågorna rullar runt omkring dem och skräck fyller deras hjärtan. Mitt i rädslan och förvirringen avslöjar det glödande ljuset för egyptierna de fruktansvärda vattenmassorna som har samlats både på den högra och den vänstra sidan. De ser den breda väg som Herren har gjort för Sitt folk tvärs genom havets lysande sand och ser det triumferande Israel i säkerhet på den strand som syntes längre bort.

Förvirring och förfäran griper dem. Mitt i vredens element, i vilka de hör en vred Guds röst, försöker de att gå tillbaka till den kust de hade lämnat. Men Mose räcker ut sin stav och vattenmassorna som hopat sig, fräser, brusar och är ivriga att nå sitt byte och att få vråka omkull de egyptiska härarna. Stolte Faraos och hans härar, han förgyllda vagnar och blixtrande vapen, hästar och ryttare uppslukas av ett stormigt hav. Israels mäktige Gud har befriat Sitt folk och deras tacksamma sånger stiger upp till himlen för att Gud har gjort något så underbart för deras skull.

Israels barns historia är skriven för alla kristnas undervisning och uppmuntran. När israeliterna överhopades av faror och svårigheter, och vägen framåt syntes stängd, sviktade deras tro och de anklagade den ledare som Gud hade utsett åt dem. De lade skulden på honom och menade att han lett dem in i svårigheter, när han endast hade följt Guds röst.

Den gudomliga befallningen var: "Gå framåt." De skulle inte vänta tills vägen var öppen och framkomlig för dem, och de kunde se sin Befriares fullständiga plan. Guds verk är ständigt på frammarsch, och därför kommer Han att öppna vägen framför Sitt folk. Att (26) tveka och knota är att visa otro för den Helige i Israel. I Sin försyn ledde Gud hebréerna in mellan bergen med Röda havet framför dem, för att han skulle kunna befria dem och för alltid göra sig av med deras fiender. Han kunde ha frälst dem på många andra sätt, men Han valde denna metod för att pröva deras tro och stärka deras tillit till Honom.

Vi kan inte anklaga Moses såsom skyldig därför att folket anmärkte på hans sätt att leda dem. Det var deras upproriska, okuvade hjärtan som gjorde att de anmärkte på den man som Gud hade utsett att leda Sitt folk. Medan Moses vandrade i Herrens fruktan och i överensstämmelse med Hans vägledning i full förtröstan på Hans löften blev de som skulle ha stött och uppmuntrat honom, missmodiga och kunde inte se något annat framför sig än olycka, nederlag och död.

Herren arbetar nu med Sitt folk som tror på sanningen för vår tid. Hans avsikt är att få betydelsefulla resultat och när Han i Sin försyn arbetar mot detta mål, säger Han till Sitt folk: "Gå framåt." Det är sant, att vägen ännu inte är öppen, men när de går framåt med trons och frimodighetens kraft, kommer Gud att göra vägen framkomlig för dem. Det finns alltid sådana som klagar, såsom det forna Israel gjorde, och lägger skulden för sina svårigheter på dem som Gud kallat med avsikt att de skall främja Hans verk. De inser inte, att Gud prövar dem

genom att leda dem in i svårigheter, ur vilka det inte finns någon räddning utom genom Guds hand.

Det finns tillfällen då det kristna livet tycks vara fullt av faror, och plikten alltför svår att genomföra. I sin fantasi ser de framför sig en annalkande olycka och bakom sig trældom och död. Genom alla bekymmer hörs ändå Guds röst: "Gå framåt." Vi borde lyda denna befallning vad följderna än blir, även om våra ögon inte kan genomtränga mörkret och även om vi känner de kalla vågorna kring våra fötter.

Hebréerna var trötta och förskräckta, men om de hade vägrat att gå vidare när Mose bad dem gå framåt, och om de hade vägrat (27) att förflytta sig närmare Röda havet, kunde Gud aldrig ha öppnat vägen för dem. Genom att de marscherade ned mot vattnet, visade de, att de hade tro på det ord som Gud hade talat genom Moses. De gjorde allt som stod i deras makt och då gjorde Israels Mäktige Sin del och delade vattnet för att bereda väg för dem.

De moln som samlar sig på vår väg kommer aldrig att försvinna för en vacklande, tvivlande ande. Otron säger: "Vi kan aldrig komma över dessa svårigheter. Låt oss vänta tills de är borta så att vi klart kan se vår väg." Men tron uppmanar oss ivrigt och frimodigt att gå framåt, därför att den hoppas allting och tror allting. Lydnad för Gud skall förvisso leda fram till seger. Det är endast genom tro vi kan nå himmelen.

Det finns stora likheter mellan vår och Israels barns historia. Gud ledde Sitt folk från Egypten in i öknen, där de kunde hålla Hans lag och lyda Hans röst. Egyptierna som inte hade någon vördnad för Herren, hade lägrat sig helt nära dem, men det som för israeliterna var en stor flod av ljus, som upplyste hela lägret och vägen framför dem, var för Faraos härskaror en molnvägg, som gjorde nattens mörker ännu svartare.

Så finns det också i vår tid ett folk som Gud har gjort till försvarare av Sin lag. För dem som lyder Guds bud är de som en eldstod, som upplyser och leder dem på den eviga frälsningens väg. Men för dem som ringaktar buden är de som nattens mörker. "Herrens fruktan är vishetens begynnelse." (ps. 111: 10.) Bättre än all annan kunskap är förståelsen för Guds ord. För dem som helighåller Guds bud väntar en stor lön, och inga jordiska lockelser borde ens för ett ögonblick få den kristne att vackla i sin trohet. Rikedom, ära och världslig prakt är endast värdelösa ting som förgås i Guds vredes eld.

Herrens röst som bjuder Sina trogna att "gå framåt" prövar ofta deras tro till det yttersta. Men om de skulle vänta med att lyda tills varje ovisshetens skugga hade avlägsnats och det inte längre fanns (28) någon risk att misslyckas eller besegras, skulle de aldrig komma framåt. De som tycker att det är omöjligt att böja sig för Guds vilja och tro på Hans löften tills allt framför dem är klart och tydligt, kommer aldrig att böja sig. Tron är inte kunskapens visshet, det "är en fast tillförsikt om det som man hoppas, en övertygelse om ting, som man inte ser". (Hebr. 11: 1.) Att lyda Guds bud är den enda vägen att uppnå Hans ynnest. "Gå framåt" borde vara den kristnes lösenord.

Att ge efter för aptiten

Kära bröder och systrar: Jag har blivit visad något som gäller församlingen i _____. Individuella fall presenterades för mig, i vilka många aspekter representerar också många andra personers fall. Till dessa hörde Syster A och hennes mans situation. Herren överbevisade honom om sanningen. Han tilltalades av sanningens samstämmighet och ande och blev välsignad av att bekänna sig till den. Men Satan kom och frestade honom genom aptiten.

Bror A hade länge gett efter för sin aptit för stimulanser, som hade haft en omtöcknande verkan på hans sinne, minskat hans förstånd och försvagat hans moraliska krafter. Förnuft och omdöme blev slavar under en demoraliserande och onaturlig aptit och hans förstfödslorätt, hans av Gud givna manbarhet offrades för omåttliga vanor. Om bror A hade studerat Guds ord och låtit sig ledas av det, om han hade litat på Gud och bett om nåd att övervinna, skulle han ha fått kraft att i Jesu namn trotsa frestaren.

Men bror A hade aldrig känt de höga anspråk som Gud har haft på honom. Hans moraliska förmåga hade försvagats genom hans mat- och dryckesvanor och genom hans slöseri. När han tog emot sanningen hade han en karaktär att fostra för himlen. Gud ville testa och pröva honom. Han hade ett arbete att utföra för sig själv, som ingen annan kunde göra för honom. På grund av sin livsstil har han gått miste om många års dyrbar provningstid, då han kunde (29) ha fått erfarenhet i religiösa angelägenheter och kunskap om Kristi liv och om det gränslösa offer som gjordes för människans skull, för att befria henne från de kedjor som Satan hade satt på henne och göra människan i stånd till att förhärliga Kristi namn.

Kristus betalade ett högt pris för människans försoning. I frestelsens öken led Han av den häftigaste hungermärta och medan han tärdes av fastandet var Satan där med sina många frestelser för att angripa Guds Son och utnyttja Hans svagheter och övervinna Honom och därmed omintetgöra frälsningsplanen. Men Kristus var ståndaktig. Han övervann till människosläktets fördel, så att Han skulle kunna befria dem från syndafallets fördärv. Kristi erfarenhet är till vår fördel. Hans föredöme med att övervinna aptiten utstakar vägen för dem som skulle vilja bli Hans efterföljare och till sist sitta tillsammans med Honom på Hans tron.

Kristus led av hunger i ordets djupaste mening. Mänskligheten har i allmänhet allt som behövs för att uppehålla livet. Trots detta vill de, liksom våra första föräldrar, ändå ha det som Gud vägrar att ge dem på grund av att det inte är bra för dem. Kristus hungrade efter mat och stod emot Satans frestelser när det gällde aptiten. Att ge efter för våldsam aptit skapar onaturliga önskningar hos fallna människor, som kan visa sig bli till deras fördärv.

Människan kom ur Guds hand fullkomlig i varje avseende när det gäller sinne och kropp, fullständigt sund, alltså fullt

frisk. Det tog mer än två tusen år med eftergift åt aptit och lustfyllda passioner att skapa ett sådant tillstånd i den mänskliga organismen som minskar den vitala kraften. Under generationernas lopp blev människans böjelser allt lägre. Eftergift för aptit och lidelser tillsammans ledde till omåttlighet och våldsamhet. Utsvävningar och vederstyggligheter av alla slag försvagade krafterna och utsatte rasen för sjukdomar av alla slag, tills den första generationens livskraft och härlighet hade försvunnit och tills vissa tecken på förfall började märkas i den tredje generationen från Adam. De generationer som följde efter floden degenererade allt snabbare.

Hela denna börda av olyckor och lidanden kan spåras tillbaka på aptiten och lidelserna. En överdådig livsstil och bruket av vin fördärv blodet, tänder lidelserna och skapar sjukdomar av alla de slag. Men det onda slutar inte här. Föräldrar lämnar sjukdomar i arv till sina barn. Som regel överför varje omåttlig människa, som får barn, sina svagheter och sin onda läggning till sin avkomma. Hon ger dem sjukdomar från sitt eget inflammerade och fördärvade blod. Tygellöshet, sjukdomar och psykisk utvecklingsstörning överförs som ett olyckligt arv från far till son från generation till generation och detta för smärta, ångest och lidande in i världen och är inget mindre än en återupprepning av människans fall.

Omåttliga matvanor och bruk av alkoholhaltiga drycker förgiftar blodet, upptänder lidelser och leder till många olika sjukdomar. Men eländet slutar inte här. Barnen ärver ofta sjukdomarna från föräldrarna. Vanligtvis kommer alla som inte har lärt sig att visa självbehärskning, att uppfostra barnen till att följa i samma spår. De blir slavar under sina sinnliga begär och ödelägger sitt liv och sin hälsa. Tygellöshet, alla slags sjukdomar, till och med efterblivenhet, är det ödesdigra arv, som föräldrarna ger sina barn och som ger utslag i flera släktled framöver. Vi bevittnar en tragisk upprepning av människans syndafall och världen fylls med sorg och lidande.

Den smak som bildas för vämjelig och motbjudande giftig tobak, leder till ett behov av starkare stimulanser som alkoholhaltiga drycker, som med en eller annan ursäkt intas för någon inbillad sjukdom eller för att förhindra någon tänkbar sjukdom. Därigenom skapas en onaturlig aptit för dessa skadliga och spännande stimulanser. Detta begär har ökat tills omfattningen av denna omåttlighet har blivit alarmerande. Människor som älskar drycker och alkoholhaltiga drycker kan ses överallt. Deras förstånd försvagas, deras moraliska krafter avtar, deras känslighet sätts ur funktion och Guds och himlens krav kan inte inses, eviga verkligheter kan inte uppskattas. Bibeln förklarar att ingen drinkare skall ärva Guds rike.

Överdådiga matvanor och bruk av alkoholhaltiga drycker förgiftar blodet, tänder lidelserna och leder till många olika sjukdomar. Men eländet slutar inte här. Barnen ärver ofta sjukdomar från föräldrarna. (31) Som regel kommer alla som inte har lärt sig att visa måttlighet, att uppfostra sina barn till att följa i samma spår. De blir slavar under sina sinnliga begär och ödelägger sina liv och sin hälsa. Tygellöshet, alla slags sjukdomar, till och med psykisk svaghet, är det ödesdigra arv som föräldrarna ger sina barn och som visar sig i flera generationer framöver. Vi

bevittnar en tragisk upprepning av människans fall och världen fylls av sorg och lidande. Genom frosseri och dryckenskap ger män och kvinnor efter för sina lustar utan att ägna den minsta tanke på vilka följder detta kommer att få. Det arv de ger sina efterkommande, består av en mängd sjukdomar, försvagade intellektuella förmågor och en fördärvad moral.

Omåttlighet av olika slag är den värsta sorten av själviskhet. De som verkligen fruktar Gud och håller Hans bud ser på dessa saker i ljuset av förnuft och religion. Hur kan någon man eller kvinna hålla Guds lag, som kräver att människan skall älska sin nästa som dig själv, om de ger efter för en omåttlig aptit, som gör hjärnan omtöcknad, försvagar intellektet och fyller kroppen med sjukdom? Omåttlighet tänder lidelser och ger lusten fria tyglar. Förstånd och samvete förblindas av lägre passioner. T 31.1}

Vi frågar: Vad kommer syster A:s man att göra? Kommer han, liksom Esau, att sälja sin förstfödslov för en portion linser? Kommer han att sälja sin gudslänkande manbarhet för att ge efter för en förvänd smak som endast ger honom olycka och fördärv? ”Ty syndens lön är döden.” (Rom. 6:23) Har denne bror inte moraliskt mod att förneka sin aptit, sitt begär? Hans livsstil har inte stämt överens med sanningen och med *Vittnesbörden* om tillrättavisningar som Gud har sett som lämpliga att ge till Sitt folk. Hans samvete var inte helt och hållet dömt. Han visste att han inte kunde tjäna Gud och samtidigt ge efter för sin aptit, sina begär. Därför överlämnade han sig till Satans frestelser, som var för starka för honom och som han inte kunde stå emot genom egen kraft. Han blev besegrad. Han har tillskrivit sin brist på intresse för sanningen andra orsaker än den riktiga, för att dölja sitt eget svaga livsmål och den verkliga orsaken till att han avfallit från Gud, vilket var oförmåga att kontrollera sin aptit, sina begär.

Det är här som många snubblar. De vacklar mellan att förneka sin aptit och sina begär eller att ge efter för dem, för att till sist övervinnas av fienden och överge sanningen. Många som har avfallit (32) från sanningen anger som skäl till detta, att de inte tror på *Vittnesbörden*. Närmare undersökning visar, att de hade några syndiga vanor som Gud har fördömt genom *Vittnesbörden*. Frågan är nu: Kommer de att överge sin avgud som Gud fördömer eller kommer de att fortsätta med sin felaktiga livsstil och förkasta det ljus som Gud har gett dem genom att tillrättavisa just de saker som de ger efter för? Den fråga de skall ta itu med är: Skall jag förneka mig själv och ta emot *Vittnesbörden* som om de kom från Gud och som tillrättavisar mina synder, eller skall jag förkasta *Vittnesbörden* för att de tillrättavisar mina synder?

I många fall tas *Vittnesbörden* emot helt och hållet, synden och eftergiften mot den avbryts och reformation påbörjas i överensstämmelse med det ljus som Gud har gett. I andra fall värnar man om syndiga svagheter, *Vittnesbörden* förkastas och många osanna ursäkter ges till andra som skäl till att man inte tar emot dem. Den *verkliga* orsaken kommer inte fram. Det finns en brist på moraliskt mod - en vilja, som stärkts och behärskas Guds Ande, till att förneka skadliga vanor.

Det är inte lätt att övervinna en tillvand smak för narkotika och stimulanser. Endast i Kristi namn kan denna stora seger vinnas. Han övervann för människans skull genom den långa fasta, som pågick i nästan sex veckor i frestelsens öken. Han har medkänsla med människans svaghet. Hans kärlek till fallna människor var så stor att Han gjorde en gränslös uppoffring för att Han skulle kunna nå människan i hennes fördärv och genom Sin gudomliga kraft till sist kunna upphöja människan till Sin tron. Men det kommer an på människan, om Kristus skall kunna utträtta det för människan som Han helt och fullt är i stånd till att göra.

Vill människan ta fasta på gudomlig kraft och beslutsamt och uthålligt stå emot Satan, så som Kristus har gett exempel på genom Sin kamp mot fienden i frestelsens öken? Gud kan inte mot deras vilja frälsa människor från Satans onaturliga angrepp. Människan måste arbeta med sin mänskliga kraft och med hjälp av Kristi gudomliga makt för att kunna stå emot och (33) vinna seger till vilket pris som helst. Kort sagt: människan måste segra, så som Kristus segrade. Då kan hon genom den seger, som det är hennes rättighet att kunna vinna genom Jesu allsmåttiga namn, bli Guds arvinge och Jesu Kristi medarvinge. Detta skulle inte kunna ske, om Kristus ensam hade vunnit hela segern. Människan måste göra *sin* del. Vi måste för vår egen del vinna segar genom den kraft och nåd, som Kristus ger oss. Människan måste vara Kristi medarbetare i arbetet för att vinna seger. Då kommer hon att få del med Kristus i Hans härlighet.

Det är ett heligt verk som vi är delaktiga i. Aposteln Paulus förmanar sina bröder: ”Då vi alltså har dessa löften, mina älskade, så låt oss rena oss från all besmittelse från kött och ande och i gudsfruktan fullborda vår helgelse. (2 Kor. 7:1) Det är en helig uppgift som vi är skyldiga inför Gud att hålla anden ren, som ett tempel för den Helige Ande. Om hjärta och sinne helgas till Guds tjänst och vi lyder Hans bud och älskar Honom av hela vårt hjärta, av hela vår själ och av all vår kraft och vår nästa som oss själva, kommer vi att visa oss vara lojala och sanna mot himlens krav.

Återigen säger aposteln: ”Synden skall därför inte härska i er dödliga kropp, så att ni lyder dess begär.” (Rom. 6:12) Han uppmuntrar också sina bröder till allvarlig flit och ständig uthållighet i sina strävanden efter livets renhet och helighet, med dessa ord: ”Men alla som tävlar underkastar sig i allt hård träning - de för att vinna en segerkrans som vissnar, vi för att vinna en som aldrig vissnar.”

Den kristna krigföringen

Paulus framställer för oss den andliga krigföringen och dess lön, i motsats till de olika spel som hedningarna införde till sina gudars ära. Unga män som hade tränats för dessa lekar visade en sträng självförnekelse och den hårdaste disciplin. Varje eftergift som försvagar fysiska krafter var förbjuden. De som underkastade sig träningen tilläts inte att inta vin eller lyxig mat, eftersom detta skulle minska (34) deras personliga livskraft, hälsosamma aktiviteter, mod och fasthet i stället för att öka dem. Många vittnen, kungar och adelsmän var närvarande vid dessa tillfällen. Det betraktades som den största ära att vinna en enkel krans som skulle vissna inom några få korta timmar.

Men efter det att de som tävlade om denna förgängliga krona hade tränat hårt och underkastat sig den strängaste disciplin för att få egen livskraft och arbeta med hopp om seger, var de ändå inte säkra på priset. Priset kunde bara ges till en enda person. Somliga kunde arbeta lika hårt som andra och använda sina yttersta krafter för att bli krönt med ära, men när de sträckte ut handen för att få priset, kunde någon annan bara ett ögonblick före dem gripa den eftertraktade skatten.

Så är det inte i den kristna krigföringen. Alla måste delta i denna tävlingskamp och tillförsäkra sig seger och evig ära om de underkastar sig villkoren. Paulus säger: ”Spring så att ni vinner det.” Han förklarar sedan de villkor som man måste leva upp till för att få resultat. ”Men alla som tävlar underkastar sig i allt en hård träning.” (1 Kor. 9: 24- 25)

Om hedniska män, som inte styrdes av ett upplyst samvete, som inte fruktade Gud, kunde underkasta sig försakelse och träningsdisciplin genom att neka sig varje försvagande eftergift bara för att få en förgänglig segerkrans och människors uppskattning, hur mycket borde då inte de, som löper det kristna tävlingsloppet, med hopp om odödlighet och bifall från den höga himlen vara villiga att förneka sig osunda stimulanser och svagheter, som bryter ned själen, försvagar förståndet och för in de högre krafterna under djurisk aptit och lidelser.

Stora skaror i världen bevittnar denna livskamp, den kristna krigföringen. Och detta är inte allt. Universums Monark och myriader av himmelska änglar är åskådare till denna tävlingskamp. De väntar spánt på att få se vem som kommer att vinna härlighetens krona, som inte vissnar. Med intensivt intresse lägger Gud och himmelska änglar märke till deras självförnekande, självuppoffrande och smärtsamma (35) ansträngningar, som deltar i den kristna tävlingskampen. Den lön som ges till var och en kommer att stå i relation till den uthålliga energi och det trofasta allvar som han lägger ned i den stora striden.

I de tidigare omtalade lekarna var det bara en som kunde vinna. I den kristna tävlingskampen säger aposteln: ”Jag löper alltså inte utan att ha målet i sikte.” (1 Kor. 9:26). Vi behöver inte bli besvikna vid slutet av tävlingen, för alla de, som helt och fullt går in för villkoren i Guds ord och har en känsla för sitt ansvar att bevara fysisk kraft och fysisk aktivitet, så att de kan ha sunda tankar och sund moralisk styrka, är tävlingskampen inte osäker. De kan allesammans vinna priset och vinna och bära den eviga härlighetens krona som inte vissnar bort.

Aposteln Paulus berättar för oss att ”Vi har blivit ett skådespel för världen, för både änglar och människor.” (1 Kor. 4:9) En sky av vittnen iakttar vår kristna väg. ”När vi alltså har en så stor sky av vittnen omkring oss, låt oss då lägga bort allt som tynger, och särskilt synden som tynger oss så hårt, och löpa uthålligt i det lopp som vi har framför oss. Och låt oss ha blicken fäst vid Jesus, trons upphovsman och fullkomnare, som i stället för den glädje som låg framför honom utstod korsets lidande utan att bry sig om skammen och som nu sitter på högra sidan om Guds tron. (Hebr. 12: 1- 2)

Världen borde inte vara vår måttstock. Det är modernt att ge efter för aptiten med överdådiga rätter och onaturliga stimulanser, som eggas de djuriska svagheter och hindrar tillväxt och utveckling av de moraliska begreppen. Det finns inte någon uppmuntran till någon av Adams söner och döttrar om att de kommer att vinna seger i den kristna tävlingskampen, om de inte samtidigt bestämmer sig för att praktisera måttlighet i allting. Om de gör det, kommer de inte att boxas likt en som slår i tomma luften.

Om de kristna vill hålla sina kroppar i underkastelse och hålla både aptiten och drifterna under kontroll av ett upplyst samvete och om de känner att det är deras plikt inför Gud och deras medmänniskor att lyda de lagar som styr liv och hälsa, kommer de att bli välsignade med både fysisk och mental styrka. (36) De kommer att kunna råda över större moralisk kraft i kampen mot Satan och i Hans namn, som för vår skull segert över aptiten, kan de för sin egen del bli mer än segervinnare. I denna kamp kan alla delta som vill.

Jag blev visad bror B:s fall. En mörk sky omgav honom. Himlens ljus är inte där han bor. Även om han bekänner sig tro på sanningen, är han i sitt dagliga liv inte något exempel på dess helgande inflytande på hjärtat. Av naturen är han inte en person som gör gott, är vänlig, visar hängivenhet och artighet. Hans temperament är mycket ogynnsamt för honom själv, hans familj och den församling som påverkas av honom. Han har ett arbete att utföra med sig själv, som ingen annan kan göra för honom. Han har behov av Guds Andes förvandlande inflytande. Vi är skyldiga på grund av vår bekännelse som Kristi efterföljare att pröva våra vägar och handlingar genom att jämföra dem med vår Återlösares föredöme. Vår anda och vårt uppförande måste motsvara det exempel som vår Frälsare har gett oss.

Bror B har inte ett temperament som sprider solsken i hemmet. Det är där han måste börja. Han liknar mer ett moln än en solstråle. Han är för självupptagen för att tala uppmuntrande ord till de andra i familjen. Detta gäller i synnerhet den person som i särskild grad har anspråk på hans kärlek och ömma respekt. Han är på dåligt humör, högmodig och självrådig. Hans ord är som pilar. De skär sig djupt in i andras känsloliv och lämnar många sår efter sig. Genom att visa mildhet och genom att erkänna att han har handlat fel och bekänna sin synd, skulle han göra mycket för att läka dessa sår. Men också detta är han för stolt för. Han gjorde inga ansträngningar för att komma till ljuset. Det finns hos honom inte något sökande av hjärtat, efter motiv, temperament, tal och uppförande hos honom, för att se om hans liv liknar hans föredöme. Han använder inte Guds lag som regel för sitt liv och sin karaktär. Herren skulle vilja ha ett folk som står ärligt och upprätt inför Honom.

Syster B har många prövningar och sina egna svagheter att kämpa med och hennes lott borde inte göras svårare än nödvändigt. Bror B måste bli mildare. Han borde utveckla förfining och artighet. Hustrun är hans like på (37) alla sätt. Han borde inte yttra ett ord som skulle kunna kasta en skugga över hennes hjärta. Arbetet med att förändra karaktären börjar som regel i hemmet. Här borde han odla hängivenhet och segra över alla hårda, okänsliga och

ovänliga drag, för dessa behärskar honom. Om vi små dödliga människor skall kunna nå himlen, måste vi övervinna det som Kristus övervann. Vi måste förvandlas till Hans avbild. Vår karaktär måste vara fläckfri.

Jag blev visad att bror B inte har någon känsla för att karaktären hos en kristen måste utvecklas tills den blir fullkomlig. Han har inte någon riktig känsla för sin plikt mot sina medmänniskor. Han riskerar om det ges tillfälle att sätta sig själv först, oavsett om hans nästa vinner eller förlorar på det. Han betraktar sin egen lycka som ytterst viktig, men är inte intresserad av sin nästas lycka eller olycka, så som en Kristi efterföljare borde vara. Satan kan locka honom bort från hans hederlighet för en obetydlig fördels skull. Detta förmörkar hans egen själ och för med sig mörker över församlingen. ”Allt detta”, säger Satan, ”skall vara ditt, om du är villig att lämna fullständig redbarhet och integritet bakom dig. Allt detta vill jag ge dig om du bara vill göra mig till viljes i detta, eller göra och säga det.” Och bror B har alltför ofta till sin egen skada och till andra sinnens förstämning och modlöshet blivit bedragen.

Det är några andra i församlingen som behöver se saker och ting utifrån en högre ståndpunkt innan de kan bli andligt sinnade och vara i en position där de kan urskilja Guds tankar och vilja och sprida ljus i stället för att kasta en skugga. Bror B måste få sina ögon smorda, så att han tydligt och klart kan se andliga ting lika väl som Satans bedrägeri. Den kristna standarden är hög och upphöjd. Men ack, Kristi bekännande efterföljare sänker den ända ned i stoftet.

Bror B, du har behov av att ständigt vara vaksam för att inte kunna besestras av Satans frestelser och leva för dig själv och vara avundsjuk, missunnsam, misstänksam och kritisk. Om du går omkring och klagar, kommer du inte ett enda steg framåt på vägen mot himlen. Om du stannar upp ett ögonblick i dina allvarliga (38) ansträngningar och dina bemödanden som du talat med Gud om i bön för att kunna underordna dig och äga självbehärskning, riskerar du att övervinnas av en stark frestelse. Du kan ta oförståndiga steg. Du kan visa en okristen anda, som inte bara kommer att göra din egen själ bitter, utan också göra andras sinnen sorgsna. Du kan förmedla till dem en börda av förvirring och sorg, som utsätter deras själar för fara och du kommer att ställas till svars för detta skadliga inflytande. Bror B, om du vill undvika den förorening som är i den här världens lustar, måste du låta din kristna bekännelse framstå i allting.

Du kommer att säga: Detta är en tung uppgift, vägen är för smal, jag kan inte vandra på den. Är vägen i det här brevet smalare och svårare att vandra på, än den du finner tydligt markerad i Guds ord? Himlen är värd en livslång, uthållig, outtröttlig ansträngning. Om du nu ger upp och blir modlös, kommer du med säkerhet att gå miste om himlen - förlora evigt liv och den krona av ära som aldrig kan vissna. De som har en plats vid Frälsarens sida, vid Hans tron, är endast den grupp som har övervunnit det som Han övervann. En kärlek till ren, helgande sanning, kärlek till den käre Förlossaren, kommer att underlätta arbetet med att övervinna. Hans kraft kommer med glädje att ges till alla, som verkligen vill ha den. Han kommer att med

nåd och frid kröna varje uthållig ansträngning som görs i Hans namn.

Om våra dagliga ansträngningar är att förhärliga Gud och underordna självet, kommer Han att göra Sin kraft fullkomnad i din svaghet och du kan leva så att du inte får dåligt samvete. Du kan ha ett gott rykte bland dem som är utanför. Ett eftertänksamt och samvetsgrant liv kommer inte bara att vara till stor nytta för dig själv, utan kommer också att vara ett klart ljus, som lyser upp andras vägar och visa dem vägen till himlen.

Bror B, hur har du styrt ditt eget temperament? Har du försökt övervinna ditt hetlevrade temperament? Med den natur och de känslor du nu har, kommer du att gå miste om himlen lika säkert som det finns en himmel. Närma dig för din egen skull och för Kristi skull. Honom, som har gett dig ett bevis på Sin gränslösa kärlek, som är omöjligt att missförstå. Närma dig Honom så att du kan omslutas av Hans Ande. (39) Vårda en vaksamhet och bön så att du på rätt sätt kan representera den heliga tro som du bekänner dig till som en efterföljare till vår käre Frälsare, som har gett oss ett föredöme genom Sitt eget liv. Efterlikna vår Frälsare. Lär av Kristus. Uthärda en hårdhet som en god Jesu Kristi soldat. Övervinn Satans frestelser på samma sätt som Han övervann och vinn seger över alla dina karaktärsbrister.

Kristus var en fullkomlig övervinnare och vi måste bli fullkomliga och fullständiga, utan några brister, utan fläck eller skrynkla. Den återlösnings som Kristus uppnådde för människor betalade Han ett oerhört högt pris för. Den seger vi vinner över våra egna onda hjärtan och över Satans frestelser kommer att kosta oss kraftiga ansträngningar, ständig vaksamhet och uthållig bön. Vi kommer då inte bara att skörda den lön som består av det eviga livets gåva, utan vi kommer att öka vår lycka på jorden genom att vara medvetna om att vi fullgjort vår plikt och genom större respekt och kärlek till dem som omger oss.

Jag blev visad att det råder en utbredd brist på helighet och uppriktig och allvarlig tjänst i församlingen. Det är många som behöver omvändas. Bror C är inte något stöd och någon stark tillgång för församlingen. Han växer inte till i det gudomliga livet på samma sätt som han växer till i ålder. Han har bekänt sig till sanningen i årtal, men trots detta har han varit lat när det gäller att lära sig och leva ut dess principer. Därför har han inte blivit helgad genom sanningen. Han utsätter sig själv för Satans frestelser. När det gäller erfarenhet är han fortfarande som ett barn. Han iakttar andra och lägger märke till deras fel, när han flitigt borde rannsaka sitt eget hjärta. Denna villighet att ifrågasätta och att se fel hos sina bröder och tala om dem till andra, tillrättavisas genom Kristi ord till en, som Han såg var mer intresserad av att förbanna sina bröder än noggrann med att vara vaksam och be så att Satan inte skulle övervinna honom. Kristus sade till Sina lärjungar: "... vad rör det dig? Följ du mig!" (Joh. 21:22)

Det är allt vad bror C kan göra, i sin naturs svaghet, att vaka över sin *egen* själ och stänga alla inkörsportar genom vilka Satan kan lyckas misstänkliggöra andra. Han riskerar i hög grad att förlora sin egen själ genom att misslyckas

med att göra sin (40) karaktär fullkomlig under prøvotiden. Han är långsam när det gäller att följa Kristus. Hans sinnen förefaller att vara omtöcknade och nästan lamslagna så att han inte rätt förmår uppskatta heliga saker och ting. Han bör rätta till sina fel och övervinna sina brister nu omedelbart, om han vill tjäna i Guds kraft.

Det är åtskilliga i församlingen i ____, vilkas namn jag inte kan nämna, som har segrat att vinna över sina lustar och lidelser. Några pratar för mycket. De befinner sig i den här situationen: "Rapportera ..., så vill vi rapportera det." En sådan situation är verkligen eländig! Om alla dessa pratmakare bara ville komma ihåg, att en ängel följer dem, som skriver ned deras ord, skulle det pratas mindre och besmycket mer."

Det finns barn till sabbatshållare, som från unga år har lärt sig att hålla sabbaten helig. Några av dessa är mycket bra barn, plikttrogna när det gäller världsliga saker. Däremot har de ingen djup övertygelse om synd och känner inget behov av att ångra sina synder. Dessa befinner sig i en farlig situation. De iakttar de bekännandes kristna uppträdande och tjänst. De ser somliga som avlägger höga bekännelser, men som inte är samvetsgranna kristna och de jämför sina egna synpunkter och handlingar med dessa stöttestenar. Eftersom det inte finns några påfallande synder i deras egna liv, smickrar de sig själva med att de har rätt.

Till dessa unga har jag fått i uppdrag att säga: Ångra er och omvänd er, så att era synder kan utplånas. Ni har ingen tid att förlora. Himlen och evigt liv är värdefulla rikedomar, som inte uppnås utan ansträngning från er sida. Oavsett hur felfria era liv har varit, har ni - som syndare - åtgärder att vidta. Ni behöver omvända er, tro och döpas. Kristus var alltigenom rättfärdig. Trots detta gav Han - all världens Frälsare - människan ett exempel, genom att vidta de åtgärder som Han kräver av syndaren för att han skall kunna bli ett Guds barn och himlens arvinge.

Om Kristus, människans felfrie och rene Förlossare, nedlät Sig till att vidta de åtgärder som syndare gör för omvändelse. Varför skulle då någon, som har sanningens ljus lysande (41) på sin väg, tveka att överlämna sitt hjärta till Gud och i ödmjukhet bekänna att de är syndare och visa sin tro på Kristi försoning i ord och handlingar, och därmed identifiera sig med dem, som bekänner sig vara Hans efterföljare? Det kommer alltid att vara några, som inte lever ut sin bekännelse, vilkas dagliga liv visar att de är allt annat än kristna, men skulle detta vara tillräcklig orsak för någon att vägra ikläda sig Kristus genom dop i tro på Hans död och uppståndelse?

När Jesus själv var på jorden och vandrade omkring och lärde Sina lärjungar, var det en bland de tolv som var en djävul. Judas bedrog Sin Herre. Kristus kände till Judas liv helt och hållet. Han kände till det begär som Judas inte kunde övervinna och i Sina predikningar för andra gav Han honom många lektioner om detta ämne. Genom sin svaghet lät Judas detta drag i sin karaktär växa och slå djupa rötter, så att det förträngde sanningens goda säd som såts i hans hjärta. Ondska fick herraväldet tills han av kärlek till pengar kunde sälja sin Herre för några få silvermynt.

Att Judas inte hade rent hjärta, att han var så fördärvad av egenkärlek och kärlek till pengar, att han kunde begå en så grov förbrytelse, är inte bevis på att det inte fanns sanna kristna, äkta lärjungar till Kristus, som älskade sin Frälsare och försökte efterlikna Hans liv och exempel och lyda Hans lära.

Jag blev visad, att detta faktum att Judas med alla sina fel och karaktärsbrister räknades till de tolv, är en lärorik läxa, som kristna kan ha nytta av att studera. När Judas utvaldes av vår Herre, var hans situation inte hopplös. Han hade några goda egenskaper. Genom sitt umgänge med Kristus i arbetet hade han, när han lyssnade till Kristi predikningar, ett gynnsamt tillfälle att se sina fel och lära känna sina karaktärsbrister, om han verkligen ville bli en sann lärjunge. Han var också av vår Herre placerad i en ställning där han kunde välja att antingen utveckla sin giriga läggning eller lägga märke till den och rätta till den. Han fick ansvaret för (42) de små medel, som samlats in till de fattiga och till de nödvändiga utgifter, som Kristus och Hans lärjungar hade i sitt uppdrag att förkunna.

Dessa små pengar var en ständig frestelse för Judas och då och då, när han gjorde någon liten tjänst för Kristus, eller ägnade litet tid åt religiösa syften, betalade han ut till sig själv av de små medel, som hade samlats in för att kunna sprida evangeliets ljus. Till sist blev han så girig att han beklagade sig bittert över att den olja som blev utgjuten över Jesu huvud, var så dyr. Han grubblade över detta och räknade de pengar som kunde ha kommit i hans händer om oljan hade sålts. Till sist beklagade han sig öppet över det slöseri som detta dyrbara offer till Kristus innebar. Vår Frälsare tillrättavisade honom för denna snålhet. Detta gnagde i Judas hjärta, tills han för en liten summa pengar, gick med på att förråda sin Herre. Det kommer bland sabbatshållare att finnas sådana som inte är mer sanna i sina hjärtan än Judas var, men dessa borde inte vara någon ursäkt för andra att hålla sig borta från att följa Kristus.

Gud älskar Bror D:s barn, men de riskerar i hög grad att känna sig andligt friska och utan behov av någon läkare. Detta att lita på sin egen rättfärdighet kommer aldrig att frälsa någon. Man måste känna att man behöver en Frälsare. Kristus kom för att frälsa syndare. Jesus sade: "Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga utan syndare." Fariséerna, som kände sig rättfärdiga och som förlitade sig på sina goda gärningar, kände inte behov av någon Frälsare. De kände sig tillräckligt goda utan Kristus.

Bror D:s kära barn borde be Jesus visa dem deras syndighet och be Honom uppenbara Sig själv som deras Frälsare, som förlåter dem deras synd. Dessa värdefulla barn får inte bedras och gå miste om evigt liv. Om de inte är omvända kan de inte komma in i himmelriket. De måste tvätta sina karaktärs kläder rena i Lammets blod. Jesus inbjuder dem till att vidta de åtgärder som syndare måste ta för att bli Hans barn. Han har gett dem ett föredöme (43) i livet, genom att Han underordnade Sig dopets förordning. Han är vårt exempel i allting.

Gud kräver att dessa barn skall ge Honom sina hjärtans bästa och heligaste hängivenhet. Han har köpt dem med Sitt eget blod. Han gör anspråk på deras tjänst. De tillhör inte sig själva. Jesus har gjort en gränslös stor uppoffring

för deras skull. En medkännande, kärleksfull Frälsare kommer att ta emot dem om de vill komma till Honom just sådana som de är och förlita sig på Hans rättfärdighet och inte på sina egna förtjänster.

Gud känner medömkan med och älskar de unga i ____ . Han vill att de skall bli lyckliga i Honom. Han dog för att köpa dem fria. Han kommer att välsigna dem om de ödmjukt och ärligt kommer till Honom. Om de söker Honom av hela sitt hjärta, kommer Han att bli deras fasta grund.

Att välja jordiska rikedomar

Guds folks tillstånd har visats för mig. Människor är bedövade av världens anda. Det förnekar sin tro genom sina gärningar. Jag blev visad tillbaka till det gamla Israel. Det hade stort ljus och höga privilegier, men levde trots detta inte upp till ljuset och värdesatte inte heller sina förmåner. Deras ljus blev till mörker. De vandrade i sina egna ögons ljus i stället för att följa Guds ledning. Israels barns historia skrevs ned till förmån för dem som lever i de sista dagarna, för att de måtte kunna undvika att följa deras exempel när det gäller otro.

Bror E, du blev visad för mig, omsluten av mörker. Kärleken till världen hade tagit fullständig kontroll över dig. Dina allra bästa dagar har gått. Din livskraft och uthållighet har minskat när det gäller fysiskt arbete och nu, när du borde kunna se tillbaka på ett ädelt liv till välsignelse för andra och till Guds förhärligande, kan du bara gråta över det och erkänna att du saknar lycka och frid. Du lever inte ett liv som möter Guds godkännande. Dina andliga, eviga intressen kommer i andra hand. Hjärna, skelett och muskler är ansträngda till det yttersta. Varför (44) allt detta slöseri med krafter? Varför bära på denna anhopning av bördor och bekymmer för din familj. Vad är din lön? Är det tillfredsställelsen över att samla sig rikedomar på jorden, vilket Kristus har förbjudit och som kommer att visa sig vara en snara för din själ?

I Sin bergspredikan säger Kristus: "Samla inte skatter på jorden, där rost och mal förstör och där tjuvar bryter sig in och stjälar. Samla er skatter i himlen, där varken rost eller mal förstör och där inga tjuvar bryter sig in och stjälar. Ty där din skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara." (Matt. 6:19) Om du samlar skatter i himlen, så gör du det för dig själv. Du arbetar för din egen skull. Dina skatter, käre bror, har samlats på jorden och ditt intresse och din tillgivenhet gäller din skatt. Du har vårdat en kärlek till pengar, för hus och mark, tills det har uppslukat hela ditt sinne och din varelse. Din kärlek till världsliga egendomar har varit större än din kärlek till din Skapare och till själar som Kristus dog för. Den här världens gud har förblindat dina ögon så att eviga saker inte värdesätts.

I frestelsens öken mötte Kristus de stora förförande frestelser som skulle kunna angripa människor. Här mötte Han ensam den listige, utpekulerade fienden och

övervann honom. Den första stora frestelsen gällde aptiten, den andra övermod och den tredje gällde kärlek till världen. Satan har övervunnit sina miljoner genom att fresta dem till att ge efter för aptiten. Genom tillfredsställelse av smaken blir nervsystemet upphetsat och hjärnans kraft försvagad, vilket gör det omöjligt att tänka klart eller rationellt. Sinnet är ur balans. Dess högre och ädlare egenskaper förförs till att tjäna djuriska lustar och de heliga, eviga intressena bryr man sig inte om. När Satan har uppnått detta mål, kan han komma med sina två andra förförande frestelser och snabbt få tillträde. Hans många olika frestelser utgår från dessa tre stora viktiga utgångspunkter.

Övermod är en vanlig frestelse. När Satan angriper människor med frestelser, segrar han nio gånger av tio. De som *bekänner sig* vara Kristi efterföljare och gör anspråk på att genom sin tro vara inskrivna i krigshären mot allt verkligt ont i sin natur, störtar sig ofta obetänksamt ut i frestelser, (45) som man inte utan mirakler kan ta sig ur igen. Meditation och bön skulle kunna beskydda dem. Därigenom skulle de kunna undvika den kritiska och farliga situation de har försatt sig själva i, då de lät sig förföras av Satan. Guds löften är inte något vi obetänksamt kan göra anspråk på, när vi oansvarigt störtar oss in i fara, överträder naturens lagar och ignorerar den klokhets och den omdömesförmåga som Gud har utrustat oss med. Detta är det mest uppenbara övermod.

Världens troner och riken och deras härlighet erbjöds till Kristus om Han bara ville böja sig ned för Satan. Människor kommer aldrig att bli prövade med så starka frestelser som de som Kristus utsattes med. Satan kom med världslig ära, rikedom och livets nöjen. Han framställde dem i deras mest tilldragande ljus för att locka och bedra. "Allt detta", sade han till Kristus, "vill jag ge dig, om du faller ner och tillber mig." (Matt. 4:9) Kristus avvisade den listige fienden och avgick med segern.

Satan har bättre framgång då han närmar sig människor. Alla dessa pengar, all denna vinst, de många jordlotterna, denna makt, denna ära och rikedom, vill jag ge er, för vad då? Hans villkor går som regel ut på att människan måste överge sin renhet, döva sitt samvete och tillfredsställa sin egoism. När man visar hängivenhet till världsliga intressen, får Satan all den hyllning han ber om. Dörren öppnas för honom, så att han kan komma in när han vill, med sitt onda följande av otålighet, egenkärlek, stolthet, girighet, list och hela katalogen av hans onda andar. Människan trolld binds och blir svekfullt bedragen till undergång. Om vi överlämnar oss själva till världslighet i hjärta och liv, är Satan nöjd.

Kristus har gett oss ett exempel. Han övervann Satan och visade oss hur vi också kan övervinna. Kristus bemötte Satan med Skriften. Han hade kunnat ta hjälp av Sin egen gudomliga kraft som sin utväg och använt Sina egna ord, men Han sade: "Det står skrivet: *Människan lever inte bara av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun.*" Till den andra frestelsen sade Han: "Det står också skrivet: *Du skall inte fresta Herren, din Gud.*" Kristus har gett oss ett exempel. Om de heliga (46) skrifterna studerades och efterföljes, skulle den kristne få kraft inför

mötet med fienden, men Guds ord har försummats och följden blir katastrof och nederlag.

Käre bror, du har inte gett akt på de varnande vittnesbörd du fick för några år sedan, som visade dig att fienden var dig på spåren och ville öppna den här världens glans för dig och förmå dig att välja jordiska rikedomar och offra den himmelska belöningen. Bror E, du har inte råd med detta. Det är alltför mycket som står på spel. ”Ty vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen men tar skada till sin själ? Eller vad kan en människa ge i utbyte mot sin själ?” Du säljer din själ på en billig marknad. Du kan inte tillåta dig att göra detta stora offer. Gud har anförtrott dig talenter att förvalta. Det består av dina tillgångar och ditt inflytande. Han vill testa och pröva dig. Du borde inte förlora tid utan genast börja utöka din Mästares förråd. Om du hade gjort detta, skulle din framgång ha motsvarat din flit, uthållighet och iver att använda det kapital du fått i dina händer. Dina talenter eller ditt inflytande skulle, - om du satte de medel åt sidan, som du kunde tagit till hjälp - ha omvänt många själar från villfarelse till sanning och rättfärdighet. Dessa själar skulle ha arbetat för andra och därigenom skulle ditt inflytande och dina tillgångar hela tiden ha utökats och mångdubblats i Mästarens verk. På grund av att dina talenter troget ökat i värde, skulle du fått höra de mest nådiga orden från Mästaren som någonsin kan nå fram till någons öra: ”Bra, du gode och trogne tjänare. Du har varit trogen i det lilla. Jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje.” (Matt. 25:23)

Bror E, om du hade riktat in din intellektuella kraft i rätt kanal, genom att tjäna din himmelske Fader, skulle du ha vuxit dig starkare i sanningen och blivit starkare i ande och kraft. Då skulle du nu kunnat vara ett stöd för församlingen i ___ och skulle, genom ditt exempel lika väl som från Skrifterna ge skäl för vår tro, vara en framgångsrik lärare i sanningen. Om den själsstyrka, som du har använt på att få rikedomar, hade använts till att föra själar från (47) mörker till ljuset, skulle du ha mött Guds godkännande och blivit synnerligen framgångsrik.

De, som endast har obetydliga förmågor, som offrats genom kärlek till Gud, kan göra gott för Mästaren, men de som har sinnen med snabb urskillningsförmåga kan använda dem i Hans upphöjda verk med stora resultat. Att slå in Guds anförtrodda talenter i en duk och gömma dem i jorden och därigenom beröva Honom det ökade värde de skulle kunna ge, är ett stort fel. Vi är villkorligt frigivna. Mästaren kommer för att ta reda på hur vi har gått tillväga och Han kommer att ta reda på hur vi har använt de talenter, som Han har lånat ut till oss.

Bror E, hur använder du de talenter som Gud har gett dig att förvalta? Har du gjort vad du har kunnat för att upplysa människors sinnen om sanningen eller har du inte fått någon tid över att ägna åt detta uppdrag, när du utträttat dina affärsangelägenheter och klarat av dina bekymmer? Det är ett brott att använda Guds givmildhet på det sätt som du har gjort, att försvaga din fysiska kraft och skilja din hängivenhet från Gud. ”Ni kan inte tjäna både Gud och mammon.” (Matt. 6:24) Du kan inte älska den här världen och samtidigt älska Guds sanning. ”Ni trolösa, vet ni inte att vänskap med världen är fiendskap mot Gud? Den som

vill vara världens Gud, blir Guds fiende.” (Jak. 4:4) ”Älska inte världen, inte heller det som är i världen. Om någon älskar världen, finns inte Faderns kärlek i honom.” (1 Joh. 2:15) Du är inte någon lycklig man. Din familj är inte någon lycklig familj. Guds änglar kommer inte in till er och stannar hos er. När Kristi religion härskar i hjärtat, prövas samvetet och frid och lycka råder. Rådsvillhet och förvirring kan finnas runt omkring, men det är ljus i själen.

Underdånighet, kärlek och tacksamhet till Gud håller solsken kvar i hjärtat, även om dagen ära aldrig så molnig. Självförnekelse och Kristi kors ligger framför dig. Vill du bära korset? Dina barn har blivit välsignade av en mors böner. De har älskat religion. De har försökt att stå emot frestelser och att leva ett liv i bön. Ibland har de gjort allvarliga ansträngningar, men ditt föredöme för dem, din kärlek och lojalitet mot världen och din intensiva kontakt med affärer, har dragit deras tankar bort från andliga saker och vänt dem till jorden (48) igen. Satan har varit dem på spåren och fått dem att älska världen och det som hör världen till. De har gradvis förlorat sin tillit till Gud och har försummat bön och religiösa plikter och har fått sina intressen vända bort från heliga ting.

Käre bror E, du har begått ett stort misstag genom att låta din främsta strävan gälla den här världen. Du är krävande och ibland otålig. Periodvis kräver du för mycket av din son. Han har blivit missmodig. I ditt hem har det varit arbete, arbete, arbete, från tidig morgon till sen kväll. Din stora gård har fört med sig extra bekymmer och ansvar. Du har talat om affärer, ty affärer var det som fyllde dina tankar. ”Vad hjärtat är fullt av, det talar munnen.” (Matt. 12:34) Har ditt föredöme i din familj satt Kristus och Hans frälsning framför skötseln av gården och din önskan att samla rikedom? Om dina barn går miste om det eviga livet, kommer deras själar blod med säkerhet att finnas på deras fars kläder.

Modern gjorde troget sin plikt. Hon kommer att få höra: ”Bra, du trogne och gode tjänare”, när hon står upp på uppståndelsens morgon. Hennes första fråga kommer att gälla hennes barn, som var bördan i hennes böner under den sista delen av hennes liv. Kan du ge dem sköna karaktärsegenskaper, som gör dem moraliskt passande för änglars sällskap, eller kommer de att smutas ned och sölas ned av världens smuts? Kommer de att bli delaktiga av gudomlig natur, sedan de kommit undan det fördärv som på grund av begäret finns i världen? (Se 2 Petri 1:4) Kommer de att bli som pelare, fulländade som pelare i ett palats? Eller kommer de att visa sig älska världen, förbannade av habegärets anda med sina klara och ädla egenskaper begravda i glömska? Din livsväg kommer att betyda mycket för att avgöra dina barns framtida öde. Om du fortsätter att låta världsliga bekymmer och beräkningar dränka dina mentala krafter, kommer du att fortsätta att vara en stötesten för dem. De ser att du inte har vuxit andligt, utan är en dvärg moraliskt sett, trots att du är en kristen bekännare. Det stämmer. Ditt sinne har ägnat sig åt jordiska saker och till följd av det har du utvecklat större krafter i den riktningen. Du är helt klart en man som ägnar dig åt världsliga saker, (49) men Gud hade tänkt att du skulle använda dina förmågor och ditt inflytande på ett högre kall.

Du är bländad och förblindad av den här världens gudar. Vilken fruktansvärd galenskap är inte över dig! Du kan samla ihop jordiska rikedomar, men de kommer att ödeläggas genom den stora branden. Om du omvänder dig till Herren nu, använder dina talenter av tillgångar och inflytande till Hans ära och sänder dina rikedomar före dig till himlen, kommer du inte att mötas av en fullständig förlust.

De stora bränderna och olyckorna på land och hav som har hemsökt vårt land, var Guds speciella försyn, en varning om det som skall komma över jorden. Gud kommer att visa människorna, att Han kan antända avgudabilderna med en eld som vatten inte kan släcka. Den stora världsbranden är nära förestående och då kommer allt detta onyttiga arbete här i livet att sopas bort under loppet av ett dygn. De himmelska skatterna kommer att befinna sig i säkerhet. Ingen tjuv kan närma sig dem och mott och mal kan inte förtära dem.

En ung man kom till Kristus och sade: ”Mästare, vad skall jag göra för att ärva evigt liv?” Jesus bad honom hålla buden. Han gav som svar: ”Allt detta har jag hållit. Vad är det mer som fattas?” Jesus såg på honom och fick kärlek till honom och påpekade noggrant för honom vad som fattades i det sätt han höll buden. Han älskade inte sin nästa som sig själv. Kristus visade honom hans verkliga karaktär. Hans själviska kärlek till rikedomar var en ofullkomlighet, som skulle utestänga honom från himlen, om den inte upphörde. ”Vill du vara fullkomlig, gå och sälj vad du äger och ge åt de fattiga. Då skall du få en skatt i himlen. Och kom sedan och följ mig.” Kristus ville få honom att förstå, att Han inte krävde mer av honom än vad Han, Jesus själv, hade erfarenhet av. Allt Han bad om var att han skulle följa Hans exempel.

Kristus lämnade Sina rikedomar och Sin härlighet och blev fattig, för att människor genom Hans fattigdom skulle kunna bli rika. Han kräver nu av honom att han för dessa rikedomars skull skulle överge jordiska saker och säkerställa himlen åt sig. Kristus visste, att så länge hans kärlek gällde världsliga rikedomar, skulle de dras bort från Gud. (50) Därför sade Han till advokaten. ”Gå och sälj vad du äger och ge åt de fattiga. Då skall du få en skatt i himlen. Och kom sedan och följ mig.” Hur tog han emot Kristi ord? Blev han glad över att han kunde tillförsäkra sig himmelska rikedomar? Han blev mycket bedrövad av det, för han ägde mycket. För honom var rikedom ära och makt. Att använda en så stor del av hans förmögenhet på ett sådant sätt föreföll honom omöjligt.

Häri ligger rikedomens faror för den giriga människan. Ju mer hon får, desto svårare är det att vara givmild. Att minska sina rikedomar är detsamma som att skiljas från livet. I stället för att göra något sådant, vänder hon sig bort från den eviga lörens dragningskraft, för att behålla och föröka sina jordiska rikedomar. Hon samlar ihop och lägger på hög. Hade han hållit buden, skulle hans världsliga egendomar inte ha varit så stora. Hur kunde han älska Herren, sin Gud, av hela sitt hjärta, av hela sin själ och av allt sitt förstånd och sin nästa som sig själv, samtidigt som han planerade och kämpade för självet? Om han hade delat med sig till de fattigas behov och välsignat sina medmänniskor med en del av sina tillgångar när deras

behov krävde det, skulle han ha varit mycket lyckligare och skulle ha haft mycket större himmelska rikedomar och mindre jordiska att ägna sin tillgivenhet åt.

Kristus försäkrade den unge man som kom till honom, att om han ville lyda Hans anspråk, skulle han få en skatt i himlen. Denne man, som älskade världen, blev mycket bedrövad. Han saknade himlen, men ville behålla sin rikedom. Han avstod från evigt liv för sin kärlek till pengar och makt. Vilket olyckligt byte! Ändå gör många detta, som annars bekänner sig hålla alla Guds bud. Du, käre bror, riskerar att göra samma sak, men du inser det inte. Bli inte förnärmade för att jag säger det så tydligt till dig. Gud älskar dig. Hur dåligt har du inte besvarat Hans kärlek!

Jag blev visad, att ditt hjärta i din första erfarenhet var helt glödande för sanningen. Ditt sinne var helt upptaget av studiet av Skrifterna. Du såg en ny skönhet på varje rad. Då spirade den goda säd, som såts i ditt hjärta, och (51) bar frukt till Guds ära. Men efter en tid kvävde det här livets bekymmer och rikedomens bedräglighet den goda säden från Guds ord, som såts i ditt hjärta och du bar inte någon frukt. Sanningen kämpade om herraväldet inom dig, men det här livets bekymmer och kärlek till andra saker vann seger. Satan försökte, med hjälp av den här världens lockelser, att fångsla dig och lamslå dina moraliska krafter så att du inte skulle ha någon känsla för Guds krav på dig, och han har nästan lyckats.

Min käre bror, nu måste du allvarligt och uthålligt anstränga dig att fördriva fienden och försvara din frihet, för han har gjort dig till slav under den här världen tills din kärlek till vinning har blivit en lidelse som behärskar dig. Ditt föredöme för andra har varit dåligt. Själviskhet har suttit i högsätet. Genom din bekännelse säger du till världen: Mitt medborgarskap är inte här, utan däruppe. Samtidigt säger dina gärningar med bestämdhet att du är en invånare på jorden. Som en snara skall domedagen komma över alla som bor på jordens yta. Din bekännelse är bara ett hinder för själar. Du har inte de gärningar som hör med till en sådan bekännelse. ”Jag känner dina gärningar” (inte din bekännelse), säger det Sanna Vittnet. Gud sällar nu Sitt folk, prövar deras avsikter och deras motiv. Många kommer bara att vara som agnar, - det finns inget vete, inget värde i dem.

Kristus har överlämnat till dig talenter i form av tillgångar och inflytande och Han har sagt till dig: Förbättra värdet av dessa tills jag kommer. När Mästaren kommer och håller räkenskap med Sina tjänare och alla kallas till en noggrann räkenskap i förhållande till hur de har använt de talenter som anförtratts dem, hur kommer du, min käre bror, då att klara denna granskning? Kommer du att vara beredd att ge Mästaren Hans talenter tillbaka med fördubblat värde, både kapital och räntor, visa att du har varit en både förständig, trofast och uthållig medarbetare i Hans tjänst? Bror E, om du fortsätter på samma sätt som du har gjort i åratal, kommer ditt sätt att handla att bli rätt framställt genom den tjänare som slog in sin talent i en duk och grävde ned den, d.v.s. gömde den för världen. De, som har fått sig talenter anförtrödda, fick lön utbetald för sitt arbete (52) i exakt proportion till den trohet, uthållighet

och allvarliga ansträngning som gjorts då de förvaltade sin Herres ägodelar.

Gud ser dig som att du står i skuld till Honom och också till dina medmänniskor, som inte har ljuset och sanningen. Gud har gett dig ljus, inte för att du skall dölja det under en skäppa, utan för att sätta det på en ljusstake så att alla i huset kan få nytta av det. Ditt ljus borde lysa för andra för att lämna upplysningar till de själar, som Kristus har dött för. Guds nåd, som råder i ditt hjärta och leder ditt sinne och dina tankar till att underordna dig under Jesus, skulle kunna göra dig till en mäktig man på Kristi och sanningens sida.

Paulus säger: ”Både mot greker och barbarer, både mot lärda och olärda har jag skyldigheter.” Gud har uppenbarat Sin sanning för Paulus och därigenom lagt på hans ansvar att ge kunskap till dem som befinner sig i mörker. Du har inte haft någon riktig känsla för ditt ansvar inför Gud. Du förvaltar din Herres talenter. Du har förmågor som skulle kunna göra dig till en medarbetare till Kristus och Hans änglar, om du använde dessa förmågor på rätt sätt. Om ditt sinne inriktats på att göra gott genom att presentera sanningen för andra, skulle du nu vara lämplig för att bli en framgångsrik medarbetare till Gud och skulle som lön få se många själar bli frälsta och de skulle vara som stjärnor i kronan av din glädje.

Hur kan värdet av dina hus och markområden jämföras med värdet av dyrbara själar som Kristus har dött för? Med dig som redskap kan dessa själar frälsas tillsammans med dig i härlighetens rike, men du kan inte ta med dig det allra minsta av dina jordiska rikedomar. Skaffa dig vad du kan och bevara det med all den avundsjuke omsorg du är i stånd till. Inte desto mindre kan det komma en befallning från Herren och på några få timmar kan en eld, som ingen kan släcka, ödelägga det som du har samlat under ett helt liv och göra det till en massa rykande ruiner. Så gick det med Chicago. Guds ord hade gått ut att staden skulle läggas i ruiner. Det är inte den enda stad som kommer att få se tecken på Guds ogillande. Han har påbörjat ett skeende, men inte avslutat det. Hans vredes svärd har sträckts ut över det folk, som genom (53) sin stolthet och ondska har framkallat missnöjen hos en rättfärdig Gud. Stormar, jordskalv, virvelvindar, brand och svärd kommer att sprida ödeläggelse överallt, tills människors hjärtan kommer att svika dem på grund av fruktan och därför att de riktar blicken mot de saker som skall komma över jorden. Du vet inte hur litet avståndet är mellan dig och evigheten. Du vet inte hur snabbt din provotid kan avslutas.

Gör dig beredd, min bror, för Mästarens efterfrågan av dina talenter, både kapital och räntor! För var och en som bekänner sig till Kristus, borde det vara en livsuppgift att frälsa människor. Vi står i skuld till världen på grund av den nåd, som Gud har gett oss, för det ljus, som har lyst över oss och för den sanning, vilkens skönhet och kraft har uppenbarats för oss. Du kan ägna hela din varelse åt att samla dig rikedomar på jorden, men vad kommer de att hjälpa dig när livet här tar slut eller när Kristus framträder? Inte ett enda öre kan du ta med dig. Och lika mycket som din världsliga ära och dina rikedomar har upphöjt dig här

så att du försummat ditt andliga liv, lika mycket kommer du att minska i moraliskt värde inför Guds stora domstol.

Hur kommer denna rikedom att kunna hjälpa dig, som du har tillägnat dig i utbyte mot din själ, om du plötsligt skulle få en kallelse att avsluta din provotid och din röst inte längre kan styra den? ”Ty vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen men tar skada till sin själ?” (Matt. 16:26) Dina tillgångar är inte mer värda än sand, om de inte har använts till att täcka livets dagliga behov och till att välsigna andra och främja Guds verk med. Gud har gett dig vittnesbörd med varningar och uppmuntran, men du har vänt dig bort från dem. Du har ifrågasatt *Vittnesbörden*. När du kommer tillbaka och samlar upp ljusstrålarna och tar ställning för att *Vittnesbörden* är från Gud, då kommer du att bli befäst i din tro och kommer då inte att vackla mellan mörker och svaghet.

”Du kan vara till välsignelse för församlingen i _____. Du kan redan nu vara ett stöd där, om du vill komma till ljuset och vandra i det. Gud kallar dig på nytt. Han försöker nå dig, omgärdad av själviskhet som du är och överhopad med det här (54) livets bekymmer. Han inbjuder dig att dra undan din hängivenhet från världen och ge den åt himmelska ting. För att lära känna Guds vilja måste du studera snarare än att följa din egen fallenhet och ditt eget sinnes naturliga begär. ”Vad vill Du att jag skall göra?” borde vara ditt hjärtas allvarliga och ängsliga fråga.”

Guds tunga vrede kommer att falla över dem som har missbrukat sin tid och tjänat mammon i stället för sin Skapare. Om du lever för Gud och himlen, visar livets väg för andra, kommer du gå framåt och uppåt till högre och heligare glädjeämnen. Du kommer att belönas med ett ”Bra, du gode och trogne tjänare. ... Gå in i din herres glädje”. Kristi glädje var att se själar återlösta och frälsta i Sitt härliga rike. Han ”som i stället för den glädje som låg framför honom utstod korsets lidande utan att bry sig om skammen och som nu sitter på högra sidan om Guds tron.” (Hebr. 12:2)

Att vinna den här världens rikedomar och använda dem på det sätt du gjort till att skilja din kärlek från Gud, kommer till sist att innebära en fruktansvärd förbannelse för dig. Du tar dig inte tid att läsa, meditera eller be och du har inte tagit dig tid till att uppfostra dina barn genom att presentera det för dem som är till deras allra bästa. Gud älskar dina barn, men de har bara fått obetydlig uppmuntran till att leva ett religiöst liv. Om du ödelägger deras tro på *Vittnesbörden* kan du inte nå dem. Stackars ofullkomliga människors sinnen borde uppfostras och utbildas i andliga saker. När uppfostran helt och hållet handlar om världen och om att göra framsteg i att skaffa sig egendomar, hur kan då den andliga tillväxten uppnås? Det är omöjligt. Du, min bror, och din familj kunde i Kristus ha vuxit upp till fullvuxna män och kvinnor, om du bara hade haft hälften så stort intresse för att utveckla en kristen karaktär och tjäna Herren som du hade för att tjäna världen.

Gud är inte tillfreds med att Hans tjänare skall vara ovetande om Hans gudomliga vilja, nybörjare i andlig förståelse, men visa i världslig visdom och kunskap. Dina

jordiska intressen kan inte jämföras med din eviga välfärd. (55) Gud har en högre tjänst för dig att utföra än att skaffa dig egendomar. Du behöver få ett djupgående och genomgripande arbete utfört för dig. Hela din familj behöver det. Måtte Gud hjälpa er alla att uppnå fullständig kristen karaktär. Dina barn kan och bör vara en välsignelse för unga i er församling. Genom deras exempel, genom deras ord och handlingar, kan de förhålliga sin himmelske Fader och lovorda religionens sak.

Sann välgörenhet

Käre bror och Syster F: Jag kommer nu att försöka skriva ned det som har visats mig om er, eftersom jag känner att det är dags för denna församling att få så ordning i sina hjärtan och utföra en flitig tjänst för evigheten. Ni älskar båda sanningen och vill lyda den, men ni är oerfarna. Jag blev visad, att ni skulle placeras i omständigheter, där ni blev testade och prövade och att karaktärsdrag skulle avslöjas som ni inte var medvetna om att ni hade.

Många, som aldrig har satts på prov, visar sig vara utmärkta kristna, deras liv verkar vara felfria, men Gud ser att de har karaktärsdrag som måste avslöjas innan de kan erkännas och rättas till. Simon profeterade under den Helige Andes inspiration och sade till Maria om Jesus: ”Se, denne är satt till fall och upprättelse för många i Israel och till ett tecken, som blir motsagt. Ja, också genom din själ skall det gå ett svärd. Så skall det bli uppenbarat vad många människor tänker i sina hjärtan” (Luk. 2:34- 35) Genom Guds försyn har vi placerats i olika ställningar, för att vi skall använda sinnets förmågor i hopp om att utveckla våra karaktärer under olika omständigheter. ”Ty den som håller hela lagen men bryter mot ett enda bud är skyldig till allt.” (Luk 2:10) Bekännande kristna kan leva ett oklanderligt liv så långt det gäller ett yttre anseende, men när förändrade omständigheter kastar dem ut i en helt annan situation, upptäcks (56) starka karaktärsdrag som skulle ha förblivit dolda, om omständigheterna hade förblivit desamma.

Jag blev visad att ni har själviska drag som ni måste vara strängt vaksamma mot. Ni kommer att riskera att ta hänsyn till er framgång och er bekvämlighet, oavsett andras framgång. Ni saknar självförnekelsens dygd som liknar den stora Förebilden. Ni borde vårda godhet, vilket kommer att föra er in i en större harmoni med Kristi Ande, - i Hans osjälviska godhet. Ni behöver mer mänsklig medkänsla. Detta är en egenskap från vår natur, som Gud har gett oss för att göra oss kärleksfulla mot vår nästa och vänliga mot dem som vi har kontakt med. Vi finner den hos män och kvinnor vilkas hjärtan inte är eniga med Kristus och det är i själva verket en sorglig sak, när Hans bekännande efterföljare saknar detta väsentliga drag inom kristendomen. De efterliknar inte sin Förebild och det är omöjligt för dem att återspegla Jesu bild i sina liv och i sitt sätt att uppträda.

När mänsklig förståelse blandas med kärlek och godhet och helgas av Jesu Ande, är det en beståndsdel som kan uträtta mycket gott. De, som vårdar godhet gör inte bara gott mot andra och välsignar dem som får den goda handlingen, utan hjälper sig själva genom att öppna sina hjärtan för sann godhets vänliga påverkan. Varje ljusstråle som lyser på andra, kommer att reflekteras på våra egna hjärtan. Varje vänligt och medkännande ord till de sorgsna, varje handling för att hjälpa de förtryckta och varje gåva som ges för att fylla våra medmänniskors behov, eller som utförs med Guds ära för ögonen, kommer att bli till välsignelse för givaren. Den som handlar så lyder en himmelsk lag och kommer att få ta emot Guds behag. Nöjet att göra gott mot andra ger en gnista till de känslor, som flammor upp genom nervbanorna, främjar blodcirkulationen och framkallar mental och fysisk hälsa.

Jesus kände till godhetens inflytande på hjärtat och på den persons liv som utövade godhet och Han försökte förklara för Sina lärjungar, vilken fördel det medför att (57) utöva denna dygd. Han säger: ”Det är saligare att giva än att taga”. Han illustrerar den vänliga godhet, som bör utövas mot vänner, grannar och främlingar, genom liknelsen om mannen, som gick ned från Jerusalem till Jeriko och som föll i rövarhänder. De tog hans kläder från honom och slog honom fördärvad. Sedan gick de bort och lät honom ligga halvdöd. Trots den höga beklännelse om fromhet som prästen och leviten hade gjort, berördes inte deras hjärtan av medkänsla för den lidande. En samarit som inte hade gjort så stort anspråk på rättfärdighet gick förbi och när han såg främlingens behov, betraktade han honom inte bara med tillfällig nyfikenhet utan såg en människa i nöd. Hans medkänsla vaknade. Han gick fram till honom, förband hans sår och hällde olja och vin på dem, lyfte upp honom på sitt eget riddjur och förde honom till ett härbärke och sörjde för honom. Nästa dag lämnade han honom och överlämnade ansvaret för honom till värden med en försäkran om att han skulle betala alla kostnader, när han kom tillbaka. Kristus frågar: ”Vem av dessa tycker du var en nästa för mannen som hade råkat ut för rövare”? Han svarade: ’Den, som visade honom barmhärtighet’. Då sade Jesus till honom: ’Gå du och gör som han.’” (Luk. 10:36- 37)

Här ville Jesus lära Sina lärjungar de moraliska plikter som binder en människa till hennes medmänniska. Var och en som inte lever ut de grundförutsättningar i sitt liv, som illustrerats i denna undervisning, håller inte lagen, utan bryter i likhet med leviten Guds lag som han ger sig ut för att hålla. Det är några som i likhet med samariten inte gör anspråk på någon upphöjd fromhet, men som ändå har en stark känsla för sina plikter mot sina medmänniskor och har långt mer nästankärlek och vänlighet än någon, som bekänner sig hysa en stor kärlek till Gud, men sviktar när det gäller goda gärningar mot Hans skapelser.

De älskar verkligen sin nästa som sig själva, ser sitt ansvar och de krav, som lidande människor har på dem och genomför grundförutsättningarna i Guds lag i sin vardag. ”Då kom en lagklok fram och ville snärja honom och frågade: ’Mästare, vad skall jag göra för att få evigt liv’? Jesus sade till honom: ’Vad står skrivet i lagen? Vad (58) läser du där’? Han svarade: ’Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela din

kraft och av hela ditt förstånd, och din nästa som dig själv. Jesus sade till honom: "Du svarade rätt. Gör det, så får du leva". Kristus visar här advokaten, att detta att älska Gud av hela hjärtat och vår nästa som oss själva, är fromhetens sanna frukt. "Gör detta", sade Han, "tro inte bara, utan gör, "så får du leva". Det är inte den tro som bara bekänns på Guds lags bindande anspråk som gör den kristne, utan det är att denna lag också förverkligas.

I liknelsen upphöjer Kristus samariten över prästen och leviten, som lade stor vikt vid de tio budordens bokstav. Den ene löd andan i dessa bud, medan de andra var nöjda med att bekänna en upphöjd tro på dem, men vad är tro utan gärningar? När Guds lags försvarare stadigt sätter sina fötter på dess grundförutsättningar och visar att de inte bara är troende till namnet utan också trogna i hjärtat, genomför andan i Guds bud i sin vardag och utövar sann godhet mot människor, då kommer de att få moralisk styrka att förändra världen. Det är omöjligt för dem som bekänner sig lyda Guds lag att framställa de tio budordens lag korrekt, samtidigt som de ringaktar dess heliga påbud att älska sin nästa som sig själva.

Den mest värtaliga predikan som kan förkunnas om de tio budorden är att *göra vad de säger*. Lydnad borde göras till en personlig plikt. Försummelse av denna plikt är uppenbar synd. Gud ålägger oss plikter inte bara för att tillförsäkra sig själva himlen, utan för att känna det som en bindande plikt att visa andra vägen och genom vår omsorg och osjälviska kärlek leda dem till Kristus, som kommer inom räckhåll för vårt inflytande. Det är alarmerande att se den särskilda brist på principer, som utmärker många bekännande kristna. Deras ligkiltighet för Guds lag gör dem nedslagna som inser dess heliga krav och tenderar att vända sådana bort från sanningen, som annars skulle vilja godta den.

För att kunna få en god självkänedom, är det (59) nödvändigt att titta i spegeln och där upptäcka våra egna brister, använda sig av Kristi blod, källan som har öppnats för synd och orenhet, där vi kan rentvå vår karaktärs klädnader och avlägsna syndens fläckar. Men många vägrar se sina fel och rätta till dem. De vill inte ha en sann självkänedom.

Om vi vill uppnå goda resultat när det gäller moral och andlig förträfflighet måste vi leva för det. Vi är personligen skyldiga mot samfundet att göra detta, för att vi hela tiden skall kunna utöva ett inflytande till fördel för Guds lag. Vi borde låta våra ljus lysa så att alla kan se, att det heliga evangeliet har ett inflytande på våra hjärtan och liv, så att vi vandrar i lydnad mot dess bud och inte överträder någon av dess principer. Vi är i hög grad ansvariga inför världen, för själar omkring oss. Våra ord och handlingar visar hela tiden om vi är för eller emot Kristus och den lag, som Han kom till jorden för att försvara. Låt världen se att vi inte är instängda i oss själva till våra egna intressen och religiösa glädjeämnen, utan att vi är fördragsamma och vill att de skall dela våra välsignelser och privilegier genom sanningens helgelse. Låt dem se, att den religion som vi bekänner oss till inte tillsluter och inte heller förvandlar själens infartsvägar till is och gör oss osympatiska och krävande. Låt alla som bekänner sig ha funnit Kristus, tjäna så som Han tjänade

till nytta för människan och vårda en vis godhets anda. Vi kommer då att få se många själar följa det ljus som lyser från föreskrift och exempel.

Vi borde alla vårda en vänlig natur och underordna oss samvetets ledning. Sanningens ande formar bättre män och kvinnor av dem, som tar emot sanningens ande i sina hjärtan. Den arbetar som en surdeg tills hela varelsen kommit i överensstämmelse med dess principer. Den öppnar det hjärta som har blivit fruset av girighet. Den öppnar den ande som alltid har varit stängd för lidande människor. Kärlek och godhet uppfattas som dess frukter.

Gud kräver att vi alla skall vara självupppoffrande arbetare. Varje del av sanningen har en praktisk tillämpning i våra dagliga liv. Välsignade är de som hör Herrens ord (60) och rättar sig efter det. Att *höra* det är inte tillräckligt. Vi måste *handla*, vi måste *göra* som det säger. Det är genom tillämpningen av budorden, som lönen blir stor. De, som ger paktiska bevis för sin godhet, i form av sina förstående och medkännande handlingar mot fattiga, lidande och olyckliga, lindrar inte bara de lidandes situation, utan bidrar i hög grad till sin egen lycka och är på väg mot att säkerställa sin hälsa till kropp och själ. Så här har Jesaja tydligt beskrivit de gärningar som Gud kommer att godta och välsigna Sitt folk med:

"Nej, detta är den fasta jag vill ha: Lossa orättfärdiga bojor, lös okets band, släpp de förtryckta fria, bryt sönder alla ok, ja, dela ditt bröd åt den hungrige, skaffa de fattiga och hemlösa en boning, kläd den nakne var du än ser honom och drag dig inte undan för den som är ditt kött och blod. Då skall ditt ljus bryta fram som morgonrodnaden och ditt helande visa sig med hast. Din rättfärdighet skall gå framför dig och HERRENS härlighet följa i dina spår. Då skall HERREN svara när du åkallar honom. När du ropar, skall han säga: 'Se, här är jag'. Om du gör dig av med varje slags ok, om du slutar att peka finger och tala onda ord, om du delar med dig åt den hungrige av det du har och mättar den som lider nöd, då skall ditt ljus gå upp i mörkret och din natt bli lik middagens ljus. Och HERREN skall alltid leda dig; han skall mätta dig mitt i ödemarken och ge styrka åt benen i din kropp. Du skall vara lik en vattenrik trädgård och likna ett källsprång vars vatten aldrig tryter." (Jes. 58:6- 11)

Ett mycket fint samspel finns mellan sinne och kropp. När det ena är påverkat reagerar också det andra. Sinnets tillstånd har mycket att göra med det fysiska systemets hälsa. Om människans sinne är fritt och lyckligt, och hon har ett gott samvete och en tillfredsställelsens känsla därför att hon försöker att göra andra lyckliga, kommer detta att skapa glädje som påverkar både kropp och själ. Guds välsignelser är (61) en helbrägdagörare. De som har lärt sig att göra andra lyckliga kommer att förstå denna underbara välsignelse i sina hjärtan och liv.

Om era tankar, kära bror och syster, fördes mer in i en kanal av omsorg om andra, skulle era egna själar få ta emot större välsignelser. Ni har båda alltför litet medmänsklig sympati. Ni saknar medkänsla för andras behov. Ni förblir alltför opåverkade och oförstående. Ni har blivit stränga, nogräknade och dominerande. Ni riskerar att göra er själva till andras samveten. Ni har era

egna tankar om kristna plikter och vad som är lämpligt och ni skulle vilja bedöma andra utifrån dessa normer, - detta är att överskrida gränserna för vad som är rätt.

Andra människor har åsikter och markanta karaktärsdrag som inte kan bli lika era särskilda uppfattningar. Ni har brister och fel, lika väl som era bröder och systrar och det är bra att minnas när olikheterna visar sig. Era felaktiga handlingar är lika smärtsamma för dem som deras är mot er och ni borde vara lika fördragsamma mot dem som ni vill att de skall vara mot er. Ni behöver båda större kärlek och förståelse mot andra, en sådan kärlek och förståelse som Jesu mildhet. I ert hem borde ni visa vänlighet, tala mildt till ert barn, behandla honom med tillgivenhet och låta bli att tillrättavisa honom för varje litet fel, så att han inte blir hård på grund av ständig kritik.

Ni borde vårda Kristi mildhet och tålmod. Genom en vaksam, misstänksam anda när det gäller andras motiv och uppförande, motverkar ni ofta det goda som ni har gjort. Ni bär på känslor som är kyliga och avvisande i stället för att vara tilldragande och vinnande. Ni måste vara villiga att vara lika eftergivna och fördragsamma av naturen som ni vill att andra skall vara. Egenkärlek och egna åsikter och metoder kommer i hög grad att göra slut på era krafter att göra det goda ni vill göra.

Syster F, din vilja att härska är alltför stor. Du är mycket känslig. Om något går emot din vilja, känner du dig mycket sårad. Självet reser sig beväpnat, eftersom du inte har en saktmodig och lärvillig anda. (62) Kort sagt, Du behöver en fullständig omvändelse innan ditt inflytande kan bli vad det borde vara. Den anda du visar kommer att göra dig olycklig, om du fortsätter att värna om den. Du kommer att se andras felsteg och kommer att vara så ivrig efter att korrigera dem, att du kommer att overse med dina egna fel och du kommer att få det svårt för att avlägsna grandet från din brors ögon därför att en bjälke fördärvar ditt eget öga. Gud vill inte göra ditt samvete till kriterium för andra. Du har ett uppdrag att utföra, nämligen att göra dig själv vänlig och vårda osjälviskhet i dina känslor, tills det är ditt största nöje att göra dem lyckliga som omger dig.

Ni behöver båda att få era hjärtan uppmjukade och genomsyrade av Kristi Ande, så att ni kan hjälpa andra omkring er till att också vara friska och lyckliga, när ni lever i en vänlighetens och godhetens atmosfär. Ni har inbillat er, att vänlighet inte stämde överens med Kristi religion. Detta är ett misstag. Vi måste äga sann kristen värdighet och samtidigt vara vänliga och behagliga i vårt sätt att uppträda. Vänlighet utan lättsinnighet är en av den kristnes nådegåvor. Ni borde akta er för att inta inskränkta åsikter om religion, annars kommer ni att begränsa ert inflytande och bli Guds otrogna förvaltare.

Sluta att tillrättavisa och kritisera. Ni är inte lämpliga för att tillrättavisa. Era ord sårar och kränker bara. De helar och reformerar inte. Ni borde övervinna era vanor att pillra i saker och ting, som ni tycker är felaktiga. Var toleranta, var generösa och milda i er bedömning av folk och saker. Öppna era hjärtan för ljuset. Kom ihåg att plikten har en tvillingsyster, kärlek. Dessa kan tillsammans utträta nästan

allt, men skilda från varandra kan ingen av de två åstadkomma något gott.

Det är riktigt, att ni båda borde älska renheten högt och vara uppriktiga mot er känsla för vad som är rätt. Ni borde båda välja pliktens raka väg. Kärlek till egendomar, kärlek till nöjen och vänskap, borde aldrig kunna påverka er till att offra en enda rätt princip. Ni borde stå fasta och följa ett upplyst samvetes anvisningar och er övertygelse om er plikt, men (63) men ni borde akta er för blind tro och fördomar. Skaffa er inte en fariseisk anda.

Ni sår nu ut säd på livets stora fält och det som ni nu sår kommer ni en dag att skörda. Varje tanke i era sinnen, allt som rör sig i era själar, varje ord från er tunga, varje handling, är frön som kommer att bära frukt som är god eller ond. Skördetiden är inte så långt borta. Alla era gärningar passerar revy för Guds ögon. Alla våra handlingar och de motiv som gav upphov till dem kommer att läggas fram för änglars och Guds granskning.

Så långt som möjligt, bör du leva i harmoni med dina bröder och systrar. Överlämna dig till Gud och upphör med din barskhet och din benägenhet att finna fel. Ge upp din egen inställning och låt i stället din Frälsares anda råda. Sträck upp din hand och grip i Hans hand så att själva beröringen kan inspirera och styrka dig och fylla dig med de dyrbara egenskaper som Hans ojämförliga karaktär har. Öppna ditt hjärta för Hans kärlek och låt Hans kraft förvandla dig och Hans nåd bli din kraft. Då kommer du att kunna utöva ett mäktigt inflytande för det goda. Din moraliska kraft kommer att vara tillräcklig för att möta det svåraste karaktärsprov. Din integritet kommer att vara ren och helgad. Då kommer ditt ljus att bryta fram såsom en morgonrodnad.

Ni behöver båda nå fram till större sympati för andra människor. Kristus är vårt exempel. Han identifierade sig själv med lidande människor. Han tänkte på och tog hänsyn till andras behov. När Hans bröder led, led Han med dem. Varje ringaktning eller försummelse, som Hans lärjungar gör sig skyldiga till, är samma sak som om den begåtts mot Kristus själv. Han säger: ”Ty jag var hungrig och ni gav mig inte att äta. Jag var törstig och ni gav mig inte att dricka.”

Kära bror och syster, ni borde söka efter mer harmoniska karaktärsdrag. Frånvaron av en väsentlig egenskap kan göra resten nästan ineffektivt. De principer, som ni bekänner er till, borde omsättas i alla tankar, ord och handlingar. Självet borde korsfästas och hela människan underordnas Herren.

Församlingen är mycket bristfällig när det gäller kärlek och ödmjukhet. (64) Några upprätthåller en kall, avmätt tillbakadragenhet, ett järnhårt sinne, som stöter bort dem, som nås av deras inflytande. Denna anda är smittsam. Den skapar en atmosfär, som får goda impulser och goda beslut att vissna bort. Den kväver den naturliga mänskliga förståelsen, hjärtligheten och kärleken. Under dess inflytande blir folk förlägna och deras sociala och goda egenskaper ödeläggs, eftersom de inte används. Inte bara den andliga hälsan berörs, utan också den fysiska hälsan lider av dess onaturliga nedstämdhet. Mörkret och kylan

från denna asociala atmosfär återspeglas i ansiktsuttrycket. De välvilliga och sympatiska människornas ansikten kommer att lysa av den sanna godhetens lyster, medan de, som inte hyser goda tankar och osjälviska motiv, i sina ansikten ger uttryck för de känslor som närs i deras hjärtan.

Syster F, dina känslor mot din Syster är inte sådana som Gud skulle vilja att de skulle vara. Hon behöver systerlig kärlek från dig och mindre maktspråk och ovänlig kritik. Din behandling av henne har skapat en nedstämdhet och en rastlöshet, som är skadlig för hennes hälsa. Var försiktig så att du inte gör din egen syster nedstämd och modlös. Du kan inte pressa fram något ur henne. Du blir förargad över vad hon än säger, som verkar kollidera med din väg.

Din Syster har ett bestämt temperament. I det avseendet har hon ett arbete att utföra för sig själv. Hon borde vara mer följsam, men du får inte förvänta dig att kunna utöva något gott inflytande på henne, när du är så sträng och brister i kärlek och förståelse mot någon som du är så nära knuten till som en syster och också är förenad med i tron. Ni begår båda fel. Ni har båda gett plats för fienden och självet har haft mycket att göra med era känslor och handlingar mot varandra.

Syster F, du har en tendens till att befalla över din man, din syster och alla som finns i din omgivning. Din Syster har lidit väldigt mycket i sitt sinne. Detta kunde hon ha burit, om hon hade överlämnat sig till Gud och litat på Honom, men Gud är (65) missnöjd med ditt uppförande mot henne. Det är konstlat och helt felaktigt. Hon är inte mer obeveklig i sitt uppträdande i sitt sätt att uppträda, än du är i ditt. När två sådana bestämda temperament kommer i kontakt med varandra, är det mycket dåligt för båda. Ni borde båda omvändas på nytt och förvandlas till likhet med Gud. Om ni överhuvudtaget skall göra fel, skulle ni hellre handla fel på barmhärtighetens och tålmodets sida än på intoleransens.

Mild behandling, mjuka svar och behagliga ord är mycket bättre passande medel att förändra och frälsa än hårdhet och kärvhet. En aning för mycket ovänlighet kan föra en person utom räckhåll, medan en förlåtande anda kan vara det medel som binder dem till dig, och du skulle sedan kunna få dem kvar på den rätta vägen. Du skulle också drivas av förlåtelsens anda och ge passande erkännande till dem som är omkring dig för varje god avsikt och handling. Säg berömmande ord till din man, ditt barn, din syster och till alla som du kommer i närheten av. Ständig kritik ödelägger och förmörkar livet för var och en.

Ge inte den kristna religionen dåligt rykte genom avund och intolerans mot andra. Detta kommer bara att ge ett dåligt intryck av din tro. Ingen har någonsin ändrat sig till det bättre med hjälp av kritik och tillrättavisning, men många har genom detta drivits bort från sanningen och har förhärdat sina hjärtan mot överbevisning. En ömhet, ett vänligt och vinnande uppträdande, kan rädda den felande och dölja en stor mängd synder. Gud kräver att vi skall ha den kärlek, som är "tålig och mild."

Kristi religion fordrar inte att vi skall förlora vår karaktärs identitet, utan att vi till en viss grad anpassar oss till andras känslor och vägar. Många människor kan föras samman till en religiös trosenhet, även om deras åsikter, vanor och smak i vardagliga saker inte överensstämmer, men om Kristi kärlek glöder i deras hjärtan, och de ser fram emot samma himmelska hem, kan de ha en ljuvlig och intellektuell gemenskap med varandra och en enhet som är underbar. Det finns knappast två personer vars erfarenheter är lika i varje detalj. Det som är en påfrestning för den ene kanske inte alls är det för den andre, och därför borde våra hjärtan alltid vara öppna för vänlig sympati och vara värmda av den kärlek som Jesus hade för sina bröder.

Besegra din naturliga fallenhet att ställa för stora krav på dina barn, ty att alltför ofta ge anmärkningar, gör att din närvaro inte blir önskvärd och ditt råd hatat. Slut dina barn till ditt hjärta, inte genom okloka eftergifter, utan med kärlekens silkesband. Du kan vara fast, men ändå vänlig. Kristus måste bli din hjälpare. Kärlek kommer att vara det medel, som drar andra till dig, och ditt inflytande kan stadfästa dem på det godas och rättas väg.

Jag har varnat er för klandrets anda, och jag vill åter varna er. Kristus anmärkte ibland med djupt allvar på människor. I vissa fall kan det vara nödvändigt för oss att också göra det. Men vi borde komma ihåg, att Kristus kände till det faktiska förhållandet hos dem som han anmärkte på, och just den mängd av kritik som personen kunde ta emot och det som var nödvändigt för att rätta till det som var fel. Han förstod också hur Han skulle visa medlidande med den felande, trösta den olycklige och uppmuntra den svage. Han kände också till hur Han skulle rädda människor från förtvivlan, och i stället inspirera med hopp, ty Han var förtrogen med olika människors förhållanden och personliga provningar. Han kunde därför inte göra några misstag.

Vi däremot kan värdera motiv fel. *Vi* kan bedras av utseendet. Vi kan tro att vi gör rätt när vi tillrättavisar fel och går för långt, kritiserar för hårt och sårar där vi ville bota, eller vi visar vår sympati på ett oklokt sätt och motarbetar i brist på kunskap den tillrättavisning som varit välförtjänt och getts i rätt tid. *Vår* bedömning kan vara felaktig, men Jesus var alltför vis för att göra fel. Han tillrättavisade i medkänsla och älskade dem som Han tillrättavisade, med en gudomlig kärlek.

Herren kräver att vi skall lyda Hans vilja, underordna oss Hans Ande och helgas till Hans tjänst. Självskhet måste läggas bort och vi måste övervinna alla brister i våra karaktärer liksom Kristus övervann. För att kunna utträta detta uppdrag måste vi dagligen dö när det gäller självet. Paulus sade: "Jag dör varje dag". Han fick en ny omvändelse varje dag, tog ett steg framåt mot (67) himlen. Att dagligen vinna seger i det gudomliga livet är den enda väg som Gud erkänner. Herren är nådig, hyser öm medkänsla och är rik på barmhärtighet. Han känner våra behov och vår svaghet och Han vill hjälpa våra svagheter om vi bara litat på Honom och tror att Han kommer att välsigna oss och göra stora ting för oss.

Kristi medarbetare

Det var ett viktigt tillfälle för _____, under och efter tältmöteskampanjen år 1874. Hade det funnits ett trevligt och rymligt hus för tillbedjan där, skulle mer än dubbelt så många som nu blev vunna där, ha tagit ståndpunkt för sanningen. Gud arbetar med oss i våra ansträngningar. Vi kan stänga vägen för syndare genom vår försumlighet och själviskhet. Man borde med stor iver ha uppsökt och försökt att rädda dem som fortfarande var förvillade, men ändå intresserade av sanningen. Lika klok ledning behövs i Kristi tjänst som det behövs inom arméns bataljoner som skyddar folkets liv och frihet. Det är inte alla som kan arbeta med omdöme för människans frälsning. Det behövs mycket noggrant övervägande. Vi får inte slumpartat ge oss in i Herrens verk och vänta framgång. Herren behöver människor med förmågor, tänkande människor. Jesus kallar medarbetare, men inte sådana som begår stora misstag. Gud önskar rättänkande och intelligenta människor till att utföra det viktiga arbetet för människors frälsning.

Mekaniker, jurister, affärsmän och människor med olika yrken utbildar sig för att de skall bli skickliga inom sina fack. Skulle Kristi efterföljare vara mindre skickliga och, när de bekänner sig vara engagerade i Kristi tjänst, vara okunniga om de medel och vägar som borde användas? Uppgiften att vinna det eviga livet är högre än varje jordisk tanke. För att leda människor till Jesus måste man ha god kännedom om den mänskliga naturen och studera det mänskliga sinnet. Mycken noggrann förberedelse och ivrig bön fordras för att veta hur man skall närma sig människor med den stora sanningen.

(68) När en klar och tydlig predikan har hållits finns det en del obetänksamma, men impulsiva, uppriktiga människor som oväntat och plötsligt talar med sådana som inte är med oss och gör sanningen, som vi vill att de skall ta emot, motbjudande för dem. "Denna tidsålders barn skickar sig klokare mot sitt släkte än ljusets barn." (Luk. 16: 8.) Affärsmän och politiker studerar artighet. De anstränger sig att vara så attraktiva som möjligt. De övar sig själva och sitt uppträdande så att de kan uppnå största möjliga inflytande på sina medmänniskors sinnen. De använder sin kunskap och sin förmåga så skickligt som möjligt för att kunna uppnå sina syften.

Människor som bekänner sig vara Kristi efterföljare, bär fram en ofantlig mängd skräp som spärrar vägen till korset. Trots allt detta, finns det några som är så djupt gripna och överbevisade om synd, att de kan tränga sig igenom missmod och ta sig över varje hinder för att finna sanningen. Men hade de som tror på sanningen renat sina sinnen genom att lyda den, och insett nödvändigheten av kunskap och förfinade seder och uppträdande i Kristi verk, kunde tjugo människor ha vunnits där nu endast en blir frälst.

När någon har blivit omvänd till sanningen, behöver han tillsyn. Många förkunnares nit tycks upphöra så snart deras ansträngningar ger en viss framgång. De tänker inte på att dessa nyomvända behöver omvårdnad - vaksam

uppmärksamhet, hjälp och uppmuntran. De bör inte lämnas ensamma och bli ett byte för Satans mäktiga frestelser. De behöver undervisas när det gäller deras plikter, de bör mötas med mycken vänlighet, ledas framåt, besökas och man bör bedja med dem. Dessa människor behöver sådan kost som är avpassad för dem och på rätt tid.

Det är inte att förundra sig över att en del blir missmodiga, och tvekar på vägen, då de lämnas att uppslukas av ulvar. Satan följer i allas spår. Han sänder ut sina ombud för att till sina led återföra de människor som han förlorat. Det borde finnas flera fäder och mödrar som kunde ta dessa sanningens nyfödda barn i sin famn, och uppmuntra dem och bedja för dem, så att de inte blir förvirrade.

(69) Predikan är endast en liten del av det arbete som måste göras för människors frälsning. Guds Ande övertygar syndare om sanningen, och för dem in i församlingen. Predikanterna kan göra sin del, men de kan aldrig utföra det arbete som församlingen kan göra. Gud fordrar att Hans församling skall sköta dem som är unga i tron och gå till dem, inte för en stunds struntprat utan för att bedja med dem och tala ord till dem som är lika "gyllene äpplen i silverskålar".

Vi behöver alla studera sätt och metoder för att vi med omdöme skall kunna möta olika människor, samt sträva efter att på bästa sätt hjälpa dem till en korrekt förståelse av Guds ord och ett sant kristet liv. Vi kan läsa Bibeln med dem och dra deras sinnen bort från de timliga tingen till de eviga intressena. Det är Guds barns plikt att vara missionärer för dem, att se vilka som behöver hjälp. Om någon vacklar under frestelsen, borde hans sak noggrant tas upp och handhas klokt, därför att hans eviga intressen står på spel och de som arbetar för honom kan genom sina ord och handlingar antingen vara en doft av liv till liv eller en dödens lukt till död.

Ibland kan det förekomma tillfällen som bör göras till föremål för övervägande under bön. Vederbörande måste själv se sin verkliga karaktär, förstå sitt eget speciella sinnelag och temperament och se sina svagheter. Han bör behandlas med stort omdöme. Om han kan påverkas, om hans hjärta rörs av detta visa och tålmodiga arbete, kan han bindas till Kristus med starka band, och ledas till att lita på Gud. När ett sådant arbete är gjort, gläder sig hela den himmelska härskaran, ty en dyrbar människa har ryckts från Satans snaror och frälsts från döden! O, lönar det sig inte att på ett förståndigt sätt arbeta för människors frälsning? Kristus gav Sitt eget liv som betalning för dem. Skall då Hans efterföljare fråga: "Skall jag taga vara på min broder?" Skall vi inte arbeta tillsammans med Mästaren? Skall vi inte uppskatta människors värde för vilka vår Frälsare dog?

En del ansträngningar har gjorts för att intressera barnen för Herrens verk, men inte tillräckligt. Våra sabbatsskolor borde göras mer intressanta. De offentliga skolorna har under de senaste (70) åren i hög grad förbättrat sina undervisningsmetoder. Illustrationer, bilder och svarta tavlor används för att klargöra saker som är svåra att förstå för barnen. På samma sätt kan sanningen för vår tid

oerhört förenklas och göras intressant för det mottagliga barnasinnets.

Föräldrar som inte kan nås på något annat sätt kan man ofta nå genom deras barn. Sabbatsskollärare kan undervisa barnen i sanningen och de i sin tur kommer att föra den med hem till familjekretsen. Men få lärare tycks förstå hur viktig denna gren av verket är. Den undervisningsmetod som använts med sådan framgång i offentliga skolor, kunde med lika goda resultat användas i sabbatsskolorna för att leda barnen till Jesus och undervisa dem i Bibelns sanning. Detta kommer att betyda långt mer än religiös spänning av känslomässig art, som försvinner lika snabbt som den kommit.

Kristi kärlek borde omhuldas. Vi behöver mer tro för att utföra det arbete som vi tror på och som måste göras innan Kristus kommer. Det borde göras mer självförnekande och självuppoftande arbete i rätt riktning. Man borde eftertänksamt och under bön studera hur man kan arbeta med största möjliga framgång. Noggranna planer borde utarbetas. Det finns människor ibland oss som har förmåga både att finna på och genomföra planer om de blott får en chans. Förståndiga och klokt genomförda ansträngningar skulle ge goda resultat.

Våra bönemöten borde vara de mest intressanta samlingar som hålls, men dessa är ofta dåligt ledda. Många kommer till predikan, men försummar bönemötena. Här krävs på nytt noggrann eftertanke. Man bör söka Gud om visdom, och planer bör läggas för att leda mötena så att de kommer att bli intressanta och attraktiva. Människor hungrar efter livets bröd. Om de finner det i bönemötet kommer de att gå dit för att få det.

Långa, oinspirerade tal och böner passar ingenstans, och i synnerhet inte vid vittnesbördsbönen. De som är frimodiga och alltid redo att tala tillåts att tränga ut de blygas och tillbakadragna vittnesbörd. De som är mest ytliga (71) har i allmänhet mest att säga. Deras böner är långa och mekaniska. Det tröttar änglarna och de människor som lyssnar till dem. Våra böner borde vara korta och gå rakt på sak. Låt de långa, tröttande böner lämnas för den enskilda bönen, om någon har sådana böner att frambara. Öppna ditt hjärta för Guds Ande, ty Han kommer att sopa bort all torr formalitet.

Musiken kan vara av stor betydelse för det goda, och ändå utnyttjar vi inte denna tillbedjans gren på bästa sätt. Sången framförs vanligtvis impulsivt eller för särskilda behov, och andra gånger lämnas sången åt slumpen och därför förlorar sången och musiken sin effekt på de närvarandes sinnen. Musiken skall ha skönhet, känsla och kraft. Låt rösterna upplyftas i lovsång och gudsfuktan. Använd om möjligt musikinstrument och låt den underbara harmonin uppstå till Gud såsom ett välbehagligt offer.

Men det är ibland svårare att leda och öva sångarna än det är att förbättra bönevanorna. Många vill följa sin egen stil, de vill inte rådfråga någon och är otåliga under någons ledarskap. Väl överlagda planer behövs i Guds tjänst. Sunt förnuft är en väsentlig sak i tillbedjan av Herren. Våra tankar borde helgas åt Kristus, så att vi kunde finna på vägar och medel att på bästa sätt tjäna Honom. Guds

församling som försöker att göra gott genom att efterleva sanningen och frälsa människor, kan vara en kraft i världen om den vill låta sig ledas av Herrens Ande. Den får inte känna det som om den kan arbeta vårdslöst för evigheten.

Som ett folk förlorar vi mycket genom brist på sympati och glädjefylld gemenskap med varandra. Den som talar om oavhängighet och stänger in sig i sig själv, fyller inte den plats som Gud har avsett att Han skulle fylla. Vi är Guds barn, och ömsesidigt beroende av varandra för att kunna vara lyckliga. Både Gud och människor har krav på oss. Vi måste alla utföra vår del här i livet. Det är den riktiga utvecklingen av gemenskapen i vår natur som leder oss in i ett sympatiskt förhållande till våra trossyskon och ger oss glädje i våra ansträngningar att vara till välsignelse för andra. (72) Himmelens glädje kommer att bestå i en ren gemenskap med heliga varelser, ett harmoniskt umgänge med de heliga änglarna och de återlösta, som har tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod. Vi kan inte vara lyckliga om vi på samma gång sluter oss inom oss själva. Vi bör leva här i världen för att vinna människor för Frälsaren. Om vi skadar andra, så skadar vi också oss själva. Om vi välsignar andra, välsignar vi även oss själva, ty inflytandet av varje god handling reflekteras tillbaka på våra egna hjärtan.

Det är vår skyldighet att hjälpa varandra. Det är inte alltid vi får kontakt med kristna som det är lätt att komma överens med och som är vänliga och milda. Många har inte fått en passande utbildning, utan deras karaktär är förvanskad, de är hårda och svårförstådda och tycks vara snedvridna på alla sätt. När vi hjälper dessa att se sina fel och rätta till dem, måste vi vara på vår vakt så vi inte blir otåliga och irriterade över vår nästas brister. Bland dem som bekänner sig vara kristna finns det otrevliga människor, men den kristna nådens skönhet kommer att förvandla dem om de med noggrannhet ger sig in i uppgiften att tillägna sig den ödmjukhet och det saktmod som finns hos Honom som de efterföljer, i det att de kommer ihåg att "ingen lever för sig själv". Kristi medarbetare! Vilken upphöjd ställning!

Var kan vi finna självuppoftande missionärer i våra stora städer? Herren behöver arbetare i Sin vingård. Vi borde vara rädda för att använda den tid som Gud gör anspråk på, på ett värdelöst sätt genom att smycka vår kropp, eller på ett fåfängt sätt använda de dyrbara timmar Gud har gett oss för bön och bibelstudium och till att arbeta för våra medmänniskors bästa för att göra oss och dem passande för det stora arbete som Gud ålagt oss.

Mödrar spiller onödigt arbete på kläder, som de skall använda för att försköna sig själva och sina barn. Det är vår plikt att klä oss och våra barn propert och trevligt utan onödig utsmyckning och onödiga broderier för att synas. Vi bör vara på vår vakt så vi inte hos dem väcker sådan kärlek till kläder, att det blir deras undergång, utan att vi hellre söker att utveckla (73) de kristna dygderna. Ingen av oss kan komma ifrån vårt ansvar, och på inget sätt kan vi stå fria inför Guds tron om vi inte gör det arbete som Mästaren gett oss att utföra.

Gud behöver missionärer, trogna män och kvinnor som inte drar sig undan ansvaret. Omdömesgillt arbete kommer

att ge goda resultat. Det finns verkligen ett arbete att utföra. Sanningen borde framställas för folket på ett försiktigt sätt av dem som kan förena ödmjukhet med vishet. Vi skulle inte söka att stå över våra medmänniskor, utan komma närmare dem, ty deras själar är lika dyrbara som våra egna. Vi skall föra ljuset in i deras hem och på ett mjukt och ödmjukt sätt vädja till dem att sträva efter den förmånsställning som erbjuds dem, bedja med dem när det är passande och visa dem att det finns högre mål att uppnå och gradvis tala med dem om de yttersta dagarnas heliga sanningar.

Bland vårt folk är det fler sammankomster med sång än med bön, men även dessa sammankomster kan ledas på ett värdigt och uppmuntrande sätt så att de kan utöva ett gott inflytande. Det förekommer emellertid alltför mycket skämt och tomt prat för att dessa tillfällen kan vara givande, och upplyfta tankarna och förfina sättet.

Sensationella väckelser

Det har funnits alltför mycket splittring i ____ När nya idéer framkommer så är det några som fattar intresse för den mindre väsentliga delen av sanningen. Varje människa borde vara på sin vakt när det finns villfarelser på gång, som är avsedda att leda bort från sanningen. Det finns de som alltid är redo att se och höra allt som är nytt och egendomligt, och i de stora städerna har själafienden rikligt av sådana saker som får mångas nyfikenhet att flamma upp och hålla sinnena borta från de stora och heliga sanningar som har getts för den yttersta tiden.

När det gäller varje ny religiös företeelse finns det en del som försummar att genom sin närvaro och sitt inflytande till fullo stödja den minoritet som tror och håller fast vid en impopulär sanning, och resultatet blir (74) svaghet i församlingen, där det borde finnas styrka. Satan använder olika medel för att förverkliga sina avsikter, och om han under en populär religiös förklädning kan leda bort de vacklande och ovarsamma från sanningens väg, så har han utträttat mycket genom att splittra Guds folk. Denna skiftande entusiasm i väckelsen som kommer och går likt tidvattnet, har ett bedrägligt yttre som bedrar många ärliga personer till att tro, att det är Herrens sanna Ande. Detta mångdubblar skaran av omvända. De som har ett lättpåverkat sinne, de svaga och eftergivna flockas kring dess fana, men när vägen drar sig tillbaka, finner man att de fastnat på stranden. Låt er inte luras av falska lärare och inte heller av tomma ord. Ni kan vara övertygade om att själafienden har många behagliga falska rätter som passar allas aptit.

Det kommer alltid att finnas uppflammande meteoror, men den ljussvans de lämnar efter sig slocknar omedelbart i ett mörker, som är tjockare än någonsin förut. Dessa sensationella religiösa rörelser som skapas av att man berättar anekdoter och framställer excentriska och egendomliga ting är alltsammans ett ytligt arbete och de av våra trogna som charmeras och bedåras av dessa ljusblixtar kommer aldrig att bygga upp Guds verk. De är redo att dra sitt inflytande tillbaka vid minsta anledning och förleder andra att gå till dessa sammankomster där de hör sådant som försvagar själen och för med sig sinnets förvirring. Det är detta tillbakadragande av intresset för arbetet som gör att Guds verk avmattas. Vi måste vara fasta i tron och

får inte vackla. Vi har vårt arbete framför oss, att låta sanningens ljus som har uppenbarats för oss i Guds lag, lysa upp andras sinnen och leda dem ut ur mörkret. Detta arbete kräver fasthet, uthållighet, energi och en fast föresats att lyckas.

Det finns en del i församlingen som behöver klänga sig fast vid trons klippa, förankra sig och finna sin plats på klippgrunden, i stället för att driva omkring i känslornas ytskikt och handla efter impulser. Det finns, andliga krymplingar i församlingen. De har själva gjort sig till invalider och deras andliga svaghet är en följd av deras vingliga kurs. De kastas (75) hit och dit av de vindkast som förekommer i lärofrågor, och är ofta förbryllade och kommer in i ovisshet därför att de drivs enbart av känslor. De är sensationskristna, hungrar alltid efter någonting nytt och annorlunda. Egendomliga läror förvirrar deras tro och därför är de värdelösa i sanningens verk.

Gud söker efter stabila människor med fasta avsikter, som man kan lita på i tider av faror och prövningar, som är fast grundade och rotade i sanningen på samma sätt som de eviga klipporna, människor som inte kan rubbas varken till höger eller vänster, men som är i rörelse framåt och då alltid åt rätt håll. Det finns en del som man i tider av religiös fara alltid kan finna i fiendens led, ty om de har något inflytande så är det alltid på fel sida. De känner sig inte moraliskt förpliktade till att ge all sin styrka för den sanning de bekänner. Sådana kommer att få lön efter sina gärningar.

De som gör endast litet för människors frälsning, och för att bevara sig själva rättfärdiga inför Gud, kan endast uppnå liten andlig styrka. Vi behöver ständigt använda den kraft vi har så att den utvecklas och förökas. Liksom sjukdom ofta är en följd av överträdelse av naturens lagar, så är andlig nedgång en följd av överträdelse av Guds lag. Och dock kan dessa överträdare göra anspråk på att helighålla alla Guds bud.

Vi måste komma närmare Gud, leva i en innerligare gemenskap med himmelen, och i vårt dagliga liv praktisera lagens principer i minsta detalj om vi skall kunna vara andligen friska. Gud har gett Sina tjänare pund som skall användas till Hans ära, inte vara obrukade eller förlösas. Han har gett oss ljus och kunskap om Sin vilja som vi skall ge till andra, och genom att ge blir vi levande ljusbärare. Om vi inte använder vår andliga kraft blir vi svaga, precis som lemmarna i kroppen blir kraftlösa när någon en längre tid tvingas vara överksam. Krafterna utvecklas genom att användas.

Ingenting ger större andlig kraft och större tillväxt av allvaret och djupet i våra känslor än att besöka och (76) hjälpa sjuka och missmodiga, att hjälpa dem att se ljuset och fästa deras tro på Jesus. Det finns obehagliga uppgifter som någon måste utföra, annars kommer människor att gå förlorade. Kristna skall finna välsignelse i att göra sådana plikter hur obehagliga de än må vara. Kristus tog på Sig den motbjudande uppgiften att komma från renhetens och den ojämförbara härlighetens boningar för att som en människa bo bland människor i en värld som var förmörkad av brott, våld och ogudaktighet. Han gjorde detta för att frälsa människor, och skulle de som är föremål

för en sådan förunderlig kärlek och ojämförlig nedlåtelse ursäkt ett liv i självisk maklighet? Skall de välja vad som behagar dem och följa sina egna böjelser och låta människor förgås i mörker därför att de själva kommer att möta besvikelser och törnar om de arbetar för människors frälsning? Kristus betalade det oändliga priset för människans återlösning. Skall hon då säga: "Min Herre, jag vill inte arbeta i din vingård. Jag ber dig, ta emot min ursäkt?"

Gud kallar på de makliga i Sion att stå upp och göra något. Vill de inte lyssna till Mästarens röst? Han önskar bedjande, trogna arbetare som sår vid alla vatten. De som arbetar på sådant sätt kommer att förvånas över att finna hur prövningar som bärs med bestämdhet i Jesu namn och kraft, ger trons fasthet och förnyat mod. På den ödmjuka lydnadsen väg, finns trygghet och kraft, tröst och hopp. Men lönen kommer slutligen att gå förlorad för dem som inte gör något för Jesus. Svaga händer kommer att vara oförmögna att hålla sig fast vid den Mäktige, och svaga knän orkar inte hålla sig upprätta på motgångens dag. Bibelläsare och kristna arbetare skall få en härlig lön och få höra orden: Vål gjort, "du gode och trogne tjänare. . . gå in i din herres glädje". (Matt. 25:21.)

Tillbakahållandet av medel

Guds välsignelse kommer att vila över dem i ____ som har Kristi verk i sina hjärtan. Våra bröders och systrars frivilliga offer, givna i tro på och kärlek till sin korsfäste Återlösare, kommer att ge dem själva stor välsignelse, för Gud lägger märke till och kommer ihåg varje givmildhetens handling från de heligas sida. (77) När det gäller att bygga ett hus för tillbedjan måste det alltid finnas stor tro och förtröstan på Gud. De som inte vågar någonting när det gäller affärstransaktioner har bara ringa framgång. Varför inte öva vår tro när det gäller Guds verk och investera i Hans sak?

Det är många som när de är fattiga, är generösa med det lilla de har, men när de får det bättre blir de snåla. Orsaken till att de har så liten tro är att de inte fortsätter att gå framåt i den takt deras välstånd ökar och ger till Guds verk med verklig uppoffring.

I det judiska systemet krävdes att välgörenhet först skulle visas Herren. Vid skördetiden skulle förstlingsfrukten - säden, vinet och oljan - helgas såsom ett offer åt Herren. Det som blev kvar efter skördemännen och det på fältens ytterkanter skulle reserveras åt de fattiga. Vår nådige himmelske Fader hade inte glömt de fattigas behov. Förstlingsfrukten från ullen, när fåren klipptes, och av säden, när vetet tröskades, skulle frambäras som ett offer till Herren. Befallningen var att de fattiga, ånkorna, de faderlösa och främlingarna skulle inbjudas till deras fester. Vid slutet av varje år måste alla avlägga en högtidligt ed om de hade gjort enligt Guds befallning eller inte.

Detta arrangemang hade Herren gjort för att inpränta hos folket att Han i allt skulle vara den främste. Genom detta välgörenhetssystem blev de ständigt påmindas om att deras nådige Mästare var den rätte ägaren till deras fält, deras boskap och deras hjordar, att himmelens Gud sände dem solsken och regn både vid sänings- och skördetid och att

allt de ägde var skapat av honom. Allt tillhörde Herren och Han hade gjort dem till förvaltare av Sitt goda.

Judarnas frikostighet vid byggandet av tabernaklet och uppförandet av templet illustrerar givmildhetens anda, vars like inte har funnits bland de kristna vid någon senare tidpunkt. De hade helt nyligen blivit fria från sin långa fångenskap i Egypten och var på vandring i öknen, men de hade knappt befriats från Egyptens arméer, vilka (78) hade förföljt dem på deras hastiga resa, förrän Herrens ord kom till dem genom Moses och sade: "Säg till Israels barn, att de upptaga en gård åt mig; av var och en som har ett därtill villigt hjärta skolen I upptaga denna gård åt mig." (2 Mos. 25: 2.)

Hans folk hade endast få ägodelar och inga utsikter att utöka dem, men en uppgift låg framför dem - att bygga ett tabernakel åt Gud. Herren hade talat och de måste lyda Hans röst. De höll ingenting tillbaka. Alla gav med villig hand, inte ett visst belopp av sin inkomst, utan en stor del av deras egen dom. De helgade det med glädje och av hjärtat åt Herren, och behagade Honom genom att göra så. Var inte alltsammans Hans? Hade inte Han gett dem allt de ägde? Om Han behövde det, var det inte då deras plikt att låta ägaren få Sitt tillbaka?

Inga påtryckningar behövdes. Folket gav mer än vad som behövdes och de blev tillsagda att sluta ge, ty det fanns redan mer än tillräckligt. Även när templet byggdes, efterföljdes kallelsen om medel på samma villiga sätt. Folket gav inte med tveksamhet. De gladdes över möjligheten att en byggnad skulle uppföras där de kunde tillbedja Gud, och de gav mera än vad som behövdes för ändamålet. David välsignade Herren inför hela församlingen och sade: "Vad är väl jag, vad är mitt folk, att vi själva skulle förmå att giva sådana frivilliga gåvor? Nej, från dig kommer allt, och ur din hand hava vi givit det åt dig." (1 Krön. 29: 14.) Återigen finner vi att David frambar tacksägelsen med följande ord: "Herre, vår Gud, alla dessa håvor, som vi hava anskaffat för att bygga dig ett hus åt ditt heliga namn - från din hand hava de kommit, och ditt är alltsammans." (Vers 16.)

David förstod mycket väl från vem detta överflöd kom. Jag skulle önska att de som i våra dagar gläder sig åt Frälsarens kärlek kunde förstå att deras silver och guld är Herrens och att det skulle användas för att förhärliga Hans namn, och inte motvilligt hållas tillbaka för att berika och tillfredsställa dem själva. Han har en odiskutabel rätt till allt som Han har lånat ut till Sina skapade varelser. Allt de äger tillhör Honom.

Det finns höga och heliga objekt som fordrar medel, och pengar som investeras i dem kommer att ge givaren mer upphöjd och (79) varaktig glädje än om de använts för personlig tillfredsställelse eller samlats av självisk girighet. När Gud begär medel till Sin skattkammare, vilken summa det än må vara, ge villigt så att gåvan blir ett helgat offer åt Honom och ger givaren en skatt i himmelen, där mal inte kan fördärva, där elden inte kan förbränna och där tjuvar inte kan bryta sig in och stjåla. Investeringen är trygg. Pengarna har placerats i säkra förvaringsfack.

Kan kristna, som skryter över att ha ett större ljus än hebréerna hade, ge mindre än de? Kan kristna som lever nära tidens slut vara tillfreds med sina offer när de inte är hälften så stora som judarnas? Deras frikostighet gagnade deras egen nation, men verksamheten i dessa yttersta dagar skall nå ut till hela världen. Sanningens budskap måste nå ut till alla nationer, tungomål och folk, dess böcker och tidningar måste tryckas på många olika språk, och spridas likt höstens löv.

Det är skrivet: "Då nu Kristus har lidit till köttet, så väpnen ock I eder med samma sinne." (1 Petr. 4: 1.) På ett annat ställe läser vi: "Den som säger sig förbliva i honom, han är ock pliktig att själv så vandra, som han vandrade." (1 Joh. 2: 6.) Vad skulle vår Frälsare ha gjort i våra omständigheter? Vilka ansträngningar skulle Han ha gjort för människors frälsning? Kristi exempel besvarar dessa frågor. Han lämnade Sin konungslighet, lade åt sidan Sin härlighet, offrade Sina rikedomar och klädde Sin gudomlighet i mänsklighet för att Han skulle nå människan där hon var. Hans exempel visar att Han gav Sitt liv för syndare.

Satan intalade Eva att ett tillstånd av lycka kunde vinnas genom att tillfredsställa aptiten, men Guds löften till människan förverkligas genom självförnekelse. När Kristus i ångest led för att återlösa människan, upphöjdes den mänskliga naturen. Endast genom korset kan den mänskliga familjen bli upphöjd och förenad med himmelen. Självförnekelse och olika kors möter oss på varje steg av vägen mot himmelen.

Frikostighetens anda är himmelens anda, självskhetens (80) anda är Satans anda. Kristi självupppoffrande kärlek uppenbarades på korset. Han gav allt Han hade och därefter gav Han Sig själv, för att människan skulle kunna frälsas. Kristi kors vädjar till Frälsarens alla efterföljares givmildhet. Den princip som här illustreras är att ge och ge. Om detta genomförs i givmildhet och goda gärningar är det en sann frukt av det kristna livet. Världsmänniskors princip är att få och få, och därvid förväntar de att få lycka, men om detta genomförs i dess fulla vidd, blir frukten misär och död.

Kristi efterföljares uppgift är att föra sanningen till jordens inbyggare, att rädda dem från skuld och likgiltighet. Människan måste ha sanningen för att kunna helgas genom den, och vi är de kanaler varigenom Guds ljus kan flöda. Våra förmågor, våra medel och vår kunskap är inte endast till för vår egen nytta, utan skall användas för människors frälsning, att lyfta människan från hennes liv i synd och genom Kristus leda henne till den evige Guden.

Vi borde vara nitiska arbetare i detta verk, och söka leda syndare som ångrar sig och tror, till den gudomlige Återlösaren och inpränta hos dem en upphöjd förståelse av Guds kärlek till människan. "Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv." (Joh. 3: 16.) Vilken ojämförbar kärlek är inte detta! Ett ämne för djupsinniga meditationer! Guds häpnadsväckande kärlek till en värld som inte älskade Honom! Denna tanke har en ödmjukande makt över själen och leder sinnet in i

fångenskap under Guds vilja. Människor som är som galna efter vinning, och är besvikna och olyckliga i sin jakt efter världen, behöver kunskapen om denna sanning för att lugna ner sina rastlösa själars hunger och törst.

I de stora städerna behöver Gud missionärer för att föra ljuset till dem som sitter i dödens skugga. Erfarna händer behövs, som med vishet och ödmjukhet och i trons kraft kan lyfta trötta människor till den medlidsamme Återlösarens närhet. O, självskhet! Vilken förbannelse! Den hindrar oss från att vara engagerade i Guds tjänst. Den hindrar oss från att förstå det stora ansvar som borde få våra hjärtan till att glöda av brinnande nit. All vår energi skulle ledas in under Kristi lydnad. Att dela våra intressen med villfarelsens ledare är att hjälpa fel sida och ge (81) våra fiender en förmån. Guds sanning känner inte till någon kompromiss med synden, ingen gemenskap med det oäkta, ingen förening med överträdelsen. Det behövs stridsmän som alltid besvarar kallelsen och är redo för omedelbar kamp, inte sådana som när de behövs, håller på att hjälpa fienden.

Vårt arbete är stort. Men många som bekänner sig tro dessa heliga sanningar, är paralyserade av Satans bedrägeri, och gör ingenting för Guds sak utan hindrar den i stället. När är de beredda att handla som sådana som väntar på Herren? När vill de visa ett nit som överensstämmer med deras tro? Många människor håller själviskt tillbaka sina medel och söker att döva sitt samvete med en plan om att de skall göra något stort för Guds sak efter sin död. De skriver testamente och donerar stora summor till församlingen och andra olika intressen, och så sätter de sig ned med en känsla att de har gjort allt vad som fördras av dem. Vari har de förnekat jaget genom denna handling? De har tvärtemot visat självskhetens sanna väsen. När de inte längre har någon nytta av sina pengar så föreslår de att ge dem åt Gud. Men de vill behålla dem så länge de kan, ja, ända tills de är tvungna att släppa dem på grund av den budbärarens ankomst som de inte kan visa bort.

Sådana testamenten är ofta bevis på verkligt habegär. Gud har gjort oss alla till Sina förvaltare, och Han har på intet sätt bemyndigat oss att försumma vår plikt eller låta andra utföra den. Behovet av medel för att föra sanningens sak vidare kommer aldrig att bli mer trängande än nu. Våra pengar kommer aldrig att göra större nytta för det goda än nu. Varje dags dröjsmål med att använda dem rätt, begränsar den tid de kan användas för att frälsa människor. Om vi låter andra utföra det som Gud har anförtrott oss att göra, felar vi mot oss själva och mot Honom som gav oss allt vi har. Hur kan andra göra *vårt* välgörenhetsarbete bättre än vi? Gud önskar att var och en, under sin livstid skall förverkliga Hans vilja i denna sak. Olyckor, motgångar eller intriger (82) kan för alltid sätta stopp för den tänkta välgörenheten, när den som har hopsamlat en förmögenhet inte längre kan skydda den. Det är sorgligt att så många försummar nuets gyllene tillfällen att göra gott och väntar med att ge tillbaka till Herren de medel Han har lånat dem att användas till Hans förhålligande, tills de plötsligt rycks bort från sitt förvaltarskap.

Ett mycket markant drag i Kristi undervisning är mångfalden av och allvaret varmed Han fördömer

habegärets synd och påpekar faran av världslig vinning och en överdriven kärlek till att få mer och mer. I de rikas boningar, i templet och på gatorna, varnade Han dem som sökte frälsning: "Sen till, att I tagen eder till vara för allt slags girighet!" (Luk. 12:15.) "I kunnen icke tjäna både Gud och Mammon." (Matt. 6: 24; Luk. 16: 13.)

Den självskhet som det ökande begäret att få tag på pengar föder, stöter bort Guds välbehag från församlingen och förlamar dess andlighet. När huvudet och händerna ständigt sysselsätts med planering och mödosamma ansträngningar att samla sig rikedomar, glöms både Guds krav och människors behov. Om Gud har välsignat oss med framgång, är det inte med den avsikten att vår tid och uppmärksamhet skulle ledas bort från Honom och istället sysselsätts med det som Han har lånat oss. Givaren är större än gåvan. Vi är inte våra egna, ty vi har blivit köpta med ett högt pris. Har vi glömt det oändliga pris som betalats för vår återlösning? Är tacksamheten död i hjärtat? Gör inte Kristi kors ett liv i självsk maklighet och njutning till en skam?

Tänk om Kristus blivit trött på den otacksamhet och det förakt Han mötte från alla håll, och lämnat Sitt verk! Tänk om Han aldrig hade kommit fram till den stund när Han utropade: "Det är fullbordat!" Tänk om Han hade återvänt till himmelen, missmodig över det mottagande Han fick! Tänk om Han aldrig hade kämpat Sig igenom den själsångest Han hade i Getsemane örtagård, som framtvängde stora blodsdroppar på Hans panna!

I Sitt arbete för människosläktets återlösning påverkades Kristus även kärlek som är utan jämförelse, och en fullständig hängivenhet att göra Sin Faders vilja. Han bemödade Sig att göra gott för människorna (83) ända fram till förödmjukelsens stund. Han tillbringade Sitt liv i fattigdom och självförnekelse för den förnedrade syndaren. I en värld som var Hans egen hade Han ingen plats där Han kunde vila Sitt trötta huvud. Vi skördar frukten av denna oändliga självuppoffring, men när arbete måste utföras, när pengar behövs för att hjälpa till i återlösningens verk för människors frälsning, drar vi oss undan vår plikt och ber om att bli ursäktade. Sempel slöhet, vårdslös likgiltighet och syndig självskhet avstänger våra sinnen från Guds fordringar.

O, måste Kristus, himmelens Majestät, härlighetens Konung, bära det tunga korset, bära törnekronan och dricka den bittra kalken när vi drar oss tillbaka för att ha det skönt, förhärliga oss själva och glömma människorna, som Han återlöste genom Sitt dyrbara blod? Nej, låt oss ge medan vi ännu har något att ge. Låt oss handla medan vi ännu har krafter. Låt oss arbeta medan det ännu är dag. Låt oss offra vår tid och våra pengar till Guds tjänst, för att vi må ha Hans gillande och kunna ta emot Hans lön.

Prövningens process

Käre bror G. Jag är mycket angelägen om att du skulle acceptera ljuset och komma ut ur mörkret. Du har blivit starkt frestad av Satan. Han har använt dig som sitt redskap för att förhindra Guds verk. Detta har han varit mycket framgångsrik med, men det innebär inte, att du skall fortsätta på villfarelsens väg. Jag är djupt oroad över din situation. Jag vet att Gud har gett dig ett stort ljus. När du var sjuk förra hösten, var Guds försyn verksam i ditt liv, så att du kunde bära frukt till Hans ära.

Otro tog plats i din själ och Herren straffade dig, för att du skulle kunna få den erfarenhet du saknade. Han välsignade oss då vi bad för dig och Han välsignade dig, då du svarade på våra böner. Herren hade för avsikt att förena våra hjärtan i kärlek och tillit. Den Helige Ande vittnade med din ande. Guds kraft kom över dig som svar på bön, men (84) Satan kom med frestelser och du stängde inte dörren för honom. Han kom in och har haft mycket att göra. Det är den ondes plan att först påverka en människas tankar och sedan påverka andra genom denna person. Han har på det sättet försökt spärra vår väg och hindra vår uppgift, där vårt inflytande mest skulle märkas till förmån för Guds verk.

Herren satte dig i förbindelse med Sitt verk i ___ därför att Han hade en vis avsikt. Han planerade att du skulle upptäcka dina karaktärsbrister och övervinna dem. Du vet hur fort du blir irriterad, när saker och ting inte sker så som du har tänkt dig det. Jag önskar, att du skulle kunna inse att all denna otålighet och lättretlighet måste övervinnas. Annars kommer ditt liv att visa sig vara ett fullständigt fiasko, du kommer att gå miste om himlen och det skulle ha varit bättre om du aldrig hade blivit född.

Vår sak kommer att avgöras vid himmelens domstol. Där avlägger vi räkenskap dag efter dag. Var och en kommer att belönas efter sina gärningar. Brännoffer och slaktoffer var inte välbehagliga inför Gud fordom om inte offret frambars med den rätta andan. Samuel sade: "Menar du, att Herren har samma behag till brännoffer och slaktoffer som därtill att man hör Herrens röst? Nej, lydriad är bättre än offer och hörsamhet bättre än det feta av vädurar." (1 Sam. 15: 22.) All jordens penningar kan inte köpa Guds välsignelser eller tillförsäkra oss en enda seger.

Många skulle göra vilket offer som helst utom just det som de *borde* göra, nämligen att överlåta sig själva och underordna sin vilja under Guds vilja. Kristus sade till sina lärjungar: "Om I icke omvänden eder och bliven såsom barn, skolen I icke komma in i himmelriket." (Matt. 18: 3.) Detta är en lärdom om ödmjukhet. Vi måste alla bli ödmjuka såsom ett litet barn för att komma in i himmelriket.

Vår himmelske Fader ser människors hjärtan, och Han känner deras karaktär bättre än de själva. Han ser att en del är mottagliga och har förmågor som, om de leddes i rätt spår, kunde användas till Hans förhärligande och Hans verks utbredande. Han sätter dessa personer på (85) prov och i Sin visa försyn leder Han dem in i olika erfarenheter och under en mängd olika förhållanden, prövar dem för att de må uppenbara vad som finns i deras hjärtan och visa

deras karaktärs svaga punkter, som de själva inte varit medvetna om. Han ger dem tillfälle att rätta till dessa svagheter och slipa bort de skarpa kanterna i deras natur och att bereda sig för Hans tjänst, så att när Han kallar dem, de skall kunna vara redo och himmelens änglar skall kunna förena sina krafter med människors ansträngningar i det arbete som måste utföras på jorden.

För de människor som Gud avser skall ha ansvarsställningar, uppenbarar Han i nåd deras dolda fel, så att de må se sitt inte och kritiskt granska sina egna hjärtans känslottringar och upptäcka det som är fel, för på så sätt kan han förändra deras sinnelag, förfina deras sätt. I Sin försyn leder Herren människor dit där Han kan pröva deras moraliska kraft och uppenbara deras handlingars motiv för att de må förbättra det goda inom sig och avlägsna det som är fel. Gud önskar att Hans tjänare skall bli bekanta med vad som rör sig i deras eget hjärta. För att kunna nå dithän tillåter Han ofta prövningens eld att angripa dem för att de må bli renade. "Vem kan uthärda hans tillkommelses dag, och vem kan bestå, när han uppenbarar sig? Ty han skall vara såsom en guldsmeds eld och såsom valkares såpa. Och han skall sätta sig ned och smälta silvret och rena det; han skall rena Levi söner och luttra dem såsom guld och silver; och sedan skola de frambära åt Herren offergåvor i rättfärdighet." (Mal. 3: 2, 3.)

Guds folks rening kan inte förverkligas utan lidande. Gud tillåter prövningens eld att bränna bort slagget, att skilja det värdelösa från det värdefulla, så att den rena metallen kan lysa fram. Han leder oss från den ena elden till den andra för att pröva vårt sanna värde. Om vi inte kan bära dessa prövningar, vad skall vi då göra när nödens tid kommer? Om medgång eller motgång avslöjar falskhet, stolthet eller själviskhet i våra hjärtan, vad skall vi då göra när Gud genom eld prövar varje människas verk, och uppenbarar hjärtats alla hemligheter?

Sann dygd låter sig villigt prövas, men om vi är ovilliga att låta (86) Herren ransaka oss är vårt tillstånd verkligen allvarligt. Gud är den som renar och förfinar människor. I eldens hetta skiljs slagget för alltid från den kristna karaktärens verkliga silver och guld. Jesus vakar över detta prov. Han vet vad som måste till för att rena den dyrbara metallen så att den kan reflektera Hans gudomliga kärleks strålgång.

Gud leder Sitt folk närmare Honom genom svåra, prövande erfarenheter, genom att visa dem deras egna svagheter och oförmåga och genom att undervisa dem om att lita på Honom som deras enda hjälp och trygghet. Därmed kan Han förverkliga Sin avsikt. De är beredda till tjänst i varje svår situation, att fylla viktiga ansvarsposter och att förverkliga det stora syftet med sina förmågor. Gud sätter människor på prov. Han prövar dem både på det ena och det andra sättet, och därigenom tillägnar de sig utbildning, övning och disciplin. Jesus, vår Återlösare, människans representant och huvud, uthärdade denna prövnings process. Han led mer än vi någonsin kan komma att lida. Han bar våra svagheter och var frestad i allt såsom vi. Han led inte för Sin egen skull, utan på grund av våra synder. Om vi litar på vår store Segervinnarens förtjänster, kan vi nu segra genom Hans namn.

Guds renings- och förädlingsprocess måste fortgå till dess att Hans tjänare är så ödmjuka, så självförnekande, att de, när de kallas till aktiv tjänst, endast är inriktade på att förhålliga Honom. Han kommer då att acceptera deras ansträngningar, och de kommer inte att handla vårdslöst och impulsivt. De kommer inte att rusa iväg och sätta Herrens verk i fara, eftersom de inte är slavar under frestelser och lidelser och följer sina egna köttliga sinnen, som har satts i brand av Satan. O, hur fruktansvärt har inte Guds verk fläckats av människors förvända vilja och okuvade temperament! Hur mycket lidande har hon inte orsakat sig själv genom att följa sina egna envisa böjelser! Gud leder människor in i prövningar gång på gång och ökar trycket tills fullkomlig ödmjukhet och en karaktärens förvandling leder dem i harmoni med Kristus och himmelens anda och de har vunnit seger över sig själva.

Gud har kallat män från olika orter och Han har prövat och följt dem för att se vilken karaktär de skulle (87) utveckla, för att få veta om de kunde anförtros ansvaret att hålla positionerna i, och för att få veta om de kunde fylla bristerna hos de män som redan är där, och genom att se de misslyckanden som dessa begått, och så undgå att välja samma kurs, som dessa som inte är passande att delta i Guds heliga verk.

Gud har gett männen ständiga varningar, förmaningar och råd. Han har låtit de män som tjänstgör i Hans verk där få stort ljus, så att vägen skulle vara tydlig framför dem. Men om de föredrar att följa sin egen vishet och förakta ljuset såsom Saul gjorde, kommer de förvisso att gå vilse och leda Guds verk in i svårigheter. Ljus och mörker har satts framför dem, men de har alltför ofta valt mörkret.

Laodiceabudskapet vänder sig till Guds folk, som bekänner sig tro på sanningen för vår tid. Den större delen är ljumma bekännare som har namnet men ingen iver. Död tillkännagav Han att Han önskade män till nyckelposter inom Sitt verk som kunde rätta till det rådande tillståndet och till att stå likt trogna väktare på pliktens post. Han har gett dem ljus vid varje tillfälle för att undervisa, uppmuntra och stadfästa dem efter vad varje tillfälle krävde. Men trots detta har de som skulle vara trogna och sanna, brinnande av kristlig iver, ha helgat sinnelag, ivrigt känna och älska Jesus, i stället varit i färd med att hjälpa fienden att göra dem som Gud använder för att bygga upp sitt verk, missmodiga. Uttrycket "ljumma" passar på denna klass. De bekänner sig älska sanningen, men saknar kristlig värme och hängivenhet. De vågar inte ge upp helt och ta den otroendes risk, men de är ovilliga att låta själviskheten dö och noggrant följa sin tros principer.

Det enda hopp som finns för dem i Laodicea är en klar syn på deras ställning inför Gud - kännedom om deras sjukdoms natur. De är varken kalla eller varma, de intar en neutral ställning och på samma gång smickrar de sig med att de inte behöver någonting. Det trovärdiga och sannfärdiga Vittnet hatar detta ljumma tillstånd. Han avskyr dessa människors likgiltighet. Han säger: "Jag skulle önska, att du vore antingen kall eller varm." (Upp. 3:15.) Likt ljummet vatten, är de motbjudande för Hans mål. De är både ointresserade och (88) själviskt envisa. De engagerar sig inte helhjärtat och noggrant i Guds verk så att de är ett med dess intressen, utan håller sig på avstånd

och är beredda att lämna sina förtroendeposter när deras världsliga och personliga intressen kräver det. Den inte nådens verk fattas i deras hjärtan och om sådana sägs det: "Du säger ju: 'Jag är rik, ja, jag har vunnit rikedomar och behöver intet; och du vet icke, att du just är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken.'"

Tro och kärlek är de sanna rikedomar - det rena guld - som det trovärdiga och sanna Vittnet råder den ljumme att köpa. Hur rika vi än är på jordiska ägodelar kan vårt välstånd inte hjälpa oss att köpa det dyrbara botemedel som kan hela den själens sjukdom som kallas ljumhet. Intellect och jordiska rikedomar förmådde inte avlägsna bristerna hos församlingen i Laodicea, eller bota deras beklagliga tillstånd. De var blindade, men kände sig ändå välbärgade. Guds Ande upplyste inte deras sinnen, och de insåg inte sin egen syndfullhet, och därför kände de inte heller något behov av hjälp.

Att vara utan Guds Andes dygder är sorgligt nog, men det är ett ännu värre tillstånd att vara utan andlighet och utan Kristus och ändå försöka försvara sig genom att säga till dem som är oroade, att vi inte behöver deras ängslan och medömkan. Självförvillens makt över det mänskliga sinnet är fruktansvärd. Vilken blindhet - att kalla ljus för mörker och mörker för ljus! Det trovärdiga och sanna Vittnet råder oss att av Honom köpa guld som är luttrat i eld, vita kläder och ögonsalva. Guld som här rekommenderas och som blivit provat i elden, är tro och kärlek. Det gör hjärtat rikt, ty det har blivit luttrat tills det är rent, och ju mer det provas desto vackrare blir dess glans. De vita kläderna är karaktärens renhet - Kristi rättfärdighet som har meddelats syndaren. Detta är i sanning en dräkt av himmelsk vävnad, som kan köpas endast av Kristus genom ett liv i villig lydnad. Ögonsalvan är den nådens vishet som ger oss förmåga att skilja mellan det onda och det goda och upptäcka synden under vilken skepnad den än må uppträda. Gud har gett Sin församling ögon, som Han fordrar att de skall smörja med vishet, så att (89) de kan se klart. Men många skulle vilja sticka ut ögonen på församlingen om de kunde, ty de vill inte att deras gärningar skall komma fram i ljuset, för då kan de bli tillrättavisdade. Den gudomliga ögonsalvan kommer att ge förmåga att förstå. Kristus är den som har alla dessa dygder i förvar. Han säger: "Köp av mig."

En del säger kanske att vi upphöjer våra egna förtjänster om vi förväntar ynnest från Gud på grund av våra goda gärningar. Det är sant att vi inte kan köpa en enda seger med våra goda gärningar, och ändå kan vi inte segra utan dem. Att köpa det som Kristus rekommenderar oss är endast att efterkomma de villkor Han gett oss. Sann nit, vilken är av oskattbart värde, och som kommer att bestå prövningens och motgångens test, kan vinnas endast genom tro och ödmjuk, bönefylld lydnad. Dygder som uthärdar lidandets och förföljelsens prov och därmed bevisar deras äkthet och uppriktighet, är det guld som har provats i elden och befunnits vara äkta. Kristus erbjuder Sig att sälja dessa dyrbara skatter till människan: "Så råder jag dig då, att du köper av mig guld, som är luttrat i eld." Den döda, känslolösa pliktuppfyllelsen gör oss inte till kristna. Vi måste komma ut ur detta ljumma tillstånd och uppleva sann omvändelse, annars kommer vi inte att lyckas ni himmelen.

Guds omtänksamhet om Hans folk påpekades för mig och jag fick se att varje prövning som förekommer under förädlingens och reningens process bland bekännande kristna visar att en del endast är slagg. Det fina guld visar sig inte alltid. I varje religiös kris faller en del för frestelsen. I Guds sällning blåser skaror bort likt torra löv. Välståndet förökar mängden av bekännare. Motgången rensar bort dem ur församlingen. De utgör en klass vars tro inte är förankrad i Gud. De går bort från oss därför att de inte tillhör oss, ty när svårigheter eller förföljelser för ordets skull uppstår, tar många anstöt.

Låt dessa få se några få månader tillbaka till den tid när de behandlade andras sak, som var i liknande förhållanden som de är i nu. Låt dem noggrant dra sig till minnes vad de tänkte om dem som var frestade. Om någon då hade sagt till dem att de trots sitt nit och arbete för att visa andra till rätta, (90) inom kort skulle vara i en liknande mörk situation, skulle de ha sagt som en gång Hasael sade till profeten: "Vad är väl din tjänare, den hunden, eftersom han skulle kunna göra så stora ting?" (2 Kon. 8: 13.)

Självbedrägeriet vilar över dem. Vilken fasthet visar de inte under den lugna ytan! Vilka modiga sjömän är de inte! Men när den fruktansvärda prövningens och frestelsens storm kommer, då lider de skeppsbrott! Människor kan ha utmärkta begåvningar, goda förmågor, lysande kvalifikationer, men ett fel, en hemlig skötesynd kommer att för karaktären betyda vad den maskättna plankan innebär för skeppet - fullständig olycka och ruin!

Käre bror, Gud har i Sin försyn fört dig från din gård till _____, för att du skulle kunna möta de prövningar som du inte kunde möta där du befann dig. Han har gett dig några tillrättavisdade vittnesbörd, som du enligt uppgift har tagit emot, men din ande var ständigt irriterad över tillrättavisdade. Du är som de, som övergav Jesus, när Han kom med förtroliga, verkliga sanningar om dem. Du har inte tagit emot tron för att rätta till de brister som märks i din karaktär. Du har inte ödmjukat din stolta anda inför Gud. Du har befunnit dig i krig mot Guds Ande, så som den framträdde i tillrättavisdade. Ditt köttliga, okuvliga hjärta går inte att styra. Du har inte vunnit seger över dig själv. Då och då har ditt otämjda temperament, din uppstudsighet fullständigt tagit överhand över dig. Hur kan en så impulsiv, okuvlig själ leva bland rena änglar? Den kan inte få tillgång till himlen, som du själv vet. Om det är så, kan du inte alltför fort rätta till det onda i dig själv. Omvänd dig och bli som ett litet barn.

Bror, du är högmodig, stolt i dina tankar om dig själv. Allt detta måste läggas bort. Dina släktingar har lärt sig att frukta för dina temperamentsutbrott. Din milda, gudfruktiga mor har gjort sitt bästa för att lugna ditt uppförande och ge efter för dig. Hon har försökt avlägsna allt, som framkallar detta självupphöjande, okontrollerbara uppförande hos sin son. Men övertalning, vädjanden och försök att återställa fredliga förhållanden har fått dig att tro, att detta impulsiva temperament är obotligt och att det är (91) dina vänners uppgift att leva med det. All denna bortskämdhet och detta ursäktande har inte hjälpt mot det onda, utan har snarare gett det tillåtelse att fortsätta.

Du har inte kämpat mot denna gudlösa anda och besegrat den. När något har gått emot dig har du blivit så provocerad att du glömmet din manlighet och att du har skapats till Guds avbild och till att vara lik Honom. Du har vanställt och fördärvat denna avbild. Du har varken haft självkontroll eller makt över din vilja. Du har varit egensinnig och överlämnat dig till Satans makt. Varje gång du har gett efter för häftiga utbrott och självstyre och låtit dina känslor rusa iväg med ditt omdöme, har det bara stärkt denna styva, ostyriga vilja. Herren såg, att du saknar självkänedom och att du utan tvivel skulle gå miste om en plats vid sidan om den lidande Mannen från Golgata, såvida du inte fick se dig själv och din syndiga livsstil i rätt ljus och om du inte fick se hur försvårande dessa utbrott av ditt temperament var i Guds ögon, då de ju blev starkare för varje gång du hetsade upp dig.

Gud kallar dig, bror G, till ånger och omvändelse och till att bli som ett litet barn. Om inte sanningen har ett helgande inflytande på ditt liv och får forma din karaktär, kommer du att gå miste om ett arv i Guds rike. Herren har i Sin försyn utvalt dig till att vara mer direkt knuten till Hans sak och Hans verk. Han tog dig som en otränad soldat, som var ny i hären och ställde dig under regler, förordningar och ansvar och lärde dig att exercera. Först arbetade du utmärkt och försökte vara trogen på din post. Du bar prövningarna bättre än någonsin tidigare i ditt liv. Men Satan kom med sina snärjande frestelser och du blev ett lätt byte för dem. Herren hyste medkänsla med dig och lade Sin hand på dig för att rädda dig. Han gav dig en rik erfarenhet, som du inte har utnyttjat så som du borde. Liksom Israels barn, glömde du snart Guds hjälp till dig och Hans stora nådegåvor. Bror G, du upphöjdes som svar på bön och Gud gav dig en ny frist, men du har låtit dig bli uppfylld av avund och missunnsamhet och har starkt misshagat Honom. Han planerade att föra dig dit, där du skulle utveckla (92) en karaktär, där du kunde se och rätta till dina fel.

Det har varit en stor brist i din uppfostran och utbildning, då du var barn och ung. Nu måste du lära den svåra läxan att styra dig själv, - vilket du skulle ha fått lära dig tidigare under ditt liv. Gud förde dig dit, där din miljö var annorlunda och där du kunde fostras av den Helige Ande, så att du skulle kunna få moralisk styrka och självkontroll till att segra. Det kommer att krävas den kraftigaste ansträngning, det uthålligaste och orubbligaste beslut och den starkaste energi att styra sig själv. Du har länge blivit irriterad av restriktioner och ditt temperament har rasat som ett instängt lejon, när något inte har passat dig. Den uppfostran som dina föräldrar skulle ha gett dig, måste du nu själv se till att få. När en gren är ung och liten, är den lätt att böja, men hur vanskelig är inte uppgiften nu, sedan den blivit knotig och krokig?! Dina föräldrar tillät den att bli så deformerad, och nu kan du bara genom Guds nåd, tillsammans med dina egna ihärdiga ansträngningar, vinna seger över din vilja. Genom Kristi förtjänster kan du skilja dig från det, som märker och deformerar själen och som utvecklar en missformad karaktär. Du måste lägga bort den gamla människan, med hennes fel och brister ta emot den nya människan, Kristus Jesus. Acceptera Hans liv som din vägledare. Då kommer dina talenter och ditt förstånd att tillägnas Guds tjänst.

O, om mödrar bara ville arbeta med visdom, besinning och beslutsamhet på att uppfostra och underordna sina barns sinnliga natur, vilken mängd synd skulle då inte förhindras från början och hur många prövningar skulle då inte församlingen besparas. Hur många familjer som nu är olyckliga, skulle inte då vara lyckliga. Många själar kommer att gå förlorade för evigt på grund av att föräldrarna försummade att ge sina barn en lämplig uppfostran och lära dem att böja sig för auktoriteter då de var unga. Att pjäska med fel och skylta över upproriskhet är inte att sätta yxan vid det ondas rot, utan kommer att visa sig vara till tusentals själars undergång. Hur skall föräldrarna kunna stå till svars inför Gud för sina fruktansvärda underlåtenhetssynder?

Bror G, du vill gärna stå i ledningen och diktera (93) för andra, men du vill inte själv låta dig dikteras. Din stolthet fattar eld på ett ögonblick då någon försöker. Självskhet och arrogans är oregerliga drag i din karaktär, som förhindrar andlig tillväxt. De som har detta temperament måste ivrigt gripa tag i uppgiften och dö till självet, annars kommer de att förlora himlen. Gud kompromissar inte med detta, så som släpphänta och felaktigt reagerande föräldrar gör.

I min senaste vision blev jag visad, att om du avvisar förebråelser och tillrättavisningar, om du väljer din egen väg och inte vill straffas, kommer Gud inte att ha någon mer användning för dig i Sitt heliga verk. Om du hade börjat med att se till att din egen själ fick det rätt ställt med Herren, skulle du ha fått se ett så stort arbete bli utfört för dig själv, att du inte skulle använda så mycket tid på bror H:s påstådda fel, genom att bakom hans rygg uppehålla dig vid dem. De senaste tjugo årens arbete borde väcka tillit till Bror H:s hederlighet. ”Heder åt den som bör få heder.” (Rom. 13:7)

Människor i ansvarsställning bör ständigt tillväxa. De får inte kasta ankar vid gamla erfarenheter och känna att det inte är nödvändigt att bli facklärda arbetare. Även om människan vid sitt inträde i världen är den mest hjälplösa bland Guds skapade varelser och den mest fördärvade i sin natur, har hon trots allt förmågan att ständigt gå framåt. Hon kan bli upplyst genom kunskap, förädlad av dygden, och gå framåt i andlig och moralisk värdighet, till dess att hon med hänsyn till intelligensens fullkomlighet och karaktärens renhet endast är något ringare än änglarna. När sanningens ljus upplyser människors sinnen, och Guds kärlek utgöts i deras hjärtan, kan vi inte föreställa oss vad de kan bli eller vilket stort arbete de kan utföra.

Jag vet att människohjärtat är blint för sin verkliga ställning, men jag kan inte lämna dig utan att göra en ansträngning att hjälpa dig. Vi älskar dig och vi vill se dig gå framåt till seger. Jesus älskar dig. Han dog för dig och vill frälsa dig. Vi har ingen önskan att hålla dig kvar i synd, utan vi vill att du skall göra ett noggrant arbete med (94) din egen själ, rätta till varje fel och göra din yttersta ansträngning för att behärska självskheten, ty annars kommer du att förlora himmelen. Detta har du inte råd med. För Kristi skull, stå emot djävulen, och han kommer att fly bort ifrån dig.

Arbete som bidrar till hälsa

Kära bror och syster I: Jag har blivit visad att ni har begått fel i uppfostran av era barn. Ni fick idéerna i ___ från Dr. J, som ni har talat om inför patienterna och inför era barn. Dessa idéer kommer inte att tåla att föras ut. Från Dr. J:s ståndpunkt kanske inte verkar vara så stötande, men sett från en kristens ståndpunkt är de direkt farliga. Den undervisning som Dr. J har gett dig om att undvika fysiskt arbete har visat sig vara till skada för många. Metoden att inte göra något alls är farlig. Behovet av nöjen, på det sätt som han lär ut och ålägger sina patienter, är en villfarelse. För att fylla ut tiden och uppta tankarna, skall de ersättas med en nyttig, hälsosam sysselsättning och fysiskt arbete. Nöjen av det slag som Dr. J rekommenderar hetsar upp hjärnan mer än nyttig sysselsättning.

Fysisk träning och arbete i kombination med varandra påverkar sinnet positivt, stärker musklerna, förbättrar blodcirkulationen och gör den sjuke nöjd genom att han lär känna sin uthållighet. Om han däremot är avgränsad från fysisk träning och fysiskt arbete, kommer han enbart att ha sin uppmärksamhet riktad mot sig själv. Han riskerar ständigt att se sig själv som värre än han i själva verket är och att inom sig skapa en sjuklig inbillning, som gör att han ständigt fruktar att han överbelastar sina krafter till lidande och prövningar. Generellt borde han gå in i en eller annan målinriktad uppgift, använda sina krafter och inte missbruka dem. Då kommer han att upptäcka att fysisk träning är ett bättre sätt att bota honom än den vattenbehandling han tar emot.

Mentala och fysiska krafter som inte används, håller många invalider kvar i ett svagt tillstånd, som får dem att känna att de saknar kraft att resa sig från detta. Det ger dem också bättre tillfälle att ge efter för en ren inbillning, - en inbillning som har fört många av dem in i det tillstånd de nu befinner sig i. De har fått veta att de har använt för mycket av sina krafter på hårt arbete, när det arbete de utförde i nio fall av tio var det enda rehabiliterande i deras liv och var det som räddade dem från fullständig ruin. Eftersom deras tankar var upptagna av dessa idéer, kunde de inte ha haft något bättre tillfälle att försäkra sina kroppar och fullborda sin egen självdestruktion. Om alla dessa människor kunde förmås att sluta arbeta med hjärna och muskler, har man gett dem ett verkligt tillfälle att tas tillfång av Satans frestelser.

Dr. J har rekommenderat att könen skall beblanda sig med varandra. Han har lärt ut att fysisk och mental hälsa kräver tätare kontakt med varandra. En sådan undervisning har gjort och gör stor skada hos oerfarna barn och unga och är en stor tillfredsställelse för män och kvinnor med tvivelsam karaktär, som aldrig lärt sig att kontrollera sina lidelser och som därför lider av olika försvagande sjukdomar. Dessa personer har utifrån *hälsosynpunkt* undervisats om att vara mycket tillsammans med det motsatta könet. Därigenom har de fått en dörr öppnad för frestelser. Därigenom öppnas en dörr för dem, lidelser väcks som ett lejon i deras hjärtan, varje hänsyn undertrycks och allt upphöjt och ädelt helgas till lustarna. Detta är en tid då världen är full av fördärv. Om mäns och

kvinnors tankar och kroppar var friska och om djuriska lidelser underordnats högre intellektuella tankekrafter, skulle det vara förhållandevis säkert att lära ut att flickor och pojkar och de litet äldre unga skulle ha nytta av varandras sällskap.

Om vår tids unga var rena och ofördärvade, skulle flickorna ha ett uppmjukande inflytande på (96) pojkarnas tankar och vanor och pojkarna kan, med sina starkare och fastare naturer, ha en avsikt, som förädlar och stärker flickornas karaktär. Men det är ett smärtsamt faktum, att det inte finns en flicka på hundra, som är ren i sitt sinne och det finns inte en pojke av hundra vilkens moral är obesmittad. Många, som är äldre, har gått så långt i utsvävningar, att de har förorenats till kropp och själ och fördärvet har fått grepp om en stor grupp, som bland män och kvinnor godkänns som artiga män och sköna damer. Det är inte tid att rekommendera som välgörande för hälsan att könen skall beblandas med varandra och att de skall sällskapa med varandra så mycket som möjligt. Vår korrumpierande tids förbannelse är frånvaron av sann dygd och anständighet.

Dr I, du har fört fram dessa tankar i sällskapsrummet. De unga lyssnade på dig och dina påpekanden har kraftigt påverkat dina egna barn, likaväl som andra. Det hade varit bättre om dessa tankar hade stannat i _____. Vid hårt arbete är intim utövning skadlig för de ungas kroppar som växer. Men där hundratals har brutit ned sin konstitution enbart genom att arbeta för mycket, har sysslöshet, för mycket mat och behaglig fåfänga sått sjukdomsfrön i kroppen på tusentals som snabbt och säkert ödeläggs.

Orsaken till att unga har så liten hjärn- och muskelkraft är att de inte utför så mycket nyttigt arbete. ”Se, detta var din syster Sodom synd: Högmot, överflöd av mat och bekymmerslös säkerhet utmärkte henne och hennes döttrar. Och hon hjälpte inte den nödställda och fattige. De blev högmotiga och gjorde sådant som var vidrigt för mig. Därför försköt jag dem, när jag såg detta.” (Hes. 16:49-50)

Det är bara få av denna fördärvade generations unga som ens kan klara av studierna till en allmän utbildning. Varför? Varför beklagar sig barnen över yrsel, huvudvärk, näsblod, hjärtklappning, trötthet och allmän svaghet? Skulle detta huvudsakligen tillskrivas deras intensiva studier? Svaga och släpphänta föräldrar (97) hyser medkänsla med sina barn, eftersom de tänker, att barnens läxor är en alltför stor uppgift för dem och att deras minutiösa flit med läxorna ödelägger deras hälsa. Naturligtvis är det inte tillrådligt att fylla de ungas sinnen med alltför många och svåra läxor. Men har ni föräldrar inte sett något djupare in i den här saken än att enbart godkänna den förklaring, som era barn kommer med? Har ni inte varit lite för villiga att tro på den skenbart goda anledningen till deras nedsatta prestationsförmåga? Det är föräldrars och vårdnadshavares ansvar att ta reda på den bakomliggande orsaken till detta onda.

I nittiofem fall av hundra skulle orsaken, om den undersöktes och avslöjades för dig, öppna din förståelse så att du kunde se, att det inte bara är belastningen från studier som skadade dina barn, utan att deras egna

felaktiga vanor tappade hjärnan och hela kroppen på livsviktig energi. Nervsystemet har tagit skada av att ofta bli upphetsat och därigenom lades grunden för ett alltför tidigt åldrande och en säker förstörelse. Ensidig belastning slår ihjäl tusentals och tiotusentals.

Barnen bör vara sysselsatta. En lämplig andlig uppgift och fysisk motion utomhus kommer inte att fördärva era pojkars konstitution. Nyttigt arbete och kunskap om hushållsarbetets mysterier kommer att vara till nytta för era flickor och en del verksamhet utomhus är direkt nödvändigt för deras konstitution och hälsa. Barnen bör lära sig att arbeta. Flit är den största välsignelse som män, kvinnor och barn kan få.

Ni har uppfostrat era barn fel. Ni har varit alltför eftergivna. Ni har favoriserat dem och låtit dem slippa arbeta. För några av dem är det tydligt olämpligt. Passivitet, en brist på regelbundet arbete har i hög grad skadat dem. Frestelser finns överallt, färdiga att fördärva de unga för den här världen och för nästa. Lydnadens stig är den enda tillförlitliga vägen.

Ni har varit blinda för den makt som fienden hade över era barn. Hushållsarbete, även så att de blir trötta, kommer inte att skada dem en femtedel så mycket som slöa vanor (98) har gjort. De kunde ha undgått många faror om de hade blivit undervisade tidigare om att använda sin tid till nyttigt arbete. De skulle inte ha dragit på sig en så rastlös natur, en så stor önskan om omväxling och om att komma in i sällskapslivet. De kunde ha undgått många frestelser till fäfänga och onyttiga nöjen, lättfärdig läsning, tomt snack och struntprat. Deras tid skulle ha använts på ett mer tillfredsställande sätt och utan att de hade frestats till sällskap med det motsatta könet och med dåliga ursäkter inför sig själva. Fäfänga och tillgjordhet, onyttiga och direkt synd har varit följden av denna lättja. Föräldrarna och särskilt du, deras far, har snarare smickrat och skämt bort dem till deras stora skada.

Självupptagenhet och egenkärlek.

Käre bror, du har begått ett tragiskt misstag när du stod framför patienterna i sällskapsrummet, som du ofta har gjort och upphöjt dig själv och din hustru. Dina egna barn har lärt sig något av dessa yttranden som har format deras karaktär. Nu kommer du inte så lätt att finna något sätt att rätta till de intryck som har gjorts. De har blivit stolta och egenkära. De har trott att de, som dina barn, var bättre än andra barn. Du har oroat dig för att folk inte skulle ge dig den respekt du skall ha som läkare på hälsoinstitutionen. Detta har visat ett svagt karaktärsdrag hos dig, som har hindrat dig att växa andligt. Det har också lett till avund mot andra, eftersom du fruktade att de skulle utmanövrera dig eller inte sätta värde på din ställning och värdera dig tillräckligt högt. Du har också höjt din hustru till skyarna, framställt henne inför patienterna som en högre varelse. Du har varit som en blind man. Du har tillskrivit henne egenskaper som hon inte alls har.

Du borde ha kommit ihåg att din moral värderas efter dina ord, handlingar och gärningar. Dessa kan aldrig dölja, utan kommer att placera dig på rätt nivå inför dina patienter. Om du visar intresse för dem, om du arbetar för dem, kommer de att veta det och du kommer att få (99) deras

tillit och kärlek. Men prat kommer aldrig att få dem att tro att ditt svåra arbete för dem har varit påfrestande för dig och gjort slut på dina krafter, när de vet att de inte har fått din särskilda uppmärksamhet och omvårdnad. Patienterna kommer att ha tillit och kärlek till dem, som visar särskilt intresse för dem och som arbetar för deras tillfrisknande. Om du utför detta arbete, som inte kan lämnas ogjort, och som patienterna betalar sina pengar för att få utfört, då behöver du inte söka efter aktning och respekt genom prat. Du får det lika säkert som du utför ditt arbete.

Du har inte varit fri från egenkärlek och därför fick du inte den välsignelse, som Gud ger Sina osjälviska tjänare. Ditt intresse har varit splittrat. Du har haft en sådan särskild omsorg om dig själv och de dina, att Herren inte hade någon anledning att arbeta särskilt för dig och sörja för dig. I detta avseende har ditt uppförande diskvalificerat dig för din ställning. Jag såg för ett år sedan att du ansåg dig vara kompetent att leda institutionen ensam. Om den tillhörde dig och du var den ende som skulle få utbyte eller lida skada av vinst eller förlust, skulle du anse det som din plikt att särskilt vara uppmärksam på att inga förluster förekom och att patienter på sjukhuset inte skulle tömma institutionen på medel. Du skulle undersöka saker och ting och skulle inte låta dem stanna en vecka längre än det var absolut nödvändigt. Du skulle se många sätt på vilka du skulle kunna minska utgifterna och bevara institutionens egendomar. Men du är bara anställd och den iver, det intresse och den skicklighet som du menar dig ha för en sådan institution syns inte. Patienterna får inte den uppmärksamhet de har betalt för och som de har lov att förvänta sig.

Det har visats mig, att du ofta vänder dig bort från enskilda personer, som behövde dina råd och din vägledning. Du blev framställd för mig som till synes likgiltig. Du verkade snarare otalig och kunde knappt ens lyssna till vad de sade, vilket hade stor betydelse för dem. Det verkade som om du hade mycket bråttom, satte dem åt sidan till ett senare tillfälle, när några få uppmuntrade och tröstande ord(100), skulle ha lugnat tusen farhågor och gett frid och förvisning i stället för oro och plåga. Det visade sig att du i dina samtal skrämde patienterna. Du förstod inte deras känslor, utan höll dig själv på avstånd, trots att du borde visa större förtrolighet. Du höll ett alltför stort avstånd och var onåbar. De ser på dig som barn ser upp till en förälder och har rätt att förvänta sig att få ta emot uppmärksamhet från dig, vilket de inte får. ”Mig och mina” kommer emellan dig och det arbete, som din ställning kräver av dig. Patienterna och vårdarna behöver ofta dina råd, men de känner sig inte trygga genom att gå till dig och känner sig inte fria att tala med dig.

Du har försökt upprätthålla en överdriven värdighet. Trots dina ansträngningar har du inte nått ditt mål, utan har gått miste om den tillit och den kärlek som du borde ha vunnit, om du varit anspråkslös och varit saktmodig och ödmjuk i ditt sinne. Sann helgelse och överlåtelse till Gud kommer att ge plats för dig i allas hjärtan och kommer att klä dig med en värdighet som du inte själv har gjort anspråk på utan som är äkta. Du har blivit upphöjd av instämmande ord som har talats till dig. Kristi liv måste vara vår förebild. Den lär dig att göra gott på varje plats där du befinner dig. Samtidigt som Gud sörjer för andra, kommer

Han att sörja för dig. Himmelens Majestät undvek inte trötthet. Han gick till fots från plats till plats för att hjälpa den lidande och behövande. Även om du har en viss kunskap och en viss förståelse för den mänskliga organismen och kan finna orsaken till sjukdomar, - även om du kan ha människors och änglars tunga, - finns det ändå vissa egenskaper som är nödvändiga och utan vilka dina förmågor saknar värde. Du måste äga en kraft från Gud som endast kan bli verklighet hos dem som litar på Honom och som helgar sig själv för det uppdrag, som Han har gett dem. Kristus måste vara en del av den kunskap du har. Det är Hans visdom och inte din egen som måste tas hänsyn till. Då kommer du att förstå att vara ljus i sjukrummet. Du saknar frihetens ande, kraft och tro. Din tro är svag därför att den inte används. Den kan inte vara livskraftig och sund. Ditt arbete för dem som är sjuka till hjärta och kroppar, kommer inte att bli (101) så framgångsrikt som det skulle kunna vara och patienterna kommer inte att få den fysiska och andliga kraft som de skulle kunna få, om du inte tar Jesus med dig vid dina besök. Hans ord och gärningar skall vägleda dig. Då kommer du att märka att de människor, som dina böner och ord av medkänsla har välsignat, i sin tur kommer att välsigna dig.

Du har inte känt ett fullständigt beroende av Gud och hur onyttig och svag du är utan Hans särskilda visdom och nåd. Du bekymrar dig, är orolig och hyser tvivel, därför att du har arbetat för mycket i egen kraft. Hos Gud kan du finna framgång. I sinnets ödmjukhet och helighet finner du mycket frid och kraft. De, som bäst känner sin egen svaghet och sitt eget mörker, lyser klarast, eftersom de gör Kristus till sin rättfärdighet. Din kraft borde komma från din förening med Honom. Förtrötts inte att utföra goda gärningar.

Himlens Majestät har inbjudit alla de trötta: ”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar. (Matt. 11:28). Orsaken till att det ibland känns tungt och oket blir så plågsamt är att du har höjt dig över det saktmod och den ödmjukhet som vår gudomlige Herre har. Sluta att tillfredsställa och upphöja självet. Låt i stället självet döljas i Jesus och lär av Honom, som har inbjudit dig och lovat dig vila.

Jag såg, att hälsoinstitutionen aldrig kan få framgång så länge som de, som har ansvarstygda ställningar på institutionen, har mer intresse av sig själva än av institutionen. Gud saknar osjälviska män och kvinnor som medarbetare för Sitt verk och de, som tar på sig att leda hälsoinstitutionen borde ha överblick över varje avdelning där, visa sparsamhet, ta sig an småsaker och vara på sin vakt mot förluster. Kort sagt, de borde vara så omsorgsfulla och omdömesgilla i sitt sätt att leda, som om de själva var ägarna.

Du har oroats av en känsla av att det ena eller det andra inte var din sak att sköta. Allt som hör ihop med institutionen är din angelägenhet. Om du får se något som du inte kan sköta ordentligt, därför att du är efterfrågad (102) på annat håll, kalla då på någon som kan ägna dessa saker omedelbar uppmärksamhet. Om detta är för

besvärligt för dig, borde någon överta din plats, som grundligt utför alla dessa plikter som hör ihop med att inneha din ansvarsfyllda position.

I ditt mottagningsrum har du ofta anklagat patienter och sjukvårdare för att lägga på dig onödiga bördor och problem och jag såg, att du inte utträttade hälften av de uppgifter som vilar på en läkare. Du lade inte ordentligt märke till dina patienters sjukdomar. Patienterna är inte blinda. De lägger märke till att du försummar dem. De är hemifrån och betalar för att få omsorg och behandling som de inte kunde få hemma. All denna utskällning i mottagningsrummet är skadlig för institutionen och misshagar Gud.

Det är sant, att du har haft tunga bördor att bära, men många gånger har du lagt skulden på patienterna och sjukvårdarna, trots att problemen var i din egen familj. De kräver din hjälp hela tiden, men hjälper inte dig i gengäld. Det finns ingen i ditt hem som kan hålla dina händer uppe eller uppmuntra dig. Om du inte hade några bördor utanför institutionen skulle du ha kunnat uträtta mycket och hade inte förlorat kraft och mod. Det är din plikt att sörja för din familj, men det är överhuvudtaget inte nödvändigt att de skall vara så hjälplösa som de är och att de skall vara en så stor börda för dig. De skulle kunna hjälpa dig om de ville.

Det är också din plikt att bevara din hälsa. Om dina bördor för familjen är så stora att det arbete du är engagerad i överanstränger dig och du inte förmår att ge den tid och uppmärksamhet till patienterna och institutionen, som faktiskt är deras rättighet att få, då borde du dra dig tillbaka från din ställning och försöka finna den plats, där du kan göra rättvisa åt din familj, dig själv och ditt arbete. Den ställning som du nu har är en betydelsefull ställning. Det kräver ett klart förstånd, styrka i hjärna, nerver och muskler. Allvarlig hängivenhet till arbetet är nödvändig för att det skall lyckas och inget mindre än detta kan göra institutionen framgångsrik. För att bli något (103) levande, måste det ha levande, osjälviska medarbetare som ledare.

Syster I, du har inte varit den hjälp för din man som du borde ha varit. Din uppmärksamhet har varit mer riktad mot dig själv. Du har inte insett att du måste väcka dina slumrande krafter till att uppmuntra och styrka din man i hans arbete, eller välsigna dina barn genom att påverka dem i rätt riktning. Om du med iver flitigt hade gått in för de plikter, som Gud har gett dig, om du hade hjälpt till att bära din medarbetares bördor och förenat dig med honom för att uppfostra era barn ordentligt, skulle saker och ting ha sett annorlunda ut i er familj.

Men du har överlämnat dig till tungsinnighet och bedrövelse. Detta har lett till att dysterhet vilar över ert hem i stället för solsken. Du har inte uppmuntrat till hopp och glädje. Ditt inflytande har i stället tryckt ner dem, som du borde ha hjälpt med vänliga ord och handlingar. Allt detta är ett resultat av självishet. Du har krävt din mans och dina barns uppmärksamhet och förståelse och ändå inte ansett det vara din plikt att glömma dig själv och arbeta för deras lycka och välfärd. Du har gett din otålighet fritt utlopp och har hårt tillrättaviserat dina barn. Detta har bekräftat dem på

deras onda vägar och klippt av hängivenhetens band, som annars skulle binda ihop föräldrarnas och barnens hjärtan.

Du har saknat självkontroll och kritiserat din man inför dina barn. Detta har minskat hans myndighet inför dem och också din. Du har varit mycket svag. Trots att dina barn har kommit till dig med andras klagomål, har du genast tagit deras parti och oklokt kritiserat dem som de klagade över. Detta har hos dina barn gett näring åt att alltid klaga över dem som inte försvarar dem så som de tror att de förtjänar. Du har indirekt uppmuntrat denna anda i stället för att tysta ned den. Du har inte behandlat dina barn så bestämt och rättfärdigt som du borde.

Du har haft prövningar. Du har varit nedstämd. Du har varit missmodig, men har orättvist anklagat andra för att du känt dig olycklig. Huvudanledningen finns hos dig själv. Du har inte gjort ditt hem till vad det borde vara och vad det kunde ha varit. Det står ändå i din makt att rätta till felen där. Kom ut ur denna kalla och stela tillbakadragenhet. Ge mer kärlek, i stället för att kräva det. Gläd dig. Låt solen lysa i ditt hjärta. Då kommer den att lysa på dem som omger dig. Var mer social i ditt sätt att vara. Sök att vinna dina barns tillit, så att de vill komma till dig och få råd. Uppmuntra i dem ödmjukhet och osjälviskhet och ge dem det rätta föredömet.

Vakna upp, min käre bror och min kära syster, till er familjs behov. Var inte blinda, utan ta itu med enhetens, stillhetens, börens och trons arbete. Skapa ordning i era hem och Gud kommer att välsigna era ansträngningar.

Den sociala miljöns påverkan

Jag blev den 10 december 1892 visad bror K:s familjs tillstånd. Han har varit en sann troende och älskar sanningen, men har insupit världens anda. Kristus sade: ”Ty där din skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara.” Bror K, dina jordiska rikedomar gör anspråk på ditt intresse och din uppmärksamhet i en sådan grad att du inte har tid att tjäna Gud. Ändå är din hustru missnöjd med att du ger Honom en så liten gåva som du gör. Ett världsligt vanvett har tagit hennes hjärta i besittning. Ingen av er tar sig tillräcklig tid till meditation och bön. Gud blir berövad era dagliga tjänster och du själv får en större förlust än om du förlorade den största jordiska rikedom.

Syster K, du är ännu längre bort från Gud än din man är. Din samstämmighet med världen har jagat bort din Frälsare från ditt hjärta. I din hängivenhet finns det ingen plats för Honom. Du har bara en aning benägenhet till bön och till att rannsaka ditt hjärta. (105) Du överlämnar dig själv till mörka maktens furste. ”Vet ni inte att om ni gör er till slavar under någon och lyder honom, då är ni hans slavar och det är honom ni lyder, antingen under synden, vilket leder till död, eller under lydningen, vilket leder till rättfärdighet?”

Syster K, du vet inte vad du gör. Du inser inte att du för krig mot din Skapare när du drar din man bort från sanningen. Din uppmärksamhet är riktad mot de fördelar som världen ger. Du har inte lagt dig vinn om en kärlek till helgelse, utan tycker mer om att sätta igång och jaga efter att arbeta för att skaffa dig rikedomar. Du är uppslukad av din önskan att vara som världen, så att du får den lycka som världen ger. Din jordiska äregirighet är större än din önskan om rättfärdighet och om en andel i Guds rike.

Din dyrbara provotid används till att arbeta för din timliga välfärd, för kläder och mat och dryck på världens sätt. O, hur otillfredsställande och liten är inte den lön man får?! Du bär tyngre bördor i dina världsliga önskningar och strävanden, än din Frälsare någonsin har haft för avsikt att lägga på dig. Din Återlösare inbjuder dig: ”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar. Ty mitt ok är mildt, och min börda är lätt. (Matt. 11:28- 29). Min Syster, Kristus skulle vilja att du lägger ner din tunga börda vid Hans fötter och underordnade din envishet under Hans lätta ok.

Tänk om din provotid skulle ta slut nu? Hur skulle du då klara Mästarens granskning? Hur har du använt de talenter och det inflytande som Gud har lånat ut till dig, till att på ett klokt sätt förbättras till Hans ära? Gud har gett dig livet och dess välsignelser, inte bara för att behaga dig själv, utan så att du kan gagna andra och göra gott. Mästaren har anförtrott dig talenter som du borde ge till växlarna, så att Han, när Han kräver dem tillbaka, kan få Sina talenter tillbaka med ränta.

Ditt inflytande och dina tillgångar har getts till dig för att pröva dig, så att det avslöjas vad som finns i ditt hjärta. Du borde använda dem till att vinna själar till Kristus och därigenom främja er Förlossares verk. Om du inte gör detta, begår du ett fruktansvärt misstag. Varje dag du använder till att tjäna självet och till att behaga dina vänner genom att ge efter för deras kärlek till världen och försumma din bästa Vän, som dog för att ge dig liv, förlorar du mycket.

”Syster K, du trodde inte att det var bra för dig att vara olika dem som omgav dig. Du befinner dig i ett sällskap som har prövats när det gäller sanningen och har förkastat den och du har förenat dina intressen och din tillgivenhet med deras, tills du i alla avseenden är en av dem. Du älskar deras sällskap. Ändå är du inte lycklig, även om du inbillar dig själv att du är det. Du har sagt i ditt hjärta: ”Det är meningslöst att tjäna Gud. Vad vinner vi på att hålla hans bud och gå sörjande inför HERREN Sebaot?” (Mal. 3:14)

Det är ingen lätt uppgift för en familj att representera Jesus genom att hålla Guds lag bland otrogna grannar. Det krävs, att vi skall vara levande brev, som är kända och lästa av alla människor. Denna ställning innebär fruktansvärda förpliktelser. För att kunna leva i ljuset, måste ni vara där ljuset lyser. Bror K skulle, oavsett vilken uppoffring det skulle innebära, känna det som en helig plikt att samlas med sin familj åtminstone vid den årliga sammankomsten för dem som älskar sanningen. Det skulle stärka både honom och dem och sätta dem i stånd till att

uthärda prövningar och göra sin plikt. Det är inte bra för dem att gå miste om privilegier att kunna vara tillsammans med dem som har samma tro, eftersom sanningen då mister sin betydelse för dem. Deras sinnen blir inte längre upplysta och upplivade av dess helgande påverkan och de förlorar sin andlighet. De blir inte stärkta av den levande förkunnelsen. Världsliga tankar och världsliga initiativ upptar ständigt deras sinnen och utestänger andliga ämnen.

De flesta kristnas tro kommer att vackla om de ständigt försummar att samlas för samtal och bön. Om det var omöjligt för dem att njuta av sådana religiösa privilegier, skulle Gud sända ljus direkt från Himlen genom Sina änglar för att (107) uppliva, uppmuntra och välsigna Sitt skingrade folk. Det är emellertid inte Hans avsikt att göra ett under för att stötta Sina heligas tro. Det krävs av dem, att de skall älska sanningen tillräckligt för att vilja utstå en del obehag för att tillförsäkra sig de privilegier och välsignelser, som Gud har godheten att ge dem. Det minsta de kan göra är att viga några få dagar årligen till en gemensam ansträngning för att främja Kristi verk och till att dela med sig av vänskapliga råd och av sympati.

Många ägnar nästan all sin tid till sina egna timliga intressen och nöjen och ägnar motvilligt några dagar och den omkostnad det medför att åka en bit hemifrån för att träffa en grupp som samlas i Herrens namn. Herrens ord definieras girigt som avgudadyrkan. Hur många avgudadyrkare finns det då inte också bland dem, som bekänner sig vara Kristi efterföljare?!

Det krävs att vi samlas och bär fram sanningens vittnesbörd. Guds ängel sade: "Men då talade de som fruktar HERREN med varandra, och HERREN gav akt och lyssnade. En minnesbok blev skriven inför honom för dem som fruktar HERREN och ärar hans namn. De skall vara mina, säger HERREN Sebaot, min egendom på den dag då jag utför mitt verk. Jag skall visa medömkan med dem så som en man visar medömkan med sin son som tjänar honom." (Mal. 3:16- 17)

Det kommer då att löna sig att utnyttja privilegierna inom vår räckvidd och att träffa dem som fruktar Gud och att tala för Honom, även om det kräver en viss uppoffring. Han framställs nämligen som den, som lyssnar till dessa vittnesbörd, medan änglarna skriver ned dem i en bok. Gud kommer att minnas dem, som har samlats och som sätter sin tillit till Hans namn och Han kommer att spara dem vid den stora branden. De kommer i Hans ögon att vara som dyrbara juveler, men Hans vrede kommer att drabba syndarens oskyddade huvud. Det är inte förgäves att tjäna Gud. Det finns en lön, som ingen kan värdera högt nog, för dem som viger sina liv till Hans tjänst. Kära bror och syster, ni har gradvis gått in i mörkret tills det nästan omärkligt har vuxit till att uppfattas som ljus för er. Emellanåt tränger någon svag glimt genom mörkret och väcker sinnet. Påverkan utifrån stänger emellertid ute ljusstrålarna och mörkret verkar bli tätare än tidigare.

Det skulle ha varit bättre för er andliga krigföring om ni hade flyttat era bopålar för några år sedan. Sanningens ljus prövade det samfund som ni lever i. Några få tog emot nådes- och varningsbudskapet, samtidigt som det avvisades av många. En annan grupp återigen tog inte

emot det eftersom där fanns ett kors att bära. De intog en neutral ståndpunkt och menade att om de inte motarbetade sanningen skulle de klara sig riktigt bra. Det ljus som de vägrade att ta emot och värna om övergick emellertid i mörker. De försökte att lugna samvetet med att säga till Guds Ande: "Gå bort för en tid, när jag har ett lämpligt tillfälle skall jag kalla på dig." Detta lämpliga tillfälle har aldrig infunnit sig. De försummade det gyllne tillfälle, som aldrig på nytt har kommit tillbaka till dem, för världen har stängt ute det ljus som de avvisade. Det här livets intressen och tjusningen av upphetsande nöjen upptar deras sinnen och hjärtan, samtidigt som deras bästa Vän, den välsignade Frälsaren, har avvisats och glömts bort.

Syster K dras bort från Gud på grund av sina icke-troende vänner och släktingar, som inte älskar sanningen och inte har förståelse för det offer och den självförnekelse som måste utövas för sanningens sak, även om hon själv har framstående naturliga egenskaper. Syster K har inte känt betydelsen av att skilja sig från världen, så som Guds befallning föreskriver. Vad hennes ögon har sett och hennes öron har hört har fördärvat hennes hjärta.

Johannes Döparen var en människa som var fylld med den Helige Ande från sin födelse och om det var någon som kunde förbli opåverkad av fördärliga påverkningar från den generation i vilken han lever, var det säkerligen han. Han vågade emellertid inte lita på sin egen styrka. Han skiljde sig från sina vänner och släktingar, så att hans naturliga tillgivenhet inte skulle visa sig bli en snara för honom. Han ville inte i onödan ställa sig i vägen för frestelser och inte heller där livets överflöd eller ens dess bekvämligheter skulle leda honom till att ge efter för maklighet eller till att tillfredsställa sin aptit och därigenom minska sin fysiska och mentala styrka. Med en sådan livsstil skulle hans viktiga mission inte ha förutsättningar att lyckas.

Han underkastade sig försakerelser och ensamhet i öknen, där han kunde bevara den heliga känslan av Guds majestät genom att studera Hans stora naturbok och där lära känna Hans karaktär sådan som den uppenbarats i Hans underbara gärningar. Det var en atmosfär, som förväntades vara lämplig för en att utveckla en fullständigt moralisk bildning och hela tiden hålla fruktan för Herren levande. Johannes, Kristi vägröjare, utsatte inte sig själv för dåligt sällskap med andra eller för världens fördärliga inflytande. Han fruktade att hans samvete skulle påverkas, så att synd inte skulle förefalla att vara så oerhört syndig. Han valde att hellre ha sitt hem i öknen, där hans sinnen inte skulle fördärvas av miljön omkring honom. Skulle vi inte lära oss någonting av det exemplet av en som Kristus ärade och om vilken Han sade: "Bland dem som är födda av kvinnor har ingen trätt fram som är större än Johannes Döparen?" (Matt. 11:11)

De första trettioåren av Kristi liv tillbringades i tillbakadragenhet. Tjänande änglar väntade på Livets Herre samtidigt som Han vandrade sida vid sida tillsammans med småbönder och arbetare bland Nasarets kullar, obemärkt och utan hedersbetygelser. Dessa ädla exempel borde lära oss att undvika dåliga inflytanden och undvika att umgås med sådana som inte lever rätt. Vi borde inte inbilla oss att vi är tillräckligt starka för att

sådana påverkningar inte skulle kunna påverka oss. I stället bör vi ödmjukt vara vaksamma mot faror.

Det gamla Israel blev på ett särskilt sätt väglett av Gud till bli och förbli ett särskilt folk, avskilt från alla andra nationer. De skulle inte få lov att utsättas för att bevitna avgudadyrkan hos dem som omgav dem, för att inte deras egna hjärtan skulle fördärvas. Kunskap om ogudaktiga vanor skulle annars förefalla mindre onda i deras ögon. Få inser sin egen svaghet och att människohjärtats naturliga syndighet alltför ofta motarbetar deras ädlaste ansträngningar.

Syndens skadliga inflytande förgiftar själens liv. Vår enda säkerhet är att leva avskilt från dem, som lever i dess mörker. Herren har befallt oss att gå ut ur deras gemenskap och hålla oss borta från dem och inte röra vid (110) orena saker. Då kommer Han att ta emot oss och kommer att vara en Far för oss och vi skall vara Hans söner och döttrar. Om vi vill tas upp i Guds familj och bli den himmelske Kungens barn, måste vi gå med på Hans villkor. Vi måste lämna världen och stå som ett särskilt folk inför Herren och lyda Hans föreskrifter och tjäna Honom.

Lot valde Sodom till sitt hem, eftersom han såg att det ur världslig synpunkt fanns fördelar med det. Men sedan han hade etablerat sig och blivit rik på jordiska rikedomar, överbevisades han om, att han hade begått ett stort misstag och inte varit observant på det samhälles moraliska nivå, som han nu hade byggt sitt hem i.

Sodoms inbyggare var fördärvade. Avskyrvärda samtal nådde dagligen hans öron och hans rättfärdiga själ plågades av det våld och av de brott som han i sin maktlöshet inte kunde förhindra. Hans barn blev alltmer lika dessa onda människor, eftersom umgänget med dem hade fördärvat deras moraliska sinnen. Då man betraktar dessa omständigheter verkar de världsliga rikedomar som han hade vunnit alltför små och inte värda det pris som han hade betalt.

Herrens vrede upptändes till sist mot denna bys onda inbyggare. Guds änglar besökte Sodom för att få ut Lot, så att han inte skulle gå under då staden omstörtades. De bad Lot ta med sig sin familj, sin hustru och söner och döttrar, som gifte sig in i det onda Sodom och sade, att han skulle fly från denna plats. ”Har du några mer här...”, sade änglarna, ”så för bort dem från den här platsen, för vi skall fördärva den.” (1 Mos. 19:12)

Och Lot gick ut och bad enträget sina barn att tillsammans med honom lämna staden, eftersom änglarna skulle ödelägga staden!” Men han svägersöner tog det som ett skämt. De hade nämligen levt så länge i Sodom att de deltog i folkets synder. Och döttrarna påverkades av sina män till att tro (111) att deras far hade blivit tokig. De var tillräckligt långt borta, där de var. De var rika och ägde många egendomar och de kunde inte tro att det var möjligt att det vackra Sodom, ett rikt och fruktbart land, skulle ödeläggas av en Gud som skulle hämnas synder.

Lot återvände med sorg i sitt hjärta till änglarna och berättade om sitt misslyckade försök. Då gav änglarna

honom befallning att stå upp och ta med sig sin hustru och två döttrar, som fortfarande var hemma, och lämna staden. Men Lot var bedrövad. Tanken på att lämna barnen och sin hustru, eftersom hon vägrade följa med utan barnen, krossade hans hjärta. De skulle alla ha gått förlorade i Sodoms fruktansvärda ruiner, om inte Herren i sin stora barmhärtighet hade sänt Sina änglar till undsättning.

Lot berövades sin rörelseförmåga på grund av den stora katastrof som skulle ske. Han blev bedövad av sorg över tanken att lämna alla sina kära jordiska ägodelar. Men när han stod där, tog Guds änglar tag i hans hand och hans hustrus och hans två döttrars händer och förde ut dem ur staden och uppmanade dem att fly för sina liv och att varken se tillbaka eller att stanna upp på hela slätten, utan fly upp i bergen.

Hur ovillig var inte Lot att lyda ängeln och gå så långt bort som möjligt från Sodom, som valts ut till fullständig ödeläggelse! Han litade inte på Gud och bad att få stanna. Livet i den onda staden hade försvagat hans tro och tillit till Herrens rättfärdighet. Han ursäktade sig med att han inte kunde göra det som begärdes av honom. Annars skulle någon olycka drabba honom och han skulle dö. Änglar sändes på ett särskilt missionsuppdrag för att rädda Lot och hans familjs liv, men Lot hade så länge varit omgiven av fördärvliga inflytanden, att hans sinnen avtrubbats, så att han inte kunde skilja mellan Guds gärningar och Hans avsikter. Han kunde inte överlämna sig i Guds händer och utföra Hans befallningar. Han bad hela tiden för sig själv och denna otro kostade honom hans hustrus liv. Hon såg sig om i riktning mot Sodom och medan hon klagade över Guds handlingssätt, förvandlades hon till en saltstod, så att hon skulle kunna stå som varnande exempel för alla dem, som ignorerar himlens särskilda nådegåvor och försyn. (112) Efter detta fruktansvärda straff, vågade inte längre Lot dröja på vägen, utan flydde upp i bergen, enligt änglarnas anvisning. Hans döttrars syndiga uppförande sedan de hade lämnat Sodom, var följderna av deras onda umgänge medan de vistades där. Känslan för vad som var rätt och fel hade omtöcknats i deras sinnen och synd uppfattades av dem inte som synd.

Lots situation borde stå som varning för alla som vill leva ett gudfruktigt liv till att skilja sig från allt, som har för avsikt att skilja dem från Gud. Lot vistades så länge bland det onda att han endast kunde frälsa sig själv och två döttrar och även deras moral var fördärvad på grund av deras vistelse i Sodom.

Gud menar det Han säger och Han är inte att leka med. O! Hur många kortsynta, syndiga människor anropar inte Gud, för att få Honom att komma när det passar dem, samtidigt som Gud skulle kunna omge dem med Sin frälsning och ge dem värdefulla segrar, om de bara ville överlämna sig oförbehållsamt i Guds händer.

Syster K, du riskerar att fatta beslut, som kan vara mycket skadliga för dig. Gud har en uppgift föra dig att utföra och som ingen annan kan utföra åt dig. Utan detta arbete kan din själ inte bli frälst. Gud älskar dig och kommer motvilligt att låta dig gå förlorad i det allmänna fördärvet. Han inbjuder dig till att överge sådana saker, som hindrar din andliga tillväxt och till att finna den kraft och tröst hos

Honom, som du behöver. Du har bekymmer och plikter att bära för din familj som du ofta oroar dig över, men om du bara gör det, som är nödvändigt för din materiella bekvämlighet och lycka, kommer du att få tid att flitigt läsa din Bibel under bön och att utveckla en kristen karaktär.

Bror K, du har haft många motgångar, men du måste vara allvarlig, fast och beslutsam när det gäller din uppgift för familjen och ta dina familjemedlemmar med dig om det är möjligt. Du borde inte spara på något, när det gäller att förmå dem att göra dig sällskap på din resa mot himlen. Om mor och barn emellertid väljer att inte göra dig sällskap, utan i stället försöker dra dig bort från dina plikter och religiösa privilegier, måste du fortsätta framåt, även om du får göra det ensam. Du måste leva i fruktan för Gud. Du måste bättre utnyttja dina möjligheter att besöka möten (113) och till att samla all den andliga styrka du kan, för du kommer att få användning för den i kommande dagar. Lots egendomar blev helt förstörda. Om du förlorar något, skall du inte bli missmodig och om du bara kan rädda en *del* av din familj, är det mycket bättre än att förlora allt.

Kära bror och syster. Som föräldrar är ni i hög grad ansvariga för era barns själar. Ni har satt dem till världen och ni bör, genom regler och ett gott föredöme, leda dem till Herren och himlens salar. Ni bör inpränta i dem att deras materiella intressen är av liten betydelse, jämfört med deras eviga lycka.

Dessa kära barn lever bland världsliga människor och suger till sig en kärlek till livets förgängligheter. Er son L är en snäll och livlig pojke, men han behöver en mors vakna omsorg, om daglig erfarenhet i det kristna livet skall göra henne i stånd till ge honom goda råd och kunna uppfostra honom. Han är just i den ålder när en ömsint och omdömesgill mor kan forma honom genom sitt inflytande. Jag är emellertid rädd att du, syster K, hellre vill forma dina barn efter världens mode än att lära honom att det viktigaste i livet är utveckla en karaktär som tillförsäkrar personen evigt liv.

Om L försummat att sätta sig in i religiösa ämnen och praktisk kristendom, kommer hans liv att bli ett misstag. Han borde förstå, att han behöver utbildning i andliga saker, så att han kan använda sina förmågor helt för Gud. Herren kallar unga män till att vara verksamma i Hans vingård. Unga män borde inte försumma de absolut nödvändiga utbildningsgrenarna. Om de däremot riktar hela sin uppmärksamhet mot världsliga studier och försummar att bli förståndiga när det gäller det stora ämnet religion och inte skaffar sig kristen erfarenhet, blir de olämpliga för tjänst åt Gud. Oavsett hur gynnsamma framstegen i utbildningen är, krävs det något mer än bokliga kunskaper för att frälsa själen och leda andra till ånger. Att ägna ett antal år till att skaffa sig enbart vetenskapliga kunskaper förbereder inte någon för att bli en effektiv medarbetare i Guds tjänst.

Unga män borde använda mycket tid till studier, men de borde också förena fysiskt arbete med sina mentala ansträngningar och omsätta sina kunskaper i praktiken, så att alla deras mentala förmågor och fysiska krafter kan

utvecklas lika mycket. De bör inte försumma sådant, som är nödvändigt för frälsning, och inte anse dem vara mindre viktiga än något annat i sina liv.

Kära bror och syster, Gud älskar er familj och vill ösa Sina särskilda välsignelser över er, så att ni kan bli rättfärdighetens redskap och leda andra till himlen. Om bror K var helt helgad till Gud, skulle han kunna göra en massa gott i ett samfund där hans råd och inflytande bättre skulle kunna tas emot och förstås. Vi har stora förhoppningar om att ni båda kommer att rätta till det som är fel i er livsföring och förnya er tro och lydnad mot Gud, ta emot ny kraft från Honom, som har lovat att hjälpa dem, som åkallar Hans namn.

Unge bror L, du har gjort ett stort misstag i ditt liv. När du grundligt ägnade dig åt dina studier, försummade du att utveckla alla dina förmågor. Den moraliska tillväxten bör aldrig minska när man anstränger sig för att få en utbildning, utan bör vårdas i mycket högre grad än vad som normalt anses vara nödvändigt. Min käre, unge bror, du har varit ivrig att få kunskap. Denna iver är lovvärd, men för att tillfredsställa den, har du försummat dina eviga intressen och gjort dem sekundära jämfört med dina studier. Gud och himlen har haft en underordnad position när det gäller din hängivenhet. Guds heliga lags befallningar har inte heligt iakttagits i ditt dagliga liv. Du har vanhelgat sabbaten genom att låta dina studier sträcka sig in över de heliga timmar, som inte tillhörde dig och låtit dem ägnas åt dina syften. Gud sade: "Då skall du inte utföra något arbete." (2 Mos. 20:10)

"Om du hindrar din fot på sabbaten att göra vad du har lust till på min heliga dag, om du kallar sabbaten din lust och förhärmlig den till HERRENS ära, om du förhärmlig den genom att inte gå dina egna vägar och inte göra vad du har lust till eller tala tomma ord, då skall du fröjda dig (115) i HERREN och jag skall föra dig fram över landets höjder och låta dig njuta av din fader Jakobs arvedel. Så har HERRENS mun talat." (Jes. 58:13:-14) Du har snarare överlämnat dig till det du har lust till än till dina plikter och låtit dina studier komma i första hand framför den Allrahögstes uttryckliga bud.

Våra lägermöten arrangeras och hålls med stora utgifter. Guds tjänare som försvarar den impopulära sanningen, arbetar oerhört mycket vid dessa stora samlingar för att bära fram nådens budskap från en korsfäst Återlösare till stackars fallna syndare. Att försumma eller behandla dessa budskap med likgiltighet är att ringakta Guds nåd och Hans varnande och bönfallande röst. Din frånvaro vid dessa möten har varit mycket skadlig för din andliga välfärd. Du har gått miste om den kraft som du kunde ha fått där genom att lyssna till Guds predikade Ord och genom att umgås med dem som tror på sanningen. Ditt sinne har vaggats in i en ödesdiger slöhet när det gäller din själs välbefinnande. Du har upphöjt din världsliga utbildning över den kunskap, som vinnas i Kristi skola. Erfarenhet i ett sant religiöst liv är nödvändigt för att forma en karaktär som Gud kan acceptera och för att få de sanna dygder som skall bära himmelens ljus.

Vilken iver har du inte visat för att disciplinera ditt sinne genom studier, att bli ordentligt hemmastadd i dina

textböcker, så att du skulle kunna få en examen som är värd aktning inför lärare, vänner och andra intresserade. Hur ivrig har du inte varit för att visa att du har studerat flitigt och troget har använt din tid till att fylla ditt huvud med nyttig kunskap! Du har varit lika ivrig när det gällt att göra framgång i dina studier som du har varit för att få dina vänners och lärares lovord. Den ära du har fått för din lärdom, har du med rätta förtjänat. Men hur har dina tankar disciplinerats när det gäller religion? Har du inte obetänksamt placerat Guds rike och Hans rättfärdighet under dina framsteg i de vetenskapliga ämnena? Det är sant, att några av de mänskliga förmågorna gavs mer speciellt med avsikten att de skulle engageras i timliga saker, men sinnets högre krafter bör helgas helt åt Gud. Dessa krafter kontrollerar (116) människan, dessa formar hennes liv och karaktär. Och även om du inte skall försumma dina timliga studier, har du inte rätt att ge dem hela din uppmärksamhet, utan borde särskilt ägna dig åt din himmelske Faders moraliska och andliga krav.

Hur liten iver har du inte visat för att använda de religiösa fördelar du har inom räckhåll för att få en mer genomgripande kunskap om Guds lagar och beslutsamhet att underkasta dig dem. Du har bara gjort få ansträngningar att bli en trofast och klok kristen. Hur skall du då bli beredd att gå igenom den stora granskning, där dina gärningar och ord och ditt hjärtas innersta tankar, uppenbaras för den store Domaren, de församlade heliga och änglarna? Du har haft liten ambition att bli andligt lämplig att bestå denna noggranna granskning under närvaro av denna upphöjda skara. Vad skall då bli det definitiva beslutet när det gäller dina moraliska och religiösa insikter och förmågor, det beslut som inget kan locka dig ifrån? Vad kommer att vara den ära du får på grund av att du troget bevarar den nödvändiga överensstämmelsen mellan religion och självkänedom? Kommer du att stå som en som har ett orubbligt moraliskt mod och i vilken en ypperlig mänsklig kunskap kan märkas i förening med en helig iver för Gud och lydnad mot Hans lag?

Min bror, du bör begrunda Guds visdom som allt i alla. Religion måste gå hand i hand med naturvetenskapen för att göra din utbildning till ett heligt medel till goda gärningar och för att kunna vända andra människor till sanningen. Ju mer vi lär oss i Kristi skola desto ivrigare är vi att växa till i denna kunskap. Alla våra färdigheter är av litet värde om inte våra karaktärer förädlas genom religion. Gud har särskilda uppgifter som varje enskild måste utföra och ett beslut kommer att fattas i varje enskild persons fall när det gäller den redlighet med vilken dessa plikter har fullgjorts.

Herren försätter oss ofta i svåra situationer, som stimulerar oss till större ansträngningar. Genom Hans försyn kommer det ibland särskilda plågor för att pröva vårt tålmod och vår tro. Gud ger oss läxor i tillit. Han kommer att lära oss, var vi skall se efter (117) hjälp och kraft i nödens stund. Därigenom uppnår vi en praktisk kunskap om Hans gudomliga vilja, som vi behöver så mycket av i vår livserfarenhet. Tron växer sig stark i allvarlig kamp mot tvivel och fruktan. Bror, du kan segra, om du noga ger akt på ditt uppträdande. Du borde ägna ditt unga liv åt Guds verk och be om framgång. Du borde inte

stänga dina ögon för den fara du befinner dig i, utan borde genast förbereda dig på varje svårighet i din kristna tillväxt. Ta dig tid till eftertanke och till ödmjuk och allvarlig bön. Dina talenter är märkta och du är hoppfull när det gäller din framtida tillväxt, men om du inte förstår ditt naturliga hjärtas svaghet kommer du att bli besviken.

Du har just börjat ditt liv. Du har nått en ålder då du skall ta ansvar för dig själv. Det är en kritisk period av ditt liv. I din ungdom sår du i ditt livs jord. Det som du sår, kommer du också att skörda. Sådan som sådden var, så kommer också skörden att bli. Om du försummar och är likgiltig för det som rör evigheten, kommer du att lida stor förlust och kommer genom ditt inflytande att hindra andra från att fullgöra sina plikter mot Gud.

Båda världarna ligger framför dig. Vilken kommer du att välja? Var vis och grip tag i det eviga livet. Vik inte av från din renhet, oavsett hur obehagliga dina plikter kan visa sig vara i den nödsituation du befinner dig i. Det kan verka som om du gör stora uppoffringar för att bevara din själens renhet, men tveka inte. Gå framåt i fruktan för Gud och Han kommer att välsigna dina ansträngningar och belöna dig tusenfalt. Överge inte din religiösa tros krav och privilegier för att tillfredsställa dina icke-kristna vänners och bekantas önsningar. Du har kallats till att ta ställning för sanningen, även om den skulle stå i direkt motsats till dem, som är nära knutna till dig. Må Gud förbjuda, att denna sista prövning överhuvudtaget skulle komma över dig, för att testa och pröva din okränkbarhet när det gäller vad som är rätt.

Lägg grunden för din kristna karaktär på den eviga frälsningens Klippa och låt byggnaden bli fast och sund.

Vi hoppas att din mor kommer att hjälpa dig och dina bröder (118) och systrar när det gäller att utveckla en sann karaktär efter Kristi mönster, så att ni måtte bli moraliskt passande för heliga änglars sällskap i härlighetens rike.

Delade intressen

Käre bror M: I den syn jag fick den siste januari blev jag visad något om er båda. Jag blev visad, att ni inte växte så i andligt avseende som det är er uppgift och ert privilegium att göra. Uppdragets storhet och Guds inledande förutseende borde uppröra era hjärtan. Kristus planerade, att Hans troende barn skulle vara världens ljus och jordens salt. Det heliga livet och kristna föredömet från en god människa i en församling sprider ett ljus som återspeglas på andra. Hur stort skulle då inte inflytandet från en församling av troende vara, där alla vandrar efter Guds bud?!

Förkunnelsen av Ordet är förordnad av Gud till att väcka och överbevisa syndare. Och när den levande förkunnaren i sitt eget liv ger exempel på Kristi självförnekelse och självuppoffring och när hans samtal och handlingar står i överensstämmelse med det gudomliga Föredömet, då kommer han att utöva ett starkt inflytande på dem som lyssnar till hans röst. Men alla kan inte lära ut Guds Ord

från talarstolen. Olika personer har olika uppgifter och det finns uppgifter att utföra för alla. Alla kan hjälpa Guds verk genom att ge osjälviskt av sina medel för att hjälpa till inom Guds verks olika områden. De kan ge medel till utgivning av traktater och tidskrifter, som sprids bland människorna och utbreder sanningen. De som ger pengar för att påskynda Guds verk tar på sig en del av detta verks börda. De är Kristi medarbetare, för Gud har utrustat människor med medel som de har anförtrotts, för att de skall användas heligt och klokt. De är redskap som himlen har utsett till att göra goda gärningar och människor skall lägga dessa talenter till växlarerna.

Kära bröder, tänk alltid på att ni är (119) förvaltare åt Gud och att Han håller er ansvariga för de materiella talenter som Han har lånat ut till er, för att ni på ett vist sätt skall använda dem till Hans ära. Vill ni inte rannsaka era hjärtan och granska de motiv som ni handlar efter? Jag blev visad att ni riskerar att älska era ägodelar. Era öron är inte så snara till att lyssna till Mästarens kallelse genom de personer som är Hans heliga och genom de behov som finns för Hans verk. Ni investerar inte med glädje era rikedomar i kristen verksamhet. Om ni vill få en skatt i himlen bör ni tillförsäkra er den, när ni har tillfälle. Om ni anser att det är tryggare att använda era tillgångar till att samla större jordiska rikedomar och att investera sparsamt i Guds verk, så bör ni vara nöjda med att ta emot himmelska rikedomar som står i överensstämmelse med era investeringar i himmelska aktier.

Ni vill se Guds verk växa men gör enbart ganska få personliga ansträngningar när det gäller detta område. Om ni och andra, som bekänner vår heliga tro, kunde se er verkliga ställning och känna ert ansvar inför Gud, skulle ni bli allvarigare medarbetare åt Kristus. "Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta, av hela din själ, av hela ditt förstånd och av hela din kraft." (Mark. 12:30) Det kan inte finnas splittrade intressen i detta, för hela hjärtat och sinnet omfattar hela människan.

Aposteln säger: "Eller vet ni inte, ... att ni inte tillhör er själva? Ni har blivit köpta och priset är betalt." (1 Kor. 6:19- 20) När den fattige, fördömde syndaren befann sig under förbannelsen från Faderns lag, älskade Jesus honom så mycket att Han utgav Sig själv för denne överträdare. Han återlöste honom genom kraften i Sitt blod. Vi kan inte rätt uppskatta den höga lösensumma, som har betalats för att återlösa fallna människor. Människan borde ge sitt hjärtas bästa och heligaste tillgivenhet som svar på en så förunderlig kärlek. De timliga gåvor du får njuta av, har bara lånats ut till dig, för att du skall kunna hjälpa till med att främja Guds rike.

Jag talar om systemet med tiondet, hur magert och torftigt förefaller det mig inte att vara! Hur litet uppskattas det inte?! Hur ineffektivt är det inte att med matematiska regler försöka mäta och jämföra tid, pengar och kärlek med en kärlek och ett offer som är omätbart och inte kan beräknas! Tionde för Kristus! O, en liten, obetydlig, skamlig belöning (120) för det som har kostat så mycket! Från Golgatas kors begär Kristus en villkorlös underkastelse. Han lovade den unge mannen att om han sålde allt han ägde och gav det till de fattiga och tog Hans kors på sig och följde Honom, skulle han få en skatt i

himlen. Vi borde alla viga våra liv åt Gud. Himmelens majestät kom till världen för att dö som ett offer för människans synder. Och hur kallt och själviskt är inte människohjärtat, när det kan vända sig bort från en så oförläpelig kärlek och inta sin plats på den här världens fåfänga, meningslösa saker.

När själviskheten vill segra över dig, så tänk på Honom, som lämnade himlens härliga salar och för din skull tog av Sig de kungliga kläderna och blev fattig för att du genom Hans fattigdom skulle kunna bli rik. Vill du då ignorera denna stora kärlek och gränslösa barmhärtighet genom att inte låta dig besväras och inte vilja förneka dig själv för Hans dyrbara skull? Vill du klänga dig fast vid det här livets rikedomar och inte hjälpa till att påskynda sanningens stora verk?

Israels barn hade i forntiden fått befallning att frambära ett offer som avsåg att rena hela församlingen från ceremoniell orenhet. Det offer som i detta fall påbjöds var en röd kviga och representerade det fullkomligare offret som skulle friköpa dem från syndens orenhet. Detta var ett enstaka offer till rening för alla som av nödvändighet eller oavsiktligt hade rört vid någon död. Alla som på olika sätt kom i beröring med döden ansågs ceremoniellt rena. Detta skulle hos hebréerna kraftigt inpränta det faktum att döden kom som ett resultat av synd och därför är syndens representant. Denna *enda* kviga, denna enda ark, denna enda kopparorm, pekar eftertryckligt mot ett *enda* stora offret, Kristi offer.

Denna kviga måste vara röd, den färg som var blodets symbol. Den fick inte ha någon fläck eller något lyte, och den fick inte heller ha burit något ok. Här finner vi återigen en förebild på Kristus. Guds Son kom frivilligt för att utföra försoningens verk. Det vilade inget förpliktelsens ok på Honom, ty Han var oberoende och stod över all lag. Änglarna var, såsom Guds upplysta budbärare, alla under förpliktelsens ok. Inget personligt (121) offer från deras sida kunde försona den fallna människans skuld. Kristus allena var fri från lagens krav och kunde åta sig den syndfulla människans återlösning. Han hade makt att ge Sitt liv och att ta det igen. "Han som var till i Gudsskepnad, men icke räknade jämlikheten med Gud såsom ett byte."

Ändå älskade detta härliga väsen de beklagansvärda syndarna och påtog Sig en tjänares skepnad, för att Han skulle lida och dö i människans ställe. Jesus kunde ha förblivit vid Sin Faders högra sida, och burit Sin kungliga krona och konungsliga klädnad. Men Han valde att utbyta all rikedom, ära och himmelens härlighet mot mänsklighetens fattigdom, och Sin höga ansvarsställning mot Getsemanes ångest och Golgatas förödmjukelse och ångest. Han blev en smärtornas man och förtrogen med sjukhet, för att genom Sitt lidande och Sin blodsutgjutelse rena och återlösa en skyldig värld. "Se, jag kommer" var det glada utropet, "att göra din vilja, min Gud, är min lust." (Ps. 40:8, 9.)

Offerkvigan leddes utanför lägret och dödades på det mest rituella sätt. På samma sätt led Kristus utanför Jerusalems murar, för Golgata låg utanför stadsmuren. Detta var för att visa att Kristus dog inte endast för hebréerna, utan för

hela människosläktet. Han förkunnar för en fallen värld att Han hade kommit för att bli deras Återlösare och uppmanar dem att ta emot den frälsning Han erbjuder dem. Efter att kvigan hade dödats efter stränga rituella regler, tog prästen, iförd rena, vita kläder, något av det blod som flöt ut ifrån offerdjurets kropp i Sina händer och stänkte det mot templet sju gånger. "Eftersom vi hava en stor överstepräst över Guds hus, så låtom oss med uppriktiga hjärtan gå fram i full trosvisshet, bestänkta till våra hjärtan och därigenom renade från ett ont samvete och till kroppen tvagna med rent vatten."

Kvigans kropp brändes till aska, vilket betecknar ett helt och fullständigt offer. Askan samlades sedan ihop av en person, som inte var besmittad av beröring av någon död, och förvarades i ett kärl som innehöll vatten från en rinnande ström. Denna rena och ceremoniellt felfria person tog sedan ett stycke cederträ med ett scharlakansrött (122) tygstycke och ett knippe isop och stänkte av kärlets innehåll på tältet och det församlade folket. För noggrannhetens skull upprepades denna ceremoni flera gånger och utfördes som en rening från synd.

Sedan Kristus hade utgjutit sitt dyrbara blod träder han i sin egen fläckfria rättfärdighet in i det heliga för att rena templet. Och där införs den purpurröda strömmen i tjänsten att försona Gud med människan. En del ser kanske dödandet av kvigan som en meningslös ceremoni, men den gjordes på Guds befallning och har en djup betydelse som inte förlorat sin tillämpning i vår egen tid.

Prästen använde ceder och isop, som han doppade i det renande vattnet och stänkte på den orene. Detta symboliserade Kristi blod, som utgöts för att rena oss från andlig orenhet. Den upprepade stänkningen illustrerade det noggranna verk som måste utföras för den ångrande syndaren. Allt vad han har måste helgas. Inte endast hans själ bör renas och luttras utan han bör sträva efter att hans familj, hans hemförhållanden, hans egendom och allt vad han äger helgas åt Gud.

Sedan tältet hade bestänkts med isop skrev man över deras dörrar som blivit renade: "Jag är inte min egen, Herre, jag är din." Så borde det vara med dem som bekänner sig vara renade genom Kristi blod. Gud är inte mindre noggrann nu än Han var under forntidens dagar. Psalmisten refererar i sin bön till denna symboliska ceremoni när han säger: "Skära mig med isop, så att jag varder ren; två mig, så att jag bliver vitare än snö. Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta och giv mig på nytt en frimodig ande."

Kristi blod är verksamt, men det behöver ständigt användas. Gud vill inte endast, att Hans tjänare skall använda de medel som Han har anförtrott dem, till Hans ära, utan Han vill att de skall helga sig själva åt Hans verk. Om ni, mina bröder, har blivit själviska och från Herren undanhållit det som ni med glädje skulle ge till Hans tjänst, så behöver ni grundligt (123) bli bestänkta med Hans blod så att ni helgar er och allt vad ni äger åt Gud.

Mina högt ärade bröder, ni har inte den allvarliga och osjälviska helgelse till Guds verk som Han kräver av er. Ni har ägnat uppmärksamhet åt timliga saker. Ni har vant era tankar vid affärer för att gynna er själva. Men Gud kallar

er till att komma i närmare kontakt med Honom, så att Han kan forma och träna er för Sitt verk. Ett högtidligt uttalande gjordes till det gamla Israel, att människor som förblir orena och vägrar rena sig själva, skall skiljas från församlingen. Detta har en särskild betydelse för oss. Om det förr var nödvändigt för den som var oren att bli renad genom blodbestänkning, är det då inte för dem som omges av farorna under dessa sista dagar och som utsätts för Satans frestelser, att dagligen få tillräkna sina hjärtan Kristi blod. "Om nu redan blod av bockar och tjurar och askan från en kviga, stänkt på de orena, helgar till yttre renhet, hur mycket mer skall då inte Kristi blod rena våra samveten från döda gärningar, så att vi tjänar den levande Guden."

Ni borde båda göra mycket mera än ni har gjort när det gäller att bära bördorna i Herrens verk. Jag ber er enträget att vakna upp ur er dåsigheit, överge den gagnlösa avgudadyrkan av världsliga saker och på allvar tillförsäkra er en äganderätt till ert eviga arv. Var verksamma medan det är dag. Utsätt inte era själar för fara genom att förspilla de tillfällen som finns. Sätt inte era eviga intressen i andra hand. Sätt inte världen före religionen. Slit inte dag efter dag för att samla rikedomar, samtidigt som risken för evig undergång hotar er. Varje dag för er närmare den slutliga domedagen. Var beredd att överlämna de talenter som har anförtrotts er som lån, tillsammans med den ökning i värde som en förständig användning har gett.

Ni har inte råd att offra himlen eller att sätta er säkerhet på spel. Låt inte rikedomens bedrägeri få er att försumma eviga rikedomar. Satan är en listig fiende och han är er alltid på spåret och försöker snärja er och åstadkomma er undergång. Vi är i väntans tid. Låt era länder omgjordas och (124) era ljus lysa, så att ni kan vänta på Herren när Han kommer tillbaka från bröllopet, så att ni, när Han klappar på, genast kan öppna dörren.

Var uppmärksamma, bröder, på den första dämpningen av ert ljus, den första försummelsen av bön, det första tecknet på andlig slummer. "Men den som håller ut intill slutet skall bli frälst". Det är genom ständigt utövande av tro och kärlek som troende kommer att lysa som ljus i världen. Ni gör bara en obetydlig förberedelse för Mästarens ankomst om ni tjänar mammon samtidigt som ni bekänner er tjäna Gud. När Han visar sig, måste ni ge Honom de talenter som ni har grävt ner i jorden, talenter som har försummats, missbrukats och använts felaktigt - en splittrad kärlek.

Ni har båda bekänt er vara Kristi tjänare. Hur nödvändigt är det inte att ni lyder er Mästares anvisningar och är trofasta i era plikter. "Se, vilken kärlek Fadern har skänkt oss: att vi får kallas Guds barn, och det är vi också. Världen känner oss inte, därför att den inte har lärt känna honom." (1 Joh. 3:1) Denna kärlek kan inte jämföras med något annat. Den ger människor söners släktskap med Gud. Därför förväntar sig Fadern lydnad från Sina barn. Därför kräver Han en rätt förvaltning av den egendom Han har lagt i deras händer. Den är inte deras egen, för deras egen personliga tillfredsställelse, utan det är Herrens kapital, som de är ansvariga för inför Honom.

Ni barn till Herren, hur värdefullt är inte detta löfte. Hur fullkomlig är inte Frälsarens försoning för vår skuld! Med

ett hjärta som är oföränderligt kärleksfullt, vädjar Frälsaren fortfarande med Sitt heliga blod för syndarens räkning. De sårade händerna, den genomborrade sidan, de plågade fötterna vädjar vältaligt för den fallna människan, vilkens återlösning har köpts till ett så oändligt högt pris. O, makalösa förnedring! Varken tid eller händelser kan minska effekten av det försonande offret. När det välluktande molnet av rökelse välkommet stiger mot himlen och Aron stänkte blodet på det gamla Israels nådastol och renade folket från dess skuld, på samma sätt godtas det slaktade Lammets förtjänst av Gud i dag som rening från syndens förorening.

”Håll er vakna och be, så att ni inte kommer i frestelse.” (Matt 26:41) Där är hårda strider för er att utkämpa. Ni borde ta på er (125) rättfärdighetens hela rustning och visa er som starka och sanna i er Återlösares tjänst. Gud vill inte ha några dagdrivare på sin mark, utan samarbetare med Kristus, vaksamma väktare på sina poster, korsets tappra soldater, beredda att utföra och våga allt för den sak som de har värvats till.

Det är inte rikedomar eller förstånd som ger lycka. Det är ett sant moraliskt värde och en känsla av att uppdraget har utförts. Ni kan få segerherrens lön och stå framför Kristi tron och sjunga Hans pris på den dag då Han samlar Sina heliga, men era kläder måste renas i Lammets blod och kärlek måste täcka er som en klädedräkt och ni måste befinnas vara fläckfria och utan skrynkla.

Johannes sade: ”Därefter såg jag, och se: en stor skara som ingen kunde räkna, av alla folkslag och stammar och länder och språk. De stod inför tronen och inför Lammet, klädda i vita kläder och med palmblad i händerna. Och de ropade med hög röst: ”Frälsningen tillhör vår Gud, honom som sitter på tronen och Lammet.” ”Dessa är de som kommer ur den stora nöden, och de har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod. Därför står de inför Guds tron och tjänar honom dag och natt i hans tempel, och han som sitter på tronen skall slå upp sitt tabernakel över dem. De skall aldrig mer hungra eller törsta, inte heller skall solen eller någon annan hetta träffa dem. Ty Lammet, som står mitt för tronen, skall vara deras herde och leda dem till livets vattenkällor, och Gud skall torka bort alla tårar från deras ögon”. (Upp. 7:9- 10, 14- 17)

Självupphöjelse

Käre bror N. I min senaste syn framställdes din situation för mig. Jag blev visad att det är brister i din kristna karaktär som måste övervinnas innan du kan utveckla helighet i Herrens fruktan. Du älskar sanningen, (126) men du måste helgas genom den. Du är inte självvisk och inte heller småsnål när det gäller givmildhet eller ditt stöd till sanningens sak, men det existerar någon slags egenkärlek i ditt hjärta. Du är gift med din egen åsikt och höjer ditt eget omdöme till skyarna över andras. Du riskerar att upphöja dig själv över dina bröder, eftersom du anser ditt förstånd och din erfarenhet överlägsen deras. I detta misslyckas du

att leva upp till apostelns förmaning: ”Var inte självupptagna eller stolta. Var i stället ödmjuka och sätt andra högre än er själva”. (Fil. 2:3- 4) Du har dina idéer, dina åsikter och dina planer och du föreställer dig att de aldrig kan vara felaktiga.

I ditt hem har du alltid tagit på dig för stor del av det ledande ansvaret. När dina åsikter eller planer har blivit överkörda, har du känt dig irriterad och sårad, i stället för att samarbeta eller försöka kompromissa med dem som du är oenig med, och tycka att de har lika stor rätt som du att göra en självständig bedömning. Du kunde inte stå ut med att din familj tvivlade på dina planer eller kom med förslag som skilde sig från dina uppfattningar. Följden av dessa händelser har blivit att din familj som regel har underordnat sina åsikter under dina och låtit dig gå din egen väg för att bevara harmonin inom familjen. Det har följaktligen i din familj funnits ett stort tålmod och stor hänsyn har tagits till dina infall. Av dig uppfattas detta bara som att de korrekt iakttar din legitima myndighet. Du anser att detta är en sund och korrekt ledning från din sida.

Varje gång du beslutar dig för att till varje pris driva igenom dina egna beslut, har det drivit dina vänner till motsatt ytterlighet. De har känt sig föraktade på grund av din egenmäktiga anda och du har känt och låtit dem förstå att alla sådana motsättningar sattes i gång av fiendens frestelser. Detta har gjort dig ännu ivrigare att genomdriva dina egna uppfattningar, oavsett andras önsknings.

Du riskerar att få problem därför att du inte vill ge andra frihet att bedöma och tänka på ett annat sätt. (127) Det är bra för dig att komma ihåg att deras tillvägagångssätt och deras åsikter kan vara lika viktiga för dem som dina är för dig. Vi har mycket lätt för att förlora detta faktum ur sikte, när vi kritiserar andra för att inte vara eniga med oss. Du styr dina familjemedlemmar för strängt. Du är mycket pedantisk när du ger dem bud på bud och ljud på ljud, och om de vågar sig på att ha en annan åsikt än du, gör det dig bara ännu mer besluten att handla efter ditt eget sinne och visa att du är herre i ditt eget hem och att ingen skall hindra dig.

Du tycks mena att det räcker att du säger till att något måste göras för att få det gjort just på det sätt som du säger. Genom detta egenmäktiga sätt placerar du ofta ditt sinne och din omdömesförmåga mellan din familj och deras egen goda känsla för vad som är rätt och riktigt under de omständigheter ni befinner er i. Du har begått ett tragiskt misstag genom att bryta ner din hustrus vilja och omdömesförmåga och genom att kräva att hon skall ge efter för din överlägsna visdom utan att ifrågasätta den eller bli anledning till disharmoni i hemmet.

Du bör inte försöka styra vad din hustru skall göra eller behandla henne som en krypande slav. Upphöj aldrig dig själv över henne och ursäkta aldrig dig själv genom att tänka: ”Hon är för oerfaren och underlägsen jämfört med mig.” Försök aldrig att omdömeslöst få hennes vilja att ge vika för din, för hon har en individualitet som aldrig kan smälta samman med din. Jag har sett många familjer lida skeppsbrott på grund av deras överhuvuds alltför hårda ledning, samtidigt som alla skulle ha kunnat leva

harmoniskt och gott om de hade rådgjort med varandra och nått fram till enighet.

Min bror, du är högmodig och självbelåten. Du går utanför ditt eget område för att utöva din auktoritet. Du inbillar dig själv att du känner till hur arbetet bäst skall skötas i ditt kök. Du har dina egna särskilda idéer om hur allt bör göras inom det arbete som skall utföras och du förväntar dig att alla skall rätta sig som maskiner efter dessa idéer och iakttä de särskilda befallningar som tilltalar dig.

Dessa ansträngningar att få dina vänner att inta en attityd med vilken de undergivet ger upp varje önskan och dragning till fördel för din (128) vilja är gagnlösa och meningslösa. Alla människor är inte formade på samma sätt och det är väl att det förhåller sig så, för om de var exakt likadana, skulle det vara mindre harmoni och naturlig förmåga att anpassa sig till varandra än det är nu. Men vi är alla representerade som lemmar av kroppen, förenade i Kristus. I denna kropp är det olika lemmar och en lem kan inte utföra exakt samma tjänst som en annan. Ögonen är till att se med och de kan under inga omständigheter utföra öronens uppgift, som är att höra. Inte heller kan öronen ta munnens plats, munnen kan inte heller utträtta näsans arbete. Trots detta är alla dessa organ nödvändiga för den fullkomliga helheten och arbetar i en skön harmoni med varandra. Händerna har sina uppgifter och fötterna har sina. En skall inte säga till den andre: "Du är mindre värd än jag." Händerna skall inte säga till fötterna, "Vi har ingen användning för er", utan alla är förenade i kroppen för att göra sin speciella uppgift och alla borde mötas av samma respekt, eftersom de bidrar till den fullkomliga helhetens välbefinnande och nytta.

Vi kan inte ha samma sinnelag allesammans och inte heller ha samma tankar och idéer, men en skall vara till nytta och välsignelse för den andre, så att när en lider brist, kan en annan fylla hans behov. Du har vissa brister i din karaktär och naturliga tendenser som gör att du har behov av att komma i kontakt med människor som tänker annorlunda än du, så att du själv kan finna rätt balans i ditt eget tänkande. I stället för att endast ägna dig åt att kontrollera borde du rådgöra med din hustru så att ni kunde fatta gemensamma beslut. Du uppmuntrar inte till självständiga ansträngningar från din familjs sida, utan om dina särskilda anvisningar inte genomförs samvetsgrant, finner du alltför ofta fel hos den skyldige.

Om din hustru och andra familjemedlemmar saknade taktkänsla eller duglighet, skulle du mer kunna ursäktas för att du tar ett så stadigt grepp om tyglarna. Så förhåller det sig emellertid inte. Därför är ditt uppförande helt oberättigat. När du vänligt har informerat om dina synpunkter när det gäller matlagning och hur hushållet skall skötas och talat om vad du vill i det avseendet, så gå inte längre, utan låt dem använda dina förslag så som de själva väljer. Det är mycket mer troligt att de skulle vara angenämt påverkade till att glädja dig, än om du (129) tillgrepp diktatoriska begränsningar. Och även om de inte rättade sig efter dina önskemål, så framhärda inte i att härska och att få allt utfört på ditt sätt. Du måste komma ihåg att andras naturliga oberoende måste respekteras. Om din hustru arbetar på ett sätt, som tilltalar henne, har du

inte rätt till att blanda dig i hennes arbete och irritera och belasta henne med dina många antydningar och tankar om hennes ledning.

Du har många goda och ädla karaktärsdrag. I allmänhet är du en artig och vänlig man när du träffar personer utanför din familj. Kanske kan detta i viss mån anses bero på detta faktum att du inte vågar visa dina naturliga tendenser för andra än dem som du anser vara dig underlägsna. Om din överlägsenhet inte är tillräckligt erkänd i samfundet, har du beslutat dig för att låta den bli det i hemmet, där du tror att ingen kommer att ifrågasätta dess krav.

Du borde ivrigt arbeta på att förändra dig själv. Om du är villig att offra din självskhet, din krävande läggning, dina älsklingsnycker och -idéer kan du få ett fridfullt och lyckligt hem, som änglarna kommer att glädjas över att se. Är det bättre att få din vilja igenom än att se en verklig frihet i handling och anda i ditt hem? Ditt hem är inte alltid vad det borde vara, men du är huvudorsaken till dess stridigheter. Om du står som en Kristi representant på jorden, så ber jag dig enträget att inte ge en falsk bild av din välsignade Återlösare, som var saktmodig och mild, vänlig och förlåtande.

Du måste erkänna, att det är svårt för folk som själva har sunda tankar och idéer, att arbeta precis efter de anvisningar som andra tänkt ut för dem. Du har därför inte rätt att hämma din hustru och din familj med dina infall och med dina kinkiga åsikter om deras arbete. Det kommer att bli svårt för dig att genast ändra ditt sätt att fungera, men fatta ett bestämt beslut om att du inte skall gå ut i ditt kök utan att uppmuntra ansträngningarna och berömma dem som arbetar där för hur de sköter detta. Låt beröm ta kritikens plats.

Vårda sådana karaktärsdrag som är motsatsen till dem som här kritiserats. Försök att utveckla godhet, tålmod, kärlek och alla nådegåvor som kommer att få ett förvandlande inflytande i ditt hem och som kommer att göra din familjs och dina vänner liv ljusare. Erkänn att du har handlat fel och vänd sedan helt om och sträva efter att vara rättfärdig och riktig. Försök inte att göra din hustru till en slav under din vilja, utan dra henne genom vänlighet och en osjälvisk önskan om att främja hennes trivsel och lycka i stället närmare dig så att hon får en större förståelse för dig. Ge henne tillfälle att använda sina förmågor och försök inte att förvanska hennes sinne och att forma hennes omdömesförmåga på ett sådant sätt att hon förlorar sin mentala identitet.

Hon är ett Guds barn och en kvinna med fina förmågor och god smak, en som har en ödmjuk uppfattning om sig själv. Och du har så länge bestämt över henne och tagit ifrån henne hennes självständiga tänkande, att det har fått henne att sluta sig inom sig själv och inte utveckla den rätta kvinnlighet som är hennes rätt. När du rådgör med din hustru om sådana saker, som är lika viktiga för henne som för dig, så vet du mycket väl, att om hon ger uttryck för en tanke som skiljer sig från din, känner du dig kränkt i ditt hjärta, och självet tar överhand inom dig och utestänger den känsla av hänsyn och aktning, som du helt naturligt borde vårda mot din livskamrat.

Samma anda som du visar i ditt hem kommer mer eller mindre att märkas i ditt förhållande till församlingen. Din bestämda vilja, dina stränga åsikter, kommer till uttryck och blir så långt det är möjligt dominerande. Detta kommer aldrig att leda till något. Du måste känna att ditt omdöme ibland måste överlämnas till andra och inte envisas med ditt sätt till en grad som ofta närmar sig halsstarrighet. Om du önskar dig Guds dagliga välsignelse måste du förändra din härsklustna natur och få den att svara mot det gudomliga Mönstret.

Du sårar ofta din hustru utan att du är medveten om det. Det beror på att du inte vaktar dina ord och handlingar med den ömhet du borde. Därigenom minskar du hennes kärlek till dig och utvecklar en kyla som omärkligt smyger sig in i hemmet.

Om du ville tänka mindre på dig själv och mer på ditt hems skatter, ge dina familjemedlemmar deras rätta betydelse och låta dem använda sitt eget omdöme, skulle du föra välsignelse över dig själv och dem och skulle öka den respekt de känner för dig.

Du har haft en tendens att med förakt betrakta dina bröder, som hade fel och brister och som p.g.a. sitt naturliga temperament fann det svårt att övervinna den ondska som anfäktade dem. Men Jesus har medkänsla med dem. Han älskar dem och har tålmodighet med deras svagheter på samma sätt som Han gör med dina. Du handlar fel när du upphöjer dig själv över dem som inte är lika starka som du. Du gör fel när du omger dig själv med en självrättfärdig ande, tackar Gud för att du inte är som andra människor, utan att din tro och iver är bättre än de fattigas och svagas, som eftersträvar det rätta under missmod och mörker.

Änglar kom från en ren och helig himmel till denna besmittade värld för att visa deltagande med den svagaste, mest hjälplösa och behövande, samtidigt som Kristus själv steg ned från Sin tron för att hjälpa sådana människor. Du har ingen rätt att hålla dig borta från dessa snubblande människor och inte heller att hävda, att du är dem klart överlägsen. Före dig bättre med Kristus, ha medkänsla med dem som gör fel, lyft upp de händer som hänger ned, stärk de svaga knäna och bjud det räddhågade hjärtat att bli starkt. Hys medkänsla med dem och hjälp dem, liksom Kristus hyser medkänsla med dig.

Du har önskat att få utföra en tjänst åt Mästaren. Här är en uppgift du kan utföra som Han kommer att acceptera - just den tjänst, som änglarna är engagerade i att utföra. Du måste samarbeta med dem. Men du kommer aldrig att kallas till att förkunna Ordet för folk. Du har kanske i största allmänhet en god kunskap om vår tro, men du saknar en lärares egenskaper. Du har inte förmåga att anpassa dig till andras behov och vägar. Du har inte tillräcklig röstvolym. Också på konferensmötena talar du för lågt för att åhörarna skall kunna höra dig. Min käre bror, du riskerar ofta att bli långråkig. Även på små möten är dina kommentarer för långa. Allt det du säger må vara sant, men för att finna vägen till själen borde (132) orden åtföljas av en andlig krafts glöd. Det vi säger skulle vara kort och koncist och inte så långt att åhörarna blir uttrötta. Annars får ämnet inte insteg i deras hjärtan.

Det finns massor av arbete för alla att utföra. Du, min käre bror, kan med all säkerhet utföra en god tjänst för Herren, genom att hjälpa dem som allra mest behöver hjälp. Du kan känna att din tjänst i den riktningen inte blir tillräckligt uppskattad, men tänk på att vår Frälsares tjänst också betraktades som obetydligt av dem som Han hjälpte. Han kom för att frälsa dem som var förlorade, men just de som Han försökte rädda avvisade Hans hjälp och dömdes Honom till sist till döden.

Om du misslyckas i nittionio fall av hundra, men lyckas rädda den hundrade själen från fördärv, har du utfört en ädel handling för Mästarens sak. Som Kristi medarbetare måste du visa stort tålmodighet mot dem som du arbetar för och inte förakta uppdragets anspråkslöshet, utan se fram mot det goda resultatet. När de som du arbetar för inte är precis sådana som du skulle önska, säger du ofta för dig själv: "Låt dem gå. De är inte värda att bli räddade." Om nu Jesus hade varit likadan mot de stackars utstötta, vad skulle då ha hänt? Han dog för att frälsa eländiga syndare och om du vill arbeta i samma anda och på samma sätt, inspirerad av Hans exempel som du följer och lämnar resultaten till Gud, så kommer du aldrig i detta livet att kunna mäta hur mycket gott du har utträttat.

Du skulle vilja nå upp till en högre uppgift än den som själv erbjuder sig åt dig. Du skulle vilja påverka enbart intellektuella och hedervärda människor. Men den gruppen kommer säkert att bli en besvikelse för dina förväntningar. Om de under lång tid fortsätter med sina överträdelser, märker de sällan själva sitt förlorade och hopplösa tillstånd. Liksom Kristus bör du arbeta i all ödmjukhet. Då kommer du inte att gå miste om din lön. Det är lika ärorikt att arbeta bland ödmjuka och obetydliga och leda dem till Frälsaren, som bland rika och betydande. Ta framför allt inte på dig ansvar som du inte kan bära.

Allt som är möjligt borde göras för att göra mötena (133) för vårt folk intressanta. Du kan vara till stor hjälp i detta, om du gör det på rätt sätt. Särskilt behöver våra sociala möten ledas på ett korrekt sätt. Några få tydliga ord om din tillväxt i det gudomliga livet, uttalade med en klar, tydlig röst, allvarligt, utan att försöka tala, skulle vara till uppbyggelse för andra och till välsignelse för din egen själ.

Du behöver Guds Andes mjukgörande och betvingande inflytande på ditt hjärta. Ingen skall få den tanken att enbart en korrekt kunskap om sanningen kommer att kunna möta Guds krav. En kärlek och en god vilja som existerar enbart när våra vägar erkänns som rätta bland våra vänner, har inget egentligt värde, för det är bara naturligt för det hjärta som inte är fött på nytt. De som bekänner sig vara Guds barn och vandrar i ljuset, borde inte känna sig förolämpade eller förargade när deras spår blir överkörda.

Du älskar sanningen och ivrar för dess framgång. Du kommer att placeras i olika situationer, för att du skall frestas och prövas. Du kan utveckla en sann kristen karaktär om du vill underkasta dig självdisciplin. Dina livsviktiga intressen står på spel. Det du mest behöver är sann helighet och en självuppoftande ande. Vi kan uppnå en kunskap om sanningen och läsa om de mest hemliga mysterier och till och med överlämna våra kroppar till att

brännas för dess skull, men om vi inte har kärlek och tålmod är vi som en ljudande malm och en klingande cymbal.

Odlas en natur som värdesätter andra högre än dig själv. Var mindre självständig, mindre självsäker. Värna om tålmod, fördragsamhet och broderlig kärlek. Var beredd att hjälpa den som handlar fel och ha medkänsla och öm förståelse mot dem som är svaga. Du behöver inte lämna dina affärer för att ära Herren, men du måste, från dag till dag, i varje handling och i varje ord, i dina dagliga sysslor, ära Honom som du tjänar. Därigenom kommer du att påverka dem till att göra det som är rätt som du kommer i kontakt med.

Var vänlig, mild i hjärtat och förlåtande mot andra. Låt självet sjunka ned i Jesu kärlek, så att du kan ära din Återlösare och utföra den uppgift som Han valt ut åt dig att göra. Hur lite känner du inte till de stackars själars hjärtebekymmer, som (134) har varit bundna med mörkrets kedjor och som saknar fasthet och moralisk styrka. Sträva efter att förstå andras svaghet. Hjälps den behövande, korsfäst självet och låt Jesus ta plats i din själ, för att du skall kunna genomföra sanningens principer i din vardag. Då kommer du som aldrig tidigare att bli till välsignelse för församlingen och för alla dem som du kommer i kontakt med.

Missionärer i hemmet

Kära syster: Jag har blivit visad, att du har vissa fel som du bör inse betydelsen av att rätta till, för att du skall kunna få ta emot Guds välsignelse. Många av dina problem har du själv utsatt dig för på grund av ditt frimodiga sätt att tala. Du känner att det är en dygd att tala i klartext och berätta för människor precis vad du tänker om dem och det de gör. Du kallar detta att vara öppen hjärtlig, men det är tvärtom oartigt och väcker en stridslust hos dem du kommer i kontakt med. Om andra gjorde detsamma mot dig, skulle det vara mer än vad du skulle kunna tåla. De som har vant sig vid att tala tydligt och strängt till andra, är inte glada över att själva få ta emot samma behandling.

Du har dragit över dig många klagomål, som du kunde ha undgått om du hade haft en ödmjuk och stilla ande. Du provocerar fram strid eftersom du gör dig beredd för strid när din vilja blir överkörd. Din benägenhet att vilja härska är en konstant källa till besvär för dig själva. Du har blivit avundsjuk och misströstande av naturen. Du är dominerande och ger upphov till strid genom att kritisera och snabbt döma. Du har så länge odlat en hämndgirig ande att du hela tiden behöver Guds nåd för att mjuka upp och betvinga din natur. Den dyrbare Frälsaren har sagt: "Välsigna dem som förbannar er" och "be för dem som förörrättat er." (Luk. 6:28)

Kära syster, jag blev visad, att du förorsakar mörker över din egen själ, när du uppehåller dig vid andras fel och

brister. Du kommer aldrig att få svara för deras synder, men du har en uppgift att utföra för din egen själs skull och för din egen familj, en uppgift som ingen annan kan utföra i ditt ställe. Du behöver korsfästa självet och hindra din läggning till att framhålla andras fel och att tala obetänksamt. Det finns ämnen som du kan tala om med det bästa tänkbara resultat. Det är alltid säkert att tala om Jesus, om den kristnes hopp och om vår tros skönheter. Låt din tunga helgas till Gud, så att ditt tal alltid kan kryddas med nåd. "För övrigt, bröder, allt som är sant, och värdigt, rätt och rent, allt som är värt att älska och uppskatta, ja, allt som kallas dygd och förtjänar beröm, tänk på allt sådant." (Fil. 4:8)

Apostelns förmaning borde tveklöst efterföljas utan några som helst inskränkningar. Det är ofta en stor frestelse att tala om sådant som inte gagnar talaren eller åhöraren, utan som för ont med sig och är ofruktbart för båda. Vår provningstid är för kort för att vi skall uppehålla oss vid andras fel och brister. Vi har ett uppdrag framför oss som kräver den största flit och den strängaste vaksamhet, tillsammans med oupphörlig bön. Annars förmår vi inte övervinna bristerna i vår karaktär och kan inte leva upp till vår gudomliga förebild. Vi borde alla försöka efterlikna Kristi liv. Då kommer vi att ha ett helgande inflytande på dem som vi umgås med. Det är något underbart att vara kristen, helt kristuslik, fridsam, ren och obesmittad. Kära syster, Gud måste vara med oss i alla våra ansträngningar. Annars kommer de aldrig att tjäna något till. Våra goda gärningar kommer att sluta i egenrättfärdighet.

I din egen familj finns det mycket att rätta till. Du har försummat att ge dina barn den uppmärksamhet och uppmuntran som de behöver. Du har inte förenat dem med ditt hjärta med kärlekens ömmaste band. Ditt yrke lägger i hög grad beslag på din tid och dina krafter. Detta leder dig till att försumma dina plikter i hemmet. Trots detta har du blivit så förtrogen med denna börda, att det skulle förefalla dig att vara ett stort offer att lägga ned det. Ändå skulle (136) det främja dina andliga intressen och dina barns lycka och deras moral, om du kunde göra detta. Det skulle vara bra för dig att lägga dina svåra bekymmer åt sidan och finna en reträttplats på landet, där påverkan för att försvaga de ungas moral inte är så stark.

Det är sant, att du inte heller på landet skulle vara helt fri från svårigheter och besvärliga bekymmer, men du skulle undgå många onda saker och stänga dörren för en flod av frestelser som hotar att få makt över dina barns sinnen. De behöver sysselsättning och omväxling. Enformigheten i deras hem gör dem oroliga och rastlösa och de har blivit vana att umgås med de missanpassade pojkarna i staden och tillägnar sig därigenom en uppfostran på gatan.

Du har använt så mycket tid på missionsarbete, som inte har något med vår tro att göra och du är blivit så pressad av bekymmer och ansvar, att du inte har hängt med i Guds verk för vår tid. Du har haft för litet lugn och ro för att göra hemmet attraktivt för dina barn. Du har inte satt dig in i deras behov och inte heller förstått deras aktiva, utvecklande tankar. Därför har du undanhållit dem enkla njutningar som skulle ha glatt dem utan att skada. Det skulle vara en obetydlig påfrestning för dig att ge dina barn

större uppmärksamhet, men det skulle vara av största värde för dem.

Att leva på landet skulle vara mycket välgörande för dem. Ett aktivt liv i frisk luft skulle utveckla både kroppens och sinnets hälsa. De skulle ha en bit jord att odla där de kan finna både förströelse och nyttigt arbete. Arbete med att odla växter och blomster har en benägenhet att förbättra smak och omdöme, eftersom en kännedom om Guds användbara och sköna skapelser utövar ett förfinande och förädlande inflytande på sinnet och lyfter det upp till Honom som är alltings Skapare och Herre.

Dina barns far var hård, obeveklig, okänslig, kall och sträng när han var tillsammans med dem, sträng i sin uppfostran och orimlig i sina krav. Han var en man med ett speciellt temperament, slutet inom sig själv, tänkte (137) endast på sig själv och sträckte sig ut efter sådant som tillfredsställde honom själv och tillförsäkrade honom andra människors aktning. Hans makliga och utsvävande vanor i förening med hans brist på förståelse för och kärlek till dig och era barn, vände på ett tidigt stadium din tillgivenhet bort från honom. Ditt liv har varit fyllt av hårda och speciella problem, medan han var fullständigt likgiltig för dina bekymmer.

Dessa omständigheter har satt sina spår hos dig och dina barn. Särskilt har de haft en tendens att göra din karaktär slutet. Du har nästan omedvetet utvecklats till att bli självständig. När du insåg att du inte kunde lita på din man, valde du den väg du ansåg vara bäst, utan att anförtro dig åt honom. Eftersom dina bästa ansträngningar inte uppskattades, har du mentalt stärkt dig genom att gå framåt efter din egen omdömesförmåga, oavsett kritik eller godkännande. Medveten om att din man behandlar dig fel och missbedömer dig, har du burit på en känsla av bitterhet mot honom och när du kritiserats har du slagit tillbaka mot dem som ifrågasatte ditt sätt att handla.

Samtidigt som du klart ser din makes brister och fel, har du emellertid inte sett dina egna. Du har gjort fel genom att tala om hans fel inför andra och därigenom utvecklat en kärlek till att uppehålla dig vid obehagliga ämnen och hela tiden tänka på dina besvikelser och prövningar. Därigenom har du blivit van att göra det mesta möjliga av dina sorger och problem, av vilka du skapade många genom att framhäva dem och genom att prata med andra.

Om du skulle rikta din uppmärksamhet bort från yttre besvär och samla dem om din familj, skulle du bli lyckligare och få möjligheter att göra sådant som är gott. Detta faktum att dina barn inte har fått sin fars rätta råd och föredöme gör det mer nödvändigt för dig att vara en omtänksam och tillgiven mor. Din uppgift är mer i ditt hem och hos din familj. Här finns det ett verkligt missionsarbete att utföra. Detta ansvar kan inte läggas över på andra. Det är den livsgärning som Gud har bestämt för dig.

Om du använder hela din tid till att sköta ditt yrke, (138) tar du ifrån dig själv tid till meditation och bön och tar ifrån dina barn den tålmodiga omsorg och uppmärksamhet som de har anspråk på från sin mor. Du upptäcker att du kan utföra många av dina uppgifter lättare och fortare på

egen hand än om du lär dina barn att utföra dem åt dig. Trots detta skulle det vara bättre att lägga över vissa uppgifter på dem och lära dem att bli dugliga. Detta skulle uppmuntra dem och hålla dem sysselsatta dem, samtidigt som det skulle hjälpa dig.

Du tar dig en avsevärd tid för dem, som inte har några särskilda anspråk på dig och därigenom försummar du en mors heliga plikter. Gud har inte lagt alla de uppgifter på dig som du har åtagit dig. Du har besökt och hjälpt dem som inte har hälften så stort behov av din tid och din omsorg som dina egna barn har. De utvecklar nu sin karaktär för himlen eller för att gå evigt förlorade. Gud kommer inte att ge dig stöd för att tjäna så många, som faktiskt lider under Guds förbannelse, på grund av sin utsvävande och onda livsföring.

Den första stora livsgärningen är att vara en missionär i hemmet. Klä dig själv i ödmjukhet och tålmod, uthållighet och kärlek och ta itu med den uppgift som Gud har satt dig att uträtta och som ingen annan kan göra åt dig. Det är ett arbete som du kommer att ställas till ansvar för på vedergällningens dag. Guds välsignelse kan inte vila på ett odisciplinerat hem. Vänlighet och tålmod måste råda i hemmet för att det skall kunna vara lyckligt.

Sett från ett världsligt perspektiv är pengar makt, men från kristen ståndpunkt är kärlek makt. Förståndsmässig och andlig kraft omfattas av denna princip. Ren kärlek utövar ett särskilt inflytande till att göra gott och kan inte göra något annat än gott. Den förebygger oenighet och sorg och medför den sannaste lycka i stället för rikedomar, som ofta har ett fördärvligt och ödeläggande inflytande. Makt är stark till att skada, men sanning och godhet är den rena kärlekens redskap.

Min syster, om du kunde se dig själv så som Gud ser dig, skulle det stå klart för dig att du aldrig kan komma in i Guds rike utan en genomgripande omvändelse. Om du ville (139) tänka på att vilket mått du än mäter andra med, skall det också kunna användas för dig. Du kommer då att bli mer försiktig med vad du säger, mildare och mer försonlig i ditt sätt att uppträda. Kristus kom till världen för att föra in allt motstånd och all myndighet under Sig, men krävde inte lydnad genom kraftiga argument eller genom en befällande röst. Han gick omkring och gjorde gott och lärde Sina efterföljare sådant som hörde ihop med deras frid. Han satte inte i gång någon strid. Han blev inte upprörd över personliga oförrätter, utan hånet, de falska anklagelserna, den grymma tortyren från dem som dömde Honom till döden, mötte Han genom att ödmjukt underordna sig. Kristus är vårt Föredöme. Hans liv är en praktisk illustration av Hans gudomliga undervisning. Hans karaktär är en levande framställning av sättet att göra gott och att övervinna det onda.

Du har känt vrede mot din man och andra som har handlat fel mot dig, men har inte insett på vilket sätt du har handlat fel och gjort saker och ting värre genom ditt eget felaktiga sätt att reagera. Du har varit bitter mot dem som har sårat dig och dina känslor har fått luft i förebräelser och kritik. Detta skulle ge en tillfällig lättnad åt ditt nedtyngda hjärta, men det har efterlämnat ett varigt ärr på din själ. Tungan är

en liten lem, men du har vårdat ett otillåtet sätt att använda den tills den har blivit en förtärande eld.

Alla dessa saker har fått dig att granska din andliga tillväxt. Gud ser emellertid hur svårt det är för dig att visa tålmod och förlåta honom, och Gud vet hur man kan visa medkänsla och hjälpa. Han kräver att du förändrar ditt liv och rättar till dina fel. Han vill att din fastlåsta, obevekliga ande skall underordnas Hans nåd. Du borde söka Guds hjälp, eftersom du behöver frid och stillhet i stället för storm och strid. Kristi religion ålägger dig att handla mindre utifrån impulser och mer utifrån heligt förnuft och en klar och sansad omdömesförmåga.

Du låter din omgivning påverka dig för mycket. Låt daglig vaksamhet och bön vara din säkra grund. Då kommer Guds änglar att omge dig och sprida klart och värdefullt ljus över ditt sinne och hålla dig uppe med sin himmelska kraft. Ditt inflytande över dina barn och ditt sätt att bemöta (140) dem, borde vara sådant att dessa heliga gäster dras till din bostad så att de kan hjälpa dig att göra din familj och ditt hem sådant som Gud vill att det skall vara. När du på egen hand försöker genomföra dina egna planer, stöts de himmelska änglarna bort och håller sig sorgsna borta från dig och låter dig kämpa ensam.

Dina barn har den sorts karaktär som deras föräldrar har gett dem. Hur full av omsorg skulle inte din behandling av dem då inte vara? Hur varsam skulle du då inte vara med att tillrättavisa och korrigerar deras fel. Du är för sträng och krävande och har ofta behandlat dem när du varit krävande och arg. Detta har nästan tagit bort de gyllne kärleksband, som binder deras hjärtan till ditt. Du bör alltid inpränta i dina barn att du håller av dem, att du arbetar för deras skull, att deras lycka är dyrbar för dig, och att det endast är din avsikt att göra det bästa för dem.

Du borde tillgodose deras små önskningar, närhelst det är rimligt. Din nuvarande bostad ger endast liten omväxling eller trivsel för deras unga rastlösa barnasinnen, men för varje år blir det allt svårare. Ditt största bekymmer för dina barn måste gälla gudsfruktan. Som kristen mor är dina plikter varken lätta eller små och för att kunna sysselsätta barnen ordentligt, bör du göra dig fri från dina andra bekymmer och använda din tid och dina krafter till denna uppgift. Dina barns hem bör vara den mest önskvärda och lyckliga platsen i världen för dem och moderns närvaro bör vara det som betyder mest.

Satans kraft över de unga är fruktansvärd i vår tid. Om inte deras tankar har funnit en god balans grundad på religiösa principer, kommer deras moral att fördärvas av de ogudaktiga barn som de kommer i kontakt med. Du tror du förstår dessa ting, men du misslyckas med att helt och fullt förstå det ondas förförande kraft i de unga människornas sinnen. Deras största fara är bristen på ordentlig undervisning och uppfostran.

Likgiltiga föräldrar lär inte sina barn att förneka sig själva. Den mat de sätter fram till sina barn är sådan att den irriterar magsäckens ömtåliga hinnor. Denna spänning meddelas till (141) hjärnan genom nerverna och resultatet blir att djuriska lidelser väcks och styr moralen. Förnuftet görs alltså till tjänare för sinnets lägre egenskaper. Vad

som helst som kommer ned i magen och förvandlas till blod blir en del av varelsen. Barnen bör inte få lov att äta feta saker som fläsk, pölsor, kryddor, feta kakor och konditorikakor, för därigenom försvagas deras blod, nervsystemet irriteras orimligt och moralen riskerar att påverkas. Det är omöjligt att leva omåttligt när det gäller kosten, och ändå bevara ett stort tålmod. Vår himmelske Fader sände hälsoreformens ljus för att ge en vägledning mot en fördärvad aptits onda följder, så att de som älskar renhet och helighet med gott omdöme kan använda de goda saker som Gud har gett dem och de genom att utöva måttlighet i sina dagliga liv kan helgas genom sanningen.

Du behandlar inte dina barn konsekvent. Ibland ger du till deras skada efter för deras önskningar, medan du andra gånger vägrar dem oskyldiga nöjen som skulle göra dem mycket glada. Du vänder dig otåligt och irriterat bort från dem, ogillar deras enkla böner, som du tycker är dumma och barnsliga, och glömmer att de kan skapa glädje. Du sänker dig inte ned från din egen ålders värdighet till att förstå och tjäna dina barns önskningar. I detta efterliknar du inte Kristus. Han gjorde sig till ett med de små, de behövande och de djupt olyckliga. Han tog små barn på Sina armar och sänkte Sig ned till barnens nivå. Hans stora kärleksfulla hjärta kunde förstå deras problem och behov och kunde dela deras lycka. När Hans ande blivit uttröttad av oron och förvirringen i den överbefolkade staden och kontakten med sluga och skenheliga män, fann Han vila och frid tillsammans med de oskyldiga barnen. Hans närvaro stötte aldrig bort dem. Himlens Majestät sänkte Sig ned för att besvara deras frågor och förenklade Sin betydelsefulla undervisning för att möta deras barnsliga förståelse. I deras unga mottagliga sinnen sådde Han sanningens säd, som skulle gro och ge rik skörd när de nått mogen ålder.

I dessa barn som fördes fram till Honom för att Han skulle kunna välsigna dem, såg Han de framtida män och kvinnor, som skulle bli arvtagare till Hans nåd och medborgare i Hans rike, samt några som skulle bli martyrer för Hans namns skull. Några oförstående lärjungar befallde, att barnen skulle tas bort, så att de inte skulle störa Mästaren, men när de ledsnä vände tillbaka, tillrättavisade Kristus Sina efterföljare och sade: "Låt barnen komma till mig och hindra dem inte! Ty himmelriket tillhör sådana." (Matt. 19:14)

Han visste att dessa barn skulle lyssna till Hans råd och acceptera Honom som Sin Återlösare, medan de som var visa på det sätt som världen uppfattar saker och ting och hårdhjärtade skulle vara mindre benägna att följa Honom och finna en plats i Guds rike. Dessa små hade, genom att komma till Kristus och ta emot Hans råd och välsignelse, Hans avbild och Hans nåderika ord stämplade på sina mottagliga sinnen och de kunde aldrig utplånas. Vi borde lära oss en läxa av hur Kristus handlade, att de ungas hjärtan är de mest mottagliga när det gäller kristen undervisning, att de är lätta att påverka i sonlig kärlek och dygd och bra på att bevara de intryck de har fått. Men dessa spröda, unga människor borde man komma till med vänlighet och undervisa dem med kärlek och tålmod.

Min Syster, bind dina barn till ditt hjärta med hjälp av kärlek. Ge dem rätt omsorg och uppmärksamhet i allting.

Ge dem lämpliga kläder, så att de inte förödmjukas på grund av sitt utseende, för den här världen skulle kunna skada deras självaktning. Du har sett att världen ägnar sig åt kläder och mode, men försummar sinne och moral när det gäller att göra personen välvårdad. Genom att undvika detta onda närmar du dig den motsatta ytterligheten och ger inte dina egna kläder tillräcklig uppmärksamhet och inte heller dina barns. Det är alltid rätt att vara välvårdad och vara klädd på ett sätt som passar din ålder och din plats i livet.

Ordning och renlighet är himlens lag och för att komma i överensstämmelse med den gudomliga ordningen, är det din plikt att vara välvårdad och smakligt klädd. Dina åsikter om detta är förvanskade. Samtidigt som du fördömer världens lyx och fåfänga, gör du det misstaget att driva din sparsamhet (143) till girighet. Du vägrar dig själv det som är riktigt och ordentligt och som du borde ha och som Gud har gett dig råd att köpa. Du klär varken dig själv eller dina barn på ett lämpligt sätt. Vårt yttre utseende borde inte vanära Honom som vi bekänner oss följa, utan i stället återspegla tillit till Hans verk.

Aposteln säger: ”Uppmana dem som är rika i den här världen att inte vara högmodiga eller sätta sitt hopp till något så osäkert som rikedom, utan till Gud som rikligt ger oss allt att njuta av. Uppmana dem att göra gott, att vara rika på goda gärningar, att vara generösa och dela med sig och samla åt sig en skatt som är en god grund för den kommande tidsåldern, så att de vinner det verkliga livet”. (1 Tim. 1:17) Du har fått dina tillgångar för att använda dem där de behövs, inte till att samla på hög så att de förstörs vid den stora branden. Du är inbjuden till att njuta av Herrens goda gåvor och bör använda dem till ditt eget välbefinnande, till goda gärningar för att främja Herrens verk, för att därigenom samla rikedomar till dig i himlen.

Många av dina svårigheter har drabbat dig för att de i Guds visdom skall föra dig närmare nådens tron. Med hjälp av sorger och prövningar gör Han Sina barn ödmjuka och förmår dem att underordna sig Honom. Den här världen är Guds arbetsverkstad, där Han formar oss för himlens salar. Han använder hyveln på våra skälvande hjärtan tills hårdheten och oegentligheterna har avlägsnats och vi är lämpade för våra rätta platser i den himmelska byggnaden. Genom prövningar och nöd blir kristna renade och stärkta och utvecklar en karaktär efter den förebild Kristus har gett. Den påverkan som ett sant, gudfruktigt liv utövar kan inte mätas. Den når utanför hemmets och vännernas omedelbara krets och sprider ett ljus som vinner själar för Jesus.

Vittnesbörd för församlingen nr 27 (1876) Villig lydnad

(144) Abraham var en gammal man när han från Gud tog emot den chockerande befallningen att offra sin son Isak såsom ett brännoffer. Abraham ansågs som en gammal man även av sin generation. Hans ungdoms glöd hade

avtagit. Det var inte längre lätt för honom att modigt uthärda svårigheter och faror. I ungdomens kraft kan en människa möta stormen med en stolt visshet om styrka och resa sig ur det missmod, som senare i livet, när hon med stapplande steg är på väg mot graven, skulle få hennes hjärta att svikta.

Men i Sin försyn sparade Gud Sin sista och svåraste prövning för Abraham intill dess att årens börda vilade tungt på honom och han längtade efter befrielse från ångest och möda. Herren talade till honom och sade: "Tag din son Isak, din ende son, som du har kär, och gå bort till Moria land och offra honom där såsom brännoffer, på ett berg som jag skall säga dig." (1 Mos. 22:2.) Den gamle mannens hjärta nästan stannade av förskräckelse. Att mista en sådan son genom sjukdom skulle ha varit hjärtslitande för den stolte fadern och det skulle ha böjt hans grånade huvud av sorg, men nu får han befallningen att med sin egen hand utgjuta sin sons dyrbara blod. Det verkade för honom som en fruktansvärd omöjlighet.

Men Gud hade talat, och Hans ord måste lydas. Abraham hade kommit till hög ålder, men detta fritog honom inte från plikten. Han grep trons stav och med stum ångest tog han sin son, vacker i sin friska ungdomskraft, vid handen och gick för att lyda Guds befallning. Den gamle patriarken (145) var mänsklig. Hans kärlek och tillgivenhet var likt vår och han älskade sin pojke, som var hans tröst på ålderdomen och den, till vilken Herrens löften hade getts.

Men Abraham stannade inte för att fråga hur Guds löften kunde fullföljas om Isak dödades. Han stannade inte för att diskutera med sitt plågade hjärta, utan genomförde bokstavligt den gudomliga befallningen, ja, ända tills kniven var på väg att stötas in i hans sons darrande kropp, ty först då kom orden: "Låt icke din hand komma vid gossen och gör honom intet; ty nu vet jag, att du fruktar Gud, nu då du icke har undanhållit mig din ende son." (1 Mos. 22: 12.)

Denna stora troshandling är nedtecknad i Bibeln för att lysa som ett strålande exempel ut över världen ända ned till tidens ände. Abraham bad inte att han på grund av sin höga ålder skulle fritas från att lyda Gud. Han sade inte: "Mitt hår är grått, min mandomskraft är försvunnen. Vem skall trösta mig på gamla dar när Isak inte längre finns? Hur kan en gammal fader utgjuta sin ende sons blod?" Nej, Gud hade talat och människan måste lyda utan att tvivla, klaga eller försmäkta på vägen.

I våra församlingar idag behöver vi Abrahams tro för att lysa upp mörkret som samlar sig omkring oss, som utestänger Guds kärleks ljuvliga solsken och förvrider den andliga tillväxten. Ålder kommer aldrig att fritas oss från att lyda Gud. Vår tro skulle vara rik på goda gärningar, ty tro utan gärningar är död. Varje plikt som utförs, varje offer som ges i Jesu namn, leder till en övermåttan stor lön. I själva pliktuppfyllelsen talar Gud och ger Sin välsignelse. Men Han fördrar av oss en fullständig överlåtelse av våra förmågor. Sinne och hjärta, hela människan, måste ges åt Honom, ty annars kan vi inte bli sanna kristna.

Gud har inte undanhållit något från människan som kan tillförsäkra henne de eviga rikedomarna. Han har klätt jorden med skönhet och utrustat den för hennes användning och tröst i hennes timliga liv. Han har gett Sin Son till att dö för att återlösa en värld som har fallit genom synd och dårskap. En så ojämförlig kärlek, ett sådant oändligt offer, gör anspråk på vår strängaste lydnad, vår heligaste kärlek och vår obegränsade tro. Men alla dessa dygder, utövade i full utsträckning, kan dock aldrig mätas med det stora offer som gjordes för oss.

Gud kräver en omedelbar och obetingad lydnad för Sin lag, men människorna sover eller är paralyserade av Satans förvillelser. Satan föreslår ursäkter och undanflykter och övertvinner deras invändningar genom att säga till dem som Han sade till Eva i lustgården: "Ingalunda skolen I dö." (1 Mos. 3:4.) Olydnaden förhärdar inte enbart den skyldiges hjärta och samvete, utan bidrar till (146) att fördärva andras tro. Det som från början tycktes dem vara mycket felaktigt, förlorar gradvis detta utseende därför att det ständigt är framför dem, tills de slutligen ifrågasätter om det verkligen är synd och omedvetet faller för samma fel.

Genom Samuel befallde Gud Saul att gå åstad och slå amalekiterna och ödelägga all deras egendom. Men Saul lydde endast delvis Guds befallning. Han dödade den mindre värdefulla boskapen, men sparade det bästa samt den ogudaktiga kungen. Nästa dag mötte han profeten Samuel med smickrets självberömmelse. Han sade: „'Välsignad vare du av Herren. Jag har nu fullgjort Herrens befallning.' Men Samuel sade: 'Vad är det då för ett låte av får, som ljuder i mina öron, och vad är det för ett låte av fäkreatur, som jag hör?'" (1 Sam. 15: 13, 14.)

Saul var förvirrad och sökte dra sig undan ansvaret genom att säga: "Från amalekiterna har de fört dem med sig, ty folket skonade det bästa av fåren och fäkreaturen för att offra det åt Herren, din Gud; men det övriga har vi gett till spillo." (Vers 15.) Då tillrättavisade Samuel konungen och påminde honom om Guds uttryckliga befallning att förgöra allt som tillhörde Amalek. Han påpekade hans överträdelse och förklarade att han hade varit olydig mot Herren. Men Saul vägrade att erkänna att han hade gjort fel, ty återigen ursäktade han sin synd genom att påstå att han hade sparat det bästa av boskapen för att offra det åt Herren.

Samuel sörjde i sitt hjärta över kungens envisa vägran att se sin synd och bekänna den. Han frågade sorgset: "Menar du, att Herren har samma behag till (147) brännoffer och slaktoffer som därtill att man hör Herrens röst? Nej, lydnad är bättre än offer och hörsamhet bättre än det feta av vådurar. Ty gensträvighet är trolldomssynd, och motspänstighet är avguder och husgudsdyrkan. Eftersom du har förkastat Herrens ord, har han ock förkastat dig, och du skall icke längre vara konung." (Verserna 22, 23.)

Vi bör inte trotsa plikten och dröja med att möta dess krav. Sådant dröjsmål ger tid för tvivel, otron smyger sig in, omdömet fördärvas och förståndet förmörkas. Till slut kan inte Guds Andes tillrättavisning nå hjärtat på den som låtit sig bedras" och som har blivit så förblindad att han tror att Andens maningar inte är ämnade för honom eller passar i hans fall.

Den dyrbara prøvotiden går förbi och få förstår att de har fått den för att de skall bereda sig för evigheten. De gyllene tillfällena förlösas i världsligt arbete, i nöjen och i direkt synd. Guds lag ringaktas och glöms bort, och ändå är varje bud bindande. Varje överträdelse kommer att bestraffas. Kärlek till världslig vinning leder till sabbatens ringaktning, men denna heliga lags krav är inte upphävd eller avskaffad. Guds befallning är klar och kan inte ifrågasättas på denna punkt. Han har bestämt förbjudit oss att arbeta på den sjunde dagen. Han har satt den åt sidan som en dag helgad åt Honom.

Många hinder ligger i vägen för dem som vill leva i lydnad för Guds bud. Det finns starka och lömska inflytanden som binder dem på världens vägar, men Herrens kraft kan bryta dessa kedjor. Han vill avlägsna varje hinder för sina trognas fötter eller ge dem kraft och mod att besegra varje svårighet, om de ivrigt söker Hans hjälp. Alla hinder kommer att försvinna för en uppriktig önskan om och en uthållig ansträngning för att göra Guds vilja vad det än må kosta självskheten, även om själva livet måste offras. Ljus från himmelen kommer att upplysa mörkret för dem som i prövningar och bekymmer går framåt i det att de ser upp till Jesus som är trons begynnare och fullkomnare.

Fordom talade Gud genom profeter och apostlar. I vår tid talar (147) han till dem genom Sin Andes vittnesbörd. Aldrig tidigare har Herren undervisat Sitt folk mer allvarligt än Han nu undervisar dem om Sin vilja och den väg Han vill att de skall vandra. Men kommer de att få någon nytta av Hans undervisning? Kommer de att ta emot Hans varningar och tillrättavisningar? Gud accepterar inte delvis lydnad och Han kommer inte att godkänna någon kompromiss med jaget.

De tolv spejarna

Herren befallde Mose att sända ut män för att utforska Kanaans land, som Han ville ge Israels barn. Från varje stam skulle man utvälja en ledare för detta ändamål. De gick, och efter fyrtio dagar återvände de från sin rekognosering och kom inför Mose och Aron och hela Israels församling och visade dem landets frukter. Alla var eniga om att det var ett gott land och de visade de rika frukter som de fört med sig som bevis. En druvklase var så stor att två män bar den mellan sig på en stång. De hade också med sig fikon och granatäpplen, som växte där i överflöd. När de hade talat om landets goda fruktbarhet, gav alla utom två uttryck för stort tvivel och missmod när det gällde deras förmåga att bli ägare till det. De sade att de folkslag som bodde i landet var mycket starka och att städerna var omgivna av mycket stora och höga murar och dessutom hade de där sett ättlingar till den store Anak. Sedan beskrev de hur folken var placerade runt Kanaan och gav uttryck för sin fruktan för att det skulle vara omöjligt för dem att någonsin komma i besittning av detta land.

När folket lyssnade till deras rapport, gav de fritt utlopp för sin besvikelse genom bittra förebråelser och bitter klagan. De väntade inte för att ge sig tid att tänka på att Gud som hade fört dem så långt bort säkert också ville ge dem landet. De lämnade Gud utanför problemet. De handlade som om de måste klara sig uteslutande med vapenmakt, när de skulle erövra (149) staden Jeriko, nyckeln till Kanaans land. Gud hade förklarat att Han ville ge dem landet och att de helt och fullt skulle lita på att Han ville fullborda Sitt ord. Men deras ovevkliga hjärtan var inte i överensstämmelse med Hans planer. De reagerade inte på hur underbart Han hade arbetat för dem, fört dem ut ur deras egyptiska slaveri, banat en väg för dem genom havets vattenmassor och ödelagt Faraos förföljande här. I sin otro begränsade de Guds insats och hyste en misstro mot den hand, som hittills hade lett dem så säkert. Därigenom upprepade de sitt tidigare knotande och klagande mot Mose och Aron. De sade: "Då är detta slutet på våra storslagna förväntningar." "Detta är det land som vi har färdats till hela vägen från Egypten för att ta i besittning." De förebrådde sina ledare för att utsätta Israel för svårigheter och beskyllde dem på nytt för att bedra folket och föra dem på avvägar."

Mose och Aron kastade sig ned på marken med sina ansikten i dammet inför Gud. Kaleb och Josua, de två av de tolv spejarna som litade på Guds ord, rev sönder sina kläder i sorg, då de såg att dessa ogynnsamma rapporter hade gjort alla i lägret modlösa. De försökte tala med dem, men församlingen var ursinnig och besviken och ville inte lyssna till de två männen. Till sist trängde sig Kaleb fram och hans klara och genljudande stämma hördes över hela folkmängdens rop och skrik. Han motsatte sig sina medspejares fega synsätt, som hade försvagat hela Israels tro och mod. Han drog till sig folkets uppmärksamhet och för ett ögonblick lugnade de ner sina anklagelser för att lyssna på honom. Han talade om det land som han hade besökt. Han sade: "Låt oss genast dra dit upp och inta landet. Sannerligen, vi kan göra det!" Men medan han talade, avbröt de opålitliga spejarna honom och sade: "Vi kan inte dra upp mot detta folk, ty de är för starka för oss."

Dessa män slog in på fel väg, de satte sig upp mot Gud, mot Mose och Aron och mot Kaleb (150) och Josua. Varje steg de tog på denna felaktiga väg gjorde dem mer beslutna att bygga upp missmod mot varje försök att få Kanaans land. De förvanskade sanningen för att kunna genomföra sin skadliga avsikt. De framställde klimatet som ohälsosamt och alla människor där som jätttestora. De sade: "Vi såg också jättarna där - Anaks barn kom från jättestammen - och vi var som gräshoppor i våra egna ögon, och så var vi också i deras ögon." (4 Mos. 13: 31, 32, 34)

Detta var inte bara en dålig beskrivning utan också en lögn. Det var motsäggande, för om landet var ohälsosamt och hade förtärt sina invånare, hur kunde det då komma sig att de hade fått så mycket som de hade? När män i ansvariga ställningar överlämnar sina hjärtan till otro, finns det ingen gräns för hur mycket ont de kan uträta. Få inser, när de slår in på denna farliga väg, hur långt Satan kommer att leda dem.

Denna negativa rapport påverkade folket oerhört starkt. De öste bittra förebråelser över Mose och Aron. Somliga suckade och jämrade sig och sade: "Om vi ändå hade fått dö i Egyptens land, eller om vi hade fått dö här i öknen!" Då deras känslor reste sig mot Herren och de grät och klagade, sade de: "Varför leder HERREN oss in i detta land, där vi måste falla för svärd och där våra hustrur och barn skall bli fiendens byte? Vore det inte bättre för oss att vända tillbaka till Egypten?" Och de sade till varandra: "Vi väljer en anförare och vänder tillbaka till Egypten!" (4 Mos. 14:2, 3, 4)

På detta sätt visade de sin brist på respekt för Gud och för de ledare som Han hade utsett för dem. De frågade inte Herren vad de skulle göra, utan sade: "Vi väljer en anförare." De tog saker och ting i sina egna händer och kände att de själva var kompetenta att sköta sina egna angelägenheter utan gudomlig hjälp. De anklagade inte bara Mose för svek och villfarelse utan också Gud, genom att Han hade lovat dem ett land som de inte klarade av att erövra. De gick faktiskt så långt som till att välja en ibland sig till anförare för att leda dem tillbaka till det land där de lidit och varit slavar och som Gud hade befriat dem från genom kraften i Sin allsmåktiga arm.

(151) Mose och Aron förblev utsträckta på marken inför Gud i närvaro av hela församlingen och bad tyst om gudomlig nåd för det upproriska Israel. Deras nöd var för stor för att kunna uttryckas med ord. Kaleb och Josua trängde sig på nytt fram genom mängden och på nytt hördes Kalebs röst i sorgset allvar över församlingens beklaganden: "Det land som vi har vandrat igenom och undersökt är ett mycket, mycket gott land. Om HERREN har behag till oss, skall han föra oss in i det landet och ge det åt oss, ett land som flödar av mjölk och honung. Men var inte upproriska mot HERREN och frukta inte för folket i landet, för de skall bli en munbit för oss. Deras beskydd har vikit ifrån dem, men HERREN är med oss. Frukta inte för dem." (4 Mos. 14: 7- 9)

Kananeerna hade fyllt sitt mått med orättfärdighet och Herren ville inte längre ha tålmod med dem. Om Han drog bort Sitt beskydd från dem skulle de bli ett lätt byte för hebreerna. De var inte förberedda för strid, för de kände sig så starka att de inbillade sig att ingen armé var tillräckligt skräckinlagande för att kunna besegra dem.

Kaleb påminde folket om att landet var tillförsäkrat Israel genom förbundet med Gud, men deras hjärtan var så fyllda av ursinne att de inte längre ville lyssna. Om endast två män hade fört med sig den negativa rapporten och alla tio hade uppmuntrat dem till att i Herrens namn ta landet i besittning, skulle de fortfarande ha tagit de två männens anvisningar på allvar framför de tio på grund av sin syndiga otro. Men det var endast två som försvarade det rätta, medan tio befann sig i öppet uppror mot sina ledare och mot Gud.

Den största upphetsning rådde nu hos folket. Deras värsta passioner hade väckts och de vägrade att lyssna till sitt förnuft. De tio opålitliga spejarna anslöt sig till dem genom att fördöma Kaleb och Josua. Hela menigheten ropade att man skulle stena dem. Den ursinniga pöbeln grep efter kastvapen att dräpa dessa trofasta män med. De störtade

fram med ursinniga vrål, men se! stenarna föll ur deras händer, en stillhet kom över dem och de skakade av skräck. Gud trädde emellan för att bromsa deras överilade planer. Strålglansen från Hans närvaro lyste upp tabernaklet som en ljusflamma och hela församlingen såg (152) Herrens signal. En som var mäktigare än de hade uppenbarat Sig och inte en enda vågade fortsätta sitt motstånd. All klagan tystades ner och spejarna, som hade tagit med sig sina negativa rapporter kröp skräckslagna ihop med tillbakadragen andedräkt.

Mose reste sig från sin ödmjuka ställning och gick in i tabernaklet för att ha ett förtroligt samtal med Gud. Då hade Herren i sinnet att genast utplåna det upproriska folket. Han ville göra Mose till ett större folk än Israel, men Hans folks ödmjuka ledare ville inte gå med på denna plan. ”Mose sade till Herren: ’Egyptierna har ju hört att du med din kraft har fört detta folk ut från dem hit upp, och de har talat om det för dem som bor här i landet. De har hört att du, HERRE, visar dig ansikte mot ansikte, att din molnsky står över dem och att du går framför dem i en molnstod om dagen och i en eldstod om natten. Om du dödar detta folk, alla på en gång, skall folken som hört tala om dig säga: Därför att HERREN inte förmådde föra detta folk in i det land han med ed hade lovat dem, har han slaktat dem i öknen.’” (4 Mos. 14:13- 16)

Mose avvisar på nytt att Israel skall utplånas och att han själv skall bli ett mäktigare folk än Israel. Denne Guds benådade tjänare visar sin kärlek till Israel och visar sin iver för sin Mästares härlighet och dennes folks ära. ”Hittills har du förlåtit detta folk ända från Egypten. Du har varit långmodig och nådig mot detta otacksamma folk ända till nu och oavsett hur ovärdigt folket än är, är din barmhärtighet densamma.” Han ber: ”Förlåt nu detta folks missgärning efter din stora nåd, så som du har låtit din förlåtelse följa detta folk allt från Egypten och ända hit.” (Vers 19)

Mose övertygade Gud att Han borde skona folket, men på grund av deras högmod och otro kunde inte Herren gå med på att utföra mirakler för deras skull. Därför bad Han dem i Sin gudomliga barmhärtighet att gå den säkraste vägen och vända tillbaka till öknen mot Röda havet. Som straff för sitt uppror, (153) beslöt Han att alla vuxna som lämnade Egypten, med undantag för Kaleb och Josua, skulle utestängas från Kanaan för evigt. De hade helt uppenbart inte hållit sitt löfte att lyda Gud. Detta löste Gud från det förbund som de upprepade gånger hade överträtt. Han lovade att deras barn skulle få det goda landet, men förklarade att deras egna kroppar skulle begravas i öknen. Och de tio opålitliga spejarna, vilkas negativa rapport hade fått Israel att klaga och göra uppror, utplånades av Guds kraft framför ögonen på folket.

När Mose för Israel tillkännagav Guds vilja angående dem, verkade det som om de uppriktigt ångrade sitt syndiga uppförande. Herren visste emellertid, att de sörjde på grund av sitt uppträdandes dåliga konsekvenser och att de inte hade någon djup känsla av sin otacksamhet och sin olydnad. Men deras ånger kom för sent. Guds rättfärdiga vrede väcktes och deras dom hade fallit och den kunde inte överklagas. När de förstod att Herren inte skulle mildra Sin

dom, restes deras egensinne på nytt och de förklarade att de inte ville vända tillbaka till öknen.

Genom att befalla dem att vända tillbaka från sina fienders land, prövade Gud deras skenbara underdånighet och fann att den inte var äkta. De visste att de hade begått djupa synder genom att låta sig kontrolleras av sina förhastade känslor och genom att försöka slå ihjäl de spejare, som bad dem lyda Gud. De blev emellertid bara förskräckta över att de hade begått ett fruktansvärt misstag, därför att konsekvenserna av detta skulle visa sig bli katastrofala för dem själva. Deras hjärtan var oförändrade och de behövde bara en ursäkt för att förorsaka ett liknande utbrott. Detta visade sig när Mose, med Guds tillåtelse, befalle dem att gå tillbaka till öknen.

De hade gjort uppror mot Hans bud när Han bad dem att gå och ta det land i besittning som Han hade lovat dem och nu, när Han föreskrev dem att lämna det igen, var de lika olydiga och förklarade att de ville ta upp kampen mot sina fiender. (154) De ställde upp sig i krigares kläder och rustningar och visade upp sig för Mose, enligt deras egen bedömning beredda för strid. I Guds och Hans bedrövade tjänares ögon var de emellertid fruktansvärt bristfälliga. De vägrade att lyssna till sina ledares allvarliga varningar för att olycka och död skulle bli följden av deras dumdristighet.

När Gud ledde dem upp för att inta Jeriko, lovade Han att gå med dem. Arken med Hans lag skulle vara en symbol för Honom själv. Mose och Aron, Guds utvalda ledare, skulle leda expeditionen under Hans egen omtänksamma ledning. Med en sådan övervakning kunde ingenting skada dem. Men nu marscherade de ut för att möta fiendernas härar tvärt emot Guds befallning och sina ledares allvarliga förbud, utan Guds ark och utan Mose.

Medan israeliterna hade använt tid på sin onda upproriskhet, hade amalekiterna och kananéerna förberett sig för krig. Israeliterna utmanade övermodigt fienden, som inte hade vågat angripa dem, men så snart de gick in på fiendens område, mötte amalekiterna och kananéerna dem med stora styrkor och slog dem våldsamt tillbaka, med stora förluster. Marken, där massakern ägde rum, blev röd av deras blod och deras lik täckte jorden. De jagades fullständigt på flykten och tillintetgjordes. Utplåning och död var resultatet av deras upproriska försök. Men Kalebs och Josuas tro belönades rikligt. I överensstämmelse med Guds ord fördes dessa trofasta människor in i det land som Gud hade lovat dem. De fege och upproriska gick under i öknen, men de rättfärdiga spejarna åt av Druvdalens druvor.

Berättelsen om de tolv spejarnas rapport innehåller något som kan tillämpas på oss som ett folk. Scenerna där de fegt klagade och drog sig tillbaka när det var risk för sammandrabbningar, upprepas bland oss i dag. Samma ovilja visas mot att ta hänsyn till trovärdiga berättelser och sanna råd som på Kalebs och Josuas dagar. Guds tjänare som tar på sig ett ansvar för Guds verk och praktiserar sträng självförnekelse och lider brist för att kunna hjälpa Hans (155) folk, uppskattas sällan bättre nu än den gången.

Det gamla Israel blev upprepade gånger vägt och befanns vara för lätt. Få tar emot de tillförlitliga varningar som de får från Gud. Mörker och otro blir inte mindre när vi närmar oss tiden för Kristi andra ankomst. Sanning blir allt mindre tilltalande för de köttsligt sinnade. Deras hjärtan är tröga till att tro och de ångrar sig för sent. Guds tjänare skulle lätt kunna bli missmodiga, om det inte vore för de ständiga bevis som deras Mästare ger dem för Sin visdom och hjälp. Längre har Herren haft tålmod med Sitt folk. Han har förlåtit deras vacklande och väntat på att de skall ge Honom plats i sina hjärtan, men felaktiga idéer, avund och misstro har trängt ut Honom.

Få av Israels bekännare, vilkas sinnen har upplysts av gudomlig visdoms uppenbarelser, vågar frimodigt träda fram så som Kaleb gjorde och stå fasta inför Gud och det som är rätt. Eftersom de som Herren har utvalt till att utföra Hans verk inte kommer att vända sig bort från rättfärdighetens väg för att tillfredsställa den som är självisk och ohelgad, kommer de att utsättas för hat och ondska. Satan är klarvaken och arbetar försiktigt i dessa sista dagar och Gud kallar andligt fasta och motståndskraftiga människor till att stå emot hans list.

En genomgripande omvändelse är nödvändig bland dem som bekänner sin tro på sanningen, för att de skall kunna följa Jesus och lyda Guds vilja - inte en underkastelse som beror på omständigheterna, som det var för de förskräckta israeliterna när den Mäktiges kraft uppenbarades för dem, utan en ånger och en syndabekännelse som upplevs djupt i hjärtat. De som bara är till hälften omvända är som ett träd, vars grenar hänger ned på sanningens sida, men vars rötter är fast förankrade i jorden och sträcker sig ut i världens ofruktsamma jord. Jesus ser förgäves efter frukter på dess grenar, men Han finner inget annat än blad.

Tusentals skulle acceptera sanningen om de kunde göra det utan att förneka självet, men denna grupp kommer aldrig att kunna bygga upp Guds verk. Dessa skulle aldrig kunna göra sig gällande inför fienden, - världen, egenkärleken och köttets lustar, - och lita på att deras gudomliga Ledare ger dem seger. (156) Församlingen behöver trofasta personer som Kaleb och Josua, som är beredda att acceptera evigt liv på Guds enkla villkor när det gäller lydnad. Våra församlingar saknar medarbetare. Världen är vårt missionsfält. Det saknas missionärer i städer och byar som säkerligen är mer bundna av avguderier än Österns hedningar är, som aldrig har sett sanningens ljus. Den sanna missionsandan har lämnat de församlingar som avlägger en så hög beaktelse. Deras hjärtan glöder inte längre av kärlek till själar och en önskan om att föra dem in i Kristi fälla. Det behövs flitiga arbetare. Finns det ingen som kan svara på den kallelse, som stiger upp från alla håll: "Kom över och hjälp oss"?

Kan de som bekänner sig vara förvaltare av Guds lag och som väntar på Jesu snara återkomst på himmelens skyar, stå utan själars blod på sig, om de vänder dövörat mot människors skriande behov, - folk som vandrar bland skuggorna? Det finns böcker som skall förberedas och delas ut, det finns lektioner som skall förmedla undervisning, det finns självupppoffrande uppgifter som skall utföras! Vem vill komma till undsättning? Vem vill

för Kristi skull förneka sig själv och sprida ljus till dem, som sitter i mörker?

Jerikos fall

Efter Moses död, valdes Josua till ledare för Israel, till att föra dem in i det utlovade landet. Han var väl utrustad för denna viktiga tjänst. Han hade varit premiärminister för Mose under större delen av israeliternas ökenvandring. Han hade sett Guds underbara gärningar utförda genom Mose och förstod väl folkets sinnelag. Han var en av de tolv spejare, som sändes ut för att rekognosera det utlovade landet och en av de två, som gav en pålitlig rapport om dess rikedomar och som uppmuntrade folket att genom Guds makt ta det i besittning.

Herren lovade Josua, att Han ville vara med honom så som Han hade varit med Mose och att Han skulle göra erövringen av Kanaan (157) lätt för honom, förutsatt att han ville vara trogen mot alla Hans bud. Josua hade varit mycket bekymrad över sin uppgift att föra folket in i Kanaans land, men denna försäkran befriade honom från hans fruktan. Han befallde Israels barn att göra sig klara för en tre dagars resa och alla krigsmän att förbereda sig för strid. "De svarade Josua: 'Allt som du har befallt oss skall vi göra, och vart du än sänder oss skall vi gå. Som vi har lytt Mose i allt, skall vi också lyda dig. Må endast Herren, din Gud, vara med dig, så som han var med Mose. Var och en som trotsar dina befallningar och inte lyder dina ord, vad du än befäller honom, skall dödas. Var stark och frimodig.'" (Jos. 1:16- 18)

Gud ville att israeliternas vandring över jorden skulle vara mirakulös. Josua befallde folket att helga sig självt, för nästa morgon skulle HERREN göra under bland dem. Vid den bestämda tidpunkten befallde han prästerna att ta arken med Guds lag och bära den framför folket. "HERREN sade till Josua: 'I dag skall jag göra dig stor i hela Israels ögon, så att de märker att jag är med dig, så som jag har varit med Mose.'" (Jos. 1:7)

Prästerna lydde sin ledares påbud och bar förbundsarken framför folket. De hebreiska härarna ställde upp sig till marsch och följde denna symbol för gudomlig närvaro. Den breda kolonnen tågade nedför Jordans strand och när prästernas fötter sattes ned vid flodens kant, skiljde sig vattenmassorna ovanifrån och den undre mängden fortsatte att röra sig bort så att de lämnade flodbädden torr. Prästerna med Guds ark passerade och Israels folk följde efter. Halvvägs över Jordan fick prästerna order om att stå stilla i flodbädden tills den hebreiska hären hade kommit över. Detta hände för att ännu starkare inpränta som ett faktum i dem, att den kraft som hejdade Jordans vattenmassor var samma krafter som gjorde det möjligt för deras fäder att ta sig över Röda havet fyra år tidigare.

(158) Många som gick över Röda havet när de var barn och nu gick över Jordan tack vare ett liknande mirakel, var nu krigsmän, beredda för strid. Efter att Israels här hade

kommit över, befallde Josua prästerna att komma upp ur floden. När de som bar arken stod säkra på den andra sidan, drog Gud tillbaka Sin mäktiga hand och det vatten som hejdats i sitt lopp strömmade som en mäktig fors ned i flodens naturliga fåra. Jordan flöt vidare som en flod som inte kunde hållas tillbaka och översvämmade alla sina bräddar.

Men innan prästerna hade stigit upp ur floden, bad Herren Josua att utvälja ansedda män ur varje stam till att ta upp stenar från den plats i flodbädden där prästerna hade stått. På sina skuldror skulle de bära dem till Gilgal för att där upprätta ett minnesmärke över att Gud faktiskt hade gjort det möjligt för Israel att ta sig över Jordan på en torr flodbädd. Detta skulle vara till ständig påminnelse om det mirakel, som Herren hade utfört för dem. Allteftersom åren gick skulle deras barn ställa frågor om detta monument och då skulle de om och om igen kunna berätta denna underbara historia för dem, tills den var outplånligt inpräntad i deras sinnen ända till den sista generationen.

När amoriternas och kananeernas kungar hörde att Herren hade hejdat Jordans vatten för Israels barn, greps deras hjärtan av fruktan. Israeliterna hade dödat två av Moabs kungar och deras mirakulösa passage över den breda och våldsamma Jordanfloden, fyllde folket med stor rädsla. Sedan omskar Josua alla i folket som hade fötts i öknen. Efter denna ceremoni firade de påsk på Jerikos slätter. "Och HERREN sade till Josua: 'I dag har jag vältrat av Egyptens vanära från er.'" (Jos. 5:9)

Hedniska folk förde skam över Herren och Hans folk, eftersom hebréerna hade misslyckats med att inta Kanaans land, som de förväntade sig att ärva så fort de hade lämnat Egypten. Deras fiender triumferade, eftersom Israel hade vandrat så länge i öknen och de satte sig stolta (159) upp emot Gud och förklarade, att Han inte kunde leda dem in i Kanaans land. Herren hade nu tydligt visat Sin kraft och Sitt ynnestbevis genom att leda Sitt folk över Jordan på torr mark och deras fiender kunde inte längre rikta förebråelser mot dem. Mannat som hittills hade fallit, upphörde nu att falla. Israeliterna skulle nämligen nu ta Kanaan i besittning och äta detta goda lands frukter. Därför behövde de inte längre mannat.

När Josua drog sig tillbaka från Israels arméer för att meditera och be efter Guds särskilda närvaro, såg han en reslig, imponerande man, klädd i stridsliknande kläder, med ett draget svärd i sin hand. Josua kände inte igen honom som en av Israels krigare, men trots detta såg han inte ut som en fiende. I sin iver tilltalade han honom och sade: "Medan Josua var vid Jeriko, hände sig en gång när han lyfte blicken, att han såg en man stå där framför honom med ett draget svärd i sin hand. Josua gick då fram honom och frågade honom: 'Tillhör du oss eller våra fiender?' Han svarade: 'Nej, jag är befälhavare över HERRENS här och har nu kommit hit'. Då föll Josua ned på sitt ansikte, tillbad och sade till honom: 'Vad har min herre för budskap till sin tjänare?' Befälhavaren över HERRENS här sade då till Josua: 'Tag skorna av dina fötter, ty platsen där du står är helig.' Och Josua gjorde så." (Jos. 5:13-15)

Guds härlighet helgade helgedomen och därför gick aldrig prästerna in på den plats som helgats av Guds närvaro med skor på sina fötter. Dampartiklar kunde följa med dem, som kunde vanhelga den heliga platsen. Därför krävdes det att prästerna skulle lämna sina skor på förgården innan de gick in i helgedomen. På förgården, vid sidan av tabernaklets dörr, stod ett kopparaltare, i vilket prästerna tvättade sina händer och sina fötter innan de gick in i tabernaklet, så att all orenhet kunde avlägsnas. Alla, som tjänstgjorde i helgedomen ålades av Gud att på ett särskilt sätt förbereda sig innan de gick in på den plats, där Hans härlighet uppenbarades.

Det var Guds Son som stod som en beväpnad krigare framför Israels ledare. Det var Han, som hade lett hebréerna genom öknen, omgiven av en molnsky om dagen och av en eldstod om natten. För att inpränta i Josuas sinne, att denna man inte var någon mindre än Kristus, (160) sade denne förnäme man: "Ta skorna av dina fötter." Sedan informerade Han Josua om hur Jeriko skulle intas. Alla krigsmän skulle få befallning om att omringa staden en gång om dagen i sex dagar och på den sjunde dagen skulle de marschera runt omkring Jeriko sju gånger.

Därefter gav Josua order till prästerna och folket precis så som Herren hade gett honom dem. Han ställde upp Israels härar i perfekt ordning. Först stod en utvald grupp beväpnade män, klädda i sina krigsliknande kläder, inte för att träna sin skicklighet att använda vapen - utan bara för att tro och lyda de anvisningar som hade getts dem. Närmast följde sju präster med trumpeter. Sedan kom Guds ark, glittrande av guld med en strålgans över sig. Den bars av präster i den rika och särskilda dräkt, som utmärkte deras heliga ämbete. Israels väldiga armé följde i perfekt ordning, varje stam under sin respektive fana. På det sättet inneslöt de staden med Guds ark. Inga andra ljud kunde höras än trampet av denna mäktiga mängd människor och trumpeternas högtidliga klang, som genljöd i backarna och ekade genom Jerikos gator.

Med undran och rädsla iakttog den dömda stadens vakter varje rörelse och rapporterade det till myndigheterna. De kunde inte föreställa sig vad allt detta skulle innebära. Jeriko hade utmanat Israels arméer och himmelens Gud. När de nu såg att denne mäktige fiende marscherade runt deras stad en gång varje dag med krigets hela pompa och ståt, och därtill med den heliga arkens storslagenhet och de åtföljande prästernas prakt, slog emellertid denna scenens imponerande hemlighetsfullhet furstarnas och folkets hjärtan med skräck. Sedan ville de på nytt inspektera sina starka försvarsverk, eftersom de kände sig övertygade om att de framgångsrikt skulle kunna stå emot det mäktigaste angrepp. Många hånade tanken att någon skada skulle kunna drabba dem genom dessa märkliga demonstrationer, medan andra blev skrämda när de såg ståten och glansen från den procession, som varje dag ringlade sig så storslaget omkring staden. De kom ihåg att Röda havet fyra år tidigare delade sig för detta folk och att en passage hade öppnats för dem genom floden Jordan. De visste inte vilka (161) andra under Gud kunde göra för dem, men de höll sina portar ordentligt stängda och skyddade sig med mäktiga krigare.

I sex dagar utförde Israels här sin rundvandring omkring staden. Den sjunde dagen kom. I daggryningen ställde Josua upp Herrens arméer. Nu fick de order att marschera sju gånger runt omkring Jeriko och att vid en kraftig basunstöt ropa med hög röst, ty Gud hade då gett dem staden. Den imponerande hären marscherade högtidligt runt de prisgivna murarna. Guds strålande ark som lyste upp i morgongryningen, prästerna med sina glittrande bröstplåtar och emblem som var försedda med ädelstenar, krigarna med sina blixtrande rustningar utgjorde ett praktfullt skådespel. De var tysta som de döda, så när som på att de många taktfasta fotstegen och basunernas tillfälliga stöt bröt den tidiga morgonens fullständiga stillhet. De massiva murarna av solid sten skrämde dystert till tystnad, trotsande människors belägring.

Plötsligt gör den enorma hären halt. Basunerna bryter igenom i en stöt som skakar hela jorden. Hela Israels samstämmiga röster skär genom luften med ett mäktigt rop. De solida stenmurarna, med sina massiva torn och bröstvärn, vacklar och lyfter från sina fundament och faller med ett brak som tusentals åskdån faller i formlösa ruiner till jorden. Fiendens inbyggare och härar lamslås av rädsla och förundran, bjuder inget motstånd utan Israel marscherar in och intar den mäktiga staden Jeriko.

Hur lätt bröt inte himlens arméer ner de murar som såg så fruktansvärda ut för de spejare som hade gett en felaktig rapport?! Guds ord var det enda vapen som användes. Den Mäktige i Israel hade sagt: ”Se, jag har givit Jeriko med dess kung och dess tappra stridsmän i din hand.” Om en enda krigare hade använt sin kraft till att försöka attackera murarna, skulle Guds härlighet ha försvagats och Hans vilja ha hämmats. Men arbetet överläts till den Allsmäktige och om bröstvärnens fundament hade lagts i jordens mitt och deras topp nått himlavalvet, skulle resultatet ha blivit detsamma, när (162) Herrens härförare ledde Sina änglalegioner till angrepp.

Gud hade länge haft för avsikt att överlämna staden Jeriko till Sitt utvalda folk och upphöja Sitt namn bland jordens folk. Fyrtio år tidigare, då Han förde Israel ut från slaveriet, hade Han för avsikt att ge dem Kanaans land. Genom sina ogudaktiga klagomål och sin avund hade de emellertid väckt Hans vrede och under påfrestande år hade Han låtit dem vandra i öknen, tills alla de som genom sin otro hade hånat Honom inte längre levde. Vid erövringen av Jeriko förklarade Gud för hebréerna att deras fäder kunde ha fått denna stad fyrtio år tidigare, om de hade litat på Honom, som deras barn gjorde.

Historien om det gamla Israel har skrivits ned för vår skull. Paulus säger: ”Men de flesta av dem hade Gud inte behag till. De föll och låt kringsspridda i öknen. Det som hände dem har blivit ett varnande exempel för oss, för att inte vi liksom de skall ha begär till det onda. Därför skall den som menar sig stå, se till att han inte faller.” (1 Kor. 10:5- 6, 12)

Många, som i likhet med det gamla Israel bekänner sig hålla Guds bud, har otrogna hjärtan, samtidigt som de ytligt sett håller Guds lagar. Trots förmånen av ett stort ljus och värdefulla privilegier, kommer de inte desto mindre att gå miste om det himmelska Kanaan, precis som

det upproriska Kanaan misslyckades med att gå in i det jordiska Kanaan, som Gud hade lovat dem som lön för deras lydnad.

”Som ett folk saknar vi tro. I vår tid skulle få människor följa de anvisningar som getts av Guds utvalde tjänare lika lydigt som de av Israels arméer gjorde som intog Jeriko. Härföraren för Herrens här uppenbarade sig inte för hela menigheten. Han samtalade bara med Josua, som återgav samtalets innehåll för hebréerna. Det berodde på dem, om de satte tillit till eller tvivlade på Josuas ord, om de följde de befallningar han gav i den (163) Härförares namn som visade vägen för Herrens här, eller om de motsatte sig Hans anvisningar och förnekade Hans myndighet. De kunde inte se den änglahär som anfördes av Guds Son, som ledde dess förtrupp. De kunde ha sagt: ”Vilka meningslösa rörelser! Så löjligt, att dagligen marschera runt stadens murar och samtidigt blåsa i vädurshorn! Detta kan inte ha någon som helst effekt på dessa imponerande, mäktiga fästningar.”

Just denna plan, att det gällde att vara uthållig i denna ceremoni under så lång tid innan murarna rasade ihop, gav emellertid tron bland israeliterna tid att växa i styrka.

Tanken att deras styrka inte bestod av mänsklig visdom och inte heller i mänsklig kraft utan enbart fanns hos deras frälsnings Gud - denna tanke skulle grundligt inpräntas hos dem. Därigenom skulle de bli vana vid att bortse från sig själva och helt och hållet lita på sin gudomliga Ledare.

Skulle de, som i dag bekänner sig vara Guds folk, uppföra sig själva på samma sätt under liknande omständigheter? Många skulle utan tvekan vilja följa sina egna planer och skulle vilja föreslå andra vägar och tillvägagångssätt för att fullfölja det slut de önskar. De skulle vara ovilliga att underordna sig ett så enkelt arrangemang och ett som inte ger dem annan ära än lydandens förtjänst. De skulle också ifrågasätta möjligheten att en så mäktig stad skulle kunna erövrats på det sättet. Men pliktens lag är den högsta. Den borde ha makten över mänskligt förnuft. Tro är den levande kraft som tränger igenom alla barriärer, övervinner alla hinder och planterar sitt baner mitt i fiendens läger.

Gud kommer att göra så märkliga saker för dem, som litar på Honom. Det är för att Hans bekännande folk litar så mycket på sin egen klokhet och inte ger Herren tillfälle att uppenbara Sin kraft till deras bästa, som de inte har mer kraft. Han kommer att hjälpa Sina troende barn i varje nödsituation, om de kommer att ha full tillit till Honom och lyda Honom villkorslöst.

Det finns djupa mysterier i Guds Ord. Det finns oförklarliga mysterier i Hans försyn. Det finns mysterier (164) i frälsningsplanen som människor inte kan förstå. Men det begränsade människosinnet, med starka önskningar om att tillfredsställa sin nyfikenhet och att lösa de oändliga problemen, vägrar att följa den tydliga väg som har anvisats av Guds uppenbarade vilja och som söker i stället efter de hemligheter, som varit dolda sedan världens grundläggning. Människan konstruerar sina teorier, förlorar trons sanna enkelhet, blir för stolt för att kunna tro Herrens förklaringar och begränsar sig själv med sin egen kärlek.

Många som bekänner vår tro befinner sig i den situationen. De är svaga och orkeslösa därför att de litar på sin egen kraft. Gud arbetar mäktigt för ett trofast folk, som lyder Hans ord utan invändningar eller tvivel. Himlens Majestät jämnade Jerikos murar med Sin änglahär, utan mänsklig hjälp. Israels beväpnade krigare hade ingen anledning att vara stolta över sina bedrifter. Allt utfördes genom Guds kraft. Låt folket ge upp självet och sin önskan om sina egna planer, låt det ödmjukt underordna sig gudomlig vilja och Gud kommer att blåsa nytt liv i deras kraft och ge Sina barn frihet och seger.

Jeremia tillrättavisar Israel

Herren gav Jeremia ett budskap med tillrättavisning som han skulle framföra till sitt folk. Han skulle anklaga dem för att de ständigt förkastade Guds råd: ”Men själv har jag gång på gång talat till er och ni har inte lyssnat till mig. Gång på gång har jag sänt till er mina tjänare profeterna och låtit säga: Vänd om var och en från sin onda väg, bättra ert sätt att leva och följ inte efter andra gudar, så att ni tjänar dem. Då skall ni få bo i det land som jag har givit er och era fäder.” (Jer. 35:14- 15)

Gud bad dem enträget att inte provocera Honom till vrede med sina händers och hjärtans verk, ”men de lyssnade inte”. Då förutsade Jeremia judarnas fångenskap som straff för att de inte gav akt på Herrens ord. (165) Kaldéerna skulle användas som redskap, genom vilka Gud skulle tukta Sitt olydiga folk. Deras straff skulle stå i proportion till deras insikt och till de varningar som de hade föraktat. Gud hade länge skjutit upp Sina domar därför att Han inte ville förödmjuka Sitt utvalda folk, men nu ville Han låta Sitt missnöje gå ut över dem, som en sista ansträngning för att stoppa dem på deras onda väg.

Under dessa dagar har Han inte infört någon ny plan för att bevara Sitt folks renhet. Liksom tidigare ber Han enträget felande människor, som bekänner sig till Hans namn, att de skall ångra sig och vända sig bort från sina onda vägar. I vår tid förutsäger Han liksom då genom Sina utvalda tjänares mun, vilka faror de har framför sig. Han höjer en varnande röst och tillrättavisar synd lika trofast som på Jeremias dagar. Men vår tids Israel har samma frestelser att förakta tillrättavisning och hata råd, som det gamla Israel hade. De vänder alltför ofta dövärat till de ord som Gud ger genom Sina tjänare till nytta för sanningens bekännare. Även om Herren i Sin barmhärtighet för en tid håller tillbaka deras syndastraff, precis som i Jeremias dagar, kommer Han inte alltid att hålla Sin hand tillbaka, utan kommer att låta en rättvis dom gå ut över deras orättfärdighet.

Herren befallde Jeremia att stå i rättssalen till Herrens hus och säga allt som Han gav honom att tala till hela Juda folk som kom för att tillbe. Han skulle inte utesluta ett enda ord. På det sättet skulle de kunna lyssna och vända om från sina onda vägar. Då skulle Gud ångra det straff, som Han

hade för avsikt att låta drabba dem på grund av deras ondska.

Herrens ovilja att tukta Sitt vilsegångna folk visas här tydligt. Han skjuter upp Sina domar. Han ber dem enträget att vända om och bli lydiga. Han har fört dem ut från slaveriet för att de troget skall kunna tjäna Honom, den ende sanne och levande Guden, men de hade börjat dyrka andra gudar och visat likgiltighet för Hans profeter. Trots detta uppskjuter Han Sin bestraffning för att ge dem ännu ett tillfälle att ångra och avvärja straffen för sin synd. Genom Sin utvalde profet sänder Han dem nu en klar och tydlig varning och visar dem den enda väg, på (166) vilken de kan komma undan det straff som de förtjänar. Denna väg består av en fullständig ånger över deras synd och en fullständig omvändelse från det onda på deras vägar.

Herren befallde Jeremia att säga till folket: ”Du skall säga till dem: Så säger HERREN: Om ni inte vill lyssna till mig och vandra efter den lag som jag har förelagt er och höra vad mina tjänare profeterna talar - dem som jag sänder er, ja, som jag gång på gång har sänt till er, fastän ni inte har lyssnat - då skall jag göra med detta hus som jag gjorde med Silo. Och denna stad skall jag göra till en förbannelse för alla jordens folk.” (Jer. 26:4- 6) De förstod denna hänvisning till Silo och den tid då filistéerna besegrade Israel och Guds ark erövrades.

Elis synd var att han tog för lätt på sina söners missgärning, som hade heliga ämbeten. Faderns försummelse när det gällde att tillrättavisa och kontrollera sina söner, ledde till en fruktansvärd katastrof för Israel. Elis söner dödades och Eli själv miste livet. Guds ark fördes bort från Israel och trettio tusen människor slogs ihjäl. Allt detta hände därför att man tog för lätt på synd och tillät den att finnas kvar bland dem. Vilken läxa är inte detta för människor i ansvarsfulla ställningar i Guds församling! Den bönfäller dem om att troget avlägsna alla de fel som drar vanära över sanningens sak.

På Samuels tid menade Israel, att närvaron av Guds ark med budorden skulle ge dem seger över filistéerna, oavsett om de ångrade sina onda gärningar eller ej. På Jeremias tid trodde judarna att ett noggrant iakttagande av den av Gud bestämda tempeltjänsten skulle beskydda dem från det rättmätiga straffet för deras onda livsstil.

Det folk som i dag försvarar Guds lag riskerar samma sak. De är alltför benägna att smickra sig med, att den respekt som de visar buden, kommer att bevara dem från den gudomliga rättvisans makt. De vägrar att låta sig tillrättavisas för det onda och beskyller Guds tjänare för att vara för ivriga med att rensa lägren från synd. Den Gud som hatar synd kräver av dem som bekänner sig hålla Hans lag, att de (167) skall hålla sig borta från orättfärdighet. Ovilja att omvända sig och lyda Hans ord kommer att få lika allvarliga konsekvenser för Guds folk i dag som den fick för det gamla Israel. Det finns en gräns där Hans dom inte längre uteblir. Jerusalems ödeläggelse står som en allvarlig varning framför ögonen på det moderna Israel, så att tillrättavisningarna genom Hans utvalda redskap inte ostraffade kan ignoreras.

När prästerna och folket hörde det budskap som Jeremia förmedlade till dem i Herrens namn, blev de mycket förargade och förklarade att han skulle dö. De höjde rösten i sina anklagelser mot honom och ropade: ”Hur vågar du profetera i HERRENS namn och säga: Det skall gå för detta hus som det gick för Silo, och denna stad skall läggas öde så att ingen mer bor i den? Och allt folket gaddade sig samman mot Jeremia i HERRENS hus.” (Jer. 26:9) Guds budskap blev alltså föraktat och den tjänare som Han hade anförtrott detta budskap blev hotad med döden. Prästerna, opålitliga profeter och hela folket vände sig i vrede mot honom, som inte ville säga behagliga saker till dem och profetera falskt.

Guds orubbliga tjänare har som regel fått utstå den bittraste förföljelse från religionens falske lärare. Men de sanna profeterna kommer alltid att föredra skam och till och med död, hellre än trolöshet mot Gud. Den Oändliges ögon vilar över den gudomliga tillrättavisningens redskap och de känner ett stort ansvar. Men Gud betraktar den orättfärdighet som de utsatts för i form av felaktig framställning, falskhet eller missbruk som om den gjorts mot Honom själv och straffet blir därefter.

Juda furstar hade hört talas om Jeremias ord och kom ut från kungens hus och satt vid ingången till Herrens hus. ”Då sade prästerna och profeterna till furstarna och till allt folket: ’Den här mannen förtjänar att dö. Ni har ju med egna öron hört hur han profeterat mot denna stad.’” (Jer. 26:11) Men Jeremia stod frimodig framför furstarna och allt folket och sade: ”Herren har sänt mig att profetera mot detta hus och denna stad allt det ni har hört. Ändra nu ert liv och era gärningar och hör HERRENS, er Guds, röst. (168) Då kommer HERREN att ångra det onda han har talat mot er. Och vad mig angår är jag i er hand. Gör med mig vad ni anser vara gott och rätt. Men det skall ni veta att om ni dödar mig, så drar ni oskyldigt blod över er och över denna stad och över dem som bor här. För det är i sanning HERREN som har sänt mig till er för att säga er allt detta.” (Jer. 26:11, 12- 15)

Om profeten hade låtit sig skrämmas av de myndigas hotelser och folkhopens rop och skrik, skulle hans budskap inte ha haft någon verkan och han skulle ha mist sitt liv. Men det mod, med vilket han utförde sin smärtsamma plikt, fyllde folket med respekt och Israels furstar vände om till sin egen fördel. På det sättet skaffade Gud försvarare till Sin tjänare. Dessa samtalande med präster och falska profeter, och visade dem hur okloka de ytterligheter var som de försvarade.

Inflytandet från dessa mäktiga personer framkallade en reaktion i folkets sinnen. Då förenade sig de äldste i en protest mot prästernas beslut om Jeremias öde. De citerade Mikas fall, som profeterade domar över Jerusalem och sade: ”Därför skall Sion för er skull plöjas upp till en åker, Jerusalem bli en stenhop och tempelberget en skogbevuxen höjd.” (Mika 3:12) De ställde följande fråga till dem: ”Dödade Judas kung Hiskia och hela Juda honom överhuvudtaget? Fruktade han inte Herren och bad innerligt till Honom och Herren ångrade det onda som Han hade uttalat mot dem? På det här sättet kan vi dra över oss stor olycka över våra själar.”

Genom Ahikams och andras böner sparades profeten Jeremias liv. Trots detta skulle många av prästerna och de falska profeterna ha varit nöjda om han hade dödat på grund av påstådd upproriskhet, för de kunde inte stå ut med de sanningar som han uttalade om deras ondska.

Men Israel förblev oomvänt och Herren såg, att de måste straffas för sin synd. Därför befallde Han Jeremia att göra sig ett ok med remmar och sätta det på sin hals och (169) att sedan sända dem till Edoms, Moabs, ammoniternas, Tyrus och Sidons kungar och befalla sändebuden att säga, att Gud har gett hela detta land till Nebukadnessar, Babylons kung och att alla dessa nationer skall tjäna honom och hans efterkommande för en tid, tills Gud befriar dem. De skulle förklara, att om dessa folk vägrade att tjäna Babylons kung, skulle de straffas med hungersnöd, svärd och pest, tills de utrotats. ”Lyssna därför inte”, sade Herren, ”på era profeter och spåmän, på era drömtydare, teckentydare och trollkarlar när det säger till er: ’Ni skall inte tjäna kungen i Babel’. De profeterar lögn för er och därför skall ni föras långt bort från ert land. Jag skall driva bort er och ni skall gå under. Men det folk som böjer sin nacke under den babyloniske kungens ok och tjänar honom, skall jag låta bo kvar i sitt land, säger HERREN, så att de kan bruka det och bo där.” (Jer. 27: 9-11)

Jeremia förklarade, att de skulle bära trældomsoket i sjuttio år och de fångar som redan befann sig i den babyloniske kungens hand och kärnen från Herrens hus, som hade tagits, skulle också stanna kvar i Babylon tills den tiden hade gått. Men vid slutet av de sjuttio åren skulle Gud befria dem från deras fångenskap och skulle straffa deras förtryckare och tvinga den babyloniske högmådige kungen till underkastelse.

Ambassadörer kom från de olika nationer som nämnts för att rådgöra med Juda kung om att gå i krig mot Babylons kung. Men Guds profet, som bar underkastelsens symboler, förmedlade Herrens budskap till dessa nationer och befallde dem att föra det till sina respektive kungar. Detta var det lättaste straff som en nådig Gud kunde ge till ett så upproriskt folk. Om de i stället valde att kämpa mot detta dekret om slaveri, skulle de allra tydligast lägga märke till Hans bestraffning. De varnades allvarligt från att lyssna till sina falska lärare, som profeterade lögn.

(170) Förvåningen hos nationernas församlade råd kände inte några gränser när Jeremia, som bar underkastelsens ok om sin hals, tillkännagav Guds vilja för dem. Men Hananja, en av de falska profeter som Gud hade varnat för genom Jeremia, upphävde sin stämma mot den profetia som hade uttalats. Eftersom han ville vinna kungens och hans råds ymest, påstod han att Gud hade gett honom uppmuntrande ord till judarna. Han sade: ”Jag skall bryta sönder den babyloniske kungens ok. Inom två år skall jag föra tillbaka alla de föremål i HERRENS hus som Nebukadnessar, kungen i Babel, tog från denna plats och förde till Babel. Och Jekonja, Jojakims son, Juda kung, och alla fångar från Juda som kom till Babel skall jag föra tillbaka till denna plats, säger HERREN.” (Jer. 28: 2- 4)

Jeremia sade, i furstarnas och folkets närvaro, att det var hans hjärtas djupaste önskan att Gud skulle visa Sitt folk så

stor ynnest, att kärnen från Herrens hus skulle återlämnas och fångarna föras tillbaka från Babylon; men detta kunde endast ske på det villkoret att folket ångrade sig och vände om från sin onda väg till lydnad mot Guds lag. Jeremia älskade sitt land och hade en brinnande önskan om att den föreskrivna ödeläggelsen skulle kunna avvärjas genom att folkets ödmjukade sig, men han visste att denna önskan var förgäves. Han hoppades att Israels straff skulle bli så lindrigt som möjligt och därför bad han dem allvarligt att underordna sig Babylons kung under den tid som Herren hade bestämt.

Han bad dem lyssna till de ord han talade. Han citerade Hoseas, Habackuks och Sefanjas profeter och andra budskap som innehöll rillrättavisningar och varningar, som var som hans egna. Han hänvisade till händelser, som hade inträffat i deras historia, där profetior om straff och synder, som inte hade ångrats, hade gått i uppfyllelse. Som vid det här tillfället satte sig män upp mot Guds budskap och förutsade frid och framgång för att lugna folkets fruktan och möta ynnest från dem i höga ställningar. Men alla tidigare gånger hade Guds domar drabbat Israel så (171) som de sanna profeterna hade förutsagt. Han sade: "Men om den profet som profeterar välgång verkligen är sänd av HERREN, det vet man först när hans ord gått i uppfyllelse." (Jer. 28:9) Om Israel väljer att ta risken, kommer framtiden verkligen att avgöra vem som var den falske profeten.

Men Hananja blev upprörd över detta, tog oket från Jeremias hals och bröd sönder det. "Och Hananja sade inför allt folket: 'Så säger HERREN: Just så skall jag inom två år ta den babyloniske kungen Nebukadnessars ok från nacken på alla hednafolk och bryta sönder det'. Då gick profeten Jeremia sin väg." (Jer. 28:11) Han hade utfört sitt uppdrag. Han hade varnat folket för deras fara. Han hade pekat ut den väg på vilken de kunde få tillbaka Guds ynnest. Men trots att hans enda brott var, att han trofast hade förmedlat Guds budskap till ett icke-troende folk, hade de hånat hans ord och män i ansvarsfulla ställningar anklagade honom och försökte få folket att döma honom till döden.

Jeremia fick emellertid ett annat budskap: "Gå och säg till Hananja: Så säger HERREN: Du har brutit sönder ett ok av trä, men i dess ställe har du gjort ett ok av järn. Ty så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Ett ok av järn har jag lagt på alla dessa hednafolks nacke, för att de skall tjäna Nebukadnessar, kungen i Babel, ty honom skall de tjäna. Jag har också givit honom markens djur." Då sade profeten Jeremia till profeten Hananja: "Hör på, Hananja! HERREN har inte sänt dig. Du har fått detta folk att förtrösta på en lögn. Därför säger Herren så: Se, jag skall ta dig bort från jordens yta. Under detta år skall du dö, ty du har predikat avfall från HERREN." Och profeten Hananja dog samma år, i sjunde månaden." Jer. 28:13- 14, 15- 17)

Denne falske profet hade styrkt folkets otro på Jeremia och hans budskap. Han hade på ett gement sätt förklarat sig själv vara Herrens budbärare. Han dog som en konsekvens av sin fruktansvärda förbrytelse. I den femte månaden (172) profeterade Jeremia Hananjas död och i

den sjunde månaden bevisade hans död att profetens ord var sanna.

Gud sade, att Hans folk skulle räddas och att det ok Han skulle lägga på dem skulle bli lätt, om de utan att klaga ville underkasta sig Hans plan. Deras trädedom symboliserades med ett ok av trä, som var lätt att bära, men motstånd skulle mötas av en motsvarande hårdhet, symboliserat av ett ok av järn. Gud hade för avsikt att hålla Babylons kung under kontroll, så att inga fler liv skulle spillas eller ett plågsamt förtryck äga rum, men genom att håna Hans varningar och påbud drog de över sig hela trädomsokets hårdhet. Det var mycket behagligare för folket att få budskapet från den falske profeten, som spådde framgång. Därför tog de emot det. Det sårade deras stolthet att ständigt se sina synder framställas för sig. De ville mycket hellre föra dem utom synhåll. De befann sig i ett sådant moraliskt mörker att de inte insåg omfattningen av sin skuld eller uppskattade de budskap med tillrättavisningar och varningar som de fick från Gud. Om de hade haft en rätt känsla för sin olydnad, skulle de ha erkänt det riktiga i Herrens sätt att handla med dem och erkänt Hans profets auktoritet. Gud bad dem att ångra sig, så att han skulle kunna skona dem från förödmjukelse och att ett folk, som är uppkallat efter Hans namn, inte skulle bli underkastat en hednisk nation, men de hånade Hans råd och följde falska profeter.

Herren befallde då Jeremia, att skriva brev till härförare, äldste, präster, profeter och alla som levde kvar i fångenskapen i Babylon och uppmanade dem att inte låta sig luras och tro att deras befrielse var nära, utan lugnt underordna sig sina fångvaktare, utföra sina arbeten och skapa åt sig fridfulla hem bland sina erövrare. Herren uppmanade dem att inte låta sina profeter eller spåmän bedra dem med falska förväntningar. Han försäkrade dem i stället genom Jeremias ord att de efter sjuttio års trädedom skulle befrias och återvända till Jerusalem. Han skulle lyssna till deras böner och ge dem sin ynnest när de helhjärtat vände sig till Honom. "Ty jag skall låta er finna mig, (173) säger HERREN. Jag skall göra slut på er fångenskap och samla er från alla de folk och alla de orter dit jag har drivit bort er, säger HERREN. Jag skall låta er komma tillbaka till den plats från vilken jag förde er bort som fångar." (Jer. 29:14)

Med vilken medkänsla informerade Gud inte Sitt tillfångatagna folk om Sina planer med Israel. Han visste vilket lidande och vilka katastrofer de skulle få erfaras, om de skulle sätta tilltro till att de snart skulle befrias från slaveriet och föras tillbaka till Jerusalem, enligt de falska profeternas förutsägelse. Han visste, att denna tro skulle göra deras ställning mycket svår. Varje tecken på uppror från deras sida skulle ha gjort kungen uppmärksam och sträng och deras frihet skulle till följd av detta inskränkas. Han önskade, att de lugnt och stilla skulle underkasta sig sitt öde och göra sin trädedom så behaglig som möjlig.

Där fanns två andra falska profeter, Ahab och Sidkia, som profeterade lögn i Herrens namn. Dessa män bekände sig vara heliga lärare, men deras uppträdande var korrumpert och de var slavar under syndiga nöjen. Guds profet hade fördömt den onda livsstil som dessa män visade och varnade dem för den fara som hotade dem. I stället för att

ångra och omvända sig, blev de emellertid arga på den trofaste tillrättavisaren av deras synder och försökte hindra hans uppgift genom att egga folket till att betvivla hans ord och handla tvärtemot Guds råd när det gällde att underordna sig Babylons kung. Herren vittnade genom Jeremia om att dessa falska profeter skulle överlämnas i den babyloniske kungens händer och dräpas inför hans ögon. Denna förutsägelse gick i uppfyllelse i god tid.

Andra falska profeter reste sig för att så förvirring bland folket, genom att vända dem bort från att lyda de befallningar som Gud hade gett Jeremia. Guds domar uttalades emellertid mot dem som en konsekvens av deras fruktansvärda synd genom att göra uppror mot Honom.

Just sådana män sätter sig i dessa dagar upp och sprider förvirring och uppror bland folk, som bekänner sig lyda Guds lag. Men lika säkert som den gudomliga domen tilläts att gå ut (174) över de falska profeterna, lika säkert är det att dessa onda arbetare kommer att få sina straff i fullt mått. Herren har nämligen inte ändrat sig. De som profeterar lögn uppmuntrar män till att se synd som något obetydligt. När dessa fruktansvärda konsekvenser av deras brott visar sig, försöker de att om möjligt göra den ansvarig, som har varnat dem för deras problem, precis som judarna anklagade Jeremia för deras onda öden.

De, som anstiftar uppror mot Herren kan alltid finna falska profeter, som kommer att rättfärdiga dem och deras handlingar och smickra dem till deras undergång. Lögnaktiga ord ger ofta många vänner, liksom i Ahabs och Sidkias fall. Dessa falska profeter fann, i sin falska iver för Gud, många fler troende och efterföljare än den sanne profet, som förmedlade Herrens enkla budskap.

En läxa från rekabiterna.

Gud befälde Jeremia att samla rekabiterna i Herrens hus, i en av kamrarna och ge dem vin och inbjuda dem att dricka. Jeremia gjorde som Herren befälde honom. ”Men de svarade: Vi dricker inte vin, för vår far Jonadab, Rekabs son, har befallt oss: Ni och era barn skall aldrig dricka vin.” (Jer. 35:6)

”HERRENS ord kom till Jeremia. Han sade: Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Gå och säg till Juda män och till Jerusalems invånare: Skall ni inte ta emot tillrättavisning och lyssna till mina ord? säger HERREN. Det bud som Jonadab, Rekabs son, gav sina barn att de inte skulle dricka vin har de hållit och än i dag dricker de inte vin, eftersom de lyder sin faders befallning.” (Jer. 35:12-14)

Här ställs rekabiternas lydnad som kontrast till Hans folks olydnad och uppror, då de inte ville ta emot Hans tillrättavisning och varning. Rekabiterna löd sin faders befallning och vägrade låta sig frestas till överträdelse av vad han hade befallt. Israel däremot (175) vägrade att lyssna till Herren. Han säger: ”Men själv har jag talat till er och ni har inte lyssnat till mig. Gång på gång har jag sänt till er mina tjänare profeterna och låtit säga: Vänd om var och en från sin onda väg, bättra ert sätt att leva och följ inte efter andra gudar, så att ni tjänar dem. Då skall ni få bo i det land som jag har givit er och era fäder. Men ni slog dövörat till och lyssnade inte på mig. Eftersom detta

folk inte har gjort som jag har sagt, så som Jonadabs, Rekabs sons, efterkommande har följt den befallning som deras fader gav dem, därför säger HERREN, härskarornas Gud, Israels Gud, så: Se, över Juda och alla Jerusalems invånare skall jag låta all den olycka komma som jag har uttalat över dem, därför att de inte lyssnade när jag talade till dem och inte svarade när jag kallade på dem.”

Till rekabiternas hus sade Jeremia: ”Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Därför att ni har följt er fader Jonadabs befallning och hållit alla hans befallningar och på allt sätt gjort som han har befallt er, därför säger HERREN Sebaot, Israels Gud, så: Jonadab, Rekabs son, kommer alltid att ha en avkomling i tjänst inför mitt ansikte.” (Jer. 35: 15-19)

Rekabiterna fick beröm för att de var beredda och villiga att lyda, medan Guds folk inte ville låta sig tillrättavisas av sina profeter. Eftersom Han hade talat till dem, men de inte hade lyssnat, eftersom Han hade kallat på dem men de inte hade svarat, därför uttalade Han Sin dom mot dem. Jeremia upprepade Herrens berömmande ord till de trogna rekabiterna och uttalade välsignelser över dem i Guds namn. På det sättet lärde Gud Sitt folk att trohet och lydnad mot Hans krav kommer att återspeglas tillbaka till dem i form av välsignelser, liksom rekabiterna blev välsignade på grund av sin lydnad mot sin faders befallning.

När en god och klok faders anvisningar, en fader som använde de bästa och mest effektiva medlen för att skydda kommande släkten mot omåttlighetens onda, när hans anvisningar följdes så noggrant, borde (176) Guds auktoritet hållas lika mycket mer i aktning, som Han är heligare än människor. Han är vår Skapare och Befälhavare, obegränsad när det gäller makt och fruktansvärd när det gäller att döma. I nåd använder Han en mängd medel för att få människor att inse och ångra sina synder. Om de fortsätter att ignorera Hans tillrättavisningar och handla mot Hans uttryckliga vilja, kommer det att leda till undergång. Guds folks framgång bevaras nämligen enbart genom Hans nåd, genom Hans himmelska budbärarens omsorg. Han kommer inte att uppehålla och bevara ett folk som inte fäster något avseende vid Hans råd och avvisar Hans tillrättavisningar.

Guds varningar avvisas.

Jeremia hade redan fråntagits sin frihet därför att han ville lyda Gud och ge kungen och andra betrodda personer i Israel de varningar, som han hade fått från Guds mun. Israeliterna ville inte acceptera dessa tillrättavisningar och inte heller att deras livsstil blev ifrågasatt. De hade visat stor vrede och stort förakt för tillrättavisarens ord och för de domar, som förutsades komma över dem om de fortsatte att vara upproriska mot Herren. Trots att Israel inte ville lyssna till de gudomliga råden, gjorde detta inte dessa råd mindre verkningsfulla. Gud slutade inte att tillrättavisa och att hota dem med Sitt missnöje och Sina domar, som inte ville lyda Honom.

Herren befälde Jeremia och sade: ”Tag en bokrulle och skriv i den upp alla de ord som jag har talat till dig angående Israel och Juda och alla hednafolk, från den dag då jag talade till dig i Josias tid ända till i dag. Kanske

skall Juda hus vända om var och en från sin olyckas väg, när de hör om all den olycka som jag tänker låta komma över dem. Då skall jag förlåta dem deras missgärning och deras synd.” (Jer. 36:2- 3)

Här visas Herrens ovilja att ge upp Sitt syndiga folk. Och eftersom Han fruktade att Israel hade försummat Hans tillrättavisningar och varningar i så hög grad, att de låtit dem glömmas bort på nytt, skjuter Han upp Sina domar och ger dem en fullständig (177) repetition av deras olydnad och försvarande synder ända från Josias tid ned till deras egen tid och en upprepning av de domar Han uttalade till följd av deras överträdelser. Därigenom fick de ett nytt tillfälle att se sin synd och ångra den. Här ser vi att Gud inte finner någon glädje i att plåga Sitt folk, utan med en omsorg som överträffar en fader som hyser medkänsla med ett trilskt barn, ber Han enträget Sitt vandrande folk att vända om till lydnad.

I lydnad för Guds befallningar läste profeten Jeremia upp de ord som Herren gav honom för Baruk, hans skrivare, som skrev ned dem i en rulle. Se Jer. 36:4. Detta budskap var en tillrättavisning av Israels många synder och en varning för de konsekvenser de skulle medföra om de fortsatte med sin onda livsstil. Det var en allvarlig vädjar om att de måtte upphöra med sina synder. När detta hade skrivits ned, satte Jeremia, som var tillfångatagen, sin skrivare till att läsa upp rullen för folket, som var samlat i Herrens hus på en fastedag. Profeten sade: ”Kanske skall de då bönfälla inför HERREN och vända om var och en från sin onda väg. Ty stor är den vrede och den förbittring som HERREN har uttalat över detta folk.”

Skribenten lydde profeten och rullen blev uppläst för hela Juda befolkning. Men inte nog med det. Han befalldes att läsa upp det för furstarna. De lyssnade med stort intresse och fruktan skriven i deras ansikten när de ställde frågor till Baruk om denna mystiska skrift. De lovade att berätta allt för kungen som de hade hört om honom och hans folk, men gav skrivaren rådet att gömma sig, eftersom de fruktade att kungen skulle förkasta det vittnesbörd, som Gud hade gett genom Jeremia och inte bara försöka att döda profeten utan också hans skrivare.

När kungen genom furstarna fick veta vad Baruk hade läst, gav han genast befallning om att rullen skulle föras till honom och läsas upp inför honom. Men i stället för att bry sig om dess varningar och skälva för den fara som hängde över honom själva och hans folk, kastade han den ursinnigt i elden, trots att några särskilda personer som han hade stort förtroende för hade bett honom att inte bränna (178) den. När denne onde monarks vrede väcktes mot Jeremia och hans skrivare, sände han genast bud om att de skulle gripas. ”Men HERREN hade gömt undan dem”. (Jer. 36:26) Sedan kungen hade bränt upp den heliga rullen, kom Guds ord till Jeremia. Han sade: ”Tag dig en annan rulle och skriv i den allt som stod i den förra rullen, den som Jojakim, Juda kung, brände upp. Men om Jojakim, Juda kung, skall du säga: Så säger HERREN: Du har bränt upp denna rulle och sagt: Varför har du skrivit i den att kungen i Babel skall komma och fördärva detta land och göra slut på både människor och djur?” (Jer. 36: 28- 29)

En barmhärtig Gud hade nådigt varnat folket för deras bästa. ”Kanske”, sade den medkännande Skaparen, ”skall Juda hus vända om, var och en från sin olyckas väg, när de hör om all den olycka som jag tänker låta komma över dem. Då skall jag förlåta dem deras missgärning och deras synd.” (Jer. 36:2- 3) Gud hyser medlidande med människors blindhet och motsträvighet. Han sänder ljus till deras förmörkade förstånd genom tillrättavisningar och hotelser och får de mest inbiliska att lägga märke till sin okunnighet och att ångra sina fel. Han skulle vilja få den mest självbelätne att känna sig missnöjd med sina resultat och att söka större välsignelse genom en närmare kontakt med himlen.

”Guds avsikt är inte att sända budbärare, som vill berömma och smickra syndare. Han överlämnar inga fredsbudskap för att invagga den ohelige i en köttslig trygghet. Han lägger i stället tunga bördor på den felandes samvete och genomborrar hans själ med skarpa pilar av fällande domar. De tjänande änglarna förmedlar till honom Guds fruktansvärda domar, för att fördjupa hos honom en känsla av hans stora brist. De framkallar hos honom det plågade ropet: ”Vad skall jag göra för att bli frälst?” Den hand, som ödmjucar till stoftet, tillrättaviser synd och låter stolthet och äregirighet komma på skam, lyfter upp den ångerfulle och plågade och frågar honom med djupaste sympati: ”Vad vill du att jag skall göra för dig?”

När människan har syndat mot en helig och nådig Gud, kan hon inte göra något bättre än att uppriktigt ångra sig och bekänna sina fel under tårar och med sin själs bitterhet. Detta är vad Gud kräver av honom. Han kommer inte att acceptera mindre än ett förkrossat (179) hjärta och en ångerfull ande. Men kungen och hans herrar avvisade, i högmod och stolthet, Guds inbjudan att vända tillbaka. De ville inte ge akt på denna varning och ångra sig. Detta storslagna tillfälle var deras sista. Gud hade förklarat att om de inte ville lyssna på Hans röst, skulle Han drabba dem med ett fruktansvärt straff. De vägrade att lyssna och han fällde Sina domar över Israel; Han tillät en särskild vrede att drabba den människa, som högmodigt satte sig upp mot den Allsmäktige.

”Därför säger HERREN så om Jojakim, Juda kung: Ingen arvinge till honom skall sitta på Davids tron, och hans döda kropp skall kastas bort och utsättas för dagens hetta och nattens kyla. Jag skall straffa honom, hans efterkommande och hans tjänare för deras missgärning, och jag skall låta komma över dem och över Jerusalems invånare och över Juda män, all den olycka som jag har uttalat över dem, eftersom de inte har velat höra.” (Jer. 36: 30- 31)

Att bokrullen brändes upp blev inte slutet på det hela. De skrivna orden var lättare att göra sig av med än den tillrättavisning och varning som de innehöll och det plötsliga straff, som Gud hade uttalat skulle drabba det upproriska Israel. En ny skriftrulle med samma innehåll iordningställdes av skrivaren på Herrens befallning. Den Oändliges ord skulle inte ödeläggas. ”Då tog Jeremia en annan rulle och gav den åt sekreteraren Baruk, Nerias son. Och han skrev efter Jeremias diktamen ner i den allt som hade stått i den bokrulle som Jojakim, Juda kund, hade

bränt upp i eld. Och till detta lades många liknande ord.” (Jer. 36:32)

Gud sänder inte domar över Sitt folk utan att först varna dem så att de kan ångra sig. Han använder varje medel för att föra dem tillbaka till lydnad och straffar inte deras synder med domar, förrän Han har gett dem riktiga tillfällen att ångra sig. Människors vrede försökte hindra Guds profets arbete genom att beröva honom hans frihet, men Gud kan tala till människor genom fångelsemurar och ändå dra mer nytta av Sina tjänare genom de medel som deras förföljare försöker att begränsa deras konsekvenser med.

(180) Många föraktar nu de trofasta tillrättavisningar som getts av Gud i vittnesbörd. Jag har blivit visad att några i vår tid till och med har gått så långt, att de bränt de nedskrivna tillrättavisningarna och varningarna, liksom Israels onde kung gjorde. Men motstånd mot Guds hotelser hindrar inte att de går i uppfyllelse. Att trotsa Herrens ord, då de förmedlats av Hans utvalda redskap, kommer bara att framkalla Hans vrede och i sista instans leda till undergång för överträdaren. Harm tänds ofta i syndarens hjärta mot det ombud som Gud väljer till att förmedla Hans tillrättavisningar. Så har det alltid varit och samme ande är verksam i dag, som den som förföljde och tog Jeremia till fånga för att han var lydig mot Herrens ord.

Samtidigt som människor inte bryr sig om upprepade varningar, är de tillfreds med falska läror, som smickrar deras fåfänga och stärker deras synd, men som inte hjälper dem på nödens dag. Guds utvalda tjänare borde med frimodighet och tålmod möta vilka svårigheter och vilket lidande som helst på grund av tillrättavisning, försummelse eller felaktig framställning, därför att de troget fullgör den uppgift som Gud har gett dem. De borde tänka på att de gamla profeterna och världens Frälsare också fick utstå misshandel och förföljelser för världens skull. De måste förvänta sig lika mycket motstånd som när bokrollarna, som skrivits efter Guds diktamen, blev brända.

Herren gör ett folk lämpligt för himlen. Karaktärsbrist, envishet, egenkärlek, avgudadyrkan, ovänlig kritik, hat och strid uppväcker Guds vrede och måste övervinnas av Hans laglydiga folk. De, som lever i dessa synder, är bedragna och är förda bakom ljuset genom Satans list. De tror, att de befinner sig i ljuset trots att de famlar i mörker. De knotar bland oss nu, precis som det var några som knotade i det gamla Israel. De som genom oförståndig sympati uppmuntrar människor till uppror, när deras egenkärlek gör ont vid en välförtjänt tillrättavisning, är inte Guds vänner, den store Tillrättavisarens vänner. Gud kommer att sända tillrättavisningar och varningar till Sitt folk så länge de fortsätter på jorden.

(181) De som tappert tar ställning för den rätta sidan, som uppmuntrar till underkastelse under Guds uppenbarade vilja och stärker andra i deras strävanden att lägga bort sina felaktiga gärningar, är verkliga vänner till Herren, som i kärlek försöker rätta Sitt folks fel, så att Han skall kunna två dem och rena dem från all smitta och göra dem passande för Hans heliga rike.

Sidkia blev Jojakims efterföljare när det gällde att regera i Jerusalem. Men varken den nye kungen eller hans hov eller landets folk lyssnade till Herrens ord genom Jeremia. Kaldeerna började belägra Jerusalem, men upphörde med detta en tid för att vända sig mot egyptierna. Sidkia sände en budbärare till Jeremia och bad honom be till Israels Gud för deras skull. Profetens fruktansvärda svar blev emellertid att kaldeernas här skulle komma tillbaka och ödelägga staden. På det sättet visade Herren dem hur omöjligt det är för människor att avvärja en gudomlig dom. ”Så säger HERREN: Bedra inte er själva genom att tänka: Kaldeerna skall helt säkert dra sig tillbaka från oss. Ty de skall inte ge sig av. Även om ni skulle slå kaldeernas hela här som strider mot er så att endast några sårade män blev kvar av dem, så skulle de resa sig upp var och en i sitt tält och bränna upp denna stad i eld.” (Jer. 37: 9- 10)

Jeremia betraktade sin uppgift som avslutad och försökte lämna staden, men han hindrades av en av de falska profeternas söner, som rapporterade att Jeremia höll på att ansluta sig till fienden. Jeremia förnekade denna lögnaktiga anklagelse, men trots detta fördes han tillbaka. Furstarna var beredda att sätta tilltro till den falske profeten eftersom de hatade Jeremia. De verkade tro att det var han, som hade dragit den olycka över dem, som han hade förutsagt för dem. I sin vrede slog de honom och kastade honom i fångelse.

När Jeremia hade suttit många dagar i fångelsehålan, sände kung Sidkia bud efter honom och frågade honom i hemlighet om han hade några ord från Herren. Jeremia upprepade på nytt sin varning, att nationen skulle överlämnas i den babyloniske kungens hand.

(182) ”Sedan frågade Jeremia kung Sidkia: ’På vad sätt har jag handlat orätt mot dig, dina tjänare och detta folk, eftersom ni har satt mig i fångelse?’ Och var är nu era profeter, som profeterade för er: Kungen i Babel skall inte anfalla er och detta land? Så hör mig nu, min herre konung. Lyssna till min bön och sänd mig inte tillbaka till skrivaren Jonatans hus, för då kommer jag att dö där’. Då befallde kung Sidkia att man skulle hålla Jeremia i förvar på vaktgården, och man gav honom en kaka bröd om dagen från Bagargatan, till dess att det var slut på allt brödet i staden. Och Jeremia blev kvar på vaktgården.” (Jer. 37: 18- 21)

Den onde kungen vågade inte öppet visa någon tro på Jeremia, men hans fruktan fick honom att söka information hos honom. Trots detta var han för svag för att trotsa sina adelsmäns och folkets missnöje och underordna sig Guds vilja så som den förklarades av profeten. Till sist gick ämbetsmän i betrodd ställning, som var ursinniga över att Jeremia ständigt profeterade onda händelser till kungen och sade att så länge profeten levde skulle han inte upphöra att förutsäga katastrofer. De påstod att han var en fiende till nationen och att hans ord hade försvagat folkets händer och fört olycka över dem och de ville låta döda honom.

Den fege kungen visste att dessa anklagelser var falska, men för att lugna ämbetsmännen i nationens höga och inflytelserika ställningar, låtsades han tro deras lögn och

överlämnade Jeremia i deras händer för att göra vad de ville med honom. Följaktligen kastades profeten ”i kungasonen Malkias brunn på vaktgården. De släppte ner Jeremia med rep. I brunnen fanns inget vatten, men dy, och Jeremia sjönk ner i dyn.” Men Gud gjorde människor vänligt sinnade mot honom, som enträget vädjade till kungen för Jeremias skull och på nytt fick honom flyttad till fängelseavdelningen.

Kungen sände på nytt i hemlighet bud efter Jeremia och bad (183) honom ingående berätta om Guds avsikt med Jerusalem. ”Jeremia sade till Sidkia: ’Om jag säger dig något, kommer du då inte att döda mig? Och om jag ger dig ett råd, så kommer du inte att lyssna till mig.’” Då svor kung Sidkia i hemlighet en ed till Jeremia: ”Så sant HERREN lever, han som har givit oss livet: Jag skall inte låta döda dig och inte heller utlämna dig åt de män som står efter ditt liv.” Då sade Jeremia till Sidkia: ”Så säger HERREN, härskarornas Gud, Israels Gud: Om du ger dig åt den babyloniske kungens furstar skall du få leva, och denna stad skall då inte brännas ner, utan du och ditt hus skall få leva. Men om du inte ger dig åt den babyloniske kungens furstar, skall denna stad överlämnas i kaldeernas hand, och de skall bränna ner den och själv skall du inte komma undan deras händer.” Men kung Sidkia sade till Jeremia: ”Jag är rädd för de judar som har gått över till kaldeerna. Kanske skall man lämna mig i deras händer och de skall då behandla mig illa.” Jeremia sade: ”De skall inte utlämna dig. Lyssna nu till HERRENS röst i det jag säger till dig, så skall det gå dig väl och du skall få leva.” (Jer. 38: 15, 16, 17- 18, 19, 20)

Här visades Guds långmodiga barmhärtighet. Till och med så här sent kunde folkets liv sparas och staden räddas från storbrand, om de underordnade sig Hans krav. Kungen däremot menade att han hade gått för långt för att ångra sig. Han var rädd för judarnas liv, rädd för att bli förlöjligad, rädd för sitt liv. Det var alltför förödmjukande att vid denna sena tidpunkt säga till folket: ”Jag erkänner att Herrens ord har talats genom Hans profet Jeremia. Jag vågar inte föra krig mot fienden, efter alla dessa varningar.”

Under tårar bönföll Jeremia kungen att rädda sig själv och folket. Under smärta försäkrade han honom att han inte kunde fly undan med livet i behåll och att alla hans ägodelar skulle tillfalla Babylons kung. Han kunde rädda staden om han ville. Han hade emellertid slagit in på fel väg och (184) ville inte gå samma väg tillbaka. Han beslöt sig för att följa de falska profeternas och människornas råd, som han verkligen föraktade och som gjorde narr av hans karaktärssvaghet, genom att så snabbt ge efter för deras önsknings. Han gav upp sin mandoms fullkomliga frihet för att bli en krypande slav för offentligt motstånd. Även om han inte hade någon bestämd ond avsikt, hade han inte heller någon fasthet att frimodigt stå upp för det rätta. Även om han blivit övertygad om sanningen i Jeremias uttalande, hade han inte moralisk motståndskraft att lyda hans råd, utan fortsatte hela tiden i fel riktning.

”Han var också för svag för att vilja låta sina hovmän och sitt folk få veta att han hade haft ett samtal med profeten,. Så långt hade fruktan för människor tagit hans sinne i besittning. Om denne fege härskare frimodigt hade stått

upp inför folket och sagt, att han trodde på profetens ord, som redan var till hälften uppfyllda, vilken katastrof kunde då inte ha avvärijts! Han borde ha sagt: ”Jag vill lyda Herren och rädda staden från fullständig ödeläggelse. Jag vågar inte bortse från Guds bud på grund av fruktan för människor eller ynnest från dem. Jag älskar sanningen, jag hatar synd och jag vill följa Israels Mäktiges råd. Då skulle folket ha respekterat hans mod och de som vacklade mellan tro och otro skulle ha intagit en bestämd ståndpunkt för det rätta. Just denna frihet från fruktan och detta rätta sätt att handla skulle hos hans undersåtar ha ingjutit beundran och lojalitet. Han kunde ha fått stort stöd och Israel skulle ha besparats otaliga brandolyckor, massakrer och hungersnöd.

Men Sidkias svaghet var en förbrytelse, som han fick betala ett fruktansvärt straff för. Fienden svepte utan motstånd fram över staden som en lavin och ödelade den. De hebreiska härarna slogs tillbaka i förvirring. Nationen var besegrad. Sidkia togs tillfångas och hans söner dräptes framför hans ögon. Sedan fördes han bort från Jerusalem som fånge och hörde sitt olyckliga folks skrik och dånet från de flammor, som förtärde deras hem. Hans ögon blev utstuckna och när han kom till Babylon omkom han ömkligt. (185) Detta var straffet för otro och att man följde råd som inte kom från Gud.

Det är många falska profeter i vår tid, för vilka synd inte verkar särskilt motbjudande. De beklagar sig över att folks frid i onödan störs av Guds budbärarens tillrättavisningar och varningar. Precis som för dem vaggas de syndares själar till en ödesdiger ro med sina behagliga och bedrägliga läror. Det gamla Israel blev alltså förgjort på grund av fördärvade prästers smickrande budskap. Deras förutsägelser om välstånd var behagligare än budskapet från den sanna profeten, som rådde till ånger och underkastelse.

Guds tjänare bör visa en öm medkänsla och visa alla, att de inte är påverkade av några personliga motiv i sitt umgänge med folket och att de inte finner något nöje i att ge vredesbudskap i Herrens namn. Men de får aldrig rygga tillbaka från att påpeka synder, som fördärvar Guds bekännande folk och inte heller upphöra med att få dem att vända sig bort från sina fel och lyda Herren.

De, som försöker dölja synd och försöker göra den mindre försvårande för lagbrytarens sinne, utför de falska profeternas arbete och måste förvänta sig Guds vrede som svar på ett sådant sätt att handla. Herren kommer aldrig att anpassa Sina vägar efter en fördärvad människas önsknings. Den falske profeten fördömde Jeremia för att plåga folket med sina stränga förutsägelser. Han försökte lugna dem genom att lova framgång. Han menade att det stackars folket inte hela tiden skulle påminnas om sina synder och hotas med straff. Detta tillvägagångssätt stärkte folket till att stå emot den sanna profetens råd och förstärkte deras fiendskap mot honom.

Gud har ingen sympati för den, som gör sådant som är ont. Han ger ingen frihet att dölja sitt folks synder, inte heller till att ropa ”frid, frid”, när Han har förklarat att det inte kommer att vara frid för den ogudaktige. De som

anstiftar uppror mot de tjänare, som Gud har sänt för att få ut Sina budskap, de gör uppror mot Herrens ord.

Trofast tillrättavisning är nödvändig

(186) Följande vittnesbörd fick jag i min senaste vision den 5 januari 1875. Jag skrev det i mitt tält mellan mötena vid lägermötet i Vermont i augusti 1875. Det beskriver hur situationen var i ___ i januari 1875. Utvecklingen under den följande sommaren har helt rättfärdigat den skenbara strängheten i vittnesbördet. I september läste jag delar av det för denna församling och ett stort arbete påbörjades bland våra medarbetare. För den och andra församlingars nytta ger jag ändå vittnesbördet i detta ödmjuka arbete.

Mörker tar kontrollen där endast Guds ande borde härska. Men få, som involverar sig i arbetet, inser nödvändigheten av att ha en personlig ansträngning och ett personligt ansvar oavsett vilken avdelning de har ansvar för. Få känner heligheten i det arbete de är involverade i. De betraktar det som en vanlig nivå med ordinär verksamhet.

Själviskheten råder över många, som borde veta att ett liv i självupppoffrande kärlek är ett fridfullt och fritt liv. De som söker lyckan genom att tillfredsställa sig själva och huvudsakligen följer sina egna intressen är på fel spår för att säkerställa lycka även på jorden. Var och en som är opålitlig i det minsta i sina uppgifter är opålitlig också i det stora. Om han försummar att troget utföra de små uppgifter han får, bevisar han sig oförmögen att bära ett tyngre ansvar; Han visar att han inte är helhjärtad i sin tjänst och att han inte har haft något öga riktat mot Guds härlighet.

Somliga är snabbare att definiera de plikter som tillhör andra och inser den fulla betydelsen av *deras* ansvar, men försummar att se sin egen skyldighet lika snabbt. Personlig trovärdighet och personligt ansvar finns det ett särskilt behov av på hälsoinstitutionen (nu sanatoriet), på kontoret, i församlingen och i skolan. Om alla som är knutna till dessa institutioner lyssnade ivrigt, för att höra vad Jesus vägledde *dem* till att göra, i stället för att säga vad den och den skall göra, skulle vi (187) få bevittna en stor förändring inom Guds verks alla avdelningar. Om varje hjärtas språk var, ”Jag måste lyssna till Kristi lära och lyda Hans röst; ingen kan utföra min uppgift i mitt ställe; andras omsorg kan aldrig reparera vad jag har försummat”, - om vi tänkte så, skulle vi kunna se Guds verk ha framgång på ett sätt som det aldrig tidigare har haft.”

Det är detta som hindrar, att människor väntar på att andra skall göra det som måste göras, som resulterar i andlig utmattnings. Att spara på sina krafter är ett säkert sätt att göra krafterna mindre. Jesus kräver ovillkorlig lydnad och villig underkastelse av alla Sina tjänare. Det får inte vara någon tvekan eller självtillfredsställelse i Kristi tjänst. Det råder ingen samstämmighet mellan Kristus och Belial. Vilken brist på helgelse till Guds verk, vilken brist på ansvarskänsla har det inte varit i ___.

A:s hjärta har inte varit helgat åt Gud. Han har förmågor och talenter som han måste avlägga räkenskap för inför alla tings store Givare. Hans hjärta har varit ohelgat och hans liv är ovärdigt hans bekännelse. Trots detta har han varit nära knuten till Guds heliga verk i mer än tjugo år. Vilket ljus har han inte haft, vilka privilegier! Han har kunnat glädja sig åt de mest enastående tillfällen att utveckla en solid kristen karaktär. Kristi ord, när Han grät över Jerusalem, kan användas om: ”Tänk om du i dag hade förstått, också du, vad som ger dig verklig frid. Men nu är det fördolt för dina ögon.” Ett straff från Gud hänger över dig, ”därför att du inte förstod den tid då Herren besökte dig.” (Luk. 19:42, 44)

B är av samma sort men inte lika självisk. Båda älskar nöjen mer än Gud. Deras livsstil hör överhuvudtaget inte ihop med det kristna livet. De saknar stabilitet, nykterhet och helgelse åt Gud. Hos B är nådens verk i stort sett alltför ytligt. Han vill bli en kristen, men strävar inte efter att vinna seger över självet och efter att leva upp till sin övertygelse om rätt och fel. Gärningar kan accepteras av Gud, inte tomma ord och avsikter.

A, du har hört Guds ord i tillrättavisningar, i råd, i varningar lika väl som i kärleksfulla böner. Men att höra (188) är inte tillräckligt. ”Var ordets görare, inte bara dess hörare, annars bedrar ni er själva.” (Jak. 1:22) Det är lätt att ryckas med av strömmen och ropa ”Hosianna” tillsammans med mängden, men i vardagslivets stillhet, där det inte är någon särskild spänning, kommer prövningen för sann kristen tro. Det är då som ditt hjärta blir kallt och din iver minskas och religiösa aktiviteter förefaller dig osmakliga.

Du försummar tydligt att göra Guds vilja. Kristus säger: ”Ni är mina vänner, om ni gör vad jag befäller er.” (Joh. 15:14) Detta är det villkor, som ställs. Detta är det prov som avgör människans karaktär. Känslor är ofta bedrägliga, inte sinnesrörelser utgör ingen säker trygghet, för de växlar och påverkas av yttre omständigheter. Många vilsledds genom att förlita sig på känslomässiga intryck. Det avgörande är: Vad *uträttar* du för Kristus? Vilka upppoffringar gör du? Vilka segrar vinner du? En övervunnen självisk ande, en frestelse att försumma plikten som har stått emot, en lidelse som undertryckts och en villig, glad lydnad mot Kristi vilja - detta är ett långt större bevis på, att du är ett Guds barn än ryckvis fromhet och känslomässig gudsfuktan.

Ni har båda tyckt illa om tillrättavisning. Det har alltid gett upphov till missnöje och knotande i era hjärtan mot er bäste Vän, som alltid har försökt att göra er gott och som ni var och en har anledning att respektera. Ni har skiljt er från Honom och har irriterat Guds Ande genom att sätta er upp mot de ord, som Han har gett Sina tjänare att säga om er livsstil. Ni har inte lyssnat till dessa varningar och har därmed förkastat Guds Ande och vänt den från era hjärtan och har blivit vårdslösa och likgiltiga genom ert sätt att uppträda.

”Bror A, du borde ha fått en värdefull erfarenhet under de många år som du har blivit välsignad av det stora ljus, som Gud har låtit lysa över din väg. Jag hörde en stämma säga om dig: ”Det är ett ofruktbart träd. Varför skall dess

fruktlösa grenar skugga den plats som ett träd fullt av frukt skulle kunna ha glädje av? Hugg ner det! Varför skall det få suga ut jorden?" Då hörde jag det bönfallande tonfallet från Barmhärtighetens ljuva röst säga: "Skona det lite till. Jag vill (189) gräva omkring dess rötter; jag vill beskära det. Ge det en chans till. Om resultatet inte blir bra kan du hugga ner det." (Se Luk. 13:6 - 9) Så det improduktiva trädet tillåts få ytterligare någon provotid, lite längre tid för det ofruktsamma livet att blomstra och bära frukt. Kommer detta beviljade tillfälle att bli till nytta? Kommer varningarna från Guds Ande att bli beaktade? Jesu ord om Jerusalem, efter att staden hade ignorerat frälsningen, som så generöst uttalades av dess Frälsare, uttalas också i allt väsentligt till dig: "Jerusalem, Jerusalem! ... Hur ofta har jag inte velat samla dina barn så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna, men ni ville inte". (Luk. 13:34) Kristus bönföll, Han inbjöd, men Hans kärlek förblev obesvarat av det folk, som Han kom för att frälsa. Du har inte på något sätt handlat bättre på *din* dag än de stackars, självbedragna och förblindade judarna gjorde på sin. Du kunde ha utnyttjat dina privilegier och tillfällena och utvecklat en kristen karaktär, men ditt hjärta har varit upproriskt och du "*ville inte*" ödmjuka dig själv till att bli sant omvänd och leva i lydighet mot Guds krav.

De oförnuftiga känslor och klaganden som en del har gett uttryck för, har också förbittrat din själ, även du inte har vågat säga det klart ut med samma resultat. Det hade varit bättre för kontoret och för alla berörda om du hade blivit skild från det för några år sedan. Ju mer ljus du hade fått, desto fler privilegier du hade glatt dig åt, desto mindre uppriktighet och rättfärdighet har du visat. Ditt hjärta har varit köttligt och du har försummat Guds uttryckliga ord. Trots att du har skyddats med varningar och råd och har fått det starkaste bevis på att Gud var med i detta och att Hans stämma talade till dig, har du ändå ringaktat och förkastat de högtidliga tillrättavisningarna och fortsatt på din egoistiska och viljestarka väg.

Ibland har din fruktan väckts, men du har fortfarande inte insett ditt olyckliga andliga tillstånd och absoluta fara. Du har upprepade gånger fallit tillbaka i samma likgiltighet och självupptagenhet. Din ånger är aldrig tillräckligt djup för att fullkomna den fullständiga reformationen. Du har utfört ett ytligt arbete, men inte den fullständiga förvandling (190) som är nödvändig för att kunna godkännas hos Gud. "Den som följer mig", säger Kristus, "skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus". (Joh. 8:12) Men under större delen av ditt bekända kristna liv har du vandrat i mörker därför att du inte har tagit kontakt med himlen och tagit emot Guds Andes rena ljus.

Om du hade ett dagligt umgänge med Herren och vårdade kärlek till själar, skulle du växa ur självet och bli en allvarlig medarbetare i Herrens vingård. Du skulle inse hur den trofasta pliktuppfyllelsen i livets uppgifter skulle beskydda dig mot egenkärlek och självtillfredsställelse. Du har inte varit tillräckligt uthållig när det gäller att få en större erfarenhet varje dag. I detta avseende borde du vara en pålitlig människa i vilken ansvarsfull ställning som helst, men självupptagenhet har präglat allt som du har haft med att göra. Du har varit klok efter eget huvud, men har misslyckats med att samla visdom från de många årens erfarenhet.

B har inte burit frukt. Han kunde ha gått ständigt framåt, vuxit i nåden, men det yttre utseendet verkar vara viktigare för honom än den inte prydnaden också när det gäller den ödmjuka och stilla andens klädnad, som Gud räknar som mycket värdefull. Icke-troende som har arbetat på kontoret men som inte har fått ljus från sanningen för vår tid, som du har fått, har inte desto mindre varit långt mer trofasta och samvetsgranna än någon av er, som jag riktar mig till. Om ni uthålligt hade samlat med Kristus, skulle en del av dessa nu vara tillsammans med oss i sanningen. Men er livsstil har varit en stötesten för dem. Gud ser på dessa icke-troende med större ömhet och ynnest än på dem, som tror sanningen och trots detta förnekar Honom i sina gärningar. Den tro som läggs åt sidan när det passar dem och tas på och av som en klädnad, är inte Kristi religion, utan något oäkta, som inte består ens vid den här världens prövning.

Sann religion märks alltid tydligt i våra ord och vårt uppträdande och i varje handling i livet. Hos Kristi efterföljare bör religion aldrig skiljas från affärsangelägenheter. De bör gå hand i hand och Guds bud skulle det i varje avseende (191) tas sträng hänsyn till i alla detaljer är det gäller världsliga saker. Vetskapen om att vi är Guds barn borde ge en god klang av karaktär också för vardagslivets plikter. Det gör oss inte ljumma i våra uppgifter utan innerliga i anden. En sådan religion består en kritisk världs rannsakan med den integritet som ett rent samvete ger.

Var och en som arbetar på kontoret bör betrakta sig själv som Guds förvaltare och bör utföra sitt arbete med noggrannhet och pålitlig vaksamhet. Den ständiga frågan bör vara: "Stämmer detta med Guds vilja? Kommer detta att behaga min Förlossare?" Bibelns religion upphöjer förnuftet tills Kristus är inblandad i alla tankarna. Varje handling, varje ord, varje ögonblick i våra liv bör bära vår heliga tros avtryck. Alltings slut är nära och vi har ingen tid att förspilla eller till att använda för nöjen, som strider mot Guds avsikter.

Herren är inte att leka med. De som försummar Hans nådegåvor och välsignelser på denna möjligheternas dag, kommer att dra på sig själva ett mörker som de inte förmår tränga igenom och kommer att söka Guds vrede. Sodom och Gomorra drabbades av den Allsmäktiges förbannelse på grund av sin synd och orättfärdighet. På samma sätt finns det i vår tid sådana som har missbrukat Guds barmhärtighet och ringaktat Hans varningar. Sodom och Gomorra kommer att möta större fördragsamhet på domens dag, än de som bär Kristi namn och trots detta vanäras Honom genom ett ohelgat liv. Denna grupp hopar över sig själva ett fruktansvärt straff, när Gud i Sin vrede skall straffa dem med Sina domar.

Syndare, som inte har fått det ljus och de privilegier som sjundedags adventister fått, kommer i sin brist på kunskap att ha en bättre ställning inför Gud, än de som har varit opålitliga, samtidigt som de varit i nära kontakt med Hans verk och bekant sig älska och tjäna Honom. Kristi tårar på berget kom från ett ångestfyllt hjärta, som brister på grund av Hans obesvarade kärlek och Hans utvalda folks otacksamhet. Han hade arbetat outtröttligt på att frälsa dem från det öde, som de föreföll att vara fast beslutna att dra

över sig själva, men de avvisade Hans barmhärtighet och kände inte igen (192) sin besökelsestid. Deras privilegierade tid var slut. Ändå var de så förblindade av synd, att de inte insåg det.

Jesus såg ned genom århundraden ända till ändens tid och tog upp alla de människors saker, som hade besvarat Hans kärlek och förmaningar med egenkärlek och försummelse. Och till alla som lönar Honom på det sättet, ger Han dessa högtidliga ord och förklarar att de inte känner igen sin besökelsestid. Judarna samlade vedergällningens mörka moln omkring sig och många i dag drar på samma sätt på sig Guds vrede, eftersom tillfällen inte utnyttjas, Jesu råd och kärlek förhånas och Hans tjänare föraktas och hatas för att de säger sanningen.

Det finns ingen plats på jordens yta, där ett så stort ljus har getts som i _____. Inte ens det gamla Jerusalem var så privilegierat med himlens ljustrålar, som lyste på den väg som folk skulle gå. Ändå har de inte vandrat i trofast lydnad, i ljusets fulla strålgång och tjänat Gud natt och dag. En sjuklig och förkrympt religion är följden av att inte följa Herrens Andes uppenbarade ljus. Kraften och kärleken växer när den används och de kristna nådegåvorna kan endast utvecklas genom att de omsorgsfullt odlas.

Disciplin är nödvändig i familjen.

Mångas tillstånd i _____ är verkligen alarmerande, i synnerhet för de flesta unga. Familjer har flyttat till platsen inte för att vara en börda för församlingen utan för att bli den till hjälp. För ett avsevärt antal medlemmar har resultatet blivit det rakt motsatta. Föräldrar försummar att uppfostra sina barn ordentligt och det har varit den onda källan i många familjer. De unga har inte tyglats så som de borde. Föräldrar har försummat att följa anvisningar i Guds ord om detta och barnen har tyglarna i sina egna händer. Konsekvensen är, att de faktiskt styr sina föräldrar i stället för att stå under deras auktoritet.

(193) Föräldrarna är blinda för sina barns egentliga tillstånd, som helt har lyckats bedra dem. Men de, som har förlorat kontrollen över sina barn, är inte glada över att andra vill styra dem eller påpeka deras brister, i avsikt att tillrättvisa dem. Guds verk har blivit försenat i _____ av föräldrar, som för med sig sina oregerliga och oppfostrade barn till denna stora församling. Många lever ständigt försummelse av sin plikt att uppfostra sina barn i Herrens tukt och förmaning. Trots detta är det just de som talar mest om de ungas ondska i _____, samtidigt som det är deras egna barns felaktiga exempel och dåliga inflytande som har demoraliserat de unga människorna i sitt umgänge med dem.

Sådana familjer har dragit på denna församling dess tyngsta bördor. De kommer med falska idéer. De verkar förvänta sig att församlingen är ofelbar och att den skall ta ansvar för att göra just dessa barn kristna, som de i egenskap av föräldrar själva inte kan styra eller hålla inom lämpliga gränser. De kastar själva en fruktansvärd och förkrossande börda på församlingen. De skulle kunna vara till hjälp om de ville överge sin själviskhet och strävade efter att ära Gud och att reparera de fel de har gjort i sina liv. Men något i den vägen gör de inte. De anser sig själva

som överlägsna och är beredda att kritisera den bristande andligheten i församlingen, vilkens största olycka är att den bland sina medlemmar har alltför många som är likadana som de själva - döda, betungande personer, som i sina hjärtan och liv inte har helgats och som har en felaktig livsstil. Institutionerna i _____ har tvingats ta ansvar för alltför många sjuka och livlösa kroppar för sin egen framgång och vitalitet.

Kritik mot dem som bär bördor.

Församlingen lider brist på osjälviska, kristna arbetare. Om alla som i regel är oförmögna att stå emot frestelser och är alltför svaga för att stå ensamma skulle hålla sig borta från _____, skulle det finnas en mycket renare andlig atmosfär (194) på den platsen. De som är upptagna av andras misslyckanden och brister, och som samlar den ohälsosamma smittan av sin nästas försummelse och felsteg omkring sig och gör sig till församlingens gatsoppare, gör ingen nytta för det samhälle som de är en del av, utan är i verkligheten en börda för den gemenskap där de tränger sig in.

Vad församlingen behöver är inte bördor, utan ivriga arbetare; inte kritiker, utan sådana som bygger upp Sion. Missionärer behövs verkligen i hjärtat av verksamheten - män som vill hålla fästet, som vill vara lika orubbliga som stål och bevara äran hos dem som Gud har satt i spetsen för Sitt verk och som vill göra sitt yttersta att underhålla verket i alla dess olika avdelningar, även om de måste offra sina egna intressen och liv, om så skulle krävas. Men det visades för mig att det endast är få som har sanningen invävd i sitt innersta väsen, och som kan uthärda Guds prövande ögon. Det finns många som gripit tag om sanningen, men sanningen har inte gripit tag om dem för att förvandla deras hjärtan och rena dem från all själviskhet. Några av dem som kommer till för att hjälpa till i arbetet, såväl som många av de äldre medlemmarna har en fruktansvärd räkenskap att avlägga inför Gud för det hinder de har varit i arbetet genom sin själviska kärlek och sitt ohelgade liv.

Religionen har ingen frälsande kraft om karaktären hos dem som bekänner sig till den inte är i harmoni med bekännelsen. Gud har i nåd gett stort ljus till Sitt folk i _____, men Satan har sin gärning att utföra och han sätter in hela sin kraft i själva verksamhetens hjärta. Han griper tag om människor som är själviska och ohelgade och gör dem till väktare för att bevaka Guds trogna tjänare, ifrågasätta deras ord, handlingar och motiv, samt finna brister och klaga över deras tillrättavisningar och varningar. Genom dem skapar han misstänksamhet och avundsjuka och försöker försvaga de trognas mod och behaga de ohelgade och göra Guds tjänares arbete om intet.

Satan har stor makt över föräldrarnas sinnen genom deras odisciplinerade barn. Försummelse är en synd som framstår mycket markant mot många sabbats firande föräldrar. (195) Lust till skvaller och sladder är ett av Satans särskilda medel till att så oenighet och strid, till att skilja vänner åt, och till att underminera mångas tro på våra ståndpunkters riktighet. Bröder och systrar är alltför villiga att tala om fel och brister som de menar existerar hos andra och då i synnerhet hos dem som oförskräckt

framburit tillrättavisningens budskap och de varningar som Gud gett dem.

Barn till dessa som ständigt klandrar, lyssnar med öppna öron och tar emot otillfredsställelsens gift. Blint stänger föräldrar de vägar genom vilka barnens hjärtan skulle kunna ha nåtts. Hur många familjer kryddar inte dagligen sina måltider med tvivel och klander! De dissekerar sina vänners karaktär och serverar den som en läcker dessert. En skvallrets dyrbara bit sänds runt bordet för att kommenteras, inte endast av vuxna, utan även av barnen. Därmed vanäras Gud. Jesus sade: "Vadhelst I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig." (Matt. 25: 40.) Därför ringaktas Kristus och fördöms av dem som klandrar Hans tjänare.

Namnen på Guds utvalda tjänare har behandlats med ringaktning och i vissa fall med absolut förakt av vissa personer, vars plikt det är att stödja dem. Barnen har inte kunnat undgå att höra de ringaktande anmärkningar som deras föräldrar gjort angående Guds tjänares förmaningar och varningar. De har förstått de hänfulla skämten och hört de nedsättande uttalanden som gång på gång nått deras öron, och tendensen har blivit att i deras tankar föra heliga och eviga intressen ned på samma nivå som de vanliga, världsliga angelägenheterna. Vilken gärning utför inte dessa föräldrar genom att redan från barndagen göra sina barn till ateister! Det är på detta sätt barnen undervisas att vara vanvördiga och göra uppror mot himmelens tillrättavisning av synd. Andligt förfall är det enda som kan härska där sådana onda ting får existera. Förblindade av fienden undrar just dessa föräldrar varför deras barn har en benägenhet för otro och tvivel på Bibelns sanningar. De undrar varför det är så svårt att påverka dem med moraliskt och religiöst inflytande. Hade de andlig klarsyn, skulle de genast (196) upptäcka att detta tragiska förhållande är resultatet av deras eget hems inflytande, frukten av deras egen själviskhet och misstro. På så sätt lärs många till otro i bekännande kristna familjer.

Det finns många som finner en särskild glädje i att syssla med felen, verkliga eller tänkta, hos dem som bär ett tungt ansvar vid institutionerna inom Guds verk. De förbiser det goda som dessa utfört, den nytta som har åstadkommit av deras nitiska arbete och en aldrig sviktande hängivenhet för verket. I stället fäster de sin uppmärksamhet på något synbart misstag, någon sak som gjorts och de konsekvenser som följt och fantiserar att de själva kunde ha gjort det på ett långt bättre sätt och med bättre resultat. Sanningen är den, att hade de fått utföra arbetet, skulle de antingen ha vägrat att göra det överhuvudtaget under rådande förhållanden, eller också skulle de ha skött ärendet mycket mera taktlöst än de som följde Guds försyns anvisning och utförde arbetet.

Men dessa bångstyryga pratmakare fäster sig alltid vid de mera obehagliga sidorna av verket, på samma sätt som mossan klänger sig fast på klippornas skrovliga delar. Dessa personer är andligen snedvridna, därför att de ständigt sysslar med andras fel och brister. De är moraliskt oförmögna att upptäcka och se goda och ädla handlingar, osjälviska bemödanden, sant hjältemod och självuppgiffring. De blir inte ädlare och mera upphöjda i sina liv och sina förhoppningar, mera generösa och

utåtriktade i sina idéer och planer. De odlar inte den kärlekens tjänst som skulle karaktärisera det kristna livet. De degenererar varje dag och blir mer och mer trångsynta i sina förutfattade meningar och synpunkter. Bagateller är deras element och den atmosfär som omger dem förgiftar frid och lycka.

___s stora synd är att de icke har värvat om det ljus som Gud har gett dem genom Sina tjänare. Kristus sade till Sina apostlar: "Den som tar emot någon som jag sänder, han tar emot mig, och den som tar emot mig, han tar emot honom som har sänt mig." (Joh. 13:20) Här har det klart sagts att de, som avvisar budskapen från Guds tjänare, inte bara avvisar Sonen utan också Fadern.

(197) Ytterligare säger Han: "Men om ni kommer till en stad där man inte tar emot er, gå då ut på gatorna och säg: Till och med dammet som har fastnat på våra fötter i er stad stryker vi av för att vittna mot er. Men det skall ni veta att Guds rike är nu här. Jag säger er att på den dagen skall det bli drägligare för Sodom än för den staden. Ve dig, Korasin! Ve dig, Betsaida! Ty om de kraftgärningar som har utförts i er hade gjorts i Tyrus och Sidon, skulle de för länge sedan ha ångrat sig och suttit i säck och aska. Men så skall det också vid domen bli drägligare för Tyros och Sidon än för er. Och du, Kapernaum, skall väl du upphöjas till himlen? Nej, ner i helvetet skall du fara. Den som lyssnar till er lyssnar till mig, och den som förkastar er förkastar mig. Och den som förkastar mig, förkastar honom som har sänt mig." (Luk. 10:10-16)

Hur allvarliga är inte dessa ord?! Hur viktigt är det inte att vi inte visar oss förkasta de varningar och förmaningar, som Gud förmedlar genom Sina ödmjuka redskap, ty om ljuset till Hans budbärare förkastas, förkastas världens Frälsare, härlighetens Kung. Många löper denna fruktansvärda risk och drar därigenom på sig Guds dom. Den Allsmäktige är inte att leka med och inte heller ignorerar man Hans röst ostraffat.

Ondskan i en slapp disciplin.

Bröderna C och D avhjälpes inte problemen i ___ som de borde ha gjort. Om de båda ödmjukt hade tagit itu med gudsfrukten och båda varit uthålliga i goda gärningar i församlingen och på kontoret, skulle de ha varit en stor välsignelse för Guds verk. Om de hade känt ett ansvar inför Gud och uppfostrat och undervisat sina barn, skulle de ha varit värdiga föredömen för andra. Dessa barn behövde inte enbart skolutbildning, utan också uppfostran i hemmet, så att deras mentala och moraliska krafter kunde utvecklas i lagom proportioner, så att de var och en fick nödvändig träning. De fysiska, mentala och andliga (198) förmågorna bör utvecklas för att forma en god och välbalanserad karaktär.

Barnen bör övervakas, vägledas och uppfostras för att kunde uträtta detta med gott resultat. Det krävs duglighet och tålmod för att forma de unga på rätt sätt. Viss ond läggning skall omsorgsfullt övervinnas och mildt tillrättavisas. Sinnet skall stimuleras till det som är rätt. Barnet skall försöka styra självet och allt detta skall göras på ett klokt sätt, annars misslyckas det som man vill nå.

” Det är inte utan anledning som föräldrar säger: ”Vem räcker till för allt detta? Gud ensam räcker till för deras uppdrag och om de lämnar Honom utanför och försummar att söka Hans hjälp och råd, då är deras uppgift verkligen hopplös. Men genom bön, bibelstudium och allvarlig iver från deras sida kan denna angelägna plikt lyckas bra för dem och de kommer att bli hundrafalt belönade för sin insats och sin omsorg. Men prat och omsorg om det yttre har tagit dyrbar tid, som kunde ha använts till bön om vishet och kraft från Gud, för att utföra deras allra heligaste förtroendeuppdrag. Föräldrar, som har förstått frälsningen kommer att ordna saker och ting så, att de kommer att vara tillmötesgående när det gäller att lägga grunden för rätt karaktär hos deras barn. Detta står nästan alltid i deras makt. Källan till den visdom är öppen, från vilken de kan hämta all kunskap som är nödvändig.

Bibeln, en innehållsrik undervisningsbok, borde vara deras lärobok. Om de undervisar sina barn efter dess föreskrifter, sätter de inte bara sina ungas fötter på rätt väg, utan de undervisar sig själva till de heligaste plikter. Intryck, som görs på den unges sinne, är svåra att utplåna. Hur viktigt är det då inte, att dessa intryck är av rätt slag, så att de böjer den unges följsamma förmågor i rätt riktning.

Vissa föräldrar har kommit till ___ med sina barn och lämnat dem till församlingen som om därmed överlämnat allt framtida ansvar för deras moraliska och religiösa uppfostran. Bror och Syster C och bror och Syster D har gjort ett avgörande fel när det gällde att uppfostra sina barn, lika väl som när det gällde (199) att verkligen behärska sig själva. Deras barn har använt sin frihet till att göra vad de själva ville. De har varit befriade från plikter i hemmet och har föraktat kontroll. Ett nyttigt liv är för dem som ett liv i slit och släp. En slapp ledning i hemmet har gjort dem olämpliga för vilken ställning det vara må. Som en naturlig konsekvens av detta har de gjort uppror mot skolans disciplinära ordning. Deras klagomål har nått föräldrarna som satt tilltro till dem och visat medkänsla för deras inbillade problem och uppmuntrat sina barn att handla fel. Dessa föräldrar har vid många tillfällen trott på de uppenbara osanningar, som deras barn lurat dem att lita på. Några få sådana oregerliga och hycklande barn kan göra mycket för att bryta ned all auktoritet i skolan och demoralisera de unga i vår församling.

Det råder en fullkomlig ordning i Himlen, fullkomlig harmoni och enighet. Om föräldrarna i så hög grad försummar att sätta sina barn under lämplig auktoritet i detta avseende, hur kan de då hysa några som helst förhoppningar om att de skall räknas som lämpligt sällskap för de heliga änglarna i en fridfull och harmonisk värld? Släpphänta föräldrar som ursäktar och försvarar sina barn när de gör orätta saker, skapar därigenom ett disharmoniskt inlag för samfundet och undergräver både skolans och församlingens auktoritet.

Barnen behöver en uppmärksam omsorg och vägledning som aldrig tidigare, eftersom Satan kämpar för att få makt över deras sinnen och hjärtan och för att driva ut Guds Ande. Det fruktansvärda tillståndet bland vår tids unga utgör ett av de starkaste tecknen på, att vi lever i de sista

dagarna, men mångas undergång kan spåras direkt tillbaka till föräldrarnas felaktiga behandling av barnen. En anda som ogillar tillrättavisning har slagit rot och leder till ovilja att underordna sig. Trots att föräldrarna inte är nöjda med den karaktär, som deras barn utvecklar, kan de inte se de fel, som gör dem till vad de är.

Eli hade invändningar mot sina söner, men satte inte genast gränser för dem. Denne kärleksfulle, tillgivne far varnades av Gud för att hans försummelse skulle leda till straff, men inte ens då kände han att han (200) omedelbart måste få bort detta motbudande onda från Israel. Han borde genast själv ha vidtagit rätt åtgärder, men i stället sa han, med en anmärkningsvärd underdånighet: ”Han är Herren. Han må göra det som är gott i hans ögon.” (1 Sam. 3:18) Om han hade väckts på grund av sin försummelse, kunde Israel ha räddats från att behöva förödmjukas genom att lida nederlag och Guds ark skulle inte ha fallit i fiendens händer.

Gud fördömer den försummelse, som leker med synd och brottslighet och den okänslighet, som är sen till att upptäcka att den för olycka med sig i familjer som bekänner sig som kristna. Han håller i hög grad föräldrar ansvariga för deras efterkommandes fel och dåraktigheter. Gud straffade inte bara Elis söner med Sin förbannelse, utan också Eli själv. Detta fruktansvärda exempel borde vara en varning för vår tids föräldrar.

När jag såg vilken farofylld situation våra unga befinner sig i och blev visad hur likgiltiga föräldrarna var för deras lycka, blev mitt hjärta sjukt och jag svimmade. Änglar blev berörda och grät av sorg. De unga går ut i världen och in i Satans händer. De blir allt mindre påverkade av Guds nåds levandegörande inflytande och alltmer fräcka och trotsiga och visar en allt större likgiltighet för eviga angelägenheter. Jag såg Satan placera sin fana i deras hem, som bekänner sig tillhöra Guds utvalda, men de som vandrar i ljuset, borde kunna se skillnaden mellan fiendens svarta baner och Kristi blodbestänkta standar.

Barnen borde få undervisning genom regler och exempel. Föräldrar borde möta sitt tunga ansvar med fruktan och bävan. De borde innerligt be att få gudomlig kraft och vägledning för detta uppdrag. I många hem säs fåfångans och självskhetens säd i barnens hjärtan, nästan redan medan de är spädbarn. Det som de näpet säger och gör kommenteras och lovordas i deras närvaro och upprepas på ett överdrivet sätt för andra. De små lägger märke till detta och blir uppblåsta av självkänsla. De tar sig friheten att avbryta samtal och blir fräcka och oförsämnda. Smicker och självskhet odlar deras fåfånga och envishet, (201) tills den yngste inte så sällan härskar över hela familjen, inklusive far och mor.

Den läggning som formas genom en sådan uppfostran, kan inte läggas bort när barnet växer upp och blir förständigare. Den växer till i samma takt som barnet och det, som hade kunnat verka lustigt för babyen, blir något som mannen eller kvinnan föraktar och tycker är otäckt. De försöker bestämma över sin umgängeskrets och om någon vägrar att böja sig för deras önskingar, känner de sig kränkta och förolämpade. Det beror på att de till sin egen nackdel gynnats när de var unga i stället för att lära

sig den självförnekelse, som krävs för att stå ut med livets möda och besvär.

Ofta skämmer föräldrarna bort sina små barn och ger efter för dem, därför att det verkar vara lättare att styra dem på det sättet. Det går smidigare att låta dem få sin vilja igenom än att bromsa de oregerliga tendenser, som visar sig i dem. Men det är fel metod. Det är synd att på det sättet dra sig undan sitt ansvar, eftersom det kommer en tid, då dessa barn kommer att dra förebräelser och skam över sig själva och sin familj, om obehärskade benägenheter har fått fäste som verkliga laster. De går oförberedda ut i ett rastlöst liv, oförberedda för dess frestelser och utan tillräcklig kraft för att kunna uthärda dess invecklade förhållanden och besvärligheter. Lidelsefulla, övermodiga och oregerliga försöker de få andra att böja sig för deras vilja och när detta misslyckas, menar de, att världen har behandlat dem felaktigt och vänder sig emot den.

Det som lärs under barnaåren är inte förgäves, vare sig det är gott eller ont. I ungdomen utvecklas karaktären på gott och ont. I hemmet kan det förekomma beröm och falskt smicker. I världen blir var och en bedömd efter sitt uppträdande. De bortskämda, som all auktoritet i hemmet har böjt sig för, utsätts i världen dagligen för förödmjukelser genom att tvingas ge efter för andra. Många lär sig då just sin rätta plats genom denna livets praktiska undervisning. Genom oväntade avvisningar, besvikelser och sina överordnades osminkade uttalanden finner de ofta sin verkliga plats och blir förödmjukade, så att de förstår och accepterar sin rätta plats. Men det är ett hårt och onödigt eldsprov att gå igenom för dem och den kunde ha undvikits, om de hade fått den rätta uppfostran som barn.

De flesta av dessa dåligt uppfostrade människor missförstår och missförstås av världen och de misslyckas, där de borde ha lyckats. De växer upp till att känna det som om världen hyser agg mot dem, eftersom den inte smickrar och skämmer bort dem och de hämnas genom att hysa en motvilja mot världen och utmana den. Omständigheterna tvingar dem ibland att låtsas känna en ödmjukhet som de inte känner. Detta utrustar dem emellertid inte med en naturlig behaglighet och deras verkliga karaktärer kommer säkerligen att märkas förr eller senare.

Om sådana personer har egna familjer, blir de egenmäktiga härskare i sina hem och visar där den självupptagna och orimliga läggning, som de är tvungna att delvis dölja för världen utanför hemmet. De barn som är beroende av dem känner i högsta grad av alla felen i deras tidiga uppfostran. Varför vill föräldrar uppfostra sina barn så, att de kommer i strid mot dem de umgås med?

Deras religiösa erfarenhet formas av den uppfostran de får i barndomen. De allvarliga prövningar, som visar sig att vara så farliga för församlingens framgång och som får de icke-troende till att ta anstöt och vända sig bort i tvivel och besvikelse, beror i allmänhet på en okuvad och upprorisk ande, som är resultatet av föräldrarnas efterlåtenhet mot barnen. Hur många människor har inte lidit skeppsbrott och hur många förbrytelser har inte

begåtts under inflytandet av en snabbt uppkommen lidelse, som kunde ha bromsats i barndomen, när sinnet var mottagligt och hjärtat var lätt att påverka i riktning mot det goda och var föremål för en kärleksfull mors vilja. Dålig barnuppfostran är orsaken till mycket elände.

De barn, som får lov att göra vad de vill, är inte lyckliga. Det okuvade hjärtat har inte i sig självt faktorer som vila och tillfredsställelse. Sinne och hjärta måste disciplineras och uppfostras till lämplig kontroll och återhållsamhet, för att karaktären skall kunna komma i harmoni med de visa lagar, som styr vårt väsen. Rastlöshet och missnöje kommer från själviskhet och överdriven njutning. Hjärtats jord kommer att frambringa ogräs och törnbuskar, precis som jorden i en trädgård, om där inte säs frön från vackra blomster som sedan vårdas och passas (203). Precis som i den natur vi ser, så är det också med människan.

De unga i ___ befinner sig i en alarmerande situation. Även om några i församlingen har belastats när det gäller dem som har ansvarsfulla ställningar och har funnit fel och klagat över att de blivit tillrättavisade, genom att dessa har kommit med antydningar om deras tvivel och sladdrat om andras angelägenheter, har deras egna själar omgetts av mörker och deras barn blivit genomsyrade av den anda, som arbetade i deras föräldrar. Detta temperament kommer att bryta ned alla band och all auktoritet. Gud håller dessa föräldrar ansvariga för den ondska och den upproriskhet som kommer från de unga människor, som de har till uppgift att ge sin omsorg åt.

Satan har lyckats fantastiskt bra med sina planer. Erfarna män, familjefäder som visar ett halsstarrigt trots när deras planer korsas, visar tydligt vad de själva inte förmår eller inte bryr sig om att kontrollera *i sig själva*. Hur skall de då kunna styra sina barn, som följer i deras fotspår och gör uppror mot deras auktoritet och all annan begränsning, när de själva gör uppror mot församlingens och institutionernas auktoriteter, som de är knutna till? Några av dessa bekännande kristna har överlämnat sig själva i Satans händer och blivit hans redskap. De påverkar själar mot sanningen genom att visa sin vägran att lyda och sitt rastlösa missnöje. Samtidigt som de bekänner sig vara rättfärdiga, flyr de undan den Allsmäktiges ansikte och innan de blir medvetna om hur omfattande deras synd är, har de förverkligat fiendens målsättning. Intrycket har gjorts, mörkret har kastat sin skugga, Satans pilar har funnit sin måltavla. En liten surdeg har faktiskt genomsyrat alltsammans. Otro har smugit sig in och fått grepp om människor, som kunde ha accepterat sanningen helt och fullt.

Under tiden ser emellertid dessa Satans krampaktiga medarbetare oskyldigt på dem, som har drivits ut i tvivel och som står orörliga inför tillrättavisning eller enträgen bön. Samtidigt som dessa personer, som har stått under ett sådant inflytande, har gått längre i otro än de själva hade vågat försöka sig på, berömmar de sig själva av, att de är redbara och rättfärdiga jämfört med dem (204). De förstår inte, att de tragiska problemen beror på deras egna odisciplinerad tungor och onda upproriskhet, att den som frestades har fallit på grund av deras onda inflytande. Det var de som satte igång problemen, de sådde anarkins och otrons frö.

Ingen familj blir förklarad rättfärdig genom att föra sina barn till ____, som inte står under sina föräldrars kontroll. Om deras föräldrar har ignorerat Guds ord om att undervisa och uppfostra sina barn, är ____ inte platsen för dem. Det kommer bara att vara ett medel till att demoralisera de unga på den platsen och föra oenighet dit där frid och lycka borde regera. Låt sådana föräldrar ta upp det försummade arbetet och disciplinera och uppfostra sina barn innan de vågar belasta församlingen i ____ med dem.

Många är lika skyldiga till att ha försummat sina barn som Eli var och Guds straff kommer att drabba dem lika säkert som det kom över honom. Bror E:s fall var ett tydligt fall. Guds hand sträcktes ut i vrede för att straffa, inte endast hans barn utan också honom själv. Guds ord var klart, men dess förmaningar och varningar har trampats under fötterna. De varningar han fick och de tillrättavisningar han tilldelades, gick obeaktade förbi och förbannelsen drabbade honom. Det är något fruktansvärt att försumma sina barns uppfostran. Inte bara de kommer att gå förlorade till följd av detta, utan också föräldrarna själva, som har kommit så långt bort från Gud att de förlorat all känsla för heligt ansvar och befinner sig i en mycket farlig situation, när det gäller evigt liv.

Ni eftergivna föräldrar som skämmer bort era barn, låt mig som en undervisning till er ge de anvisningar som Bibeln har för behandling av en upprorisk son: "Om någon har en uppstudsig och trotsig son, som inte lyder sin far eller mor och inte lyssnar på dem trots att de tuktar honom, så skall hans föräldrar ta honom och föra honom till de äldste i staden vid stadens port. Och de skall säga till de äldste i staden: 'Den här, vår son, är uppstudsig och trotsig och vill inte lyda oss utan är en frossare och drinkare'. Då skall alla män i staden stena honom till döds. Du skall skaffa bort det onda från dig. Hela Israel skall höra detta och känna fruktan." (5 Mos. 21:18- 21)

Både de unga och gamla, som har anknytning till kontoret, bör noggrant övervakas, så att deras inflytande inte direkt arbetar i strid mot de mål som kontoret satt upp. Om någon anställds inflytande är sådant, att det leder bort från Gud och sanningen, borde det inte finnas ett ögonblicks tvekan när det gäller att säga upp deras anställning. De borde avlägsnas från kontoret omedelbart, innan de skingrar människor bort från Kristus, i stället för att samla med Honom. De är faktiskt Satans tjänare.

Om unga människor har anknytning till kontoret, som inte respekterar sina föräldrars auktoritet utan är oregerliga hemma, föraktar råd och tillrättavisning, kommer Guds förbannelse att drabba dem. Förbannelsen kommer inte bara att vila över dem, utan också över kontoret om de skulle ha sin tjänst kvar och de skulle få fler tillfällen att fördärva unga människor som de kommer i kontakt med där. De, som har ansvarsfyllda anställningar på kontoret, är ansvariga för det inflytande som utövas där. Om de är likgiltiga för dem som är uppstudsiga och förhärdade i sin tjänst får de del av deras synd.

Orätta handlingar har täckts över i ____ . Gud kräver en annan ordning på saker och ting. De unga i Hans verk borde utvälja, sådana som vill förbättras, renas och förädlas genom att knytas till Guds verk. Trogna väktare

behövs vid varje ansvarsfylld post, särskilt i detta verks stora hjärta. De som bekänner sanningen borde, som sömlösa väktare, vaka över Guds verks intressen på kontoret. De borde på ett heligt sätt vara vaksamma mot andlig besmittelse hos sig själva och varandra.

De som har insupit oberoendets ande och kommit till ____ som studenter vid vår skola, tror att de kan göra vad de vill i alla avseenden. De borde snabbt tas ut ur denna villfarelse och ställas under sträng disciplin. Men i synnerhet borde de unga, som bor i ____ underställas de strängaste regler, (206) för att deras dygd och moral skall kunna skyddas. Om de vägrar att underkasta sig dessa regler, bör de utvisas från skolan och deras kontakt med dem som de genom sitt exempel fördärvar, måste avbrytas.

Föräldrar, som bor en bit bort, skickar sina barn till ____ för att få utbildning, eftersom de litar på att de där får en lämplig moralisk uppfostran och inte utsätts för ett felaktigt inflytande. Det hänger på vår skolas beskyddare att den moraliska atmosfären renas. En brist på anständighet och en likgiltighet för ren dygd har utvecklats bland en viss grupp unga män och kvinnor i ____ . Några av dessa har en mycket låg moralisk målsättning och påverkar de unga studenterna, som har skickats dit långt bortifrån och har inte sina föräldrars råd och beskydd. Detta bör det omedelbart göras något åt eftersom det är djupt allvarligt.

Några unga i ____ har ett demoraliserande inflytande. De verkar tycka att det är värdefullt att vara självständiga och att visa brist på respekt mot sina föräldrar. Paulus ger en utförlig beskrivning av denna grupp unge med följande ord: "Det skall du veta att i de sista dagarna skall det komma svåra tider. Människorna kommer att älska sig själva och vara penningkära, skrytsamma, stolta, hänfulla, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, gudlösa, kärlekslösa, oförsonliga, skvalleraktiga, obehärskade, råa, fiendliga mot det goda, falska, egensinniga och högmögiga. De skall älska njutning i stället för Gud och ha ett sken av gudsfruktan men förneka dess kraft."

Inflytandet från denna grupp på de unga i ____ gör mycket skada. Deras samtal och exempel är förfärligt lågt. De unga som har lagt en grund för sin moral och vilkas tankar är av en upphöjd karaktär, finner inte deras sällskap tilldragande och vill därför vara utom räckhåll för dem. Men det finns unga män och kvinnor, som finner nöje i just sådana personers sällskap. Satan har en påfallande framgång när det gäller att lamslå de andliga känslorna hos vissa personer, som tror på sanningen och har (207) omtöcknat deras sinnen med falske idéer, tills de inte kan skilja det rätta från det felaktiga. Därefter görs antydningar för att undergräva deras tilltro till Guds tjänare, och de leds direkt ut i en uttrycklig otro.

Om den unge väljer sådana personers sällskap, vilkas liv är en ära för deras bekännelse, kommer de att kunna undgå många allvarliga faror. Satan söker hela tiden deras undergång, som är ovetande om hans bedrägeri och ännu inte känner något särskilt behov av böner och råd från erfarna och gudfruktiga vänner. Många av de unga som kommer till ____ fast beslutna att leva ett kristet liv, kommer att umgås med unga, som tar dem i handen och genom den skenbar förklädnad leder dem direkt in i Satans

snaror. Fienden kommer inte alltid som ett rytande lejon. Han visar sig ofta som en ljusets ängel, tar på sig en vänskaplig min, lägger fram särskilda frestelser, som det är svårt för den oerfarne att stå emot. Ibland utför han sina bedrägerier mot den oförsiktige genom att väcka medlidande för deras förstående natur och framställa sig för dem som en rättfärdig varelse, som har förföljts utan orsak.

Satan finner redskap som är villiga att utföra hans verk. Han utövar en skicklighet i den riktningen, som har utvecklats genom åratals erfarenhet. Han använder den kunskap som samlats genom tiderna för att fullborda sina onda planer. Okunniga ungdomar leker sig själva in i Satans händer, som han kan använda som redskap för att leda själar till undergång. De, som överlämnar sig till Satans makt, vinner ingen lycka genom detta. De är aldrig nöjda eller slappnar av. De är missnöjda, otillfredsställda och irriterade, otacksamma och upproriska. En sådan är den unge man som nu granskas. Gud kommer emellertid att ha barmhärtighet med honom om han verkligen ångrar sig och omvänder sig. Hans synder kan tvättas bort med hjälp av Jesu försonande blod.

Världens Frälsare ger den vilsegångne det eviga livets gåva. Han väntar på ett gensvar på Sina offer av kärlek och förlåtelse med en ömmare medkänsla än den, som rör hjärtat på en jordisk far eller mor till att förlåta en egensinnig, (208) och lidande son, som ångrar sig. Han ropar efter vandringsmannen: "Vänd om till mig så skall jag vända om till er." (Mal. 3:7) Om syndaren inte vill ge akt på den barmhärtiga röst som kallar på honom med en öm, medkännande kärlek, kommer hans själ att lämnas kvar i mörker. Om han försummar det tillfälle han får och fortsätter på sin onda väg, kommer Guds vrede i ett oväntat ögonblick att bryta ut över honom. "Den som efter mycken tillrättavising förblir hårdnackad kommer plötsligt att krossas och kan inte räddas." (Ordspr. 29:1) Denne unge man har tagit lätt på sin fars auktoritet och hånat hans uppfostran. (Att frukta HERREN är början till vishet). (Ordspr. 9:10) Den lägger grunden för en god utbildning. De som har misslyckats med att lära sig denna första stora läxa, när de haft ett bra tillfälle, är inte bara olämpliga för tjänst i Guds verk, utan är direkt till skada för den församling de lever i.

Salomo förmanar den ung: "Hör, min son, på din fars förmaning, förkasta inte din mors undervisning. Ty sådant är en skön krans för ditt huvud och en vacker kedja kring din hals. Min son, om syndare lockar dig, så följ dem inte. Visheten ropar högt på gatan, på torgen låter hon sin röst höras. I gathörnens buller predikar hon, där portarna i staden slås upp talar hon sina ord: Hur länge skall ni oförståndiga älska oförstånd, ni smädare njuta av att smäda och ni dårar hata kunskap? Vänd er till mig när jag varnar er. Se, jag skall låta min Ande flöda över er, jag skall låta er känna mina ord.

"Ni vägrade lyssna när jag ropade och ingen brydde sig om att jag räckte ut min hand, ni förkastade alla mina råd och ville inte veta av mina varningar. Därför skall också jag le när olyckan drabbar er, och håna er när förskräckelse kommer över er, när förskräckelse kommer som ett oväder och olycka närmar sig som en storm, när nöd och ångest

drabbar er. Då skall de ropa till mig utan att få svar, de skall söka mig utan att finna mig. Eftersom de hatade kunskap och inte ville frukta HERREN, eftersom de inte ville veta av mitt råd och föraktade alla mina varningar, därför skall de äta sina gärningars frukt (209) och mättas av sina onda planer. Ty de oförståndigas avfallighet skall döda dem och dårarnas sorglöshet förgöra dem. Men den som hör mig skall bo i trygghet utan att behöva frukta något ont." (Ordspr. 1:8- 10, 20- 33)

Ordningen bör vårdas på våra olika institutioner i _____. Vägran att lyda bör underkännas. Ingen, som har uppfostrats av sabbatshållande föräldrar och har haft privilegiet att höra sanningen och trots detta är upprorisk mot dess lära, kan stanna kvar på kontoret. Ingen skulle knytas till Guds heliga verk som talar lättsinnigt om det eller betraktar vår heliga tro med respektlöshet. De som har varit knutna till kontoret ganska länge tid och haft rikliga tillfällen att lära känna vår tro, men ändå visar motstånd mot sanningen, bör inte längre hållas kvar på kontoret. Deras inflytande motverkar sanningen om de fortsätter att nonchalera ljuset och föraktar frälsningen. Just denna likgiltighet har en avkylande effekt på andras tro och den drar dem bort från Gud. Dessa förhärdade och oemottagliga personer bör inte ha anställningar, som skulle kunna innehas av några, som kommer att respektera sanningen och ge efter för Guds Andes påverkan genom att vara så nära knutna till denna heliga verksamhet.

Påverkan från våra unga medarbetare på kontoret är inte vad det borde vara. A och B har faktisk motarbetat Guds verk. Deras inflytande och uppförande har varit sådant, att icke- troende mår dåligt och vänder sig bort från vår tro och från Kristus. Den unge som inte bryr sig om Guds Ords varningar utan nedvärderar Hans Andes vittnesbörd kan bara vara en levande förbannelse för kontoret och bör skiljas från det.

De unga, som verkar demoraliserande bör inte ha någon anknytning till våra skolor. De, som har en älskogssjuk sentimentalism och gör sin vistelse på skolan till ett tillfälle för kurtis och olämplig uppvaktning, bör komma under de strängaste restriktioner. Auktoriteten måste behållas. Rättfärdighet och barmhärtighet är tvillingssystrar, som står sida vid sida.

(210) Om det inte görs något för att rätta till saker och ting, som förekommer i _____, kommer det snabbt att bli en plats för omoral och utsvävningar. Skall föräldrar och de som har ansvaret på våra institutioner sova medan Satan tar barnens sinnen i besittning? Gud avskyr de synder som fostras och döljs i församlingen, göms på kontoret och beskyddas under föräldrarnas tak. Låt föräldrar och de som har ansvaret på allvar gripa tag i uppgiften och rensa ut detta onda bland dem.

Vi lever i de sista dagarna. Johannes utbrister: "Men ve dig, du jord och du hav, ty djävulen har kommit ner till er i stor vrede, eftersom han vet att hans tid är kort." (UPP. 12:12) Kristus är den enda tillflykten i dessa riskfyllda tider. Satan arbetar i hemlighet och i mörker. Listigt drar han Kristi efterföljare bort från korset och leder dem in i själviskhet och ondska.

Vitala intressen står på spel i ___ och Satan kämpar mot allt, som kommer att ge kraft åt Kristi sak och försvaga hans egen makt. Ivrigt lägger han planer för att undergräva Guds verk. Han vilar inte ett ögonblick när han ser det rätta få övertaget. Han har legioner av onda änglar, som han sänder till alla platser, där ljuset från himlen lyser på folk. Här sätter han sina väktare för att gripa varje obeckad man, kvinna eller varje obeckad barn och pressa in dem i sin tjänst.

Verkets stora hjärta är i ___; och, liksom människohjärtat sänder sin levande blodström ut till alla kroppens lemmar, så skall ledningen på denna plats, vår församlings huvudkvarter, påverka alla troende. Om det fysiska hjärtat är sunt, är det blod som sänds ut därifrån ut i systemet också friskt. Om däremot dess källa är oren, blir hela organismen sjuk av livsströmmens gift. Så är det också med oss. Om verkets hjärta fördärvas, lider hela församlingen, med dess olika grenar och intressen, spridda över jordens yta, till följd av detta.

Satans huvuduppgift utförs vid vår tros huvudkvarter. Han (211) spar ingen möda för att fördärva män i ansvarstygda ställningar och övertala dem till att vara opålitliga i sina uppgifter. Han smyger omärkligt in sina misstankar och sin avund i deras tankar, som har till uppgift att troget utföra Guds verk. När Gud prövar och testar dessa hjälpare och gör dem lämpliga för sina poster, gör Satan sitt yttersta för att bedra och locka dem, så att de inte bara själva fördärvas, utan måste påverka andra till att handla fel och skada Guds stora verk. Han försöker med alla sina medel skaka Guds folks tillit till den varningens och tillrättavisningens röst, med vilken Gud planerar att rena församlingen och ge framgång åt Sitt verk.

Det är Satans plan att försvaga Guds folks tro på *Vittnesbörden*. Närmast leder detta till skepsis mot vår tros vitala punkter, vår ståndpunkts grundprinciper, därefter uppstår tvivel på de Heliga skrifterna och sedan den nedåtgående vägen mot förtappelse. När *Vittnesbörden*, som tidigare sattes tilltro till, ifrågasätts och överges, vet Satan att de bedragna inte kommer att stanna vid detta, utan han förökar sina ansträngningar, tills han försätter dem i öppet uppror, som blir obotligt och slutar med ödeläggelse.

Satan har uppnått markanta fördelar i ___, därför att Guds folk inte har bevakat utposterna. De män vilkas tjänst Gud har sagt att han skulle acceptera om de var helt och fullt helgade, har blivit just de som bedragits, som har svikit i sina uppgifter och som visat sig bli till en oerhörd börda och till ett problem i stället för att bli till den hjälp och välsignelse som de borde vara. Dessa män som har anförtrotts uppdraget att hålla fästningen, har nära nog förrått den i fiendens händer. De har öppnat portarna för en listig fiende, som har försökt att utplåna dem.

Erfarna män har sett smygande händer slå ifrån låsen, så att Satan skulle kunna komma in. Ändå har de med tydlig likgiltighet hållit tyst när det gällde konsekvenserna. Somliga har varit glada över att se detta, eftersom det verkade vara en ursäkt för deras tidigare försummelse, som gjorde det nödvändigt att få andra att fylla de ansvarsfulla poster som de hade missbrukat eller försummat. Denna

(212) brist på vaksamhet från dessa nyanställdas sida, föreföll att ursäkt de tidigare anställda för deras brist på trofasthet, eftersom det visade sig att dessa senare var lika oförmögna att troget göra sin plikt i denna uppgift. Dessa personer inser inte att Gud ställer dem till svars för varje fördel den fiende fick, som fick tillgång till fästningen. Den förödelse och ödeläggelse som blev följden ligger framför de opålitliga vaktposters dörr, som på grund av sin försummelse blev agenter i fiendens händer för att vinna själar till undergång. Män i ansvarstygda ställningar borde söka efter Guds visdom och vägledning och inte lita på sin egen omdömesförmåga och kunskap. Liksom Salomo borde de allvarligt be om tro och ljus och Gud vill rikligt ge dem från Sitt ymniga förråd.

Gud vill ha Sitt verk utfört på ett förståndigt sätt och inte på ett slumpmässigt sätt. Han vill ha det utfört i tro och med noggrann omsorg, så att Han kan sätta Sitt godkännande tecken det. De som älskar Honom och vandrar i fruktan och ödmjukhet inför Honom, kommer Han att välsigna och föra till och förena med himlen. Om Hans tjänare sätter sin tillit till Honom, kommer Han att ge dem visdom och rätta till deras svagheter, så att de förmår utföra Herrens verk på ett fullkomligt sätt.

Vi måste ta på oss rustningen och bli beredda att med framgång stå emot alla Satans angrepp. Hans ondska och grymma makt har inte bedömts till sin fulla omfattning. När han ser att hans avsikter har gjorts om intet på en punkt, finner han en ny plats och en ny taktik och försöker på nytt och utför underverk för att bedra och fördärva människornas barn. De unga bör grundligt varnas för hans kraft och tåligt och under bön ledas till att kunde uthärda de prövningar, som med säkerhet kommer över dem i det här livet. De bör ledas till att gripa tag om Guds ord och bli uppmärksamma på råd och vägledning.

Levande tro på en korsfäst Återlösares förtjänst kommer att bära dem genom plågornas och prövningarnas brinnande ugn. Den Fjärde personens gestalt kommer att vara med dem i ugnens häftiga hetta, som inte kommer att lämna kvar lukten av eld på deras kläder. Barnen borde uppmuntras till att studera Bibeln och få fasta religiösa principer, som kommer att (213) bestå farornas prov, som alla med säkerhet kommer att föra erfarenhet av, som lever på jorden i de sista dagarna vid världshistoriens slut

-----

Fullständig helgelse

Följande vittnesbörd skrevs i januari 1875 och dess sanning insågs av bror C, som sade att det gav honom ljus och hopp.

Bror C, du har avfallit från Gud. Dina uppfattningar om Guds krav har aldrig varit vare sig för tydliga eller för uttryckliga. Du har ingen ursäkt för att bli försumlig och mindre vaksam av den orsaken att så många bekännande kristna uppför sig fel. Du har inte varit helgad åt Gud. Du har inte känt dig beroende av att Han uppehåller dig och

därför har du övervunnits och förts ut i tvivlens slaveri. Otrons trældom har bundit din själ. Du är inte Gud med ditt liv. Vår tro förefaller dig ibland mycket diskutabel. Anledningen till detta ligger hos dig själv. I världen är sanning och falskhet så blandade att en sak inte alltid klart kan skiljas från en annan. Men varför har en som bekänner sanningen så lite kraft? Därför att han inte förstår sin egen okunskap och sin egen svaghet. Om han förstod detta och hade större misstro mot sig själv, skulle han inse betydelsen av gudomlig hjälp för att bevara honom från fiendens list. Vi behöver vara aktiva, verksamma kristna, osjälviska i hjärta och liv och ha våra ögon riktade mot Guds härlighet. O, vilka spillror möter vi inte överallt!? Vilka tysta läppar och fruktlösa liv! ”Detta”, sade ängeln, ”beror på fall för frestelse. ”Inget ödelägger friden i ens själ mer än syndig otro.”

Du bör inte ge upp i förtvivlan och anse att du måste leva och dö i tvivlens och otrons trældom. I Herren har vi rättfärdighet och kraft. Luta dig mot Honom. Genom Hans kraft kan du släcka alla fiendens brinnande pilar (214) och komma ut ur detta som mer än segerherre. Du kan helgas genom sanningen. Eller du kan vandra i otrons mörker, förlora himlen och mista allt, om du väljer det. Vandrar du i ljuset och utför Guds vilja, kan du övervinna din själviska natur.

Du har varit beredd att ge av dina tillgångar, men har hållit tillbaka dig själv. Du har inte känt kallelsen att utföra offer som kräver din omsorg. Du har inte varit villig att utföra någon tjänst för Kristus, ens om den vore aldrig så liten. Gud kommer att vägleda dig i livet om och om igen, tills du med ödmjukt hjärta och underordnat sinnelag består Hans prov och är helt helgad till Hans tjänst och uppdrag. Då kan du vinna evigt liv. Du måste vara en fullständigt utvecklad människa i Kristus Jesus, annars förblir du en andlig dvärg, som inte vinner seger. Min bror, vad skall du välja? Skall du leva ett självförnekande och självuppoffrande liv, utföra din uppgift med glädje och tillfredsställelse, utveckla en kristen karaktär och tränga dig fram mot evig lön, eller skall du leva för dig själv och förlora himlen? Gud är inte att leka med. Kristus accepterar ingen delad tjänst. Han ber om allt. Det lönar sig inte hålla något tillbaka. Han har köpt dig för ett gränslöst högt pris och Han kräver att allt du har skall överlämnas till Honom som ett villigt offer. Om du är helt helgad till Honom i ditt hjärta och ditt liv, kommer tron att ta tvivlets plats och tilliten ta misstrons och otrons plats.

Min bror, du befinner dig i direkt fara, eftersom du inte genomför hälsoreformen strängare hos dig själv och hos din familj. Ditt blod är orent och du fördärvar och inflammerar det ständigt genom att tillfredsställa din smak. Låt dig aldrig vilseföras genom att ge efter för bruk av stimulanser, ty detta kommer inte bara att leda till reaktion och förlust av fysisk kraft, utan också till ett omtöcknat intellekt. Stränga måttliga mat- och dryckesvanor, med fast tillit till Gud, kommer att förbättra din fysiska, mentala och moraliska hälsa. Du har ett mycket nervöst temperament. Du har bara obetydlig självkontroll och när du är upprörd säger och gör du ofta saker som du efteråt (215) ångrar. Du borde ta en beslutsam vilja till din hjälp i striden mot dina egna svagheter. Du måste hålla din själs vägar öppna för att ta emot sanning och ljus. Men när

något kommer som frestar och prövar dig, kommer ofta fördomar in och du sätter dig genast upp mot det du anser begränsar din frihet eller kränker dina rättigheter.

Guds ord framställer tydligt denna sanning, att vår fysiska natur kommer att föras in i strider mot den andliga. Aposteln ålägger oss att avstå från köttliga lustar, som för krig mot själen. En fördärvad aptit blir en krigförande lust. Aptit, som har tillfredsställts till skada för den fysiska styrkan, förorsakar sjukdom i själen. Den lust som aposteln talar om, är inte begränsad till överträdelse av det sjunde budet utan varje eftergift för smaken, som minskar fysisk styrka, är en krigförande lust. Aposteln förklarar att den som skulle vilja vinna särskilda segrar och uppnå större färdigheter i rättfärdighet måste vara ”måttlig i allt”. Måttlighet i mat och dryck på våra bord, såväl som måttlighet i vilket annat avseende som helst, är absolut nödvändig, om vi skall vinna seger över det som Kristus vann seger över. Gud har gett oss ljus, inte till att behandlas likgiltigt, utan till att vara vår Vägledare och Hjälpare.

Du måste odla självkontroll. Den läxa som du borde ha lärt dig i din ungdom, borde behärskas nu. Fostra dig själv till att dö till ditt själv, underordna din vilja under Kristi vilja. En djup genomgripande omvändelse är absolut nödvändig, annars kommer du, min käre bror, att gå miste om det eviga livet. Din tjänst i Guds verk måste vara mer hjärtlig, hel och genomgripande. Du kan inte utveckla en kristen karaktär genom att tjäna Gud, samtidigt som du känner att du vill göra och försumma sådant allteftersom det passar dig. En avgjord förändring måste äga rum i ditt liv och du måste få en annan erfarenhet än den du har haft, annars kommer Gud inte att acceptera din tjänst.

Vår himmelske Fader har varit mycket nådig mot dig. Han har behandlat dig ömt. Sjuklighet och sjukdomar kom över dig, när du inte var beredd att dö, eftersom du inte har (216) utvecklat en kristen karaktär och inte har varit moraliskt lämplig för himlen. Satan stod vid din sida för att plåga och ödelägga, så att du skulle kunna räknas till överträdarna. Brinnande och effektiva böner var vanliga för din skull. Änglar sändes för att vänta och vaka omkring dig, för att vakta och beskydda dig från Satans kraft och bevara ditt liv. Gud har i sin ojämförligt stora kärlek gett dig en annan prövning. Inte på grund av någon godhet eller dygd hos dig, utan på grund av Hans barmhärtighet, har Han besvarat trons böner. Din prövotid har förlängts så att du skulle kunna få tillfälle att gottgöra det förflutna, övervinna dina karaktärsbrister och genom ditt liv visa den helgelse till Gud, som Han kräver av dig. Du har haft känslor av tacksamhet, men du har inte erfarenheten av tacksamhet i ditt hjärta och den klädsamma ödmjukheten, som borde ha tänts genom Hans oöverträffade kärlek.

Du har inte i tillräckligt hög grad känt din plikt mot Gud, för att kunna spara ditt liv. Du har för dina egna gnälliga orsakers skull ständigt på nytt befriat dig själv från religiösa uppgifter, som alltid och under alla omständigheter överlämnas till oss. Modlöshet är ingen ursäkt inför Gud att försumma en enkel uppgift. Du är inte din egen. Du har blivit köpt med Kristi blod. Han kräver allt som du har möjlighet att göra, din tid och din kraft tillhör inte dig själv.

Gud visade att du kunde utbildas till att utföra en del i Hans verk, men det var nödvändigt att du skulle tränas och disciplineras till att arbeta i harmoni med Guds plan. Du kunde få den erfarenhet som var nödvändig om du ville. Du fick privilegiet presenterat för dig att förneka din läggning, genom att din Frälsare gav dig ett exempel genom Sitt liv. Men du har inte försatt dig själv i en ställning där du kunde lära dig allt du skulle kunna och allt det, som var viktigt för dig att lära dig för att bli en riktig medarbetare i Guds verk. Der var någonting, som skulle reformeras inom dig själv, innan Herren kunde använda dig effektivt som sitt instrument.

Bror C, det var ett offer för dig att lämna din gård. Där njöt du av ditt liv. Du kom inte till ___ av eget (217) val. Du kände inte till förlagsarbetet. Men du var besluten att göra det bästa du kunde och i många avseenden har du gjort det bra. Men många situationer har uppstått, som lagt sig som stötestenar på din väg. Bror F:s sätt att handla var på många sätt felaktigt, men du bevarade inte ditt helgande åt Gud. Du förenade dig med honom i andligt avseende och gjorde dig inte fri. Du gjorde Guds missnöjd i många saker och skiljde din själ från Honom. Satan fick stor makt över dig. Dina steg var nära att slinta. Du hade nästan gått över till otro, när sjukdom hejdade din färd. Det var i stor nåd som Gud sparade dig och gav dig en ny livsfrist. Men du har inte överlämnat dig helt till Honom. Din envisa vilja har inte underordnats och mjukats upp. Du behöver en ny omvändelse. Du har lätt blivit irriterad. Du har gjort dig hård mot allt, som du ansåg återspeglades på dig. Dina känslor har flammats upp som en blix, när något berörde din stolthet. Se, min käre bror, detta är helt felaktigt. Detta måste du övervinna, annars kommer fienden att övervinna dig.

Du har känt dig sjuk i hjärtat på grund av att du inte trivdes med arbetet i ____. Du har sett tillbaka till ____, för där har du ditt hjärta och du borde fysiskt befinna dig där ditt hjärta är. Gud har testat och prövat dig. Hur har du bestått proven? Du behövde försonas och förfinas, få de rå och ojämna dragen i din karaktär avlägsnade, så att du kan förädlas till himmelriket. Hur svårt är det inte för människonaturen att förneka sin läggning. Hur svårt är det inte för människor att överge smickrande, världsliga lockmedel och genom sin Frälsares och sina människors kärlek, förneka sina egna nöjen för att komma mer direkt i Guds tjänst.

Bror C, du tar inte med dig ditt hjärta och din själ till ditt uppdrag. Du har aldrig gjort det till ett direkt personligt intresse, och detta känns inte trevligt för dig. Om du hade varit villig att göra detta, skulle du ha kunnat utbilda dig till att förstå Guds verk bättre, men du har på sätt och vis hållit dig borta från det. Du har inte varit nära knuten till det och försökt att bli förtrogen med dess olika grenar.

(218) Du är inte så social och vänlig som du borde vara och ditt kalla och otillgängliga uppförande tilltalar inte Gud. Du låter lätt dina känslor bli upprivna. Ingen kan fullgöra sitt uppdrag inom Guds verk ordentligt, som styrs av känslor och handlar utifrån impulser. Ditt sinne måste komma i närmare kontakt med Gud och när det gäller förståelse och intresse måste du identifiera dig med dem, som arbetar i Hans verk, annars kan du inte bli till någon

nytta när det gäller att främja Guds verk i ____. Du är alltför självständig och avvisande. Du behöver mjuka upp och anpassa din läggning till andras sinnen och känslor. Som affärsman och kristen kan du göra mycket gott för Guds verk, om du bara vill överlämna din vilja och dina vägar till Herren. Du behöver helgas genom sanningen och ha ditt sinne höjt över varje personlig hänsyn och varje själviskt intresse.

Jag hänvisar dig till Jesu liv som en fullkomlig förebild. Hans liv utmärktes av osjälvisk välgörenhet. Dyrbare Frälsare! Vilka uppoffringar har Han inte gjort för oss för att vi inte skall gå förlorade, utan ha evigt liv! Himlen kommer att vara billig nog, om vi överger varje själviskt intresse för att uppnå den. Har vi råd att gå vår egen väg och gå bort från Guds händer, för att det är behagligare för det naturliga hjärtat? Gud kräver fullständig underkastelse och fullständig lydnad. Evtigt liv betyder allt för oss. Du kan komma i nära kontakt med Gud, om du är villig att kämpa för att komma in genom den trånga porten.

Du kommer aldrig att bli medveten om dina brister, såvida du inte förs dit, där dessa brister utvecklades under svåra omständigheter. Du har inte haft den känsla för din uppgift som du borde, sedan du kom till ____. Du gick inte frimodigt och av hjärtat in i arbetet och gjorde det till ditt huvudintresse. Du har vårdat en självständighet som inte skulle kunna upprätthållas, om du insåg din verkliga situation - att du är en lärjunge, som lär sig hur man skall arbeta på bästa sätt för att främja Guds verk, att du är en elev, som försöker skaffa dig (219) kunskap om det, som du inte känner till. Du kunde ha gjort mycket större framsteg om du på allvar hade försökt tjäna Gud, som en effektiv tjänare.

Du har varit alltför tillbakadragen. Du har inte kommit i nära kontakt med människor, som tjänar inom Guds verks olika avdelningar. Du har inte rådgjort med dem så ingående som du borde, för att kunna handla förståndigt. Om du hade gjort detta, kunde du ha varit en effektivare hjälpare. Du har handlat för mycket efter ditt eget omdöme och genomfört dina egna idéer och planer. Det har saknats enighet mellan medarbetarna. De som kunde ha hjälpt dig, har inte velat ge sin kunskap till dig, eftersom denna förtrolighet saknas från din sida och också därför att du handlar så mycket utifrån impulser och känslor, att de varit rädda för att närma sig dig.

Världens Frälsare var den som änglarna tillbad. Han var en furste i himlens kungliga salar, men Han lade Sin härlighet åt sidan och klädde Sin gudomlighet med mänsklighet. Han blev den ödmjuka och anspråklöse Jesus. Han lämnade Sina rikedomar och Sin härlighet i himlen och blev fattig för att vi genom Hans fattigdom skulle kunna bli rika. I tre år reste Han från plats till plats, en hemlös vandringsman. Men självupptagna människor kommer att gräma sig och klaga om de kallas till att överge sina små jordiska rikedomar för Kristi skull eller till att arbeta i den själavinnande tjänst, för vilken Han gav Sitt dyrbara liv. O, vilken otacksamhet! Ingen kan fatta frälsningens välsignelser, om han inte känner att han med glädje har råd att göra varje offer och vilket offer som helst för Kristi kärlek. Varje offer för Kristus berikar givaren och varje lidande och försakelse som görs för Hans

dyrbara frälsningsverks skull, ökar den övervunnes slutliga glädje i himlen.

Du vet bara lite om verklig uppoffring och äkta självförnekelse. Du har bara haft obetydlig erfarenhet av umbäranden och belastning av dina krafter. Din börda har varit lätt, samtidigt som andra har blivit nedtyngda av ansvarstyngda plikter. Den unge man som frågade Jesus vad han skulle göra för att få evigt liv, fick svaret: "Håll buden." (220) Han svarade förvissad och stolt: "Allt detta har jag hållit. Vad är det mer som fattas?" Jesus hyste medkänsla med honom. Han såg på honom med kärlek. Han visste att de ord Han talade för evigt skulle skilja den unge mannen från Honom. Trots detta rörde Jesus vid en öm punkt hos honom. Han sade till honom: "Vill du vara fullkomlig, gå och sälj vad du äger och ge åt de fattiga. Då skall du få en skatt i himlen. Och kom sedan och följ mig". (Luk. 19:21) Den unge mannen saknade himlen, men inte tillräckligt för att hålla tillbaka sin tillgivenhet från sina jordiska rikedomar. Han vägrade att ge efter för Guds villkor för att få evigt liv. Han blev mycket bedrövad, för han ägde mycket, som han ansåg var alltför värdefullt för att bytas mot evig lön. Han hade frågat om han kunde bli frälst och hade fått svar. Det krävdes emellertid att hans världsliga hjärta skulle offra rikedomerna för att han skulle kunna bli en Kristi lärjunge. Hans beslut blev att ge upp himlen och hålla sig till sina jordiska rikedomar. Hur många fattar just nu samma beslut, som avgjorde denne unge mans öde?

Om någon av oss har tillfälle att göra något för Kristus, hur ivrigt borde vi då inte gripa det och med allra största allvar göra allt vi kan för att bli medarbetare tillsammans med Honom. De svårigheter som prövar vår tro allra hårdast och får det att se ut som om Gud har övergett oss, är till för att föra oss närmare Kristus, så att vi lär oss att lägga ned alla våra bördor framför Hans fötter och få erfara den frid som Han vill ge oss i utbyte. Du behöver en ny omvändelse. Du behöver helgas genom sanningen och i anden bli som ett tåligt och ödmjukt barn, som litar helt på Kristus som sin Återlösare. Din stolthet och din självständighet stänger ditt hjärta för Guds Andes välsignade påverkan och gör det oemottagligt, som en ofta trafikerad grusväg. Du har fortfarande en stor läxa om tro att lära dig. När du överlämnar dig helt till Gud, när du helt förkrossad faller ned inför Jesus, kommer du genom en seger att belönas med en glädje som du aldrig tidigare har känt. När du klarsynt ser tillbaka på det förflutna, kommer du att se, att när livet förefaller att vara komplicerat och (221) som en belastning, var Jesus Själv nära dig och Han försökte att föra dig till ljuset. Din Fader var vid din sida. Han böjde Sig ned över dig i obeskrivlig kärlek, besökte dig för ditt bästa, liksom förädlaren rensar den dyrbara malmen. När du menar att du är övergiven, har Han varit nära dig för att trösta och stötta. Vi ser sällan Jesus sådan som Han är och är aldrig lika snabba att ta emot Hans hjälp som Han är till att hjälpa oss.

Vilken seger du kommer att vinna, när du lär dig att följa Guds obegränsade försyn med tacksamt hjärta och beslutar att leva med ögonen riktade mot Hans härlighet, sjuk eller frisk, i överflöd eller i brist. Självvet lever och skälver vid varje beröring. Självvet måste korsfästas innan du kan

övervinna i Jesu namn och ta emot lönen från den Trofaste.

Nödvändigheten av enighet

Guds Ande kommer inte att stanna kvar där det finns splittring och strid bland dem som tror på sanningen. Även om dessa känslor inte uttrycks, uppfyller de hjärtat och driver ut den frid och kärlek ut, som borde vara utmärkande för den kristna församlingen. De är resultatet av själviskhet i dess vidaste bemärkelse. Detta onda kan ta form av överdriven själviskhet eller i form av en överdriven längtan efter andras beröm, även om detta beröm fås oförtjänt. Självupphöjelse måste de avsäga sig, som säger sig älska Gud och hålla Hans bud. Annars bör de inte förvänta sig att bli välsignade av Hans gudomliga ynnest.

Moraliskt och religiöst inflytande på Hälsoinstitutionen måste vara av hög halt för att kunna möta himlens bifall. Om själviskheten får lov att härska, kommer den att bedröva Guds Ande. Läkare, överläkare och sjukvårdare borde arbeta i samarbete med Kristi ande, genom att den ene värdesatte andre mer än sig själv.

Aposteln Judas säger: "Sådana som tvivlar skall ni vara barmhärtiga emot." (Judas vers 22) Denna skillnad skall inte utövas i en anda av (222) favorisering. Inget stöd skall ges till någon som anser: "Om du hjälper mig, skall jag hjälpa dig." Detta är en ohelig, världslig politik, som Gud ogillar. Det är att betala för att få stöd och uppmuntran för egen vinnings skull. Det visar en partiskhet för vissa personer. De förväntar sig att få fördelar genom dem. Det är att söka deras goda vilja på grund av svaghet, så vi kan beundras av andra, som är som vi själva. Det är svårt att se sina egna fel, men var och en bör se hur grym missunnsamhet, konkurrens, misstro, ovänlig kritik och splittring är."

Vi kallar Gud vår Fader. Vi gör anspråk på att vara barn av samma familj och när vi visar en tendens att nedvärdera andras anseende och inflytande, för att bygga upp oss själva, så gör vi ett tilldragande intryck på fienden men sårar Honom, som vi bekänner oss följa. Den ömhet och barmhärtighet som Jesus har uppenbarat i Sitt eget dyrbara liv borde vara ett föredöme för oss när det gäller hur vi skall behandla våra medmänniskor och i synnerhet dem som är våra bröder i Kristus.

Gud gör hela tiden sådant som är gott mot oss, men vi är alltför likgiltiga för Hans ynnest. Vi har blivit älskade med en gränslös ömhet. Trots detta har många av oss så lite kärlek till varandra. Vi är för stränga mot dem som vi tror har gått vilse och är mycket känsliga för den minsta kritik eller det minsta tvivel på vårt eget sätt att uppträda.

Antydningar görs och skarp kritik kastas ut mot andra, men samtidigt är de som kastar ur sig dessa antydningar blinda för sina egna fel och brister. Andra kan se att de

tagit miste, men de kan inte se sina egna fel. Vi tar dagligen emot av himlens givmildhet. Kärleksfull tacksamhet bör springa fram ur våra hjärtan till Gud, vilket borde få oss att hysa medkänsla med vår nästa och göra deras sak till vår egen. Tankar och meditation över Guds godhet mot oss skulle stänga själens infartsvägar för Satans antydningar.

Guds kärlek till oss provas varje dag. Ändå tänker vi inte på Hans ynnest utan är likgiltiga för Hans enträgna böner. Han försöker göra intryck på oss med Sin Ande av ömhet, Sin kärlek och omsorg. (223) Vi lägger emellertid knappt märke till Hans vänlighet och har en svag förnimmelse av den kärleksfulla läxa, som Han vill att vi skall lära oss. Somliga glömmar liksom Haman bort all Guds ynnest, därför att Mordokaj ligger före dem och inte har råkat i onåd, eftersom deras hjärtan är mer fyllda av fiendskap och hat än kärlek - anden från vår käre Förlossare, som gav Sitt dyrbara liv för Sina fiender. Vi bekänner oss ha samme Fader, att vara knutna till samma eviga hem, njuta av samma högtidliga tro och tro på samma prövande budskap. Trots detta lever många i strid med varandra som oregerliga barn. Några som arbetar inom samma gren av Guds verk befinner sig i strid med varandra och därmed i strid med Kristi Ande.

Beröm har fördärvat många hjärtan. De som har haft anknytning till hälsoinstitutionen, har tidvis kritiserat de planer som lagts och Satan har gjort så att de har fått inflytande över andras sinnen, som har accepterat dessa personer som felfria, samtidigt som de oskyldiga har anklagats för att handla fel. Det är en gudlös stolthet som gläder sig över det fåfängliga i sitt eget arbete. Den skryter över sina egna goda egenskaper och försöker förmå andra att verka mindre betydelsefulla för att upphöja sig själv, och gör anspråk på större heder än det kalla hjärtat kan ge Gud. Kristi lärjungar vill ge akt på Sin Mästares undervisning. Han har bett oss att älska varandra just så som Han har älskat oss. Religion är grundad på kärlek till Gud, som också leder oss till att älska vår nästa. Den är full av tacksamhet. Den är ödmjuk och tålig. Den är självuppoftande, tålig, nådig och förlåtande. Den helgar hela livet och påverkar andra.

”De, som älskar Gud kan inte ge plats för hat eller fiendskap. När den himmelska principen om evig kärlek fyller hjärtat, kommer den att flyta ut till andra, inte enbart därför att de tar emot ynnest, utan därför att kärlek är grunden för vårt sätt att handla och omformar och mildrar karaktären, behärskar impulser, styr lidelser, undertrycker fiendskap och upphöjer och förädlar tillgiven kärlek. Denna kärlek är inte begränsad till att bara omfatta ”mig och min”, utan är lika vittomfattande som världen och lika hög som himlen och är i (224) harmoni med den härskara som de tjänande änglarna utgör. Då denna kärlek vårdas i själen, förskönar den hela livet och sprider ett luttrande inflytande över alla i sin omgivning. Då vi äger den kan vi inte vara annat än lyckliga och låta lyckan le eller ogilla den. Om vi älskar Gud av hela vårt hjärta, måste vi också älska Hans barn. Denna kärlek är Guds ande. Det är den himmelska prydnad som ger sant ädelmod och värdighet till själen och gör våra liv lika Mästarens liv. Oavsett hur många goda egenskaper vi kan ha, hur aktningvärd och fina vi kan anse oss själva vara, om inte själen är döpt med

den himmelska nåden av kärlek till Gud och varandra, lider vi brist på sann godhet och är inte passande för himlen, där allt är kärlek och harmoni.

Somliga som tidigare älskade Gud och dagligen gladdes över Hans ynnest befinner sig nu i ständig rastlöshet. De vandrar i mörker och en förtvivlad stämning på grund av att de vårdar självet. De gör så kraftiga ansträngningar att gynna sig själva att hänsynen till allt annat uppslukas av detta. Gud har i Sin försyn velat att ingen skall kunna säkerställa sin egen lycka genom att leva bara för sig själv. Vår Herres glädje bestod i att uthärda svårigheter och skam för andra, så att de skulle kunna få nytta av det. Vi har förmåga att bli lyckliga genom att följa Hans exempel och leva för att välsigna våra medmänniskor.

Vi har inbjudits av vår Herre till att ta på oss Hans ok och bära Hans börda. Genom att göra det kan vi bli lyckliga. Genom att bära vårt eget självvalda ok och bära våra egna bördor, finner vi inte någon vila, men i Kristi ok finns det vila för själen. De som vill utföra ett stort arbete för Mästaren, kan finna det just där de är, genom att göra gott, glömma sig själva, vara självuppoftande, komma ihåg andra och sprida solsken var de än går.

Det finns ett stort behov av att Kristi medkännande ömhet alltid visas överallt - inte genom den blinda medkänsla som vill dölja synd och tillåta att Guds verk utsätts för klander på grund av onda gärningar, utan genom den kärlek som är livets styrande princip och som helt naturligt flyter ut till andra i form av goda gärningar och påminner om vad Kristus har sagt: (225) ”Allt vad ni har gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig.” (Matt. 25:40)

De på hälsoinstitutionen är engagerade i ett stort uppdrag. Under Kristi liv var sjuka och plågade föremål för Hans särskilda omsorg. När Han sände ut Sina lärjungar gav Han dem i uppdrag att bota den sjuke lika väl som att förkunna evangeliet. När Han sände ut de sjuttio, befallde Han dem att bota sjuka och sedan att meddela dem att Guds rike var nära dem. De skulle först ta sig an deras fysiska hälsa, för att deras sinnen skulle bli förberedda så att de kunde nås av de sanningar, som apostlarna skulle förkunna.

Världens Frälsare ägnade mer tid och arbete åt att bota de som plågades från sina sjukdomar, än till att förkunna. Hans sista förmaning till apostlarna, Hans representanter på jorden, var att lägga händerna på sjuka, så att de kunde tillfriskna. När Mästaren kommer, kommer Han att berömma dem, som har besökt sjuka och avhjälpt den plågades behov.

Vi är långsamma till att lära oss de små bagatellernas stora inflytande och deras betydelse för själars frälsning. På hälsoinstitutionen har de som vill vara missionärer ett stort fält att arbeta på. Gud menar inte att några av oss skall vara ett privilegierat fåtal, som skall betraktas med stor aktning, medan andra försummas. Jesus var himlens Majestät. Trots detta böjde Han sig ned för att hjälpa de ödmjukaste, utan hänsyn till person eller stånd.

De som har hela hjärtat med i uppdraget kommer på hälsoinstitutionen att finna tillräckligt att mycket att göra för Mästaren genom att hjälpa de lidande människor, som de har ansvar för. Vår Herre rekommenderade dem att följa Hans exempel, sedan Han hade utfört den mest förödmjukande tjänsten åt Sina lärjungar. Detta var för att de hela tiden skulle komma ihåg att de inte skulle känna sig bättre än den lägste helige.

De, som bekänner vår upphöjda tro, som håller Guds bud och väntar på vår Herres snara ankomst, borde vara tydliga och skilja sig från världen (226) runt omkring dem, ett särskilt folk, ivrigt att göra goda gärningar. Till de karaktäristiska drag, som skall skilja Guds folk från världen i dessa sista dagar, är deras ödmjukhet och saktmod. "Lär av mig", säger Kristus, "ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar." (Matt. 11:29- 30) Här är den vila, som så många efterlyser och förgäves använder tid och pengar på att få. I stället för att målmedvetet försöka bli lika varandra när det gäller ära och ställning, eller kanske ännu högre, borde vi försöka bli Kristi ödmjuka och trogna tjänare. Denna anda av självupphöjelse skapade strid bland apostlarna även medan Kristus var tillsammans med dem. De diskuterade vem som skulle vara den störste bland dem. Jesus satte sig och talade till de tolv och sade till dem: "Om någon vill vara den förste skall han vara den siste av alla och allas tjänare." (Mark. 9:35)

När de två sönerns mor begärde att hennes söner skulle bli särskilt gynnade genom att den ene skulle få sitta på Hans högra sida och den andre på Hans vänstra sida i Hans rike, inpräntade Jesus hos dem att ära och härlighet i Hans rike var motsatsen till ära och härlighet i den här världen. Den som vill vara stor där måste vara en ödmjuk tjänare för andra och den som vill vara herre måste vara tjänare, liksom Guds Son var tjänare för människobarnen.

Vår Frälsare lärde Sina lärjungar att inte bekymra sig för ställning och namn. "Men låt ingen kalla er rabbi, ty en är er Mästare, och ni är alla bröder. Ni skall inte låta någon kalla er lärare, ty en är er lärare, Kristus. Den som är störst bland er skall vara de andras tjänare. Var och en som upphöjer sig skall bli förödmjukad, och var och en som ödmjukar sig skall bli upphöjd." (Matt. 23: 8, 10- 12) Jesus åberopade den heliga lagsamlingen från Sinai för den lagkloke. "Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela din kraft och av hela ditt förstånd och din nästa som dig själv." (Luk. 10:37) Han sade att om han gjorde det skulle han få evigt liv.

"Din nästa som dig själv". Då inställer sig frågan: "Vem är min nästa? Svaret på den består av liknelsen om den barmhärtige samariten, som lär oss att den människa, som behöver våra medkänsla och vår omtänksamma omsorg är vår nästa. De lidande och nödställda i alla grupper är vår nästa och när vi känner (227) till deras brister, är det vår plikt att lindra dem så långt som möjligt. Denna liknelse framhåller en princip, som det skulle vara bra för Kristi efterföljare att göra till sin. Möt först de nödställdas världsliga behov och avhjälpa deras fysiska brister och lindra deras lidanden. Då kommer ni att finna en öppen väg till deras hjärtan, där ni kan plantera den goda säd, som bär frukt i ett rättfärdigt, gudfruktigt liv.

För att vara lyckliga, måste vi eftersträva att få den karaktär som Kristus hade. En markant skillnad hos Kristus var Hans självförnekelse och godhet. Han kom inte för att söka Sitt eget. Han gick omkring och gjorde gott, - detta var Hans mat och dryck. Genom att följa Frälsarens exempel kan vi komma i helig kontakt med Honom och genom att dagligen söka efterlikna Hans karaktär och följa Hans exempel kan vi vara till välsignelse för världen, göra oss själva tillfreds här och tillförsäkra oss evig lön därefter.

Motstånd mot trofasta varningar

Den 3 januari blev jag visad att det finns ett stort uppdrag att utföra för dem, som i Kalifornien bekänner sin tro på sanningen, ty Gud kan arbeta för dem. Många inbillar sig att de gör det som är rätt för Gud, trots att de inte har sanningens principer i sina hjärtan. Denna grupp kan komma i gång endast genom att ivrigt och genom uthålligt allvar söka ge akt på det Sanna Vittnets råd. De befinner sig i ett kallt, yttre och avfallet tillstånd. Dessa talar det Sanna Vittnet till och säger: "Jag känner dina gärningar. Du är varken kall eller varm. Jag skulle önska att du vore antingen kall eller varm. Men eftersom du är ljum och varken varm eller kall, skall jag spy ut dig ur min mun. Du säger: Jag är rik, jag har vunnit rikedom och behöver ingenting, och du vet inte, att just du är eländig, beklagansvärd, fattig, blind och naken. Jag råder dig att av mig köpa guld som är renat i eld, så att du blir rik, (228) och vita kläder att skylla sig med, så att din skamliga nakenhet inte syns, och salva att smörja dina ögon med, så att du kan se. Alla som jag älskar tillrättavisar och tuktar jag. Var därför ivrig och omvänd dig." (Upp. 3: 15- 19)

Bror G, Gud har anspråk på dig som du inte lever upp till. Din andliga styrka och tillväxt i nåden kommer att motsvara den kärleksfulla tjänst och de goda gärningar som du med glädje gör för din Frälsare, som inte håller något tillbaka, inte ens Sitt eget liv, för att Han skulle kunna frälsa dig. Du har apostelns förmaning: "Bär varandras bördor, så uppfyller ni Kristi lag." (Gal. 6:2) Det räcker inte att bara bekänna sin tro på Guds bud. Du måste vara en verkets görare. Du överträder Hans lag. Du älskar inte Gud av hela ditt hjärta, din makt, ditt sinne och din kraft. Du lever inte heller i lydighet mot de sista sex buden och älskar din nästa som dig själv. Du älskar dig själv högre än du älskar Gud eller din nästa. Att hålla Guds bud kräver mer av oss än du är villig att utträta. Gud kräver goda gärningar av dig, självförnekelse, självupppoffring och helgelse till andras goda, så att själar genom din hjälp kan föras till sanningen.

Våra goda gärningar kommer inte ensamma att frälsa någon av oss, men vi kan inte fräslas utan goda gärningar. Och efter att vi har gjort allt vi kan göra, skall vi i Jesu namn och kraft säga: "Vi är onyttiga tjänare. Vi har bara gjort det vi var skyldiga att göra" (Luk. 17:10) Vi skall inte tro att vi har gjort stora uppoffringar och att vi skall få ta emot stor lön för våra svaga tjänster.

Självtröfärdighet och köttlig säkerhet har omslutit dig som järnband. Du behöver bli ivrig och ångra dig. Du har varit olvcklig då du har sympatiserat med de fientligt

stämnda, vilkas livsstil har stått i motsats till det verk som Herren genom Sina tjänare höll på att utföra här på denna kust. Fel människor har haft din sympati. Eftersom ditt hjärta inte hade det rätt ställt med Gud, tog du inte emot det ljus Han sände till dig. Du visade upp din hårdnackade vilja för att stå emot den tillrättavisning som Herren gav dig i kärlek. Du visste att detta (229) var sant, men försökte stänga dina ögon för din verkliga situation. Oavsett om du ger akt på Guds tillrättavisning och varnande stämman eller inte, eller om du reformerar dig, eller behåller dina karaktärsbrister, kommer du en dag att inse vad du har gått miste om genom att trotsa och i andligt avseende strida mot Guds tjänare. Din bitterhet mot äldste H är förvånansvärd. Han har stått ut och uppoffrat sig och slitit på denna kust för att göra tjänst åt Gud. Men eftersom du var ohelgad i ditt hjärta och liv har du i din blindhet vågat dig på att tillsammans med I och J behandla Guds tjänare på ett grymt sätt. ”Rör inte mina smorda”, sade Gud, ”gör inte mina profeter något ont.” (1 Krön. 16:22) Det är inte lika lätt för dig att kräva ordning i ditt eget liv, som du har gjort i de människors liv som Gud sände med ljus och sanning till folket. Lägga märke till hur ditt inflytande vänder själar bort från den sanning, som Gud har sänt Sina tjänare att förkunna, för en stor olycka hänger över dig.

Satan har använt dig som sitt redskap för att så tvivel och upprepa antydningar och förvrängningar, som har sitt ursprung i ett oheligt hjärta, som Gud skulle velat rensa från dess förorening. Men du ville inte ta emot undervisning. Du vägrade ändra dig, förkastade tillrättavisningar och följde din egen vilja och väg. Själur har förorenats av denna bitterhetens rot och är, med hjälp av dessa tvivlande och knorrande människor, som satts där vittnesbörden med tillrättavisningar som Gud sänder inte kommer att nå dem. Dessa själurs blod kommer att tillskrivas dig och dem som du sympatiserar med.

Gud har gett oss vårt uppdrag att vara Hans tjänare. Han har gett oss ett budskap att frambära till Hans folk. I trettio år har vi tagit emot Guds ord och talat dem till Hans folk. Vi har skälvt inför det ansvar, som vi har accepterat under mycket bön och meditation. Vi har stått som Guds ambassadörer. I Kristi ställe har vi bönfällt själar att låta sig försonas med Gud. Vi har varnat för faror, när Gud har visat oss Sitt folks faror. Vårt uppdrag har getts oss av Gud. Hurdant kommer då deras tillstånd att bli, som inte vilt lyssna till de ord, som Gud har sänt (230) till dem, därför att de passerar deras väg eller tillrättavisa deras fel? Om du är helt övertygad om att Gud inte har talat genom oss, varför handlar du då inte i överensstämmelse med din tro och slutar att ha mer att göra med ett folk, som befinner sig under ett så stort bedrägeri, som detta folk är? Om du har handlat efter Guds Andes befallningar har du rätt och vi fel. Antingen undervisar Gud Sin församling, tillrättavisar medlemmarnas fel och stärker deras tro, eller också gör Han det inte. Antingen är det Guds verk, eller inte. Gud samarbetar inte med Satan. Mitt uppdrag under de senaste trettio åren bär antingen Guds stämpel eller fiendens stämpel. Det finns inget halvt i denna sak. *Vittnesbörden* är antingen av Guds Ande eller av djävulen. När du sätter dig själv upp emot Guds tjänare, utför du antingen en tjänst för Gud eller för djävulen. ”Alltså skall ni känna igen dem på deras frukt.” (Matt.

7:20) Vilket märke bär din tjänst? Det kommer att löna sig att kritiskt granska konsekvenserna av ditt uppträdande.

Det är inte något nytt att människor vilseleds av ärkebedragaren och att de sätter sig själva upp emot Gud. Se kritiskt på ditt uppträdande innan du fortsätter den väg som du färdas på. Judarna var självbedragna. De förkastade Kristi undervisning därför att Han kände till hemligheterna i deras hjärtan och tillrättavise deras synder. De ville inte komma fram i ljuset, eftersom de var rädda för att deras gärningar skulle kritiseras. De väljer mörkret hellre än ljuset. ”Och detta är domen:” sade Kristus, ”ljuset kom till världen och människorna älskade mörkret och inte ljuset, eftersom deras gärningar var onda.” (Joh. 3:19) Judarna fortsatte att förkasta Kristus tills de, i sitt självbedragna, förvillade tillstånd trodde att de gjorde Gud en tjänst genom att korsfästa Honom. Detta var konsekvensen av att de förkastade ljuset. Du riskerar att bedra dig själv på ett liknande sätt. Det kommer att vara nyttigt för dig, bror G, att tänka över vart den väg du nu går på egentligen leder. Gud kan arbeta utan dig, men du har inte råd att göra något utan Gud. Han tvingar ingen att tro. Han sätter ljus framför människor och Satan presenterar sitt mörker. När bedragaren hela tiden ropar: ”Här är ljus, här är sanning”, säger Jesus. ”Jag är världens ljus. Den som (231) följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus.” (Joh. 8:12) Gud ger oss tillräckliga bevis för att vi skall kunna nå fram till en tro som står i överensstämmelse med sanningen. Om vi överlämnar oss till Gud, väljer vi ljuset och förkastar mörkret. Om vi vill hålla fast vid det naturliga hjärtats självständighet och avvisa Guds tillrättavisningar, kommer vi liksom judarna, hårdnackat att genomföra våra avsikter och våra tankar trots det tydligaste bevis och kommer att råka ut för ett lika stort bedrägeri som de råkade ut för. I vår uppenbara förblindelse kan vi gå lika långt som de och ändå inbilla oss att vi gör en tjänst för Gud.

Bror G, du kommer inte så länge att stanna där du är nu. Den väg du har slagit in på avviker från sanningens väg och skiljer dig från det folk, som Gud prövar för att rena det inför den slutgiltiga segern. Antingen kommer du att förena dig med Hans kropp och arbeta allvarligt på att besvara Kristi bön, eller också kommer du att gå allt längre i otro. Du kommer punkt för punkt att ifrågasätta kroppens etablerade tro, bli alltmer egensinnig i din uppfattning och tillväxa i mörker och ondska när det gäller Guds verk för vår tid, tills du anser ljus vara mörker och mörker vara ljus.

Satan har stor kraft att trassla in själar genom att förvirra dem som inte värnar om det ljus som försynen har sänt dem. Människosjälar som underordnat sig Satans kontroll förs ständigt bort från sanningens ljus bort i villfarelse och mörker. Om du ger Satan den minsta övertag, kommer han att kräva mer och mer och kommer att hålla uppsikt över utposterna för att finna det bästa tillfället att främja sin sak och ruinera din själ.

Bror och Syster G, ingen av er befinner sig i säkerhet. Ni föraktar tillrättavisningar. Om vänliga ord hade talats till er i stället för tillrättavisningar, om ni hade bemötts av beröm och smicker, skulle ni nu inta en helt annan ståndpunkt än den ni har när det gäller er tro på *Vittnesbörden*. Det finns

några som i dessa sista dagar vill utropa: ”Tala till oss smickrande ord, profetera bedrägliga ting.” (Jes. 30:10) Men detta är inte min uppgift. Gud har sänt mig som till att kritisera och tillrättavisa Hans folk. Och lika säkert (232) som Han har lagt denna tunga börda på mig, kommer Han att ställa dem till svars för det sätt de handskas med den, som har fått detta budskap. Gud är inte att leka med och de som föraktar Hans verk kommer att få lön efter sina gärningar. Jag har inte valt detta obehagliga uppdrag själv. Det är inte en uppgift, som kommer att ge mig människors gunst och tacksamhet. Det är en uppgift, som endast få värdesätter. Men somliga försöker att göra mitt uppdrag dubbelt så svårt genom sina felaktiga framställningar, sin avund och otro. Därigenom skapar de fördomar i andra människors sinnen mot *Vittnesbörden*, som Gud har gett mig och begränsar mitt arbete. De har något att stå till svars för inför Gud, medan jag skall gå framåt allteftersom Försynen och mina bröder öppnar vägen för mig. I min Förlossares namn och kraft, skall jag göra vad jag kan. Jag skall varna, ge råd, tillrättavisa och uppmuntra alltefter vad Guds Ande dikterar, oavsett om människor vill höra eller låta bli. Min uppgift är inte att behaga mig själva, utan att göra min himmelske Faderns vilja, som har gett mig mitt uppdrag.

Kristus varnade Sina lärjungar: ”Akta er för de falska profeterna, som kommer till er klädda som får, men i sitt inte är rovlystna vargar. På deras frukt skall ni känna igen dem. Inte plockar man väl vindruvor från törnbuskar eller fikon från tistlar? Så bär varje gott träd god frukt, men ett dåligt träd bär dålig frukt. Ett gott träd kan inte bära dålig frukt, inte heller kan ett dåligt träd bära god frukt. Ett träd som inte bär god frukt blir nerhugget och kastat i elden. Alltså skall ni känna igen dem på deras frukt.” Matt. 7:15-20) Här är ett test som du kan använda och, bror G, du kan använda det om du vill. Du behöver inte gå i osäkerhet och tvivel. Satan är nära till hands för att föra tanken till olika slags tvivel, men om du öppnar dina ögon i tro, finner du tillräckliga bevis för tro. Men Gud kommer aldrig att ta bort alla orsaker till tvivel från någon människa. De som tycker om att uppehålla sig i tvivlens atmosfär och utfrågning av otro kan få detta föga avundsvärda privilegium. Gud ger tillräckliga bevis för det köttliga sinnet att tro, men den som vänder sig bort från bevisens betydelse, därför det är några få (233) saker som han med sitt begränsade förstånd inte kan få klarhet i, kommer han att lämnas kvar i otrons kalla atmosfär och dras in i tvivel och kommer att lida skeppsbrott i sin tro. Det är som om du ser det som en dygd att hellre stå på tvivlens sida än på trons sida. Jesus har aldrig berömt otro. Han har aldrig rekommenderat tvivel. Han gav Sitt folk bevis på Sin ställning som Messias genom de mirakel Han utförde, men där var några som ansåg att det var en dygd att tvivla och som ville bortförklara dessa vittnesbörd och finna något att betvivla och kritisera i allt gott verk.

Den officer, som ville att Kristus skulle komma och bota hans tjänare, ansåg sig ovärdig att Jesus skulle komma in under hans tak. Hans tro på Kristi kraft var så stark, att han bad Honom att endast säga ett ord, så skulle tjänaren bli frisk. ”När Jesus hörde det, blev Han förvånad och sade till dem som följde Honom: ’Amen säger jag er: I Israel har jag inte hos någon funnit en så stark tro. Jag säger er: Många skall komma från öster och väster och ligga till bords med Abraham och Isak och Jakob i himmelriket.

Men rikets barn skall kastas ut i mörkret utanför. Där skall man gråta och skära tänder’. Till officeren sade Jesus: ’Gå, som du tro skall det ske dig’. Och i samma stund blev hans tjänare frisk.” (Matt 8: 10 13)

Jesus lyfte här fram tro som en motsats till tvivel. Han visste, att Israels barn skulle snava på grund av sin otro, som skulle få dem att förkasta det stora ljuset och sluta med deras fördömelse och fall. Thomas förklarade att han inte kunde tro, om han inte fick sticka fingret i hålen efter spikarna och fick sticka sin hand i sin Herres sida. Kristus gav honom det bevis han önskade och tillrättavisade sedan hans otro: ”Därför att du har sett mig, tror du. Saliga är de som tror, fastän de inte ser.” (Joh. 20:29)

I denna mörkrets och villfarelsens tidsålder, är det som om människor, som bekänner sig vara Kristi efterföljare, tror att de är fria att ta emot eller förkasta Herrens tjänare alltefter som de har lust till och att (234) de inte kommer att ställas till räkenskap för detta. Det är otro och mörker som får dem till detta. Deras känslighet har avtrubbats av deras otro. De går emot sitt samvete och är inte uppriktiga mot sin övertygelse och försvagar sin moral. De ser andra i samma ljus som sig själva.

När Kristus sände ut de tolv, befallde Han dem: ”När ni kommer in i en stad eller by, ta då reda på vem som är värdig, och stanna där tills ni lämnar den orten. Och när ni kommer in i ett hus, så hälsa det. Om huset är värdigt, skall den frid ni tillönskar det komma över det. Men om det inte är värdig, skall er frid vända tillbaka till er. Och om man inte tar emot er eller lyssnar till era ord, så lämna det huset eller den staden och skaka av dammet från era fötter. Amen säger jag er: För Sodoms och Gomorras land skall det på domens dag bli drägligare än för den staden.” (Matt. 10:11- 15) De uppmanades att akta sig för människorna, ty de skulle utlämna dem åt domstolar och gissla dem i synagogorna.

Människors hjärtan är inte mjukare i dag, än då Kristus var på jorden. De kommer att göra allt som står i deras makt för att hjälpa den store fienden att göra det så svårt som möjligt för Kristi tjänare, precis som folk gjorde med Kristus, när Han var på jorden. De kommer att plåga med förtalarens och falskhetens tunga. De kommer att kritisera och vända just de ansträngningar mot Guds tjänare som Han leder dem att göra. De kommer att med sina onda gissningar se bedrägeri och oärlighet, där allt är rätt och där det finns fullkomlig integritet. De tillskriver Guds tjänare själviska motiv, trots att Gud själv leder dem och trots att de faktiskt själva borde ge sina liv, om Gud krävde det och de därigenom kunde främja Guds verk. De som har utträttat minst och gjort den minsta insatsen för sanningens sak, är de som är snabbast till att ge uttryck för brist på förtroende för Guds tjänares redbarhet, som har placerats i en ställning där de får ta finansiellt ansvar i det stora uppdraget. De som har tillit till Guds verk är villiga att våga något för att främja det och (235) deras andliga välstånd kommer att stå i proportion till deras gärningar i tro. Guds Ord är vår norm, men hur få är det inte som följer det! Vår religion kommer endast att ha obetydligt värde för våra medmänniskor, om den är enbart teoretisk och inte praktisk. Världens och egenkärlekens inflytande

sprids av många, som bekänner sig följa Bibeln. De är som en sky, som kyler ner den atmosfär som andra rör sig i.

Envishet, inte oberoende

Bror G, det kommer att vara en tung uppgift för dig att vårda ren, osjälvisk kärlek och osjälvisk välgörenhet. Du har ingen stor erfarenhet av att ge upp dina åsikter och idéer och ibland ge upp din egen omdömesförmåga och låta dig ledas av andras råd. Bror och Syster G, ni behöver båda mindre av självet och mer av Guds nåd. Ni saknar båda självbehärskningens vana, så att era tankar kan underordnas Kristi Ande. Det är Guds nåd ni behöver, för att era tankar skall kunna disciplineras till att flyta i rätt kanal, så att era ord kan uttrycka rätt saker så att era lidelser och er aptit kan komma under förnuftets kontroll och tungan kan tyglas mot lättinne och syndig och ovänlig kritik. "Om någon inte felar i sitt tal, är han en fullkomlig man som också kan tygla hela sin kropp." (Jag. 3:2) Den största framgång vi har fått genom Kristi religion är självbehärskning. Våra naturliga svagheter måste styras, annars kommer vi aldrig att vinna seger, så som Kristus segrade.

Det är några bland Kristi bekännande efterföljare, som lider av andliga matsmältningsbesvär (dyspeptiker). De har gjort sig själva till invalider och deras andliga svaghet är en direkt konsekvens av deras egna brister. De lyder inte Guds lagar och de lever inte efter Hans buds principer. De är slöa i Hans sak och verk och gör inte något själva, men när de tror de ser något de kan kritisera, då är de aktiva och ivriga. En kristen, som inte arbetar, kan inte vara frisk. Andlig sjukdom är resultatet av (236) försummad plikt. För att en persons tro skall kunna stärkas, måste han vara mycket tillsammans med Gud i stilla bön. Hur kan en människas välgörenhet vara till välsignelse för honom, om den aldrig utövas? Hur kan vi be Gud om hjälp med själs omvändelse, om vi inte gör allt som står i vår makt för att förmedla kunskap om sanningen till dem? Ni har ådragit er själva en svaghet, som har gjort er odugliga för er själva och församlingen. Medlet är ånger, bekännelse och förnyelse. Ni behöver moralisk kraft och Guds nåds verkliga näring. Inget annat kommer att ge sådan kraft och styrka åt er fromhet som att vara verksam för att främja det verk som du bekänner dig älska, i stället för att binda upp det. Det är endast en god kur mot andlig lättja och det är att arbeta - arbeta för själar, som behöver er hjälp. I stället för att stärka själar har ni gjort dem modlösa och försvagat deras hjärtan och händer, som skulle vilja se Guds verk göra framsteg.

Gud har gett er förmågor som ni kan använda på ett bra sätt eller missbruka till er egen och andras skada. Ni har inte insett vilka krav Gud har på er. Vi borde alltid komma ihåg att vi befinner oss i den här världen för att forma karaktären för nästa värld. Och allt vårt umgänge med våra medmänniskor bör vara med tanke på deras eviga intressen och på vårt eget. Om emellertid våra samtal med dem används till nöjen och till att tillfredsställa vår egen självviskhet, om vi är tanklösa och lättjefulla, om vi ger efter för felaktiga handlingar, då samarbetar vi inte med Gud, utan motarbetar Honom bestämt. Det dyrbara liv som Gud har gett oss, skall inte formas av släktingar som saknar tro, till att tillfredsställa det köttliga sinnelaget, utan användas på ett sätt som Gud kan erkänna.

Om bror J var utrustad med Guds kärlek, skulle han vara en kanal för ljus. Han har för liten moralisk styrka, med starka tendenser till otro. Han är ömkansvärd för de himmelska änglarna, eftersom han omges av mörker. Hans öron hör nästan hela tiden talas om otro och mörker. Tvivel och ifrågasättande överfaller honom ständigt. Tungan är en syndig värld. "Men tungan kan ingen människa tämja, ostyrig och (237) ond som den är och full av dödligt gift." (Jak. 3:8) Om bror J ville klänga sig fast mer till Gud och känna att han bör bevara sin renhet inför Gud, även till priset av sitt naturliga liv, skulle han få kraft ovanifrån. Om han låter sin tro påverkas av det mörker och den otro som omger honom - tvivlen, ifrågasättandet och mycket prat - kommer han snart att helt vara mörker, tvivel och otro och kommer inte att ha något ljus eller någon kraft i sanningen.

Han behöver inte tro att han gör det lättare för sig själv genom att försöka kompromissa med sina vänner, som är bittra mot vår tro. Om han bara står fast vid den enda avsikten att lyda Gud till varje pris, kommer han att få hjälp och kraft. Gud älskar och har medkänsla med bror J. Han känner till varje rådvillhet, varje modlöshet och varje bittert samtal. Han känner till allt. Om J vill lägga sin otro åt sidan och orubbligt stå fast i Gud, kommer hans tro att stärkas genom att den utövas. "Den rättfärdige skall leva av tro." Och vidare: *Men om hans själ drar sig undan finner min själ inte behag i honom.* (Hebr. 10:38)

Jag såg att bröderna J och G riskerar att gå miste om det eviga livet. De såg inte att de stod direkt i vägen för Guds verks framgång i _____. När tältmötet hölls där då vi första gången var på denna kust, övertygades hundratals om sanningen, men Gud visste vilket material församlingen var sammansatt av. Om själar kom fram till sanningen, fanns det ingen som kunde ge näring och värna om dem och leda dem till ett upphöjt liv. Bror I hade ett missunnsamt, kritiserande och avundsjukt humör. Om han inte kunde vara främst, ville han inte göra något. Han satte sig själv långt högre än Gud satte honom. En person med hans temperament vill inte någon längre tid samtycka med någon, eftersom det är hans natur att kämpa och ställa sig i opposition mot det som inte passar honom. Herren lät honom gå sin egen väg och lät honom avslöja av vilket slag han var. Han införde samma anda i församlingen och försökte genomföra det som han hade infört i sin familj. Hans bitterhet och hans grymma ord mot Guds tjänare står inskrivna i boken. Han kommer att möta (238) dem igen. Han lämnade oss därför att han inte var en av oss. Och församlingen borde under inga omständigheter uppmuntra honom till att förena sig med den igen. Med det humör han nu har, skulle han nämligen bara göra invändningar också mot Guds änglar. Han skulle vilja dominera över och diktera änglarnas arbete. En sådan anda kan inte komma in i himlen. I och J, som Gud ser ogillande på, vågade motarbeta Guds tjänare, tala illa om dem och tillskriva dem onda motiv. De har försökt att bryta ned den tillit som bröderna hyste för dessa medarbetare, lika väl som till *Vittnesbörden*. Men om det är Guds verk, kan de inte styra det. Deras ansträngningar kommer att vara förgäves. Bror G, du befann dig i ett sådant mörker, att du ansåg att dessa män handlade rätt. Du har upprepat deras ord och talat om makten hos en enda man. O, hur lite visste du inte vad du talade om!

Somliga har varit snabba att säga något, uttala en beskyllning mot Guds tjänare och vara avundsjuka och kritiska. Och om de kunde finna något tillfälle, där de i sin iver för Guds verk anser att predikanter har uttalat sig bestämt och kanske strängt, har de velat göra mesta möjliga av deras ord och känt sig fria att hysa den största bitterhet och anklaga Herrens tjänare för felaktiga motiv. Låt dessa kverulanter fråga sig, vad de skulle ha gjort under liknande omständigheter och med liknande ansvar. Låt dem se, rannsaka och fördöma sina egna fel, sitt högdragna uppträdande och sin egen självständighet och irritation. Låt dem också, eftersom de själva är fria från skuld, kasta första stenen på de bröder, som försöker skapa ordning i deras arbetsuppgift. En helig Gud kommer inte att föra själar till sanningen, för att de skall komma under sådan påverkan, som har härskat i församlingen. Vår himmelske Fader är alltför vis för att föra själar in i sanningen, för att de sedan skall formas av inflytandet från dessa män, som är oheliga i sina hjärtan och liv. Dessa män står inte i överensstämmelse med sanningen. De är inte förenade med kroppen, utan dras bort från församlingen. De motarbetar dem, som Gud använder för att föra själar till sanningen.

Vem vill förse dem med näring, som borde ta ställning för att (239) lyda alla Guds bud? Vem skall uppfostra fäder och mödrar till dem, som behöver hjälp och kraft? Vet dessa bröder vad de gör? De står direkt i vägen för att syndare skall kunna bli frälsta. De blockerar vägen genom sitt eget felaktiga uppförande. Själars blod kommer att finnas på deras kläder, om de inte ångrar sig och fullständigt ändrar sin livsstil. Tror dessa missnöjda personer att de handlar rätt och att sabbatshållarnas kropp (församlingen) har förts vilse? ”På deras frukt skall ni känna igen dem”. (Matt. 7:16) Vem välsignar Gud? Vem leder Honom? Vem arbetar för Honom? Vem gör väl genom att arbeta för att utbreda sanningen till andra? Tror dessa män att kroppen skall komma till dem och dela med sig av sina erfarenheter och synpunkter, för att följa dessa ohelgade människors värderingar? Eller skall de komma i överensstämmelse med kroppen, församlingen?

Bror G skryter om sitt självständiga tänkande och sin omdömesförmåga, samtidigt som han blockerar vägen för syndare genom sin oheliga livsföring och sitt motstånd mot Guds verk, genom att utöva blint krig mot Kristus i form av Hans tjänare. Bror G har emellertid bedragit sig själv när det gäller när det gäller innebörden av sann integritet. Integritet är inte detsamma som envishet, även om envishet ofta förväxlas med integritet. När bror G har kommit fram till en åsikt och sagt den i sin familj eller i församlingen med avsevärd tilltro och med en viss reklam, har han en tendens till att försöka få det att se ut som att han har rätt i alla argument han kan framföra. Han riskerar i hög grad att stänga sina ögon och gå emot sitt samvete genom att framhärda i detta. Fiendens frestelse är nämligen alltför stark för honom. Han har svårt att ge upp sin stolthet över sin uppfattning också när ljuset och vittnesbördet är tillräckligt för att överbevisa honom, om han ville låta sig övertygas. Han menar att om han skulle medge att han haft orätt, skulle det vara en återspeglning av hans omdömesförmåga och skarpsinnighet.

Bror G, du riskerar i hög grad att förlora din själ. Du vill ha företräde. Tidvis tar du det hårt om du tror att du ringaktas. Du är ingen lycklig människa. Du kommer inte att bli lycklig, om du lämnar Guds folk, tar till offensiven på grund av tydliga och klara fakta, som många av Kristi (240) efterföljare gjorde, därför att den uttalade sanningen kom alltför nära. Du kommer inte att bli någon lycklig människa, förrän du tar dig själv med dig. Du har inte rätt, du skapar problem för dig själv. Ditt temperament är din fiende och vart du än vill gå, tar du med dig själv och din börda. Det är en ära att bekänna ett fel, lika snabbt som det läggs märke till.

Det finns många saker i samband med Guds verk som du finner fel på, därför att det är naturligt för dig att göra på det sättet. Och sedan du har vänt ditt ansikte mot det ljus som Gud har uppenbarat för dig om dig själv, förlorar du snabbt din omdömesförmåga och är mer beredd än någonsin att finna fel i allt. Du tillkännager din åsikt med diktatorisk tillit och behandlar andras frågor som en personlig anklagelse mot dig. Sant, förädlad oberoende föraktar aldrig att söka råd hos erfarna och visa, utan de behandlar andras råd med respekt.

Religion i familjen.

Bror G du måste omvända dig, annars går du miste om det eviga livet. Du kan inte vara någon lycklig människa, förrän du får visdomens ödmjukhet. Du och din hustru har alltför länge haft motsatta åsikter. Ni måste lägga bort detta felsökande, dessa misstankar, denna avund och olyckliga gnabbande. Den anda som har utvecklats i er familj, förs vidare i er religiösa erfarenhet. Var försiktiga med hur ni talar om varandras fel då era barn är närvarande. Var också försiktiga med hur ni kontrollerar er själva. Ni ser bara det dåliga och onda i er äldste son. Ni ger honom inget erkännande för några goda egenskaper, som ni plötsligt skulle bli övertygade om att han hade, om han skulle dö. Ingen av er behandlar er son konsekvent. Ni uppehåller er vid hans fel samtidigt som andra lyssnar och visar att ni inte litar på hans goda karaktärsdrag.

Hos var och en av er finns det en tendens att se den andres och alla andras fel. Samtidigt är ni blinda för era egna fel och många villfarelser. Ni är båda nervösa, blir lätt upprörda och (241) och irriterade. Ni behöver visdomens ödmjukhet. Ni klänger er fast vid era egna svagheter, lidelser och fördomar, som om ni inte längre skulle finna någon lycka i det här livet, om de inte fanns där, trots att de är törnen - stickande och skadliga törnen. Jesus inbjuder er till att ta av er det ok som ni har burit på, som har skavt på era halsar, för att i stället ta på er Hans ok, som är mildt och hans börda som är lätt. Hur tung är inte egenkärlekens, begärets, stolthetens, lidelsernas, avundens och onda misstankars last. Hur mycket griper inte människor efter dessa förbannelser omkring sig och hur ovilliga är de inte att upphöra med dem. Kristus förstår hur svåra dessa självförvållade bördor är och Han inbjuder oss att lägga ned dem. De tungt belastade och trötta själarna inbjuder Han att komma till Honom och i stället ta på sig Hans börda, som är lätt, i stället för bördor som de binder ihop åt sig själva. Han säger: ”Då skall ni finna ro för era själar. Ty mitt ok är mildt och min börda är lätt.” Matt. 11:49- 50) Vår Frälsares anspråk är alla pålitliga och harmoniska och

om de bärs med glädje, förmedlar de vila och frid in i själen.

När bror G en gång intar felaktig ståndpunkt, är det inte lätt för honom att erkänna att han har gjort fel. Men om han kan få sitt felaktiga handlingssätt ur tankarna och upphör att minnas andras och gör en del förändringar till det bättre, utan att öppet erkänna sina fel, kommer han att göra det. Men alla dessa fel och icke bekända synder står inskrivna i himlen och kommer inte att strykas ut förrän han följer de anvisningar, som Guds ord ger: ”Bekänn alltså era synder för varandra och be för varandra så att ni blir botade. Mycket mäktig och verksam är en rättfärdig man bön.” Jak. 5:16). Om bror G har funnit en annan plan än den Herren har gett oss, är det inte en säker väg utan kommer till sist att visa sig vara hans ruin. Denna andra väg är ruinerande för församlingen och ruinerande för hans familjs välbefinnande och lycka. Han måste låta sitt hjärta mjukna och släppa in ömhet, ödmjukhet och kärlek i sin själ. Han måste vinnlägga sig om osjälviska egenskaper. Bror och Syster G, ni borde vinnlägga er om egenskaper som gör er rena och får er att glömma bort er själva och bli mer intresserade av dem som ni kommer i kontakt med. Det (242) finns en ådra av egenkärlek och självupptagenhet som inte gör er lycka större, utan ger er grämska och sorg. Ni befinner er i konflikt med er själva som bara ni kan lösa. Ni borde båda styra era tungor och hålla det inne som ni ger uttryck för. Det första onda är att tänka fel. Därefter kommer de felaktiga orden. Ni underlåter emellertid att vinnlägga er om kärlek, hänsyn och respekt för varandra. Var vänligt hänsynsfulla till varandras känslor och försök att vara andligt vaksamma över varandras lycka. Detta kan ni bara göra i Jesu namn och kraft.

Syster G har gjort stora ansträngningar att vinna seger, men hon har inte fått mycket uppmuntran från sin man. I stället för att söka Gud i allvarlig bön och be om kraft att övervinna felen i sina karaktärer, har de vaktat på varandra och försvagats av att finna fel hos varandra. Hjärtats trädgård har de inte ägnat någon uppmärksamhet.

Hur annorlunda skulle inte situationen vara för bror G och hans hustru, om bror G hade tagit emot det ljus som Herren sände honom för månader sedan och talat rent ut med sin hustru och de båda kommit till Herren med förkrossade hjärtan. De har båda ringaktat Guds Andes tillrättavisning och enträgna bön och har inte förnyat sina liv till det bättre. Att stänga sina ögon för det ljus som Gud sänt till dem gjorde inte något av deras fel mindre allvarligt i Guds ögon. Det gör inte heller deras ansvar mindre. De har hatat den tillrättavisning som Herren av medkänsla gav dem. Bror G har av naturen ett vänligt och mildt hjärta, men det är övertäckt med ett lager av egenkärlek, fåfänga och onda tankar. Hans hjärta är inte tjockhudat, men han saknar moralisk styrka. Han är en kruka, så snart självförnekelse och självuppföring krävs av honom, eftersom han älskar sig själv. Att behärska självet, vakta sina ord, erkänna att han har gjort fel eller talat felaktigt, är ett kors som är alltför förödmjukande för honom att bära. Ändå måste han ta på sig detta kors, om han någonsin skall bli frälst.

Bror och Syster G, ni behöver båda vakta era ord. Lika säkert som att det inte finns någon väktare över era tankar och handlingar, lika säkert kommer ni nämligen att ta modet från varandra (243) och göra det säkert att ingen av er kan bli frälst. Ni måste båda vara vaksamma mot att reagera överilat, vilket framkallar överilade ord och handlingar. Vrede, som får fritt utlopp därför att ni anser att ni har utnyttjats, är Satans ande och leder till mycket moralisk ondska. När ni behärskas av en överilat anda berövar ni er själva tillfälligt ert förnuft, samtidigt som ni gör er själva ansvariga för alla de onda konsekvenserna. Det som görs i hastigt mod och vrede kan inte ursäktas. Att handla så är illa. Enkelt uttryckt kan ni genom hastigt mod och vrede lämna ett smärtsamt minne kvar i era vänners hjärtan, som de aldrig kommer att glömma. Om ni inte visar självbehärskning kommer ni att bli ett mycket olyckligt par. Var för sig tillskriver ni varandra era olyckliga liv. Gör inte de mer. Gör det till en regel att aldrig säga ett kritiskt ord till varandra, utan beröm och lovorda varandra närhelst ni kan.

Somliga anser det vara en fördel att vara ohämmad. De vill tala berömmande ord om sin frispråkighet att tala om de obehagliga saker som finns i hjärtat. De låter en vrede strömma ut i form av en flod av tillrättavisning och kritik. Jo mer de talar, desto mer upprivna blir de. Satan står bredvid för att hjälpa till, eftersom det passar honom. Orden irriterar den som de sägs till och de kommer att kastas tillbaka och provocera till ännu hårdare ord, tills en liten gnista har blossat upp till en stor flamma. Ni känner båda att ni har alla de prövningar som ni överhuvudtaget kan uthärda och att er tillvaro är den olyckligaste tänkbara. Börja genast kontrollera era tankar, ord och handlingar. När någon av er märker att bitterhet börjar sjuda inom er, så gör det till en regel att gå avses och ödmjukt be till Gud, som kommer att lyssna till den bön, som inte kommer att uttalas av hycklande läppar.

Varje lidelse måste behärskas av ett upplyst samvete. ”Klä er därför som Guds utvald, heliga och älskade, i innerlig barmhärtighet, godhet, ödmjukhet, mildhet och tålmod. Ha fördrag med varandra och förlåt varandra, om någon har något att förebrå en annan. Såsom Herren har förlåtit er skall ni förlåta varandra. Över allt detta (244) skall ni klä er i kärleken, som binder samman till en fullkomlig enhet. Låt Kristi frid regera i era hjärtan, den frid som ni blev kallade till i en enda kropp, och var tacksamma.” (Kol. 3:12-15)

Om ni befinner er på det stadium där ni vill addera genom att lägga nåd till nåd, då kommer Gud att multiplicera Sin nåd till er. När ni lägger till, förökar Han. Om ni odlar en vana och Gud ser och hör allt vad ni gör och säger och noggrant skriver ned alla era ord och handlingar och ni måste möta alltsammans på nytt, då kommer ni att försöka följa ett upplyst och vaksamt samvetes ordning i allt vad ni säger och gör. Era tungor kommer att användas till Guds ära och kommer att vara en källa till välsignelse för er själva och andra. Om ni däremot skiljer er från Gud så som ni har gjort, så ta er i akt så att inte era tungor visar sig vara en orättfärdig värld och drar en fruktansvärd dom över er, därför att själar då kommer att gå förlorade på grund av er.

Självkontrollens uppgift.

Aptiten från vår djuriska natur bör strängt behärskas. Vi fick denna aptit med goda avsikter för viktiga ändamål och inte för att vi skulle bli dödens tjänare genom förvanskade och ganska oförenliga lustar. Lusten till tobak, som du, bror G, ger efter för i form av njutning, är en lust som är oförenlig med din själ. En människa som är omätlig kan inte vara en tålig människa. Den knappt märkbara njutningen av smak kommer att skapa lust till starkare stimulanser. Om tankar, lidelser och aptit hålls nere på en lämplig nivå, kommer den att kunna kontrolleras. Ta din moraliska kraft i anspråk och sluta för alltid med att använda tobak. Du har försökt att dölja för andra att du använder tobak, men du dolde det inte för Gud. ”Gör era händer rena, ni syndare, och rena era hjärtan, ni tvehågsna. Klaga, sörj och gråt. Låt ert skratt vändas i sorg och er glädje i bedrövelse. Ödmjuka er alltså inför Herren, då skall han upphöja er.” (Jak. 4:8- 10) Jag anförtror er dessa ord i Jesu namn, Han som har get mig mitt uppdrag. Förkasta dem inte.

Du skulle aldrig ha förkastat *Vittnesbörden* på det sätt du har gjort, om dina felaktiga gärningar inte hade mötts av förebråelser. Du ansåg att det var lättare att offra *Vittnesbörden* och stänga dina ögon för det ljus Gud gav dig, än att överge din tobak och rena ditt liv från lättsinne och ditt skämtande tillsammans med icke-troende. Reningsprocessen omfattar självförnekelse och tvång, som du inte har moralisk kraft att uthärda. Därför anser du dig kunna ursäkta dina synder med din otro mot det ljus Gud har sänt till dig. Kom ihåg, att du kommer att möta detta igen. Det står nämligen inskrivet i boken, tillsammans med alla varningar och tillrättavisningar, som Gud har gett mig i uppdrag att ge dig.

Bror J är ömkansvärd. Han har nämligen en av naturen bristfällig kropp. Hans hopp är litet. Hans otro och tvivel styr hans omdöme. I hans naturliga läggning finns en tendens att ställa sig på tvivlens och ifrågasättandets sida. Det enda sättet att övervinna detta stora onda på, är att odla de motsatta karaktärsdragen. Han bör hålla otron borta i stället för att vårda den. Han bör inte ge uttryck för sina tvivel. Han har inte rätt att anförtro sina karaktärsbrister till andra. Det gör dem ledsna och de tappar modet. Om han påverkas av detta sorgliga onda, skulle han inte förbittra andras lycka genom att föra in sin otro för att kyla ned sina bröders tro. Han har en tendens att gå förbi nästan allt i alla predikningar och förmaningar, ur vilka han skulle kunna hämta tröst och uppmuntran och tar i stället till sig sådant som han tror skall ge honom en ursäkt för hans ifrågasättande och kritik. Vägarna till hans själ står öppna och är obevakade. Därför kan Satan komma in och forma hans sinne så som han vill.

Jag blev visad, att dina möten förlorar intresse, därför att Guds Ande inte är närvarande på dem. Bröder och systrar är fullständigt förslavade på grund av dessa två män. De vågar i sina själars anspråkslöshet inte använda sin frimodighet och tala ut om sin tro, eftersom bror J är närvarande med sina kalla, stränga, kritiska ögon som är på sin vakt för att fånga upp vartenda ord, som kan ge honom en möjlighet att använda sitt icke-troende sinnes förmågor. Mellan dessa två har Guds Ande bedrövad dragit sig bort från mötena. När bröderna ger uttryck för

(246) drakens ande, att strida mot dem som tror att Gud har förmedlat ljus och tröst till dem genom *Vittnesbörden*, är det dags för bröderna och systrarna att försvara sin frihet och utveckla ett fritt samvete. Gud har gett dem ljus och det är deras privilegium att värna om ljuset och tala om att tala om det för att ge kraft och uppmuntran till varandra. Gud har gett dem ljus, Bror J kommer att få det till att se ut som om ljuset Gud har gett genom *Vittnesbörden* är ett tillägg till Guds ord. Därigenom framställer han emellertid saken i ett felaktigt ljus. Gud har funnit det lämpligt att genom dessa vägleda Sitt folk till Sitt ord och ge dem en klarare förståelse av det.

Församlingen i ___ blir allt svagare på grund av det inflytande, som har påverkat dem - inte ett inflytande som hjälper dem framåt, utan ett som blockerar hjulen. Det är bror J:s privilegium att få lägga bort sin otro och gå framåt i ljus, om han vill. Om han vägrar göra detta, kommer Guds verk att gå framåt på samma sätt, utan hans hjälp. Men Gud har planerat att församlingen i ___ skall genomgå en förändring. Antingen kommer den att gå framåt eller bakåt. Gud kan utträtta mer med sex själar, som är eniga och har samma sinnelag och omdömesförmåga, än med dussintals människor, som gör samma sak som bror J och G har gjort. De har inte tagit med sig ljusets änglar till mötet, utan mörkrets änglar. Mötena har inte gett något utbyte utan ibland varit till direkt skada. Gud kallar dessa män att gå över till Herrens sida och förenas med kroppen och inte hindra dem som helt och hållet vill finnas till för Herren.

Huvudorsaken till att så många bekännande Kristi lärjungar faller för svåra frestelser och arbetar med sin ånger, är att de saknar självkänedom. Det är på den punkten som Petrus så blev så grundligt prövades av fienden. Här är det, som tusentals kommer att lida sin tros skeppsbrott. Ni tar inte era fel och villfarelser till era hjärtan och låter era själar bli bedrövade på grund av dem. Jag bönfäller er att rena era själar genom att lyda sanningen. Förener er med himlen. Må Herren rädda er från självbedrägeri.

Guds buds helighet

(247) Högt aktade broder K! I januari 1875 visades för mig att det finns hinder i vägen för församlingens andliga tillväxt. Guds Ande har bedrövats därför att många inte har det rätt ställt i sitt hjärta och i sitt liv. Deras trosbekännelse harmonierar inte med deras gärningar. Jehovas heliga vilodag helighålls inte som den borde. Varje vecka rövar man gränstimmarna till sabbaten från Gud. De timmar som skulle användas till bön och meditation används till världsliga sysslor.

Gud har gett oss Sina bud, inte endast för att tro på dem, utan även lyda dem. När den store Jehova hade lagt jordens grundvalar och klätt hela jorden i en skön dräkt och fyllt den med sådant som var användbart för människan - när Han hade skapat alla undren på land och i

hav - instiftade Han sabbatsdagen och gjorde den helig. Gud välsignade och helgade den sjunde dagen, därför att Han vilade på den efter skapelsens alla underbara verk. Sabbaten gjordes för människans skull, och därför önskar Gud att vi skall lägga bort arbetet på den dagen, precis som Han själv vilade efter de sex skapelsedagarnas arbete.

När de som har vördnad för Jehovas bud fått ljus angående fjärde budet i dekalogen, kommer de att lyda det utan att fråga om sådan lydning är möjlig eller passande. Gud skapade människan till Sin egen avbild och på så sätt gav Han henne ett föredöme i att helighålla den sjunde dagen, som Han har helgat och gjort helig. Han avsåg att människan på den dagen skulle tillbedja Honom och inte engagera sig i vardagliga sysslor. Ingen som ringaktar det fjärde budet sedan Han fått ljus över sabbatssanningen, kan vara utan skuld inför Guds ansikte.

Broder K, du erkänner Guds krav när det gäller att fira sabbaten, men dina gärningar överensstämmer inte med din trosbekännelse. Du lägger ditt inflytande på de otroendes sida lika mycket som du överträder Guds bud. (248) När dina timliga omsorger kräver din uppmärksamhet, överträder du utan att tveka det fjärde budet. Du gör helighållandet av Guds lag till en bekvämlighetsfråga, att vara lydig eller olydig allt eftersom dina affärer eller böjelser kräver. Detta är inte att ära sabbaten som en helig instiftelse. Du bedrövar Guds Ande och vanäras din Återlösare genom att följa en sådan vårdslös väg.

Ett delvis helighållande av sabbatsbudet accepteras inte av Herren och har en skadligare effekt på syndares sinnen än om du inte alls bekände dig vara en sabbatsfirare. De upptäcker att ditt liv motsäger din tro och förlorar därför tron på kristendomen. Herren menar vad Han säger, och man kan inte ostraffat åsidosätta Hans befallningar. Adams och Evas exempel i lustgården borde vara en tillräcklig varning för oss mot varje olydnad av den gudomliga lagen. Våra första föräldrars synd att lyssna till fiendens skenfagra frestelser förde skuld och sorg över världen och ledde till att Guds Son måste lämna himmelens kungliga boningar för att inta en ringa plats här på jorden. Han blev utsatt för skymf, förkastelse och korsfästelse av just dem som Han kom för att välsigna. Vilket oändligt offer åtföljde inte olydnaden i Edens lustgård. Himmelens Majestät offrades för att frälsa människan från straffet för hennes överträdelse.

Gud kommer inte lättare att ha överseende med överträdelse av Hans lag nu än då Han uttalade domen över Adam. Världens Frälsare höjer Sin röst i protest mot dessa som betraktar de gudomliga buden med vårdslöshet och likgiltighet. Han säger: "Därför, den som upphäver ett av de minsta bland dessa bud och lär människorna så, han skall räknas för en av de minsta i himmelriket; men den som håller dem och lär människorna så, han skall räknas för stor i himmelriket." (Matt. 5: 19.) Vårt liv undervisar andra om vi är helt för eller emot sanningen. Om dina gärningar tycks försvara syndaren i hans synd, om ditt inflytande stöder överträdelse av Guds bud, då är du inte endast själv skyldig, utan såsom ett resultat därav är du också till en viss grad ansvarig för andras fel.

(249) I själva begynnelseorden till det fjärde budet säger Gud: "Tänk på", eller enligt den engelska versionen "Kom ihåg", därför att Han vet, att människan i mångfalden av Sina omsorger och bekymmer, skulle komma att frestas att underlåta att följa lagens fulla krav, eller att hon lätt under trycket av de världsliga sysslorna skulle glömma dess heliga betydelse. "Sex dagar skall du arbeta och förrätta alla dina sysslor." (2 Mos. 20: 9), vilket innebär livets vanliga sysslor till världslig fördel eller världsligt nöje. Dessa ord är mycket tydliga, de kan inte missförstås.

Broder K, hur vågar du riskera att överträda så allvarliga och viktiga bud? Har Herren gjort ett undantag så att du är befriad från den lag som Han har gett till världen? Utelämnas dina överträdelser i minnesboken? Har han kommit överens med dig att ursäka din olydnad när folkslagen skall stå inför Hans dom? Låt dig inte för ett ögonblick luras av den tanken att din synd inte kommer att ge ett rättvist straff. Dina överträdelser kommer att bedömas efter måttstocken, därför att du har haft ljuset och ändå levit i direkt strid mot det. "Den tjänare, som hade fått veta sin herres vilja, men icke redde till eller gjorde efter hans vilja, han skall bli straffad med många slag." (Luk. 12: 47.)

Gud har gett människan sex dagar då hon kan utföra sitt arbete och göra sina vardagliga sysslor, men Han gör anspråk på en dag, som Han har satt åt sidan och helgat. Han har gett människan en dag då hon kan vila från sitt arbete och ägna sig åt tillbedjan och föröka sina andliga erfarenheter. Vilken uppenbar skymf är det inte när människan stjälar en av Herrens helgade dagar och använder den för sina egna själviska avsikter!

Det är den största förmätenhet att våga sig på en kompromiss med den Allsmäktige för att vinna små och obetydliga timliga fördelar. Det är en lika flagrant överträdelse av lagen att då och då använda sabbaten för världsliga intressen, som att fullständigt förkasta den, ty det gör Guds bud till en bekvämlighetsfråga. "Jag, Herren, din Gud, är en nitälskande Gud", hördes i dundret från Sinai. Ingen delad lydning, inga splittrade intressen, accepteras av Honom som förklarar att Han "hemsöker fädernas missgärning på barn och efterkommande i tredje och fjärde led, när man hatar mig, men (250) som gör nåd med tusenden, när man älskar mig och håller mina bud". Det är ingen ringa sak att röva från en granne, och stor skam kommer över den som befunnits skyldig till en sådan handling, dock kan den som skulle avsky att lura sin medmänniska, utan skamkänsla beröva sin himmelske Fader den tid Han har välsignat och satt åt sidan för ett särskilt ändamål.

Min käre broder, dina gärningar är i disharmoni med din trosbekännelse och din enda ursäkt är att det är obekvämt. Guds tjänare har fordom fått ge sina liv på grund av sin tro. Din väg harmonierar dåligt med de kristna martyrernas, som led av hunger och törst, tortyr och död, hellre än att ge avkall på sin religion eller uppge sanningens principer.

Det står skrivet: "Mina bröder, vartill gagnar det, om någon säger sig ha tro, men icke har gärningar? Icke kan väl tron frälsa honom?" (Jak. 2: 14.) Varje gång du

använder dina händer för att arbeta på sabbatsdagen, förnekar du i princip din tro. Bibeln lär oss, att tro utan gärningar är död, och att vittnesbördet av en människas liv visar världen om hon är trogen sin bekännelse eller inte. Ditt handlingssätt förminskar aktningen för Guds lag hos dina världsliga vänner. Det säger till dem: "Ni kan lyda buden eller ni kan låta bli. Jag tror att Guds lag på ett sätt är bindande för människorna, men när det verkligen gäller är inte Herren så noga angående den stränga efterlevnaden av dess föreskrifter och en tillfällig överträdelse straffar Han å Sin sida inte så hårt."

Många ursäktar sin överträdelse av sabbatsbudet genom att hänvisa till ditt exempel. De resonerar som så, att om en så god människa som tror att den sjunde dagen är sabbat kan utföra världsliga sysslor på den dagen när omständigheterna tycks kräva det, kan de också göra det utan någon fördömmelse. Många människor kommer i domen att ursäkta sin olydnad mot Guds lag genom att peka på ditt inflytande. Även om detta inte kan vara någon ursäkt för deras synd, kommer det ändå att vara en fruktansvärd anklagelse mot dig.

Gud har talat och Han menar att människan skall lyda. (251) Han frågar inte om det är passande att göra det. Livets och härlighetens Herre frågade inte om det var behagligt eller trevligt när Han lämnade Sin höga och ansvarsfyllda ställning för att bli en man som var förtrogen med sorg och lidande och som påtog Sig vanära och död för att befria människan från olydnadens konsekvenser. Jesus dog, inte för att frälsa människan i hennes synder, utan från hennes synder. Människan måste lämna sina felaktiga vägar, följa Kristi exempel, ta sitt kors på sig och följa Honom, förneka sig själv och lyda Gud, vad det än måtte kosta.

Jesus sade: "Ingen kan tjäna två herrar; ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud och Mamon." (Matt. 6: 24.) Om vi är Guds sanna tjänare, borde vi inte i vårt sinne ifrågasätta om vi skall lyda Hans bud, eller rådfråga våra timliga intressen. Om de som tror på sanningen inte uppehålls av sin tro i dessa jämförelsevis fridfulla dagar, vad skall då uppehålla dem när det stora provet kommet och befallningen går ut mot alla dem som inte vill tillbedja vilddjurets bild och ta dess märke på sin panna och sina händer? Denna allvarliga stund är inte långt borta. I stället för att bli svaga och obeslutsamma, borde Guds folk samla kraft och mod för denna nödens tid.

Jesus, vårt stora Föredöme, lärde oss genom Sitt liv och Sin död den strängaste lydnad. Han dog, rättfärdig för de orättfärdiga, oskyldig för de skyldiga, för att Guds lags ära skulle bevaras och människan inte fullständigt förgås. Synd är överträdelse av lagen. Om Adams synd medförde sådant obeskrivligt elände, som krävde Guds käre Sons offer, vad kommer då deras straff att bli, som ser sanningens ljus, men ändå ringaktar Herrens fjärde bud?

Omständigheterna kommer inte att berättiga någon att arbeta på sabbaten för att få världslig vinning. Om Gud ursäktar en människa, måste Han ursäkta alla. Varför kan inte broder L. som är en fattig man, arbeta på sabbaten för

att tjäna pengar till sin familjs uppehälle, när han därigenom bättre skulle kunna försörja (252) sin familj? Varför skulle inte andra bröder, eller vi alla, helighålla sabbaten när det är passande att göra det? Rösten från Sinai ger oss svaret: "Sex dagar skall du arbeta och förrätta alla dina sysslor; men på den sjunde dagen är Herrens, din Guds, sabbat." (2 Mos. 20: 9, 10.)

Fel som begåtts av dem som tror på sanningen leder till stor svaghet i församlingen. De är stötstenar på syndarnas väg och hindrar dem från att komma till ljuset. Broder, Gud uppmanar dig att stå upp och komma över på Hans sida och låta dina gärningar visa att du har aktning för Hans bud och håller sabbaten okränkta. Han bjuder dig att vakna upp till din plikt och vara trogen det ansvar som Han lägger på dig. Dessa allvarliga ord riktas till dig: "Om du är varsam med din fot på sabbaten, så att du icke på min heliga dag utför dina sysslor; om du kallar sabbaten din lust och Herrens helgdag en äredag, ja, om du ärar den, så att du icke går dina egna vägar eller sköter dina sysslor eller talar tomma ord, då skall du finna din lust i Herren, och jag skall föra dig fram över landets höjder och giva dig till näring din fader Jakobs arvedel. Ja, så har Herrens mun talat." (Jes. 58: 13, 14.)

Likt många av våra bröder, håller du på att bli intrasslad bland överträdarna av Guds lag, ser tingen i samma ljus och faller i samma snaror som de. Gud kommer att med sina straffdomar hemsöka dem, som bekänner sig tjäna Honom, men som i verkligheten tjänar Mamon. De som ringaktar Guds uttryckliga befallningar för personliga fördelar samlar olycka över sig själva i framtiden. Församlingen i ___ borde noggrant undersöka om de likt judarna gör Guds tempel till en marknads plats. Kristus sade: "'Mitt hus skall kallas ett bönehus.' Men I gören det till en rövkarkula." (Matt. 21: 13.)

Har inte många av vårt folk fallit för synden att offra sin religion för världslig vinnings skull, i det att de har ett sken av gudsfuktan, medan hela deras sinne är sysselsatt med timliga intressen. Guds lag måste sättas framför allt annat och lydas både till anda och bokstav. Om Guds ord, som med ett fruktansvärt allvar uttalades från (253) det heliga berget, ringaktas, hur kommer då hans Andes vittnesbörd att tas emot? De, vars sinnen är så förmörkade att de inte kan inse auktoriteten i de bud som Herren gav direkt till människan, kan endast ta emot litet gott från det bräckliga redskap han valt att undervisa sitt folk.

Din ålder ursäktar dig inte från att lyda de gudomliga buden. Abraham provades mycket hårt på sina gamla dagar. Herrens ord verkade förskräckliga och motbjudande för den slagne gamle mannen, men ändå ifrågasatte han inte deras riktighet eller tvekade i sin lydnad. Han kunde ha åberopat att han var gammal och svag och inte kunde offra sin son som var glädjen i hans liv. Han kunde ha påmint Herren om att denna befallning stod i strid med de löften som hade getts om denne son. Men Abrahams lydnad var utan klagan och anmärkning. Hans tillit till Gud var fullständig.

Abrahams tro borde vara vårt föredöme, men hur få är det inte som med tålmod vill uthärda det enkla provet att bli tillrättvisad för de synder som sätter deras eviga liv på

spel. Hur få är det inte som ödmjukt tar emot tillrättavisning och drar nytta av den. Guds anspråk på vår tro, vår tjänst, vår tillgivenhet, borde mötas med glädjefyllt gensvar. Vi står i en oändlig skuld till Herren och borde utan tvekan efterkomma den minsta av Hans fordringar. För att vara en lagöverträdare är det inte nödvändigt att trampa hela morallagen under våra fötter. Om ett bud ringaktas, är vi överträdare av den heliga lagen. Om vi skall vara verkliga efterföljare av Guds bud bör vi strängt efterleva varje krav som Gud har på oss.

Gud tillät sin egen Son att dödas för att ta straffet för lagöverträdelse. Hur kommer Han då att handla med dem som trots alla dessa bevis vågar sig in på olydnadens väg sedan de har tagit emot sanningens ljus? Människan har ingen rätt att åberopa sin bekvämlighet eller sina önsknings i denna fråga. Gud kommer att sörja för dem. Han som mättade Elia vid bäcken genom att låta en korp vara Hans budbärare, skall inte låta Sina trogna lida brist på mat.

(254) Frälsaren frågade Sina lärjungar, som var tyngda av fattigdom, varför de var ängsliga och bekymrade när det gällde vad de skulle äta och vad de skulle klä sig med. Han sade: "Sen på fåglarna under himmelen; de så icke, ej heller skörda de, ej heller samla de in i lador; och likväl föder eder himmelske Fader dem. Ären I icke mycket mer än de?" (Matt. 6: 26.) Han riktade deras uppmärksamhet på de ljuvliga blommorna, formade och färglagda av den gudomliga handen, och sade: "Varför bekymren I eder för kläder? Beskåden liljorna på marken, huru de växa; de arbeta icke, ej heller spinna de; och likväl säger jag eder, att icke ens Salomo i all sin härlighet var så klädd som en av dem. Kläder nu Gud så gräset på marken, vilket i dag står och i morgon kastas i ugnen, skulle han då icke mycket mer kläda eder, I klentrogne?" (Verserna 28-30.)

Var är Guds folks tro? Varför saknar de tro och tvivlar på Honom som fyller deras brister och uppehåller dem genom Sin kraft? Herren kommer att pröva Sitt folks tro. Han kommer att sända tillrättavisningar, vilka kommer att efterföljas av bedrävelser om dessa varningar inte beaktas. Han kommer att till varje pris bryta syndens ödesdigra dvala hos dem som har vikit av från sin trohet mot Honom och väcka dem till förståelse för sin plikt.

Min broder, din själ måste väckas och din tro vidgas. Du har så länge ursäktat din olydnad med än det ena och än det andra att ditt samvete har vaggats till ro och upphört att påminna dig om dina fel. Du har så länge följt din egen bekvämlighet när det gällt helighållandet av sabbaten att ditt sinne har blivit oemottagligt för intryck angående din olydnad, men du är dock inte mindre ansvarig, för du har själv fört dig in i detta förhållande. Börja genast lyda de gudomliga befallningarna och lita på Gud. Väck inte Hans vrede, annars måste Han hemsöka dig med förskräckliga straff. Vänd om till Honom innan det är för sent och få förlåtelse för dina överträdelse. Han är rik och överflödande i nåd, Han vill ge dig Sin frid och Sitt behag om du kommer till Honom i ödmjuk tro.

Egenkärlek i församlingen och i familjen

(255) Käre bror M: Jag har blivit visad i en vision, att du har brister i din karaktär, det måste du råda bot på. Du har icke rätt att se på din hustru på det sätt du gör och hysa de känslor för henne du gör. Du värdesätter henne inte. Hon har inte fått de förstående ord och den kärlek från dig som du borde ge henne. Det gör inte din manlighet mindre att du berömmar henne för den omsorg som hon ger och det ansvar hon tar i familjen.

Du är egenkär och nogräknad. Du anmärker på små saker och talar om obetydliga fel hos din hustru och hos barnen. Kort sagt, du försöker att bedöma deras samvete utifrån ditt eget. Du försöker vara deras samveten. Din hustru har sin egen identitet, som aldrig kan smälta samman med hennes mans. Hon har en personlighet, som hon skall bevara, eftersom hon är skyldig att själv avlägga räkenskap inför Gud. Du, bror M, kan inte ställas till svars inför Gud för den karakter din hustru formar. Hon kommer själv att bära detta ansvar. Gud är lika villig att prägla din gudfruktiga hustrus karaktär, som han är till att prägla ditt samvete för henne.

Du har för stora förväntningar på din hustru och dina barn. Du kritiserar dem för mycket. Om du ville befrämja ett glatt, lyckligt temperament hos dig själv och tala vänligt och ömt till dem, kommer du att föra in solsken i ditt hem i stället för moln, sorg och olycka. Du tänker för mycket på din egen åsikt. Du har intagit extrema åsikter och har inte velat att din hustru omdöme skulle ha den betydelse, som den bör ha i din familj. Du har inte själv vårdat en respekt mot din hustru, du har inte heller uppfostrat dina barn till att respektera hennes omdömesförmåga. Du har inte jämställt henne med dig själv, utan snarare tagit över ledningen och kontrollen och styrt allt behållit dem kvar i ett fast grepp. Du har inte någon tillgiven, medkännande natur. Dessa karaktärsdrag måste du vårda, om du skall kunna segra och om du vill få Guds välsignelse i din familj.

(256) Du är mycket fastlåst och opåverkbar. Det gör det mycket svårt för din familj. Ditt hjärta behöver mjukna genom Guds nåd. Du behöver en sådan kärlek i ditt hjärta som utmärker Kristi gärningar. Kärlek kommer från Gud. Det är en planta med himmelsk växt och kan inte växa och blomstra i det naturliga hjärtat. Där den är, är det sanning, liv och kraft. Den kan inte leva utan funktion - och när helst den är verksam, växer den till och breder ut sig. Den kommer inte att lägga märke till små fel och ge sig hän åt detaljer. Den kommer att segra när argument, med hur många ord som helst, kommer att visa sig vara fåfänga och verkningslösa. Den allra bästa sättet att förnya din familjs karaktär och leda dess färd på, är genom kärlekens princip. Den är verkligen en makt och kommer att utträtta det som inga pengar eller annan kraft kan åstadkomma.

Min bror, dina ord som är hårda och osympatiska, skär och sårar. Det är mycket lätt för dig att kritisera och finna fel, men detta skapar endast olycka. Du skulle snabbt bli sårad och förbittrad av de ord du riktar till andra, om de sades till dig. Du har ansett det vara en svaghet att vara vänlig, öm och förstående. Du har ansett att det är under din värdighet att tala ömt, vänligt och kärleksfullt till din

hustru. Här misstar du dig när det gäller vad sann manlighet och värdighet innebär. Din tendens att inte visa vänlighet är en tydlig svaghet och brist i din karaktär. Det som du uppfattar som svaghet, betraktar Gud som sanna kristna dygder, som varje kristen bör äga, efter detta var den anda Kristus visade.

”Du har en mycket egenkär natur och tänker högre tankar om dig själv än du borde. Ofta intar du extrema, märkliga och fantasifulla åsikter om Skrifterna och ofta klänger dig lika ivrigt fast vid dem som judarna gjorde till sina traditioner. När du inte är villig att lära, kommer du ständigt att riskera att förorsaka församlingen svårigheter, såvida du inte börjar arbeta på att rätta till dessa iden mäktige Segerherrens kraft. Det som gör din situation alarmerande är (257) att du menar att du känner till dessa saker bättre än dina bröder och att du är mycket problematisk att komma nära. Du har en självrtäddig och fariseisk anda, som säger: ”Håll dig på avstånd, kom inte nära mig, för jag är heligare än du.”

Du har inte sett ditt eget hjärtas fördärv och att du nästan har gjort livet till ett misslyckande. Dina åsikter kan inte och får inte råda i Guds församling. Du behöver odla alla de kristna nådegåvorna, men särskilt nästankärleken, som är tålig och mild: ”kärleken avundas inte, den skryter inte, den är inte uppblåst, den uppför sig inte illa, den söker inte sitt, den brusar inte upp, den tillräknar inte det onda. Den gläder sig inte över orättfärdigheten men har sin glädje i sanningen. Den fördrar allting, den tror allting, den hoppas allting, den uthärdar allting.” (1 Kor. 13:4- 7). ”Klä er därför som Guds utvalda, heliga och älskade, i innerlig barmhärtighet, godhet, ödmjukhet, mildhet och tålmod. Ha fördrag med varandra och förlåt varandra. Såsom Herren har förlåtit er skall ni förlåta varandra. Och över allt detta skall ni klä er i kärleken, som binder samman till en fullkomlig enhet. Låt Kristi frid regera i era hjärtan, den frid som ni blev kallade till i en enda kropp, och var tacksamma. (Kol. 3:12- 15)

Du lägger märke till små avvikelser från det du menar är riktigt och du försöker att med stränghet rätta till dem. Så länge du är så dominerande och diktatorisk, snabb till att ge akt på en brors fel, rannsakar du inte ditt eget hjärta, för att se det onda i ditt eget liv. Du visar stor moralisk svaghet genom att ge efter för din aptit och dina lidelser. Ditt slaveri under tobaken styr dig så starkt, att även om du ständigt på nytt beslutar dig för att övervinna denna vana, genomför du det inte. Denna felaktiga vana har förvänt dina sinnen. Min bror, var är din självförnekelse? Var är din moraliska kraft att övervinna? Kristus övervann för din skull aptitens makt. Han gjorde det möjligt för dig att övervinna för din egen skull. Nu är kampen din. I Segerherrens namn kan du nu förneka din aptit och själv vinna seger. (258) Du kräver mycket av andra. Vad är du villig att göra för att vinna seger över vämjeliga lustar, som ödelägger din hälsa och förorenar din själ? Kampen är din. Ingen kan kämpa din strid åt dig? Andra kan be för dig, men arbetet måste helt och hållet vara ditt eget.

Gud kallar dig till att inte längre leka med frestaren, utan i stället rena dig själv från all köttets och andens orenhet och utveckla helighet i Hans fruktan. Du skall ivrigt arbeta för att avlägsna dina karaktärsbrister. Du är i Guds verkstad.

Om du vill underkasta dig processen med tillhuggning, utjämning och putsning, så att de skarpa kanterna kan avlägsnas, knölnarna och den ojämna ytan kan jämnas till och anpassas av Guds utjämnande kniv, kommer du genom Hans nåd att göras beredd för den himmelska boningen. Men om du klänger dig fast vid självet och inte vill uthärda den prövande processen att bli lämplig för den himmelska boningen, kan du inte få plats i den byggnad, som kommer att konstrueras utan yxa eller hammare. Om inte din natur förvandlas, om du inte förädlas och upphöjs av den heliggörande sanningen för dessa sista dagar, kommer du att visa dig vara ovärdig en plats bland rena och heliga änglar.

Har du råd att klamra dig fast vid dina orena vanor och till sist visa dig vara bland de icke-troende och ohelgade? Kan du tillåta dig att ta risker i denna sak? Du är för mycket som står på spel för dig, för att du skall kunna fortsätta den själviska kurs som du har följt. Du har varit medveten när det gäller att tala om sanningen med icke-troende på ett mycket positivt och anstötligt sätt, som har haft ett mycket dåligt inflytande på dem. När det finns en som ologiskt talar mot sanningen brukar Satan på ett särskilt sätt att framkalla avsky hos dem, som under rätt inflytande skulle få ett gott intryck. Du borde använda mjukare metoder och när du försvarar sanningen, så låt det ske i ödmjukhet.

”Var alltid beredda att svara var och en som begär att ni förklarar det hopp ni har.” (1 Petri 3:18) Den fruktan det här talas om handlar inte om misströstan eller obeslutsamhet, utan om en passande försiktighet och vakenhet på varje punkt, (259) så att inga okloka ord sägs och att ingen begeistring tar överhand och därigenom lämnar dåliga intryck efter sig i människors sinnen och leder dem fel. Gudsfruktan, ödmjukhet och saktmod behöver allt för att på ett rätt sätt kunna förmedla Guds sanning.

En av våra största faror består i att vi litar på oss själva och är stolta. Den stora olyckan i ditt och din familjs liv är det omedelbara resultatet av att du låtit dig styras av din stolthet. Användbarheten av en så stolt människa måste vara starkt begränsat, eftersom hennes stolthet och själviskhet håller honom inom alltför snäva gränser. Hon har ingen givmild anda. Hennes ansträngningar sträcker sig inte långt utan är inskränkta. Om denna stolthet finns, kommer den att upptäckas genom hennes samtal och uppförande.

Käre bror, det inflytande som din karaktär har danats under har gjort dig arrogant och överlägsen. Denna anda uppvisar du i din familj och bland dina grannar och bland alla du umgås med. För att övervinna dessa felaktiga vanor, måste du vaka och be. Du bör nu vara seriös på allvar, eftersom du bara har litet tid på dig att arbeta. Tro inte att din egen kraft räcker. Det är endast i den allsmäktige Segrarens namn som du kan vinna seger. Uppehåll dig i samtal med andra vid Guds barmhärtighet, godhet och kärlek i stället för vid Hans stränga dom och rättfärdighet. Klamra dig fast vid Hans löften. Du kan inte göra något i din egen kraft, men i Jesu kraft förmår du allt. Om du är i Kristus och Kristus är i dig, kommer du att förvandlas, förnyas och helgas. ”Om ni förblir i mig och mina ord förblir i er, så be om vad ni vill, och ni skall få

det.” (Joh. 15:7) Förvissa dig om att Kristus är i dig, så att ditt hjärta är förkrossat, undergivet och ödmjukt. Gud accepterar bara den ödmjuka och ångerfulle. Himlen är värd en livslång, uthållig ansträngning, ja, den är värd allt. Gud kommer att hjälpa dig i dina bemödanden, om dina ansträngningar görs endast i Honom. Det finns ett arbete att utföra i din familj, som Gud kommer att hjälpa dig att uträtta, om du tar tag i det som är rätt. Jag ber dig enträget att göra ditt hjärta berett och sedan med tålmod försöka (260) arbeta på din familjs frälsning, så att Guds änglar kan komma in i ditt hem och umgås med dig.

Vädjan till predikanter

Vi lever i en mycket allvarlig tid. Alla har ett verk att utföra, som kräver noggrannhet, Detta gäller särskildt predikanterna, som skall ha omsorg om Guds hjord och bespisa den. Den, som har till uppgift att leda folket på sanningens väg, borde vara skicklig när det gäller att undervisa i Ordet och förstå att anpassa dess lärdomar efter folkets behov. Han borde vara så nära förbunden med himmelen, att han kunde vara en levande meddelare av ljuset, ett Guds språkrör.

En predikant borde ha en rätt uppfattning om såväl Ordet som den mänskliga karaktären. Vår tro är inte populär; människorna vill inte låta sig övertygas om, att de befinner sig i en så djup villfarelse. Ett stort verk måste utföras, och hittills är endast få beredda för det. Vanligtvis utför en man det arbete, som borde delas mellan två; ty en evangelists arbete måste med nödvändighet omfatta också predikantens och lägger på fältet en dubbel börda på den som tjänar.

En Kristi tjänare borde studera Bibeln, så att hans minne blev en rik skattkammare, full av bibliska bevis, ty en predikant är stark endast när han är beväpnad med Skriftens sanningar. En längre bevisföring är god, där den är på sin plats, men mycket mer kan vinnas genom en enkel utläggning av ordet. Kristus gjorde sina lärdomar så åskådliga, att de mest inskränkta och enfaldiga lätt kunde förstå dem. Han använde inte långa och svårfattliga ord i Sina föredrag, utan ett enkelt språk, anpassat för vanliga människors förstånd. Han inlät sig aldrig djupare på de ämnen Han förklarade, än att människorna var i stånd att följa Honom.

Det finns många män med gott förstånd och med kunskap i Skrifterna, vilkas användbarhet i hög grad förhindras genom att deras arbete är bristfälligt. Somliga predikanter, som (261) äro verksamma för själars räddning, vinner ingen särskild framgång, därför att de inte med samma noggrannhet utför det verk, som de påbörjade med så stor iver. Andra uträttar inte mycket, eftersom de hårdnackat hänger fast vid förutfattade meningar och framhålla dessa; Därigenom misslyckas de emellertid med att anpassa sina läror efter folkets verkliga behov. Många har ingen uppfattning om nödvändigheten av att foga sig efter omständigheterna och att gå människorna till mötes, där de

är. De ställer sig inte på deras ståndpunkt, som de önskar hjälpa och lyfta till kristendomens sanna bibliska ståndpunkt.

Om någon vill vara en sann, framgångsrik predikant, så måste han fullständigt helga sig åt arbetet att rädda själar. Det är högst nödvändigt, att han är på det innerligaste förenad med Kristus, beständigt söker Hans råd och förlitar sig på Hans hjälp. Många vinner ingen framgång, därför att de endast förlitar sig på kraften av sin bevisföring och försummar att allvarligt be Gud, att Hans vishet må leda dem och Hans nåd välsigna deras bemödanden. Långa tal och tröttande böner äro med all säkerhet skadliga för det religiösa intresset och övertygar inte heller människornas samveten. Denna böjelse att hålla tal dämpar ofta ett religiöst intresse, som hade kunnat frambringa ett gott resultat.

Kristi sanne budbärare befinner sig i fullkomlig överensstämmelse med Honom, som han framställer, och hans huvudändamål är själars räddning. Jordens skatter försvinner till ett intet i jämförelse med värdet av en enda själ, för vilken vår Herre och Frälsare dog. För Honom, som väger bergen med en vikt och kullarna med en våg, är en människosjäl av oändligt värde.

I arbetet inom predikoämbetet finns strider att utkämpa och segrar att vinna. ”Tro inte att jag har kommit för att sända fred på jorden”, sade Kristus. ”Jag har inte kommit med fred utan med svärd.” Det första arbetet i den kristna församlingen var förbundet med svårigheter och stora bekymmer, och de första apostlarnas efterföljare skola finna, att de äro utsatta för liknande prövningar. Försaker, förtal och allt slags motstånd (262) kommer dem till mötes i deras arbete. De måste vara ståndaktiga män med moraliskt mod och andlig muskelkraft.

Överallt härskar stort moraliskt mörker, och endast sanningens makt kan fördriva skuggorna från ett uppriktigt sinne. Vi måste kämpa mot mäktiga villfarelser och de starkaste fördomar, och utan Guds särskilda hjälp skulle vi varken kunna omvända själar eller förädla vår egen moraliska natur. Mänsklig skicklighet och de bästa naturliga anlag och gåvor äro maktlösa, då det gäller att påverka själar till att känna syndens avskyvärdhet och till att fördriva den ur människornas hjärtan.

Predikanterna bör vara försiktiga och inte vänta för mycket av personer, som ännu befinner sig i villfarelsens mörker. De bör utföra sitt arbete väl och förlita sig på Gud när det gäller att till sökande själar förmedla den Helige Andes hemlighetsfulla, livgivande inflytande, i vetskap om att deras arbete inte kan vinna någon framgång utan detta. De bör vara tåliga och i umgänget med andra visa och ständigt besinna, hur mångfaldiga de omständigheter äro, som utvecklat de olika karaktärsdragen hos den enskilde individen, De böra också noga ge akt på sig själva. Annars tar det egna jaget överhanden och Jesus skjuts undan.

Somliga predikanter vinner ingen framgång, därför att de inte ägnar verket sitt odelade intresse, just när framgången beror på ett ihärdigt, väl planlagt arbete. Många är inte sanna arbetare, eftersom de inte utövar sitt ämbete utanför talarstolen. De försummar plikten att gå från hus till hus

och att på ett vist sätt arbeta i den husliga kretsen. De bör utöva denna sällsynta kristliga hövlighet, som skulle göra dem vänliga och hänsynsfulla mot de själar, som står under deras vård, medan de allvarligt arbetar för dem och lär dem livets väg.

Predikanter kan i hög grad bidra till att utbilda de personers karaktär, som de står i kontakt med. Om de är skarpa, kritiska och fordrande, så kan de också vara förvissade om att träffa på dessa dåliga element hos de personer, som de utövar starkaste inflytande över. Och även om de inte önskat sig detta resultat, så är det inte desto mindre följden av deras eget exempel.

Man kan inte förvänta sig, att människorna skall vinna frid och (263) enighet, förrän deras religionslärare, i vars fotspår de följer, rikligen utvecklar dessa grundsatser och uppenbarar dem i sitt leverne. Ett Kristi sändebud bär ett stort ansvar, om han vill vara en förebild för sitt folk och noggrannt tolka sin Mästares läror. Vår Frälsares renhet och moraliska höghet uppfyllde människorna med vördnad, medan Hans osjälviska kärlek och vänlighet vann deras hjärtan. Han var den förkroppsligade fullkomligheten. Om Hans ställföreträdare vill se frukter av sitt arbete, i likhet med frukterna av Kristi arbete här på jorden, måste de allvarligt sträva efter att efterlikna Hans dygder och uppöva sådana egenskaper, som gör dem lika Honom.

Det krävs stor omtanke och vishet från Gud för att med framgång arbeta för syndares räddning. Om den arbetandes själ är uppfylld av Guds nåd, skall hans lärdomar inte reta upp åhörarna, utan finna väg till deras hjärtan och öppna dem för att ta emot sanningen.

Arbetarna på fältet borde aldrig bli nedslagna, utan hurudan deras omgivning än må vara, hålla fast vid och bevara hopp och tro. Predikantens verksamhet har jämt och nått börjat, då han framhåller sanningen från talarstalen. Nu bör han bli bekant med sina åhörare. Många gör fel genom att de inte sätter sig i närmare förbindelse med dem, som mest behöver deras hjälp. Med Bibeln i hand böra de på ett vänligt sätt försöka förstå deras invändningar, som börjar fråga: "Vad är sanning?"

Dessa frågande människor böra försiktigt och sorgfälligt ledas och uppfostras, precis liksom lärjungar i en skola. Många av dem måste först glömma teorier, som varit djupt inrotade i deras liv. Och när de så bliva övertygade om, att de befunnit sig i villfarelse angående bibliska ämnen, råkar de i förvirring och tvivel. De äro då i behov av det ömmaste deltagande och hjälp. De behöver noggrant undervisas; man måste be för och med dem samt bevaka och bevara dem med den kärleksfullaste omsorg. Sådana, som fallit för frestelsen och avvikit från Gud, äro i behov av hjälp. Denna klass av människor framställs under bilden av (264) det förlorade fåret. Herden lämnade de nio och nittio i öknen och sökte efter det enda förlorade, till dess han fann det; då vände han med glädje tillbaka, bärande det på sina skuldror. Likaså framställes detta genom kvinnan, som sökte den förlorade penningen, till dess hon fann den och därpå sammankallade sina grannar, för att dessa skulle fröjdas med henne över att hon återfunnit det förlorade. Här framhålls klart för oss, hur himmelska

änglar samverkar med de kristna. Det härskar mer glädje inför Guds änglar över en syndare, som omvänder sig, än över nio och nittio rättfärdiga, som ingen bättring behöver. Det härskar också glädje hos Fadern och Kristus. Hela himmelen är intesserad av människans frälsning. Och den människa, som fått vara redskapet till en enda själs frälsning, har också rättighet att glädja sig, ty Guds änglar har med djupaste intresse varit vittnen till hennes bemödanden och gläds med henne över hennes framgång.

Hur fullkomlig borde därför inte den kristnes tjänst och hur djupt hans deltagande för hans medmänniskor? Det är ett stort privilegium att få vara Jesu Kristi medarbetare till själars frälsning. Frälsaren försökte genom tåligen, osjälviska ansträngningar att nå människan i hennes fallna tillstånd och rädda henne från syndens följder. Därför skulle också hans lärjungar, som förkunnar Hans ord, trakta efter att bli lika sin stora förebild.

Men för att utöva denna stora och svåra uppgift är det nödvändigt, att Kristi förkunnare äger kroppslig hälsa, och för att uppnå sådan måste de beflita sig om regelbundna vanor och ett sunt levnadssätt. Många klagar ständigt över att de lider av alla möjliga småkrämpor. Detta beror nästan alltid på att de inte arbetar med förstånd och inte heller iakttar hälsans lagar. De vistas för mycket inomhus, instängda i upphettade rum, som är fyllda av oren luft. Här sysselsätter de sig ivrigt med studier eller skrivarbete, medan de endast rör sig obetydligt fysiskt och har liten omväxling i sin sysselsättning. Till följd av detta blir blodet dåligt och förståndskrafterna försvagade.

Hela systemet är i behov av det upplivande inflytandet av kroppsövningar i fria luften. Några timmars kroppsarbete varje dag (265) skulle bidra såväl till kroppskrafternas förnyande som till sinnets uppfriskande. Det skulle befördra det allmänna hälsotillståndet, varigenom mer arbete skulle kunna utföras. Många predikanter blir genom oupphörligt läsande och skrivande odugliga för själsörjande arbete. De förlösar på studier värdefull tid, som borde ha använts till att i rätta ögonblicket hjälpa de behövande.

Somliga predikanter har varit sysselsatta med skrivarbete just vid sådana tillfällen, då ett särskilt intresse väckts för sanningen, och det har ofta hänt, att deras skrivning inte hört ihop med det verk, som de haft till uppgift att utföra. Detta är ett stort fel, ty vid sådana tider är det predikantens plikt att sätta in hela sin kraft på befordrandet av Guds rikssak. Hans förstånd måste klart riktas på den enda saken: att rädda själar. Men är hans tankar upptagna av andra ting, så kommer kanske många att gå förlorade för vädret, som genom undervisning i rätt tid hade kunnat bli räddade. Många predikanter låter sig lätt dras bort från sitt arbete. De blir missmodiga eller låter sitt hem utöva för stor dragningskraft och låter därigenom ett tilltagande intresse för ordet dö ut av brist på uppmärksamhet. De skador, som därigenom tillfogas Guds verk, kan knappast uppskattas. Då åtgärder vidtagits för sanningens förkunnande, bör den ifrågavarande predikanten känna sig ansvarig för att saken genomförs med framgång. Om hans arbete tycks vara utan resultat, bör han under allvarlig bön söka upptäcka, om han arbetar på ett sådant sätt, som han borde. Han bör i självprövning ödmjuka sin själ inför Gud

och i tro omfatta de gudomliga löftena samt lugnt fortsätta sina bemödanden, till dess han med tillfredsstillelse kan veta, att han troget uppfyllt sin plikt och gjort allt vad som stod i hans makt för att vinna det önskade resultatet.

Predikanter rapporterar ofta, att de på en plats lämnat efter sig ett mycket gott intresse och nu går för att upptaga arbetet på ett nytt fält. Detta är fel. De borde ha avslutat det påbörjade verket, ty genom att lämna det ofullbordat tillfogar de fältet mer skada än gagn för den arbetare, som kommer efter. Inget fält är så föga lovande som det, som bearbetats precis tillräckligt för att låta ogräset växa så mycket yppigare.

(266) Mycket bön och ett omsorgsfullt arbete är nödvändigt på nya fält. Gudsmän behövs, inte endast män, som kan tala, utan sådana, som av erfarenhet känner gudaktighetens hemlighet och som kan avhjälpa folkets trängande behov; sådana män, som inser vikten av sin ställning såsom Kristi tjänare och som med glädje tar på sig det kors, som Han lärt dem att bära.

När frestelsen kommer att hålla sig undan och att sysselsätta sig med läsning och skrivning under en tid, då andra plikter påkallar hela deras uppmärksamhet, borde predikanterna vara starka nog att förneka sig själva och att ge sig hän åt det värk, som just ligger framför dem. Detta är utan tvekan en av de starkaste prövningar, som en predikant kan underkastas.

Predikantens herdeplikter blir ofta skamligt försummade, emedan det fattas honom kraft att övervinna sin personliga böjelse för tillbakadragenhet och studium. Predikanten bör avlägga besök från hus till hus bland sin hjord, han bör undervisa varje familj, råda den, bedja med den och hava omsorg om dess själars väl. De, som uttalat sin önskan att lära känna vår tros grundsats, borde icke försummas, utan grundligt undervisas i sanningen. Inget tillfälle att göra gott borde försummas av Guds vaksamme och ivrige tjänare.

Vissa predikanter, som av familjens överhuvud inbjudits till hans hus, har tillbringat de få timmar deras besök varat med att dra sig tillbaka till ett ensamt rum för att där kunna tillfredsställa sin böjelse att skriva och läsa. Den familj, som inbjudit dem, hade ingen nytta av deras besök. Predikanterna tog emot den gästfrihet, som erbjöds dem, utan att vedergälla den genom det arbete, som var så nödvändigt.

Människorna är lätta att nå på sällskaplig väg. Men många predikanter skyr mödan av besök; de hava aldrig odlat de sällskapliga gåvorna och inte förvärvat det angenäma sinne, som finner väg till människornas hjärtan. Det är högst viktigt, att en predikant mycket umgås med sitt folk, på det att han må lära känna de olika (267) riktningarna av den mänskliga naturen, lätt fatta tankegången och anpassa sina lärdomar efter sina åhörarens fattningsförmåga samt lära sig förstå, att endast de besitter verklig kristlig kärlek, som noga studerar människornas natur och behov. De, som drar sig tillbaka från människorna, är inte i stånd att hjälpa dem. En skicklig läkare måste förstå de olika sjukdomarna och besitta grundlig kännedom om den mänskliga kroppens byggnad.

Han måste punktligt se till sina patienter; Han vet, att dröjsmål innebär fara. När han lägger sin erfarna hand på den lidandes puls och sorgfälligt ger akt på sjukdomens särskilda kännetecken, så sätter hans tidigare samlade kunskap honom i stånd att inse sjukdomens natur och bestämma det nödiga behandlingssättet för att häva sjukdomen. Såsom läkaren handlar vid kroppslig sjukdom, så handlar också predikanten med den av synder sjuka själen. Hans verk är så mycket viktigare än den förres, som evigt liv är värdefullare än den ändliga tillvaron. Själösörjaren påträffar en ändlös olikhet i temperament. Det är hans plikt att göra sig bekant med alla de familjemedlemmar, som lyssnar till hans läror, så att han kan avgöra, vilka medel som bäst skall kunna inverka på dem i den rätta riktningen.

Ansikte mot ansikte med detta stora ansvar uppstår den frågan: "Vem är lämplig för detta?" Arbetarens hjärta grips nästan av modlöshet, när han betraktar de många och svåra plikter, som vilar på honom, men Kristi ord stärker själen med det tröstefulla löftet: "Se, jag är med er alla dagar intill världens ände." De svårigheter och faror, som hotar själarnas säkerhet, borde göra predikanten försiktig och varsam i sitt handligssätt mot dem; han borde vaka över dem såsom en, den där skall avlägga räkenskap. Han borde på ett förståndigt sätt begagna sitt inflytande till att vinna själar för Kristus och att inpräglade sanningen på forskande sinnen. Han borde dra försorg om, att inte världen genom sin bedrägliga tilldragningskraft avlägsnar dem från Gud och förhårdar deras hjärtan mot Hans nåds inflytande.

Predikanten skall inte på ett befallande sätt härska över den honom anförtrödda hjorden, utan han skall vara dess förebild och visa den (268) vägen till himmelen. Följande Kristi exempel, bör han inför Gud frambära förböner för det folk han har i sin vård, till dess han ser, att hans böner äro besvarade. Jesus visade människorna mänskligt och gudomligt deltagande, och han är i alla ting vår förebild. Gud är vår Fader och härskare och den kristliga predikanten är hans Sons representant på jorden. De grundsats, som gäller i himmelen, skulle också gälla på jorden; samma kärlek, som besjalar änglarna, samma renhet och helighet, som härskar i himmelen, skulle så vitt som möjligt framträda även på jorden. Gud håller predikanten ansvarig för den av honom utövade makten, och han gillar inte, att Hans tjänare vänder denna makt i härsklystnad över den hjord, som blivit anförtrödd åt hans omvårdnad.

Gud har gett Sina tjänare dyrbar kunskap i Sin sanning, och Han önskar, att de må bli innerligare förbundna med Kristus och i deltagande närma sig sina bröder för att kunna göra dem allt det goda, som står i deras makt. Världens Återlösare såg inte på Sitt eget bästa, utan gick omkring och gjorde gott. Han förband sig på det närmaste med Fadern, på det att deras förenade kraft måtte verka på människornas själar till räddning från evigt fördärv. Hans tjänare, som väntar att vara framgångsrika i sitt arbete, borde på samma sätt vårda det andliga livet.

Jesus hyste så stort medlidande med arma syndare, att han lämnade himmelen, lade av Sig Sin konungsliga klädnad och nedlät Sig själv till mänskligheten, för att Han sålunda måtte lära känna människornas behov och hjälpa dem att

lyfta sig upp ur fallets förnedring. När Han nu gett människorna sådana otvetydiga bevis på Sin kärlek och Sitt ömmaste deltagande, hur viktigt är det ej då, att Hans ställföreträdare efterföljer Hans exempel och träder i nära förening med sina medmänniskor samt hjälper dem att bilda en sant kristlig karaktär. Somliga predikanter har emellertid varit alltför snara att befatta sig med svårigheter inom församlingen och har framkommit med skarpa och skoningslösa vittnesbörd mot de felande. Genom detta sitt handlingssätt har de gett efter för en naturlig böjelse, som hade bort undertryckas. (269) Detta är ingalunda ett lugnt utlåtande av den kristliga rättvisan, utan snarare ett häftigt sinnes skarpa kritik.

Församlingarna har mer behov av uppfostran än näpst. I stället för att på ett strängt sätt tadla dem för deras brist på andligt liv och för pliktens försummande borde predikanten genom föreskrift och exempel lära dem att tillväxa i nåden och i sanningens kunskap. ”Vars tjänare jag har blivit, efter den Guds hushållning, som blivit mig given med avseende på eder, att tillfullo förkunna Guds ord, den hemlighet, som från tidsåldrarnas och släkternas begynnelse har blivit fördold, men som nu blivit uppenbarad för hans heliga, för vilka Gud har velat kungöra, huru rik bland hedningarna härligheten är av denna hemlighet, som är Kristus i er, härlighetens hopp, vilken vi förkunna, förmanande var människa och lärande var människa med all vishet, på det att vi må kunna framställa var människa såsom fullkommen i Kristus Jesus, varpå jag ock arbetar och kämpar, efter Hans verkan, som kraftigt verkar i mig.”

Våra predikanter, som uppnått en ålder av fyrtio eller femtio år, borde inte känna sig mindre dugliga till arbete än förut. Just till åren komna och erfarna män äro lämpliga till att utföra väl planlagda och framgångsrika företag. De äro särskilt i denna tid nödvändiga; församlingarna kan inte undvara deras arbete. Sådana män borde inte tala om kroppslig eller andlig svaghet eller känna, att de icke mer kan göra någon nytta.

Många av dem ha blivit lidande genom överansträngande tankearbete, vars verkningar inte blivit mildrade genom kroppsligt arbete. Följden är, att deras krafter förminskats och att de på grund härav känner böjelse att avkasta sig större ansvar. Vad de behöver är mer rörligt arbete. Detta gäller inte endast dem, vars huvud äro vita av tidens snö, ty även till åren unga män har hemfallit under samma tillstånd och blivit andligt svaga. De håller ett antal bestämnda föredrag, men så snart de gå ut över denna gräns, förlorar de sin grund.

Den gammalmodige själasörjaren, som reste till häst och förbrukade mycken tid, innan han hunnit besöka hela sin hjord, kunde trots alla besvärligheter och trots väder och vind glädja sig åt en mycket bättre hälsa (270) än våra predikanter i vår tid, som så vitt möjligt är undviker alla kroppsliga ansträngningar och endast sysselsätter sig med sina böcker.

Äldre och erfarna predikanter borde såsom Guds tjänare anse som sin plikt att gå framåt, göra nya framsteg för varje dag, bli alltmer verksamma i sitt arbete och städse samla nya ämnen att framställa för folket, varje nytt försök

att framställa evangelium borde vara bättre än det föregående. För varje år borde predikanterna utveckla en allt djupare fromhet, ett mildare sinnelag, ett rikare andligt liv och en grundligare kännedom om de bibliska sanningarna. Ju högre deras ålder och ju större deras erfarenhet är, dess mer borde de vara i stånd att komma nära människornas hjärtan, emedan de känna dem bättre. I denna tid behövs män, som inte fruktar att höja sin röst för det rätta, vem som än må uppträda emot dem. Dessa män bör besitta en ståndaktig redlighet och ett beprövat mod. Församlingen behöver dem, och Gud skall vara med dem i deras bemödanden att uppehålla alla grenarna av predikoämbetet.

Vittnesbörd för församlingen Nr 28 (1879)

Erfarenhet och arbetsuppgifter

(271) Anledningen till att jag nu sänder ut ett annat *Vittnesbörd* till mina kära bröder och systrar, är att Herren har visat Sig själv så nådig mot mig och på nytt uppenbarat mycket betydelsefulla saker för dem, som bekänner sig hålla Guds bud och väntar på Människosonens ankomst. Mer än tre år har förflutit mellan den vision jag fick 3 januari 1875 och den nyligen inträffade manifestationen av Guds kärlek och kraft. Men innan jag går in i de syner jag nyligen fick, vill jag ge en kort överblick över min erfarenhet för ett eller två år sedan.

Den 11 maj 1877 lämnade vi Oakland, Kalifornien, för att resa till Battle Creek, Michigan. Jag hade haft besvär från mitt hjärta i åtskilliga månader och lidit mycket av andningssvårigheter på min resa över slätterna. Problemen lämnade mig inte när vi nådde Michigan. Andra hade flyttat in i vårt hem i Battle Creek och vi hade inga släktingar som kunde ta emot oss, utan alla våra barn befann sig i Kalifornien. Vänliga vänner gjorde emellertid vad de kunde för mig, men jag kände mig inte fri att betunga dem, eftersom de hade allt ansvar de kunde klara av med sina egna familjer.

Ett telegram hade skickats till min man, med förfrågan om han ville ta sig an några viktiga saker inom Guds verk, närmare bestämt att ta ansvar för tillsynen av planeringen av den stora sanatoriebyggnaden. Som svar på denna kallelse kom han och engagerade sig djupt i att predika, skriva och hålla styrelsemöten på *Reviuekontoret*, högskolan och sanatoriet. (272) Han arbetade nästan alltid till sent på natten. Detta gjorde honom fruktansvärt trött. Han insåg betydelsen av dessa institutioner, i synnerhet sanatoriebyggnaden, där mer än femtiotusen dollar investerades. Hans ständiga mentala oro beredde vägen för ett plötsligt sammanbrott. Vi lade båda märke till vilken fara vi befann oss i och beslöt att åka till Colorado och dra oss tillbaka och njuta en tids vila. Medan vi planerade resan, tycktes en röst säga till mig: ”Tag rustningen. Jag har en uppgift åt er i Battle Creek.” Röstens föreföll så tydlig att jag oavsiktligt vände mig om för att se, vem som

talade. Jag såg ingen och genom känslan av Guds närvaro brast mitt hjärta av ömhet. När min man kom in i rummet, berättade jag för honom om de erfarenheter jag gjort i mitt sinne. Vi grät och bad tillsammans. Vi hade förberett oss för att resa om tre dagar, men nu ändrades alla våra planer.

Den 30 maj, hade sanatoriets patienter och personal planerat att använda dagen på en plats två mil från Battle Creek i en vacker liten skogsdunge som gränsade till Goguacsjön. Jag uppmanades att vara närvarande och tala till patienterna. Om jag känt efter hur jag mådde, hade jag inte vågat göra någonting, men jag tänkte att detta kanske kunde bli en del av det uppdrag jag skulle uträtta i Battle Creek. Vid vanlig tid dukades borden med hälsosam kost, som åts med god aptit. Klockan tre började mötena med bön och sång. Jag hade gott om tid att tala till folk. Alla lyssnade med största intresse. När jag talat färdigt reste sig domare Graham från Wisconsin, en sanatoriepatient, och föreslog att föreläsningen skulle tryckas och delas ut bland patienterna och andra till gagn för deras moraliska och fysiska hälsa, så att de ord som talats aldrig skulle glömmas bort eller ignoreras. Förslaget vann gehör genom ett enstämmigt val och föreläsningarna offentliggjordes i en liten broschyr, som kallades: *"Sanatoriepatienterna vid Goguacsjön"*.

Skolåret i Battle Creeks högskola närmade sig nu sin avslutning. Jag bekymrade mig mycket för de studerande, (273) eftersom många av dem antingen var oomvända eller hade avfallit från Gud. Jag ville tala till dem och göra något för deras frälsning innan de skulle skingras och resa hem, men jag var alltför svag för att arbeta för dem. Men efter den erfarenhet jag berättat om, var det uppenbart att jag kunde be om att Gud skulle stödja mig i arbetet för de studerandes frälsning.

Möten arrangerades i vårt bönhus för de studerande. Jag använde en vecka till att arbeta för dem, hålla möten varje kväll och på sabbaten och den första dagen. Mitt hjärta blev rört av att se bönhuset nästan fullt med studerande från vår skola. Jag försökte inpränta i dem att ett liv i renhet och bön inte skulle vara något hinder för att få en grundlig vetenskaplig kunskap, utan det skulle avlägsna många hinder för deras inläring. Genom att komma i kontakt med Frälsaren, fördes de in i Kristi skola och om de bedriver grundliga studier i denna skola, kommer osedlighet och omoral att stötas ut ur deras mitt. När detta förträngs, kommer det att resultera i en djupare kunskap. Alla, som blir elever i Kristi skola, utmärker sig både i kvalitet och omfattning i sin utbildning. Jag framställde Kristus för dem som den största Läraren, all visdoms källa, den största Uppfostrare som världen någonsin har känt.

”Att frukta HERREN är början till kunskap.” En kunskap om Gud och Hans villkor kommer att öppna förståelsen hos den som studerar så att han inser sitt ansvar inför Gud och världen. Här kommer han att känna att hans talenter måste utvecklas på det sätt, som ger de allra bästa resultaten. Detta kan inte göras utan att religionens alla föreskrifter och principer är knutna till den studerandes skolutbildning. Han får under inga omständigheter skilja sina studier från Gud. I sin jakt efter kunskaper söker han efter sanningen och hela sanningen kommer från Gud, som är sanningens källa. Studerande som är skickliga och

besjälade av Kristi Ande kommer att behärska kunskap med alla sina förmågor.

(274) Högskolan i Battle Creek upprättades för att ge undervisning i vetenskap och samtidigt leda de studerande till Frälsaren, från vilken all sann kunskap flödar fram. Utbildning utan biblisk tro har berövats sin sanna strålgång och härlighet. Jag försökte inpränta detta faktum i de studerande, att vår skola skall ha en högre ställning utifrån en utbildningsmässig synpunkt än någon annan undervisningsinstitution. Det sker genom att förmedla mer upphöjda ståndpunkter, målsättningar och perspektiv till de unga och genom att uppfostra dem till en bättre kunskap om människans uppgift och eviga intressen. Den stora målsättningen för vår högskola var att förmedla en rätt syn på saker och ting och visa att vetenskapen och Bibelns religion stämmer överens.

Herren gav mig kraft och välsignade våra ansträngningar. Ett stort antal kom fram för förbön. Några av dessa hade på grund av brist på vaksamhet och bön förlorat sin tro och tecknet på att de var förenade med Gud. Många vittnade om att de genom detta steg tog emot Guds välsignelse. Mötena resulterade i att ganska många anmälde sig till dop.

Eftersom skolårets avslutning skulle hållas i Goguacsjön, beslöt man att dopen skulle äga rum där. Gudstjänsterna där väckte stort intresse hos den stora församlade menigheten. De genomfördes med tillbörlig högtidlighet och avslutades med denna heliga handling. Jag talade vid början och slutet av denna akt. Min man förde fjorton av de dyrbara unga själarna ned i den vackra sjöns vatten och begravde dem med deras Herre i dopet. Åtskilliga av dopkandidaterna valde att få dopet förrättat i sina hem. Så avslutades denna högskolas minnesgudstjänster vid vår älskade skola.

Nykterhetsmöten

Min tjänst i Battle Creek hade emellertid ännu inte utförts. Strax efter att vi hade kommit tillbaka från sjön, blev vi ombedda att delta i en mötesserie om helnykterhet, ett mycket lovvärt (275) initiativ för att få det bättre bland Battle Creeks invånare. Denna rörelse omfattade Reformklubben i Battle Creek, som hade sexhundra medlemmar, och Kvinnornas Kristna Avhållsamhetsunion, med tvåhundra sextio medlemmar. Gud, Kristus, Den Helige Ande och Bibeln var välkända ord hos dessa allvarliga medarbetare. Mycket gott hade redan uträttats och de tjänstgörandes aktivitet, det sätt de arbetade på och andan över deras möten, lovade mer gott för framtiden.

Det var med anledning av ett besök av Barnums stora cirkus i denna stad den 28 juni som damerna från Kvinnornas Kristna Avhållsamhetsunion slog ett gott slag för avhållsamhet och reform. De arrangerade en enorm hälsorestaurang för att hysa de många människor, som kom från landet för att besöka cirkusen och förhindra att de besökte krogar och barer, för att de inte skulle utsättas för frestelser. Det jättestora tältet, som kunde rymma femtusen människor och som använts av konferensen i Michigan till lägermöten, passade för detta tillfälle. Under denna enorma tältduk ställdes femton, tjugo bord upp för att ta emot gäster.

Vid inbjudan ställde sanatoriet ett stort bord i mitten av den stora paviljongen, som täcktes rikligt med delikata frukter, sädeslag och grönsaker. Detta bord utgjorde huvudbordet och ställdes mycket högre än de andra. Även om det var mer än nio meter långt, dukades det med så mycket att det var nödvändigt att ställa upp ytterligare ett, som var ungefär två tredjedelar så långt, som också blev fullt.

På inbjudan av arrangörskommittén som bestod av borgmästare Austin, W. H. Skinner, kassören i Första National Banken och C. C. Peavey talade jag i jättetältet på söndagskvällen den 1 juli över ämnet kristen avhållsamhet. Gud hjälpte mig denna kväll och även om jag talade i nittio minuter, lyssnade församlingen på femtusen personer i nästan andlös tystnad.

(276) ”Besök i Indiana

Den 9 - 14 augusti deltog jag i lägermötet i Indiana, tillsammans med min dotter Mary K. White. Min man såg att det var omöjligt för honom att lämna Battle Creek. Vid detta möte gav mig Herren kraft att arbeta med stort allvar. Han gav mig klarhet och kraft att vädja till folk. När jag såg på männen och kvinnorna där, var de välklädda och hade ett dominerande inflytande. Jag jämförde dem med den lilla församling som för sex år sedan mestadels var fattig och utan utbildning. Jag kunde utbrista: ”Vad har inte Herren utträttat!”

På måndagen led jag mycket av mina lungor. Jag hade blivit ordentligt förkyld, men jag bad Herren att ge mig kraft, så att jag kunde göra ännu en ansträngning för själers frälsning. Jag övervann min sjukdom och välsignades med stor frihet och kraft. Jag vädjade till folk om att ge sina hjärtan till Gud. Omkring femtio kom fram för förbön. Det största intresse visades. Femton begravdes med Kristus i dopet till följd av mötet.

Vi hade planerat att delta i Ohio och öststaternas lägermöten, men eftersom våra vänner ansåg att det skulle vara oförsvarligt i mitt fysiska tillstånd, beslöt vi oss för att stanna kvar i Battle Creek. Min hals och mina lungor gjorde mycket ont och mitt hjärta var fortfarande påverkat. Efter en lång tids lidande, underkastade jag mig en behandling på sanatoriet.

Effekterna av överansträngning

Min man arbetade oavslutligen för Guds verks skull inom verkets olika avdelningar omkring Battle Creek. Hans vänner var förvånade över den mängd arbete han utförde. Sabbatens förmiddag, den 18 augusti talade han i vårt bönhus. På eftermiddagen var hans sinne grundligt och svårt överansträngt efter fyra sammanhängande timmar, medan han lyssnade till uppläsning av manuskript ur *Profetians Ande* band 3. Saken var otroligt intressant och beräknades beröra själen på djupet, (277) eftersom det handlade om Kristi frestelser, korsfästelse, uppståndelse och himmelsfärd. Innan vi var klara med det, hade han blivit mycket trött. Han började arbeta klockan fem på söndagsmorgonen och fortsatte till klockan tolv på natten.

Nästa morgon, omkring halvsju, drabbades han av yrsel och hotades av förlamning. Vi fruktade i hög grad denna förfärliga sjukdom, men Herren var nådig och skonade oss

från lidande. Hans attack följdes emellertid av stor fysisk och mental utmatning och nu föreföll det verkligen omöjligt för oss att delta i öststaternas lägermöten, eller för mig att delta i dem och lämna min man i betryckt tillstånd och med svag hälsa.

”Då min man befann sig i detta hjälplösa tillstånd, sade jag: ”Detta är fiendens verk. Vi får inte underordna oss hans kraft. Gud kommer att arbeta för vårt bästa.” På onsdagen hade vi en särskild stund då vi bad att Guds välsignelse måtte vila över honom och göra honom frisk. Vi bad också om visdom så att vi skulle kunna få veta vår plikt när det gällde att delta i lägermöten. Herren hade många gånger stärkt vår tro till att fortsätta framåt och utföra tjänst åt Honom då vi varit sjuka och modlösa. Vid sådana tillfällen hade Han på ett förunderligt sätt beskyddat oss och hållit oss uppe. Men våra vänner sade att vi borde vila och att det föreföll motsägelsefullt och orimligt att vi skulle försöka genomföra en sådan resa och utsätta oss för lägerlivets utmatning och faror. Själva försökte vi tänka att Guds verk ändå skulle gå framåt om vi blev satta åt sidan och inte hade något med det att göra. Gud skulle föra fram andra till att utföra Hans verk.

Jag kunde emellertid inte finna vila och frihet i tanken på att stanna borta från arbetsfältet. Det föreföll mig som om Satan eftersträvade att blockera min väg och hindra mig från att framföra mitt vittnesbörd och att utföra det uppdrag som Gud hade gett mig att utföra. Jag hade nästan bestämt mig för att resa ensam och göra min del och lita på att Gud skulle ge mig den kraft som behövdes, när vi fick ett brev från bror Haskell. I detta uttryckte han sin tacksamhet mot Gud över att bror och syster White skulle delta i lägermötet i New England. Äldste (278) Canright hade skrivit att han inte skulle närvara, därför att han inte kunde lämna sin tjänst i Danvers och inte heller någon kunde undvaras i gruppen från tältet. Äldste Haskell skrev i sitt brev, att han hade förberett allt för det stora mötet i Groveland. Han hade också beslutat att med Guds hjälp hålla mötet även om han måste genomföra det ensam.

Vi lade på nytt fram saken för Herren i bön. Vi visste att den mäktige Helbrägdagöraren kunde göra både min man och mig frisk, om det var till Hans ära att göra det. Det verkade hårt att resa iväg, trötta, sjukliga och modlösa, men stundvis kände jag att Gud skulle göra resan till en välsignelse för oss, om vi gav oss iväg i tillit till Honom. I mitt sinne dök denna tanke ofta upp: ”Var är din tro? Gud har lovat: ”Som din dag så skall din kraft vara.”

Jag försökte uppmuntra min man. Han menade att om jag kände, att jag var i stånd till att stå ut med lägermötenas problem och arbetsuppgifter, var det bäst om jag reste dit. Han kunde emellertid inte stå ut med tanken att följa med i sitt svaga tillstånd, oförmögen att uträtta något. Hans sinne var omtöcknat av förtvivlan och själv föremål för sina bröders medömkan. Han kunde bara sitta uppe litet efter sin plötsliga attack och verkade inte bli bättre. Vi sökte Herren om och om igen och hoppades att det skulle finnas någon liten spricka i skyn. Det kom emellertid inte något ljus. Medan vagnen väntade på att ta oss till järnvägsstationen, gick vi om och om igen fram inför Herren i bön och bad Honom hjälpa oss på vår resa. Vi beslöt båda att gå fram i tro och våga satsa allt på Guds

löften. Detta drag från vår sida krävde en avsevärd tro, men när vi tog plats i vagnarna kände vi att vi var på pliktens väg. Vi gjorde ett uppehåll under resan och sov gott på natten.

Lägermöten

Omkring klockan åtta på fredag kväll nådde vi Boston. Nästa morgon tog vi första tåget till Groveland. När vi anlände till lägerområdet, öste regnet bokstavligen ned. (279) Äldste Haskell hade arbetat oavbrutet till dess och det berättades om utmärkta möten. Det var fyrtiosju tält på området, förutom tre stora tält, - ett för församlingen på 30 x 38 m. Mötena på sabbatseftermiddagen var synnerligen intressanta. Församlingen fick nytt liv och ny kraft, samtidigt som syndare och avfallna väcktes till att inse vad de riskerade.

Söndag förmiddag var det fortfarande molnigt, men innan folk skulle samlas, lyste solen fram. Båtar och tåg släppte ut sin levande frakt på jorden i tusental. Äldste Smith talade på förmiddagen om öststatsfrågan. Ämnet var särskilt intressant och folk lyssnade med största uppmärksamhet. På eftermiddagen var det svårt för mig att komma fram till talarstolen på grund av den stående mängden människor. När jag nådde den, var det ett hav av händer framför mig. Jättetältet var fullsatt och tusentals stod utanför och bildade en levande mur, åtskilliga meter tjock. Mina lungor och min hals gjorde mycket ont. Trots detta trodde jag att Gud skulle hjälpa mig vid detta betydelsefulla tillfälle. Medan jag talade, glömdes min trötthet och smärta bort, eftersom jag såg att jag talade till ett folk, som inte betraktade mina ord som tomt prat. Predikan tog mer än en timme. Hela tiden rädde den allra största uppmärksamhet. När avslutningspsalmen sjöngs, bad ämbetsmän från Haverhills Avhållighets Reformklubb mig om att, liksom föregående år, tala för deras klubb på måndag kväll. Jag hade ett avtal om att tala i Danvers, så jag var tvungen att avvisa inbjudan.

På måndag morgon hade vi en bönestund i vårt tält för min man. Vi lade fram hans situation för den Store Läkaren. Det var en dyrbar stund. Himlens frid vilade över oss. Dessa ord kom oupphörligt till mitt sinne: "Detta är den seger, som har övervunnit världen: vår tro." Vi kände Guds välsignelse vila över oss. Vi samlades sedan i det stora tältet. Min man anslöt sig till oss och talade en kort stund, uttryckte dyrbara ord från ett hjärta som blivit mjukt och glödande av en djup känsla av Guds barmhärtighet och (280) godhet. Han bemödade sig att få sanningssökande troende att inse, att det är deras privilegium att få försäkran om Guds nåd i sina hjärtan och att de stora sanningar vi tror på skulle helga livet, förädla karaktären och ha ett frälsande inflytande på världen. Folks tårfyllda ögon visade, att deras hjärtan berörts och smälte genom dessa påpekanden.

Sedan återupptog vi arbetet där vi hade lämnat det på sabbaten. Förmiddagen användes till en särskild tjänst för syndare och avfallna, av vilka tvåhundra kom fram för bön, från det tio år gamla barnet till gråhåriga män och kvinnor. Mer än ett tjugotal av dessa satte sina fötter på livets väg för första gången. På eftermiddagen blev mer än trettioåtta personer döpta och ett liknande antal väntade med dopet tills de kom hem igen.

På måndag kväll följde jag med vagnarna till Danvers tillsammans med äldste Canright och olika många andra. Min man var inte i stånd till att följa med mig. När lägermötets omedelbara stress lämnade mig, förstod jag, att jag var sjuk och endast hade lite kraft kvar. Vagnarna förde oss emellertid snabbt till mitt möte i Danvers. Här måste jag stå inför helt främmande människor, vilkas sinnen hade påverkats av felaktiga rapporter och ont skvaller. Jag tänkte, att om jag kunde få starka lungor, tydlig stämma och fick vara fri från smärta i hjärtat, kunde jag vara mycket tacksam mot Gud. Dessa tankar och känslor höll jag för mig själv. I min djupa betryckthet kallade jag för mig själv på Gud. Jag var för trött för att samla mina tankar i sammanhängande ord, men jag kände att jag måste få hjälp. Jag bad om den av hela mitt hjärta. Jag måste få fysisk och mental kraft, om jag skulle tala den kvällen. Jag sade om och om igen i min stilla bön: "Jag överlämnar min hjälplösa själ till dig, O Gud, min Befriare. Glöm mig inte i denna min nöds stund."

Allteftersom som tiden för mötet närmade sig, utkämpade min ande en bönekamp som gällde styrka och kraft från Gud. När den sista psalmen sjöngs, gick jag upp för att stå. Jag stod upp och var mycket svag och visste att om jag skulle ha någon framgång, (281) måste det ske genom den Allsmäktiges styrka. Herrens Ande vilade över mig när jag försökte tala. Jag upplevde som en elektrisk chock i mitt hjärta och allt lidande avlägsnades ögonblickligen. Jag hade känt stor smärta i nervbanorna omkring hjärnan. Denna var också helt borta. Min pirrande hals och mina ömma lungor fick nytt liv. Min vänstra arm och hand hade till följd av mitt hjärta blivit nästan obrukbara, men nu återställdes den naturliga känslan. Mitt sinne var klart, min själ var full av Guds ljus och kärlek. Guds änglar verkade vara på alla sidor, som en mur av eld.

Tältet var fullsatt och omkring tvåhundra personer stod utanför segelduken och kunde inte finna platser inne i det. Jag talade utifrån Kristi svar på de skriftlärdes fråga om det största budet i lagen: "Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd." (Matt. 22:37) Guds välsignelse vilade över mig och min smärta och svaghet lämnade mig. Framför mig var ett folk som jag nog inte skulle möta igen förrän vid domen. Önskan om deras frälsning fick mig att tala allvarligt och i fruktan för Gud, så att jag skulle kunna bli fri från deras blod. En stor frihet följde på mina ansträngningar, som varade en timme och tio minuter. Jesus var min Hjälpare och Hans namn skall ha hela äran. Åhörarna var mycket uppmärksamma.

Vi återvände till Groveland på tisdagen och kom till uppbrottet av lägret. Tälten togs ned, våra bröder sade farväl och var färdiga att stiga på sina vagnar och återvända hem. Detta var ett av de bästa lägermöten jag någonsin varit närvarande vid. Innan vi lämnade platsen letade äldste Canright och Haskell, min man, Syster Ings och jag upp en lugn plats i lunden och förenade oss i bön för hälsans välsignelse och Guds nåd, som vilade i så rikt mått över min man. Vi kände starkt behovet av att min man fick hjälp, när så många enträgna kallelser till att predika kom från alla håll. Denna bönestund var en mycket dyrbar stund och den ljuva frid och glädje som kom över oss, var vår förvissning om (282) att Gud hörde våra

böner. På eftermiddagen tog äldste Haskell oss med i sin vagn och vi begav oss till South Lancaster för att vila en tid i hans hem. Vi föredrog denna resväg, eftersom vi ansåg att den skulle göra vår hälsa gott.

Vi fick dagligen kämpa mot mörkrets makter, men vi gav inte upp vår tro. Inte heller blev vi det minsta missmodiga. Min man blev förtvivlad på grund av sjukdomen och Satans frestelser verkade störa hans tankar mycket. Men vi hade ingen tanke på att låta oss övervinnas av fienden. Inte mindre än tre gånger om dagen lade vi fram hans situation för den Store Läkaren, som kan göra både kropp och själ hela. Vår bönestund var dyrbar för oss. Varje gång hade vi särskilda manifestationer av Guds ljus och kärlek. En kväll när vi värdjade till Gud för min mans skull hos bror Haskells, var det som om Herren verkligen var mitt ibland oss. Det var en bönestund vi aldrig skulle glömma. Det var som om rummet lystes upp av änglars närvaro. Vi prisade Herren med våra hjärtan och med våra röster. En blind Syster som var närvarande sade: "Är det en syn? är det himlen?" Våra hjärtan var i så nära gemenskap med Gud att vi kände att de heliga timmarna var för heliga för att sovas bort. Vi drog oss tillbaka för att vila, men nästan hela natten gick åt till att tala och meditera över Guds godhet och kärlek och lovprisa Honom med glädje.

Vi beslöt oss för att resa med privatvagn en del av vägen till lägermötet i Vermont, eftersom vi ansåg att det skulle vara bäst för min man. Vid middagen ville vi stanna vid vägkanten, göra upp eld och laga vår frukost och ha en bönestund. De dyrbara timmar vi tillbringade tillsammans med bror och Syster Haskell, Syster Ings och Syster Huntley kommer vi aldrig att glömma. Våra böner steg upp till Gud hela vägen från South Lancaster till Vermont. Efter tre dagars resa, tog vi de offentliga vagnarna och avslutade vår resa.

Detta möte gagnade Vermonts situation i särskilt hög grad. Herren gav mig kraft att tala till folk så ofta som en gång varje dag. Jag förmedlar följande från äldste Uriah Smiths berättelse om mötet, utgivet i *Review and Herald*:

(283) "Bror och Syster White och bror Haskell var till brödernas stora glädje närvarande vid detta möte. Sabbaten, den 8 september, utvaldes speciellt med tanke på Bror Whites tillstånd till fastedag och firades på lägerplatsen. Det var en god dag. Där rådde frihet att be och det fanns goda tecken på att dessa böner inte var förgäves. Herrens välsignelse var i hög grad med Hans folk. Sabbatens eftermiddag talade Syster White med stor frimodighet och verkan. Omkring etthundra kom fram till förbön och visade djupa känslor och en allvarlig avsikt att söka Herren.

Vi åkte direkt från Vermont till lägermötet i New York. Herren gav mig frimodighet att tala till folk. Men somliga var inte förberedda så att de kunde få nytta av mötet. De insåg inte sitt tillstånd och sökte inte på allvar Herren, bekände inte att de avfallit och lade inte bort sina synder. Ett av lägermötenas stora målsättning är att våra bröder skall kunna lägga märke till, att de riskerar att överbelastas av det här livets bekymmer. De som inte utnyttjar dessa privilegier lider en allvarlig förlust.

Vi återvände till Michigan och efter några få dagar åkte vi till Lansing för att delta i lägermötet där. Det höll på i två veckor. Här arbetade jag mycket seriöst och fick stöd av Herrens Ande. Jag blev välsignat stärkt i mitt tal till studerande och i min tjänst för deras frälsning. Detta var ett märkligt möte. Guds Ande var närvarande från början till slutet. Till följd av detta möte döptes etthundrettio personer. En stor del av dessa var studerande från vår högskola. Vi blev glada över att se Guds frälsning vid detta möte. Efter att ha tillbringat några få veckor i Battle Creek, beslöt vi att ta oss över slätterna till Kalifornien.

Tjänst i Kalifornien.

Min man arbetade endast obetydligt i Kalifornien. Det var som om hans tillfrisknande dröjde. Våra böner steg upp mot himlen inte mindre än tre, ibland fem gånger om dagen och ofta vilade Guds frid över oss. Jag var inte det minsta (284) modlös. Eftersom jag inte kunde sova så mycket på natten, användes en stor del av tiden till bön och tacksamhet mot Gud för Hans nådegåvor. Jag lade hela tiden märke till att Guds frid rådde i mitt hjärta och kunde faktiskt säga att min frid var som en flod. Oförutsedda och oväntade prövningar kom över mig, som, förutom min mans sjukdomar, nästan överväldigade mig. Men min tro och tillit till Gud rubbades inte. Han var verkligen närvarande med Sin hjälp i varje stund av nöd.

Vi besökte Healdsburg, St. Helena, Vacaville och Pacheco. Min man följde med mig när det var bra väder. Vintern var snarare en prövning för oss och eftersom min man hade fått bättre hälsa och vädret i Michigan hade blivit mildare, vände han tillbaka till behandling på sanatoriet. Detta hjälpte honom mycket och han tog på nytt upp skrivandet i våra blad med sedvanlig klarhet och kraft.

Jag vågade inte följa min man över slätterna, därför att ständiga sorger och bekymmer och sömnlöshet hade medfört problem för mitt hjärta, som var alarmerande. Vi kände starkt när avskedets stund närmade sig. Det var omöjligt att hålla tillbaka våra tårar, ty vi visste inte om vi skulle mötas igen i den här världen. Min man återvände till Michigan och vi beslutade att det var bäst om jag besökte Oregon och bar fram mitt vittnesbörd för dem, som aldrig hade hört mig.

Jag lämnade Healdsburg den 7 juni för att komma till Oakland och träffade församlingarna från Oakland och San Francisco i det stora tältet i San Francisco, där bror Healey var verksam. Jag lade märke till vittnesbördets börda och ett stort behov av att uthärda personliga ansträngningar från dessa församlingars sida, för att förmedla kunskap om sanningen till andra. Jag har blivit visad att San Francisco och Oakland var missionsfält och alltid skulle vara det. Ökningen av antalet medlemmar hos dem skulle ske långsamt, men om alla i dessa församlingar var levande medlemmar och ville göra vad de kunde för att föra andra till ljuset, skulle många flera föras in i leden och lyda sanningen. De som då trodde på sanningen var inte så intresserade av (285) andras frälsning som de borde vara. Passivitet och maklighet i Guds verk leder till avfall från Gud själv och genom sitt exempel kommer de att hindra andra från att gå framåt. Osjälvisk, uthållig, aktiv ansträngning kommer att framkalla de allra bästa resultaten. Jag försökte att inpränta det i dem, som Herren

hade visat mig, att Han ville ha sanningen överförd till andra av allvarliga, aktiva medarbetare och inte av dem, som bara bekänner sig tro på den. De bör inte bara förmedla sanningen i ord utan också genom ett väl genomtänkt liv och vara sanningens levande representanter.

Jag blev visad att de, som utgör dessa församlingar borde bli bibelstudenter och studera Guds vilja så allvarligt, att de kan lära sig att bli medarbetare i Guds verk. De borde så sanningens frö var de än befinner sig, i hemmet, på arbetet och på torget lika väl som i församlingen. För att bli förtrogna med Bibeln, borde de läsa den med omsorg och under bön. För att kasta sig själva och sina bördor på Kristus, måste de genast börja studera värdet av Kristi kors och lära sig att bära det. Om de skulle vilja leva heliga liv, måste de nu ha gudsfruktan framför sig.

Det är prövningar som får oss att se vad vi är. Det är orsaken till frestelserna, som ger en skynt av ens verkliga karaktär och visar oss nödvändigheten av att vårda goda karaktärsdrag. Genom att lita på Guds välsignelse är den kristne trygg överallt. Han kommer inte att bli fördärvad i staden. På kontoret kommer han att uppmärksammas för sina strikt rena vanor. På verkstan kommer varje del av hans arbete att utföras till belåtenhet, med blicken riktad mot Guds ära. När varje medlem uppför sig så, kommer en församling att bli framgångsrik. Välstånd kommer aldrig att utmärka dessa medlemmar förrän de enskilda medlemmarna knyts nära till Gud, med ett osjälviskt intresse för medmänniskors frälsning. Predikanter kan hålla omtyckta predikningar och kraftfulla föredrag och ett omfattande arbete kan läggas ned för att bygga upp församlingen och få den att trivas, men om inte de enskilda medlemmarna gör sin del som (286) Jesu Kristi tjänare, så kommer församlingen alltid att befinna sig i mörker och sakna kraft. Trots att världen är hård och mörk, kommer inflytandet från ett verkligt exemplariskt liv att vara en kraftfull tillgång för det goda.

En person kan lika gärna förvänta sig en skörd som han aldrig har sått eller en kunskap som han aldrig har sökt efter, som att förvänta sig att bli frälst i lättja. En dagdrivare och en slöflock kommer aldrig att få framgång med att bryta ned stoltheten och att vinna seger över frestelse till syndiga njutningar, som håller honom borta från hans Frälsare. Sanningens ljus och ett helgat liv kommer att för mottagaren uppenbara hans hjärtas syndiga lidelser, som strävar efter att ta herraväldet och gör det nödvändigt för honom att spänna varje nerv och använda alla krafter för att stå emot Satan, så att han kan vinna seger genom Kristi förtjänst. När han från alla sidor påverkas av krafter som vill föra honom bort från Gud, måste hans böner om hjälp och kraft från Jesus vara outtröttliga, för att han skall kunna övervinna Satans bedrägeri.

Somliga i dessa församlingar befinner sig i konstant fara, därför att det här livets bekymmer och världsliga tankar upptar sinnet så mycket, att de inte tänker på Gud eller himmelen och sina egna själars behov. De reser sig då och då från sin slöhet, men faller på nytt tillbaka i djup slummer. Om de inte reser sig helt från sin slummer, kommer Gud att avlägsna ljuset och de välsignelser Han

gav dem. Han kommer i Sin vrede att flytta Ljusstaken från dess plats. Han har gjort dessa församlingar till förvaltare av Hans lag. Om de förkastar synd och genom aktiv och allvarlig fromhet visar stabilitet och underkastar sig Guds Ords forskrifter och är trofasta i utförandet av religiösa plikter, kommer de att hjälpa till att befästa Ljusstaken på dess plats och kommer att få bevis för att härskarornas Herre är med dem och att Jakobs Gud är deras tillflykt.

Besök i Oregon

Söndagen den 10 juni, den dag då vi skulle bege oss till Oregon, blev jag förlamad av hjärtsjukdom. Mina vänner tyckte nästan att det var övermodigt av mig att ta ångaren, men jag tänkte att (287) jag skulle kunna vila ombord på båten.

I sällskap med en kvinnlig vän och äldste J. N. Loughborough lämnade jag San Francisco på eftermiddagen den 10 ombord på ångaren "Oregon." Kapten Conner, som hade ansvaret för denna imponerande ångare, var mycket uppmärksam mot sina passagerare. När vi passerade Golden Gate på väg ut i den öppna oceanen, blev det mycket grov sjö. Vinden låg emot oss och ångaren slungades kraftigt omkring, eftersom oceanen var fruktansvärt upprörd av vinden. Jag lade märke till den molniga himlen. De rullande böljorna blev höga som torn och skummet återspeglade regnbågens färger. Det såg så fruktansvärt storslaget ut och jag fylldes av vördnad och fruktan, då jag betraktade djupets mysterier. Det är förfärligt i sin vrede. Det är en skrämmande skönhet i att lyftas upp på dess stolta, dånande böljor och sedan falla tillbaka i klagande snyftningar. Jag kunde se Guds kraft visa sig i de rastlösa vattenmassornas rörelser, som suckade under de obarmhärtiga vindarnas aktivitet, som kastade upp böljorna till höjder som under en dödskampsskakningar.

Vi befann oss i en vacker båt, som kastades hit och dit av de ständigt rastlösa vågorna, men det var en osynlig kraft som hade ett oavbrutet grepp om vattnen. Gud ensam har makt att hålla dem inom deras bestämda gränser. Han kan hålla vattnen som i Sin hands fördjupning. Djupet kommer att lyda sin Skapares röst: »Hit får du komma, men inte längre, här skall dina stolta böljor lägga sig.» (Job 38:11)

"Vilket ämne för eftertanke gav inte den stora, vida Stillhavsoceanen?! I sitt sätt att uppträda var det raka motsatsen till "Stilla havet". Det var vanvettigt och rasande. När vi ser ut över vattenmängderna, förefaller ingenting annat att vara så ohanterligt, så fullständigt utan lag och ordning, som det stora djupet. Men oceanen lyder Guds lag. Han balanserar vattenmassorna och markerar deras underlag. Medan jag såg på himlen ovanför och vattenmassorna under, frågade jag: "Var är jag? Vart är jag på väg? Ingenting annat än tygelfria vattenmassor runt omkring mig. Hur många har inte på det här sättet begett sig ut på vattnen och aldrig mer sett de gröna fälten (288) eller sina lyckliga hem! De kastades ned i djupet som ett sandkorn och på det sättet slutade deras liv.

När jag såg på de vitklädda, vrålände böljorna, påminde jag mig den scen i Kristi liv, där lärjungarna i lydning mot sin Mästares befallning med sina båtar åkte över till den andra sidan av sjön. Ett fruktansvärt oväder bröt ut över

dem. Deras båt ville inte lyda deras vilja och de drevs hit och dit, tills de i sin förtvivlan lade ned sina åror. De väntade sig nu att gå under, men medan ovädret och böljorna talade med döden, visade Sig Kristus, som de hade lämnat efter sig på den andra sidan, för dem, vandrande lugnt på de stormiga, vitklädda böljorna. De hade blivit förvirrade av sina gagnlösa ansträngningar och av sin situations uppenbara hopplöshet och hade ansett allt förlorat. När de såg Jesus gå på vattnet, blev deras fruktan större. De tolkade det som ett säkert förebud om sin kommande död. De skrek ut sin skräck. Men i stället för att Hans uppenbarelse var ett förebud om död, kom Han som en livets budbärare. Hans röst hördes genom elementens raseri: "Det är Jag, frukta inte!" Hur snabbt förändrades nu inte scenen från förtvivlans rädsla till trons och hoppets glädje i den älskade Mästarens närvaro! Lärjungarna kände inte längre någon oro eller dödsångest, eftersom Kristus var hos dem.

Skall vi vägra lyda all krafts Källa, vilkens lag till och med havet och vågorna lyder? Skall jag frukta för att lita på Hans beskydd, som har sagt, att inte en sparv faller till marken utan att vår himmelske Fader vet det?

Då nästan alla hade gått ned i sina hytter, fortsatte jag på däck. Kaptenen hade försett mig med en liggstol av rotting och filter som skydd mot den kalla luften. Jag visste att om jag gick ned i hytten skulle jag bli sjuk. Natten kom, mörkret täckte havet och störtvågorna slog mot vårt skepp på ett skrämmande sätt. Detta stora fartyg var bara ett litet spån på de obarmhärtiga vattenmassorna, men det övervakades (289) och beskyddades på sin väg av himmelska änglar, som sänts ut av Gud för att utföra Hans befallningar. Annars skulle vi ha kunnat uppslukas på ett ögonblick, utan att lämna ett spår av detta imponerande skepp efter oss. Den Gud, som föder korparna och som räknar hårstråna på våra huvuden, glömmet oss emellertid inte.

Kaptenen ansåg att det var för kallt för mig att stanna på däck. Jag talade om för honom, att när det gällde min säkerhet, ville jag hellre tillbringa hela natten där, än att gå ned i min hytt, där två damer var sjösjuka och där jag inte kunde få frisk luft. Han sade: "Du måste inte använda din hytt. Jag skall se efter en bra sovplats till dig." Jag fick hjälp av värdinnor ned i den övre salongen och en hårmadrass lades ut på golvet. Även om allt detta gjordes så fort som möjligt, blev jag ändå mycket sjuk. Jag låg ned på min säng och reste mig inte från den förrän nästa torsdag morgon. Till dess åt jag bara en gång, några få fulla skedar närande te och spröda kex.

Under denna fyradagars resa skulle en och annan tillfällig våga lämna sina rum, bleka, svaga och vacklande och bege sig upp på däck. Förtvivlan stod skriven i alla ansikten. Livet självt verkade inte tilldragande. Vi längtade alla efter den vila vi inte kunde finna och efter att få se något stå stilla. Personligt värde togs det då inte någon större hänsyn till. Här kan vi lära oss något om människans litenhet.

Vår resa fortsatte mycket oroligt ända tills vi passerade skäret och kom in på Colombiafloden, som var spegelblank. Jag fick hjälp att komma upp på däck. Det var en skön morgon och passagerarna myllrade upp på

däcket som en bisvärm. De såg först mycket eländiga ut, men den stärkande luften och det glada solskenet, väckte glädje och munterhet efter vind och storm.

Den sista natten vi var ombord, var jag mycket tacksam mot min himmelske Fader. Jag lärde mig en läxa jag aldrig kommer att glömma. Gud hade talat till mitt hjärta i stormen och genom böljorna och i den stillhet, som sedan följde. Och skall vi inte tillbe (290) Honom? Skall människan sätta sin vilja upp emot Guds vilja? Skall vi vara olydiga mot en mäktig Härskares befallningar? Skall vi strida mot den Allrahögste, som är all krafts källa och från vilkens hjärta en gränslös kärlek och välsignelse strömmar fram till de skapade varelserna under Hans beskydd?

Mitt besök i Oregon var av särskilt stort intresse. Här mötte jag efter fyra års skilsmässa mina kära vänner, Bror och Syster Van Horn, som vi gör anspråk på som på våra barn. Bror Van Horn har inte lämnat en så heltäckande och god rapport om sitt arbete som han med rätta skulle ha kunnat göra. Jag var därför något överraskad och mycket glad över att finna att Guds verk befann sig i ett så gott tillstånd som det var i Oregon. Genom dessa trofasta missionärers outtröttliga ansträngningar har en överläggning påbörjats mellan sjunde-dags adventister. Också åtskilliga predikanter har kommit för att arbeta inom detta stora område.

På tisdag kväll den 18 juni, mötte jag ett aktningvärt stort antal sabbatshållare i denna stat. Guds Ande hade gjort mitt hjärta mjukt. Jag gav mitt vittnesbörd för Jesus och uttryckte min tacksamhet för det underbara privilegium det är, att få lita på Hans kärlek och göra anspråk på Hans makt att tillsammans med oss rädda syndare från förtappelse. Om vi vill se Guds verk växa, måste Kristus bo i oss. Vi måste kort sagt utföra Kristi gärningar. Var vi än ser oss omkring, visar sig den vitnande skörden. Arbetarna är emellertid få. Jag kände att mitt hjärta var fyllt av Guds frid och attraherat av kärlek till Hans dyrbara folk, som jag för första gången bad tillsammans med.

Söndagen den 23 juni talade jag om måttlighet i metodistkyrkan i Salem. Där var ovanligt många närvarande och jag kände frimodighet att behandla detta mitt älsklingsämne. Jag blev tillfrågad om jag ville tala på samma plats igen nästa söndag efter lägermötet, men hindrades på grund av heshet. Men den därpå följande tisdagskvällen talade jag i samma kyrka. Jag fick många inbjudningar till att tala om måttlighet i flera större och mindre städer i Oregon, men mitt hälsotillstånd tillät inte, att jag uppfyllde dessa önskemål. Att ständigt tala och byta klimat medförde (291) att jag drog på mig en tillfällig men svår heshet.

Vi kom till lägermötet med känslor av det djupaste intresse. Herren gav mig kraft och nåd, när jag stod framför folket. Medan jag iakttog den insiktsfulla åhörarskaran, brast mitt hjärta inför Gud. Detta var det första lägermöte vårt folk höll i denna stat. Jag försökte tala, men mina ord avbröts av tårar. Jag var mycket bekymrad för min man på grund av hans dåliga hälsa. Medan jag talade, kom jag att tänka på ett möte i Battle Creek. Min man satt mitt i församlingen. Herrens milda

ljus vilade över och omkring honom. Hans ansikte bar tecken på hälsa och han var uppenbarligen mycket lycklig.

Jag försökte framställa för folk den tacksamhet vi borde känna på grund av Guds ömma medkänsla och stora kärlek. Hans godhet och härlighet gjorde intryck på mig på ett märkligt sätt. Jag överväldigades av en känsla av Hans oförlitneliga barmhärtighet och över att Hans verk utfördes inte bara i Oregon, i Kalifornien och i Michigan, där våra viktiga institutioner är placerade, utan också i utlandet. Jag kan aldrig på nytt skildra för andra den bild som gjorde ett så levande intryck på mitt sinne vid det tillfället. Uppdragets omfattning framstod för ett ögonblick tydligt för mig och jag förlorade min omgivning ur sikte. Tillfället och de människor jag talade till lämnade mitt medvetande. Ljuset, det dyrbara ljuset från himlen, lyste i stor härlighet över de institutioner, som är engagerade i det högtidliga och upphöjda verket - nämligen att återspegla de ljusstrålar, som himlen har låtit lysa över dem.

Genom hela lägermötet tycktes Herren vara mig nära. När det avslutades var jag ganska trött, men frimodig i Herren. Det var en tid med nyttigt arbete och det stärkte församlingen till att fortsätta med sin kamp för sanningen. Strax innan lägermötet började, uppenbarades i rätt ögonblick många saker för mig i en syn. Tystnad ålades mig emellertid, så att jag inte skulle nämna något om saken för någon vid det här tillfället. När mötet var avslutat, hade jag på natten en annan betydande uppenbarelseform av Guds kraft.

(292) På söndagen under lägermötet talade jag på eftermiddagen offentligt. Guds kärlek var i mitt hjärta och jag uppehöll mig vid enkelheten i evangeliets religion. Mitt eget hjärta smälte och flödade över av Jesu kärlek och jag längtade efter att framställa Honom på ett sådant sätt, att alla skulle kunna fascineras av Hans karaktärs härlighet.

Under min vistelse i Oregon besökte jag fängelset i Salem tillsammans med bror och Syster Carter och Syster Jordan. Då det var dags för gudstjänst fördes vi till kapellet, som gjordes inbjudande genom ett överflöd av ljus och ren och frisk luft. Vid en signal från klockan öppnade två män de stora järndörrarna och fångarna kom inrusande. Dörrarna stängdes säkert bakom dem och för första gången i mitt liv, var jag inspärrad bakom fängelsemurar.

”Jag hade förväntat mig att få se en samling motbjudande män, men blev besviken. Många av dem verkade vara förståndiga och somliga att vara begåvade. De var klädda i den grova men snygga fängelsedräkten, deras hår var jämnt och deras stövlar putsade. När jag såg på de olika ansiktsuttrycken tänkte jag: ”Alla dessa män har fått särskilda gåvor eller talenter, för att använda dem till Guds ära och till nytta för världen. De har emellertid föraktat dessa gåvor från himlen och missbrukat dem.” När jag såg unga män från arton till tjugo och trettio år, tänkte jag på deras olyckliga mödrar och på den sorg och de samvetskval som hade blivit deras bittra del. Många av dessa mödrars hjärtan hade krossats på grund av den ogudaktiga livsstil, som deras barn praktiserade. Men hade de gjort sin plikt mot dessa barn? Hade de inte gett efter

för deras egen vilja och deras vägar och försummat att lära dem Guds lagar och Hans krav på dem?”

När alla var samlade, läste bror Carter en psalm. Alla hade böcker och deltog av hjärtat i sång. En, som var en skicklig musiker, spelade orgel. Jag öppnade sedan mötet med bön och alla förenades på nytt i sång. Jag talade utifrån Johannes ord: ”Se, vilken kärlek Fadern har skänkt oss: att vi (293) får kallas Guds barn, och det är vi också. Världen känner oss inte, därför att den inte har lärt känna honom. Mina älskade, vi är nu Guds barn, och vad vi skall bli är ännu inte uppenbart. Men vi vet att när han uppenbaras, kommer vi att bli lika honom, ty då få vi se honom sådan som han är.”

Jag lyfte inför dem fram det gränslösa offer, som Fadern gjorde, genom att ge ut Sin älskade Son för fallna människor, så att de genom lydnad kan förvandlas och bli erkända som Guds söner. Församlingen och världen kallas att se och beundra en kärlek, som på detta sätt ligger utanför mänsklig fattningsförmåga och som själva himlens änglar förundrades över. Denna kärlek, som är så djup, så bred och så hög, att den inspirerade aposteln inte kan finna ord för att beskriva den utan kallar församlingen och världen till att betrakta den - att göra den till tema för betraktelse och beundran.

Jag framställde för åhörarna Adams synd, då han överträdde Faderns uttryckliga bud. Gud skapade människan oförvitlig, fullständigt helig och lycklig, men hon förlorade sin gudomliga ynnest och ödelade sin egen lycka genom olydnad mot Faderns lag. Adams synd störtade den mänskliga rasen ned i hopplöst elände och förtvivlan. Men i Sin förunderliga och medkännande kärlek lät inte Gud människan gå under i sin hopplösa, fallna situation. Han lämnade ut Sin högt älskade Son till deras frälsning. Kristus kom till världen. Hans gudomlighet kläddes i ödmjukhet. Han gick på den jord där Adam föll. Han utstod det prov som Adam inte kunde klara. Han övervann alla Satans frestelser. Därigenom sonade Han Adams skamliga fel och fall.

Jag hänvisar här till Kristi långa fasta i öknen. Synden att ge efter för aptiten och dess makt över den mänskliga naturen kan man aldrig helt förstå, om man inte studerar och förstår Kristi långa fasta, då Han på egen hand utkämpade Sin kamp mot fursten för mörkrets makter. Människors frälsning stod på spel. Skulle Satan eller världens Förlossare komma segrande ut ur striden? Det är omöjligt för oss att förstå med vilket intensivt intresse Guds änglar iakttog sin älskade Befälhavares prövningar.

(294) Jesus blev frestad på alla punkter som vi, för att Han skulle veta hur de kan hjälpas, som blir frestade. Hans liv är vårt föredöme. Han visar genom Sin villiga lydnad, att människan kan hålla Guds lag och att överträdelsen av lagen leder till henne in i trälldom, inte lydnad mot lagen. Frälsaren var full av medkänsla och kärlek. Han har aldrig med förakt avvisat den som uppriktigt ångrar sig, oavsett hur stor skulden är, men Han anklagade strängt hyckleri av alla slag. Han känner till människors synder. Han känner alla deras handlingar och läser deras dolda motiv. Trots detta vänder Han Sig inte bort från dem i deras synd. Han ber och resonerar med syndaren och på ett sätt ställer Han

Sig jämlik med honom - nämligen genom att Han själv har burit mänsklighetens svaghet. ”Kom, låt oss gå till rätta med varandra, säger Herren. Om era synder är blodröda, skall de bli snövita, om de än är röda som scharlakan, skall de bli vita som ull.” (Jes. 1:18)

Den människa, som genom ett korruperat liv har utplånat Guds bild i sin egen själ, kan inte genom mänsklig ansträngning uträtta en radikal förändring hos sig själv. Hon måste acceptera evangeliets villkor och försonas med Gud genom lydnad mot Hans lag och tro på Jesus Kristus. Människans liv måste därefter styras av en ny princip. Genom ånger, tro och goda gärningar kan hon uppnå ett rättfärdigt sinne och kan på grund av Kristi offer fullkomna en rättfärdig karaktär, och genom Kristi meriter göra anspråk på Guds söners rätt. När den gudomliga sannings grundregler tas emot och vårdas i hjärtat, kommer de att föra oss till en höjdpunkt av moraliska egenskaper, som vi inte hade ansett vara möjliga att nå upp till. ... vad vi skall bli är ännu inte uppenbarat. Men vi vet, att när han uppenbaras, kommer vi att bli lika honom, ty då får vi se honom sådan som han är. Och var och en som har detta hopp renar sig, liksom han är ren.” (1 Joh. 3:1-4)

Här är ett arbete för människan att utföra. Hon måste spegla sig i Guds lag och inse bristerna i sin moraliska karaktär och lägga bort sina synder genom att tvätta sin karaktärs klädnad i Lammets blod. Avund, stolthet, ondska, bedrägeri, strid och förbrytelser kommer att rensas ut ur det hjärta, som tar emot Kristi kärlek och hyser ett hopp om att bli lik Honom, (295) när vi skall se Honom som Han är. Kristi religion förädlar och upphöjer den som har den, oavsett vilka hans kontakter eller plats i livet är. Människor, som blir upplysta kristna, höjer sig över sitt tidigare karaktärstadium till större mental och moralisk styrka. De som har fallit och degenererats av synd och brottslighet kan, genom Frälsarens förtjänster, upphöjas till en position, som endast är något lägre än änglars.

Men påverkan av ett evangeliskt hopp kommer inte att leda syndaren till att se Kristi frälsning som ett verk av fri nåd, samtidigt som han fortsätter att leva i överträdelse av Guds lag. När sanningens ljus går upp för hans sinne och han helt förstår Guds villkor och inser omfattningen av sina överträdelser, kommer han att förnya sina livsvägar och bli lojal mot Gud, genom den kraft han fick från sin Frälsare och föra ett nytt och renare liv.

Då jag var i Salem lärde jag känna bror och Syster Donaldson, som ville att deras dotter skulle återvända till Battle Creek tillsammans med oss och gå på högskolan. Hon hade en dålig hälsa och det var en riktig kamp för dem att skiljas från henne, deras enda dotter, men de andliga fördelar hon skulle få där fick dem att göra denna uppoffring. Och här är vi glada över att säga, att detta kära barn blev begravt med Kristus i dopets vatten vid det senaste lägermötet. Här är ytterligare ett bevis på, att det är viktigt att Sjunde-dags Adventister sänder sina barn till vår skola, där de kan föras in under ett frälsande inflytande.

Vår resa från Oregon var svår, men jag blev inte lika sjuk som under min förra resa. Denna båt, ”Idaho” stampade inte utan rullade. Vi behandlades mycket vänligt på båten. Vi gjorde många goda bekantskaper och delade ut våra

blad till olika, vilket ledde till givande samtal. När vi kom till Oakland, fann vi att tältet var rest där och att en hel del hade tagit emot sanningen under bror Healeys arbete. Vi talade åtskilliga gånger under tältet. På sabbaten och på den första dagen möttes församlingarna i San Francisco och Oakland och vi hade intressanta och givande möten.”

(296) Jag var mycket ivrig att få delta i lägermötet i Kalifornien. Jag fick emellertid enträgna kallelser till att delta i lägermötena i öst. Sedan då jag hade fått veta hur saker och ting förhöll sig i öststaterna, visste jag att jag hade ett vittnesbörd att frambara, i synnerhet för våra bröder på konferensen i New England och jag kunde inte längre tillåta mig att stanna längre i Kalifornien.

Gränsen mot öster

Den 28 juli lämnade vi Oakland, tillsammans med vår dotter, Mrs. Emma White och Edith Donaldson, för att resa mot öststaterna. Vi kom till Sacramento samma dag och möttes av bror och Syster Wilkinson, som hälsade oss hjärtligt välkomna och tog oss med till sitt hem, där vi blev väl omhändertagna under vår vistelse. Enligt överenskommelse talade jag på söndagen. Huset var välfyllt med en uppmärksam församling och Herren gav mig frihet att tala till dem från Hans ord. På måndagen reste vi vidare med vagnarna och stannade i Reno, Nevada, där vi hade avtalat att tala på tisdag kväll i det tält, som äldste Loughborough gav en serie föreläsningar i. Jag talade frimodigt till cirka fyrahundra uppmärksamma åhörare över Johannes ord: ”Se, vilken kärlek Fadern har skänkt oss: att vi får kallas Guds barn, och det är vi också. Världen känner oss inte, därför att den inte har lärt känna honom.” (1 Joh. 3:1)

När vi färdades över den stora amerikanska öknen i hettan och alkaliskt damm, blev vi mycket trötta på det sterila landskapet, trots att vi var försedda med alla bekvämligheter och rörde oss snabbt och jämnt över spåren, dragna av vår stålgrå springare. Jag påmindes om de gamla hebréerna, som reste över klippor och ofruktbara öknar i fyrtio år. Hettan, dammet och den ojämna vägen framkallade klagomål och suckar från många, som färdades på denna tröttsamma stig. Jag tänkte att om vi var tvungna att färdas till fots över den sterila öknen och ofta fick lida av törst, hetta och trötthet, skulle riktigt många av oss knota mer än israeliterna.

Bergslandskapets speciella kännemärken (297) har ofta skildrats med penna och pensel. Alla som gläds över naturens storslagenhet och skönhet måste känna en glädjersning när de ser dessa stora gamla berg, vackra kullar och vilda och klippiga flodbäddar. Detta gäller särskilt för den kristne. Han ser i granitklipporna och de sorlande vattenströmmarna en allsmäktig Guds verk. Han längtar efter att bestiga de höga kullarna, eftersom han då tycker sig komma närmare himlen, även om han vet att Gud hör Sina barns böner i den djupa dalen lika väl som på bergstoppen.

Colorado

På väg från Denver till Walling's Mills viker berget av. Där tillbringade min man sommarmånaderna. Vi stannade i Boulder City och såg med glädje vårt segelduktält, där äldste Cornell höll en mötesserie. Vi fick en god vila i

Syster Dartts komfortabla hem. Tältet hade lånats ut för att möten om måttlighet skulle hållas där. Enligt en särskild inbjudan talade jag inför fullsatt tält till en uppmärksam åhörarskara. Trots att jag var trött efter resan, hjälpte Herren mig att tala till människor om nödvändigheten av sträng måttlighet i allt.

Måndagen den 8 augusti mötte jag min man. Jag såg, att han blivit friskare och var gladare och mer aktiv, vilket jag kände tacksamhet mot Gud för. Äldste Canright, som hade tillbringat en del tid tillsammans med min man i bergen, hade vid detta tillfälle kallats hem till sin sjuka hustru. På söndagen följde min man och jag honom till Boulder City för att ta vagnarna. På kvällen talade jag i tältet och nästa morgon återvände vi till våra tillfälliga hem i Walling's Mills. Följande sabbat talade jag på nytt till dem som samlats i tältet. Enligt mina påpekanden hade vi ett konferensmöte. Några utmärkta vittnesbörd framfördes. Åtskilliga höll sin första Sabbat. Jag talade till människor på kvällen efter sabbaten och också på söndag kväll.

Hela familjen var med i bergen, med undantag av vår son (298) Edson. Min man och barnen ansåg att jag var mycket trött eftersom jag hade arbetat oavbrutet efter lägermötet i Oregon och att det därför var mitt privilegium att få vila. Jag fick emellertid inpräntat i mitt sinne att jag borde delta i öststaternas lägermöten, i synnerhet i Massachusetts. Min bön var att om det var Guds vilja att jag skulle delta i dessa möten, skulle min man samtycka till att jag reste dit.

När vi återvände från Boulder City, fann jag ett brev från bror Haskell, i vilket han bad oss att båda delta i lägermötet, men om min man inte kunde komma, ville han att jag om möjligt skulle komma. Jag läste brevet för min man och väntade på vad han skulle säga. Efter ett kort ögonblicks tystnad, sade han: "Ellen, du måste delta i lägermötet i New England." Nästa dag packades våra koffertar. Klockan två på morgonen, i månsken, gjorde vi våra vagnar klara och halv sju steg vi på tåget. Resan var allt annat än behaglig. Det var alltför varmt och jag var mycket trött.

Öststaternas lägermöten

När vi kom till Battle Creek fick vi veta att det var överenskommet att jag skulle tala på söndagens kväll i det jättestora tält, som rests på högskolans område. Tältet var fyllt till bristningsgränsen och mitt hjärta blev uppehåll sig vid djupa appeller till människor.

Jag stannade bara hemma en kort period. Därefter var jag, tillsammans med Syster Mary Smith Abbey och bror Farnsworth, på nytt i farten på väg till öststaterna. När vi anlände till Boston var jag mycket utmattad. Bröderna Wood och Haskell mötte oss vid stationen och följde oss till Ballard Vale, platsen för mötet. Vi hälsades välkomna av våra gamla trosvänner med en hjärtlighet, som för tillfället upplevde som vilsam. Vädret var ovanligt varmt och förändringen från Colorados uppriskande klimat till Massachusetts tryckande hetta gjorde att detta verkade nästan outhärdligt. Jag försökte tala till människor, trots att jag var mycket trött och fick kraft att frambära mitt vittnesbörd. Orden (299) verkade gå rakt in i hjärtat. Det var nödvändigt att arbeta mycket vid detta möte. Nya församlingar hade bildats efter vårt senaste lägermöte.

Dyrbara själar hade tagit emot sanningen och dessa behövde föras fram till en djupare och grundligare kunskap om praktisk gudsfruktan. Herren gav mig frihet att bära fram mitt vittnesbörd.

En gång under detta möte påpekade jag, att det var nödvändigt att vara sparsam med kläder och användning av pengar. Det finns en risk att vi blir oförsiktiga och överilade när det gäller att använda Herrens pengar. Unga män som engagerar sig i tältmissionsarbete bör vara försiktiga och inte dra på sig onödiga utgifter. När tälten kommer ut på nya områden och när missionsarbetet vidgas, kommer det att saknas pengar till mycket och utan att vara girig bör den strängaste sparsamhet tillämpas i detta fall. Det är lättare att skaffa sig en räkning än att betala den. Det finns många behagliga och trevliga saker som inte är nödvändiga och som kan undvaras utan att faktiskt lida nöd. Det är mycket lätt att mångdubbla hotellräkningar och tågbiljetter, utgifter som kunde ha undvikits eller gjorts mycket mindre. Vi har åkt vägen till och från Kalifornien tolv gånger och har inte använt en enda dollar på mat på restaurangerna eller i den medföljande restaurangvagnen. Vi äter våra måltider från våra lunchkorgar. Efter att ha varit på plats tre dagar, blir maten rätt gammal, men lite mjölk eller varm välling täcker vår brist.

Vid ett annat tillfälle talade jag om äkta helgelse, som inte är något annat än daglig självförnekelse och att dagligen vara enig med Guds vilja. När jag var i Oregon, blev jag visad att några av de nya församlingarna i konferensen i New England befann sig i fara genom det fördärliga inflytande, som kallas "helgelse". Några skulle bli bedragna genom denna lära, medan andra, som känner till dess bedrägliga inflytande, inser vilken fara de befinner sig i och vänder sig bort från den. Paulus helgelse var en ständig kamp mot självet. Han sade: "Jag dör dagligen." Hans vilja och hans önsknings stod varje dag i strid mot Guds uppgift och vilja. I stället för att följa sin egen vilja gjorde han Guds vilja, oavsett hur obehagligt och tungt detta kors var att bära för hans natur.

(300) Vi bad dem som ville bli döpta och dem som höll sabbaten för första gången, att komma fram. Tjugofem svarade. De kom med framstående vittnesbörd och före lägermötets slut tog tjugotvå emot dopet.

Vi var glada över att möta våra gamla vänner inom Guds verk, som vi lärde känna för trettio år sedan. Vår högt älskade bror Hastings är lika djupt intresserad av sanningen i dag som han var den gången. Vi var glada över att möta Syster Temple och Syster Collins från Dartmouth, Massachusetts och bror och Syster Wilkinson. Vi togs emot i deras hem för mer än trettio år sedan. Pilgrimsresan för en del av dessa kära kan kanske ta slut efter detta, men om de är trofasta till slutet, kommer de att få livets krona.

Vi blev intresserade av bror Kimbal, som är stum och har varit missionär bland stumma. På grund av hans uthålliga arbete har en rätt liten grupp tagit emot sanningen. Vi möter denne trofaste bror vid våra årliga lägermöten, omgiven av flera av de stumma som blivit omvända. Någon av dem som kan höra, skriver ned så mycket av predikan som de kan och sedan sitter han omgiven av sina

stumma vänner och läser och förkunnar det aktivt för dem om och om igen, med sina händer. Han har frimodigt använt sina medel till att främja missionsarbetet och är därigenom Gud med sina tillgångar.

Vi lämnade Ballard Vale på morgonen den 3 september för att delta i lägermötet i Maine. Vi njöt av en god vila i unge bror Mortons hem, nära Portland. Han och hans goda hustru gjorde vår vistelse hos dem mycket angenäm. Vi var på platsen för Maines lägermöte före sabbaten och var glada över att möta några av de vänner här som prövats i Guds verk. Där är några som alltid är på sin post och utför sin plikt, oavsett om det är solsken eller storm. Där är också en grupp solskenskristna. När allt går bra och det upplevs som angenämt för dem, är de brinnande och ivriga, men när det är molnigt och de möter otrevliga saker har dessa intet att säga eller göra. Guds välsignelse vilade över de aktiva tjänarna, medan de som inte gjorde något, inte fick den nytta av (301) mötet som de kunde ha fått. Herren var med sina tjänare, som troget arbetade på att förmedla kunskap både genom undervisning i läran och genom praktiskt handlande. Vi önskade i hög grad att få se, att många av dem som inte gav något vittnesbörd om att de hade blivit välsignade av Gud, skulle få glädje av detta möte. Jag längtar efter att se detta kära folk nå fram till sina upphöjda privilegier.

Vi lämnade platsen för lägermötet på måndagen och kände oss mycket utmattade. Vi hade tänkt delta i lägermötena i Iowa och Kansas. Min man hade skrivit att han ville möta mig i Iowa. Då jag inte förmådde delta i mötet i Vermont reste vi direkt från Maine till South Lancaster. Jag hade mycket svårt att andas och mitt hjärta plågade mig hela tiden. Jag vilade i Syster Harris lugna hem, som gjorde allt som stod i hennes makt för att hjälpa mig. På torsdag kväll vågade vi fortsätta vår resa till Battle Creek. Jag trodde mig inte om att kunna färdas någon längre tid med vagnarna i det tillstånd jag befann mig i. Därför stannade vi i Rome, New York och talade till vårt folk på sabbaten. Antalet deltagande var stort.

På måndag förmiddag besökte jag bror och Syster Ira Abbey i Brookfield. Vi hade ett givande samtal med denna familj. Vi kände oss intresserade och angelägna om att de till sist skulle kunna vinna seger i den kristna striden och vinna evigt liv. Vi var mycket angelägna om att bror Abbey skulle övervinna sina svårigheter och förbehållslöst kasta sig själv på Kristi förtjänster, uppnå framgång när det gällde att vinna seger och till sist bära segerkronan.

På tisdagen tog vi vagnarna till Battle Creek och nästa dag kom vi hem, där jag var glad över att få vila igen och få behandling på sanatoriet. Jag kände att jag var helt gynnad genom att ha tillgång till denna institutions fördelar. Sjukvårdarna var vänliga och visade stor omsorg och var beredda att varje stund på dagtid eller på natten att göra sitt yttersta för att hjälpa mig med mina sjukdomar.

I Battle Creek

Det nationella lägermötet hölls i Battle Creek den 2 - 14 oktober. Detta var det största möte som sjundedags adventister någonsin hade hållit. Mer än fyrtio predikanter var närvarande. (302) Vi var alla glada över att möta äldste Andrews och Bourdeau från Europa och äldste

Loughborough från Kalifornien. Genom detta möte fick vi rapporter från arbetet i Europa, Kalifornien, Texas, Alabama, Virginia, Dakota, Colorado och i alla nordstaterna från Maine till Nebraska.

Här var jag lycklig över att kunna ansluta mig till min man i arbetet. Även om jag var mycket trött och led av hjärtproblem, gav Herren mig kraft att tala till människor nästan varje dag och ibland två gånger om dagen. Min man arbetade mycket hårt. Han var närvarande vid nästan alla uppdrag å tjänstens vägnar och talade nästan varje dag med sin sedvanliga, klara och tydliga stil. Jag trodde inte att jag hade tillräckligt mycket kraft för att tala mer än två eller tre gånger under mötet, men allteftersom mötet skred framåt, fick jag mer kraft. Vid flera tillfällen stod jag på mina fötter i fyra timmar och inbjöd människor till att komma fram för förbön. Jag har aldrig tidigare känt Guds särskilda hjälp tydligare än under detta möte. Trots dessa arbetsuppgifter fick jag ständigt mer kraft. Och till Guds ära kan jag här skriva att jag var betydligt friskare vid slutet av mötet än jag hade varit under de senaste sex månaderna.

På onsdagen i den andra mötesveckan förenade sig några få av oss i bön för en Syster, som plågades av modlöshet. Jag blev mycket välsignad då jag bad. Herren verkade vara mycket nära. Jag rycktes bort i en vision om Guds härlighet och visades många saker. Sedan gick jag till mötet med en allvarlig och upphöjd förnimmelse av vårt folks tillstånd och gjorde korta uttalanden om de saker som hade visats mig. Sedan dess har jag skrivit ned något av detta i vittnesbörd till enskilda personer, i vädjanden till predikanter och i åtskilliga andra artiklar i denna bok.

Dessa möten präglades av allvarlig kraft och det djupaste intresse. Åtskilliga som var knutna till vår förlagsverksamhet övertygades och omvändes till sanningen och bar fram klara och kloka vittnesbörd. Människor som saknade tro blev inte övertygade och ställde sig inte under Prins Immanuels baner. Detta möte var en absolut seger. Etthundratolv döptes innan det var slut.

Under den därpå följande veckan blev arbetet med tal, (303) bön och nedteckning av vittnesbörd mer betungande än under mötet. Två eller tre möten hölls varje dag för våra predikanter skull. Dessa var mycket intressanta och mycket betydelsefulla. De, som bär ut detta budskap till världen, bör ha en daglig erfarenhet av Guds verk och i ordets fulla bemärkelse vara omvända människor, som helgade genom den sanning som de förmedlar till andra, representerar Jesus Kristus genom sina liv. Då - men först då - kommer de att få att bli framgångsrika i sin tjänst. De mest allvarliga ansträngningar gjordes för att dras närmare Gud, genom bekännelse, ödmjukhet och bön. Många sade att de insåg och lade märke till betydelsen av sitt arbete som Kristi tjänare, på ett sätt som de aldrig tidigare hade sett eller känt. En del kände djupt storheten i Guds verk och sitt ansvar inför Gud, men vi längtar efter att få se en större manifestation av Guds Ande. Jag visste att när vägen var röjd, skulle Guds Ande komma in, precis som på pingstdagen. Men många befann sig på så stort avstånd från Gud, att de inte tycktes inse hur man utövar tro.

Vädjanden till predikanter, som beskrivs på andra ställen i detta nummer, uttrycker mer utförligt vad Gud har visat mig om deras sorgliga tillstånd och deras stora privilegier.

Lägermöten i Kansas

Tillsammans med min dotter Emma, lämnade vi Battle Creek den 23 oktober för att komma till lägermötet i Kansas. I Topeka, Kansas, lämnade vi vagnarna och åkte med en privat transport tolv mil till Richland, platsen för mötet. Vi fann tälten i en liten skog. Det hade blivit sent på säsongen för lägermöten och det var sent på säsongen för lägermöten. Därför hade man vidtagit alla åtgärder som var möjliga att göra för den händelse att det skulle bli kallt väder. Det fanns sjutton tält på området vid sidan av det stora tältet. Där bodde en del familjer och varje tält hade en kakelugn.

På sabbatsmorgonen började det regna, men inte ett enda möte ställdes in. Det föll omkring en tum snö och luften var bitande kall. Kvinnor med små barn samlades i klungor omkring kakelugnarna. Det var rörande att se etthundrafemtio (304) människor som under dessa förhållanden hade samlats till årsmöte. Några kom tvåhundra mil därifrån i privatvagn. Alla verkade hungra efter livets bröd och törsta efter frälsningens vatten.

Äldste Haskell talade på fredag eftermiddag och kväll. På sabbatens morgon kände jag mig kallad att säga några uppmuntrande ord till dem, som hade gjort så stora ansträngningar för att följa mötet. Söndag eftermiddag var det ganska många åhörare utanför, om man tänker på att mötet var placerat så långt från huvudvägarna.

På måndag förmiddag talade jag till bröderna över Malakis tredje kapitel. Sedan inbjöd vi dem att komma fram som ville bli kristna och som inte hade bevis för att de var mottagna av Gud. Omkring trettio svarade. Några sökte Herren för första gången och några, som var medlemmar i andra församlingar, avgjorde sig för sabbaten. Vi gav alla tillfälle att tala och Herrens frimodiga Ande var med på vårt möte. Efter att böner hade sänts upp för dem som kom fram, blev dopkandidaterna prövade. Sex döptes.

Jag var glad över att höra äldste Haskell berätta för människor om att det är nödvändigt att ge privatfamiljer litteratur, särskilt de tre banden av *profetians ande* och de fyra banden av *Vittnesbörden*. Detta kunde läsas högt under de långa vinterkvällarna av några familjemedlemmar, så att hela familjen kunde bli undervisad. Jag talade sedan om nödvändigheten av att föräldrar uppfostrade och undervisade sina barn ordentligt. Det största beviset på kristenhetens kraft som världen kan se är en välordnad och väldisciplinerad familj. En sådan familj kommer att rekommendera sanningen mer än andra kan, eftersom den är ett levande vittnesbörd om sin praktiska makt över hjärtat.

På tisdag förmiddag avslutades mötet och vi åkte tillsammans med min dotter Emma, äldste Haskell och bror Stover, till Topeka och tog vagnarna till Sherman, Kansas, där ett annat lägermöte hade planerats. Detta möte var intressant och givande. Det verkade litet i jämförelse med (305) våra lägermöten i andra stater, eftersom det bara

var omkring etthundra bröder och systrar på plats. Det var upplagt som en allmän samling för de kringspidda. Några hade kommit från sydliga Kansas, Arkansas, Kentucky, Missouri, Nebraska och Tennessee. Vid detta möte gjorde min man sällskap med mig och härifrån åkte vi till Dallas i Texas tillsammans med äldste Haskell och vår dotter.

Besök i Texas

På torsdagen åkte vi till bror McDearmans i Grand Prairie. Här mötte vår dotter föräldrarna, bror och Syster, som hade varit nära dödens port på grund av den feber som härjade i denna stat senaste säsongen. Det var en stor glädje för oss att avhjälpa bristerna hos denna hemsökta familj, som under de senaste åren generöst hade hjälpt oss i våra lidanden.

Vi lämnade dem något friskare för att delta i lägermötet i Plano. Detta möte hölls den 12 -19 november. Vädret var i början fint, men snart började det regna och detta i samband med starka vindar hindrade kringboende åhörare att komma. Här var vi glada över att möta våra gamla vänner, äldste R. M. Kilgore och hustru. Och vi var mycket glada över att se en stor och intelligent skara bröder på plats. Oavsett vilka fördomar som har funnits mot folk från norr, visade sig ingenting av detta bland dessa kära bröder och systrar.

Mitt vittnesbörd har aldrig tidigare tagits emot så snabbt och så hjärtligt som hos dessa människor. Jag blev mycket intresserad av arbetet i den stora staten Texas. Det har alltid varit Satans mål att i förväg lägga beslag på varje viktigt missionsfält och han har förmodligen aldrig varit mer sysselsatt vid införandet av sanningen i någon annan stat än han har varit i Texas. Detta är det bästa bevis jag har för att det finns en stor uppgift som måste utföras där.

Förberedelse för Kristi ankomst

(306) I den syn som nyligen gavs mig i Battle Creek under vårt gemensamma lägermöte, visades för mig faran av att vi såsom ett folk skall börja likna världen istället för att bli lika Kristus. Vi befinner oss nu på gränsen till evighetens värld, men människornas fiende har för avsikt att få oss att skjuta upp tidens slut till en avlägsen framtid. Satan kommer att på varje upptänkligt sätt lura dem som bekänner sig vara Guds laglydiga folk och som väntar på Frälsarens andra ankomst på himmelens skyar i stor makt och härlighet. Han kommer att leda så många som möjligt till att uppskjuta den onda dagen och i deras anda bli lika världen med dess vanor. Jag kände mig bekymrad, när jag såg att världens anda behärskade hjärta och sinne hos många som högljutt bekänner sig till sanningen. De älskar själviskhet och följer sina egna lustar, men sann gudaktighet och äkta redbarhet vinnlägger de sig inte om.

Guds ängel pekade på dem som bekände sig till sanningen, och med allvarlig röst upprepade han dessa ord: "Tagen eder till vara för att låta edra hjärtan förtyngas av

omåttlighet och dryckenskap och timliga omsorger, så att den dagen kommer på eder oförtänt: ty såsom en snara skall den komma över hela jordens alla inbyggare. Men vaken alltjämt och bedjen, att I mån kunna undfly allt detta som skall komma och kunna bestå inför Människosonen." (Luk. 21: 34-36.)

I betraktande av tidens korthet bör vi som ett folk vaka och bedja, och på intet sätt tillåta oss något som kan skilja oss från detta allvarliga verk att bereda oss för de stora händelser som ligger framför oss. Därför att tiden skenbart har förlängts, har många blivit vårdslösa och likgiltiga med sina ord och handlingar. De inser inte faran och ser och förstår inte vår Guds nåd i att förlänga deras prövotid, så att de må få tid att forma en karaktär för det framtida, eviga livet. Varje ögonblick är av allra största (307) betydelse. Tid har getts dem, inte för att användas till att tänka på sin egen bekvämlighet och på att bli boende på jorden, utan för att de skall använda den till att övervinna varje brist i sin egen karaktär och genom sitt föredöme och sina personliga ansträngningar hjälpa andra att kunna se helighetens skönhet. Gud har ett folk på jorden, som i tro och helig förhoppning genomsöker bokrullen med snabbt fullbordade profetior och söker att rena sig genom att lyda sanningen, för att de inte skall befinnas vara utan bröllopskläder när Kristus uppenbaras.

Många som har kallat sig själva för adventister har sysslat med att bestämma tid. Gång på gång har man fastställt tidpunkten för Kristi ankomst, men resultatet har blivit upprepade besvikelser. Den exakta tidpunkten för vår Herres återkomst har förklarats ligga utanför dödliga människors vetande. Inte ens de änglar, som tjänar dem som skall bli frälsningens arvingar, vet dag eller stund. "Om den dagen och den stunden vet ingen något, icke ens änglarna i himmelen, ingen utom Fadern allena." (Matt. 24: 36.) Därför att den fastställda tiden gång på gång passerat, befinner världen sig i ett mer avgjort tillstånd av otro än någonsin förr angående Kristi snara återkomst. De ser med avsky på tidsbestämmarna, och därför att människor har blivit så bedragna, vänder de sig bort från den sanning som bekräftas av Guds ord att slutet på allting är nära förestående.

De som är så förmätna att de predikar ett bestämt datum, tillfredsställer därmed människornas fiende, ty de åstadkommer mer otro än tro. De framhåller skriftställen, och med hjälp av falska tolkningar visar de en kedja av argument som skenbart bevisar deras synpunkter. Men deras misslyckanden visar att de är falska profeter och att de inte rätt tolkar Bibelns språk. Guds ord är verkligen sanning, men människor har förväntat dess betydelse. Dessa irrlärer har lett till att Guds sanning för de yttersta dagarna har kommit i vanrykte. Adventisterna begabbar av andra samfunds predikanter, men trots detta får inte Guds tjänare hålla tyst. Tecknen som är förutsagda i profetiorna går snabbt i uppfyllelse runt omkring oss. Detta borde uppväcka varje sann Kristi efterföljare till nitisk aktivitet.

(308) De, som menar att de måste predika en bestämd tid för att göra intryck på folket, arbetar inte utifrån rätt ståndpunkt. Människornas känslor kan kanske påverkas och uppväcka fruktan men de handlar inte efter principer. En oro skapas, men när den utsatta tiden har passerat, som

den gjort vid flera tillfällen, kommer de som byggde på tid att falla tillbaka till kyla, mörker och synd och det är nästan omöjligt att sedan väcka deras samvete utan någon stor spännande tilldragelse.

(Frågan om tid har inte varit en prövosten sedan 1844 och den kommer aldrig att bli det igen. Herren visade mig att den tredje ängelns budskap måste gå ut och förkunnas för Herrens försörjnings barn, men det får inte knytas till en bestämd tidpunkt. Jag såg att några blev gripna av en falsk spänning till följd av förkunnelsen om tid, men den tredje ängelns budskap är starkare än en fråga om tid kan bli. Jag såg att detta budskap kan stå på sin egen grundval, och behöver inte förstärkas med tid. Det kommer att gå ut med mäktig kraft för att utföra sitt verk och kommer att avslutas i rättfärdighet. - Early Writings, sid. 75, 1851.)

Invånarna i den gamla världen på Noas tid skrattade hånfullt åt vad de kallade vidskeplig fruktan och förebudskänslor bos rättfärdighetens förkunnare. Han förkastades som en visionär typ, en fanatiker och en orosstiftare. "Såsom det skedde på Noas tid, så skall det ock ske i Människosonens dagar." (Luk. 17: 26.) Människor kommer i våra dagar precis som på Noas tid att förkasta det allvarliga budskapet. De kommer att hänvisa till dessa falska lärare, som har förutsagt händelser och satt bestämda tider, och säger att de inte tror mer på våra varningar än på deras. Detta är attityden i världen idag. Otron är vitt utbredd och man hånar och förlöjligar förkunnelsen om Kristi ankomst. Detta gör att det är ännu viktigare att de som tror på sanningen för vår tid visar sin tro genom sina handlingar. De skulle helgas genom den sanning som de bekänner sig tro på, ty de är en doft av liv till liv eller av död till död.

Noa predikade för folket på sin tid att Gud ville ge dem ett hundra tjugo år för att ångra sina synder och finna en tillflykt i arken, men de vägrade ta emot den nådefyllda inbjudan. De fick gott om tid till att vända sig bort från sina synder, övervinna sina dåliga vanor och utveckla en rättfärdig karaktär. Men benägenheten för synd, i början svag hos många, förstärktes genom upprepade eftergifter och påskyndade dem på deras väg mot den ofrånkomliga ruinen. Guds nådefyllda varning förkastades med hån, spe och förlöjligande, och de lämnades i mörker till att följa den väg som deras syndiga hjärta hade valt. Men deras otro avvärjde inte den förutsagda händelsen. Den inträffade, och stor var Guds vrede som den visade sig i den allmänna ödeläggelsen.

(309) Följande Kristi ord borde sjunka djupt ned i hjärtat hos alla som tror sanningen för vår tid: "Tagen eder till vara för att låta edra hjärtan förtyngas av omåttlighet och dryckenskap och timliga omsorger, så att den dagen kommer på eder oförtänt." (Luk. 21: 34.) Kristus har själv framställt vår fara. Han kände till de faror som vi skulle möta i dessa yttersta dagar, och han vill att vi skall bereda oss för dem. "Såsom det skedde på Noas tid, så skall det också ske i Människosonens dagar." (Luk. 17: 26.) De åt och drack, planterade och byggde, gifte sig och giftes bort och visste av intet ända till den dag då Noa gick in i arken och floden kom och sopade bort dem allesammans.

Guds stora dag kommer att finna människorna engagerade på liknande sätt, med affärer och världsliga nöjen, med att festa och frossa och ge efter för en förvänd aptit genom att använda sprit och den narkotiska tobaken. Detta är redan tillståndet i vår värld, och dessa utsvävningar finner vi även bland Guds bekännande folk, av vilka en del följer världens vanor och deltar i dess synder. Jurister, mekaniker, bönder, affärsmän, ja, även förkunnare från talarstolar ropar ut orden "frid och trygghet", när ödeläggelsen snabbt kommer över dem.

Tron på den snart återkommande Människosonen på himmelens skyar gör inte den sanne kristne försuflig och vårdslös i sina vardagliga sysslor. De som väntar Kristi snara uppenbarelse, vill inte vara överksamta utan flitiga i sina sysslor. Deras arbete utförs inte vårdslöst och ansvarslost, utan med plikttröhet, punktlighet och noggrannhet. De, som smickrar sig med att likgiltighet angående det som hör till detta livet är ett bevis på deras andlighet och deras avskildhet från världen, lever under den största förvillelse. Deras sannfärdighet, trohet och integritet prövas i praktiska ting. Om de är trogna i de små tingen kommer de också att vara trogna i de större.

Det har visats mig att här är det många som inte klarar provet. De utvecklar sin verkliga karaktär när de utför sina vardagliga göromål. De visar otrohet, intriger, oärlighet i (310) sitt förhållande till sina medmänniskor. De tänker inte på att deras delaktighet i det tillkommande eviga livet beror på hur de sköter sig i detta livets angelägenheter, och att den strängaste redbarhet är nödvändig för att forma en rättfärdig karaktär. Oärlighet praktiseras inom våra led och detta är orsaken till ljumheten bland dem som bekänner sig tro på sanningen. De är inte förbundna med Kristus utan bedrar sig själva. Det smärtar mig att göra det uttalandet att det är en alarmerande brist på ärlighet till och med bland sabbatsfirare.

Jag hänvisades till Jesu bergspredikan. Här följer den store Lärarens uppmaning: "Därför, allt vad ni vill, att människorna skall göra er, det skall ni ock göra dem; ty detta är lagen och profeterna." (Matt. 7:12.) Denna Kristi befallning har den allra största betydelse och bör strikt lydas. "Den är lika gyllene äpplen i silverskålar." Hur många praktiserar de Kristi principer som han här har anbefallt, och bemöter andra så som de själva skulle vilja bli bemötta under liknande omständigheter? Käre läsare, var vänlig och besvara den frågan!

En ärlig människa enligt Kristi måttstock är den som visar en oböjlig integritet. Falsa vikter och falska vågar, som många använder för att främja sina intressen i världen, är styggelser i Guds åsyn. Ändå finns det bland dem som bekänner sig hålla Guds bud heliga sådana som använder falska vikter och falska vågar. När en människa verkligen är förenad med Gud och i sanning håller Hans lag, kommer hennes liv att uppenbara detta, ty alla hennes handlingar kommer att vara i harmoni med Kristi undervisning. Hon kommer inte att sälja sin heder för vinnings skull. Hennes principer är byggda på den fasta grunden och hennes sätt att sköta världsliga affärer är en kopia av hennes principer. Rättskaffenhet lyser som guld mitt ibland världens skräp och skrot. Bedrägeri, falskhet och otrohet kan poleras över och gömmas för människors

ögon, men inte för Guds ögon. Guds änglar, som vakar över karaktärens utveckling och väger en människas moraliska värde, antecknar i de himmelska böckerna dessa små handlingar som uppenbarar karaktären. Om en arbetare i sin dagliga livsuppgift (311) är otrogen och försummar sitt arbete, dömer världen inte fel om de bedömer hans religiösa standard efter hans arbetsstandard.

"Den som är trogen i det minsta, han är ock trogen i vad mer är, och den som är orättfärdig i det minsta, han är ock orättfärdig i vad mer är." (Luk. 16: 10.) Det är inte storleken på en sak som visar om den är rätt eller orätt. Som en människa handlar mot sina medmänniskor, så kommer hon också att handla mot Gud. Den som är otrogen med den orättfärdige Mammons goda, kommer aldrig att anföras de verkliga rikedomarna. Guds barn skulle aldrig glömma att de i alla sina affärstransaktioner prövas och vägs i helgedomens vågskål.

Kristus sade: "Ett gott träd kan icke bära ond frukt, ej heller kan ett dåligt träd bära god frukt. Alltså skall ni känna dem av deras frukt." (Matt. 7: 18, 20.) En människas livsgärningar är den frukt hon bär. Om hon är otrogen och oärlig i vardagliga ting, så bär hon törnen och tistlar. Hon kommer att vara otrogen i det religiösa livet och beröva Gud både tionde och gåvor.

Bibeln fördömer på det strängaste all falskhet, oärlighet och alla falska affärer. Rätt och fel har klart definierats. Men det visades för mig att Guds folk har gått in på fiendens mark. De har gett efter för hans frestelser och följt hans förslag tills dess att deras känslighet har blivit fruktansvärt avtrubbad. En lätt avvikelse från sanningen, en liten förändring på Guds fordringar, har inte ansetts vara särskilt syndigt när det rör sig om penningvinst eller förlust. Men synd är synd antingen den begås av en miljonär eller av en gatans tiggare. De som på ett falskt sätt skaffar sig egendom drar fördömelse över sig själva. Allt som förvärfvas genom svek och bedrägeri kommer endast att vara en förbannelse för mottagaren.

Adam och Eva fick på ett fruktansvärt sätt lida konsekvenserna av sin olydnad mot Guds uttryckliga befallning. De kunde ha sagt till varandra: detta är en mycket liten synd och kommer aldrig att tas i betraktande. Men Gud behandlade saken som en fruktansvärd ondska, och följderna av deras överträdelse kommer att märkas genom alla tider. (312) I den tid vi lever i, begår de som bekänner sig vara Guds barn, synder av mycket större omfattning. I affärstransaktioner både uttalas och förverkligas falskheten hos Guds bekännande folk, vilket leder till Hans motvilja mot dem och vanära över Hans verk. Den minsta avvikelse från sanning och rättskaffenhet är en överträdelse av Guds lag. Ständiga eftergifter för synden vänjer människan vid felaktiga handlingar, men detta förminska inte syndens avskyvärda karaktär. Gud har stadfäst oföränderliga principer, som Han inte kan ändra utan en förändring av hela Sin natur. Om de som bekänner sig tro sanningen noggrant hade studerat Guds ord, skulle de inte vara andliga dvärgar. De som ringaktar Guds fordringar i detta livet skulle inte heller respektera Hans auktoritet om de var i himmelen.

Varje slags sedeslöshet har klart beskrivits i Guds ord och överträdelsens resultat är synligt för oss alla. Eftergift för de lägre passionerna, framställs för oss i dess mest avskryvbara former. Ingen behöver begå fel, hur förmörkat hans förstånd än må vara. Men det har visats för mig att denna synd omhuldas av många som bekänner sig leva i enlighet med Guds bud. Gud kommer att döma varje människa enligt Hans ord.

Kristus sade: "Ni rannsakar skrifterna, därför att ni menar er i dem hava evigt liv; och det är dessa, som vittna om mig." (Joh. 5: 39.) Bibeln är en ofelbar ledare. Den kräver fullkomlig renhet i ord, tanke och handling. Endast sådana som har en ren och fläckfri karaktär kommer att få tillåtelse att träda fram inför en ren och helig Guds åsyn. Om Guds ord studerades och åtlyddes, skulle det vägleda människors barn, på samma sätt som israeliterna blev ledna av eldstoden om natten och molnstoden om dagen. Bibeln uttrycker Guds vilja för människor. Den är det enda fullkomliga mönstret för karaktären och påpekar människans plikt i varje livets omständighet. Det vilar mycket ansvar på oss i detta livet, och en försummelse kommer inte endast att förorsaka oss själv lidande, utan dess konsekvenser blir att också andra kommer att få lida förluster.

(313) Människor, som bekänner sig ha vördnad för Bibeln och följer dess undervisning, misslyckas i många avseenden att förverkliga dess krav. I sin barnuppfostran följer de hellre sin egen förvända natur än Guds uppenbarade vilja. Denna pliktförsummelse innebär att tusentals människor går förlorade. Bibeln har gett oss regler för en korrekt barndisciplin. Om dessa Guds fordringar uppmärksammades av föräldrar, skulle vi idag se en annan klass ungdomar komma in på händelsernas scen. Men föräldrar som bekänner sig läsa och efterfölja Bibeln, lever i direkt strid mot dess undervisning. Vi hör sorgens och ångestens rop från fäder och mödrar som begråter sina barns uppförande, men förstår till mycket liten grad att de själva har dragit denna sorg och ångest över sig och ruinerat sina barn genom missriktad kärlek. De förstår inte sitt gudagivna ansvar att fostra sina barn till rätta vanor ända från födelsen.

Föräldrar, ni är i hög grad ansvariga för era barns själar. Många försummar sin plikt under barnens första år genom att tänka att när barnen blir äldre skall de börja fostra dem till att undertrycka det som är fel och stimulera dem till det som är rätt. Men just den tid när de skulle göra detta är när de ännu har dem som spädbarn i sina armar. Det är inte rätt av föräldrar att skämma bort barnen och låta dem få sin vilja fram, inte heller är det rätt av dem att förfördela dem. Ett fast, beslutsamt och rättframt handlingsätt kommer att ge det allra bästa resultatet.

Tal till predikanter

En stor och högtidlig sanning har anförtrötts oss, som vi hålls ansvariga för. Denna sanning framställs alltför ofta

som en kall teori. Predikan efter predikan över trospunkter är har hållits till människor, som kommer och går. En del av dessa kommer aldrig att få ett så bra tillfälle att bli övertygade och omvända till Kristus. Gyllene tillfällen går förlorade, när det ges utförliga predikningar, som visar upp självet, men (314) inte upphöjer Kristus. En teori om sanningen, utan den livsnödvändiga gudsfruktan, kan inte avlägsna det moraliska mörker, som omger själen.

Mycket dyrbara ädelstenar av sanning överlämnas ofta utan kraft från den visdom som dessa ord är klädda i. Guds Andes kraft saknas. Kristus framställde sanningen i sin enkelhet. Han nådde inte bara de förnämaste människorna, utan också jordens lägsta. Den predikant, som är Guds ambassadör och Kristi representant på jorden, som ödmjucar sig själv så att Gud kan upphöjas, kommer att äga vältalighetens genuina gåva. Sann fromhet, en nära kontakt med Gud och en daglig, levande erfarenhet av kunskapen om Kristus, kommer att göra även den stammande tungan vältalig.

När jag ser bristerna i nya församlingar, när jag ser och erkänner deras stora behov av vital gudsfruktan och deras brist på sann religiös erfarenhet, blir mitt hjärta bedrövat. Jag vet att de som bär fram sanningens budskap till dem inte undervisar dem ordentligt i allt som är nödvändigt för att utveckla en väl symmetrisk karaktär i Kristus Jesus. Detta har alltför länge försummats av sanningens lärare. Om evangeliet säger Paulus: "Dess tjänare har jag blivit i kraft av det uppdrag Gud har gett mig för er räkning, att överallt predika Guds ord, den hemlighet som genom tider och släktled varit dold men nu har uppenbarats för hans heliga. För dem ville Gud göra känt vilken rikedom på härlighet hedningarna har i denna hemlighet - Kristus i er, härlighetens hopp. Honom predikar vi genom att förmana varje människa och undervisa varje människa med all vishet, för att ställa fram varje människa som fullkomlig i Kristus. För det målet arbetar och kämpar jag i hans kraft, som verkar mäktigt i mig." (Kol. 1:25- 29)

Här får Kristi tjänare sitt uppdrag, sina kvalifikationer och Guds kraft klart definierade. Gud har helt nyligen funnit för gott att visa mig en stor brist hos många, som bekänner sig vara Kristi representanter. Kort sagt, om de brister i tro och i (315) kunskap när det gäller den livsviktiga gudsfruktan bedrar de inte bara sig själva, utan de misslyckas också med att framställa alla människor som fullkomliga i Kristus. Många som de vägleder till sanningen saknar sann gudsfruktan. De kan ha en teori om sanningen, men de är inte helt omvända. Deras hjärtan är köttsliga. De förblir inte i Kristus och Han förblir inte i dem. Det är förkunnarens skyldighet att förmedla teorin om sanningen, men han bör inte stanna vid enbart detta. Han bör ta emot Pauli valspråk: "För det målet arbetar och kämpar jag i hans kraft, som mäktigt verkar i mig." (Kol. 1:29)

En levande kontakt med Överherden kommer att göra underherden till en levande representant för Kristus, faktiskt till ett ljus i världen. En förståelse för alla våra trospunkter är faktiskt nödvändig, men det är ännu viktigare att predikanten helgas genom den sanning som han förmedlar med avsikt att upplysa sina åhörarens samvete. Under en mötesserie skulle inte en enda predikan

ges med enbart ett teoretiskt innehåll. Den bör inte heller innehålla någon lång långtråkig bön. Sådana böner hör inte Gud. Jag har lyssnat till många långdragna, predikoliknande böner, som var omotiverade och inte hörde dit. En bön med hälften så många ord, uppsända med innerlighet och tro, skulle ha mjukat upp åhörarnas hjärtan. I stället har jag sett dem otåligt vänta, som om de hoppades att varje ord skulle avsluta bönen. Hade predikanten kämpat med Gud i sin kammare, tills han märkte att hans tro kunde gripa om det eviga löftet ”bed och ni skall få”, skulle han genast ha kommit fram till det väsentliga och bett med allvar och tro om det som han saknade.

Vi behöver en omvänd ledning, annars har de församlingar, som har bildats genom detta arbete, ingen rot i sig själva och kan inte stå ensamma. Den trofaste av Kristi tjänare kommer att ta bördan på sin själ. Han kommer inte att hungra efter popularitet. Den kristne tjänaren bör aldrig gå upp i talarstolen utan att först ha sökt Gud i sitt innersta och ha fått en nära kontakt med Honom. Vi måste i ödmjukhet lyfta hans törstiga själ till Gud och förnyas genom nådens dagg, innan han skall tala till folk. Genom den Heliga Andens (316) smörjelse, som ger honom en börda att bära för själar, kommer han inte att avvisa en församling utan att först ha presenterat för dem Jesus Kristus, syndarens enda tillflykt och ha vädjat allvarligt till dem på ett sätt som når deras hjärtan. Han bör känna att han aldrig skall möta dessa åhörare igen förrän på Guds stora dag.

Mästaren som har utvalt honom, som känner alla människors hjärtan, kommer att ge honom tunga och talförmåga, så att han kan säga de ord han borde säga vid rätt tidpunkt och med kraft. Och de, som på allvar blir överbevisade om synd och gläds över Vägen, Sanningen och Livet, kommer att finna tillräckligt mycket att göra utan att berömma och prisa tjänarens (predikantens) förmågor. Kristus och Hans kärlek kommer att upphöjas över varje mänskligt redskap. Människan kommer att förloras ur sikte därför att Kristus upphöjs och är tankarnas tema. Många har omvänt sig till den predikant, som inte är riktigt omvänd till Kristus. Vi förundrar oss över den slöhet, som försvagar de andliga sinnena. Det saknas vital kraft. Böner utan liv sänds upp och vittnesbörd bärs fram som misslyckas med att bygga upp eller stärka åhörarnas hjärtan. Varje Kristi tjänare är skyldig att ta reda på orsaken till detta.

Paulus skriver till sina bröder i Kolosse: ”Det har ni fått lära er av Epafras, vår käre medarbetare, som troget tjänar Kristus i vårt ställe. Han har berättat för oss om er kärlek i Anden. Inte en ohelgad kärlek till förkunnarens skicklighet, förmåga eller talar Konst, utan en kärlek, född av Guds Ande, som Hans tjänare framställde genom sina ord och sin karaktär. Från den dag vi hörde om det, har vi därför inte upphört att be för er. Vår bön är att ni skall uppfyllas av kunskap om hans vilja, med all andlig vishet och insikt, så att ni kan leva värdigt Herren och i allt behaga honom, när ni bär frukt i alla slags goda gärningar och växer till i kunskapen om Gud. Hans härlighets makt skall då styrka er och ge er all kraft till att vara uthålliga och tåliga i allt. Med glädje skall ni då tacka Fadern, som har gjort er värda att få del av det arv som de heliga ha i ljuset”. (Kol. 1:7- 12)

(317) Tjänare, som arbetar i städer och byar för att förmedla sanningen, bör inte vara nöjda och inte heller anse att deras arbete är avslutat, förrän de, som har accepterat sanningens teori, inser dess verkliga heliga kraft och är helt omvända till Gud. Gud skulle vara mer nöjd med att få sex personer som verkligen omvänts till sanningen till följd av deras arbete, än att få sextio som formellt avlägger en bekännelse men trots detta inte är riktigt omvända. Dessa tjänare borde använda mindre tid på att hålla predikningar och spara en del av sina krafter till att besöka och be med dem, som är intresserade, ge dem en gudfruktig undervisning tills de till sist kan ”ställa fram varje människa som fullkomlig i Kristus Jesus.” (Kol. 1:28)

Guds kärlek måste vara levande i hjärtat hos den lärare som lär ut sanningen. Hans eget hjärta måste vara besjälade av den djupa och innerliga kärlek, som Kristus hade. Då kommer den att strömma ut till andra. Predikanter bör lära sig, att alla som tar emot sanningen bör bära frukt till Guds ära. De bör lära sig att självuppoftning måste utövas varje dag, att många saker, som man tidigare har värnat om kan överges och att många plikter, hur obehagliga de än förefaller att vara, måste utföras. Tjänsteärenden, sociala ömhetsbetygelser, bekvämlighet, ära, rykte, - kort sagt, allt måste underordnas Kristi överordnade och allt överskuggande krav. Predikanter som inte är människor med levande fromhet, som skapar ett intresse bland människor, men som lämnar sin tjänst, överlämnar till andra ett synnerligen svårt arbetsfält för att dessa skall avsluta det uppdrag som de själva misslyckats med att fullfölja. Dessa människor kommer att prövas och om de inte utför sin uppgift mer troget, kommer de efter ytterligare provningar, att lämnas åt sidan som grundens besvärliga element, opålitliga väktare.

Gud vill inte att människor skall ägna sig åt lärartjänst, om de inte noggrant har lärt sig sina läxor och fortsätter att studera, så att de kan framställa varje punkt av sanningen för vår tid på ett klokt och acceptabelt sätt. Med kunskap om teorin bör de ständigt kunna skaffa sig en grundligare kunskap om Jesus Kristus. Regler och studier är nödvändiga, (318) men predikanten bör kombinera dem med allvarlig bön, så att han kan vara pålitlig, och inte bygga på trä, hö eller kornstubb, som kommer att förtäras av elden på den sista dagen. Bön och studium bör gå hand i hand. Om en predikant möter bifall och beröm är det inte något bevis för att han har talat under påverkan av Anden.

Det förekommer alltför ofta, att unga nyomvända mer sätter sin tillit till sin predikant än till sin Frälsare. De anser att de i hög grad har haft nytta av deras prästgärning. De föreställer sig, att han har mer upphöjda gåvor och nådegåvor och att inga andra kan göra samma sak som han. Därför tillskriver de denna människa och hans tjänst en överdrivet stor betydelse. Detta är en tillit, som får dem att avguda människan och se mer på honom än på Gud. När de gör detta behagar de inte Gud. De tillväxer inte heller i nåden. De gör predikanten stor skada, särskilt om han är ung och utvecklas till en lovande evangelist.

Om dessa lärare verkligen är Guds män, får de sina ord från Gud. Deras sätt att tilltala människor kan vara bristfälligt och behöver i hög grad förbättras, men om Gud

inandas inspirerande ord i dem, är kraften inte från människor, utan av Gud. Givaren bör ha äran och hjärtats hängivenhet, medan predikanten bör värdesättas, älskas och respekteras för sitt arbete, eftersom han är Guds tjänare, som förmedlar nådens budskap till syndare. Guds Son skymms ofta av människor, som står mellan Honom och människor. Människan får beröm, omhuldas och upphöjs och människor får knappt en glimt av Jesus, som skulle få allt annat att framstå som mörkt jämfört med de dyrbara ljusstrålar som reflekteras från Honom.

Den Kristi tjänare, som är fylld med Anden och sin Mästares kärlek, kommer att arbeta på ett sådant sätt att Guds och Hans käre Sons karaktär kan tydliggöras på det fullaste och klaraste sätt. Han kommer att eftersträva att hans åhörare skall bli insiktsfulla i sin uppfattning av Guds karaktär, så att Hans ära och härlighet kan bli erkänd på jorden. En människa blir inte omvänd förrän det i hans hjärta föds en önskan att kunna göra (319) det känt för andra, vilken dyrbar vän han har funnit i Jesus. Den frälsande och helgande sanningen kan inte stängas inne enbart i hans eget hjärta. Kristi Ande som upplyser själen representeras av ljuset, som fördriver allt mörker. Det jämförs med salt på grund av dess konserverande egenskaper, och med jätten som på ett hemlighetsfullt sätt utövar sin förvandlande kraft.

De, som Kristus har knutit till Sig, kommer så vitt det beror på dem att arbeta ihärdigt och uthålligt, liksom Han arbetade för att frälsa själar som håller på att gå under bland dem. De vill nå folket genom bön, allvarlig och innerlig bön och genom personligt arbete. Det är omöjligt för dem, som fullständigt omvända till Gud och åtnjuter gemenskap med Honom, att försumma deras vitala intressen, som går förlorade utan Kristus.

Predikanten bör inte fullgöra hela uppdraget själv, utan han bör förena sig med dem som har gripit tag i sanningen. Därigenom kommer han att lära andra att överta den tjänst som han lämnar. En tjänande församling kommer alltid att vara en växande församling. De kommer alltid att finna en stimulans och en kraft i sina försök att hjälpa andra och därigenom kommer de att få kraft och möta uppmuntran.

Jag har läst om en man som en vinterdag, då han färdades fram genom den djupa, drivande snön, blev stel av kölden, som nästan omärkligt tog ifrån honom hans livskraft. När han nästan hade frusit ihjäl av den hårda kylans grepp och var nära att ge upp kampen för livet, hörde han jämmer och stönanden från en annan vandringsman, som liksom han själv höll på att omkomma. Hans medmänsklighet väcktes och han kände att han måste hjälpa honom. Han gned den stackars mannens nedisade armar och ben och genom stor ansträngning fick han honom att stå upp, men eftersom denne inte kunde hålla sig upprätt, lyfte han av medkänsla upp honom på sina armar och bar honom genom exakt samma snödrivor, som han inte hade trott, att han själv skulle kunna arbeta sig igenom. Och sedan han hade burit sin kamrat till en trygg plats, gick det upp för honom, att han genom att rädda sin nästa också hade räddat sig själv. Hans stora ansträngningar för att rädda den andre hade satt fart på hans blod som stelnat i hans ådror men som nu skapade en naturlig värme i kroppens extremiteter. Denna lärdom bör hela tiden framhållas för

nya trossyskon, inte bara med ord, utan också genom föredöme, så att de i sin kristna erfarenhet kan uppleva liknande resultat.

(320) Dessa lektioner måste hela tiden inpräntas i de unga troende, inte bara med hjälp av regler, utan genom exempel, så att de i sin kristna erfarenhet kan leva ut liknande resultat i sina liv. Låt dem, som är nära att förlora hoppet och är benägna att tro att livets väg är prövande och svår, gå ut för att arbeta och hjälpa andra. Genom detta och genom bön om gudomligt ljus, kommer deras egna hjärtan att slå snabbare genom Guds nåds upplivande inflytande. Deras egen kärlek kommer att glöda mer av gudomlig värme och hela deras kristna liv kommer att bli verkligare, allvarligare och rikare på bön.

En Kristi tjänare bör vara en bödens man, en ödmjuk och kärleksfull man, men aldrig grov och rå, lyckande eller lättsinnig. En lättsinnig anda kan fylla en funktion hos clownen och skådespelare, men den är helt under den människas värdighet, som har valt att stå mellan de levande och deras död för att vara Guds språkrör.

Varje dags arbete antecknas noggrant i Guds böcker. Som människor som gör anspråk på andlig upplysning, kommer ni att ge alla de människor, som ni kommer i kontakt med, en moralisk klang i er karaktär. Som evangeliets trofasta tjänare, bör ni forma all energi i era sinnen och alla era tillfällen i livet till att göra arbetet helt framgångsrikt och framställa varje människa som fullständig i Kristus Jesus. För att klara detta, måste ni be allvarligt. Evangeliets förkunnare måste äga den kraft, som utträttade sådana fantastiska underverk för Galileens ödmjuka fiskare.

Det behövs moraliska och intellektuella krafter för att troget kunna utföra de viktiga uppgifter, som vilar på er. Men man kan mycket väl ha dessa krafter och ändå lida stor brist på gudsfruktan. Den Helige Andes gåva är absolut nödvändig för att ni skall lyckas i ert stora uppdrag. Kristus sade: "Utan mig kan ni ingenting göra." Genom Kristi kraft förmår ni däremot allt.

Förståelse för dem som felar

(321) Käre bror A: Jag har stigit upp tidigt för att skriva till dig. Jag har på senare tid fått ta emot mer ljus, som jag har ansvar för. Herren har uppenbarat sig för mig två gånger, medan jag var i denna stat. När jag bönföll Honom under natten fick jag i en vision ta emot många saker, som hade med Guds verk att göra. Tillståndet i församlingen, högskolan, sanatoriet och förlagen i Battle Creek och Guds verk i Europa och England, i Oregon och Texas och på andra nya missionsfält, förmedlades till mig. Det är synnerligen nödvändigt att arbetet på de nya missionsfälten börjar på rätt sätt, att det bär gudomlig prägel. Många av dessa nya missionsfält riskerar att ta emot sanningen eller försvara den, utan att ha hjärtats sanna omvändelse. När de möter prövningar och frestelser, kommer de att finna att deras hus inte är byggt på en

klippa, utan på lös sand. Varje predikant måste ha en praktisk gudsfruktan och denna måste utvecklas i hans dagliga liv och karaktär. Hans predikningar får inte vara enbart teoretiska.

Jag blev visad någonting som inte var bra för sanningens utbredande i Texas. Bröderna B och deras familjer har hittills inte på någon plats varit till välsignelse eller hjälp för Guds verk. Deras inflytande har tidigare visats för mig som något som inte har rätt sälta. Det smakar inte gott. De kan inte bygga upp Guds verk på grund av att de inte inom sig har de grundstenar, som gör det möjligt för dem att utöva ett sunt inflytande på Guds och sanningens sida. Om ni hade Guds sinnelag, skulle ni inte ha lidit sådan brist på urskillningsförmåga, i synnerhet sedan ni så kraftigt varnats av dem som ni borde ha litat på. Behagliga ord och vackert tal har bedragit er. Dessa bröder är inte helt eniga, men båda har karaktärsbrister. Genom att ständigt vara vaksamma och rannsaka sig själva och genom att allvarligt be till Gud i tro, bör de kunna göra framsteg när det gäller att bevara sig själva i rätt position. Genom Jesus Kristus kan deras (322) karaktärer förvandlas så att de kan bli moraliskt lämpliga för att möta Herren, när Han kommer. Gud kommer emellertid inte att lägga något viktigt ansvar på dem, eftersom själar då skulle utsättas för fara. Dessa män är inte lämpliga för att vara ledare för Guds hjord. Just då deras ord borde vara få och väl valda, anspråkslösa och försynta, är deras naturliga karaktärsdrag invävda i allt vad de gör och säger. Därigenom ödeläggs Guds verk.

Ni båda och bror C har inte rätt förmåga att bedöma. Ni har haft alltför stor tillit till dessa mäns tjänstgöring. Ett fartyg kan vara bra i nästan alla avseenden, men om det bara finns en enda brist, en enda liten maskäten träbit, befinner sig alla ombord i livsfara. Alla led i en kedja skall vara starka, en enda skadad länk omintetgör dess värde. Personer som har framstående egenskaper kan ha något bestämt karaktärsdrag, som gör dem olämpliga för att anförtros Guds högtidliga och heliga uppdrag. Men dessa män lider brist på nästan allt som gäller kristen karaktärsfasthet. Deras föredöme är inte värt att efterlikna.

Det är mycket som måste göras för dig, min bror, innan din tjänst kan bli sådan som den borde vara. Din insikt har fördunklats. Förståelse och enighet med dem som har formats av en sämre mall kan inte upphöja och förädla dig, utan fördärvar och tär på din ande och kommer att fördärva din användbarhet och skilja dig från Gud. Du är en impulsiv natur. Ansvar för ditt hem och för Guds verk vilar inte särskilt tungt på dig och om du inte hela tiden står under Guds Andes förädlade inflytande, riskerar du att bli grov och rå. För att kunna framställa Kristi karaktär på rätt sätt, måste du bli andlig och föras in i en närmare kontakt med Gud i det stora uppdrag som du är involverad i. Dina egna tankar måste höjas, ditt eget hjärta måste helgas, för att du skall kunna bli en medarbetare tillsammans med Jesus Kristus. "Gå ut från henne (Babylon, övers. anm.), rena er ni som bär HERRENS kär!" (Jes. 52:11

Guds verk i Texas skulle vara mer framgångsrikt i dag om (323) bröderna B inte hade någon kontakt med det. Jag skulle kunna nämna mer speciella orsaker till varför det är på det sättet, men gör det inte nu. Det är tillräckligt att säga

att dessa män inte har rätt relation till Gud. När de känner sig självbelåtna och kompetenta inför nästan vilken kallelse som helst, har de inte ansträngt sig för att rätta till de anstötliga karaktärsdrag som överfördes till dem från födseln, men som skulle ha kunnat övervinnas genom uppfostran, kultur och utbildning. De har gjort några förbättring i den riktningen, men om de blev vägda på en väg skulle de fortfarande visa sig vara för låtta.

Guds ord överflödar av principer för att forma levnadsvanor. Vittnesbörden, de generella och de personliga, avser att rikta större uppmärksamhet speciellt mot dessa principer. Allt detta har emellertid inte gjort särskilt stort intryck på deras hjärtan och sinnen för att förmå dem till att se nödvändigheten av en avgjord reform. Om de hade rätt självuppfattning i stället för den fullkomliga förebilden, skulle de sätta den tro högt som är verksam genom kärlek och renar själen. Dessa bröder, med undantag för A och B, är av naturen egenmäktiga, diktatoriska och självtillräckliga. De är avundsjuka och svartsjuka på alla andra medlemmar i församlingen som de tror kommer att bli mer uppskattade än de själva. De säger sig ha ett gott samvete, men de hänger upp sig på småsaker och pratar om detaljer och tolkar ord och handlingar på sitt eget sätt. Detta gäller särskilt två av dessa bröder.

Dessa män, särskilt A och B, är frimodiga och har lätt för att tala. Deras lugna sätt att säga saker och ting på, förefaller att vara ärligt och att ha ett äkta intresse för Guds verk. Därför har deras ord en tendens till att bedra och förvillna dem som lyssnar till dem. Mitt hjärta värker av sorg när jag skriver detta, eftersom jag känner till det inflytande som denna familj utövar, där det utövas. Jag hade inte tänkt tala om dessa personer igen, men det sätt på vilket dessa allvarliga saker förmedlades till mig, tvingar mig att (324) skriva på nytt. Om Ordets tjänare, som bekänner sig stå i kontakt med Gud, inte kan se sådana mäns inflytande, är de olämpliga till att lära ut Guds sanning. Om dessa personer bara ville stanna på en plats som passar dem och aldrig försöka att undervisa eller leda, skulle jag inte säga något, men när jag ser att Guds verk riskerar att lida skada, kan jag inte vara tyst.

Dessa bröder borde inte få lov att vara på samma plats och planera ledningen i församlingen. De saknar den naturliga kärleken. De visar ingen förståelse, kärlek och finkänslighet mot varandra, utan tillåter avund, svartsjuka, gnabb och strid bland sig själva. De har inte något mildt sinnelag. Kristi kärlek, mildhet och saktmod hjälper inte till att forma deras erfarenhet. Gud förbjöd att något sådant skulle finnas i församlingen. Om dessa personer inte omvänder sig kan de inte se himmelriket. Det tilltalar deras känsloliv mycket mer att riva ned, att söka och lyfta fram fel och brister hos andra, än att tvätta sina egna karaktärskläder från syndens smuts och göra dem vita i Lammets blod.

Men nu kommer jag till den mest smärtsamma delen av historien om bror D. Herren har låtit mig gå igenom en undersökning, där du och bror C i hög grad syntes. Gud var bedrövad över er båda. Jag såg och hörde sådant som smärtade mig och gjorde mig ledsen. En sådan orimlig, gudlös livsstil som visades i denna undersökning var just den som kunde ses av bröderna B, men min största

övertäckning och sorg var, att män som bror C och du själv, skulle ha andel i denna skamliga, ensidiga undersökning.

Till bror C, som spelade advokat för att ställa frågor och föra fram detaljer i det starkaste ljus, skulle jag vilja säga: Jag skulle inte vilja ha den uppgiften på mitt ansvar för all världens rikedomars skull. Du blev helt enkelt bedragen och lockad av en främmande ande, som inte borde ha ett dugg sken, inte den minsta (325) respekt. Missunnsamhet, avund, onda tankar och tvivelaktigt prat höll den gången fest på ett uppsluppet sätt.

Du tycker att jag är för sträng, men jag kan inte vara tillräckligt sträng i den här saken. Trodde ni allesammans när ni dömde den oskyldige, att Gud i stort sett var likadan som ni? Bror D:s senare tillstånd var en följd av den hållning ni intog den gången. Hade ni visat rättfärdighet och förståelse, skulle han i dag befinna sig på en plats där han skulle kunnat utöva ett inflytande för sanningen med den kraft som en mild och tyst ande uppvisar. Bror D var inte någon ivrig talare och A och B:s ärliga tal, som verkade sägas med en kallblodighet och uppriktighet, fick effekt. Denna stackars blinda människa borde ha betraktats med medkänsla och ömhet. I stället framställdes han emellertid i det värsta tänkbara ljus. Gud såg det och kommer inte att hålla någon av er skuldfri, som deltog i denna ojusta undersökning. Bror A, det kommer inte att bli så trevligt för dig, när du sitter inför domstolen med en blind bror emot dig. Du bör lära dig den läxa som denna erfarenhet gett dig, nämligen att stänga dina öron för dem som vill hindra dig att hjälpa dem, som Gud vill att du skall stödja, hjälpa, ha medkänsla med och stärka.

Bror C och du kunde inte se bristerna hos bror B. Ni kunde inte heller se de motsatta karaktärsdragen hos bror D. Men hans inflytande som är helgat av Guds Ande, skulle tala om Guds verk med tio gånger större kraft än bror B:s inflytande. Du har gjort mycket för att skada bror D, Jag råder dig att ångra detta felaktiga lika hjärtligt som du har åstadkommit det. I Mästarens namn ber jag dig enträget att göra dig fri från mänskligt inflytande och sluta dina öron för skvallar. Låt ingen lägga ett vittnesbörd i din mun, utan låt Gud i stället för människor som är oheliga både hemma och borta ge dig en börda för Hans verk.

Bror C behöver Guds mildrande och förädlade Ande i sitt hjärta. Han måste visa den i sitt hem. ”Avsky det onda, håll fast vid det goda.” (Rom. 12) Låt den egenmäktiga, diktatoriska och kritiska andan tas bort från hans hem, med all ondska. (326) Samma dominerande och fördömande anda kommer att föras vidare ut i församlingen. Om hans känslor mildras något i framtiden, kommer han att bli vänligare, men om det blir tvärtom, kommer han också att handla därefter. Han har inte visat självkontroll och självdisciplin. Medan Bror D har en brist, har hans domare och de som fördömde honom tio brister.

Bror A, varför tog du inte helt och hållet den förtrycktes parti? Varför kompromissade du inte i denna sak? Varför upphävde du inte din röst, som din Frälsare och sade: ”Den som är utan synd må kasta första stenen på henne.” (Joh. 8:3) Du har begått ett fruktansvärt misstag, trots att du inte visste vad du gjord. Om du bara hade sagt ett ömt och

medkännande ord till bror D, skulle det ha antecknats på ditt konto i himlen. Men du hade inte mer förstånd för det arbete du utförde för tid och för evighet, än de hade som fördömde Kristus och du har dömt och fördömt din Frälsare i en av Hans heliga. ”Amen säger jag er: Allt vad ni inte har gjort för en av dessa minsta, det har ni inte heller gjort för mig.” (Matt 25: 45) Hyckleri bemöts alltid av den strängaste tillrättavisning från Jesus, samtidigt som de mest syndiga människor kom till Jesus i uppriktig ånger och togs emot, förläts och tröstades.

Trodde du, att bror D skulle kunna tro, att det felaktiga var rätt och det rätta var felaktigt, därför att hans bröder ville att han skulle tro så? Han var sjuk och nervsvag. Allt såg mörkt och otrött ut för honom. Hans tillit till dig och bror C är borta och vem skall han då lita på? Han blev kritiserad först för en sak och sedan för en annan, tills han blev förvirrad, distraherad och förtvivlad. De som drev honom ut i detta tillstånd, har begått den största synden.

Var fanns medkänslan, även utifrån vanlig humanitär grund? Världsmänniskor i allmänhet borde inte ha varit så likgiltiga, så utan barmhärtighet och omsorg. De skulle ha visat större medkänsla mot en människa på grund av hans mycket skröpliga tillstånd och ansett honom berättigad till den ömmaste hänsyn och nästankarlek. Men här var det en (327) blind människa, en bror i Kristus och åtskilliga av hans bröder satt som domare över hans sak.

Mer än en gång skulle du ha velat brista ut i skratt, samtidigt som en bror jagades till döds som en hare. Där satt bror C, av naturen så vänlig och förstående att han kritiserade sina bröder för att döda villebråd för att kunna livnära sig, men här var en stackars blind man som var lika mycket värdefullare än fåglar, som människan som formats till Guds avbild står över de stumma djur som människan har satts att förvalta. Ni ”silal mygg men sväljer kameler” Matt. 23:24 skulle ha varit Hans dom, som talar så som ingen annan människa har talat, om Hans röst hade hörts vid er sammankomst.

Denna människa som kände så stort medlidande med fåglar, borde ha visat en berömvärd medkänsla för Kristus i gestalt av en av Hans plågade heliga. Men ni var som människor med bindel för ögonen. Bror B gav en lättmält och kunnig predikan. Bror D hade inte lätt för att tala. Hans tankar kunde inte uttryckas med ett språk som beskriver en händelse. Han var på det hela taget alltför överraskad för att kunna göra det bästa av situationen. Hans skarpa, kritiserande bröder blev till anklagare och satte den blinde mannen i en ogynnsam situation. Gud lade märke till det som hände den dagen. Dessa män, experter på att lägga en dimridå över och beskriva en situation, uppnådde skenbart en triumf, samtidigt som deras blinde bror, missbrukad och misshandlad, kände att allt sjönk under hans fötter. Hans tillit till dem som han trodde var Kristi representanter skakades fruktansvärt. Den moraliska chock han fick, har visat sig bli hans undergång, andligt och fysiskt. Var och en som var engagerad i denna sak, borde känna uppleva de djupaste samvetsqual och den djupaste ånger inför Gud.

Bror D har gjort fel, då han sjönk ihop på grund av denna börda av skam och oförtjänt kritik. Denna börda borde vila

på andra huvuden än hans. Han har älskat Guds verk av hela sin själ. Gud har visat Sin omsorg om den blinde och gett honom framgång, men också detta vände hans avundsjuka bröder mot honom. Gud har lagt i icke-troendes (328) hjärtan att vara vänliga och förstående mot honom, eftersom han är en blind man. Bror D har varit en kristen och har fått också sina världsliga fiender att stifta fred med honom. Gud har varit som en öm far för honom och har gjort hans stig jämn. Han borde ha varit sann i sin kunskap om sanningen och tjänat Gud med ett enfaldigt hjärta, oavsett kritik, missunnsamhet och falska beskyllningar. Det var den ståndpunkt du, bror A, intog, som gav bror D det avgörande slaget. Men han borde inte ha släppt sitt grepp om Gud, även om predikanter och folk uppförde sig på ett sätt, som han inte kunde se var rätt. Fästad vid den eviga Klippan, borde han ha hållit fast vid principerna och förverkligat sin tro och hållit fast vid sanningen, trots alla hinder och risker. O, hur nödvändigt var det inte för bror D att klänga sig tätare fast vid Hans arm, som har makt att rädda.

Hela det här livets värde och storhet beror på dess kontakt med himlen och det framtida, eviga livet. Guds eviga arm omfamnar den själ, som vänder sig till Honom för att få hjälp, oavsett hur svag denna själ kan vara. Bergens värden skall upphöra, men den själ som lever för Gud, oberörd av kritik, utan att perverteras av beröm, skall för evigt förbli hos Honom. Guds stad kommer att öppna sina gyllene portar för att ta emot honom, som under sin tid på jorden lärde sig att hålla fast vid Gud för att få vägledning och visdom, tröst och hopp mitt ibland förluster och svårigheter. Änglars sånger kommer att hälsa honom välkommen dit och Livets träd kommer att ge sina frukter till honom.

Bror D har misslyckats där han borde ha segrat. Men Guds medkännande ögon vilar på honom. Även om människors medkänsla kan svikta, visar Gud alltid kärlek och medkänsla och räcker ut sin hjälpande hand. Om han bara vill vara ödmjuk, saktmodig och anspråkslös i sitt hjärta, kommer han att ytterligare lyfta upp sitt huvud och ställa sina fötter stadigt på Tidsåldrarnas Klippa. ”Om än bergen viker bort och höjderna vacklar så skall min nåd inte vika från dig och mitt fridsförbund inte vackla, säger HERREN, din Förbarmare.

Ingen av oss kan ursäktas för att han under någon form av prövningar släpper greppet om Gud. Han är vår krafts källa, vårt fäste i varje svårighet. När vi ropar till (329) Honom om hjälp, kommer Hans hand att sträckas ut, med makt att rädda. Bror D borde ha känt detta. Han borde ha Gud som sin far, han kunde ha hoppats och glatt sig, även om alla mänskliga vänner skulle svika honom. Jag ber honom enträget, att inte beröva Gud hans hjälp på grund av att bräckliga människor har felbedömt honom, utan skynda sig att helga sig själv åt Gud och tjäna Honom av alla krafter. Gud älskar honom och han älskar Gud. Hans gärningar måste motsvara hans tro, oavsett hur människor uppför sig mot honom. Hans fiender kan peka på hans nuvarande ställning, som bevis för att de hade rätt i sin värdering av honom. Bror D:s uppförande har varit överilat och saknat passande omdöme. Hans själ har känt avsky och han anser att den sårats i alltför hög grad för att kunna tillfriskna igen. De som har behandlat honom så

hårt, har i sina liv och karaktärer varit långt ifrån oklanderliga. Om Gud hade handlat med deras krokiga vägar och på det bristfälliga sätt, som de har behandlat bror D med, skulle de ha gått under för länge sedan. Men en medkännande Gud har haft överseende med dem och inte behandlat dem efter deras synder.

Gud har behandlat bror D rätt och han bör besvara Guds nådiga behandling, trots att människor har visat brist på ömhet och allmänna mänskliga känslor. Det är bror D:s privilegium att gömma sig i Kristus, undan tungornas kamp och att lägga märke till att outtömliga källor av tacksamhet, tillfredsställelse och frid står öppna för honom och finns tillgängliga varje ögonblick. Om han hade obegränsade jordiska rikedomar, skulle han inte vara lika rik, som han nu kan bli genom privilegiet att befinna sig på rätt sida och kunna dricka sig otörstig av frälsningens strömmar.

Vad har inte Gud gjort för bror D, genom att låta Sin Son dö för honom? Kommer Han inte att tillsammans med Honom att ge honom allt? Varför skulle han vara otrogen mot Gud, därför att människor har varit otrogna mot honom? Hur mycket starkare än döden är inte den kärlek som binder moderns hjärta till hennes plågade barn? Ändå förklarar Gud att ”även om hon kunde glömma sitt barn, skall jag inte glömma dig”. Nej, inte en enda själ som sätter sin tillit till Honom kommer att bli bortglömd. Gud tänker på Sina (330) barn med den ömmaste omsorg och tar fram en minnesbok, för att Han aldrig skall glömma de barn Han har vård om.

Alla mänskliga band kan brista,
vänner kan visa sig vara opålitliga,
mödrar slutar ta hand om sina egna barn,
himlen och jorden avlägsnar sig till sist från varandra

men inga förändringar kan förändra Jehovas kärlek.

Om församlingen hade accepterat deras ansträngningar skulle bror och Syster D ha varit en värdefull hjälp för församlingen, genom att föra dem fram till en högre grad av förståelse. Men avund, onda antaganden och svartsjuka har drivit dem bort från församlingen. Om de hade lämnat skådeplatsen för sina prövningar fortare än de gjorde, skulle det ha varit bättre för dem.

Salem, Oregon, den 8 juli 1878.

Verket i Texas

Gud har visat mig mycket som gäller Satans verk i Texas och uppförandet hos några icke-kristna, som har kommit dit från Michigan. Jag blev visad att bröderna B inte i sina hjärtan har tagit emot det vittnesbörd, som har getts till dem. De litar mer på sig själva än på profetians ande. De har uppfattat det som om det ljus de fått inte kom från himlen, utan från rykten jag hört om dem. Detta stämmer inte. Men låt mig fråga: Fanns det inte någon grund för

rykten? Fördömer inte hela deras livs historia deras sätt att agera?

Inte någon i denna familj har gjort en religiös erfarenhet, som skulle kunna kvalificera honom till att ta på sig en ledande ställning med att undervisa andra om sanningen. ”... rena er, ni som bär Herrens kär!” var de ord som Guds ängel uttalade. (Jes. 52:11) Ni är inte Guds utvalda kär! för att utföra något av Hans mest heliga verk. Ni ödelägger och undergräver, men renar och välsignar inte. Du, bror B, har alltid hållit en låg standard i kristenheten. En tid då du inte var helt känd, utövade du ett inflytande. (331) När du fick detta inflytande, behärskade du dig själva mindre och omsatte hjärtats naturliga fallenhet i handling, tills de som älskade sanningen kände att du är ett stort hinder för Guds verks framgång. Detta är inte något illvilligt antagande, utan verkliga fakta i målet.”

Om ni alltid visade vänlighet, respekt, ädel kärlek och generositet även mot onda människor, skulle ni kunna ge en effektiv tjänst åt Kristus. Om Kristi ande bodde i er, skulle ni representera Honom genom era ord och handlingar och även genom era ansiktsuttryck. Er konversation skulle ge uttryck för saktmod i stället för stolthet och skryt. Ni skulle inte försöka upphöja och förhärliga självet. Ödmjukhet är en kristen nådegåva, som ni inte känner till. Du har eftersträvat herravälde och har försökt att få din makt och överlägsenhet att märkas genom att härska över och dominera andra. Detta gäller i synnerhet A B. Han och hans hustru kan inte främja moralen och Guds verks andliga status på grund av deras inflytande. Ju mer begränsat deras område är i Guds verk, desto bättre kommer det att vara för Guds verk. Deras ord och handlingar är inte pålitliga i vad de har med att göra. Detta är fallet med A B och deras bröder i allmänhet. Världen och församlingen har rätt att säga att deras religion är förgäves. De är världsliga och spelar ett dubbelspel och är uppmärksamma på tillfällen att avluta en affär. De är hårda och stränga mot dem som de kommer i kontakt med. De är avundsjuka, svartsjuka och övermodiga.

De, som representerar sanningen på det sättet, reser en mäktig barriär mot andras frälsning. Om de inte förvandlas skulle det ha varit bättre om de aldrig hade tagit emot sanningen. Deras tankar styrs mer och mer av Satan i stället för av Guds Ande. Bror A B:s hustru har av naturen ett vänligt hjärta, men hon har formats av sin man. Hon talar oförsiktigt. Hennes tunga sticks ofta i brand av helvetets eld. Den är omöjlig att tämja. ”Där orden är många, uteblir inte synd”, säger Salomo. ”Vis är den som vaktar sina läppar” (Ordspr. 10:19) Detta passar bra in på hennes situation. Hon överdriver och bär fram falska vittnesbörd och överträder därigenom hela tiden Guds bud, trots att hon åberopar sig att lyda lagen (332). Hon anser sig inte göra något som är fel, men hennes hjärta är inte helgat genom sanningen.

När ni, bröder B, ger er in i polemik mot andra befinner ni er i ett sovande tillstånd, när det gäller kristen tro. Ni anar inte ens vilken farlig situation ni befinner er i. Guds nåd, som medför frälsning har uppenbarats för alla människor, lär oss att om vi förnekar ogudaktighet och världsliga begär, skulle vi leva rent, rättfärdigt och på ett sätt som

behagar Gud i vår värld nu. Kristus säger: ”Var alltså fullkomliga, såsom er Fader i himlen är fullkomlig.” (Matt. 5:48) Ni leder andra in på samma besinningslösa väg, som ni går på. Guds ord förklarar att utan helgelse, kommer ingen människa att se Gud. Jesus dog för att lösa oss från all orättfärdighet och för att rena åt sig ett särskilt folk, ivrigt att utföra goda gärningar. Vad har ni att säga i era böner, när ni ser på missgärningen i era hjärtan? Om ni inte förändrar er helt, kommer ni snart att bli trötta på tillrättavisningar, som Israels barn blev. Liksom du kommer ni att avfalla från Gud. Några av er bekräftar tillrättavisning, men accepterar den inte i sina hjärtan. Ni fortsätter som förut, utom att ni blir allt mindre påverkade av Guds Andes inflytande och blir mer och mer förblindade, har mindre visdom, mindre självkontroll, mindre moralisk styrka och mindre iver och intresse för religiösa aktiviteter; Om ni inte omvänder er, kommer ni till sist att släppa ert grepp om Gud helt och hållet. Ni har inte gjort några avgörande förändringar i era liv, när ni blivit tillrättavisade, eftersom ni inte har sett eller lagt märke till era karaktärsfel och den stora kontrasten mellan era liv och Kristi liv. Det har varit er taktik att inta en ställning där ni inte fullständigt förlorar era bröders tillit.

Jag blev visad att tillståndet i X församling är bedrövligt. Du och din hustru inflytande, bror A B, har resulterat i splittring och strid, som du och alla kan se, (333) och det kommer att visa sig som en fullständig ruin för församlingen, såvida du inte byter plats eller omvänder dig. Du tär på dem som du har kontakt med. Du har sympatisörer, eftersom inte alla ser på dig på samma sätt som Gud. Deras uppfattning är förvanskad av era många ord och ditt vackra tal. Detta är ett sorgligt och nedslående tillstånd av saker och ting.

Jag blev visad, att såvitt det gäller att tala, är A B kvalificerad till att leda mötena, men när den moraliska lämpligheten vägs, blir den befunden för lätt. Hans hjärta är inte hos Gud. När andra sätts i en ledande ställning, har de den motsatta åsikten än vad han själv och hans hustru har. Denna ohelgade ande visas inte öppet, utan arbetar i det dolda för att hindra, förvirra och avskräcka dem, som försöker göra det allra bästa de kan. Gud ser detta och det kommer att få sin belöning i sin tid. Regler eller fördärv är denne brors politik och hans hustru är för ögonblicket inte bättre själv. Hennes sinnen är förvrängda. Hon har det inte rätt ställt med Gud.

Bror A B, en anteckning om den sorgliga historia du gör, bevaras i himlen. I ditt hjärta befinner du dig i krig mot vittnesbörden om tillrättavisning. Familjen E har varit och är fortfarande bedragna av dig. Andra är mer eller mindre förvirrade eftersom du talar så väl om sanningen för vår tid. Harmoni och enighet existerar inte i församlingen i _____. Du har inte tagit emot och använt det ljus du har fått. Om du hade gett akt på Salomos ord, skulle du inte kunna befinna dig på en så glatt väg, som du gör i dag. Han säger: ”Förtrösta på HERREN av hela ditt hjärta, förlita dig inte på ditt förstånd.” (Ordspr. 3:5) Fullständig underkastelse under Guds vilja och vägar, skulle, tillsammans med djup misstro till egen klokhet, ha fört dig in på en säkrare väg.

Din självtillit har varit mycket stor. En bror har aldrig bett att få leda möten eller att få ha en ställning högre än din, förrän du har fattat det beslutet, att han inte skulle få framgång om du kunde påverka det och med din trotsighet har du motsatt dig det.

Ditt uppförande mot bror D var oförsäkrat. Hans hjärta blev berört av den djupaste sympati för dig. Han har varit din vän, men att han avbröt kontakten med dig var tillräckligt (334) för att skapa en avund inom dig, som var lika grym som graven. Och denna anda utövades mot en blind man, en som borde ha fått den största omsorg och den djupaste förståelse från alla. Det var din trotsighet och din bedrägliga anda som fick andra att ha större medkänsla med dig än med honom. När han såg att Guds verks klara ljus inte kunde föras fram till bröderna och blev fullt förvissad om att det felaktiga segrade över det rätta, blev han så sårad att han blev desperat. Det var efter detta som han förlorade sitt grepp om Gud. Han blev delvis förlamad av denna chock. Han var nästan ruinerad, mentalt och fysiskt. Vid mötena i församlingen talade man om saker som inte var särskilt viktiga, och folk fick felaktiga, grymt felaktiga intryck av dem som var närvarande.

Att försöka skada en människa, som är i full besittning av alla sina förmågor är en stor synd; men att på detta sätt behandla en blind människa, som borde behandlas så att han märker så litet som möjligt av sin blindhet, är en långt större synd. Om du vore en finkänslig människa eller en kristen, som du bekänner dig vara, skulle du inte ha kunnat missbruka honom så som du gjorde. Men bror D har en Vän i himlen, som har bett för hans sak och gett honom kraft att på nytt gripa tag i Guds löften. När bror D blev galen av sin sorg och den behandling han hade fått, uppförde han sig som en sinnessjuk. Detta användes mot honom som tecken på att han hade en felaktig anda. Men den allseende Domaren väger motiven och 334

Du bror A B, har blivit uppblåst av fåfång inbilskhet och har känt dig kompetent för vilken uppgift som helst. Du har förnekat *Vittnesbörden* från Guds Ande och om du gick din egen väg, skulle du kasta allting i en ny form. Hur svårt är det inte att se saker och ting i rätt ljus när plikten leder åt ett håll och lusten och villigheten åt ett annat. Din uppfattning om Kristi karaktär och om nödvändigheten av att förbereda sig för det kommande livet är snäva och förvrängda.

(335) ”Jag blev visad, att bröderna B och deras familjer sjunker allt lägre ned. ”Dessa källor är utan vatten och moln som jagas av stormvinden. Och moln som jagas av stormvinden. Det djupa mörkret är förvarat åt dem. De talar stora och tomta ord, och i sina köttliga begär lockar de med utsvävningar till sig människor som med knapp nöd har kommit undan sådana som lever i villfarelse. (2 Petri 2:17- 18) Om de fortsätter på samma sätt som hittills, kommer de till sist att lida döden för andra gången, upprekta med rötterna. Genom att luta sig mot sitt eget förstånd, har de sänkt sig ned till den nivå, där de inte har någon praktisk gudsfuktan, ingen himmel, ingen Gud som är deras.

Om alla i Guds folk var förenade med Gud, skulle de kunna se gränserna för dessa människors räckvidd, deras

fördomar, missunnsamhet, avund och självtillit. Den motvilja deras onda hjärtan kan ha mot Guds Andes *Vittnesbörd*, kommer inte att avlägsnas genom Guds försyn. De kan snubbla och falla på frågan om sitt eget ursprung. Men Guds folk bör kunna se att deras stolta hjärtan aldrig har blivit odmjuka och deras stolta blickar har aldrig sänkts. Bibeln är klar på alla punkter som angår kristen plikt. Alla som gör Guds vilja skall känna till läran. Men dessa personer söker ljus från sina egna svaga ljuskällor och inte från Rättfärdighetens Sol.

Ingen, som inte ger uttryck för sitt hjärtas innersta, kan kallas en trovärdig människa. Falskhet består faktiskt av en önskan att bedra. Detta kan visas genom ett uttryck eller ett ord. Fakta kan komma i dagen och sägas på ett sådant sätt att de avslöjar falskhet. Några är experter på detta och de vill försöka ursäkta sig själva för sträng sannfärdighet. Det finns några som av ren ondska kommer att skapa onda rykten, för att riva ned eller skada andra. Lögner på grund av egna intressen yttrar sig genom köp och försäljning av gods, boskap eller andra handelsvaror. Fåfängliga lögner uttalas av människor, som gärna vill ge sig ut för att vara något som de inte är. En berättelse kan inte gå genom dem utan att de broderar ut den. O, hur mycket är det inte som görs i världen, som utövaren en dag kommer att önska att han inte hade gjort! Men nedteckningarna av ord och handlingar i himlens böcker kommer att berätta en sorglig historia om de falskheter som sagts och gjorts.

(336) Falskhet och bedrägeri i varje form är synd mot Guds sanning. Guds ord är tydligt på dessa punkter. Du skall inte handla falskt eller ljuga mot varandra, ni får inte bedra varandra. ”Alla lögnare skall få sin del i sjön som brinner av eld och svavel. Detta är den andra döden.” (Upp. 21:8) Gud är en uppriktighetens och sanningens Gud. Guds ord är sanningens bok. Jesus är ett trofast och sant vittne. Församlingen är sanningens vittne och grund. Den Allrahögstes föreskrifter är alla sanna och rättfärdiga allesammans. Hur måste då inte undanflykter och bedrägliga överdrifter se ut i Hans ögon? På grund av falskheten i de ord han yttrade då han gömt undan de gåvor som profeten vägrade att ta emot, drabbades Elisás tjänare av spetälska, som bara ledde till döden.

Inte ens livet självt borde köpas på bekostnad av sanningen. Genom ett ord eller en nick kunde martyrererna ha förnekat sanningen och räddat sina liv. Genom att gå med på att kasta ett enda korn rökelse på avgudaaltaret kunde de ha räddats från sträckbänken, schavotten eller korset. Men de vägrade att visa falskhet i ord eller i handling, även om livet var den gåva, de skulle ha fått om de hade gjort det. De välkomnade hellre fängelse, tortyr och död framför att släppas fria mot att de bedrog, talade osanning och avföll. Genom att vara sannfärdiga och tro på Kristus gjorde de sig förtjänta av fläckfria klädnader och juvelbesatta kronor. I Guds ögon var deras liv ädelt och upphöjt, eftersom de höll fast vid sanningen under de svåraste omständigheter.

Människor är dödliga. De kan vara uppriktigt gudfruktiga och ändå ha en mycket bristfällig förståelse och många karaktärsbrister, men de kan inte vara Kristi efterföljare och trots detta stå i förbund med honom ”som älskar och får med osanning.” Ett sådant liv är ett bedrägeri, en evig

falskhet, ett ödesdigert bedrägeri. Det är en grundlig prövning av mäns och kvinnors mod då de ställs inför sina egna synder för att helt enkelt erkänna dem. Att säga, "Det felet måste skyllas på mig", kräver den inte principens kraft, som världen endast har i begränsad omfattning. Men den som har mod att uppriktigt säga detta (337) vinner en klar seger över självet och stänger effektivt dörren för fienden.

Trohet mot sanningens strängaste principer kommer ofta att skapa aktuella svårigheter och kan föra med sig en världslig förlust, men den kommer att medföra ökad lön för det kommande livet. Religion består inte bara av ett system torra doktriner, utan av praktisk tro, som helgar livet och ändrar uppförandet i familjekretsen och i församlingen. Många kan ge tionde av mynta och vinruta, men försummar det som är viktigare: Guds barmhärtighet och kärlek. Att vandra ödmjukt med Gud är nödvändigt för att utveckla en kristen karaktär. Gud kräver odelade principer in i minsta detalj av livets händelser. Kristus sade: "Den, som är trogen i smått, är också trogen i stort." (Luk. 16:10)

Det är varken storlek eller skenbara oväsentligheter i affärer som gör det bra eller dåligt, ärligt eller oärligt. Genom den minsta avvikelse från rättskaffenhet placerar vi oss själva på fiendens mark, och kan steg för steg fortsätta till vilken grad av orättfärdighet som helst. En stor del av den kristna världen gör skillnad på sin religion och sina affärer. De utövar tusentals små tricks och små oärligheter i kontakten med sina medmänniskor, som avslöjar hjärtats sanna tillstånd och visar dess fördärv.

Du, bror A B, är inte sanningens sak. Källan behöver renas, så att strömmarna kan bli rena. Din hustru är alltför mycket engagerad i att finna dåliga fläckar på sina bröders och systrars karaktär. Medan hon försöker rensa ogräs i sin grannes trädgård, har hon försummat sin egen. Hon måste göra ivriga ansträngningar för att bygga upp en fläckfri karaktär. Risken för att hon skall misslyckas här är fruktansvärt stor. Om hon går miste om himlen, mister hon allt. Ni bör båda rena själens tempel, som har blivit fruktansvärt förorenat. Era tankar har blivit sorgligt förvanskade. "Att frukta HERREN är början till vishet." (Ordspr. 9:10) Var ängsligt vaksam på och mycket misstrogen mot självet, men använd aldrig era tungor till att uttrycka ditt hjärtas misstro mot någon annan. (338) Ett stort arbete finns för er båda att utföra, nämligen att ödmjuka er själva så mycket inför Gud, att Han kommer att ta emot er ånger. Hittills har ni varit hörare men inte Ordets uthålliga görare. Du har gång på gång medgett att ni handlat felaktigt, men det köttsliga sinnelaget har förblivit oförändrat. Ni har gjort en liten förändring under känslans inflytande, men principen har inte genomgått någon reform. Jag såg att den tid nu är inne, då det måste göras något åt era fall, såvida inte en grundlig förändring sker i era liv. Guds församling får inte kompromissa med era förrådde vägar och er låga kristna standard.

En av er bröder är tillräckligt på en plats. Ni är hela tiden i strid och krig bland er själva, ni är hatiska och hatar varandra. Men även om ni är ett ordspråk för dem i världen som ni umgås med, är ni ändå så långt från Gud, att ni inte kan se något annat än att ni i stort sett har rätt. Var och en av er behöver en mer förtrogen syn på Kristi karaktär, så

att ni tydligare kan se vad det innebär att bli lik Honom. Om ni inte alla ändrar ert uppförande och fullständigt övervinner ert uppblåsta, diktatoriska och oartiga handlingssätt, kommer ni att vanära Guds verk, var ni än befinner er. Då skulle det ha varit bättre för er om ni aldrig hade blivit födda. Tiden har kommit för er att böja av åt höger eller vänster. "Om det är HERREN som är Gud, så följ honom. Men om det är Baal, så följ honom." (1 Kung. 18:21) Den deformerade karaktär som har utvecklats i er är en vanära för det kristna namnet. Ingen församling kommer att ha framgång under er kontroll eller vägledning, för ni är inte förenade med Gud. Ni är skrytsamma, stolta och själviska och vill forma andra efter samme mönster som era själva.

Guds församling har länge upplevt era okristna handlingar och ert uppförande som en börda. Måtte Gud hjälpa er att se och känna att era eviga intressen kräver fullständig förvandling. Genom ert exempel vilseleds andra och förs bort från den rena och upphöjda helighetens strid. Riktigt stora män är alltid anspråkslösa. Ödmjukhet är en nådegåva som klär dem på ett naturligt sätt som en klädnad. De som har fyllt sitt sinne med nyttig kunskap och som äger äkta förmågor och finkänslighet är (339) de, som är mest villiga att erkänna svagheten i sin egen förståelse. De litar inte på sin egen förmåga och skryter inte, utan då de ser fram emot de högre förmågor som de hoppas uppnå i intellektuellt avseende, förefaller det dem som om de just har påbörjat sin väg uppåt. Det är den ytliga tänkaren, han som inte har mer än en nyligen påbörjad eller ytlig kunskap, som anser sig själv vara vis och som tar på sig en frånstötande uppsyn som om han vore betydelsefull.

Ni skulle i dag kunna vara ärade och betrodda män, men ni har alla varit så nöjda med er själva, att ni inte har utnyttjat det ljus och de privilegier som av nåd har getts er. Era sinnen har inte vidgats genom de kristna nådegåvorna, inte heller har era känslor helgats genom gemenskap med Livgivaren. Det är en småkurenhet, en jordiskhet, som präglar den yttre karaktären och som utan tvivel avslöjar, att ni har vandrat på era egna hjärtans väg och efter era egna ögons sätt att se och att ni är fyllda med era egna påfund.

När människor är förbundna med Gud och uppriktigt söker efter Hans godkännande, upphöjs, förädlas och helgas de. Upphöjelsens verk måste människan själv utföra genom Jesus Kristus. Himlen kan ge henne varje företrädare när det gäller materiella och andliga saker, men det är helt utan värde om hon inte är villig att tillägna sig dessa välsignelser och hjälpa sig själv. Människans egna krafter måste användas. Annars kommer hon till sist att vägas på en våg och visa sig vara för lätt. Hon kommer att vara en misslyckad person när det gäller det här livet och kommer att gå miste om det kommande livet.

Alla som ihärdigt söker hjälp ovanifrån och underkastar och korsfäster självet, kan bli framgångsrika i den här världen och kan vinna det framtida, eviga livet. Den här världen är människans arbetsfält. Hennes förberedelse för den kommande världen är beroende av hur hon utför sina plikter. Guds plan med hennes liv är att hon skall vara till välsignelse för samhället. Om hon vill vara det, kan hon

inte leva och dö för sig själv. Gud har förenat oss med varandra som medlemmar i en familj och detta förhållande måste var och en värna om. Det finns tjänster som passar andra, som vi inte kan bortse från och fortfarande hålla Guds (340) bud. Att leva, tänka och handla endast för självet är att bli obrukbar som Guds tjänare. Högtstående titlar och stora talenter är inte nödvändiga för att vara goda medborgare eller exemplariska kristna.

Vi har i våra led alltför många, som är rastlösa, pratsamma, som framhåller sig själva och som tar sig friheten att sätta sig själva främst, utan vördnad för ålder, erfarenhet eller ämbete. Församlingen saknar i dag hjälp från personer med motsatta karaktärsdrag - anspråkslösa, lugna, gudfruktiga män, som är beredda att bära obehagliga bördor när de läggs på dem, inte för namnets skull, utan för att tjäna sin Mästare, som dog för dem. Personer med sådan karaktär anser inte att det är under deras värdighet att resa sig upp för den som är gammal och att behandla den som är gråhårig med respekt. Våra församlingar behöver rensas. Det existerar för mycket självupphöjelse och självtillräcklighet bland medlemmarna.

De som fruktar och ärar Gud, kommer Han att glädja för att ära. Många kan upphöjas så mycket att de kommer att utgöra den sammanbindande länken mellan himmel och jord. Han kom från sin Skapares hand med en symmetrisk karaktär, begåvad med sådana förmågor att förbättra, att han genom att gudomligt inflytande med mänsklig ansträngning kan upphöja sig själv nästan till en ängels sfär. Trots detta kommer han, när han blivit så upphöjd, att vara omedveten om sin godhet och storhet.

Gud har gett människan förståndsmässiga förmågor, som kan utvecklas till högsta nivå. Om bröderna B hade sett den naturliga grovheten och råheten i sina karaktärer och med uthållig omsorg format och uppfostrat sinnet, stärkt sina svaga karaktärspunkter och övervunnit sina skriande brister, skulle några av dem ha accepterats som Kristi budbärare. Men som de är nu kan Gud inte acceptera någon av dem som Sin representant. Deras sinnen har inte utbildats genom studier, iakttagelse, eftertanke och ständig ansträngning för att disciplinera sig själva grundligt för livets plikter. Medlen för att förbättras finns inom räckhåll för alla. Det finns inte några sp, är så fattiga och så upptagna att inte Jesus kan hjälpa dem att förbättra sig när det gäller levnadssätt och karaktär.

Självupptagna predikanter

(341) Bror och Syster F: jag har blivit visad den stora nåd och oändliga kärlek från Gud som har getts er, genom att Han gett er ännu en prövning. Det kommer att vara absolut nödvändigt, att ni håller fast vid den mäktige Helbräddagöraren, så att ni kan få fysisk och andlig styrka. Ni har en dålig hälsa, men ni riskerar att tro, att ni befinner er i ett värre tillstånd än ni verkligen är. Ni har saknat kraften att vara uthålliga, därför att ni inte har värnat om

en tålmodig, optimistisk och tapper ande. Ni har gett efter för sjukdomar i stället för att resa er över dem. Frestelser kommer att angripa er från höger och vänster, men genom att tåligt hålla fast vid att göra goda gärningar, kan ni övervinna era karaktärsbrister. Jag blev visad att era fötter faktiskt höll på att bli fördärvade, men Gud övergav inte fullständigt någon av er. Hans oförlikneliga barmhärtighet, att ge er ytterligare ett tillfälle att bevisa er lojalitet mot Honom, kallar er till att vandra i stor ödmjukhet och till att vara vaksamma mot självet. Ni har skämt bort och unnat er själva så mycket, att ni nu måste arbeta i en motsatt riktning.

Du, bror F, har varit mycket självisk och detta har Gud sett som förkastligt. Du och din hustru har ständigt på nytt snavat över detta onda. Era krafter har stärkts mindre genom att ni tillfredsställt er själva och låtit självet styra. Ingen av er saknar förstånd och omdöme, men ni har gjort vad ni haft lust att göra i stället för att följa pliktens väg och har misslyckats med att pressa tillbaka era felaktiga karaktärsdrag och stärka er svaga moraliska kraft.

Bror F, av naturen av du en otålig, lättirriterad och krävande man där hemma. Efter en kort bekantskap visar du detta på nya platser. Du talar ofta på ett otåligt och befallande sätt. Allt detta måste du ångra. Du måste börja om från början. Gud har i Sin gränslösa nåd gett dig en andra chans. Din hustru har i sig själv mycket att kämpa mot och du bör vara uppmärksam på att du inte kastar henne på Satans grund. Irritation, ovänlig kritik och (342) starka uttalanden måste överges. Vilken tid har du satt för att vinna seger över din perversa vilja och bristerna i din karaktär? Med den framgång du gör nu, kan din prövningstid ta slut innan du har gjort avgjorda ansträngningar, som är nödvändiga för att du skall kunna segra över självet. Du kommer genom Guds försyn, att råka in i situationer där dina särdrag kommer att prövas och avslöjas om de inte används. Du varken ser eller erkänner konsekvensen av dina obetänksamma, ivriga, klagande och gnälliga ord.

Du och din hustru har ett nytt gyllene tillfälle att lida för Kristi skull. Om ni gör detta under klagan, kommer ni inte att få någon lön. Om ni är villiga, glada och har samma anda som Petrus efter hans avfall, kommer ni att vinna seger. Han bar med sig en känsla av sin fega förnekelse av Kristus under resten av sitt liv; och när han skulle lida sin martyrdöd för sin tro, stod detta förödmjukande faktum alltid inför honom och han bad att han inte skulle bli korsfäst på precis samma sätt som hans Herre led, eftersom han var rädd att det skulle vara en alltför stor ära efter hans avfall. Hans förfrågan var om han kunde bli korsfäst med huvudet nedåt. Vilken känsla hade inte Petrus för sin synd efter att ha förnekat sin Herre! Vilken omvändelse erfor han inte? Hans liv därefter var alltid ett liv i ånger och ödmjukhet.

Ni måste ha anledning att skälva, när ni ser Gud genom Hans lag. När Mose såg Guds Majestät på det sättet, utbrast han: "Jag är förskräckt och skälver." (Hebr. 12:21) Lagen dömde överträdaren till döden. Sedan presenterades det försonande offret för Mose. Kristi renande blod uppenbarades för att rena syndaren och hans fruktan sveptes bort, såsom morgondimma försvinner vid den

uppstigande solens strålar. Så såg han att det skulle bli för syndaren. Genomgripande ånger inför Gud och tro på vår Herre Jesus Kristus blir förlåten enligt Skriften, och Rättfärdighetens sol sprider Sina klara, helbrägdagörande strålar över honom och skingrar det tvivel och den fruktan som omtöcknar själen. Mose kom ned från berget där han samtalat med Gud, hans ansikte sken av himmelskt ljus som återspeglades till (343) folket. Han föreföll dem att vara som en ängel, direkt från härligheten. Den gudomliga klarheten var tydlig för dessa syndare; De undvek Mose och bad att den strålände härligheten skulle döljas för deras ögon så att den inte dräpte dem, om de kom för nära honom.

Mose hade bedrivit studier. Han var väl utbildad i all egyptiernas lärdom, men detta var inte den enda egenskap han behövde för att förberedas för sin uppgift. Han blev, genom Guds försyn, undervisad i att vara tålig och kunna behärska sina lidelser. I självförnekelsens och prövningarnas skola skulle han få en utbildning som skulle bli synnerligen betydelsefull för honom. Dessa prövningar skulle förbereda honom för att kunna visa en faderlig omsorg mot alla som behövde hjälp. Ingen kunskap, inga studier, ingen vältalighet kunde ersätta denna erfarenhet i prövningar för en, som skulle vaka över själar, som de som skall avlägga räkenskap. Genom att utföra en ödmjuk persons tjänst och glömma självet och intressera sig för den hjord som han fått i sin vård, blev han utrustad för den mest upphöjda kallelse som någon människa någonsin har fått, nämligen att vara herde på Herrens betesmark. De som fruktar Gud i världen måste vara förbundna med Honom. Kristus är den mest fullkomlige lärare, som världen någonsin har känt. Att få visdom och kunskap från Honom, var värdefullare för Mose än all egyptiernas lärdom.

Bror och Syster F, jag ber er enträget att ta er situation på allvar och komma till Gud genom Jesus Kristus. ”Bedra inte er själva, Gud bedrar man inte: det människan sår skall hon också skörda.” (Gal. 6:7) ”Den som använder sina talenter och tillgångar till självtillfredsställelse, för att tillfredsställa sina lägre lidelser, kommer att skörda fördärv. Denna skörd är säker. Hans tankar kommer att förlora sin känslighet och sin kraft. Hans förstånd kommer att omtöcknas och hans liv att förkortas. Gud kräver att ni skall göra ordentligare ansträngningar för att underordna och kontrollera självet. Jag blev visad att Gud och änglarna är beredda och väntar på att hjälpa er i denna viktiga uppgift. Om ni drar ut på tiden och förhalar det hela, kan det bli för sent. Er prövotid har förlängts, er karaktär formas nu. Snart kommer den, min kära bror och Syster, att vara formad för evigheten. Att utföra er uppgift till hälften kommer inte att hjälpa er (344) ett enda steg i riktning mot himlen. Brist på beslutsamhet övergår snart i en beslutsamhet i motsatt riktning. Många beslutar sig för att betjäna sig själv och Satan genom att inte göra några bestämda ansträngningar för att övervinna bristerna i sina karaktärsdrag. Medan många vårdar syndiga lustar och samtidigt förväntar sig att vinna seger över dessa någon gång, beslutar de sig för att gå förlorade. Bror och Syster F, ni måste i Jesu Kristi namn vinna seger just nu, på denna er dag. Gör inte upp några planer och studera inte för självet. Ni kan inte helt bli Herrens, samtidigt som ni i viss mån uppmuntrar själviskhet. En så stor kärlek som Förlossaren har visat er borde tas emot med stor

ödmjukhet och ständig glädje. För att bli lyckliga måste ni styra era tankar och ord. Detta kommer att kräva en mycket skicklig ansträngning från er sida. Trots detta måste detta göras, om ni skall vara Guds erkända barn. Förtrötts inte i era ansträngningar. Satan utkämpar en strid om era själar. Han måste göras besviken.

När du, bror F, först börjar arbeta på en plats, litar folk i allmänhet på dig, men efter en grundligare bekantskap blir dina karaktärsbrister så uppenbara, att många förlorar sin tillit till din gudsfruktan. På det sättet kastas en skugga över alla predikanter inom samfundet. En kort vistelse på en plats skulle inte skada ditt rykte. Även om du är involverad i ett allvarligt uppdrag och är pressad av motgång, är du så upptagen av det du håller på med, att du varken har tid eller tillfälle att tänka på eller reflektera över dig själv. Men när uppgiften är avslutad och du börjar tänka på självet, som du brukar göra, skämmer du bort dig själv. Du blir barnslig, skarp och blir på dåligt humör. Därigenom skadar ditt inflytande i hög grad Guds verk. Du visar samma sinnelag i församlingen och ditt inflytande i samfundet skadas mycket, vid några tillfällen så att det inte kan återställas. Du har ofta visat en barnslig stridbarhet, även medan du utför en tjänst för att omvända själars omvändelse till sanningen. De intryck, som detta har gjort på dem som har bevittnat dem, har varit förskräckliga. Nu måste en av två saker göras. Antingen måste du bli en helgad man hemma, i din familj och i församlingen, (345) som alltid är mild och tålig, eller också kan du inte vara i en församling. Annars kommer dina brister att bli alltför tydliga och den Förlossare, som du bekänner sig älska och tjäna, kommer att vanöras.

Moses tro förde honom till att se de saker, som är osynliga, som är eviga. Han lämnade de lysande lockelserna i livet vid hovet därför att synden fanns där. Han övergav de saker som verkade vara goda i det här livet, men som bara smickrade och ledde till fördärv och ödeläggelse. Det som verkligen var attraktivt, nämligen de eviga värdena, uppfattades som värdefulla för honom. De uppoffringar Mose gjorde, var i själva verket inga uppoffringar. För honom innebar det att gå från det nuvarande, skenbart och smickrande goda till det tillförlitligt, upphöjt och odödligt goda.

Mose uthärdade Kristi skam och betraktade tillrättavisning som en större rikedom än hela Egyptens rikedomar. Han litade på vad Gud hade sagt och lät sig inte påverkas till att avvika från sin integritet på grund av någon tillrättavisning från världen. Han vandrade på jorden som en Guds fria människa. Han hade Kristi kärlek i sin själ, som inte bara gjorde honom värdig, utan lade till människans värdighet glansen från de kristna nådegåvorna. Mose vandrade på en ojämn och farlig väg, men han hade blicken riktad mot de osynliga tingen och tvekade inte. Lönen var tilldragande för honom och det kan den också vara för oss. Han var förtrogen med Gud.

Nu ligger den uppgiften framför dig, att använda resten av ditt liv till att reformera och förbättra karaktären. Ett nytt liv tar nu sin början i den förnyade själen. Kristus är den inneboende Frälsaren. Det som kan uppfattas som hårt att överge måste överges. De dominerande och diktatoriska orden får inte uttalas, ty en dyrbar seger skall vinnas.

Verklig lycka skall bli resultatet av varje självförnekelse, varje korsfästelse av självet. Om en seger vinnas, blir det mycket lättare att vinna nästa. Hade Mose försummat de tillfällen och de privilegier som han hade fått som gåva från Gud, skulle han därmed ha gått miste om ljuset från himlen och skulle ha blivit en besviken stackars man. Synd kommer nerifrån och när någon ger efter för den, uppmuntras Satan i själen och tänds helvetets eld. Gud har inte gett oss Sin lag till ett hinder för själars frälsning, utan Han vill att alla (346) skall bli frälsta. Människan får ljus och tillfällen och om hon vill använda dem kommer hon att vinna seger. Du kan visa kraften i Guds nåd i ditt liv genom att segra. Satan försöker ställa upp sin tron i din själs tempel. När han härskar gör han sig själv hård och märks genom vredesutbrott, genom bittra ord som bedrövar och sårar, men eftersom ljuset inte har någon gemenskap med mörkret och Kristus inte har något gemensamt med Beliar, måste människan överlämna sig helt till den ene eller till den andre. Om hon ger efter för att tillfredsställa sig själv eller för girighet, bedrägeri, eller någon annan synd, uppmuntrar hon Satans principer i sin själ och stänger himlens dörr för sig själv. På grund av synd blev Satan utslängd från himlen och ingen människa som ger efter för och vårdar synd kan komma till himlen, för då skulle Satan på nytt kunna få fotfäste där.

Kristi ljus är i honom. Under de klara ljusstrålarna från Kristi ansikte förädlas denna människa och når framgång. Hon har himmelens frid i sin själ. Många ger lidelserna, girigheten, själviskheten och bedrägeriet fria tyglar och ursäktar sig hela tiden och lägger skulden på de omständigheter, som förde problemen in i hennes liv. Detta har varit fallet för dig. Gud tillät dina omständigheter att finnas för att utveckla din karaktär. Men du kunde ha format dina omständigheter, för genom att stå emot eller visa uthållighet i frestelser, styrs omständigheterna av viljans makt i Jesu namn. Den övervinns på samma sätt som Kristus övervann den. ”Detta är den seger, som har besegrat världen: vår tro.”

Bror F, Gud är nådig mot dig. Ditt liv har varit ett misstag. Inget är så som det kunde och borde ha varit. Där har inte varit en äkta manlighet, en sann framgång och rena känslor. Du har inte haft någon riktig självrespekt och därför har du inte respekterat andra ordentligt. Du har inte lovprisat Kristus och Hans nåds kraft. Du har behövt vägledning hela vägen genom livet. Samma (347) ytlighet och vankelmod, samma obetänksamhet och brist på självkontroll, samma självupptagenhet och brist på tålmod, som sågs i ditt uppförande under en tidig period av ditt liv, utvecklas nu på ett markant sätt, efter att du har passerat ditt livs höjdpunkt. Så hade det inte behövt vara, om du hade lagt bort barnsliga känslor och ett barnsligt temperament och iklätt dig mannens fasthet. Du har helt och hållet gynnat dig själv till din egen skada. Dina plågor och svagheter har blivit större. Du ser på dem och beklagar dig över dem, men vänder inte din blick mot Jesus. Tänk på hur lite du lider och hur lite du får utstå, jämfört med Kristi lidanden, och Han var syndfri - den Rättfärdige lider för den orättfärdige.

Ett gott träd kommer inte att ge dålig frukt. Goda samtal kommer att bli resultatet av ett gott samvete, lika säkert som goda frukter kommer från ett gott träd. Om en man är

ovänlig och grov i sin familj och mot andra som han har kontakt med, behöver ingen fråga hurdan han kommer att vara i församlingen. Han kommer att visa samma griniga sinnelag och temperament som han har visat hemma. Ingen kan ha Kristi ande och sinnelag utan att det går bättre i alla livets förhållanden och uppgifter. Knotande, klagan och irriterad åtra är inte frukten av goda principer. Du kommer att behöva vara omedelbar i bön, eftersom du inte har stärkt de höga, ädla och moraliska dragen i din karaktär. Detta måste du göra nu. Uppgiften kommer att vara svår, men den är verkligen viktig.

När du var i Texas var du hopplös och kände dig sviken av Gud och människor, men när du nu börjar om på nytt, så låt reformarbetet bli grundligt. Låt din ånger bli sådan att du inte behöver ångra den. Dina bästa dagar, när det gäller hälsa och livskraft, har du bakom dig, men med ordentliga vanor, ett glatt sinne och ett tydligt samvete beträffande ditt nuvarande uppförande, kan du vända ditt nederlag till seger. Du har ingen tid att förlora. Din hustru kan hjälpa dig i alla dina strävanden på skördefältet. Om hon har helgats genom sanningen, kan hon bli till välsignelse för dig och för (348) Guds verk genom att tala med andra och vara social.

Många vacklar och faller därför att de har ett trotsigt temperament. Alexander och Caesar tyckte att det var mycket lättare att besegra och härskas över ett rike än att övervinna och behärska sig själva. Efter att ha besegrat nationer, föll de s.k. stora männen, en av dem genom att ge efter för aptiten, ett offer för omåttlighet, den andre för inbilskhet och vanvettiga ambitioner.

Gud kallar er att överge stolthet och halsstarrighet och låta Hans frid råda i era hjärtan. En ödmjuk och stilla ande måste vårdas. Ta Kristi saktmod med er i allt vad ni gör. Ett upprört temperament och en skärande kritik kommer inte att påverka folk eller vinna deras förståelse. Om vi har sanningen, har vi råd att vara lugna och inte upprörda. Vårt språk bör vara anspråkslöst och ädelt. Den anda du har värnat om inom dig, har satt spår i ditt ansikte. Då Kristus tagit plats på tronen i själens tempel, kommer Han att suddas ut det griniga, sura och olyckliga utseendet. Lika väl som en sky av vittnen, som iakttar en människa, kommer att återspegla Kristi bild, kommer hon att märka att hon är omgiven av en behaglig atmosfär. Världen kommer att se att hon står lika oberörd mitt i missförhållandena och i skällsordens stormar, som den höga cedern. Denna människa är en av Guds hjältar. Han har övervunnit sig själv.

”De flesta av livets besvärligheter, dess dagliga tärande bekymmer, hjärtesorger och irritation, är resultatet av ett okontrollerat temperament. Harmonin i hemmiljön bryts ofta av överilade ord och ett grovt språk. Hur mycket bättre vore det inte om detta aldrig blev sagt. Ett förnöjsamt leende, ett stilla accepterande som uttalats i en ödmjuk anda, skulle vara en förmildrande, tröstande och välsignande kraft. Självkontroll är det bästa att styra i världen. Genom att ta på sig den ödmjuka och stilla andens smycke, skulle man bli besparad nittionio svårigheter av hundra. Många ursäktar sina överilade ord och sitt häftiga temperament med att säga: ”Jag är känslig. Jag har ett eldigt temperament.” Detta kommer aldrig att läka den

skada som överilade och häftiga ord har åstadkommit. Några är av naturen häftigare än andra, men denna anda kan aldrig överensstämma med Guds Ande. Den naturliga människan måste dö och den nya människan, (349) Jesus Kristus, tar själen i besittning, så att Jesu efterföljare sanningsenligt kan säga: ”Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever inte längre jag utan Kristus lever i mig.” (Gal. 2:20)

Det är svårt att övervinna självet. Mänskligt fördärv i alla former är inte lätt att inordna under Kristi Ande. Men alla bör få detta faktum inpräntat, att om denna seger inte vinnas genom Kristus, finns det inget hopp för dem. Segern kan vinnas, för inget är omöjligt med Gud. Genom Hans hjälpande nåd kan allt dåligt humör och allt mänskligt fördärv övervinnas. Varje kristen måste lära av Kristus. ”När han blev smädad, smädade han inte igen.”

Den uppgift som ligger framför dig är ingen lätt sak, ingen barnlek. Du har misslyckats med att göra framsteg mot fullkomlighet, men nu kan du börja om från början. Du kan genom ditt liv visa vad Guds kraft och nåd kan åstadkomma genom att förvandla den naturliga människan till en andlig människa i Kristus Jesus. Du kan i Kristi namn vinna seger, om du med beslutsamhet vill ta itu med uppgiften.

Det är ett allvarligt uttalande jag vill skriva in i era hjärtan: När personer har gett efter för Satans bedrägeri och därmed har satt sig själva på hans grund, kommer de, om de vill finna vägen tillbaka från hans snaror till sig själva genom Guds nåd, att komma i nära förbindelse med Honom, dagligen korsfästa självet och bli fullständigt förvandlade, för att vinna seger och få evigt liv. Ni gick båda långt bort från Gud. Ni har dragit stor skam över Hans verk. Nu måste ni vara ytterst nitiska och allvarligt övervinna varje brist i er karaktär och föra ett liv i förödmjukelse och förtröstansfull vädjande bön, i tro be till Gud för Kristi skull, om att utradera det förflutna, så att den onda säd som ni har sått inte breder ut sig och samlas in som vrede på vredens dag.

Att nu fortsätta på samma väg, i en grinig anda genom vilken du tycker synd om dig själv och på ett barnsligt sätt talar om hur skröplig du är och dröjer kvar på den mörka sidan, kommer du att bli svag och andefattig. Det var genom detta sätt att reagera som du så lätt blev föremål för Satans påfund. Om du på nytt börjar gå samma väg, som du gick när dina fötter började (350) glida, kommer din situation att bli hopplös. Om du tar avstånd från dina synder genom ånger och undgår de fruktansvärda konsekvenserna genom att fly till en Frälsares medling och allvarligt ber Gud om Hans Ande, så att du kan vägledas, undervisas och få nya krafter, då kan du skörda evigt liv. Försumma inte att gemensamt och ödmjukt och i tro kasta era själar på Kristi förtjänster. .

Ärlighet i affärer

Bror G: I min senaste vision blev din situation visad för mig. Jag såg att du älskar den sanning som du bekänner dig till, men du är inte helgad genom den. Din hängivenhet har splittrats mellan tjänst åt Gud och åt mammon. Denna splittring av din hängivenhet står som en barriär i vägen för att du skall kunna bli en missionär för Gud. Även om du bekänner dig tjäna Guds verk, har själviskhet ödelagt ditt arbete och kraftigt skadat ditt inflytande. Gud kunde inte samarbeta med dig, eftersom ditt hjärta inte riktigt var hos Honom.

Efter vad det sägs, har du varit djupt intresserad av sanningen, men när det gäller att visa din tro genom gärningar, har det saknats mycket. Du har inte framställt vår tro på rätt sätt. Du har skadat Guds verk genom din uppenbara kärlek till förtjänst och fördelar. Din kärlek till affärer och gräl har inte varit till ditt bästa och inte heller för deras andliga hälsa, som du kommer i kontakt med. Du är en skarp man i affärer och luras ofta. Du har en särskild urskillningsförmåga för att få ut det bästa av en affär och går mer efter ditt eget bästa än efter andras. Om någon skulle lura sig själv och du kunde vinna på det, skulle du låta honom göra det. Då följer du inte den gyllene regeln, att göra så mot andra som du vill att andra skall göra mot dig.

Samtidigt som du engagerar dig i missionsarbete, visar du din intriganta lust när det gäller att köpa och sälja. Detta är en dålig kombination. Antingen är du det ena eller också det andra. ”Om det är HERREN som är Gud, så följ honom. (351) Men om det är Baal, så följ honom.” (1 Kon. 18: 21) Gud kommer inte att acceptera din insats när det gäller traktater och missionsarbete, samtidigt som du är intrigant för att skaffa dig själv fördelar. Du riskerar att uppfatta din egen vinning som gudsfruktan. Frestaren kommer att presentera smickrande lockelser, som fascinerar dig och lockar dig att ge efter för intrigspel som kommer att döda din andlighet.

Världen, änglarna och människor ser på dig som en bedragare, som en människa som värnar om sina egna intressen och tillförsäkrar sig själv fördelar utan att noggrant och samvetsgrant se till deras intressen som han har med att göra. I ditt affärliv finns det en huvudström av oärlighet, som förorenar själen och minskar den religiösa erfarenheten och tillväxt i nåden. Du vakar med skarpa affärsögon efter den bästa chansen till en god affär. Denna lust att manipulera har blivit din andra natur och du inser inte och lägger inte märke till det onda i att uppmuntra detta

Det är helt i sin ordning med sådana affärer som du renhårigt och ärligt kan engagera dig i och som skulle kunna bli till fördel för andra lika väl som för dig själv, men Herren skulle ha accepterat din tjänst och använt dina krafter och din skärpta urskillningsförmåga till att vinna själar med, om du hade helgats genom sanningen. Ögonens begär när det gäller att vinna fördelar har fört krig mot Anden. Åratals vanor och uppfostran har satt sin vanprydande prägel på din karaktär och har diskvalificerat dig för Guds verk. Du har en ständig längtan efter att bedriva handel. Om du var helgad till Guds tjänst, skulle

detta göra dig till en allvarligt menande och uthållig arbetare för Mästaren, men eftersom du har missbrukat den, har den satt din egen själ i fara och också andra riskerar att gå förlorade på grund av ditt inflytande.

Tidvis protesterar förnuftet och samvetet och du känner dig tillrättavissad på grund av din livsstil. Din själ längtar efter helighet och himlens vishet. Världens larm verkar fränstötande på dig och du lägger den åt sidan och värnar om Guds Ande. Så kommer din världsliga läggning tillbaka och tar ledningen över (352) allt. Du kommer med säkerhet att möta Satans angrepp och du borde förbereda dig för dem genom att göra ett bestämt motstånd mot din läggning.

Även om aposteln Paulus stängdes in bakom fängelsemurar som stank på grund av fuktighet och han själv led av sjukdomar, hyste han en stark önskan om att få träffa Timoteus, hans son i evangeliet, och få ge honom sin sista förmaning. Han hade inte något hopp om att bli befriad från sin trældom, förrän hans liv nådde sitt slut. Den onde Neros hjärta var alltigenom sataniskt och ett ord eller en nick från honom, kunde förkorta apostelns liv. Paulus bad enträget att Timoteus skulle komma omedelbart, men var ända rädd att han inte skulle komma tillräckligt snabbt för att få ta emot det sista vittnesbördet från hans läppar. Därför upprepade han de ord han ville säga till Timoteus till en av sina medarbetare, som hade fått lov att vara hans följeslagare i bojer. Denne trofaste ledsagare skrev Pauli sista förmaning. En liten del av det citerar vi här:

”Men de, som vill bli rika, de råkar ut för frestelser och snaror och många oförnuftiga och skadliga begär, som störtar många människor i fördärv och undergång. Ty kärlek till pengar är en rot till allt ont. I sitt begär efter pengar har somliga kommit bort från tron och vållat sig själva mycket lidande. Men du, gudsman, håll dig borta från sådant! Sträva efter rättfärdighet, gudsfruktan, tro, kärlek, uthållighet och ödmjukhet. Kämpa trons goda kamp, sök att vinna det eviga livet, som du blev kallad till och som du bekände dig till genom att införa många vittnen avlägga den goda bekännelsen.” ”Uppmana dem som är rika i den här världen att inte vara högmodiga eller sätta sitt hopp till något så osäkert som rikedom, utan till Gud som rikligt ger oss allt till att njuta av. Uppmana dem till att göra gott, att vara rika på goda gärningar, att vara generösa och dela med sig och samla åt sig en skatt som är en god grund för den kommande tidsåldern, så att de vinner det eviga livet.” ”Och det som du har hört av mig inför många vittnen skall du anförtro åt pålitliga människor, som i sin tur skall bli utrustade att undervisa andra. Lid också du som en god Kristi Jesu soldat. Ingen soldat är upptagen av bekymmer (353) för sin försörjning. Han vill stå i hans tjänst som har värvat honom. Och den som tävlar blir inte krönt med segerkransen om han inte följer reglerna.” En människa kan vara girig och ändå ursäktas sig genom att säga att han arbetar för Guds verk, men han får ingen lön, för Gud vill inte ha pengar, som har erhållits genom bedrägeri eller genom något som liknar oärlighet. (1 Tim 6:9- 12, 17- 19, 2 Tim. 2:2- 5)

Paulus framhåller ytterligare för Timoteus: ”Gör allt du kan för att snart komma till mig. Ty av kärlek till världen

har Demas övergett mig och rest till Tessalonika.” (2 Tim. 4:9- 10) Dessa ord, som Paulus dikterade strax före sin död, skrevs ned av Lukas.

(Att namnet Markus ersattes med namnet Lukas i den första utgåvan, var ett tryckfel och är inte hämtat från manuskriptet. Några andra liknande fel har upptäckts och rättats i denna utgåva.)

I sin undervisning till lärjungarna sade Kristus: "Jag är det sanna vinträdet, och min Fader är vingårdsmanen. Var gren i mig, som icke bär frukt, den tar han bort; och var och en som bär frukt, den rensar han, för att den skall bära mer frukt." (Joh. 15: 1, 2.) Den som är förenad med Kristus och delaktig av vinträdets sav och näring, kommer också att göra Kristi gärningar. Kristi kärlek måste finnas i honom, ty annars kan han inte vara inympad i vinträdet. Att älska Gud över allting och sin nästa lika mycket som sig själv, är grunden för en sann religion.

Kristus frågar varje människa som bekänner hans namn: "Älskar du mig?" Om du älskar Jesus kan du inte annat än älska de människor för vilka han dog. Det är inte alltid som en människa har ett behagligt yttre, ty hon kan vara bristfällig i många avseenden. Men om hon är rättfram och ärlig, kommer hon att vinna andras förtroende. Den sanningskärlek hon visar och den grad av förtroende och tillit som människor kan visa henne tar bort och överskyler de ifrågasatta dragen i hennes utseende. Tillförlitlighet i din gärning och uppgift, villighet till att förneka dig själv för andras nytta, för med sig sinnesfrid och Guds ynnest.

(354) De som troget vandrar i deras självupppoffrande och självförnekande Återlösares fotspår, återspeglar Kristi sinne i sina liv. Kristi renhet och kärlek kommer att lysa fram i deras dagliga liv och karaktär, medan ödmjukhet och sanning leder dem på deras väg. Varje fruktbarande gren beskärs för att den skall bära mera frukt. Även fruktbara grenar kan ha för stort lövverk och se ut att vara vad de i verkligheten inte är. Kristi efterföljare kan göra en del arbete för sin Mästare och ändå inte utträtta hälften så mycket som de skulle kunna göra. Det är då han beskär dem, därför att världslighet, eftergift för jaget och stolthet skjuter fram i deras liv. Trädgårdsmästaren klipper bort överflödiga skott från vinstocken, sådana som griper efter jordisk smuts, och på så sätt bär den mer frukt. Dessa hindrande orsaker tas bort och de överflödiga grenarna skärs av för att ge plats för de läkande strålarna från Rättfärdighetens sol.

Guds avsikt genom Kristus är att falla människor skulle få en andra prövotid. Många missförstår orsaken till att de har skapats. Det var för att kunna vara till välsignelse för människor och Gud till ära i stället för att glädja och förhålliga sig själva. Gud beskär ständigt Sitt folk genom att ta bort överflödiga, skuggande grenar, så att de kan bära frukt till Hans ära och inte enbart bära löv. Gud tillåter sorg, besvikelse och bekymmer att drabba oss, så att dominerande och dåliga karaktärsdrag försvagas och de bättre dragen får möjlighet att utvecklas. Avgudar måste kastas bort, samvetet bli känsligare, hjärtats tankar måste bli mera andliga och hela karaktärsutvecklingen måste bli mera symmetrisk. De som verkligen längtar efter att förhålliga Gud kommer att vara tacksamma för att Gud visar dem på varje avgud och varje synd, så att de kan se

detta onda och skaffa bort det, men det delade hjärtat kommer att begära eftergifter hellre än självförnekelse.

Den till synes torra gren som inympas i vinträdet, blir en del av det. Fiber förenas med fiber och ådra med ådra när grenen fästs vid vinträdet tills den får del av moderstockens liv och näring. Den inympade grenen knoppas, blommor och producerar frukt. Den själ som var död i överträdelser och synder, måste (355) erfara en liknande process för att den skall bli försonad med Gud och bli delaktig av Kristi liv och glädje. På samma sätt som grenen tar emot liv när den förenas med vinträdet, så kommer syndaren att bli delaktig av Kristi natur när han förenas med Honom. Dödliga människor förenas med den odödlige Guden. När vi på så sätt förenas med Kristus förblir också Hans Ord i oss och vi påverkas inte längre av tillfälliga känslor, utan av en levande, förblivande princip. Kristi ord måste bli föremål för vår meditation, älskas och inneslutas i hjärtat. De borde inte upprepas såsom en papegoja upprepar vad hon lärt, utan att finna någon plats i minnet och utan att ha något inflytande på hjärta och sinne.

På samma sätt som grenen måste förbli i vinträdet för att få del av den livgivande saven som gör att den grönskar, så måste de som älskar Gud och lever efter Hans ord, förbli i Hans kärlek. Utan Kristus kan vi inte besegra den minsta frestelse. Många behöver Kristi Ande och Hans kraft för att upplysa sitt förstånd, lika mycket som den blinde Bartimeus behövde den för att få sin syn. "Såsom grenen icke kan bära frukt av sig själv, utan allenast om den förblir i vinträdet, så kan Ni det inte heller, om Ni inte förblir i mig." (Joh. 15:4.) Alla som verkligen är i Kristus upplever kraften av denna förening. Fadern godtar dem i den älskade Sonen, och de blir föremål för Hans ivriga, ömma och kärleksfulla omsorg. Denna förening med Kristus kommer att resultera i hjärtats rening och i ett förtänksamt löv och en karaktär utan brist. Frukten på det kristna trädet är "kärlek, glädje, frid, tålmod, mildhet, godhet, trofasthet, saktmod, återhållsamhet". (Gal. 5:22, 23.)

Min bror du behöver en nära kontakt med Gud. Du har karaktärsdrag som du är ansvarig för. Dina krafter har använts på fel sätt. Gud kan inte acceptera ditt uppförande. Din standard är som den världsliges och inte den som Kristus har gett oss i Sitt liv. Du har sett genom världens ögon och dömt enligt dess oheliga bedömning. Din själ måste renas från världens smittsamma inflytande. Du har upprepade gånger avvikit från fullständig renhet, på grund av att det, som du inbillade dig själv vara en vinning, var en verklig förlust. Varje bedrägeri i (356) dina handlingar kommer att göra din lön i himlen mindre, om du kommer att vinna detta hem. Varje människa kommer att få sin lön efter hurdana hennes gärningar har varit.

Du har ingen tid att förlora, utan borde göra ihärdiga ansträngningar för att övervinna dina markanta karaktärsdrag, som stänger dörrarna till härligheten för dig om du ger efter för dem. Du har inte råd att gå miste om himlen. Du behöver nu göra en avgjord förändring i dina ord och handlingar, för att kunna övervinna ditt habegär och vända dina tankar in i den helgade sanningens kanal. Kort sagt, du behöver förvandlas. Då kommer Gud att acceptera din tjänst i Hans verk. Du bör vara en människa

med en så odelad sannfärdighet att kärlek till vinning inte kommer att förföra dig och att ingen frestelse kommer att övervinna dig. Herren kräver av alla, som bekänner Hans namn, en stark tillgivenhet till sanningen. Detta kommer att vara som salt som inte har mist sin sälta, liksom ljus mitt i världens moraliska mörker och bedrägeri.

"Ni är världens ljus", sade Kristus. De, som är uppriktigt förenade med Gud, kommer att ha en frälsande kraft i församlingen och även i världen genom att återspegla himlens ljus, eftersom doften av goda gärningar och äkta gärningar kommer att ge dem ett gott rykte också bland dem, som inte delar vår tro. De som fruktar Gud kommer att respektera och ära en sådan karaktär. Också fiender till vår tro kommer, då de lägger märke till Kristi ande och liv i dagliga gärningar, att ära Gud, som är källan till deras kraft och ära.

Du, min bror, borde ha varit sant omvänd till sanningen och helt överlämnad till Guds verk för årtal sedan. Dyrbara år, som borde ha varit rika på erfarenheter i Guds verk och i praktisk tjänst för Hans verk, har gått förlorade. Där du nu skulle kunna undervisa andra, har du själv försummat att komma fram till hel kunskap om sanningen. Du borde nu ha en erfarenhetsmässig kunskap om sanningen och vara utrustad till att bära fram varningsbudskapet till världen. Dina tjänster har nästan gått helt förlorade för Guds verk, eftersom ditt sinne är splittrat. Du har planerat och smitt ränker, köpt och sålt, tjänat vid borden.

(357) Världens mögel har omtöcknat din uppfattningsförmåga och förvrängt ditt förstånd, så att dina svaga ansträngningar inte har varit sådana offer till Gud som Han har kunnat acceptera. Om du hade gjort dig fri från din spekulativa läggning och arbetat i motsatt riktning, skulle du ha berikats med gudomlig kunskap och skulle ha vunnit andliga fördelar, i stället för att förlora andlig kraft och göra din religiösa erfarenhet mindre.

Gemenskap med Fadern och Hans Son, Jesus Kristus, betyder en förädling, en upphöjelse. Det innebär att bli delaktig i ousägliga glädjeämnen och en fullhet av härlighet. Mat, kläder, position i livet och rikedom kan ha sitt värde, men detta att vara förenad med Gud och ha del i Hans gudomliga natur är så värdefullt, att värdet inte kan uppskattas högt nog. Våra liv måste vara fördolda med Kristus i Gud och även om det ännu inte har uppenbarats vad vi skall bli, så vet vi "att när han uppenbaras, kommer vi att bli lik honom, ty då få vi se honom sådan som han är." (1 Joh. 2:2) Den kristna karaktärens furstliga värdighet kommer att lysa som Solen och ljusstrålarna från Kristi åsyn kommer att återspeglas av dem, som har renat sig själva, liksom Han är ren. Detta privilegium att få bli Guds barn kan köpas billigt, nämligen genom att offra allt, vad vi har, även om det är livet självt som måste offras.

Min käre bror, du borde föresätta dig att bli en människa efter Guds eget hjärta. Vad andra än vågar göra eller säga, som inte är helt enligt den kristna normen, är inte någon ursäkt för dig. Du skall stå inför hela jordens Domare, och där skall du inte svara för någon annan utan bara för dig själv. Vi har var och en ett eget ansvar. Ingen annan människas karaktärsbrist kan vara den minsta ursäkt för

vår skuld, för Kristus har genom Sin karaktär gett oss ett fullkomligt mönster, ett felfritt liv.

De mest hårdnackade angreppen från vår själs fiende utövas mot den sanning, som vi bekänner oss till. Varje avvikelse från det rätta återspeglar en vanära på den. Vår största fara är att våra tankar leds bort från Kristus. Jesu namn har kraft att driva Satans frestelser tillbaka och lyfta fram en norm för oss, som är emot Honom. Så länge själen vilar med orubblig (358) tillit till försoningens kraft, kommer den att hålla fast vid principerna som en klippa och alla Satans och hans änglars krafter kan inte styra den bort från dess integritet. Sanningen som den är i Jesus är en mur av eld omkring den själ, som klänger sig till Honom. Frestelser kommer att välla in över oss, för genom dem prövas vi under vår prövningstid på jorden. Detta är Guds prövning, en uppenbarelse av våra egna hjärtan. Det är inte någon synd att bli frestad, utan synd kommer in när någon ger efter för frestelsen.

Om dina förmågor och din duglighet användes lika mycket till att vinna själar och till att utbreda sanningen bland dem som befinner sig i mörker, som till att vinna jordiska ägodelar, skulle du ha många stjärnor i din glädjes krona i himmelens härlighet. Det är endast få som är lika trofasta i Guds tjänst, som de som tjänar sina egna timliga saker. En bestämd avsikt är säker på att nå det önskade resultatet. Många känner inte att det är lika nödvändigt att vara omdömesgill, passande och skicklig i Guds verk, som det är i deras egna timliga saker. Deras hjärta och sinne som bekänner sig tro på sanningen, borde upphöjas, renas, förädlas och andliggöras. Arbetet med att uppfostra sinnet för detta stora och betydelsefulla verk, försummas fruktansvärt. Guds verk utförs likgiltigt, lättjefullt och på ett vårdslöst sätt, därför att det så ofta överlämnas till känslornas nyck än till helgade principer och heliga avsikter.

Det finns ett mycket stort behov av utbildning, så att män och kvinnor, som känner Guds vilja, ska få lära sig hur de ska bli framgångsrika arbetare i Hans verk. De borde vara förfinade människor med gott förstånd. De skulle inte ha den bedrägliga yttre glansen och inte vara tillgjorda och förkonstlade som de världsliga, utan de skulle ha ett utsökt sätt och en hövlighet som är en doft från himlen. Varje kristen, som är delaktig av gudomlig natur, har dessa egenskaper. Att det saknas sann värdighet och kristen förfining bland dem som i vår tid håller sabbaten vittnar mot oss som ett folk och gör den sanning som vi bekänner oss till osmaklig. Arbetet med att fostra fram tänkesätt och uppträdande får fortsätta tills det når sin (359) fullkomning. Om de, som bekänner att de tror på sanningen, inte tar vara på sina förmåner och tillfällen att växa upp till mogna män och kvinnor i Jesus Kristus, kommer de varken att ära sanningens sak eller att ära Kristus.

Om du, min bror, hade studerat de Heliga Skrifterna lika troget som du har sört för jordisk vinning, skulle du nu varit en kunnig man i Guds ord och i stånd till att också undervisa andra. Det är ditt eget fel att du inte är kvalificerad till att lära andra sanningen. Du har inte vårdat de förmågor som skall göra dig till en klok, framgångsrik, andlig tjänare åt din Mästare. Karaktärsdrag som habegär

och skarpsinne när det gäller världsliga saker har använts i så hög grad, att dina tankar har utvecklats till att köpa, sälja och få ut det bästa av dina affärer. I stället för att bland dina bröder och systrar och vänner göra dig känd som en man som verkligen har en ädel karaktär, som höjer dig över alla småaktighet och allt habegär, gör du dem rädda för dig. Din religiösa tro har använts till att tillförsäkra dig dina bröders tilltro till att du kan utöva ditt skarpa tillvägagångssätt och skaffa dig förtjänst. Detta har du gjort så mycket att det är blivit nästan naturligt och du ser inte hur ditt uppförande ser ut för andra. Sann gudsfrukten måste markera hela ditt framtida liv och ditt tillvägagångssätt, om du vill motverka det inflytande du har utövat för att skingra från Kristus och sanningen.

Ditt förhållande till Gud och medmänniskor kräver en förändring i ditt liv. I bergspredikan var världens Förlössares förmaning följande: ”Därför, allt vad ni vill att människorna skall göra er, det skall ni också göra dem. Detta är lagen och profeterna.” Dessa ord är ytterst värdefulla för oss, en gyllene regel som har getts oss, med vilken vi kan mäta vårt uppförande. Detta är den sanna regeln för ärlighet. Dessa ord omfattar oerhört mycket. Vi åläggs här att behandla vår nästa som vi skulle önska att de skall behandla oss, om vi var i deras ställe.

Plano, Texas, den 24 nov. 1878

Religion i det dagliga livet

Bror H: Jag blev visad att du verkligen älskar sanningen, men att du inte är helgad genom den. Du har en stor uppgift framför dig att utföra. ”Och var och en som har detta hopp till honom renar sig, liksom han är ren.” (1 Joh. 3:3) Du har en uppgift att utföra och du har ingen tid att förspilla. Jag blev visad att ditt liv har varit stormigt. Du har inte riktigt varit dig själv, utan har gjort stora misstag och dina motiv har felbedömts. Men dina besvikelser och ekonomiska förluster, har genom Guds försyn blivit till ditt bästa.

Det har varit svårt för dig att märka, att din himmelske Fader fortfarande är din vänlige Vägörare. Dina problem och svårigheter har haft en tendens till att göra dig modlös och du har märkt att döden var att föredra framför livet. Men vid en viss tidpunkt kunde dina ögon ha öppnats och du kunde ha sett Guds änglar försöka rädda dig från dig själv. Guds änglar förde dig till en plats där du kunde ta emot sanningen och satte dina fötter på en grund, som skulle bli fastare än de eviga höjderna. Här såg du ljuset och värnade om det. Ny tro och nytt liv sprang fram på din väg. Gud förenade dig i Sin försyn med Sitt verk i verksamheten på Pacific Press. Han har arbetat för dig och du borde kunnat se Hans ledande hand. Sorg har blivit din del; men du har själv dragit mycket av den över dig, därför att du saknar självkontroll. Du har haft ett häftigt humör, som du måste övervinna. I ditt liv har du befunnit dig i fara, antingen genom att ge efter för självsäkerhet eller genom att helt förkasta dig själv och förtvivla. Ett ständigt beroende av Guds ord och försyn, kommer att utrusta dig till att använda dina krafter helt och hållet för din

Förlossare, som har kallat dig och säga: ”Följ mig.” Du borde helt underordna dig Guds vilja, och försöka att allvarligt och ödmjukt lära känna Hans vägar och (361) följa Hans Andes ledning. Du får inte stödja dig mot din egen förståelse. Du bör känna djup misstro till din egen visdom och påstådda klokhet. Din situation kräver denna försiktighet. Det är osäkert för människan att lita på sitt eget omdöme. I bästa fall har han begränsade förmågor och många har från födelsen fått både starka och svaga karaktärspunkter, som är uppenbara brister. Dessa särdrag färgar hela livet.

Den visdom som Gud ger kommer att leda människan till självrannsakan. Sanningen kommer att överbevisa dem om deras misstag och faktiska fel. Hjärtat måste öppnas för att kunna inse, lägga märke till och erkänna dessa fel och då måste var och en allvarligt engagera sig för att med Jesu hjälp kunna övervinna dem. Kunskapen från världens visa, är - oavsett hur flitiga de kan vara för att få den, - i sista hand begränsad och förhållandevis liten. Men få förstår Guds vägar och gärningar i Hans försyns mysterier. De går några få steg framåt och sedan kan de inte nå botten eller stranden. Det är ytliga tänkare som anser sig själva för kloka. Människor av solitt värde, med stora färdigheter, är de som snabbast medger svagheten i sin egen förståelse. Gud vill att var och en, som påstår sig vara Hans lärjunge, skall vara elev, dvs. vara mer villig att lära sig än att undervisa.

Hur många människor i den här världens tidsålder, misslyckas inte med att gå tillräckligt på djupet. De skummar bara på ytan. De vill inte tänka tillräckligt djupt för att se problemen och brottas med dem. De vill inte genom eftertänksamma studier under bön och med tillräcklig varsamhet och med intresse, undersöka varje viktigt ämne som dyker upp för dem, så att de kan se problemets verkliga kärna. De talar om saker, som de inte har övervägt ordentligt. Ofta har personer med intellekt och kunskap egna åsikter, som behöver möta ett bestämt motstånd. Annars kommer de som har mindre mental styrka att ledas vilse. Genom den mentala förutfattade meningens formas vanor och seder och känslor och önsknings har ett större eller mindre inflytande. Ibland gör man dagligen saker och ting och fortsätter att göra dem, (362) därför att det har blivit en vana och inte därför att vår omdömesförmåga kräver det. I dessa fall är det känslorna som styr snarare än omdömet.

Om vi kunde förstå vår egen svaghet och se de tvära och sluga drag i vår karaktär som måste hållas tillbaka, skulle vi inse att vi måste göra så mycket för oss själva, att vi skulle ödmjuka våra hjärtan under Guds mäktiga hand. När vi överlämnar våra hjälplösa själar på Kristus, bör vi fylla ut vår brist på kunskap med Hans visdom, vår svaghet med Hans styrka, vår skröplighet med Hans uthålliga makt. Förenade med Gud, skulle vi då verkligen vara världens ljus.

Käre bror, Gud älskar dig och visar stort tålmod mot dig, trots dina många misstag och fel. Borde du inte vara vänligare, fördragsammare, tåligare och mer förlåtande mot dina barn, med tanke på den ömma, medkännande kärlek, som Gud visat mot dig? Din hårdhet och stränghet sluter deras hjärtan för dig. Du kan inte ge dem lektioner i

tålmod, fördragsamhet, tålmod och mildhet, när du är befallande och möter dem med ett häftigt humör. Deras karaktärsdrag har präglats av det som deras föräldrar har gett dem. Om du vill råda och leda dem och vill få dem att vända sig bort från en felaktig väg, kan detta inte ske genom hårdhet och sådant som för dem ser ut som tyranni. Om du i gudsfruktan kan råda dem, med all den omsorg och ömma kärlek som en far bör visa mot ett felande barn, då har du demonstrerat för dem att det finns en kraft i sanningen, som förvandlar dem som får den. När dina barn inte lyder dina idéer, visar du inte sorg över deras fel och ber inte allvarligt med dem och för dem. I stället tar du din tillflykt till våldsamma utbrott och behandlar dem på ett sätt som inte är till någon nytta för dem. I stället kommer detta att vända deras tillgivenhet bort från dig och till sist kommer det att skilja dem från dig.

Din yngste son är trotsig. Han handlar inte rätt. Hans hjärta befinner sig i uppror mot Gud och sanningen. Han har påverkats av inflytanden, som endast gör honom grov, rå och ovänlig. Han är en prövning för dig och om han inte blir omvänd, kommer han att vara en stor belastning för ditt tålmod. Men hårdhet och (363) överlägsen stränghet kommer inte att göra honom bättre. Du måste försöka göra vad du kan för honom genom Kristi Ande, inte i din egen anda, inte under vrede. Du måste behärska dig själv när du leder dina barn. Du måste komma ihåg att Rättfärdigheten har en tvillingsyster: Barmhärtigheten. När du vill utöva rättfärdighet, så visa barmhärtighet, ömhet och kärlek. Då kommer du inte att arbeta förgäves.

Din son har en trotsig vilja och han behöver en mycket förståndig uppfostran. Tänk på under vilka omständigheter dina barn har vuxit upp, hur ogynnsamma dessa varit för att dana en god karaktär. De behöver medkänsla och kärlek. Den yngste är nu inne i den mest kritiska perioden av sitt liv. Förståndet börjar nu att ta form, tillgivenheten håller på att få sin prägel. Hela denne unge mans framtid bestäms av det uppförande han nu visar. Antingen kommer han in på den väg som leder till dygd eller på den som leder till moraliskt fördärv. Jag vädjar till den unge mannen att fylla sitt sinne med sanningens och renhetens spegelbild. Det kommer inte att vara till någon fördel för honom att ge efter för synd. Han kan smickra sig själv med att det är mycket behagligt att synda, men när allt kommer omkring är det en farlig väg. Om han älskar deras sällskap som älskar synd och älskar att göra ont, kommer hans tankar att röra sig i en låg kanal och han kommer inte att kunna se något tilldragande i renhet och helighet. Men om han kunde se slutet för överträdaren, att syndens lön är döden, skulle han med skräck övervinna och utbrista: ”Min Fader! Min ungdoms vän är du!” (Jer. 3:4)

Hans lycka i det här livet beror mycket på den väg han nu slår in på. Han måste ta på sig ansvaret för sitt liv. Han har inte varit någon lovande ung människa. Han har varit otålig och saknat självbehärskning. Detta är den säd som hans far sår och som kommer att ge en skörd för såningsmannen att skörda. ”: Det människan sår skall hon också skörda (Gal. 6:7). Med vilken omsorg skall vi inte kasta fröna, med tanke på att vi skall skörda det som vi har sät. Jesus älskar fortfarande denne unge man. Han dog för honom och inbjuder honom att komma i Hans armar och finna frid och lycka, ro och vila hos Honom. Denne unge

knyter kontakter som kommer att forma hela hans liv. Han (364) borde knyta kontakt med Gud och utan dröjsmål ge Honom sin oreserverade tillgivenhet. Han bör inte tveka. Satan kommer att sätta in sina häftigaste angrepp mot honom, men han får inte lov att låta sig besegras av frestelse.

Jag har blivit visad de ungas faror. Deras hjärtan är fulla av höga förväntningar och de ser den sluttande vägen beströdd med frestande behagliga saker, som ser mycket inbjudande ut; men döden är där. Livets smala väg kan förefalla att sakna attraktioner och vara en väg med törnen och törnbuskar, men så är det inte. Det är den väg som kräver att man nekar sig syndiga nöjen. Det är en smal väg att vandra på, som bildats för Herrens lösesumma. Ingen kan vandra på denna väg och samtidigt bära med sig stolthetens, den egna viljans, bedrägeriets, falskhetens, vanärens, lidelsernas och de köttliga lustarnas bördor. Vägen är så smal att dessa saker måste lämnas bakom dem som vandrar på den. Den breda vägen däremot är bred nog för att syndare skall kunna gå på den med alla sina begär.

Unge man, om du förkastar Satan med alla hans frestelser, kan du vandra i din Förlössares fotspår och få himlens frid och Kristi glädjeämnen. Du kan inte bli lycklig genom att ge efter för synd. Du kan inbilla dig själv att du är lycklig, men någon sann lycka känner du inte. Karaktären skadas av syndiga handlingar. Du stöter på faror för varje steg du tar nedåt och de som skulle kunna hjälpa de unga, inser eller erkänner det inte. Det vänliga och ömma intresse, som skulle kunna visas mot unga människor, visas inte. Många skulle kunna hållas borta från syndig påverkan, om de var omgivna av gott sällskap och om vänliga och kärleksfulla ord talades till dem.

Min käre bror, jag hoppas att du inte kommer att bli modlös, därför att dina känslor så ofta styr dig, när något går emot din väg eller vilja. Ta din tillflykt till ditt Fäste, din Borg. Vaka och be och försök på nytt. Stå emot djävulen, så skall han fly bort från er. Närma er Gud, så skall han närma sig er. Gör era händer rena, ni syndare, och rena era hjärtan, ni tvehågsna." (Jak. 4:7-8)

Var vaksam på en annan sak. Du är inte alltid så försiktig som du borde vara för att kunna avhålla dig från själva ondskans (365) fenomen. Du riskerar att bli alltför familjär med systrarna och att tala med dem på ett lättsinnigt och oförståndigt sätt. Detta kommer att skada ditt inflytande. Var samvetsgrant på din vakt i detta avseende. Var uppmärksam på när frestaren börjar närma sig. Du är mycket nervös och hetsig. Te fungerar så att det hetsar upp nerverna och kaffe omtöcknar hjärnan. Båda delarna är mycket skadliga. Du borde vara uppmärksam på din kost. Ät så hälsosam och näringsrik mat du kan och du bevarar dig i ett lugnt sinnestillstånd, där du inte blir så upphetsad att du flyr in i en passion.

Du kan vara till god nytta i ämbetet, för du kan fylla en viktig plats om du förvandlas, men sådan som du är nu, kommer du med säkerhet att misslyckas med att göra det som du borde göra. Jag har blivit visad att du är rå och grov i din inställning. Detta måste mjukas upp, renas och förädlas. I hela ditt tillvägagångssätt bör du disciplinera

dig så att det blir en vana för dig att kontrollera dig själv. Sådan som du är nu kan du aldrig komma in i himlen.

"Mina älskade, vi är nu Guds barn." (1 Joh. 3:2). Kan någon mänsklig värdighet mäta sig med detta? Vilken högre position kan vi ha, än att kallas söner till den oändlige Guden? Du skulle vara beredd att göra stora ting för Mästaren, men sådana saker som kommer att behaga Honom mest, vill du inte göra. Vill du inte redligt övervinna självvet, så att du kan få Kristi frid och en inneboende Frälsare?

Din stackars son behöver bli behandlad med lugn och ömhet. Han behöver din medkänsla. Han bör inte utsättas för ditt vanvettiga humör och dina orimliga krav. Du måste ändra dig till det bättre när det gäller den anda du visar. Oreggerliga lidelser kommer inte att underordna sig på ett ögonblick, men ditt livsverk ligger framför dig, nämligen att befria hjärtats trädgård från otålighetens ogräs, ovänlig kritik och en befallande natur. "Andens frukt är kärlek, glädje, frid, tålmod, mildhet, godhet, tro, saktmod och självbehärskning." De som tillhör Kristus har korsfäst sitt kött, tillsammans med dess lidelser och lustar, men den djuriska delen av din natur tar kontrollen och leder din andliga del. Detta är motsatsen till Guds ordning.

(366) Din trohet i det arbete du utför lovvärt. Andra på kontoret skulle göra rätt i att efterlikna ditt uthålliga, flitiga och grundliga föredöme. Men du saknar Guds Andes nådegåvor. Du är intelligent, men dina krafter har missbrukats. Jesus ger dig Sin nåd, Sitt tålmod och Sin kärlek. Vill du ta emot dessa gåvor? Var försiktig med dina ord och dina gärningar. Du sår en säd i ditt dagliga liv. Varje tanke, varje uttalat ord och varje utförd handling är en säd som lagts ned i jorden, som kommer att spira upp och bära frukt antingen till evigt liv eller till olycka och fördärv. Tänk på, min bror hur Guds änglar ser på ditt bedrövliga tillstånd, när du låter dig styras av lidelserna. Och sedan står det nedtecknat i himlens böcker. Sådana som den säd är som sås, sådan kommer skörden att vara. Du måste skörda det som du har sått.

Du borde ha kontroll över din aptit och i Jesu namn vinna seger i detta avseende. Ditt hälsotillstånd kan förbättras med rätta levnadsvanor. Ditt nervsystem är starkt nedbrutet, men den Store Läkaren kan hela din kropp lika väl som din själ. Gör dig beroende av Hans kraft, gör din kraft beroende av Hans nåd. Då kommer dina fysiska, moraliska och andliga krafter att förbättras mycket. Du har mer att övervinna än andra och därför kommer du att få genomgå hårdare strider, men Jesus kommer att ta hänsyn till dina allvarliga ansträngningar. Han vet exakt hur hårt du måste kämpa för att underordna självvet under Hans Andes kontroll. Överlämna dig själv i Jesu händer. Att forma och förfina dig själv borde vara din uppgift, med det målet i sikte att bli till välsignelse för dina barn och alla du umgås med. Himlen kommer med glädje att se på varje seger du uppnår i kampen för att övervinna. Om du lägger bort vrede och hetsighet och ser på Jesus, som är din tros Upphovsman och Fullkomnare, kan du genom Hans förtjänst utveckla en kristen karaktär. Fatta omedelbart ett beslut om att förändras och var fast beslutet att du skall spela en roll, som är värdig det intellekt som Gud har utrustat dig med.

När jag blev visad i vilket tillstånd människan i vår tid befinner sig när det gäller fysisk, mental och moralisk kraft och jämför detta med vad hon skulle kunna bli genom Jesu förtjänst, blev jag förvånad över att hon skulle upprätthålla (367) en så låg nivå. Människor måste växa upp till Kristus som sitt levande huvud. Det är inte ett ögonblicks verk, utan tar hela livet. Genom att dagligen växa i det gudomliga livet, kommer hon inte att nå en fullkomlig människas fulla gestalt, förrän hennes provningstid upphör. Växten är en process som fortsätter. Människor med eldiga lidelser har en ständigt pågående kamp mot självet, men ju hårdare kampen är, desto härligare kommer segern och den eviga belöningen att vara.

Du är knuten till förlagsverksamheten. I denna ställning kommer dina karaktärsdrag att utvecklas och där måste livets små artigheter vårdas. Ett behagligt och älskvärt temperament, blandat med fasta principer om vad som är rätt och ärligt, kommer att göra dig till en inflytelserik man. Nu är det tid att uppnå moralisk lämplighet för himlen. Den församling du tillhör måste ha Kristi renande och förädlade nåd. Gud kräver att Hans efterföljare skall vara män som har goda rapporter att avlägga, likaväl som att de skall vara rena, ädla och ärliga och vänliga likaväl som pålitliga. Det är absolut nödvändigt att ha rätt i de tyngre sakerna, men det är ingen ursäkt för att försumma saker som verkar vara mindre viktiga. Guds lags principer måste utvecklas i liv och karaktär. Älskvärt temperament, tillsammans med fast renhet och trofasthet, kommer att utgöra grunden för varje ställning. Aposteln Petrus förmanar: "Var nyktra och vaksamma." (1 Petri 5:8)

"Vi måste vara elever i Kristi skola. Vi kan inte efterfölja Hans exempel, om vi inte har ett behagligt temperament och ett vänligt uppträdande. Sann kristen artighet bör vårdas. Ingen annan kan göra vårt inflytande mindre än vi själva genom att ge efter för ett oregerligt temperament. En människa som av naturen är retlig upplever inte verklig lycka och är sällan tillfreds. Han hoppas alltid att kunna uppnå en bättre ställning eller att kunna ändra sina omständigheter så att han kommer att få frid och ro i sitt sinne. Hans liv verkar vara tyngt av tunga kors och provningar, trots att han kunde ha undvikit mycket av detta, om han hade lärt sig att kontrollera sitt temperament och tygla sin tunga. Det är ett "mjukt svar" som "stiller vrede." Hämnd har aldrig (368) besegrat någon fiende. Ett välbalanserat humör utövar ett gott inflytande på alla runt omkring, men "som en nerbruten stad utan murar är den man som inte kan styra sitt sinne." (Ordspr. 15:1, 25:28)

Betrakta Moses liv. Tålmod mitt under klagan, tillrättavisning och provokationer utgjorde de tydligaste dragen i hans karaktär. Daniel hade en ödmjuk ande. Även om han var omgiven av misstro och onda tankar och hans fiender lade en snara för hans liv, avvek han ändå aldrig från principerna. Han höll fast vid en klar och glad tillit till Gud. Framför allt, låt Kristi liv undervisa dig. När Han blev hånad, hånade Han inte igen, när Han led, hotade Han inte. Denna läxa måste du lära dig, annars kommer du inte att få inträde i himlen. Kristus måste bli din styrka. I Hans namn kommer du att bli mer än segerherre. Ingen trolldom mot Jakob, ingen spådom mot Israel, kommer att vinna seger. Om din själ är fånglad vid den eviga Klippan, är du trygg.

Kom glädje eller kom sorg. Inget kan få er till att styra dig bort från det rätta.

Du har drivit omkring i världen, men den eviga sanningen kommer att visa sig vara ett ankare för dig. Du behöver ge akt på din tro. Låt dig inte påverkas av impulser och hys inte några vaga teorier. Erfarenhetsmässig tro på Kristus och underordning under Guds lag är av högsta betydelse för dig. Ta emot erfarna människors råd och vägledning. Vänta inte med att vinna seger över dig själv. Var uppriktig mot dig själv, mot dina barn och mot Gud. Din plågade son behöver behandlas ömt. Som en fader bör du komma ihåg att nerver som kan förmås att rysa av underhållning också kan rysa av den skarpaste smärta. Herren identifierar Sina intressen med den lidande mänsklighetens.

Många föräldrar glömmar sitt ansvar mot Gud, när de uppfostrar sina barn till nytta och plikt så att de kan vara till välsignelse för sig själva och för andra. Barnen blir ofta bortskämda från det att de är småbarn och felaktiga vanor biter sig fast. Föräldrarna har format den unga människan. Genom deras uppfostringsmetoder utvecklas karaktären antingen till att bli vanställd eller till att bli harmonisk och vacker. Men samtidigt som många gör fel genom att skämma bort sina barn, går andra till den motsatta ytterligheten och härskar (369) över dem med järnhand. Ingen av dessa följer Bibelns anvisningar, utan båda utför en fruktansvärd gärning. De formar sina barns sinnen och skall avlägga räkenskap på Herrens dag för det sätt som de har gjort detta på. Evigheten kommer att visa konsekvenserna av det, som har utförts i det här livet. "Så som kvisten böjs, så lutar trädet."

Ditt sätt att reagera är felaktigt, - helt felaktigt. Du är inte någon öm, medkännande far. Vilket föredöme ger du inte dina barn med dina vanvettiga och häftiga utbrott! Vilken räkenskap kommer du inte att få avlägga inför Gud på grund av din perversa uppfostran! Om du vill ha dina barns kärlek och respekt, måste du visa dem tillgivenhet. Att ge efter för en lidelse kan aldrig ursäktas. Den är alltid blind och pervers.

Gud kallar dig att förändra ditt sätt att handla. Du kan bli en nyttig och effektiv man på kontoret, om du vill besluta dig för att övervinna. Sätt inte dina egna synpunkter som ett kriterium. Herren knöt dig till Sitt folk, för att du skulle bli elev i Kristi skola. Dina idéer är perversa. Du får inte stödja dig mot ditt eget förstånd. Du kan inte bli frälst om du inte förändras. Trots att Mose var den ödmjukaste människa som levat på jorden, ådrog han sig en gång Guds missnöje. Han plågades mycket av Israels barn klagade över att de saknade vatten. Folkets förebräelser, som oförtjänt drabbade honom, fick honom ett ögonblick att glömma, att denna klagan inte var riktad mot honom utan mot Gud. I stället för att känna sorg över att Guds Ande blev hånad, blev han irriterad, förolämpad och slog på ett egensinnigt och otåligt sätt två gånger mot klippan och sade: "Lyssna, ni upproriska! Kan vi ur denna klippa skaffa fram vatten åt er?" (4 Mos. 20:10) Mose och Aron satte sig själva i Guds ställe, som om de hade utfört miraklet. De upphöjde inte Gud utan sig själva inför folket. Många kommer till sist att gå miste om evigt liv, därför att de uppträder så.

Mose avslöjade sin stora svaghet inför folket. Han (370) visade en tydlig brist på självkontroll, som liknade den brist som de upproriska hade. Han borde ha varit ett föredöme när det gäller fördragsamhet och tålmod inför folkmängden, som var beredd att ursäkta deras fel, missnöje och grundlösa missnöje, på grund av denna felaktiga demonstration från hans sida. Den största synden bestod i att de ställde sig på Guds plats. Den ärorika ställning som Mose hade haft, gjorde inte hans skuld mindre utan framhävde den starkt. Här hade en hittills fläckfri människa nu fällt. Många i en liknande situation skulle tycka att deras synd borde gå obemärkt förbi på grund av deras långa liv i orubblig trohet. Men nej; det var allvarligare att en man som hade blivit ärad av Gud hade visat svagheten i sin karaktär genom vredesutbrott än om han hade haft en mindre ansvarstygnd ställning. Mose var en Kristi representant, men hur tragiskt fördärvades inte denna gestalt! Mose hade syndat och hans tidigare trohet kunde inte försona hans synd nu. Hela Israels församling skrev ned berättelsen för kommande generationer. Denna berättelse måste den ofelbara inspirationens penna noggrant skriva ned. Människor i all framtid måste se himmelens Gud som en handfast härskare, som under inga omständigheter tolererar synd som rättfärdig. Mose och Aron måste dö utan att komma in i Kanaan. De måste underkasta sig samma dom, som föll över dem som stod lägre i rang. De böjde sig underdånigt, om än med smärta i sina hjärtan som var obeskrivlig. Deras kärlek och tillit till Gud hade emellertid inte skakats. Deras föredöme är en läxa, som många går igenom utan att lära dig det av den, som de skulle. Synd ser inte syndig ut. Självupphöjelse ser inte fruktansvärd ut för dem.

Men få erkänner syndens syndighet. De inbillar sig att Gud är för god för att straffa överträdaren. Mose och Arons exempel och Davids och oräkneliga andra exempel visar att det inte är tryggt att synda i ord, tanke eller handling. Gud är ett väsen av gränslös kärlek och medkänsla. I Moses avskedstal till Israels barn sade han: "Ty Herren, din Gud, är en förtärande eld, en nitälskande Gud!" (5 Mos. 4:24) Den gripande bön, som Mose bad för att få lov (371) att komma in i Kanaan avvisades med skärpa. Överträdelsen i Kadesh var öppen och tydlig och ju högre ställning lagöverträdaren hade, ju mer framträdande personen var, desto fastare stod beslutet och desto säkrare var straffet.

Käre bror, låt dig varnas. Var trogen mot det ljus som lyser på din väg. Paulus sade: "I stället slår jag min kropp och tvingar den till lydnad, för att jag inte själv på något sätt skall komma till korta vid provet, när jag predikar för andra." (1 Kor. 9:27).

Hängivenhet hos predikanter

För tre år sedan gav Herren mig ett nytt sätt att se på saker och ting, i vår tid och i framtiden. Jag såg unga män förkunna sanningen. Somliga av dem hade vid denna tidpunkt ännu inte själva tagit emot den. De har sedan dess gripit tag i sanningen och försöker leda andra till den. Jag

blev visad ditt fall, bror I. Tidigare i ditt liv har du inte haft en sådan karaktär som har lett dig bort från och utöver dig själv. Av naturen är du självisk och självtillräcklig och litar helt och hållet till din egen förmåga. Detta hindrar dig att få den erfarenhet som är nödvändig, för att kunna bli en ödmjuk och effektiv Kristi tjänare.

Det är många på missionsfältet som befinner sig i en liknande situation. De kan förmedla sanningens teori, men saknar sann gudsfuktan. Om predikanter, som nu tjänstgör i uppdraget att evangelisera, liksom du själv, kände att det är nödvändigt att dagligen rannsaka sig själv och att dagligen ha gemenskap med Gud, skulle de vara i stånd till att ta emot ord från Gud, som de skall ge till folket. Dina ord och ditt dagliga liv, kommer antingen att vara en smak av liv till liv eller av död till död.

Du måste omfatta tron med ditt förstånd, men du har fortfarande den uppgiften kvar att låta varje handling i ditt liv och varje motiv i ditt hjärta vara i överensstämmelse med din tro. Kristus bad för Sina lärjungar före Sin korsfästelse med orden: "Helga dem i sanningen, ditt ord är sanning." (Joh. 17:17) (372) Sanningens inflytande bör inte bara påverka förståndet, utan också hjärta och liv. Äkta, praktisk religion kommer att leda den som äger den till att kontrollera sin hängivenhet. Detta yttre uppförande bör helgas genom sanningen. Jag försäkrar dig inför Gud, att du brister allvarligt när det gäller praktisk gudsfuktan. Predikanter bör inte ta på sig ansvaret att undervisa människor, efter Kristi exempel, det stora Föredömet, om de inte har helgats för det stora uppdraget, så att de kan vara föredömen för Guds hjord. En icke helgad predikant kan åstadkomma en oförutsebar skada. När han bekänner sig vara Kristi ambassadör, kommer hans exempel att efterliknas av andra. Och om han saknar en kristens sanna karaktärsegenskaper, kommer hans fel och brister att upprepas i deras liv.

Män kan vara i stånd till att upprepa de stora sanningar, som så noggrant och fullkomligt framförts i våra böcker och traktater. De kan tala ivrigt och intelligent om religionens tillbakagång i kyrkorna. De kan presentera evangeliets norm inför folk på ett mycket kunnigt sätt. Samtidigt kan vardagslivets plikter, som kräver såväl handling som känslor, betraktas som mindre betydelsefulla. Detta är den fara du befinner dig i. Praktisk religion gör sina anspråk gällande i hjärta, sinne och i vardagsliv. Vår heliga tro består varken av enbart känslor eller av enbart handling, utan båda måste förenas i det kristna livet. Praktisk religion är inte oberoende av den Helige Andes verk. Du behöver detta inflytande, min bror och det gör alla, som kommer in i uppgiften att överbevisa överträdarna om deras förlorade tillstånd. Denna hjälp från Guds Ande fritar oss inte från nödvändigheten att träna upp våra förmågor och talenter, men den lär oss, hur vi kan använda alla våra krafter i Guds tjänst. Under Guds nåds särskilda vägledning kan de mänskliga förmågorna användas för de bästa avsikter på jorden och de kommer att användas i det kommande, odödliga livet.

Min bror, jag har blivit visad att du skulle kunna bli en mycket framgångsrik lärare om du helt och hållet (373) ville helgas för uppdraget, men att du skulle vara en mycket dålig tjänare om du inte helgats så. Du kommer

inte att, som världens Förlossare, ta emot tjänarens kvalifikationer, den tunga och mödosamma delen av en evangeliets förkunnarens uppdrag. Och det är just i detta avseende som många i likhet med dig är otillräckliga. De får sin lön nästan utan att tänka på, om de har gjort mest för sig själva eller för Guds verk, om de har gett sin tid och sina talenter enbart till Guds verk eller om de bara har talat från talarstolen och ägnat resten av sin tid åt egna intressen, böjelser eller nöjen.

Kristus, himlens Majestät, lade Sina kungliga kläder åt sidan och kom till den här världen, till alla som förhärdats och fördärvats av förbannelsen, för att lära människor hur de kan leva ett självförnekande och självupppoffrande liv och hur de kan förverkliga en praktisk religion i sina dagliga liv. Han kom för att ge ett korrekt exempel på en evangeliets förkunnare. Han var hela tiden verksam med denna enda målsättning. Alla Hans krafter användes till att frälsa människor. Varje handling i Hans liv pekade mot detta slutmål. Han färdades till fots och undervisade dem som följde Honom medan Han vandrade. Hans kläder var dammiga och fläckiga efter deras vandring och Hans utseende var inte inbjudande. Men de enkla, klara sanningar, som föll från Hans läppar fick snart Hans åhörare att glömma Hans utseende. De blev begeistrade, inte av människan, utan av den undervisning Han gav dem. Efter att ha undervisat hela dagen, helgade Han ofta natten till bön. Han sände Sina böner upp till Sin Fader under stark gråt och tårar. Han bad inte för Sig själv utan för dem som Han kom för att återlösa.

Få predikanter ber hela natten, som vår Frälsare gjorde, eller helgar timmar på dagen så att de kan vara dugliga tjänare för evangeliet och bli effektiva till att få människor att se sanningens skönhet och bli frälsta genom Kristi förtjänster. Daniel bad tre gånger om dagen, men många som avlägger den mest högtidliga beaktelse, ödmjukar inte sina själar inför Gud i bön ens en gång om dagen. Jesus vår Frälsare, har gett tydliga lektioner i ödmjukhet till alla, men i synnerhet till evangelii förkunnare. Betydelsen av ödmjukhet var en av de sista lärdomar han gav Sina lärjungar då Hans verk på (374) jorden nästan var fullbordad och Han, med all makt i Sina händer och all ära på Sitt huvud, stod i begrepp att återvända till Sin Faders tron, från vilken Han hade kommit. Medan Hans lärjungar stred om vem som skulle vara den störste i det utlovade riket, klädde Han Sig som tjänare och tvättade fötterna på dem som kallade Honom Herre och Mästare.

Hans tjänst var nästan fullbordad. Han hade bara ytterligare några lärdomar att ge. Och för att de aldrig skulle glömma det rena och fläckfria Guds-lammets ödmjukhet, ödmjukade sig det mäktiga och verksamma offerlammet till att tvätta Sina lärjungars fötter. Det skulle vara gott för er, och för våra predikanter i synnerhet, att ofta begrunda avslutningsscenerna i vår Återlösares liv. Omgiven av frestelser som Han var, kan vi här få lärdomar av den allra största betydelse för oss. Det vore väl använd tid att varje dag tillbringa en timme i meditation och påminna oss Kristi liv från krubban till Golgata. Vi borde se på det punkt för punkt och i vår fantasi levandegöra varje scen, och i synnerhet avslutningsscenerna i Hans jordiska liv. Genom att på så sätt begrunda Hans undervisning och lidande och det oändliga offer som Han

gjorde för människoslaktets återlösning, kan vi stärka vår tro och levandegöra vår kärlek och bli mera genomsyrade av den anda som uppehöll vår Frälsare. Om vi till sist skall bli frälsta, måste vi alla lära oss ångerns och trons läxa vid korsets fot. Kristus led förödmjukelse för att frälsa oss från den eviga förödmjukelsen. Han samtyckte till att bli hånad, förlöjligad och ärekränkt för att skydda oss. Det var våra överträdelse som gjorde att mörkrets täta slöja omslöt Hans gudomliga själ och framtvingade ropet från Honom, som från en som var slagen och övergiven av Gud. Han bar våra sorger. Han led smärtan för våra synder. Han gjorde sig själv till ett syndoffer, för att vi genom Honom skulle bli rättfärdiga inför Gud. Allt nobelt och ädelt inom människan ger gensvar vid en meditation om korset.

Jag längtar efter att se våra förkunnare uppehålla sig mer omkring Kristi (375) kors, och under tiden kommer deras hjärtan att mjukna och övervinnas av Frälsarens oförljliga kärlek, som tvingade fram detta oändliga offer. Om våra predikanter i samband med sanningens teori, dröjde mer omkring praktisk gudsfuktan och talade ut ifrån ett hjärta som är fyllt av sanningens Ande, skulle vi se många fler människor samlas omkring sanningens baner. Deras hjärtan skulle gripas av vädjan från Kristi kors och av Jesu oändliga generositet i Sitt lidande för människan. Dessa vitala ämnen, i förening med våra trospunkter, skulle åstadkomma mycket gott bland människor. Men förkunnarens hjärta måste vara fyllt med en upplevd kunskap om Kristi kärlek.

Korsets mäktiga argument kommer att överbevisa om synd. Guds gudomliga kärlek för syndare uttryckt i gåvan av Hans Son, som led skam och död för att de må bli förfina och begåvade med det eviga livet, är ämne för ett helt livs studium. Jag uppmanar er att på nytt studera Kristi kors. Om alla stolta och skrytsamma människor som strävar efter människors applåder och efter upphöjelse, rätt kunde bedöma jordens högsta värden och ära, i kontrast till Guds Sons värde, Han som blev förkastad, föraktad och bespottad av dem som Han kom för att frälsa, hur värdelöst skulle då inte all den ära vara som dödliga människor kan ge.

Käre bror, i dina ofullkomliga prestationer känner du, att du är kvalificerad för nästan vilken ställning som helst. Men du har ännu inte visat dig vara kvalificerad till att kunna kontrollera dig själv. Du känner dig kompetent till att undervisa män med erfarenhet, när du skulle vara villig att låta dig vägledas till att ställa dig på en elevs plats. Ju mindre du mediterar över Kristus och Hans oöverträffade kärlek och ju mindre du efterliknar Hans bild, desto bättre kommer du att verka i dina egna ögon och du kommer att känna större själv tillräcklighet och själv tillfredsställelse. Genom en korrekt förståelse av Kristus och genom att ständigt se upp till trons Upphovsman och Fullkomnare får du en sådan bild av det verkliga kristna livets egenskaper, att du inte kan undgå att få en rätt värdering av ditt eget liv och din karaktär och kunna se det i motsättning till det stora Föredömet karaktär. (376) Du kommer då att se din egen svaghet, din brist på kunskap, din förkärlek för bekvämlighet och din ovilja till självförnekelse.

Du har just börjat studera Guds heliga Ord. Du har tagit till dig några frön av sanningen, som genom stora

svårigheter och många böner har grävts fram av andra. Bibeln är full av dem. Gör den boken till ditt allvarliga studium och till regeln i ditt liv. Du skall se upp så att du inte föraktar råd och tillskriver dig själv högre värde än Gud ger dig. Det finns många som alltid är beredda att berömma en predikant som kan tala. En ung predikant riskerar alltid att bli bortskämd och applåderad till sin egen skada, medan Han samtidigt kan sakna något väsentligt, som Gud kräver av alla, som bekänner sig vara ett språkrör för Honom. Du har bara kommit in i Kristi skola. Att bli lämplig för din tjänst är en livslång process, en daglig, ihärdig och handriplig kamp mot ingrodna vanor, tendenser och nedärvda böjelser. Det kräver en ständig, uppriktig och noggrann ansträngning att vara på sin vakt och utöva självkontroll, så att man framhåller Jesus och förlorar sig själv ur sikte.

Du måste vara på din vakt mot svagheter i din karaktär och behärska dina felaktiga svagheter och försöka stärka och utveckla de ädla egenskaper som inte har övats in på rätt sätt. Världen kommer aldrig att förstå den dolda kamp, som försiggår mellan människan och Gud, eller den inte bitterhet, den avsky för sig själv och den ständiga kampen för att vinna kontroll över självet, men många i världen kommer att ha förmåga att uppskatta resultaten av dessa ansträngningar. De kommer då att se Kristus uppenbarad i ditt dagliga liv. Då kommer du att vara ett levande brev, läst och känt av alla människor. Du kommer att äga en ädel och harmoniskt utvecklad karaktär.

”Ta på er mitt ok och lär av mig”, sade Kristus, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar.” Han kommer att undervisa dem, som kommer till Honom för att få kunskap. Det finns många falska lärare i världen. Aposteln meddelar att i de sista dagarna kommer det att finnas människor som samlar åt sig ”mängder av lärare, allteftersom det kliar dem i öronen”, därför att de gärna vill höra det som är behagligt. Dessa har Kristus varnat oss för: ”Akta er för de falska profeterna, som (377) kommer till er klädda som får men i sitt inte är rovlystna vargar. På deras frukt skall ni känna igen dem.” De religionslärare som beskrivs på det sättet bekänner sig ha en kristen tro. De har ett sken av gudsfrukten och förefaller vara verksamma till människors bästa, samtidigt som de är giriga, själviska, älskar bekvämlighet och villigt följer sina egna okänsliga hjärtan. De är i konflikt med Kristus och Hans undervisning och saknar Hans ödmjukhet och anspråkslösa väsen.

Förkunnaren, som bär fram den heliga sanningen för dessa sista dagar måste vara motsatsen till alla dessa och i sitt gudfruktiga liv tydligt visa skillnaden mellan den falske och den sanne herden. Den gode Herden kom för att söka upp och frälsa det som var förlorat. Han har visat kärlek till fåren i Sin gärning. Alla herdar, som arbetar under denne Överherde, kommer att ha Hans karaktärsdrag. De kommer att vara saktmodiga och ödmjuka av hjärtat. Deras barnsliga tro ger själen ro och arbetar i kärlek och visar sig alltid intresserade av andra. Om Kristi Ande bor i dem, kommer de att likna Kristus och göra Kristi gärningar. Många som bekänner sig vara Kristi tjänare har missuppfattat sin Mästare. De påstår sig tjäna Kristus och är inte helt medvetna om att det är Satans banér de samlas under. De kan vara världsligt visa och ivriga att strida och

visa sig högmodiga genom att skryta över att de utför ett gott arbete, men Gud har ingen användning för dem. Motiven som driver till handling ger arbetet dess karaktär. Även om människor inte kan se bristerna, lägger Gud märke till dem.

Brevet om sanningen kan kanske överbevisa några själar, som kommer att fatta ett stadigt grepp om tron och till sist bli frälsta, men den själviske förkunnare, som förmedlade sanningen till dem, kommer inte att tillskrivas någon ära från Gud på grund av deras omvändelse. Han kommer att dömas för sin opålitlighet, även om han bekänner sig vara en väktare på Sions murar. Hjärtats stolthet är ett fruktansvärt karaktärsdrag. ”Högmod går före fall.” Det stämmer i familjen, i församlingen och för nationen. När världens Frälsare kom till jorden utvalde Han enkla, olärda män och lärde dem att gå med Hans sanning, skön i sin enkelhet, ut till (378) världen och i synnerhet till de fattiga. Överherden kommer att samla underherdarna till Sig. Han har inte planerat att dessa olärda män skall förbli okunniga medan de utför sin tjänst, utan de skall ta emot kunskap från Honom själv, som är Källan till all kunskap, allt ljus och all kraft.”

Det är den Helige Andes och Guds nåds frånvaro, som gör den evangeliska tjänsten så kraftlös när det gäller att övertyga och omvända. Efter Jesu himmelsfärd lyssnade de lärda, advokaterna, prästerna, rådsherrarna, de skriftlärda och teologerna med förvåning till kloka och kraftfulla ord från olärda och ödmjuka män. Dessa visa män förundrade sig över de ödmjuka lärjungarna framgång, men till sist förklarade de sig nöjda med, att det berodde på att dessa hade varit tillsammans med Jesus och lärt sig av Honom. Deras karaktär och enkla undervisning liknade Jesu karaktär och undervisning. Aposteln beskriver det med dessa ord: ”Nej, det som för världen var dåraktigt har Gud utvalt för att låta de visa stå där med skam, och det som för världen var svagt har Gud utvalt för att låta det starka stå där med skam, och det som för världen var oansenligt och föraktat, ja, det som inte var till, har Gud utvalt för att göra det till intet som var till, för att ingen människa skall berömma sig inför Gud.”

De, som i dag lär ut impopulär sanning, måste ha kraft från höjden att kombinera med sin lära, annars kommer deras ansträngningar inte att tjäna mycket till. Ödmjukhetens dyrbara nådegåva saknas sorgligt nog i förkunnelsen och i församlingen. Människor, som förkunnar sanningen, har för höga tankar om sin egen duglighet. Sann ödmjukhet kommer att leda människan till att upphöja Kristus och sanningen, och till att bli medveten om sitt yttersta beroende av sanningens Gud. Det är smärtsamt att lära sig ödmjukhetens läxa, men ingenting är till sist mer välgörande. Den smärta som upplevs då man lär sig ödmjukhetens läxa beror på att vi är uppfyllda av stolthet på grund av en felaktig uppskattning av oss själva, så att vi är oförmögna att se vårt stora behov. Fåfänga och stolthet fyller människors hjärtan. Endast Guds nåd kan åstadkomma en reformation.

Det är din uppgift, min bror, att ödmjuka dig och inte vänta tills Gud förödmjukar dig. Tidvis låter Gud Sin hand vila tung (379) på människor för att göra dem ödmjuka, så att de kan stå i rätt förhållande till Honom. Hur mycket

bättre är det inte att dagligen bevara hjärtat ödmjukt inför Gud. Vi kan antingen ödmjuka oss själva eller bygga upp vår egen stolthet och vänta tills Gud förödmjukar oss. Evangeliets förkunnare lider endast obetydligt för sanningen i dag. Om de blev förföljda, som Kristi apostlar blev och som Guds utvalda män tidigare blev, skulle man hålla sig närmare till Kristus och denna nära kontakt med Frälsaren skulle göra deras ord till ett vapen i landet. Kristus var en smärtornas man och kände väl till sorg. Han uthärdade syndarnas förföljelse och oförsonlighet. Han var fattig och led av hunger och utmattning. Han frestades av djävulen och Hans tjänst och undervisning framkallade bittert hat. Vad vägrar vi oss själva för Kristi skull? Var är vår trohet till sanningen? Vi avskyr saker som inte tilltalar oss och undviker att visa omsorg och fullgöra plikter. Kan vi förvänta oss att Guds kraft skall samverka med våra ansträngningar, när vår hängivenhet till vårt uppdrag är så liten?

Min bror, jag blev visade, att din norm för gudsfruktan inte är hög. Du behöver en djupare känsla av ditt ansvar inför Gud och samfundet. Då kommer du inte att kunna känna dig nöjd med dig själv. Du kommer inte heller att ursäktas dig själv och peka på andras fel och brister. Du har inte en tillräckligt djup kunskap om sanningen för att kunna minska dina ansträngningar att undervisa andra. Du behöver en ny omvändelse för att bli en duglig, helgad evangelisk förkunnare, en gudfruktig och helgad människa. Om du helgar alla dina krafter till Guds verk, ger du inte för mycket. Det är i bästa fall en bristfällig gåva som någon av oss kan ge. Om du fortsätter att sträcka dig efter Gud och söker en djupare helgelse till Honom, kommer du att finna ny inspiration genom att för din egen skull söka i Skrifterna.

För att förstå sanningen, bör du disciplinera och öva ditt sinne och ständigt söka äga den äkta gudsfruktans nådegåva. Den känner du för närvarande knappt till vad den innebär. När Kristus bor i dig, har du mer än en teoretisk kunskap (380) om sanningen. Du kommer inte bara att upprepa de lärdomar, som Kristus gav här på jorden, utan du kommer att undervisa andra genom ett liv i självförnekelse och hängivenhet för Guds verk. Ditt liv kommer att bli en levande predikan, som äger större kraft än någon predikan som hållits i predikstolen.

Du behöver vårda den osjälviska ande, den självförnekande ande och rena hängivenhet hos dig själv som du vill se att andra förverkligar i sina liv. Du måste öva dig i nyttiga vanor när det gäller mindre uppgifter som ligger på din väg, för att kunna få en fortsatt förnuftig andlig tillväxt och bli alltmer effektiv. Du får inte förvänta dig att chansen skall leda till stora resultat, utan grip första bästa tillfälle till att visa din pålitlighet i det minsta, så att du därigenom kan arbeta dig fram från den ena ansvarsfulla ställningen till nästa. Du är böjd att tro att du inte har några brister när det gäller kunskap och kommer därför att vara benägen att försumma dold bön, vaksamhet och ett grundligt studium av Skrifterna och kommer därför att övervinnas av fienden. Dina vägar kan förefalla fullkomliga i dina egna ögon, även om de i själva verket kan vara mycket bristfälliga. Du har inte tid att förhandla med motståndaren till själar. Nu är det dags för dig att inta din ståndpunkt och göra fienden besviken. Du behöver

kritisera dig själv noggrant och ivrigt. Du kommer att vara benägen att upphöja din åsikt som en norm, bortsett från erfarna människors åsikter och bedömningar, som Gud har använt för att främja Hans verk med. Unga män i tjänst vet numera endast obetydligt om motgång och många kommer inte att bli till så stor nytta som de skulle kunna vara, på grund av att saker och ting har gjorts alltför lätta för dem.

Du har plikter i din familj, som du tror att du förstår, men du vet bara obetydligt om de plikter, som du borde känna till. Det finns många saker som du bör försöka glömma bort, som du har varit stolt över att känna till. Jag blev visad att du har samlat de idéer som du uppfattat som sanning, som direkt strider mot Bibeln. Paulus var tvungen att möta dessa saker och kämpa med sin tids unga predikanter. Du har varit för snabb till att acceptera människors yttranden och ställningar som (381) ljus, men var försiktig med hur du lägger fram dina tankar som biblisk sanning. Var försiktig med de steg du tar. Jag hade hoppats att en sådan reformation hade ägt rum i dig, så att jag aldrig skulle uppmanas att skriva dessa ord.

Ni har plikter i hemmet som ni inte kan försumma och samtidigt vara trofasta mot Gud och de förtroenden Han har gett er. Det som jag nu redogör för har inte visats mig direkt när det gäller din situation, utan i hundratals liknande fall. Därför kan jag inte overse med att ni försummar era plikter, när jag ser er falla i samma villfarelse, som många föräldrar i vår tid faller i. Du har ett barn, en själ har anförtröts åt dig att vårda. Men när ni visar en sådan svaghet och brist på visdom i er uppfostran av detta enda barn, genom att ni följer era egna idéer i stället för det som Bibeln har bestämt, hur kan ni då anförtröts uppgiften att undervisa och klara av saker, som berör många andliga intressen?

Jag riktar mig till både dig och din hustru. Min ställning i Guds verk och mitt uppdrag från Gud kräver av mig att jag ger uttryck för disciplinära saker. Ert föredöme när det gäller era egna hemliga affärer kommer att skada Guds verk mycket. Hela världen är evangeliets missionsfält. Ni vill så evangeliets sanningar på fälten och förväntar er att Gud skall vattna säden så att den bär frukt. Ni har fått er ett bestämt område anförtrött. Men strax utanför er egen dörr växer det ogräs och törnen, samtidigt som ni är upptagna med att luka ogräs i andras trädgårdar. Detta är inte någon obetydlig uppgift. Det är mycket viktigt att ni som förkunnar evangeliet för andra, förverkligar det i ert eget hem. Ni ger efter för ett fördärvat barns konstiga nycker och lidelser och odlar därigenom karaktärsdrag som Gud hatar och som gör barnet olyckligt. Satan använder sig av er försummelse och han styr sinnet. Ni har ett arbete att utföra, som består i att visa att ni förstår de uppgifter, som ålägger en kristen far att forma ett barns karaktär efter det gudomliga Mönstret. Om ni hade påbörjat detta arbete då hon var spädbarn, skulle det vara lätt nu och barnet skulle vara mycket lyckligare. Men genom er uppfostran har barnets vilja och trotsighet stärkts under dess uppväxt. (382) Nu kommer det att krävas en mycket större stränghet och en mer konstant, uthållig ansträngning, för att bryta upp det som har gjorts. Om ni inte kan hantera ett litet barn, som det är er särskilda uppgift att styra, kommer inte er vishet att räcka till för att veta hur ni skall hantera de andliga intressena i Kristi församling.

Det finns grundläggande fel i era erfarenheter, som måste ryckas upp med rötterna och ni måste bli elever i Kristi skola. Öppna era ögon så att ni ser var problemen ligger och skynda er att ångra dessa saker och börja att arbeta utifrån en riktig ståndpunkt. Arbeta inte i egen kraft, utan i Guds kraft. Lägg bort stolthet, självupphöjelse och tomhet och lär er korsets viktiga läxor av Kristus. Ni måste uppriktigt ge er själva hän åt uppgiften. Bli ett levande offer på Guds altare.

Om ett predikantbarn tydligt visar sig få häftiga anfall och det ger efter för nästan alla sina brister, utövar det ett inflytande mot Guds vittnesbörd, som getts till föräldrar, för att de skall kunna hantera sina barn på rätt sätt. Ni går direkt emot det ljus som Gud har funnit för gott att ge och väljer ett synsätt som ni själva har valt. Men detta experiment, som står i rak motsats till Guds Ords undervisning, får inte föras ut till skada just för dem, som Gud vill att vi skall undervisa när det gäller uppfostran av deras barn.

Ni bör inte vara så upptagna av familjen att ni glömmer alla andra. Om ni tar del av era bröders gästfrihet, bör de rimligtvis förvänta sig något tillbaka. Försök att dela era intressen med andra föräldrar och barn och lägg er vinn om att vara till hjälp och stöd. Överlämna er fullständigt till Guds verk, så att ni alltid kan vara till välsignelse för dem som har er som gäster. Samtala med föräldrar och förbise aldrig barnen. Känn aldrig att ert eget lilla barn är dyrbarare i Guds ögon än andra barn. Ni är skyldiga till att försumma andras barn samtidigt som ni skämmer bort och ger efter för ert eget lilla barn och just detta barn är ett bevis på er bristfälliga behandling. Hon är skyldig till olydnad och vredesutbrott lika många gånger om dagen, som hon inte får sin vilja (383) igenom. Vilket dåligt inflytande är det inte, att ge till familjer, som Gud försöker undervisa och reformera från försummelse, när det gäller uppfostran!

I er blinda och dåraktiga eftergivenhet har ni båda underordnat er ert lilla barn. Ni har låtit henne ta tyglarna med sina små händer och hon har härskat över er båda, innan hon kunde gå. Vad kan man förvänta sig av framtiden, med tanke på det som skett? Låt inte detta bortskämda barns exempel förmedla en undervisning, som kommer att vittna mot er och som domen kommer att visa har lett till att massor av barn har gått förlorade. Om män och kvinnor accepterar er som lärare från Gud, kommer de då inte att vilja följa ert skadliga föredöme när det gäller deras barn? Kommer inte Elis synd då att bli er synd? Kommer inte de straff som drabbade honom, att drabba er? Ert barn kommer aldrig att se Guds rike med de vanor och det temperament, det nu har. Och ni, som är hennes föräldrar, kommer att vara de som har stängt himlens portar för henne. Hur kommer det då att bli med er egen frälsning? Kom ihåg att ni kommer att skörda det som ni sår.

Vittnesbörd för församlingen 29 (1880) Domen

(384) Den 23 oktober 1879 omkring klockan två på natten vilade Herrens Ande över mig och jag fick se scener från den kommande domen. Jag saknar ord för att kunna ge en tillräcklig beskrivning av det som visades för mig och det intryck det gjorde på mitt sinne.

Den stora dagen då Gud skall verkställa domen syntes ha kommit. Tiotusenden gånger tiotusenden var samlade omkring en stor tron, på vilken satt en person med majestätiskt utseende. Åtskilliga böcker låg framför Honom och på varje boks pärm stod skrivet med guldbokstäver, som lyste som i eldskrift: "Himmelens dagbok." En av dessa böcker, som innehöll namnen på dem som påstod sig tro sanningen, öppnades. De oräkneliga miljoner som stod omkring tronen försvann omedelbart ur min synbild och endast de som bekände sig vara ljusets barn fångade min uppmärksamhet. Efter hand som dessa namn lästes upp, det ena efter det andra, och deras goda gärningar nämnades, upplystes deras ansikten av helig glädje, som strålade ut i alla riktningar. Men det var inte detta som gjorde det starkaste intrycket på mitt sinne.

En annan bok öppnades, vari deras synder, som bekände sig tro sanningen, var nedtecknade. Under den allmänna huvudrubriken, självskhet, kom alla andra synder. Där fanns också rubriker över varje kolumn och under dessa, mitt emot varje namn (385) respektive kolumn, fanns de mindre synderna antecknade.

Under rubriken begärelse följde falskhet, tjuveri, röveri, bedrägeri och girighet. Under rubriken ärelystnad kom stolthet och lyx. Avundsjuka stod över ondskas, avund och hat. Brist på avhållsamhet var rubriken över en lång lista av fruktansvärda brott som oanständighet, otukt, eftergift för köttsliga böjelser etc. När jag betraktade detta fylldes jag av utesäglig ångest och utropade: "Vem kan bli frälst? Vem kan stå rättfärdigad inför Gud? Vems kläder är fläckfria? Vem är utan brist i den rene och helige Gudens åsyn?"

Under det att den Helige, som satt på tronen sakta vände bladen i dagboken, vilade hans ögon för ett ögonblick på enskilda personer. Hans blick tycktes bränna sig in i själva själen och i samma ögonblick passerade varje ord och handling i deras liv för deras inte syn, lika klart som om allt hade skrivits för dem i eldskrift. Fruktan grep dem och deras ansikten blev bleka. Deras attityd när de först stod omkring tronen, var vårdslös likgiltighet. Men hur förändrat var inte deras beteende nu! Trygghetskänslan har försvunnit och i dess ställe är en namnlös förskräckelse. Varje människa fruktar att hon skulle befinnas vara bland dem som är för lätta. Varje öga är fastnaglat vid den som sitter på tronen och när Hans allvarliga, sökande ögon sveper över skaran, grips de av skräck, ty de dömer sig själva utan att ett ord uttalats. I själsångest erkänner varenda en sin skuld och med förskräcklig klarhet ser han, att genom att synda har han kastat bort det eviga livets dyrbara gåva.

En klass hade antecknats som jordens utsugare. Medan den gudomlige domarens genomträngande blick vilade på dessa, uppenbarades deras försummelsesynder mycket klart. Med bleka, darrande läppar erkände de att de hade varit förrädare när det gällde det heliga ansvar de hade fått. De hade fått varningar och förmåner, men de hade inte aktat på dem och inte dragit nytta av dem. De kunde nu se att de alltför mycket hade överskattat Guds nåd. De hade visserligen inte sådana bekännelser att göra som de brottsliga och fördärvade, men likt fikonträdet kom förbannelsen över dem därför att de (386) inte hade burit frukt och därför att de inte hade använt de gåvor som hade anförtrotts dem.

Denna klass hade gjort *själviskheten* till det högsta, och arbetade endast för själviska intressen. De var inte rika inför Gud, och inte heller hade de besvarat Hans vädjan till dem. Även om de bekände sig vara Kristi tjänare, hade de inte fört några människor till Honom. Hade Guds verk varit beroende av deras ansträngningar, skulle det ha avmattats, ty de undanhöll inte endast sina medel som Herren lånat dem, utan de undanhöll också sig själva. Men dessa kunde nu inse och erkänna att de, genom att de intagit en ansvarslös ställning till Guds sak och Guds verk, hade placerat sig själva på Hans vänstra sida. De hade haft tillfällen, men hade inte gjort det arbete de kunde och borde ha gjort.

Namnen på alla som bekände sanningen omnämndes. En del fick anmärkningar för sin otro, andra för att de hade varit ovilliga tjänare. De hade tillåtit andra att göra arbetet i sin Mästares vingård och bära det tyngsta ansvaret, medan de själviskt tjänade sina egna timliga intressen. Hade de utvecklat de förmågor, som Gud gett dem, kunde de ha varit pålitliga bärare av bördor och arbetat för sin Mästares intressen. Domaren sade: "Alla kommer att dömas efter sin tro och efter sina gärningar." Hur levande framstod inte försummelsen, och hur vist var inte Guds arrangemang att ge varje människa ett arbete som hon kunde utföra för att befrämja Guds verk och sina medmänniskors frälsning. Envar måste uppenbara en levande tro i sin familj och i sitt grannskap, genom att visa vänlighet mot de fattiga, sympatisera med de bekymrade, engagera sig i missionsarbete och med sina medel hjälpa till i Guds verk. Men likt Meros, (se Dom. 5:23) vilade Guds förbannelse över dem för det som de inte gjort. De hade älskat att göra det arbete som förde med sig den största vinningen här i livet, och vid deras namn i dagboken där deras goda gärningar skulle ha stått var det sorgligt blankt.

De ord som uttalades till dessa var mycket allvarliga: "Ni är vägda på en våg och befunda för lätta. Ni har försummat andligt ansvar på grund av er brådskande aktivitet i timliga saker, medan just er ansvarsställning krävde att (387) ni skulle ha mer än mänsklig vishet och mer än mänskligt omdöme. Detta behövde ni för att kunna utföra även den rent mekaniska delen av ert arbete, och när ni skilde ert arbete från Gud och Hans härlighet vände ni er också bort från Hans välsignelser."

Därefter blev frågan ställd till dem: "Varför har ni inte tagit er karaktärs klädnad och gjort den vit i Lammets blod? Gud sände Sin Son till världen, inte för att döma

världen, utan för att världen genom Honom skulle bli frälst. Min kärlek till er har varit mer självförnekande än en moders kärlek. Det var för att utplåna ert mörka syndaregister och räcka frälsningens bågare till era läppar som jag led döden på Golgata kors och bar er börda och förbannelse. Dödens ångest, gravens mörker och förskräckelse uthärdade jag för att besegra honom som hade dödens makt, nedbryta fängelset och öppna livets portar för er. Jag tog på Mig skammen och ångesten därför att jag älskade er med en evig kärlek, och därför att jag ville återföra de vilsegångna, irrande fåren till Guds paradiset och till livets träd. Det härlighetens liv, som jag med ett sådant pris köpte åt er, har ni föraktat. Skam, smädelse och vanära, som er Mästare bar i ert ställe, har ni ringaktat. De förmåner som Han dog för att göra tillgängliga för er, har ni inte uppskattat. Ni ville inte vara delaktiga i Hans lidanden och därför kan ni inte vara delaktiga i Hans härlighet." Därefter uttalade Han dessa allvarliga ord: "Må den som är orättfärdig fortfara att öva sin orättfärdighet och den som är oren att orena sig. Så ock den som är rättfärdig, han fortfare att öva sin rättfärdighet, och den som är helig att helga sig." (Upp. 22:11.) Boken slogs igen och manteln föll av Den som satt på tronen, och uppenbarade Guds Sons fruktansvärda Majestät.

Därmed försvann synen och jag befann mig fortfarande på Jorden, utsägligt tacksam att Guds dag ännu inte hade kommit och den dyrbara provotiden fortfarande erbjuds oss, då vi fortfarande kan bereda oss för evigheten.

Vår litteratur

(388) Det finns saker av betydelse, som våra förlagshus icke skänkt den nödiga uppmärksamheten. Män i ansvarsfulla ställningar borde ha utarbetat planer för våra böckers spridning, så att de icke behövde bliva liggande på hyllorna, då de kommer från pressen. Vårt folk har stannat efter och icke följt med, då Guds försyn har öppnat vägen.

Många av våra tryckalster har förts ut i handeln till så låga priser, att förtjänsten icke varit stor nog att hålla tryckeriet i gott stånd och tillika avsätta en fond för förekommande behov. Och de av vårt folk, som inte bär något särskilt ansvar för verket i dess olika grenar ... har inte hållit sig underrättade angående sakens behov och det kapital, som är nödvändigt för att bedriva affären. De inser inte, i vilken grad sådana institutioner är utsatta för förluster, och vilka utgifter, som dagligen måste täckas. De tycks mena, att allting går utan större omtanke på utgifter, och begär, att våra tryckalster skola säljas till lägsta möjliga priser och då blir det nästan ingenting över. Och sedan priserna satts så lågt, att de nästan blir ruinerande, visar de ändå ett obetydligt intresse för en större försäljning av just de böcker, som de begärt så stor prissänkning på. När de uppnått sin avsikt, känner de sig befriade från ytterligare bördor i stället för att visa ett levande intresse och verklig omsorg om en större omsättning, så att sanningens säd kan sås ut och medel samlas in till förlaget för utgivande av andra alster.

Det har rätt en stor pliktförsummelse från predikanternas sida, genom att de underlåtit att väcka intresset hos församlingarna på de platser, där de verkat för denna sak... När priserna en gång sänkts, är det en svårare sak att höja dem igen, så att affären kan bära sig, eftersom inskränkta personer kommer att framhålla, att ett sådant försök är spekulation. De tänker inte på, att ingen människa skördar någon vinst genom detta, utan att Guds institutioner, Hans egna redskap, inte må förlamas i sin verksamhet av brist på medel. Böcker, som borde få en vidsträckt spridning, ligger till ingen nytta i våra förlagshus, (389) därför att inte nog stort intresse visas för att få dem utspridda.

Pressen är en makt, men om dess alster faller döda till marken på grund av brist på män, som vill utarbeta planer för dess omsättning, är dess makt bruten. Det har funnits män, som varit tillräckligt framsynta för att inse nödvändigheten av att anskaffa medel till att framställa böcker och traktater i mängd; men samtidigt har man varit försumlig när det gäller att ordna arbetet så, att de medel som blivit utlagda, kunde komma in igen så att nya tryckalster kunde ges ut. Pressen med alla dess fördelar står till deras förfogande, och de kan använda den med allra bästa resultat; eller de kan gå halvt i sömnen och genom överksamhet förlora, vad de annars kunde ha vunnit. Med förståndiga beräkningar kan de sprida ljus genom försäljning av böcker och skrifter; de kan få in dem i tusende hem, där man nu sitter i villfarelsens mörker.

Andra förlagshus har väl utarbetade planer för utbredandet av böcker, som inte är av större betydelse. "Ty denna tidsålders barn skicka sig klokare mot sitt släkte än ljusets barn." Gyllene tillfällen att föra sanningens tysta budbärare in i familjer och till enskilda erbjuder sig nästan dagligen; men man är för efterlåten och tanklös för att tillvarataga dessa tillfällen. Predikanterna äro få - inte mer än en, där det borde vara hundra. Många begår fel genom att underlåta att använda sina gåvor till sina medmänniskors räddning. Hundratals män borde vara sysselsatta med att sprida ljuset överallt i våra städer och byar. Allmänheten måste påverkas. Gud säger, att ljuset skall spridas till alla delar av fältet. Han vill, att vi människor skola vara ljusbärare för dem, som sitter i mörkret.

Missionärer behövs överallt. I alla delar av arbetsfältet bör kolportörer väljas, inte från sällskapslivets ytliga kretsar, inte bland män och kvinnor, som inte duger till något och som inte har framgång i någonting, utan bland sådana som äger ett behagligt uppträdande, takt, klar omdömesförmåga och duglighet. Sådana personer behövs, om (390) de skall ha framgång som kolportörer och bokagenter. Men det händer, att kortsynta predikanter smickrar dem med att de borde använda sina förmågor i predikoverksamheten i stället för att endast gå såsom kolportörer. På detta sätt förringar de arbetet. De påverkar dem till att söka tillstånd till att bli predikanter och just de, som kunde utbildas till goda missionärer för att besöka människorna i hemmen och tala och bedja med dem, blir dåliga predikanter; och det fält, där så mycket arbete behövs och där så mycket gott kunde uträttas för saken, försummas. Den pliktrogne kolportören såväl som predikanten bör ha en rimlig gottgörelse för sitt arbete, när det utförs i trohet.

Om det finnes ett arbete, som är viktigare än något annat, så är det att få våra böcker ut bland folket och sålunda leda dem till att rannsaka Skriften. Missionsarbetet att föra våra tryckalster in i hemmen, tala med människorna och bedja med och för dem, är ett gott arbete, ett arbete, som skall ge män och kvinnor erfarenhet att utföra en själasörjares verksamhet.

Inte alla äro passande för denna uppgift. Sådana, som äger bästa förmåga och duglighet och som vill gripa sig verket an på ett förståndigt sätt samt utföra det systematiskt och med uthållighet och energi, just dessa borde utväljas. En grundligt genomtänkt plan bör finnas, och denna plan bör noga följas. Församlingarna överallt borde fatta ett levande intresse för traktat- och missionsarbetet.

Böckerna *Profetians Ande* och *Vittnesbörden*, borde presenteras hos varje sabbatshållande familj och bröderna borde känna deras värde och uppmuntras till att läsa dem. Det var inte den klokaste planen att sätta dessa böcker lågt och endast ha en utplacering i en församling. De borde finnas i varje familjs bibliotek och läsas om och om igen. Låt dem finnas där de kan bli lästa av många och låt dem komma ut och bli lästa av alla grannarna.

Det borde finnas kvällsföreläsningar, där någon läser högt för dem vid kaminen på vintern. De visas endast ett litet intresse för att sprida mycket av det ljus (391) som Gud har gett oss. Mycket av det handlar om plikter i familjen och det innehåller lärdomar för nästan alla situationer. Pengar kommer att ges ut på te, kaffe, prydnadsband, krås och garneringar Mycket tid och arbete läggs ned på utseendet, medan hjärtats inte arbete försummas. Gud har låtit dyrbart ljus komma ut i vår litteratur och detta borde ägas och läsas av alla familjer. Föräldrar, era barn riskerar att gå emot ljuset från himlen. Ni borde både köpa och läsa böckerna, för de kommer att vara en välsignelse för er och era närmaste. Ni borde låna ut *Profetians Ande* till era grannar och övertala dem att köpa sina egna exemplar. Missionärer för Gud, ni borde vara allvarliga, aktiva och energiska medarbetare.

Många går direkt emot det ljus som Gud har gett sitt folk, därför att de inte läser de böcker, som innehåller ljuset och kunskapen om försiktighet, tillrättavisningar och varningar. Världens bekymmer, kärlek till mode och brist på religion har vänt uppmärksamheten bort från det ljus, som Gud har gett, medan böcker och veckotidningar med villfarelser sprids över hela landet. Skepsis och vantro blir allt större överallt. Det dyrbara ljuset från Guds tron döljs under en skäppa. Gud kommer att dra sitt folk till svars för att det försummas. En räkenskap måste avläggas till Honom, för varje ljusstråle Han har låtit lysa på vår väg, om den har använts till vår tillväxt i gudomliga saker eller förkastats, därför att det var behagligare att följa våra naturliga fallenhet.

Vi har nu många hjälpmedel till sanningens utbredande, men vårt folk sätter inte värde på de privilegier, de åtnjuter. Varje medlem i församlingarna inser inte nödvändigheten av att utnyttja sina gåvor i arbetet för själars frälsning. De inser inte den skyldighet de har att samla prenumeranter på våra tidningar och att omsätta våra böcker och skrifter. Sådana män böra vara i verksamhet,

som villigt låter sig undervisas med hänsyn till det bästa sättet att vinna inträde bland folket. Deras klädedräkt bör vara nätt men icke prålig, och de böra lägga sig vinn om ett behagligt uppträdande. Det råder stor brist på verklig (392) artighet hos oss som ett folk. Hövlighet bör visas av var och en, som går in i missionsarbetet.

Våra förlagshus böra visa jämn framgång. Vårt folk kan stödja dem, såvitt de visar verkligt intresse för att få våra tryckalster ut på marknaden. Men visas lika litet intresse under det kommande året som under det förflutna, kommer förtjänsten att bli mycket knapp. Ju större spridning våra böcker får, desto större kommer behovet att bli av böcker, som förklarar sanningens bok. Många har fått avsmak för de självmotsägelser, de villfarelser och det avfall, som råder inom kristenheten, samt för de tillställningar, basarer och lotterier och andra påfund, som man tillgripit för att samla penningar för kyrkliga ändamål. Det finns många, som söker efter ljus i mörkret. Om våra tidningar, traktater och böcker, vilka innehåller en klar utläggning av Bibelns sanningar, fick en riktigt stor spridning, skulle många finna, att de innehålla just vad de söker efter. Men många av bröderna bär sig åt, som om de menade, att människorna skulle komma till dem eller sända bud till deras kontor för att erhålla skrifter, då tusenden inte vet, att de existerar.

Gud vill, att Hans folk skall handla såsom levande människor och inte vara slöa, efterlåtna och försumliga. Vi måste bära böckerna och skrifterna ut till folket och påverka dem att köpa, genom att vi visar dem, att de kommer att få mer än tillräcklig valuta för penningarna. Sätt de böcker, som ni arbetar med, högt. Ni kan inte värdera dem alltför högt.

Min själ blev så uppriven, när jag såg likgiltigheten i vårt folk, som avlägger en så stor bekännelse. Jag blev visad att själars blod kommer att finnas på riktigt mångas kläder, som nu känner sig obesvärade och fria från ansvar för själar, som omger dem lider brist på ljus och kunskap. De har kommit i kontakt med dem, men har aldrig varnat dem, aldrig bett med eller för dem och aldrig gjort en allvarlig ansträngning för att förmedla sanningen till dem. Jag blev visad att det har varit en fantastisk försummelse på denna punkt. Predikanter gör inte hälften av vad de kunde för att undervisa de människor som de (393) arbetar för på alla sanningens och pliktens punkter och som en följd av detta saknar folket ande och är passiva. Pålen och schavotten används inte i vår tid för att pröva Guds folk och därför har mångas kärlek kallnat. När det kommer prövningar anpassas nåden till nödsituationen. Vi måste var och en helga oss på den plats, där Gud har sagt att Han vill möta oss.

Kristi ambassadörer

Kristi ambassadörer har ett allvarligt och viktigt arbete, som en del tar alltför lätt på. Så länge Kristus gör tjänst i den himmelska helgedomen, är Han genom Sina sändebud

också Den som gör tjänst, i Sin församling här på jorden. Han talar till folket genom Sina utvalda, och vidgar Sitt arbete genom dem, liksom då Han i förnedringens dagar vandrade synligt på Jorden. Även om århundraden har passerat har Hans avskedslöfte till lärjungarna inte förändrats på grund av den tid som förflutit: "Se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände." (Matt. 28:20.) Från Kristi himmelsfärd till innevarande dag, har de som ordinerats av Gud och fått sin auktoritet från Honom, blivit trons lärare. Kristus, den sanne Herden, övervakar Sitt verk med dessa underherdar som Sina instrument. De som arbetar med att undervisa i ord och lära får därigenom en betydelsefull ställning. I Kristi ställe uppmanar de folket att låta försona sig med Gud..

Folket skulle inte se på Guds tjänare som endast offentliga talare eller föredragshållare, utan som Kristi ambassadörer, som får sin visdom och kraft från församlingens stora Överhuvud. Att ringakta och förkasta det ord som en Kristi representant talar är inte endast att visa ringaktning för denne, utan också för den Mästare som har sänt honom. Han står i Kristi ställe och Frälsarens röst skulle höras i Hans representant.

Många av våra predikanter har gjort det stora misstaget att hålla predikningar som är helt och hållet bevisande. Det finns alltid människor (394) som lyssnar till sanningens teori och påverkas av de bevis som framställs, och om därefter en del av predikan framställer Kristus som världens Frälsare, kommer den utsädda säden att spira upp och ge frukt till Guds ära. Men i många predikningar presenteras inte Kristi kors för människorna. För en del kan det vara den sista predikan som de någonsin kommer att höra, och andra kommer aldrig i en sådan situation att sanningens kedja kan framställas för dem och dess praktiska tillämpning tala till deras hjärtan. Det gyllene tillfället har för alltid förlorats. Hade Kristus och Hans återlösande kärlek blivit upphöjd i samband med sanningens teori, kunde de ha ställt sig på Hans sida.

Det finns fler människor än vi tror, som längtar efter att förstå hur de skall komma till Kristus. Många lyssnar till en populär predikan från talarstolen och vet lika litet efteråt som innan de lyssnade, hur de skall finna Jesus och få den frid och ro som de längtar efter. Förkunnare som predikar det sista nådens budskap för världen borde alltid ha i minnet att Kristus måste upphöjas som syndarens enda tillflykt. Många predikanter menar att det inte är nödvändigt att predika ånger och tro, för ett hjärta som är helt övervunnet av Guds kärlek. De tar för givet, att deras lyssnare har full kunskap om evangeliet, och att ämnen av annan art måste presenteras för att hålla deras uppmärksamhet. Om deras lyssnare är intresserade tar de det som ett bevis på framgång. Människor är mer ovetande om frälsningsplanen och behöver mera undervisning i detta alltmer viktiga ämne än i något annat.

De som kommer för att lyssna till sanningen, bör vänta sig att få nytta av det, liksom Kornelius och hans vänner gjorde: "Nu är vi alla här tillstädes inför Gud för att höra allt som har blivit dig befallt av Herren." (Apg. 10:33.)

Teoretiska predikningar är väsentliga, för att alla må få kunskap om lärans form och se sanningens kedja länk efter

länk sammanflätade till ett fullkomligt helt. Men ingen predikan skulle någonsin framföras utan att Kristus och Han som korsfäst framställs som grunden för evangelium, i det man gör en praktisk tillämpning av de sanningar som förkunnas och inpräntar hos åhörarna det faktum (395) att Kristi lära inte är både ja och nej, utan ja och amen i Kristus Jesus.

Sedan sanningens teori har presenterats, kommer den mest arbetsamma delen av arbetet. Människor skulle inte lämnas utan undervisning i de praktiska sanningar som står i relation till vardagslivet. De måste se och känna att de är syndare och behöver bli omvända till Gud. Vad Kristus sade, vad Han gjorde och vad Han undervisade om, borde framställas för dem på det mest intrycksfulla sätt.

En förkunnarens arbete har just börjat när sanningen uppenbaras för människors sinnen. Kristus är vår Medlare och den tjänande Översteprästen inför Fadern. Johannes fick se Honom såsom Lammet som hade slaktats, just i färd med att utgjuta Sitt blod i syndarens ställe. När Guds lag framställs för syndaren, och syndens djup visas för honom, bör han hänvisas till Guds Lamm, som borttager världens synd. Han bör undervisas om omvändelse till Gud och tro på Herren Jesus Kristus. På så sätt kommer Kristi representanters tjänst att vara i harmoni med Kristi arbete i den himmelska helgedomen.

Herrens tjänare kunde nå många fler hjärtan om de predikade mer praktisk gudsfruktan. När det görs ansträngningar för att förkunna sanningen på nya platser, händer det ofta att arbetet är nästan enbart teoretiskt. Människor blir oroliga. De ser sanningens kraft och längtar efter att få en sann grund. När deras känslor har mjuknat är tiden inne för att framför allt annat ivrigt söka leda Kristi religion in i deras samveten. Men alltför ofta har predikoserien avslutats utan att det arbete som människorna behövde blev gjort. En sådan verksamhet har för mycken likhet med Kains offer, det innehöll inget offerblod som gjorde det godtagbart inför Gud. Kain gjorde rätt när han frambar sitt offer, men han utelämnade allt som gjorde det värdefullt - försoningens blod.

Det är ett sorgligt faktum att orsaken till att så många sysslar med teori och så litet med praktisk gudsfruktan är att Kristus inte bor i deras hjärtan. De har inte en levande (396) förbindelse med Gud. Många människor avgör sig för sanningen, på grund av bevisens tyngd, utan att vara omvända. Praktiska predikningar hölls inte i samband med den läromässiga förkunnelsen, så att lyssnarna skulle kunna se sanningens vackra kedja och fatta kärlek till dess givare och helgas genom dess lydnad. Förkunnarens arbete är inte färdigt förrän han visat åhörarna behovet av en karaktärsförvandling i harmoni med de rena principerna i den sanning de tagit emot.

En formell religion skall avskys, ty i den finns ingen Frälsare. Kristus gav klara, närgående, sökande och praktiska predikningar. Hans ambassadörer skulle följa Hans exempel i varje predikan. Kristus och Hans Fader var ett. Och Jesus underkastade sig med glädje alla Faderns fordringar. Han hade Guds sinne. Återlösaren levde ett liv som den fullkomliga Förebilden. Jehova uppenbarades i

Honom. Himmelen var innesluten i mänskligheten och mänskligheten var innesluten i den eviga Kärlekens famn.

Om Guds tjänare i ödmjukhet ville sitta vid Jesu fötter, skulle de snart få den rätta synen på Guds karaktär och då också kunna undervisa andra. En del kommer in i tjänsten utan djup kärlek till Gud eller sina medmänniskor. Självskhet och självsvald kommer att visa sig i sådana människors liv. När sådana ohelgade och otrogna väktare tjänar sig själva i stället för att föda hjorden och sköta sina pastorala plikter, kommer folket att förgås på grund av bristen på lämplig undervisning.

I varje predikan skulle en ivrig vädjan framställas till människorna att överge sina synder och vända sig till Kristus. Populära synder och våra dagars njutningar skulle fördömas och praktisk gudsfruktan inskärpas. Förkunnaren bör själv vara djupt allvarlig och av hjärtat känna de ord han talar och inte kunna dölja sina känslor av bekymmer för de människor som Kristus dog för. Om Mästaren sades det: "Ty nitälskan för ditt hus har förtärt mig." (Ps. 69:10.) Samma allvarliga iver skulle Hans representanter känna.

Ett oändligt offer gavs för människan, och det gavs förgäves för varje människa som inte tar emot frälsningen. Hur (397) viktigt är det då inte att den som framställer sanningen gör det i full förståelse för det ansvar som vilar på honom. Hur öm, medlidsam och artig bör han inte vara i sitt umgänge med människor, när världens Återlösare har visat att Han värderar dem så högt. Frågan ställs av Kristus: "Finnes någon trogen och förståndig tjänare, som av sin Herre har blivit satt över Hans husfolk för att giva dem mat i rätt tid?" (Matt. 24:45.) Varje evangelii tjänare skulle ställa Jesu fråga till sitt eget hjärta. När han begrundar de allvarliga sanningarna och i sitt sinne ser den bild som är framställd även trogen och vis tjänare, borde han känna sig gripen i djupet av sin själ.

Varje människa har fått en uppgift, ingen är ursäktad. Varje människa har sin del att utföra, var och en efter sin förmåga, och det ankommer på den som framställer sanningen att noggrant och under bön lära känna förmågorna hos dem som tar emot sanningen, och därefter undervisa dem och leda dem vidare steg för steg och låta dem förstå det ansvar som vilar på dem att utföra den uppgift Gud har ämnat för dem. Det bör gå på gång på gång ivrigt inskärpas att ingen kan stå emot frestelser eller motsvara Guds avsikter eller leva ett kristet liv, om han inte upptar sitt arbete, litet eller stort, och utför det med samvetsgrann noggrannhet. Det finns något att göra för alla, förutom att komma till kyrkan för att lyssna till Guds ord. De måste praktisera den sanning som de har hört och föra med sig dess principer in i vardagslivet. De måste ständigt arbeta för Kristus, inte av själviska motiv, utan med blicken riktad på Hans härlighet som gjorde varje offer för att frälsa dem från undergång.

Herrens tjänare bör inpränta hos dem som tar emot sanningen att de måste ha Kristus i sina hem, och att de behöver nåd och vishet från Honom i att leda och kontrollera sina barn. Det är en del av Kristi verk som Han har gett dem, att undervisa och lära sina barn disciplin, och leda dem till underdånighet. Låt predikantens vänlighet och artighet synas i hans handlingssätt med barnen. Han

borde alltid ha (398) i minnet att de är människor i miniatyr, de yngre medlemmarna i Hans familj. Dessa är mycket nära och kära för Mästaren och om de får den rätta undervisningen och vägledningen, kommer de redan i unga år att tjäna Honom. Kristus bedrövas när stränga, hårda och ovänliga ord talas till barnen. Deras rättighet respekteras inte alltid, och de behandlas ofta som om de inte hade en individuell karaktär som behöver utvecklas på ett passande sätt, så att den inte förvrängs och Guds avsikter med deras liv blir till intet.

Ända från barnåren kände Timoteus till Skrifterna. Hans kunskap i dem var ett skydd mot de onda inflytanden som omgav honom, och mot frestelsen att välja nöjen och självisk tillfredsställelse framför plikten. Ett sådant skydd behöver alla våra barn, och det borde vara en del av föräldrarnas och Kristi ambassadörers uppgift att se till att barnen får en passande undervisning i Guds tro.

Om en Herrens tjänare skall kunna möta Herrens välbehag, måste han arbeta troget för att framställa varje människa fullkomlig i Kristus. Han skulle inte i sitt arbetssätt, ge det intrycket att det har ringa betydelse om en människa godtar sanningen eller inte praktiserar sann gudsfruktan. Men den trohet och självupppoffring som visas i hans liv bör vara sådan, att den överbevisar syndaren om att eviga intressen står på spel och att hans själ är i fara om han inte påverkas av det nitiska arbete, som utförs för honom. De som har förts från villfarelse och mörker till sanningens ljus måste reformera sina liv. Med mindre nödvändigheten av en noggrann reform inpräntas i samvetet, kommer de att likna den man som såg sig i spegeln, Guds lag, och upptäckte bristerna i sin moraliska karaktär, men gick bort och glömde hurdan han var. Sinnet måste vara vaket för ansvars känsla, ty annars kommer det att falla tillbaka i ett tillstånd av ännu större likgiltighet än innan det väcktes.

Kristi ambassadörers arbete är långt större och mer ansvarsfyllt än många drömmer om. De borde inte ens vara tillfredsställda med sin framgång förrän de, genom sitt (399) ivriga arbete och Guds välsignelser, kan presentera för Honom tjänstvilliga kristna, som har en sann förståelse av sitt ansvar och vill gör den del av arbetet som åläggs dem. Ett rätt arbete och riktig undervisning kommer att leda människor in i ett ordnat arbete, vars karaktär är så stark och har så fast övertygelse att ingenting av självisk natur tillåts hindra dem i deras arbete, förminska tron eller avskräcka dem från deras plikt.

Om predikanten på ett passande sätt har undervisat dem som är under hans vård, kommer inte arbetet att avstanna, ty det är då så väl grundat att det är både säkert och tryggt. Om inte de som tar emot sanningen blir grundligt omvända och det blir en radikal förändring i deras liv och karaktär, är själen inte fäst vid den eviga Klippan. Sedan predikantens arbete upphört och nyhetens behag är borta, förbleknar intrycken och sanningen förlorar sin kraft och charm och de utövar därför inte något heligt inflytande, och är inte heller bättre på grund av sin bekännelse av sanningen.

Med sådana exempel framför oss om vad människan kunde göra, är jag förvånad över att vi inte har stimulerats

till större ansträngningar att söka åstadkomma rättfärdighetens gärningar. Alla kan inte ha en framträdande ställning, men ändå kan alla vara användbara och fylla en förtroendepost, och genom sin uthålliga trohet, göra mycket mer gott än de har någon tanke på att de skulle kunna göra. De som tar emot sanningen borde söka efter en klar förståelse av Bibeln och en personlig kännedom om den levande Frälsaren. Intellectet skulle utvecklas och minnet ansträngas. All intellektuell lättja är synd och andlig tröghet leder till död.

O, om jag tillräckligt hade språket i min makt så att jag kunde göra det intryck som jag önskar på mina medarbetare i den evangeliska förkunnelsen! Mina bröder, ni handhar Livets ord. Ni har att göra med sinnen som kan nå den högsta utveckling om de leds in i de rätta banorna. Men det är ett alltför starkt exponerande av det egna jaget i de predikningar som hålls. Kristus korsfäst, Kristus uppfaren till himmelen Kristi snara återkomst, skulle uppmjuka, glädja och fylla evangeliets förkunnarens sinnen, så att de med kärlek och djupt (400) allvar förkunnade dessa sanningar för folket. Predikanten kommer då att ställas i bakgrunden och Jesus bli förhärligad. Människor kommer att bli så påverkade av dessa allomfattande ämnen att de kommer att tala om dem och lovsjunga dem, istället för att lovprisa predikanten som endast är instrument. Men om människorna medan de lovprisar predikanten, har litet intresse av det ord som förkunnas, då kan han veta att sanningen inte har helgat hans egen själ. Han talar inte till sina åhörare på ett sådant sätt att Jesus blir ärad och Hans kärlek upphöjs.

Kristus sade: "På samma sätt må ock edert ljus lysa inför människorna, så att de se edra goda gärningar och prisar eder Fader, som är i himmelen." (Matt. 5:16.) Låt ditt ljus lysa så att äran strömmar tillbaka till Gud i stället för till dig själv. Om äran tillfaller dig, då må du darra och skämmas, ty det stora syftet är då förfelat. Det är då inte Gud, utan tjänaren, som förhärligas. Därför, Kristi tjänare, bör du vara försiktig med på vilket sätt ditt ljus lyser. Om det är riktat mot himmelen så att det uppenbarar Kristi fullkomlighet, då lyser det på rätt sätt. Om det lyser mot dig själv, om du framhåller dig själv, om du får människorna att beundra dig, vore det bättre att du var helt tyst, ty då lyser ditt ljus i fel riktning.

Kristi tjänare, du kan vara förenad med Gud om du vill vaka och bedja. Låt dina ord vara kryddade med salt, och låt kristen artighet och sann upphöjdhet genomgående visas i din hållning. Om Guds flit härskar inom dig, kommer dess kraft inte endast att styrka dig, utan även uppmjuka ditt hjärta och du kan då vara Kristi levande representant. Det folk som bekänner sanningen vandrar avfälligt bort från Gud. Jesus kommer snart tillbaka och de är inte beredda. Predikanten måste nå en högre andlig standard, och ha en tro som kännetecknas av större fasthet och en erfarenhet som är levande och ljus, inte känslolös och banal, som hos många namnkristna.

Guds ord har uppställt ett högt ideal för dig. Vill du genom fasta och bönefylld ansträngning nå upp till den kristna kataktärens fullkomlighet och fasthet? Du bör då göra vägen jämn för dina fötter, ty annars kommer de svaga att stappla bort från vägen. En innerlig (401)

gemenskap med Gud i ditt arbete kommer att ge dig kraft som väcker samvetet och övertygar syndaren om sin synd och leder honom att utropa: "Vad skall jag göra för att bli frälst?"

Det uppdrag som Kristus gav lärjungarna just före Sin himmelsfärd var: "Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn, lärande dem att hålla allt vad jag har befallt eder. Och se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände." (Matt. 28:19, 20.) "Men icke för dessa allenast beder jag, utan ock för dem som genom deras ord komma till tro på mig." (Joh. 1 :20.) Uppdraget sträcker sig till alla dem som genom Hans lärjungar kommit till tro på Hans ord. Alla som har kallats av Gud att vara Hans ambassadörer borde undervisa människorna om lärdomarna i praktisk gudsfruktan som Kristus gav dem i Sitt ord.

Kristus förklarade Skrifterna för sina lärjungar, i det att Han började med Moses och profeterna och undervisade dem om allt som gällde Honom själv och förklarade även profetierna för dem. I sin förkunnelse gick apostlarna tillbaka till Adams dagar och förde sina lyssnare med sig genom den profetiska historien och slutade med Kristus och Honom som korsfäst, i det att de uppmanade syndarna att ångra sig, avstå från sina synder och vända sig till Gud. Kristi representanter i våra dagar borde följa deras exempel och i varje predikan upphöja Kristus som allt i alla.

Det är inte endast i de namnkristna samfunden som formalitet och ceremonier griper omkring sig utan de ökar också på ett oroande sätt bland dem som bekänner sig helighålla Guds bud och vänta Kristi återkomst. Vi skulle inte vara trångsynta och begränsade i våra möjligheter att göra gott. Men på samma gång som vi vidgar vårt inflytande och våra planer allt eftersom Försynen öppnar vägen, skulle vi vara mera ivriga att undvika världens avguderier. När vi gör större ansträngningar att föröka vår användbarhet, måste (402) vi göra motsvarande ansträngningar att ta emot Guds vishet när det gäller att utföra arbete inom alla grenar på Hans eget sätt, inte ur en världslig synpunkt. Vi skulle inte arbeta efter världens förebild och vanor, men göra det bästa av alla de hjälpmedel som Gud har gjort tillgängliga för oss för att framställa sanningen för människorna.

När vårt arbete överensstämmer med vår bekännelse, kommer vi att få se oerhört mycket mer utträtt än nu. När vi har män lika hängivna som Elia och med en sådan tro som han hade, skall vi få se att Gud kommer att uppenbara Sig själv för oss liksom Han fordom gjorde för dessa heliga män. När vi har män, som erkänner sina brister, och ivrigt kämpar med Gud som Jakob gjorde, får vi se samma resultat. Kraft skall komma från Gud till människor som svar på trons bön.

Det finns endast litet tro i världen. Det är endast få som lever nära Gud. Och hur kan vi förvänta mer kraft, och att Gud skall uppenbara Sig för människor, när Hans ord handhas på ett försumligt sätt och när hjärtat inte har helgats genom sanningen? Män som inte ens är till hälften omvända, som är självmedvetna och självtillräckliga i sin

karaktär, predikar sanningen för andra. Men Gud samarbetar inte med dem, ty de är inte heliga i hjärta och liv. De vandrar inte ödmjukt inför Gud. Vi måste ha en omvänd arbetarkår, och då först skall vi få se Guds ljus och Hans kraft hjälpa oss i all vår ansträngning.

De väktare som fordom var utplacerade på Jerusalems och andra städers murar hade den mest ansvarsfyllda ställning. På deras trohet berodde allas trygghet inom dessa städer. När en fara upptäcktes, fick de inte vara tysta varken dag eller natt. Det krävdes att de med några få minuters mellanrum skulle anropa varandra för att se om alla var vakna och att ingen skadats. Vaktposter var utställda på några upphöjda platser varifrån de kunde överblicka viktiga avsnitt som skulle bevakas, och rop med varning eller uppmuntran hördes från dem. Ropet vidarebefordrades från den ene till den andre tills det gick runt hela staden.

Dessa väktare representerar Guds tjänare, på (403) vars trohet människors frälsning beror. Förvaltare av Guds hemligheter bör stå på Sions murar, och om de ser svärdet komma bör de låta varningens ton ljuda. Om de är sovande väktare och deras andliga sinnen är så bedövade att de inte ser och förstår faran och folket förgås, kommer Gud att utkräva blodet från dessa väktares händer.

"Dig, du människobarn, har jag satt till en väktare för Israels hus, för att du å mina vägnar skall varna dem, när du hör ett ord från min mun." (Hes. 33:7.) Väktaren måste leva mycket nära Gud, för att han skall höra Hans ord och påverkas av Hans Ande, så att folket inte uppsöker dem förgäves. "om jag säger. till den ogudaktige: 'Du ogudaktige, du måste dö och du då inte säger något för att varna den ogudaktige för hans väg, så skall väl den ogudaktige dö genom sin missgärning, men hans blod skall jag utkräva av din hand. Men om du varnar den ogudaktige för hans väg, på det att han må vända om ifrån den, och han ändå inte vänder om ifrån sin väg, då skall visserligen han dö genom sin missgärning, men du själv har räddat din själ.'" (Verserna 8, 9.) Kristi ambassadörer skulle se till att de inte genom sin otrohet, förlorar sin egen själ och deras, som lyssnar till dem.

Olika stater församlingar, som bekänner sig helighålla Guds bud och väntar Jesu återkomst, visades för mig. Det finns en enorm likgiltighet, stolthet, kärlek till världen och kall formalism bland dem. Och dessa är det folk som snabbt håller på att bli likt det forna Israel, när det gäller bristen på fromhet. Många har en hög bekännelse om gudsfruktan och ändå saknar de självkontroll. Böjelser och passioner har fritt spelrum och självisheten är det mest framträdande. Många är godtyckliga, diktatoriska, övermodiga, skrytsamma, stolta och likgiltiga. ändå är en del av dessa Guds tjänare, och handhar heliga sanningar. Om de inte ångrar sig, kommer deras ljusstake att flyttas bort från sin plats. Frälsarens uttalade förbannelse över det fikonsträd som inte bar frukt är en predikan till alla formalister och skrytsamma hycklare som står fram för världen med synbara löv, men är utan frukt. Vilken tillrättavisning för dem som har ett sken av gudsfruktan, (404) men genom sitt okristliga liv förnekar dess kraft! Han som med ömhet behandlade den allra största syndare. Han som aldrig med förakt avvisade sann ödmjukhet och

ånger, hur stor än skulden var, kom med bitande fördömelse över dem som hade en hög bekännelse om gudsfruktan, men i sina gärningar förnekade sin tro.

Talesätt

Några av våra mest begåvade predikanterna gör sig själva stor skada genom sitt bristfälliga sätt att tala. När de lär andra, att det är deras plikt att lyda Guds morallag, bör de inte själva visa sig vara överträdare av Hans lagar när det gäller livsstil och hälsa. Predikanter bör stå raka och tala långsamt, bestämt och tydligt och med jämna mellanrum ta ett djupt andetag och uttala orden med hjälp av sina magmuskler. Om predikanterna följer denna enkla regel och i övrigt håller hälsans lagar i andra avseenden, kommer de att kunna bevara sina liv och vara till nytta mycket längre än människor i något annat yrke.

Bröstkorgen kommer att utvidgas och genom att träna upp sin röst kommer talaren sällan att bli hes även om han ständigt använder sina talorgan. I stället för att bli lungsjuka på grund av sina föredrag, kan våra predikanter genom att vara försiktiga övervinna varje anlag till denna sjukdom. Låt mig säga till mina bröder i predikoämbetet: Om ni inte tränar er i att tala i överensstämmelse med de fysiska lagarna, kommer ni att offra era liv och många kommer att sörja över förlusten av dessa ”martyrer för sanningens sak”, medan faktum är, att ni genom att följa felaktiga vanor handlade orätt mot er själva och mot den sak, som ni representerade och berövade Gud och världen den tjänst, som ni kunde ha gett. Det skulle ha behagat Gud, om ni hade levt, men ni begick långsamt självmord.

Det sätt, på vilket sanningen förkunnas, spelar ofta en stor roll då man beslutar sig för att ta emot den eller förkasta den. Alla, som deltar i det stora reformationsverket, borde bedriva studier för att kunna (405) utträtta så mycket gott som möjligt och inte försvaga sanningens kraft genom sina egna brister.

Predikanter och lärare bör eftersträva att skaffa sig ett klart och tydligt uttal. De, som talar fort och från strupen, genom att dra ihop orden och höjer sin röst till ett onaturligt röstläge, blir snart hesa och orden förlorar hälften av den betydelse de skulle ha haft, om vederbörande hade talat långsamt och tydligt och inte så högt. Åhörarna hyser medkänsla med talaren. De vet, att han gör sig själv illa och de är rädda för, att han skall bryta samman, vilket ögonblick som helst. Det är inget bevis för att en person nitälskar för Gud, att han arbetar sig själv upp till extas och gestikulerar kraftigt. ”Ty kroppsövning är i någon mån nyttig, men gudsfruktan är på allt sätt nyttig”, säger aposteln. (1 Tim 4:8)

Världens Frälsare önskar, att Hans medarbetare skall representera Honom. Ju närmare en person vandrar Gud, desto felfriare kommer Han att bli i sitt sätt att tala till sina lyssnare, i sitt uppträdande, i sin hållning och i sina gester. Ett grovt, plump uppträdande kunde man aldrig se hos vår Förebild, Jesus Kristus. Han var en himmelens representant och Hans efterföljare måste likna Honom.

Några menar, att Herren genom Sin Ande kommer att göra en person duglig att tala så, som Han önskar. Herren skall tala, men Han har inte för avsikt att utträtta det, som

Han har överlåtit till människorna att utföra. Han har gett oss förmåga att tänka och tillfällen att utveckla vår ande och vårt yttre uppträdande. När vi har gjort allt som vi kan för oss själva genom att på bästa sätt utnyttja alla möjliga tillfällen, då kan vi vända oss till Gud med innerlig bön om att Han genom Sin Ande kommer att utträtta det för oss, som vi inte själva klarar. Vi kommer alltid att få kraft och prestationsförmåga hos vår Frälsare.

Predikantens kvalifikationer

En stor skada är . . . (406) . . . uppmärksamhet.

En del unga män som beger sig ut på missionsfältet, förmår inte att undervisa andra om sanningen, därför att de inte själva har fått någon utbildning. De, som inte kan läsa rätt, måste lära sig det och de bör lära sig att undervisa, innan de uppträder offentligt. Lärarna i våra skolor måste studera hårt som en förberedelse till att kunna undervisa andra. Dessa lärare blir inte antagna, förrän de har klarat en godkänd examen och deras förmåga att undervisa kritiskt har granskats av personer som har kompetens för detta. Det bör inte visas mindre vaksamhet när det gäller att underkasta predikanter en prövning. De, som avser att påbörja den heliga gärningen att undervisa människorna i de bibliska sanningarna, bör underkastas en grundlig prövning av trofasta, erfarna personer.

När dessa har skaffat sig en del erfarenhet, är det ännu en sak som bör utföras med dem. De bör föras fram inför Herren under innerlig bön om att Han genom Sin Helige Ande skall visa, om Han kan acceptera dem. Aposteln säger: ”Ha inte för bråttom med att lägga händerna på någon.” (1 Tim. 5:22) På apostlarnas tid vågade Guds tjänare inte lita på sin egen omdömesförmåga när det gällde att välja och ta emot män som skulle inneha den ansvarsfulla och heliga ställningen att vara Guds språkrör. De valde de män som efter deras uppfattning var acceptabla och förde sedan fram dem inför Herren för att se, om Han skulle acceptera dem för att gå ut som Hans representanter. Något mindre än detta bör inte göras i vår tid.

På många platser träffar vi människor, som alltför snabbt har placerats på (407) ansvarsfulla poster som församlingsföreståndare, när de inte är lämpliga för en sådan ställning. De har inte den rätta kontrollen över sig själva. Deras inflytande är inte gott. Det finns fortfarande svårigheter i församlingen till följd av ledarens bristfälliga karaktär. Man har haft för bråttom med att lägga händer på dessa män.

Guds tjänare bör ha ett gott rykte och på ett taktfullt sätt kunna ta vara på det intresse, som de lyckats väcka. Vi har ett stort behov av dugliga män, som kommer att tjäna den sak som de representerar på ett sådant sätt att det blir till Guds ära och inte till Hans vanära. Predikanter bör särskilt underkastas en prövning i vilken det gäller att konstatera, om de har en klar förståelse för sanningen för vår tid, så att de kan hålla ett sammanhängande föredrag över profetiorna eller över praktiska ämnen. Om de inte tydligt och klart kan presentera bibliska ämnen, behöver de fortsätta som åhörare och elever. De bör flitigt granska Skriften under bön till Gud och bli väl bevandrade i den för att kunna undervisa andra om Bibelns sanningar. Allt

detta bör noggrant övervägas under bön till Gud, innan man sänder ut människor på verksamhetsfältet.

Den plan, som har godkänts om att låta äldste Uriah Smith hålla bibliska seminarier i olika stater, har vunnit bifall hos Gud. Mycket gott har utträttats genom dessa bibelklasser. Det används emellertid inte så mycket tid för denna uppgift, som skulle behövas med hänsyn till våra unga predikanter och Guds verk. Frukten av de ansträngningar, som har gjorts i den riktningen, kommer aldrig helt att synas i det här livet, utan kommer att ses i evigheten.

Evangeliets tjänare

Bror A: Jag har blivit visad, att du inte är förberedd för att kunna arbeta framgångsrikt i din tjänst. Du var en tid framgångsrik i din tjänst, men även om detta borde ha inspirerat dig till större ansträngning och iver, blev det tvärtemot. En förnimmelse av Guds godhet kunde ha fått dig att fortsätta i ödmjukhet och att inte lita på (408) självet. Men i synnerhet efter det att du blev ordinerad, började du tro, att du var en fullvuxen predikant, som kunde förmedla sanningen på stora platser. Du blev lat och kände inget ansvar för själar. Sedan dess har din tjänst bara haft ett obetydligt värde för Guds sak. Du inser inte att du, som har stor fysisk styrka, är skyldig att använda den, lika väl som den som äger stora tillgångar är skyldig att använda sina pengar för detta. Du tycker inte om att arbeta med dina händer. Ändå har du en kropp som kräver hård fysisk belastning, för att kunna bevara din hälsa, liksom för att väcka de andliga krafterna. När det gäller din hälsa, kommer fysiskt arbete att vara mycket värdefullt för alla våra predikanter och närhelst de kan befrias från aktiv tjänst i sitt ämbete, bör de anse det som sin plikt att gå in i fysiskt arbete för att försörja sina familjer.

Bror A, du har slöat bort tiden med sömn, som i stället för att förbättra din hälsa, har varit nedbrytande. Dyrbara timmar har förspillts, utan att göra vare sig dig själv eller några andra gott. Detta står antecknat i himlens protokoll. Ditt namn har visats för mig under rubriken: ”Slöa tjänare.” Din tjänst kommer inte att bestå av provningen i domen. Du har använt för mycket dyrbar tid till att sova, så att alla dina krafter verkar lamslagna. Hälsan kan uppnås genom en rätt livsstil och göras möjlig genom att ge ränta i avkastning och genom ränta på räntorna. Men detta kapital, som är dyrbarare än några tillgångar på banken, kan offras genom omåttlighet i mat och dryck, eller genom att tillåta organen att vara passiva. Det är inte tillåtet att skämma bort sig. Slöhet måste övervinnas.

Orsaken till att många av våra predikanter klagat över sjukdom är att de inte rör tillräckligt på sig utan äter för mycket. De inser inte att en sådan livsstil utsätter den starkaste organism för fara. De, som i likhet med dig, är slöa till sin läggning, borde äta mycket sparsamt och inte vara rädda för fysisk ansträngning. Många av våra predikanter gräver sina gravar med sina tänder. Organismen lider av den matsmältnings tunga uppgift och

hjärnan (409) får en tung uppgift. Överträdaren av hälsolagarna måste betala med sin egen kropp för varje överträdelse.

När han inte var aktivt engagerad i förkunnelse, arbetade aposteln Paulus som tältmakare under sitt liv. Detta var han tvungen att göra för att få en impopulär sanning accepterad. Innan han omfattade kristen tro, innehade han en hög ställning och var inte beroende av att arbeta för sin försörjning. Bland judarna i allmänhet fick barnen lära sig ett hantverk, oavsett vilken position de skulle fylla, så att de under andra förhållanden inte sattes ur stånd att försörja sig själva. Enligt denna sed var Paulus tältmakare och när hans medel användes för att främja Kristi verk och hans egen försörjning, flydde han till sitt hantverk för att få levebröd.

Ingen annan människa som har levat, har varit en mer allvarlig, energisk och självupppoffrande Kristi lärjunge än Paulus. Han var en av världens största ledare. Han kryssade över haven och reste fjärran och när, tills en stor del av världen hade lärt sig berättelsen om Kristi kors från hans läppar. Han hade en brinnande önskan om att förmedla kunskap om sanningen till förlorade människor, med hjälp av en Frälsares kärlek. Hans själ var helt och hållet engagerad i hans ämbetes tjänst och det var med smärta som han höll sig borta från denna tjänst, för att utsätta sig för det hårda rutinarbetet att kunna försörja sig själv. Han beslöt sig emellertid för att utöva ett hantverk, så att han inte skulle ligga församlingarna till last, eftersom dessa levde i fattigdom. Även om han hade planterat många församlingar, vägrade han att låta dem försörja honom, eftersom han var rädd för att den nytta han gjorde och den framgång han hade som förkunnare av evangeliet, kunde kollidera med hans avsikter. Han ville inte ge sina fiender tillfälle att ge en felaktig bild av honom och därigenom minska budskapets kraft.

Paulus vädjar till sina bröder i Korint, att förstå, att han, som evangeliets tjänare, kan kräva att bli försörjd i stället för att försörja sig själv, men denna rättighet var han villig att avstå från, eftersom detta kunde stå i vägen för den nytta han gjorde, om han hade accepterat medel till sin försörjning. (410) Även om han hade en svag hälsa, arbetade han på dagen med att tjäna Kristi verk och slet en stor del av natten och ofta hela natten, för att han skulle kunna tjäna ihop till sina egna och andras behov. Aposteln ville också ge sina bröder ett föredöme och därigenom lyfta fram och berömma flit. När våra predikanter känner att de lider nöd och brist på grund av Kristi verk, så låt dem föreställa sig att de besöker aposteln Paulus' verkstad och komma ihåg att när denna av Gud utvalda person formar en tältduk, arbetar han för bröd, som han ärligt har förtjänat genom sin tjänst som Jesu Kristi apostel. När plikten kallar, lägger denne store apostel alla sina sysslor åt sidan, för att möta de mest våldsamma motståndare och stoppa deras högmodiga skryt och sedan återvända till sin ödmjuka syssla. Hans religiösa flit är en tillrättavisning av några av våra predikanter lättja. När de har tillfälle att arbeta och hjälpa till med att försörja sig själva, borde de göra det med glädje.

Gud har aldrig avsett att människan skulle leva i lättja. När Adam bodde i Eden, tänktes verksamheter ut för hans

sysselsättning. Även om farten inte alltid är så hög eller kampen så hård, kommer den som har en trög hand ändå att bli fattig. Den som är uthållig när det gäller verksamhet, kan inte alltid vinna framgång; men slöhet och lättja kommer med säkerhet att vålla Guds Ande sorg och fördärva sann gudsfruktan. En stillastående damm blir motbjudande, men en ren, rinnande bäck, sprider hälsa och glädje över landet. En person som är ihärdigt i sin flit kommer att vara till välsignelse överallt. Människan måste använda sina fysiska och mentala krafter för att de skall kunna utvecklas helt och ordentligt.

Unga predikanter borde studera för att bli dugliga var de än är. När de inbjuds att besöka människor i deras hem, skall de inte lättjefullt sätta sig ned och inte anstränga sig för att hjälpa dem, vilkas gästfrihet de delar. Tacksamhetsskulden är ömsesidig. Om predikanten delar sina vänners gästfrihet, är det hans plikt att återgälda deras vänlighet genom att vara omtänksam och visa hänsyn mot dem. Värden kan vara en (411) omsorgsfull och hårt arbetande människa. Genom att predikanten uppträder så att han inte bara väntar på att bli upppassad, utan hjälper till på lämpligt sätt, kan han ofta få tillgång till hjärtat och öppna vägen för att sanningen blir mottagen.

Gud har inte användning för lata människor i Sitt verks tjänst. Han saknar omtänksamma, vänliga, hängivna och ivrigt brinnande tjänare. Aktiv ansträngning kommer att vara bra för våra predikanter. Lättja är bevis på fördärv. Varje förmåga i sinnet, varje ben i kroppen, varje muskel i de olika kroppsdelarna, visar att Gud har inrättat detta till att användas och inte till att förbli passivt. Bror A är alltför bekväm för att lägga ned sina krafter i arbetet och arbeta ihärdigt. Människor, som i onödan använder dagsljusets dyrbara timmar till sömn, har ingen känsla för dessa dyrbara, gyllene ögonblicks värde. Sådana människor kommer att visa sig att vara en förbannelse för Guds verk. Bror A är uppblåst. Han är inte bra på att studera Bibeln. Han är inte vad han borde vara, inte heller vad han skulle kunna bli, om han ivrigt ansträngde sig. Då och då tar han sig samman för att göra något, men hans lättja, hans naturliga bekväma läggning, får honom till att falla tillbaka i samma lättfulla spår. Personer som inte är vana vid att vara noggrant flitiga och vid att ta vara på tiden burde få regler som driver dem till arbeta regelbundet och att klara av sina plikter.

Washington, nationens statsman, var i stånd till att uträtta en massa saker, därför att han var grundlig när det gällde att hålla ordning och vara regelbunden. Varje papper hade sitt datum och sin plats och det gick inte åt någon tid till att leta efter något, som hade kommit bort. Guds män måste vara flitiga när det gäller att studera, allvarliga i sitt sökande efter kunskap och aldrig slösa bort någon timme. Genom ihärdig ansträngning kan de som kristna höja sig upp till nästan vilken ställning som helst, som män med kraft och inflytande. Men många kommer aldrig att uppnå någon högre ställning i predikstolen eller i affärer, på grund av sin obeslutsamhet och på grund av de lättjefulla vanor de skaffade sig i sin ungdom. Likgiltig försumlighet kan märkas i allt vad de har med att göra. En plötslig impuls då och då räcker inte till för att genomföra en reformation något i dessa bekväma, lata människor. Det är en uppgift som kräver uthålligt tålamod (412) genom goda

gärningar. Affärsfolk kan bara nå verklig framgång genom regelbundna tider för att avancera, för bön, för måltider och för vila. Om ordning och regelbundenhet krävs i världsliga angelägenheter, hur mycket mer nödvändigt är det då inte för Guds verk.

Många slösar bort de ljusa morgontimmarna i sängen. När dessa dyrbara timmar en gång har gått förlorade, är de försvunna för att aldrig återkomma. De är förlorade för tid och evighet. Om man slösar bort bara en enda timme varje dag, hur mycket tid har då inte gått förlorade under ett år! Låt den, som gärna vill slumra, tänka på detta och ta sig tid att tänka efter hur han skall kunna avlägga räkenskap inför Gud för sina förlorade tillfällen.

Predikanter måste ta sig tid till läsning och studium, till betraktelse och bön. De måste fylla sinnet med delar av Skriften utantill, sätta sig in i hur profetiorna gått i uppfyllelse och tillägna sig de lärdomar som Kristus gav sina lärjungar. Ta en bok med dig att läsa när du reser med tåget eller när du sitter på järnvägsstationen och väntar. Utnyttja varje ledigt ögonblick till att göra något. Därigenom kommer en verksam dörr till tusen frestelser att stängas. Om kung David varit engagerad i någon nyttig verksamhet, skulle han inte ha blivit skyldig till mord på Uria. Satan är alltid beredd att sysselsätta den, som inte sysselsätter sig själv. Den människa som ständigt eftersträvar att uppnå intellektuell storhet, kommer inte att ha tid till tarvliga och dumma tankar, som ger upphov till onda handlingar. Det finns begåvade människor bland oss, som skulle kunna bli särskilt användbara, om deras gåvor värdades. Trots detta tycker dessa människor inte om att använda dem. De ser inte att det är brottsligt att inte göra det bästa möjliga av de förmågor som Skaparen har utrustat dem med utan bosätter sig där de har det mest bekvämt och fortsätter inte att utveckla sitt sinne. Endast mycket få lär känna Guds sinnelag. Dessa lata tjänare kommer Gud att fråga. ”Vad har du gjort med de talenter jag gav dig?” Det kommer på den dagen att finnas många, som hade haft en talent, men som slagit in den i en servett och gömt den i jorden. Dessa odugliga tjänare kommer att kastas ut i mörkret där ute. De som däremot överlämnat sina talenter till penningväxlarna och fördubblat dem kommer möta följande bifallsyttring: (413) ”Bra, du gode och trogne tjänare. Du har varit trogen i det lilla. Jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje!” (Matt. 25:23)

När den enskilde anförtros ett ansvar, ställs inte frågan om han är värtalig eller rik, utan om han är ärlig, trofast och flitig, ty vad han än kommer att uträtta, är han helt olämplig för att anförtros någon position, vilken det vara må, om han inte äger dessa egenskaper. Många som har börjat sitt liv med goda möjligheter, går det illa för, för att de inte är flitiga. Unga män, som har för vana att samlas i små grupper i varuhus eller på gatan och som alltid engagerar sig i diskussioner eller skvaller kommer aldrig att växa upp till att bli förståndiga människor. Ständig flit kommer att uträtta sådant för människor, som intet annat kan. De som inte är tillfredsställda utan att veta att de växer till något varje dag, kommer med rätta att få framgång i livet.

Många har misslyckats, grundligt misslyckats, där de kunde ha haft framgång. De har inte känt bördan av sin uppgift. De har tagit lika lätt på saken, som om de hade ett timligt tuseårsrike att arbeta i för själars frälsning... Guds sak har inte så stort behov av predikanter som av allvarliga, uthålliga arbetare för Mästaren. Gud ensam kan mäta de krafter som ligger i det mänskliga sinnet. Det var inte Hans avsikt att människorna skulle vara tillfreds med att stanna kvar i okunskapens lågland, utan att de skulle tillförsäkra sig alla fördelarna med ett upplyst, högt utvecklat förstånd. Var och en bör känna, att han har en skyldighet att nå upp till en höjdpunkt av intellektuell utveckling. Medan ingen borde bli uppblåst på grund av den kunskap som han kanske kan ha förvärvat, är det allas förmån att äga den tillfredsställelsen att veta, att för varje steg han tar framåt, blir han bättre skickad att ära och förhålliga Gud. Han kan ösa ur ett outtömligt förråd, ur källan till all visdom och kunskap.

När en lärjunge har börjat i Kristi skola, är han beredd (414) att kunna söka efter kunskap utan att de höjder som han är på väg upp emot, ger honom svindel. Allteftersom han går framåt från sanning till sanning och ständigt får en klarare syn på de förunderliga lagar som gäller inom vetenskapen och naturen, blir han hänförd över de klara uppenbarelserna av Guds kärlek till människorna. Med intelligent ögon ser han Guds fullkomlighet, kunskap och visdom, som sträcker sig ända in i oändligheten. Efterhand som förståndet växer och utvidgas, väller rena strömmar av ljus in i hans själ. Ju mer han dricker av kunskapens källa, desto renare och lyckligare blir hans betraktelser av Guds oändlighet och desto större blir hans längtan efter tillräcklig visdom för att kunna fatta djupen i Gud.

Andlig kultur är vad vi som ett folk behöver och det som vi måste ha för att kunna möta tidens krav. Fattigdom, en ringa härkomst och ogynnsam miljö behöver inte hindra andens utveckling. De andliga förmågorna måste styras av viljan och sinnet får inte lov att strejka eller distraheras av olika mindre viktiga ämnen, som inte går på djupet. I allt studium kommer du att möta svårigheter, men ge aldrig upp på grund av modlöshet. Forska, studera och be! Möt varje svårighet modigt och kraftfullt. Ta viljestyrkan och den dygd som heter tålmod till hjälp. Gräv sedan med större allvar tills sanningens ädelsten ligger klar och skön framför dig - så mycket dyrbarare på grund av de svårigheter du hade med att finna den. Men dröj sedan inte kvar på samma punkt genom att koncentrera hela sinnets kraft på det och samla alla andliga krafter på det och alltid tala om det med andra. Ta itu med ett nytt ämne och studera detta grundligt. På det sättet kommer den ena hemligheten efter den andra att öppna sig för din uppfattning. Genom detta förfaringssätt kommer du att uppnå två värdefulla segrar. Du kommer inte bara att tillägna dig nyttig kunskap, utan en sådan träning av tankarna kommer att öka din mentala förmåga. Den nyckel man finner för att öppna den ena hemligheten kan uppenbara också andra dyrbara kunskapspärlor, som hittills inte har upptäckts.

Många av våra predikanter kan bara framföra några få (415) renläriga föreläsningar för människor. Samma ansträngning och flit som gjorde dem förtrogna med dessa punkter, skulle kunna göra dem i stånd till att sätta sig in i

andra. Alla predikanter bör ha en grundlig förståelse av profetierna och andra dogmatiska ämnen. Men somliga som har predikat i årtal, tvingas inskränka sig till några få ämnen därför att de är alltför slöa för att flitigt granska Skriften under bön, varigenom de skulle kunna bli giganter när det gäller att förstå bibliska lärdomar och Kristi praktiska undervisning. Allas sinnen bör fyllas med kunskap om Guds Ords sanningar för att de i vilket ögonblick som helst skulle kunna möta kravet att kunna ta fram gammalt och nytt från förrådshuset. Hos somliga har de andliga förmågorna försvagats och krympt av brist på iver och allvarlig, hård ansträngning. Tiden har kommit när Gud säger: "Gå framåt, och låt de förmågor jag har gett er, utvecklas!"

Världen är full av villfarelser och äventyr. Nya saker i form av sensationella dramer kommer ständigt fram och upptar människornas tankar och det finns ett överflöd av meningslösa teorier, som är ödeläggande för moralisk och andlig framgång. För att kunna möta denna våg av motstånd behöver Guds sak intelligent och tänkande män, som är väl bevandrade i Skriften. Vi får inte tillåta arrogans, trångsynthet och orimligheter även om dessa kan vara klädda i en from bekännelses kappa. De, som har sanningens helgande kraft i sina hjärtan, kommer att utöva ett övertygande inflytande. I medvetenhet om att de, som förespråkar villfarelse, varken kan skapa sanning eller omintetgöra den, har de råd att vara lugna och hänsynsfulla.

Det räcker inte att våra predikanter har en ytlig kunskap om sanningen. Ämnen, som behandlas av människor som för att bryta ner sanningen har fördärvat de förmågor som Gud har gett dem, förs ständigt fram till undersökning. Hyckleri måste läggas åt sidan. Vår tids sataniska bedrägeri måste klart och förnuftigt bemötas med Andens svärd, som är Guds ord. Samma osynliga hand, som leder planeterna i deras banor och bär världarna med Sin (416) allmacts hand, har gjort det möjligt för människan, som är skapad till Hans avbild, för att vara något ringare än Guds änglar när det gäller att uppfylla Sina plikter på jorden. Guds avsikter har inte mött respons hos människor, som har anförtrotts den allvarligaste sanning, som någonsin anförtrotts åt människor. Enligt Hans plan skulle vi stiga allt högre mot ett fullkomligt tillstånd. Människan saknar självkänedom. Det ansvar vi har fått står i direkt proportion till det ljus, de möjligheter och de fördelar, som vi har fått. Vi är ansvariga för det goda vi kunde ha gjort, men inte gjorde, därför att vi var för bekväma av oss för att använda de medel till förbättringar, som fanns inom räckhåll för oss.

Guds dyrbara bok innehåller levnadsregler för människor i alla samhällsskikt och alla ställningar. Här finns förebilder som alla gör väl i att granska och följa. "Ty Människosonen har inte kommit för att bli betjänad, utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många." (Mark. 10:45) "Kristi tjänares sanna ära och heder består inte i det antal predikningar han hållit och inte heller den mängd skrifter han har producerat, utan i den trofasta gärning han utfört för att tjäna människors behov. Om han försummar den delen av sin tjänst, har han ingen rätt att kallas predikant.

Vår tid har behöver människor, som kan förstå folks behov och tjäna deras nödtorft. Kristi trofasta tjänare är på varje post vaksam för att varna, tillrättavisa, råda och be för och uppmuntra sina medmänniskor. Han samarbetar med Guds Ande som mäktigt verkar i honom, så att han kan ställa fram varje människa som fullkomlig i Kristus. En sådan människa erkänns i himlen som en tjänare, som går i sitt stora Föredömes fotspår.

Våra predikanter är inte tillräckligt noggranna i sina matvanor. De äter för stora måltider, med alltför många olika rätter. En del är reformatorer bara till namnet. De har inga regler att reglera sin kost med utan ger efter för lusten att äta frukt och nötter mellan sina måltider och utsätter därmed sina matsmältningsorgan för tung belastning. Somliga äter tre gånger om dagen, trots att två bättre skulle leda (417) till fysisk och andlig hälsa. Om de lagar överträds, som Gud styr den fysiska organismen med, måste med säkerhet ett straff bli konsekvensen.

På grund av oförståndig kosthållning kommer somligas sinnen att till hälften förlamas och de blir tröga och sömning. Dessa predikanter med sina bleka ansikten, som lider på grund av att de gett efter för aptiten, är ingen rekommendation för hälsoreformen. När organismen lider av överansträngning, skulle det vara mycket bättre att tillfälligt hoppa över en måltid och därigenom ge naturen en chans att återhämta sig. Våra medarbetare skulle kunna göra mycket mer för att utbreda hälsoreformen genom sina föredömen än genom att predika över den. När välmenande vänner förbereder riktigt god mat till dem, frestas de starkt att ignorera principen, men genom att tacka nej till de fina rätterna och starka kryddorna, téet och kaffet, kan de testa om de själva är riktiga hälsoreformatorer. Några lider nu för att de har överträtt livets lagar. Därigenom har de satt en skamfläck på hälsoreformens sak.

Överdriven njuting av mat, dryck eller sömn är synd. En harmonisk och sund aktivitet av alla kroppens och sinnets krafter är lycka; och ju mer upphöjda och förfinade krafterna är, desto renare och mer oblandad är lyckan. Ett liv som saknar mål är en levande död. Sinnets krafter bör användas till sådant som har med eviga intressen att gör. Detta kommer att bidra till kroppens och sinnets hälsa. Det är många, också bland våra predikanter, som vill komma sig upp här i världen utan ansträngning. De är ärelystna och vill utföra någon stor gärning, medan de förbiser de små vardagsplikter genom vilka de skulle kunna vara till nytta och vara tjänare på Kristi sätt. De vill utföra det arbete som andra utför, men har ingen lust till den disciplin som krävs för att de skall kunna bli lämpliga för det. Denna starka önskan hos både män och kvinnor att få göra något som långt överstiger deras nuvarande möjligheter, leder till att det avgjort misslyckas för dem redan från början. Indignerat vägrar de att klättra uppför stegen, eftersom de önskar, att de skall upphöjas på ett mindre mödosamt sätt.

Vår högskola

(418) Utbildning och undervisning av unga är ett viktigt och seriöst arbete. Den stora målsättningen skulle vara att ge karaktären en rätt utveckling, så att den enskilde kan utrustas för att kunna klara plikterna i det här livet och till sist i framtiden komma in i det eviga livet. Evigheten kommer att avslöja på vilket sätt detta har utförts. Om predikanter och lärare hade en klar känsla av sitt ansvar, skulle vi se ett annat tillstånd i världen i dag. Men de är alltför snäva i sina synsätt och avsikter. De inser inte betydelsen av sitt arbete eller dess följder.

Gud kunde inte göra mer för människor än Han har gjort genom att ge ut Sin älskade Son. Inte heller kunde Han göra mindre och ändå ge människor en försäkran om att kunna bli återlösta och hålla fast vid den gudomliga lagens värdighet. För vår skull utgöt Han hela himlens rikedomar, ty genom att ge Sin Son öppnade Han himlens gyllene portar för oss, genom att ge en oändlig gåva till dem, som accepterar offret och vänder tillbaka till sin lydnad mot Gud. Kristus kom till vår värld med en kärlek som var lika vid som evigheten i Hans hjärta, och Han gav människor alla Sina rikedomar och all härlighet i arv. Härigenom uppenbarade Han Sin Faders karaktär och visade varje människa att Gud kan vara rättfärdig och ännu mer rättfärdig för den, som tror på Jesus.

Himlens Majestät behagade inte Sig själv. Vad Han än gjorde hade det med människors frälsning att göra. Självskhet i alla dess former tillrättavisades i Hans närvaro. Han tog på Sig vår natur, för att Han skulle kunna lida i vårt ställe, göra Sin själ till ett offer för synd. Han blev slagen av Gud och plågad för att kunna rädda människan från det slag, som hon förtjänade på grund av att hon hade överträtt Guds lag. Med ljuset lysande från korset hade Kristus för avsikt att dra alla människor till Sig. Hans människohjärta längtade efter människosläktet. Hans armar öppnades för att ta emot dem och Han inbjöd alla att komma till Sig. Hans liv på jorden var en oavbruten självförnekelse och förnedring.

(419) Med hur stor omsorg borde inte predikanter, lärare och föräldrar umgås med deras själar som förs in under deras påverkan, eftersom människor kostar himlen så mycket, nämligen priset av Guds dyrbara Son. Det är en fin uppgift att ha med andra människor att göra. Den borde utföras under fruktan och bävan. De ungas lärare borde bevara en fullständig självbehärskning. Ödelägger man sitt inflytande över en människa genom att bli otålig eller genom hålla fast vid en opassande värdighet och överlägsenhet, är detta ett fruktansvärt misstag, eftersom det kan leda till att denna själ går förlorad för Kristus. Ungas tankar kan bli så skeva och felaktiga på grund av skadlig vägledning, att skadan aldrig helt kan övervinnas. Kristi religion borde ha ett styrande inflytande på ungas uppfostran och undervisning. Frälsarens självförnekande föredöme, universella godhet och långmodiga kärlek är en tillrättavising för otåliga predikanter och lärare. Han frågar dessa impulsiva lärare: "Är detta det sätt på vilket du behandlar de själar, som Jag gav mitt liv för? Har du ingen större förståelse för det gränslösa, som Jag betalade för deras återlösning?"

Alla som har anknytning till våra högskolor måste vara män och kvinnor, som har gudsfruktan framför sig och Hans kärlek i sina hjärtan. De bör göra sin religion tilldragande för den unge, som kommer inom räckhåll för deras inflytande. Professorer och lärare bör hela tiden vara medvetna om sitt beroende av Gud. Deras uppgift skall utföras i den här världen, men visdomens och kunskapens Källa, som de hela tiden måste hämta sin förmåga från, är därovan. Självet får inte överta kontrollen. Guds Ande måste styra. De måste vandra ödmjukt med Gud och de bör se sitt ansvar, som inte är mindre än predikantens. Det inflytande som professorer och lärare utövar på de unga på vår högskola, kommer att föras vidare, vart dessa unga än beger sig. Ett heligt inflytande borde utgå från denna högskola, för att stå emot det moraliska mörker, som finns överallt. När jag blev visad av en Guds ängel, att en institution skulle upprättas, till att utbilda unga människor på, såg jag att det skulle bli ett av Guds största medel till att vinna själar med.

(420) De, som vill ha framgång i sin utbildning av de unga, måste ta emot dem som de är och inte som de borde vara, eller som de kommer att vara när de är klara med deras utbildning. Med håglösa eller tröga elever kommer de att få problem och de måste ha tålmod med deras brist på kunskap. De måste behandla känsliga, nervösa studerande med ömhet och stor vänlighet och komma ihåg att de härefter kommer att möta sina elever inför Kristi domstol. En känsla av deras egna brister bör hela tiden få lärare att bevara en öm förståelse för och omsorg om dem, som kämpar med samma svårigheter. De kan hjälpa sina studerande, inte genom att overse med deras brister, utan genom att troget rätta till fel på ett sådant sätt att den som blivit tillrättavisad kommer att bindas närmare lärarens hjärta.

Gud har fört unga och gamla samman i ömdesidigt beroende. De ungas lärare bör visa ett osjälviskt intresse för den hjord med lamm, som Kristus har gett oss ett exempel på i Sitt liv. Det finns för litet medkännande ömhet och för mycket av den stränge domarens obevekliga värdighet. Exakt och opartisk rättfärdighet borde ges till alla, eftersom Kristi religion kräver detta. Det borde emellertid kommas ihåg att bestämmdhet och rättfärdighet har en syster, som är barmhärtighet. Att stå långt från dem som studerar, behandla dem med likgiltighet och vara otillgänglig, hård och kritisk är tvärt emot Kristi ande.

Vi behöver var och en som individer öppna våra hjärtan för Guds kärlek, för att övervinna självskhet och hårdhet och låta Jesus ta plats i själen. De ungas lärare gör rätt i att påminna om att han med alla sina privilegier när det gäller ålder, utbildning och erfarenhet fortfarande inte helt har övervunnit, utan själv handlar fel och gör många misstag. Såsom Kristus behandlar honom, bör han försöka behandla de unga, som han har omsorg om och som har haft mindre företräden och inte har haft så gynnsamma förhållanden som han själv har haft. Kristus har burit den felande genom all hans uppenbara trotsighet och hans uppror. Hans kärlek till syndaren kallnar inte, hans ansträngning upphör inte och (421) han överlämnar honom inte till Satans hugg och slag. Han har stått med öppna armar för att hälsa den, som har gjort fel, varit upprorisk och till och med har avfallit, välkommen tillbaka. Genom föreskrift

och exempel bör lärare representera Kristus då han undervisar och uppfostrar unga. På domedagen kommer de inte att behöva skämmas, när de möter sina studenter och ser tillbaka på hur de har behandlat dem.

Ständigt på nytt har de ungas lärare fört in i klassrummet den skugga av mörker, som har samlats över hans själ. Han har blivit överansträngd och nervös, eller dyspepsi har gett allting en dyster nyans. Han kommer in i klassrummet med darrande nerver och irriterad mage. Inget tycks göras för att tilltala honom, han tror att hans elever är inställda på att öppet visa honom brist på respekt och hans skarpa kritik och klander delas ut till höger och vänster.

Kanske en eller flera begår fel eller är bångstyriga. Detta överdriver han och han blir ojust och är hård och skarp i sina tillrättavisningar. Han kan till och med håna den som han anser har gjort fel. Samma ojusthet hindrar honom sedan från att medge att han själv inte har handlat rätt. För att bevara värdigheten i sin ställning, har han gått miste om ett dyrbart, gyllene tillfälle att visa Kristi ande och kanske vinna en själ för himlen.

Erfarna män och kvinnor borde förstå att detta är en särskilt farlig tid för de unga. Frestelser omger dem överallt och när det är så lätt att flyta med strömmen, krävs den största ansträngning för att stå emot det ondas tidvatten. Det är Satans medvetna avsikt att fånga de unga i synd, för därigenom är han mer säker på människan. Själarnas fiende är fylld med starkt hat mot varje försök att påverka de unga i rätt riktning. Han hatar allt som ger den rätta bilden av Gud och vår Frälsare. Hans ansträngningar riktas särskilt mot alla, som har placerats i en god position för att kunna få ljus från himlen. Han vet att ett litet steg från deras sida för att komma i kontakt med Gud, kommer att ge dem kraft att stå emot hans villfarelse. De, som tar (422) sina synder lugnt, är trygga under hans banér. Men så snart ansträngningar görs för att bryta hans makt, väcks hans vrede och han börjar ivrigt att göra Guds planer om intet.

Om påverkan på våra högskolor är vad den borde vara, kommer de unga, som utbildas där, att kunna se Gud och förhårliga Honom i hela Hans verk. Och när de börjar odla de förmågor som Gud har gett dem, kommer de att kunna tjäna Honom mer effektivt. När intellektet blivit helgat, kommer det att öppna Guds Ords skatter och samla dess värdefulla ädelstenar och förmedla dem till andra människor och få dem till att söka efter Guds djupsinnigheter. En kunskap om Hans nåds rikedomar, kommer att förädla och upphöja människosjälen och genom förbindelse med Kristus kommer den att få del av gudomlig natur och få kraft att stå emot Satans närmanden.

Det måste inpräntas i dem som studerar, att enbart kunskap genom fienden till allt gott kan bli en kraft som ödelägger dem. Han var ett mycket intelligent väsen, ett som hade en hög ställning i änglaskaran, men som slutligen blev en upprorsman. Månet sinne med överlägsna intellektuella förmågor leds nu som fångar genom hans kraft. Den helgade kunskap som Gud ger, är av den rätta kvalitén och kommer att användas till Hans ära.

Lärarnas insats på våra högskolor kommer att bli krävande. Bland dem, som går på skolan, kommer det att finnas somliga som inte är något mindre än Satans redskap. De har ingen respekt för skolans regler och de demoraliserar alla de kommer nära. Sedan alla lärarna har gjort allt vad de kan för att reformera denna grupp, efter personliga ansträngningar att nå dem genom enträgna förmaningar och bön, och dessa avvisar alla ansträngningar som gjorts för deras bästa och fortsätter på sin syndiga väg, kommer det att bli nödvändigt att skilja dem från skolan, så att inte andra smittas av deras onda påverkan.

För att kunna upprätthålla lämplig disciplin och samtidigt visa en medkännande kärlek och ömhet mot de själar som de har att vårda, behöver läraren ständigt få visdom och nåd från (423) Gud. Ordning måste upprätthållas. De som älskar själar som har köpts med Kristi blod måste emellertid göra sitt yttersta för att frälsa den som gått vilse. Dessa stackars syndiga själar överges ofta i mörker och villfarelse och får lov att gå sin egen väg. De som borde hjälpa dem låter dem gå under. Många ursäktar sin försummelse av dessa likgiltiga och egensinniga, oberäknliga människor genom att hänvisa till de religiösa privilegierna i Battle Creek. De säger, att om inte dessa kan få sådana elever att ångra sig, kan ingenting åstadkomma detta. Att kunna delta i sabbatsskolan och lyssna till predikningarna från talarstolen, är verkligen värdefulla privilegier, men de kan förbigås av alla, som inte är uppmärksamma. Samtidigt är det så att om en som verkligen intresserar sig för dessa själar skulle komma dem nära och visa sympati och kärlek, så kommer han att nå dem. Jag har blivit visad att de personliga ansträngningar som görs på ett förståndigt sätt, kommer att ha ett verksamt inflytande på dessa till synes hårda människor. Alla kan inte vara så hårda i sina hjärtan som de ser ut att vara. Vårt folk i Battle Creek bör hysa ett djupt intresse för unga, som Guds försyn har fört in under deras påverkan. Vi har sett att ett gott arbete har utförts till många av deras frälsning, som har kommit till vår högskola. Det kan emellertid uträttas mycket mer genom personlig uthållighet.

”Den själviska kärleken till ”mig och mitt” håller många borta från att göra sin plikt för andra. Tror de, att det enda de skall göra, är till för dem själva och deras barn?” Amen säger jag er.”, sade Kristus: ”Allt vad ni inte har gjort för en av dessa minsta, det har ni inte heller gjort för mig.” (Matt 25:45).”Är era egna barn värdefullare i Guds ögon än era grannars barn?” Gud har inget anseende till personen. Vi skall göra allt vad vi kan för att frälsa själar. Ingen bör förbigås därför att de saknar den kulturella och religiösa uppfostran som mer gynnade barn har fått. Om dessa felande, försummade unga hade åtnjutit samma goda förhållanden i sina hem, kunde de ha visat sig ha en mycket ädlare karaktär och större förmåga att vara till nytta än många, som har haft någon som vakat över dem dag och natt med den vänligaste omsorg och med en översvallande kärlek. Änglar ömkar sig över dessa avvikande lamm. Änglar gråter, medan människors ögon är torra och människors hjärtan sluts för dem. Om Gud inte hade gett mig ett annat uppdrag, skulle jag vilja göra det till mitt livs mål att sörja för dem, som andra inte vill ha bsvär med att frälsa. (424)

På Guds dag kommer några att ställas till svars för att dessa dyrbara själar har gått förlorade.”

” Föräldrar, som har försummat det ansvar, som Gud har lagt på dem, kommer att lära känna sina förummelser i domen. Där kommer Herren att fråga: ”Var är de barn, som jag gav er att uppfostra åt mig? Varför är de inte på min högra sida?” Många föräldrar kommer då att inse, att en oförståndig kärlek gjorde dem blinda för barnens fel och tillät dem att utveckla en karaktär, som var olämplig för Himlen. Andra kommer att inse, att de inte gav sina barn tid och uppmärksamhet, kärlek och medkänsla. Deras pliktförsummelse gjorde barnen till det, de blev. Lärare kommer att se hur de kunde ha arbetat för Mästaren genom att försöka rädda dem som till synes var oförbätterliga, som de förkastade i ungdomens gröna år. Och församlingens medlemmar kommer att se, att de kunde ha gjort Mästaren en god tjänst, genom att försöka hjälpa dem som behövde hjälp. Medan deras intresse och kärlek slösats bort på deras egna familjer, fanns det många oerfarna unga, som de kunde ha tagit till sina hjärtan och hem och vilkas dyrbara själar kunde ha frälsts genom intresse och vänlig omsorg.”

Lärare borde lära sig att vaka över de studerandes hälsa. De borde hindra dem från att belasta sig med alltför många studier. Om de lämnar högskolan med vetskapliga kunskaper men med en nedbruten hälsa, skulle det vara bättre om de inte alls hade kommit in på skolan. Några föräldrar känner att deras barn har blivit utbildade för stora kostnader. Därför driver de på dem i deras studier. De som studerar är ivriga att bedriva intensiva studier för att avsluta sin utbildning på så kort tid som möjligt. Professorerna har låtit somliga avancera alltför fort. Medan somliga behöver drivas på, behöver andra hållas tillbaka. Studenterna bör alltid vara flitiga, men de skall inte fylla sina tankar så att de blir intellektuella dyspeptiker. De skall inte pressas så hårt i sina studier, att de försummar ett ordentligt uppförande. Framför allt får de inte låta något hindra (425)deras bönestunder, som sätter dem i förbindelse med Jesus Kristus, den störste Lärare som världen någonsin har känt. De får under inga omständigheter ta ifrån sig själva de religiösa privilegierna. Många studerande har gjort sina studier till det första stora målet och har försummat bön och hållit sig borta från sabbatsskolan och bönemöten. Genom att försumma dessa religiösa plikter, har de återvänt hem som avfallningar från Gud. En mycket viktig del av deras utbildning har försumrats. Det, som ligger till grund för all sann kunskap, skulle inte ha satts i andra hand. ”Att frukta Herren är början till kunskap.” (Ordspr. 1:7) ”Nej, sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få det andra också.” (Matt 6:33) Detta skall inte komma sist, utan först. Studenten måste få tillfälle att bli förtrodda med sin Bibel. Han behöver ta sig tid till detta. En student som gör Gud till sin styrka och som blir insiktsfull när det gäller kunskap om Gud, så som Han uppenbaras i Hans Ord, lägger grunden till en grundlig utbildning.

Guds plan är att högskolan i Battle Creek skall nå upp till en högre norm för intellektuell och moralisk utbildning, än någon annan liknande institution i vårt land. Den unge bör få lära sig att vårda sina fysiska, mentala och moraliska krafter, så att de inte bara når upp till högsta möjliga

färdigheter inom vetenskap, utan genom en grundlig kunskap om Gud kan utbildas till att förhålliga Honom, så att de kan utveckla en harmonisk karaktär och bli beredd att göra nytta i den här världen och uppnå moralisk lämplighet för det eviga livet.

Jag önskar att jag kunde finna ord för att uttrycka betydelsen av vår högskola. Alla bör känna, att det är ett av Guds redskap för att göra sig själv känd för människor. Lärarna kan utföra en större arbete, än de hittills har räknat med. Unga sinnen skall formas och karaktären skall utvecklas genom intressanta försök. I fruktan för Gud bör var och en som anstränger sig för att utveckla större förmågor, uppmuntras och stärkas, även om de har tecken på stora brister. Många av de unga är rika på talenter, som (426) inte används, eftersom de inte har haft tillfälle att utveckla dem. Deras fysiska krafter stärks när de används, men sinnets förmågor ligger dolda, därför att lärarens skarpsinnighet och av Gud givna taktkänsla inte har tränats i att ta dem i bruk. Den unge måste få hjälp till att utveckla sig själv. De måste drivas fram, stimuleras, uppmuntras och drivas på till handling.

Överallt i världen behövs verksamma tjänare. Guds sanning skall föras ut till främmande länder, så att de som befinner sig i mörker kan få upplysning genom den. Gud kräver, att det visas en långt större iver i den riktningen än hittills. Som ett folk är vi nästan lamslagna. Vi gör inte en tjugondel av det goda som vi kunde göra, därför att själviskhet i stor omfattning råder bland oss. Nu behövs ett vårdat förstånd i Guds verk, ty nybörjare kan inte utföra uppdraget tillräckligt bra. Gud har avsett att vår högskola skall vara ett redskap till att utveckla medarbetare, som Han inte behöver skämmas för. Vilken höjd människan kan uppnå tack vare en god utbildning har vi hittills inte sett. Vi har mer än genomsnittliga människor bland oss. Om deras talenter används, borde vi ha tjugo predikanter, där vi nu har en.

Lärare får inte tro att deras uppgift är avslutad, när deras elever har fått undervisning i vetenskap. De bör i stället inse att de har det viktigaste missionsfältet i världen. Om alla förmågor hos alla som är engagerade som lärare används så som Gud skulle vilja, skulle de bli de mest framgångsrika missionärer man kan tänka sig. Vi måste komma ihåg, att unga formar vanor som i nio fall av tio kommer att avgöra deras framtid. Påverkan från den grupp de tillhör, den förening de formar och de principer de gör till sina, kommer att följa dem genom hela livet.

Det är ett fruktansvärt faktum, något som får föräldrars hjärtan att skälva, att de högskolor som vår tids unga sänds till för att skaffa sig utbildning, utsätter deras moral för fara. När oskyldiga ungdomar placeras tillsammans med förhårdade (427) förbrytare, lär sig brottslighet som de som rensinnade unga människor aldrig tidigare hade drömt om, så kommer de genom att umgås med korrupta högskoleelever att förlora sin renhet i karaktären och bli omoraliska och förnedrade. Föräldrar bör vakna upp till sitt ansvar och förstå vad de gör, när de sänder sina barn hemifrån till högskolor, där de inte kan förvänta sig annat än att de blir demoraliserade. Högskolan i Battle Creek bör stå moraliskt högre än någon annan högskola i landet, så att inte tryggheten för de barn som den anförtrotts,

riskeras. Om lärare utför sin uppgift i fruktan för Gud, arbetar i Kristi anda för de studerandes själars frälsning, kommer Gud att kröna deras ansträngningar med framgång. Gudfruktiga föräldrar kommer att vara mer bekymrade över den karaktär deras barn för med sig hem från högskolan, än för deras framgång och framsteg i studierna.

Jag blev visad, att vår högskola enligt Guds plan skulle utträtta det stora uppdraget att rädda själar. Det är endast när den enskildes talenter förs in under Guds Andes fullständiga kontroll, som de blir använda i hela sin omfattning. Religionens föreskrifter och principer är det första steget till att förvärva kunskap och ligger till grund för sann utbildning. Kunskap och vetenskap måste göras levande genom Guds Ande för att kunna tjäna Guds ädlaste avsikt. Endast den kristne kan använda kunskap på rätt sätt. Vetenskap måste ses utifrån en religiös för att den helt skall kunna uppskattas. Det är det hjärta som förädlas genom Guds nåd, som bäst kan omfatta utbildningens verkliga värde. Guds egenskaper, sådana de kan ses i Hans skapelseverk, kan rätt värdesättas endast när vi har kunskap om Skaparen. För att leda unga till Sanningens Källa, till Guds Lamm, som tar bort världens synder, måste lärare inte bara känna till sanningens teori, utan måste också ha erfarenhetsmässig kunskap om helighetens väga. Kunskap är kraft, när den är förenad med sann gudsfruktan.

Föräldrars plikt mot skolan

(428) Våra bröder och systrar utomlands skulle känna det som sin plikt att vara med och underhålla denna institution, som Gud har anvisat. En del av de studerande återvänder hem med klander och klagomål, och föräldrar och församlingsmedlemmar lyssnar till deras överdrivna och ensidiga påståenden. De gjorde väl i att tänka på att det alltid finns två sidor av en sak, men i stället tillåter de dessa stympade rapporter att bygga upp en barriär mellan dem och skolan. Därefter börjar de uttrycka sina farhågor, sina frågor och tvivel när det gäller det sätt varpå skolan drivs. Sådant inflytande gör mycket stor skada. Otillfredsställelsens ord sprider sig likt en smittsam sjukdom och de intryck som gjorts på sinnen är svåra att radera ut. Berättelsen förstoras varje gång den upprepas, intill dess att den får jättelika proportioner, när en undersökning skulle uppenbara det faktum, att det inte fanns någon anmärkning att göra mot lärarna och ledningen. De gjorde helt enkelt sin plikt i att upprätthålla skolans regler, vilket måste göras för att inte skolan skall demoraliseras.

Föräldrar handlar inte alltid klokt. Många är mycket pockande i sin önskan att få andra på sin sida och blir otåliga och överlägsna om de inte kan få dem över på sin sida. Men när det krävs att deras egna barn skall följa skolans regler och ordningar och dessa barn förargas över de nödvändiga restriktionerna, händer det alltför ofta att deras föräldrar, som bekänner sig frukta och älska Gud, ger barnen medhåll i stället för att förebrå dem och rätta till deras fel. Detta visar sig ofta vara vändpunkten i deras barns karaktärsutveckling. Regler och ordning bryts ned och disciplinen trampas under fötterna. Barnen föraktar all begränsning och tillåts tala nedsättande om institutionerna vid Battle Creek. Om föräldrarna bara ville tänka sig för,

skulle de se de dåliga följderna av en sådan väg. I en skola på fyrahundra elever under ledning av män och kvinnor med mänskliga fel och brister, skulle det visserligen vara ett stort under om de skulle göra varje handling så fullkomligt, så exakt, att det inte skulle finnas någon orsak till kritik.

(429) Om föräldrarna ville sätta sig själva i lärarnas ställe och se hur svårt det nödvändigtvis måste vara att hålla disciplin i en skola med hundratals elever av olika klasser och människotyper, skulle de efter att ha tänkt igenom saken se förhållandena annorlunda. De skulle inse att en del barn aldrig har varit under disciplin hemma. Eftersom de alltid har fått göra som de velat och aldrig lärt sig lyda, skulle det vara en stor fördel för dem att komma bort från sina omdömeslösa föräldrar och ställas under lika hårda regler och träning som soldater i en armé. Om inte något görs för dessa barn som så sorgligt har försumrats av otrogna föräldrar, kan de inte heller godtas av Jesus. Om inte dessa kommer under något slags kontroll, kommer de att vara värdelösa i detta livet och inte få någon del i det tillkommande.

I himmelen är det fullkomlig ordning, fullkomlig lydnad, fullkomlig frid och harmoni. De som inte har haft någon respekt för ordning och disciplin i detta livet, skulle inte heller ha någon respekt för den ordning som finns i himmelen. De kan aldrig släppas in i himmelen, ty alla som är värdiga att komma in måste älska ordning och respektera disciplin. De karaktärer som formas i detta livet kommer att bestämma deras framtida öde. När Kristus kommer förändrar Han inte någon persons karaktär. Dyrbar prövotid ges för att den skall användas till att två vår karaktärs klädnad och göra den vit i Lammets blod. Att två bort syndens fläckar kräver ett helt livs verk. Dagligen förnyade ansträngningar för återhållsamhet och självförnekelse är nödvändiga. Varje dag möter vi nya strider som måste genomkämpas, nya segrar att vinna. Varje dag måste själen upplyftas i ivrig bön till Gud för att vinna korsets mäktiga segrar. Föräldrar på sin sida skulle inte försumma någon plikt att hjälpa sina barn. De bör fostra dem på ett sådant sätt att de blir till välsignelse för samhället här och därefter får skörda det eviga livets lön.

Guds verk i Iowa

(430) Jag har blivit visad att Guds verk i Iowa befinner sig i ett eländigt tillstånd. Unga människor som har varit knutna till olika grenar i arbetet, har andligt sett inte varit i stånd till att hjälpa människor. Ganska många oerfarna och icke effektiva män, som behöver få ett stort verk utförda för sig själva, har tjänat i denna uppgift.

Högskolestudenter

Bror B:s inflytande har på det hela taget inte varit vad det borde vara. När han var på högskolan på Battle Creek, var han i många avseenden en exemplarisk ung man; men tillsammans med andra unga herrar och damer, har han utan att säga något, arrangerat en utflykt till _____. Detta var

inte ädelt, rättframt och rättfärdigt. De visste alla att de bröt mot reglerna, men de vågade sig ändå in på överträdelsens väg. Dessa unga människor har genom sitt sätt att handla och sin inställning till sitt eget felaktiga uppförande, på nytt kastat skuggor över högskolan, som är helt felaktiga.

När bröderna i Iowa övertog bror B:s arbetsuppgifter under dessa förhållanden, handlade de fel. Om de handlar på liknande sätt i andra fall, kommer de i hög grad att misshaga Gud. Det faktum att han hade varit en ung man med utmärkt uppträdande gav honom större inflytande över andra, och hans exempel att trotsa de regler och den auktoritet som bär upp och kontrollerar skolan, har påverkat andra till att göra likadant. Lagar och föreskrifter kommer att sakna kraft att leda skolan, om sådana saker sanktioneras av våra bröder i allmänhet. Ett demoraliserande inflytande är lätt att införa på en skola. Många kommer snabbt att delta i uppror och motsträvighet, om det inte genast görs något för att upprätthålla skolans standard genom stränga regler, som styr de studerandes uppförande.

Bror B:s arbetsuppgifter kommer inte att kunna godtas av Gud, innan han helt ser och erkänner att han gör fel, då han överträder (431) skolans regler och börjar motverka det inflytande som han har utövat och som har skadat skolans rykte. Många fler studenter skulle ha kommit från Iowa, om det inte hade varit för dessa olyckliga omständigheter. Om du, bror B, kunde se och erkänna konsekvenserna av detta felaktiga steg och kunde se att vrede, avund och nästan hat fyllde ditt hjärta på grund av att ditt handlingssätt ifrågasattes av professor Brownsberger, så skulle du skälva inför dig själv och inför deras triumf, som inte kan klara tvång och som sätter sig över regler och föreskrifter, som bromsar dem i deras eget sätt att handla. Som en bekännande lärjunge till den ödmjuka och anspråkslösa Jesus, har ditt inflytande och ditt ansvar ökat kraftigt.

Bror B, jag hoppas att du noggrant kommer att gå igenom detta och tänka igenom din första frestelse att avvika från högskolans regler. Studera kritiskt karaktären av vår skolas styrelse. Av de regler som drevs igenom var inte någon för sträng. Däremot vårdades vrede, ty vid den här tidpunkten avsattes förnuftet och hjärtat blev byte för okontrollerad häftighet. Innan ni var medvetna om det, hade ni tagit ett steg, som ni några timmar tidigare inte skulle ha tagit under pressen från någon frestelse. Impulserna övervann förnuftet och ni kunde inte göra den skada ogjord, som ni hade tillfogat er själva eller en Guds institution. Vår enda säkerhet är att under alla omständigheter behärska oss själva genom Jesu, vår Återlösares kraft.

Vår högskola har inte det inflytande från populära åsikter som andra högskolor har. I ett avseende är det en konfessionell skola, en samfundsskola, men om vi inte är på vår vakt, kommer en världslig karaktär och påverkan att nå den. Sabbatshållande studenter måste ha mer moraliskt mod, än de hittills har visat, för att kunna bevara den moraliska och religiösa andan på skolan. Annars kommer den bara att skilja sig från andra samfunds skolor genom sitt namn. Gud planerade och instiftade denna högskola och tänkte Sig, att den skulle formas av höga religiösa

intressen (432) och att varje oomvänd studerande, som skickades till Battle Creek skulle vända tillbaka till sitt hem, som soldater för Kristi kors.

Professorer och lärare borde tänka på vad det är för medel som ger vår högskola dess särskilda karaktär. Alla borde högt värdesätta de privilegier, som de åtnjuter med en sådan skola och bör ge den ett trofast stöd och vakta den från all skam. Självskhet kan minska de studerandes kraft. Världslighet kan ta överhand över hela skolan. Detta skulle medföra Guds missnöje över denna institution.

De studerande som bekänner sig älska Gud och lyda sanningen bör äga en sådan grad av självkontroll och religiös principfasthet att de kan stå orubbliga i frestelser och ta ståndpunkt för Jesus i klassrummen, på internatet, eller varhelst de är. Religionen är inte något som skall tas på som ett ytterplagg i Guds hus, utan religiösa principer måste karakterisera hela livet. De som dricker ur livets källsprång kommer inte, likt världens barn, att visa en längtan efter dess omväxling och nöjen. I deras hållning och karaktär kan man se den vila, frid och lycka som de har i Jesus genom att dagligen lägga sina bördor och bekymmer vid Hans fötter. De visar att det finns tillfredsställelse och även glädje på pliktens och lydandens väg. På sina kamrater utövar sådana ett inflytande som är märkbart över hela skolan. De som utgör denna trogna armé vill uppmuntra och styrka lärarna och de ledande i deras ansträngningar för att motverka varje slag av otrohet, disharmoni och försummelse av att följa skolans regler och principer. Deras inflytande blir frälsande och deras arbete går inte förlorat på Guds stora dag, men följer dem in i den tillkommande världen, och inflytandet av deras liv här kommer att få betydelse genom ändlösa evigheter. En allvarlig, samvetsgrann och trogen ung man i skolan är en ovärderlig skatt. Himmelens änglar ser med kärlek på honom. Hans dyrbara Frälsare älskar honom och i himmelens bok antecknas varje (433) rättfärdig gärning, varje frestelse han motstått och allt ont som övervunnits. Han kommer på så sätt att lägga en god grund för kommande tider, så att han skall kunna gripa tag i det eviga livet.

Det sätt på vilket bror C uppförde sig, genom att söka unga damers sällskap på högskolan, var felaktigt. Detta var inte avsikten med att han sändes till Battle Creek. Studerande sändes inte dit för att skapa förbindelser, för att flörta eller göra uppvaktningar, utan för att få utbildning. Om de fick lov att följa sina egna lustar i detta, skulle högskolan snart demoraliseras. Åtskilliga har använt sina dyrbara skoldagar till spjuveraktig flört och kurmakeri, oavsett om professorer och lärare var uppmärksamma på det eller inte. När en lärare från någon av grenarna i Guds verk utnyttjar sin position till att vinna sina studerandes hängivenhet med tanke på äktenskap, är hans uppförande värt den strängaste kritik.

Inflytandet från bror D:s söner och från många andra från Iowa, även från herr E från Illinois, har inte varit bra för vår skola. Dessa studerandes släktingar och vänner har stått ut med dem då de har riktat anmärkningar mot högskolan. Bror D:s söner har förmågor som är en källa till glädje för föräldrarna, men när dessa unga mäns förmågor används till att bryta ned skolans regler och föreskrifter, är

det inget som framkallar glädje hos någon. Det blad som innehåller en sådan berättigad och skarp kritik mot någon som undervisar på högskolan, kommer inte att läsas med tillfredsställelse på den dag, då alla människors gärningar skall granskas av Gud. Bror och Syster D kommer då att möta en uppteckning över sina gärningar, då de gav sin son ett dåligt, hemligt försvar för detta. De måste då stå till svars för det inflytande de har utövat på skolan, ett av Guds redskap och svara för de blandade uttalanden de gjorde, som har hindrat unga från att komma till högskolan, där de kunde ha påverkats av sanningen. En del själar kommer att gå förlorade till följd av detta felaktiga inflytande. Guds stora domsdag kommer att avslöja de inflytelserika ord, som har uttalats och den inställning som har intagits. Bror och Syster D har plikter (434) i sitt hem som de har försummat. De har varit berusade av det här livets bekymmer. Arbete och brådska är det som styr dagen och deras starka världslighet har format deras barn, församlingen och världen. Det är deras exempel, som håller fast vid sanningen i rättfärdighet, som kommer att döma världen.

Bevarandet och upprätthållandet av de institutioner Gud har upprättat som ett medel för att främja Sitt verk, beror i stor utsträckning på de kristna ungdomarna. Detta stora ansvar vilar på de unga som i vår tid tar fatt på livets sysslor. Aldrig har det funnits en period i vår världs historia då så viktiga resultat vilar på en generation. Hur viktigt är det därför inte att våra ungdomar blir kvalificerade för detta stora arbete, så att Gud kan använda dem som Sina redskap. De anspråk deras Skapare har på dem, övergår alla andras.

Det är Gud som har gett dem livet och varje fysisk och andlig begåvning som de äger. Han har gett dem förmågor som de med sin vishet skall förbättra, så att de kan anförtros ett arbete som är lika förblivande som evigheten. Som återbäring på Sina stora gåvor fordrar Han en riktig utbildning och användning av deras intellektuella och moraliska förmågor. Han gav dem inte dessa förmågor endast till deras nöje, eller för att de skulle missbrukas genom att motarbeta Hans vilja och Hans försyn, utan för att de skulle användas till att sprida sanningens kunskap och helighet till världen. Han gör anspråk på deras tacksamhet, deras beundran och kärlek som gengäld för Hans ständiga godhet och oändliga nåd. Med all rätt fordrar Han lydnad för Sina lagar och för Sina visa regler, som begränsar och skyddar unga människor från Satans onda planer, och i stället leder dem på fridens väg. Om ungdomen kunde se att de, genom att leva i harmoni med Hans lagar och skolans regler, endast gör det som förbättrar deras ställning i samhället, lyfter deras karaktär, förfinar deras själ och ökar deras lycka! De bör inte göra uppror mot Hans rättfärdiga regler och berättigade krav och inte engagera sig i att skapa misstänksamhet och fördomar mot skolan. Våra ungdomar bör vara besjälade av energi och trohet till att möta de fordringar (435) som ställs på dem, och detta kommer att vara en garanti för framgång. Den vilda och hänsynslösa karaktären hos många ungdomar i denna tid är hjärtskärande. Mycket av skulden vilar på deras föräldrar. Utan gudsfruktan kan ingen bli verkligt lycklig.

De studerande som har stött samman med ledningen och åkt tillbaka till sina hem för att kasta skam över högskolan, kommer att få se sin synd och motverka det inflytande de har utövat, innan de kan få Guds gillande. De troende i Iowa har misshagat Gud genom sin godtrogenhet, genom att tro på det som berättats för dem. De borde alltid finnas på ordningens och disciplinens sida, i stället för att sporra till en slapp ledning.

En ung skickas från en avlägset liggande stat för att få glädje av högskolan i Battle Creek. Han kommer från sitt hem med sina föräldrars välsignelse på sitt huvud. Han har dagligen lyssnat till allvarliga böner, som sänts upp från familjens altare och han verkar ha fått en god start i livet med ädla beslut och renhet. Hans övertygelser och avsikter är rätta då han lämnar sitt hem. I Battle Creek kommer han att möta människor från alla samhällsklasser. Han blir bekant med några, vilkas exempel är till välsignelse för alla i deras umgängeskrets. Han möter också några, som verkar vara vänliga och intressanta och vilkas intelligens tilltalar honom, men de har en låg moral och ingen religiös tro. Till en början står han emot varje lockelse som frestar, men när han lägger märke till, att de som bekänner sin kristna tro, tycks njuta av denna irreligiösa grupps sällskap, börjar hans målsättningar och höga beslut att vackla. Han njuter av dessa ungas livliga infall och gladlynthet och nästan utan att han märker det, dras han mer och mer in i deras sällskap. Hans fäste verkar ge vika, hans hittills modiga hjärta blir svagt. Han inbjuds att följa med på en promenad och de tar honom med till en bar. De beställer ostron eller andra förfriskningar och han skäms för att gå därifrån och säga nej till det som bjuds. När han en gång har överskridit gränserna, gör han det om och om igen. Ett glas öl kan nog inte skada och (436) han accepterar det, men det finns trots allt ett skarpt stick i samvetet. Han tar inte öppet ställning för Guds, sanningens och rättfärdighetens sida; utan det förstulna, bedrägliga sällskap som han umgås med, roar honom och han förs allt längre ut. Hans frestare försäkrar, att det är helt säkert är harmlöst att spela kort och att se spelen i en biljardhall och han ger upprepade gånger efter för frestelsen.

Unga män besöker våra högskolor, som utan att deras föräldrar eller förmyndare anar det, hänger på baren, dricker öl och spelar kort och deltar i spel i biljardhallar. Sådana saker försöker de studerande att hålla för sig själva och professorerna och lärarna vet inget om det sataniska verk som pågår. När en sådan ung man lockas att göra något som är fel som måste hållas hemligt, utkämpar han en kamp med sitt samvete, men lusten övervinner honom. Han ansåg sig vara en kristen, då han kom till Battle Creek, men han leds sakta men säkert in på den väg som leder utför. Dåliga kamrater och förförare finns bland unga sabbatshållande föräldrar. Somliga av dem bor i Battle Creek. De förstår att han kan frestas och innerst inne jublar de över sin makt och över att kunna konstatera att han är svag och så snabbt ger efter för deras förföriska inflytande. De inser att han kan bli utskämd och förvirrad genom dem, som har haft ljus men som har förhärdat sina hjärtan i synd. Just sådan påverkan som detta kommer man att finna överallt, där unga samlas.

Den tid kommer, när den unge man som lämnade sin fars hus ren och sann, med ädla avsikter, kommer att gå under.

Han har lärt sig att älska det onda och förkasta det goda. Han insåg inte vilken fara han befann sig i. Han beväpnades aldrig med vaksamhet och bön. Han intog inte genast sin plats under församlingens beskyddande omsorg. Han började tro att det var manligt att vara självständig och inte låta sin frihet begränsas. Han fick lära sig att detta att ignorera regler och att trotsa lagar innebar att man njöt av sann frihet och att det var slaviskt att alltid frukta och skälva av fruktan för att göra något fel. Han gav efter för ogudaktiga personers inflytande, som ägnade sig åt bedrägerier, ondska och synd, samtidigt som de visade upp ett propert yttre. (437) Han föraktades och hånades för att han var så lättlurad. Han gick till platser där han inte kunde vänta sig något rent och gott. Han lärde sig livsstilar och talesätt, som inte var upplyftande och förädlade. Många riskerar att ledas bort så omärkligt för att vinna de hjärtlösas och ogudaktigas uppskattning, att de inte märker det förrän de efter sitt sin egen bedömning förnedras. De riskerar att överge sin manlighets renhet och ädelhet och bli slavar åt Satan.

Unga predikanter

Jag har blivit visad att Iowa kommer att ligga långt efter andra stater när det gäller gudsfruktan, om unga män får inflytande över konferensen, när det är så tydligt att de inte har kontakt med Gud. Jag känner att det är ett synnerligen angeläget uppdrag som getts mig att säga, att Iowa skulle befinna sig i en bättre situation i dag, om bröderna F och G hade varit tysta. När de inte själva har någon erfarenhet av gudsfruktan, hur kan de då leda människor till den Källa, som de själva inte känner till?

En utbredd skepsis blir hela tiden allt större när det gäller Guds Andes *Vittnesbörd*. Dessa unga uppmuntrar ifrågasättande och tvivel i stället för att avlägsna detta, eftersom de inte känner till *Vittnesbördens* ande, styrka och kraft. När de är så ohelgade i hjärtat, kan deras insats inte göra människor något gott. De kan uppenbarligen överbevisa själar om att vi har sanningen, men var finns den Guds Ande och kraft som kan påverka hjärtat och väcka medvetenhet om synd? Var finns kraften att föra den överträdaren fram till en erfarenhetsmässig kunskap om livsviktig gudsfruktan? De känner inte till det själva. Hur kan de då framställa Kristi religion? Om unga män skulle vilja gå ut på missionsfältet, så gör dem inte på något sätt modlösa, men låt dem först lära sig uppdraget.

Bror G kunde ha arbetat tillsammans med läkarna på sanatoriet, men han kunde inte samarbeta med dem. Han var alltför självupptagen för att bli elev. Han blev (438) uppblåst och egoistisk. Han hade lika goda utsikter som andra unga män, men medan de var villiga att ta emot undervisning och få en anställning, där de kunde vara till största välsignelse, ville han inte anpassa sig efter den situationen. Han ansåg att han visste för mycket för att få en underordnad ställning. Han tilltalade inte patienterna. Han var så överlägsen och diktatorisk, att hans inflytande inte kunde tolereras på sanatoriet. Han saknade inte begåvning. Om han hade varit villig att ta emot undervisning kunde han ha skaffat sig praktisk kunskap om en läkares arbete. Om han hade vårdat en ödmjuk och mild anda, kunde han ha fått framgång. Men de naturliga karaktärsbristerna har inte uppmärksamats och övervunnits. Det har på hans sida funnits en benägenhet att

narras och att svara undvikande. Detta kommer att ödelägga hans användbarhet i livet och kommer absolut att stänga predikanttjänstens dörrar för honom. Den strängaste sannfärdighet borde vårdas och allt bedrägeri undvikas, precis som man vill undvika spetälska. Han har känt sig generad därför att han är så liten. Detta kan inte avhjälpas, men det står i hans makt att avhjälpa sina karaktärsbrister, om han vill. Sinne och karaktär kan, om man noggrant vårdar dem, formas efter det gudomliga mönstret.

Det är inte en låtsad, tillgjord överlägsenhet som formar människan utan det sinne som verkligen är upphöjt. Rätt användning och utveckling av de mentala krafterna gör människan till allt vad hon är. Dessa förädlade förmågor har getts för att forma karaktären för framtiden, för evigt liv. Människan skapades till att njuta av ett högre och heligare tillstånd än den här världen kan ge. Hon skapades till Guds avbild för högre och ädlare avsikter, sådana som sysselsätter änglars uppmärksamhet och omsorg.

På det hela taget tänker de unga i dag inte så djupt eller handlar inte så klokt. Om de vore medvetna om de faror som hotar varje steg, skulle de vara försiktigare och undvika många snaror, som Satan har lagt ut för deras fötter. Var försiktig, min bror, så att du inte ger dig ut för att vara något som du inte är. En förgylld imitation kommer lätt att kunna skiljas från den rena metallen. Rannsaka inte endast dig själv med största noggrannhet, utan också den inställning som var och en (439) av er i er familj har. Skriv ned vars och ens historia och meditera över resultatet av den väg ni har följt. Tänk igenom hur det kommer sig att somliga personer verkligen i hög grad blir älskade och respekterade, medan andra föraktas och undviks. Se på detta ur evighetens ljus och undvik omsorgsfullt andra människors levnadssätt i sådana saker som du upptäcker att de har gjort fel. Det är bra att komma ihåg de drag som har överförts från föräldrar till barn. Tänk allvarligt igenom dessa saker och klä dig i gudsfruktan i vapenrustningen för en livskamp mot nedärvda benägenheter, som inte liknar det gudomliga exemplet. Du måste arbeta uthålligt, ståndaktigt och med iver om du skall lyckas. Du måste övervinna dig själv. Detta kommer att bli den hårdaste striden av alla. Beslutsamt motstånd mot dina egna vägar och dina felaktiga vanor kommer att säkra dyrbara och eviga segrar åt dig. Så länge du vårdar dina starka karaktärsdrag därför att du hellre vill vägleda andra än att själv bli vägledad, kommer du emellertid inte att ha någon framgång. Dina känslor är impulsiva och om du inte är försiktig, låter du ditt eget temperament ta överhanden. Den unge måste bära ett ansvar och fullgöra viktiga plikter. Skaffar du dig de nödvändiga förutsättningarna för att utföra din del i fruktan för Gud?

Bror F ägnar sig inte åt sin uppgift. Han har nästan allt att lära. Han har en bristfällig karaktär. Han har inte undervisats från barndomen till att ta ansvar, arbeta och bära bördor. Han har inte sett och lagt märke till den uppgift som skall utföras av honom själv och är därför inte beredd att sätta värde på den uppgift som skall utföras för andra. Han är självständig. Han ger ett sken av att veta mer än han i själva verket gör. När han blir helt helgad genom Guds Ande och helt inser en Kristi tjänares allvar och ansvar, kommer han att känna att han inte räcker till för

uppgiften. I många avseenden är han bristfällig och hans brister kommer att återspeglas hos andra och ge omvärlden ett dåligt intryck av vårt arbetes karaktär och av de predikanter som är engagerade i det. Han måste lära känna (440) det praktiska livets bördor och plikter, innan han kan ta på sig det mest ansvarstygda uppdrag, som kan ges till dödliga människor. Alla unga predikanter måste vara elever, innan de kan bli lärare. Innan jag skulle uppmuntra unga män att gå in i förkunnaruppgiften, skulle jag säga, att Gud har gett mig fullmakt att rekommendera och enträget uppmana dem att skaffa sig lämplighet för det uppdrag, som de skall engagera sig i.

Bröderna F ägnar sig inte åt att ta ansvar och utföra sina plikter. Ansvarslöshet och brister märks i allt, som de har med att göra. De är hänsynslösa i sina samtal och sitt uppförande. Det högtidliga, upplyftande och förädlade inflytande, som borde utmärka varje tjänare av evangeliet, kan inte ses i deras liv, innan de har förvandlats och formats efter den gudomliga förebilden. Självskhet existerar mer eller mindre hos var och en av dem, i högre grad hos den ene än hos den andre. Det finns en känsla av själv tillräcklighet och dryghet hos dessa unga män, som gör dem olämpliga för Guds verk. De behöver lära sig sträng självbehärskning, innan de kan accepteras av Gud, som medarbetare i Hans verk. Där finns en naturlig lättja som måste övervinnas. De borde få en grundlig genomarbetning av livets timliga realiteter. De måste inhämta kunskap och när de visar en tydlig framgång i sina mindre plikter, är de mogna för att få större ansvar. De olika konferenserna klarar sig bättre utan sådana ineffektiva medarbetare. Själars bördor vilar inte vila bättre på människor i ohelgat tillstånd än på småbarn. De är okunniga om vital gudsfruktan och behöver en genomgripande omvändelse, innan de ens kan bli kristna.

Bror A F behöver en grundlig och sträng utbildning på vår högskolan. Hans språk är fullt av fel. Han är grov och saknar förfining i sitt uppförande. Dessutom derudover är han själv tillräcklig och helt vilseledd i fråga om sin förmåga. Han har ingen verklig tro på Guds Andes *Vittnesbörd*. Han har inte studerat dem grundligt och praktiserat de sanningar som framförs i dem. När han har så obetydlig andlighet, kommer han inte att förstå värdet av *Vittnesbörden* och inte heller deras egentliga (441) syfte. Dessa unga män läser Bibeln, men de har endast obetydlig erfarenhet av allvarlig och ödmjuk rannsaking av Skrifterna under bön, så att de kan bli ordentligt utrustade för alla goda gärningar.

Man tar en stor risk om man uppmuntrar en grupp män att gå ut på missionsfältet, som inte känner någon börda för själar. De kan kanske göra människor intresserade och engagera sig i diskussioner, men de är inte på något sätt omtänksamma människor, vilket kunde förbättra deras förmåga. Vi har en förkrympt och bristfällig prästtjänst. Om inte Kristus skall förbli i de människor, som förkunnar sanningen, kommer de att sänka moralen och den religiösa standard var de än tolereras. De har fått en förebild - ingen mindre än Kristus. "Hela Skriften är utandad av Gud och nyttig till undervisning, till bestraffning, till upprättelse och till fostran i rättfärdighet, för att gudsmänniskan skall bli fullt färdig, väl rustad för varje god gärning." (2 Tim. 3:16-17). I Bibeln har vi Guds ofelbara rådslut. Dess lära

kommer att göra människor lämpade för varje ansvarsfull ställning, om de efterföljs i deras praktiska liv. Den är Guds röst som varje dag talar till själen. Med hur stor omsorg borde inte den unge studera Guds ord och samla dess dyrbara synpunkter i hjärtat, så att dess föreskrifter kan styra hela hans uppförande. Våra unga predikanter och de som ibland har predikat, visar en tydlig brist i sin förståelse av Skrifterna. Det är den Helige Andes verk att upplysa det förmörkade förståndet, att smälta det egoistiska, hårda hjärtat, betvinga den upproriske överträdaren och frälsa honom från världens fördärvliga inflytanden. Kristi bön för lärjungarna var: "Helga dem i sanningen, ditt ord är sanning." Andens svärd, som är Guds Ord, genomtränger syndarens hjärta och skär det i bitar. När sanningens teori framhålls, utan att dess heliga inflytande gör sig märkbart i talarens själ, har den ingen makt att påverka lyssnarna. I stället kommer den att förkastas som en villfarelse och talaren gör sig själv ansvarig för att själar går förlorade.

(442) Det måste bli en avgjord förändring av prästtjänsten. En mer kritisk undersökning om en predikants kvalifikationer är nödvändig. Mose blev av Gud vägledd till att få erfarenhet av att ta ansvar, visa omtänksamhet, i öm omsorg om sin hjord, så att han som en trofast herde skulle kunna vara beredd när Gud kallade honom till att ta sig an Hans folk. En liknande erfarenhet är nödvändig för dem, som går in i det stora uppdraget att förkunna sanningen. För att kunna leda själar till den livgivande källan, måste förkunnaren själv först dricka ur källan. Han måste se det oändliga offer som Guds Son gjorde för att frälsa fallna människor. Hans egen själ måste omges av en ödödlig kärlek. Om Gud anvisar oss ett hårt uppdrag, måste vi göra det utan att knorra. Om stigen är vansklig och farlig, är det Guds plan att vi skall följa efter i ödmjukhet och ropa till Honom om kraft. Det finns en läxa att lära av den erfarenhet som en del av våra predikanter har gjort, som inte har känt till något liknande när det gäller svårigheter och problem, men ändå ser på sig själva som martyrer. De måste ännu lära sig att med tacksamhet acceptera Guds sätt att välja. De måste komma ihåg vår frälsnings upphov. Predikantens uppgift bör utföras med allvar, energi och iver, i betydligt högre grad än i affärer, eftersom uppdraget är heligt och resultatet är betydligt viktigare. Varje dags uppgift bör i de eviga anteckningarna omtalas som "bra utfört", så att uppdraget skulle vara grundligt slutfört om det inte beviljas någon mer arbetsdag. Våra predikanter, i synnerhet unga män, bör inse att det är nödvändigt för dem att förbereda sig så att de blir passande för sitt högtidliga uppdrag och förbereda sig för att umgås med rena änglar. För att komma hem till himlen, måste vi ha himlen i våra hjärtan här. Om vi inte har det, vore det bättre att vi inte deltog i Guds verk.

Prästtjänsten har fördärvats av ohelgade präster. Om inte det kommer att bli en allt högre och mer andlig standard för prästgärningen, kommer evangeliets sanning att bli alltmer kraftlös. Människosinnet representeras av den bördiga jorden (443) i en trädgård. Om den inte odlas på rätt sätt, kommer den att bli övervuxen av ogräs och vilda rosor. Sinnet och hjärtat måste dagligen vårdas och försummelse kommer att leda till ondska. Ju fler förmågor Gud har gett en enskild person, desto större framsteg krävs det och desto större är hans ansvar för att avända sin tid och sina förmågor till Guds ära. Sinnet får inte slumra. Om

det inte används till att skaffa kunskap, kommer det att sjunka ner i okunskap, vidskepelse och fantasi. Om de intellektuella förmågorna inte utvecklas så som de bör, för att förhålliga Gud, kommer de att bli starka och mäktiga krafter, som leder till undergång.

Om unga män skulle vara på sin vakt emot att bli skrytsamma och oberoende, skulle de hela tiden göra tydliga framsteg. De bör ta varje tillfälle i akt till att utveckla de ädlare, generösa karaktärsdragen. Om unga män märker att de är beroende av Gud varje ögonblick, och de alltid och överallt bevarar bönen ande, en själens utandning mot Gud, kan de bättre lära känna Guds vilja. Men jag har blivit visad, att bror F och G nästan inte känner till Guds Andes verkan. De har arbetat i sin egen kraft och har blivit så inkrökta i sig själva, att de inte har kunnat se eller lägga märke till sin egen stora nöd. De talar respektlöst om *Vittnesbörden* som Gud har gett till hjälp för Sitt folk, och drar en dom över sig. De ger uttryck för sina åsikter och kritiserar det ena efter det andra, när de i stället borde lägga sina händer över sina läppar och ligga med sina ansikten mot jorden. De känner nämligen inte till mer av *Vittnesbördens* ande än vad de vet om Guds Ande.

De är nybörjare i sanningen och dvärgar i religiös erfarenhet. De största segrar som kan vinnas för Guds verk, vinnas inte genom välformulerade argument, gott om tillfällen, stort inflytande och massor av tillgångar, utan det är de segrar som vinnas i enrum med Gud, när en allvarlig, kämpande tro griper tag i maktens starka (444) arm. Då Jakob insåg att han i sig själv var fullständigt lamslagen och hjälplös, utgöt han sin själ inför Gud i en allvarlig kamp. Guds ängel bad att få bli fri, men Jakob ville inte släppa sitt grepp. Den slagne mannen lade under fysisk smärta fram sin allvarliga bön, med en frimodighet, som endast en levande tro ger. "Jag släpper dig inte förrän du välsignar mig", sade han. (1 Mos. 32:26)

Det finns djupa mysterier i Guds ord, som aldrig kommer att upptäckas av människor, som inte får hjälp av Guds Ande. Det finns också outgrundliga hemligheter i frälsningsplanen, som förgängliga människor aldrig kan fatta. Oerfarna unga skulle hellre använda sina tankar och förmågor till att förstå sådant som har uppenbarats, ty om de inte har mer andlig upplysning än de har nu, kommer det att ta en livstid att lära sig Guds uppenbarade vilja. När de har vårdat det ljus, som de redan har fått och har använt det praktiskt, kommer de att kunna ta ett steg framåt. Guds försyn är en ständig skola, genom vilken Han alltid får människor att se livets verkliga mål. Ingen är för ung och ingen är för gammal för att ta emot undervisning i denna skola och genom att visa ivrig uppmärksamhet under de lektioner, som den gudomlige Läraren undervisar i. Han är den Sanne Herden och Han kallar Sina får vid namn. De kringvandrande hör Hans röst, som säger: "Här är vägen, vandra på den."

Unga män, som aldrig har gjort framsteg när det gäller livets världsliga plikter, kommer att vara lika oförberedda inför de högre plikterna. En religiös erfarenhet görs endast genom kamp, besvikelse, hård självdisciplin och allvarlig bön. Levande tro måste målmedvetet gripa tag i löftena. Sedan kan många komma med lysande ansikten från sin

nära gemenskap med Gud och säga som Jakob: Jag har sett Gud ansikte mot ansikte, och ändå har mitt liv skonats". (1 Mos. 32:30)

Stegen mot himlen måste tas ett i taget. Varje steg framåt ger oss kraft till nästa. Guds nåds förvandlande kraft på människohjärtat är ett verk som endast få förstår, eftersom de är alltför (445) slöa för att göra de ansträngningar som krävs. Det som unga predikanter lär sig då de går omkring och blir upppassade, trots att de inte är helt lämpliga för uppdraget, har ett demoraliserande inflytande på dem. De vet inte var deras plats är och stannar där. De har inte funnit jämvikt genom fasta principer. De talar skickligt om sådant som de inte vet något om och de som accepterar dem som lärare blir därför vilseledda. En sådan person kommer att inspirera till mer otro än vad många fler kan motverka, även om de gör sitt bästa. Människor med små själsförmåigheter gläder sig över spetsfundigheter. De kritiserar, söker något som kan ifrågasättas och anser att detta är något märkligt. I stället visar det emellertid att personen saknar själsförfining och förlåtande sinnelag. Hur mycket skulle det inte vara om de var ivriga att utveckla sig själva och förädla och upplyfta sina tankar. Liksom en växt vänder sig mot solen, så att de klara strålarna kan hjälpa till att utveckla dess skönhet och symmetri, på samma sätt borde de unga vända sig mot Rättfärdighetens Sol, så att himlens ljus lyser på dem och utvecklar deras karaktär och ger dem en djup och varaktig erfarenhet med Guds verk. Då kan de återspegla gudomliga ljusstrålar till andra. De som hellre väljer tvivel, otro och skepticism kommer inte att erfa någon tillväxt i nåd eller i andlighet och är inte lämpliga för det högtidliga ansvar som det innebär att presentera sanningen för andra.

Världen måste varnas inför dess kommande dom. Slummern hos dem som befinner sig i synd och villfarelse är så djup och så dödsliknande, att Guds röst krävs genom en insiktsfull tjänare, som förmår väcka den. Om predikanterna inte är omvända, kommer inte heller folk att bli det. Den kalla formalism, som nu råder bland oss, måste ge plats för den levande kraften i erfarenhetsmässig gudsfruktan. Det är inget fel med sanningens teori. Den är fullständigt klar och enhetlig. Unga predikanter kan tala flytande om sanningen, men ändå inte ha någon riktig känsla för de ord de uttalar. De uppskattar inte värdet av den sanning de framför och de inser i ringa grad vad det har kostat dem som under böner och tårar, genom svårigheter och motstånd har sökt efter den, som efter en dold skatt. Varje ny länk i sanningens kedja var för dem lika dyrbar som provat (446) guld. Dessa länkar har nu fogats samman till en helhet. Sanningar har genom allvarlig bön om ljus och kunskap grävts fram ur vidskepelsens och villfarelsens avskräde, och har presenterats för folk som dyrbara pärlor med oändligt värde.

Evangeliet är en uppenbarelse till människan som består av strålar av ljus och hopp från den eviga världen. Hela ljuset kommer inte till oss genast, utan det kommer i den takt vi kan ta emot det. Människor som törstar och hungrar efter kunskap om Guds vilja, kommer aldrig att bli mätta. Ju ivrigare de söker, desto mer ser de sin brist på kunskap och beklagar djupt sin blindhet. Det övergår människans förmåga att tänka ut de höga och ädla insikter som finns

inom räckhåll om mänsklig ansträngning kombineras med Guds nåd, som är all vishets och makts ursprung och upphov. Och det finns en evig härlighetsvikt bakom. ”Men vi känner som Skriften säger: *vad ögat inte har sett och örat inte hört och människohjärtat inte kunnat ana, vad Gud har berett åt dem som älskar honom.*

Vi har det mest högtidliga sanningsbudskap, som någonsin har framförts i världen. Denna sanning respekteras alltmer av icke-troende eftersom det inte kan ifrågasättas eller motbevisas. Med detta för ögonen blir våra unga män självsäkra och uppblåsta. De tar de sanningar som har förmedlats av andra och utan studier eller allvarlig bön möter de motståndare och börjar diskutera. De ger sig hän åt skarpsinniga repliker och vitsigheter och smickrar sig själva med att det är på det sättet en evangeliserande predikant skall utföra sin uppgift. För att passa för Guds verk behöver dessa män uppleva en grundlig omvändelse, lik den som Paulus upplevde. Predikanter måste vara levande representanter för den sanning de predikar. De måste ha ett djupare andligt liv, som utmärks av större enkelhet. Orden måste tas emot från Gud och ges vidare till folk. Folks uppmärksamhet måste fångas. Vårt budskap är en doft av liv till liv eller av död till död. Själarnas öden ligger i vågskålen. Mängder av människor befinner sig i avgörandets dal. En röst borde höras som ropar: ”Om det är Herren som är Gud, så följ honom. Men om det är Baal, så följ honom.”

Ett omedelbart, energiskt och seriöst handlande kan rädda en (447) obeslutsam själ. Ingen kan avgöra hur mycket som går förlorat, när man försöker predika utan att vara smord av den Helige Ande. Det finns själar i varje församling, som tvekar, fast de nästan är överbevisade om att vara helt för Gud. Beslutet fattas för tid och evighet. Ofta är emellertid situationen den att predikanten inte har det sanna budskapets ande och kraft i sitt eget hjärta och därför görs det inte några direkta vädjanen till de själar som bävar för att avgöra sig. Resultatet blir att intrycken inte kommer tillräckligt djupt in i de överbevisades hjärtan och de lämnar mötet med mindre lust att acceptera Kristi tjänst än när de kom. De beslutar sig för att vänta på ett lämpligare tillfälle, men det kommer aldrig. Liksom Kains offer, saknar den gudlösa predikan Frälsaren. Det gyllene tillfället har gått förlorat och dessa själars fall är avgjort. Står inte alltför mycket på spel, när predikan blir likgiltigt och slappt framförd utan att känna en börda för själar?

I vår tid med moraliskt mörker kommer det att krävas något mer än torr teori för att sätta själar i rörelse. Predikanter måste ha en levande kontakt med Gud. De måste predika som om de trodde vad de säger. Levande sanningar som faller från gudsmannen kommer att få syndare att darra och den får den överbevisade att utbrista: ”Det är HERREN som är Gud! Jag har beslutat mig för att vara helt på HERRENS sida.” Guds budbärare skulle aldrig upphöra att sträva efter större ljus och kraft ovanifrån. Han skulle mitt i mörker och modlöshet slita för, be om och hoppas på, att beslutsamt samla grundlig kunskap om Skrifterna och att inte bli efter i någon nådegåva. Så länge det finns någon själ som kan bli hjälpt, bör han skynda vidare, varje gång med nytt mod. Det är ett uppdrag, ett allvarligt uppdrag, som skall utföras. Själar som Kristus har dött för befinner sig i fara. Så länge Jesus

har sagt: ”Jag skall aldrig lämna dig eller överge dig,” så länge rättfärdighetens krona ges till den som segrar, så länge vår Advokat går i förbön för syndaren, borde Kristi tjänare hoppfullt arbeta, med outtröttlig energi och uthållig tro.

Men när Guds sanning framförs av unga och (448) oerfarna män, vilkas hjärtan knappast har berörts av Guds nåd, kommer Guds verk att föra en tynande tilvaro. Bröderna F och G är snabbare till att diskutera än till att be. De är snabbare till att strida än till att övertyga, genom att anstränga sig för att inpränta i folk den högtidliga karaktären av en tjänst i vår tid. Människor som vågar ta på sig ansvaret att ta emot Ordet från Guds mun och ge det vidare till folk, får stå till svars för den sanning de förmedlar och det inflytande de utövar. Om de är Guds sanna män, sätter de inte sin tillit till sig själva, utan till vad Gud kommer att göra för dem och genom dem. De går inte stolta omkring och gör folk uppmärksamma på sin skarpsinnighet och duglighet. De känner sitt ansvar och arbetar med andlig kraft, vandrar på samma självförnekelsens väg, som Mästaren vandrade på. Varje steg utmärks av självupppoffring och de sörjer över att de inte förmår göra mer inom Guds verk. Deras väg är en väg fylld av svårigheter och konflikter, men den bär avtryck efter fotspåren från deras Återlösare, deras frälsnings Kapten, som gjordes fullkomlig genom lidande.

I sin tjänst måste underherdarna noggrant följa Överherdens anvisningar och visa Hans ande. Tvivel och avfall möter överallt. Gud vill ha människor som är verksamma i Hans verk, som har hjärtan lika äkta som stål och som alltid visar integritet, oförskräckta oberende av omständigheterna. Mitt i prövningar och mörker är de precis som de var, när deras framtidsutsikter såg ljusa ut och deras yttre omständigheter var vad de kunde önska sig. Daniel i lejongropen är samme Daniel, som stod inför kungen, omgiven av Guds ljus. Paulus, som i den mörka fängelsehålan väntade på den dom, som han visste skulle komma från den grymme Nero, är samme Paulus som talade till inför Areopagens domstol. En människa, vars hjärta är fäst vid Gud, befinner sig i de största prövningar och i de mest nedslående omständigheter inte annorlunda än vad den människan befann sig i då han hade framgång, när Guds ljus och ynnest tycktes vila över honom. Tro när fram till det osynliga och omfattar eviga ting.

(449) Det är många i Iowa, som snarare river ned än bygger upp, som kastar mer otro och mörker än ljus. Guds verk mattas om detta skulle florera. Predikanter bör våga vara sanna. Paulus skrev till Timoteus: ”Ingen får förakta dig för att du är ung, utan var ett föredöme för de troende i ord och gärning, i kärlek, trohet och renhet.” ”Tänk på detta och lev i detta, så att alla kan se dina framsteg. Ge akt på dig själv och på din undervisning, och håll troget ut med den. När du gör det, frälser du både dig själv och dem som lyssnar på dig.” (1 Tim. 4:12, 15-16). Guds ord och vilja uttrycks i Skifternas av inspirerade skribenter. Vi borde binda dem som ett band på vår panna, mellan våra ögon, och vandra efter deras föreskrifter. Då kommer vi att gå trygga. Varje kapitel och varje vers är ett meddelande från Gud till människor. Genom att studera ordet, kommer den själ, som hungrar och törstar efter rättfärdighet, att påverkas av de gudomliga uttalandena. Tvivel kan inte ha

någon makt över en själ, som i ödmjukhet rannsakar Skrifternas.

Vårt förlag

Gud vill att alla som är knutna till Hans institutioner skall visa begåvning, skarpsinnighet och förutseende. Han vill att de skall bli män och kvinnor med ett väl utvecklat intellekt och inte ligga efter när det gäller någon nödvändig förutsättning. När de personligen märker att detta är nödvändigt och arbetar mot målet, så kommer Jesus att hjälpa dem i deras strävan. När de arbetar enligt additionsplanen för att tillförsäkra sig Andens nåd, kommer Gud att arbeta enligt multiplikationsplanen. Kontakt med Gud ger tillväxt åt själen. Den kommer att upphöja den, förvandla den och göra den medveten om sina egna krafter och kommer att ge en tydligare känsla för det ansvar, som vilar på varje enskild, när det gäller att vist använda de förmågor som Gud har gett.

(450) Var och en skulle lära sig sträng sparsamhet när det gäller utgifter. Han skulle också visa större trofasthet då han handhar andras medel än i sina egna affärer. Men så är det sällan. Ingen får personligt utbyte av vårt kontors överskott eller kommer att lida av eventuella underskott, men egendomen tillhör Herren och Hans verk påverkas materiellt genom det sätt tjänsten utförs på. Om Guds verk begränsas i sina tillgångar, blir viktig verksamhet, som borde och skulle kunna utföras, försummad.

Även om sparsamhet alltid borde praktiseras, borde det aldrig urarta till något dåligt. Alla som arbetar på vårt kontor bör känna att de har att göra med Guds egendom och att de är ansvariga för tillväxten av det investerade kapitalets tillväxt och att de kommer att ställas till svars på Guds dag, om den, på grund av bristande flit och omtanke, har blivit mindre för dem. Alla är kallade till att undvika tidsspillan och slöseri med pengar. De anställas trofasthet och brist på trofasthet mot det som de nu har anförtrotts, kommer att avgöra om de kan anförtros eviga rikedomar. Gud kräver att var och en fullgör den uppgift han fått noggrant och snabbt. Vars och ens exempel bör fungera som föredöme för andras flit och uppmärksamhet. Genom seriös, samvetsgrann trofasthet i allt kan jorden föras närmare himlen. Detta kan ge dyrbar frukt till båda världarna.

De händer som används på vårt förlags olika avdelningar utträttar inte den mängd arbete, som det skulle krävas på andra kontor av det här slaget. Mycket tid går till spillo på onödiga samtal och dyrbara timmar slösas bort, medan arbetet försenas. På flera avdelningar förorsakas underskott på grund av att personer, som inte visar omsorg och sparsamhet går in i verksamheten. Skulle dessa personer utföra någon uppgift åt sig själva, skulle somliga utföra en tredjedel mer arbete om dagen än de gör nu. Andra skulle inte göra mer än de gör nu.

(451) Timmar som man tar emot betalning för borde användas med trofasthet. Att slösa med tid eller material är att inte vara ärlig inför Gud. Några få ögonblick slösas bort här och några få ögonblick där. Totalt under veckan kan bli nästan en hel dag och ibland mer än det. "Tid är pengar" och bortslösad tid är bortslösade pengar som skulle ha använts till Guds verk. När de som bekänner sin tro, sölar med tiden och är vårdslösa med den och visar att de inte i sina hjärtan hyser något intresse för Guds verks framgång, kommer icke-troende som är anställda att följa deras exempel. Om alla skulle använda sin tid på bästa sätt, skulle riktigt mycket kunna sparas för sanningens sak. När hjärtat är med i arbetet, kommer det att utföras med allvar och energi och gå fortare. Alla borde bara medvetna om vad som behöver göras och utföra det snabbt och rätt, som om det utfördes under direkt uppsyn av den store Mästaren, Jesus Kristus.

Dessutom uppstår förluster genom att inte förständig omsorg visas för materiel och maskiner. Detta är ett misstag som bör ses över i både större och mindre sammanhang, så att inget går förlorat eller skadas genom försummelse. Ett obetydligt slöseri här och ett där blir mycket under ett år. Somliga har aldrig lärt sig att spara resterna, trots Kristi förmaning: "Samla ihop de stycken som har blivit över, så att inget blir förstört." (Joh. 6:12) Material bör inte skäras i bitar för att få ett litet stycke. Med litet eftertänksamhet borde man kunna samla ihop de små stycken som var och en har kastat bort. Man bör vara uppmärksam på att något så obetydligt som pappersavfall kan omsättas i pengar.

På grund av bristande personligt intresse går många saker till spillo, som med få ögonblicks eftertänksamhet på rätt tid skulle kunnat sparas. "Jag glömde" förorsakar många förluster inom vår verksamhet. Och en del intresserar sig inte för en uppgift eller något annat som inte tillhör deras särskilda gren av verksamheten. Detta är helt fel. Självupptagenhet framkallar tanken: "Det är inte mitt bekymmer", men trofasthet och plikt känsla kommer att förmå var och en att bekymra sig för allt som fångar hans uppmärksamhet. (452) De ledande anställdas exempel i binderiet följs av dem som arbetar där. Alla blir obekymrade och hänsynslösa. Den summa som motsvarar deras lön går till spillo. En ansvarig person i verkets ledning skulle spara hundratals dollar varje år åt kontoret i den enda avdelningen.

Över hela vårt verksamhetsområde borde finnas en princip om att spara. För att kunna spara måste dollar, tiocentare och cent omsorgsfullt samlas ihop. Människor som har haft framgång i affärer har alltid varit sparsamma, uthålliga och energiska. Låt alla som är knutna till Guds verk nu börja utbilda sig själva grundligt som tillsyningsmän. Även om deras arbete inte uppskattas på jorden, bör de aldrig förnedra sig själva, i sina egna ögon genom att vara opålitliga i vad de gör. Det tar tid för en person att bli så van vid en viss livsstil, att man blir lycklig av att hålla fast vid den. För tid och evighet blir vi var och en vad våra vanor gör oss till. De människor som formar rätta vanor och som är trogna i att utföra varje dags plikter, kommer att vara som skinande ljus, och sprida ljusstrålar på andras stig. Men om man lämnar fritt rum för otrohetens vanor, om slappa, slöa och försumliga vanor

tillåts att stärkas, kommer moln, mörkare än midnatten, att sänka sig ned över detta livets möjligheter och för alltid utestänga människan från det eviga livet.

Om en självisk tanke tillfredsställs, om en plikt försummas, öppnas vägen för en annan. Det vi dristar oss att göra en gång, är vi mer benägna att göra på nytt. Vanor som måttlighet, självbehärskning, sparsamhet, uppmärksamt deltagande, sunda och förnuftiga samtal, uthållighet och sann hövlighet uppnås inte utan ivrig och noggrann vaksamhet över självet. Det är mycket lättare att bli demoraliserad och fördärvad än att vinna seger över sina fel, hålla självet under kontroll och odla sanna dygder. Det kommer att kräva uthålliga ansträngningar, om de kristna dygdena någonsin skall kunna göras fullkomliga i våra liv.

Stora förändringar borde äga rum inom våra verksamhetsområden. Att skjuta upp något, som kräver omedelbar uppmärksamhet till en mer passande tidpunkt är ett misstag och leder till förlust. (453) Det kräver ibland dubbelt så mycket arbete jämfört med om det hade uppmärksammats i rätt tid. Det har uppstått många fruktansvärda förluster och ödesdigra olyckshändelser genom att saker och ting har lagts åt sidan, som skulle ha uppmärksammats genast. Rätt tid för att agera tillbringas i tvekan. Man tänker att det räcker om det görs i morgon, men då är det ofta för sent. Våra verksamheter lider finansiellt varje dag på grund av beslutsångest, sölande, hänsynslöshet, maklighet och för någras vidkommande direkt oärlighet. Några arbetar inom dessa verksamheter, som låter det gå lika oengagerat som om Gud inte hade gett dem några andliga krafter att använda genom att ta ansvar. Sådana är olämpliga för någon som helst ansvarsfyllt ställning. De går inte att lita på. Män och kvinnor som undviker plikter som kan medföra problem, kommer att förbli svaga och ineffektiva.

De som tränar sig för att kunna utföra sina uppgifter snabbt och med små utgifter, kommer att driva sina affärer i stället för att deras affärer driver dem. De kommer inte hela tiden att ha bråttom och bli förvirrade på grund av att deras affärer är röriga. Flit och seriös trofasthet är outhärliga för framgång. Varje timmes arbete går igenom inför Gud och registreras antingen som trohet eller otrohet. Anteckningarna om de bortslösade ögonblicken och de oanvända tillfällena måste klaras upp innan domen skall hållas och böckerna upplåtas och var och en skall dömas enligt det som står skrivet i böckerna. Själviskhet, illvilja, stolthet, avundsjuka, sysslolöshet eller vilken annan synd som omhuldas i hjärtat, kommer att utestänga människan från himmelens välsignelser. "I veten ju, att när ni ställer er i någons tjänst för att lyda honom, så är ni tjänare under denne, som ni sålunda lyder.

Våra verksamheter saknar människor med stabilitet och fasthet. När jag visades från rum till rum, såg jag att arbetet utfördes med likgiltighet. Förluster görs vid varenda anförtrodd anställning. Bristen på noggrannhet är uppenbar. Medan några har burit ansvarsfulla bördor, har andra gjort dessa bördor större i stället för att dela dem. De som (454) inte har lärt sig sparsamhetens läxa och lagt sig till med vanan att de skall göra mesta möjliga av sin tid under sin barndom och ungdomstid, kommer inte att vara

förståndiga och sparsamma i det som de har med att göra. Det är en synd att inte utnyttja våra förmågor så, att de kan användas till Guds ära. Alla har ansvar att bära, ingen kan befrias.

Människor är olika och alla behöver mer eller mindre förvandlas och tränas. Varje gärning i samband med Guds verk bör utmärkas av försiktighet och beslutsamhet. Utan beslut är individen vacklande och instabil som vatten och kan aldrig uppnå riktiga resultat. Alla som bekänner sig till Kristus bör vara medarbetare. Det finns ingen dagdrivare i trons hushållning. Varje medlem i familjen har fått en uppgift i någon del av vår Herres vingård, som han skall arbeta i. Det enda sätt på vilket Guds krav kan mötas, är att vi hela tiden är uthålliga i vår strävan efter att bli till större nytta. I bästa fall kan vi bara utträta obetydliga saker, men vardagens uppgifter kommer att öka våra förmågor att arbeta effektivt och bära frukt till Guds ära.

Somliga saknar kontroll över sin aptit. De ger smaken fritt utlopp på bekostnad av sin hälsa. Till följd av detta omtöcknas hjärnan. Deras tankar blir långsamma och de får inte utträttat det, som de kunde ha gjort om de förnekade sig själva och var måttliga. Detta berövar Gud den fysiska och andliga kraft, som skulle ha kunnat helgas till Hans tjänst, om de hade visat måttlighet i allt. Paulus var en hälsoreformist. Han sade: "I stället slår jag min kropp och tvingar den till lydnad, för att jag inte själv på något sätt skall komma till korta vid provet, när jag predikar för andra." (1 Kor. 9:27) Han kände att ett ansvar vilade på hans skuldror för att bevara alla hans krafter helt och fullt, så att han kunde använda dem till Guds ära. Om Paulus riskerade att bli omättlig, riskerar vi det ännu mer, eftersom vi inte i lika hög grad som han inser och erkänner nödvändigheten av att förhålliga Gud i våra lemmar och i vår ande, som tillhör Honom. Att äta för mycket är vår tids synd.

Guds ord sätter frosseriets synd i samma kategori som dryckenskap. Så anstötlig var denna synd i Guds ögon, att Han gav Mose anvisningar om, att ett barn (455) som inte kunde behärska sin aptit, utan ville fylla sig med allt som smakade gott, av sina föräldrar skulle föras fram inför Israels härskare och stenas till döds. Frossarens tillstånd ansågs som hopplöst. Han skulle inte bli till nytta för andra utan vara en förbannelse för sig själv. Ingen kunde lita på honom i något avseende. Hans inflytande kommer alltid att smitta av sig på andra och världen skulle vara bättre utan en sådan karaktär, eftersom hans fruktansvärda brister skulle förevigas. Ingen som har någon känsla för sitt ansvar inför Gud, kommer att tillåta djuriska lidelser att kontrollera förnuftet. De som gör detta är inte kristna, vilka de än är och hur upphöjd deras beaktelse än är. Kristi förmaning är: "Var alltså fullkomliga, såsom er Fader i himlen är fullkomlig." (Matt. 5:48) Här visar Han oss att vi kan vara lika fullkomliga inom vårt ansvarsområde, som Gud är i Sin.

De som är anställda på vårt förlag gör inte sådana framsteg som Gud skulle vilja att de gjorde. De saknar det seriösa, osjälviska intresse för den uppgift som de har fått att utföra. Gud kräver att dessa medarbetare i Hans verk dagligen skall få större kunskap. De bör på ett klokt sätt utnyttja de förmågor som Gud har gett dem, så att de blir

effektiva, noggranna tjänare och utför sitt uppdrag utan att verksamheten lider förlust.

De klokaste människorna kan lära sig nyttiga saker av hur de minsta skapade varelserna på jorden arbetar. Det flitiga biet ger intelligenta människor ett föredöme, som de gör väl i att efterlikna. Dessa insekter håller en fullständig ordning och någon sysslolshet tillåts inte i bikupan. De utför sina bestämda uppgifter med en intelligens och aktivitet, som överstiger vår fattningsförmåga. Myrorna som vi tycker bara är ett skadedjur som vi skall trampa på, är i många avseenden överlägsen oss människor, eftersom vi människor inte utnyttjar Guds gåvor lika klokt. Den vise mannen leder vår uppmärksamhet till de små tingen på jorden: "Gå bort till myran, du late, se hur hon gör och bli vis. Hon har ingen furste över sig, ingen tillsynsman eller herre. Hon bereder om sommaren sin föda och samlar under skördetiden in sin mat." (456). "Myrorna är inget starkt släkte, men de samlar sin föda om sommaren." (Ordspr. 6:6- 8; 30:25) Dessa små lärare undervisar oss om trofasthet. Om vi med samma flit utvecklade de förmågor, som en allvetande Skapare har gett oss, hur mycket större möjligheter skulle vi då inte få, som vi kunde använda i Guds tjänst. Guds öga vilar på den minsta av Hans skapade varelser. Iakttar Han då inte människan, som har skapats till Hans avbild? Kräver Han inte något motsvarande tillbaka för alla de fördelar, som Han har gett? Ordning borde skapas inom förlagsverksamheten. De som arbetar på dessa institutioner skulle ha högt uppsatta mål och en djup och rik erfarenhet av kunskap om Guds vilja. De skulle alltid stå på rätt sida och utöva ett frälsande inflytande. Varje själ som nämner Kristi namn skulle göra mesta möjliga av de privilegier de åtnjuter och troget utföra de plikter som tilldelats dem, utan att knota eller klaga. Varje persons konversation skulle ha en upphöjd karaktär, med avsikt att leda andras sinnen in på rätt kanal. Det lilla som nämns om gudomlig godhet och Guds kärlek visar en tydlig otacksamhet och att Kristus inte bor i deras hjärtan.

Verksamheterna kommer aldrig att göra framsteg, om det inte finns fler självuppoftande, osjälviska medarbetare, som är upprigtigt gudfruktiga män och kvinnor, som förnekar sig själva och är samvetsgrant självständiga inför Gud och det som är rätt. Den lokale redaktören på *Review and Herald* kommer att få anledning att tala allvarligt och bestämt. Han borde stå upp och försvara det rätta och använda allt det inflytande som hans ställning ger honom. Äldste Waggoner har placerats i en icke avundsvärd position, men han har inte lämnats ensam. Gud har hjälpt honom och under de rådande omständigheterna har han handlat förnämligt. Herren har inte flyttat honom från hans ställning. Han får fortfarande tjäna i Oakland och San Francisco.

Gud kräver mycket av dem som Han har anförtrott mycket. De däremot som bara har anförtrotts litet, krävs det mindre av. Alla kan emellertid ge av sig själva och deras gärningar visar deras trohet mot Kristi dyrbara verk. Många kan (457) minska sina utgifter och därigenom öka sin frikostighet mot Kristus. Självförnekelse för Kristi skull är den kamp som vi har framför oss.

”Ty Kristi kärlek driver oss”, sade Paulus. (2 Kor. 5:14) Kristi kärlek var den princip som satte honom i rörelse. Den var hans drivfjäder. Om hans iver på pliktens väg för ett ögonblick mattades, så var en glimt av korset och Kristi förunderliga kärlek, uppenbarad genom Hans oförljkeliga offer, tillräcklig för att på nytt förmå honom att i sina tankar omgärda sina länder och gå vidare på självförnekelsens väg. I sin tjänst för sina bröder litade han i hög grad på vad den gränslösa kärleken i Kristi underbara förnedring förevisade, med all dess överväldigande, betvingande makt.

Hur allvarlig och rörande är inte hans vädjan: ”Ni känner ju vår Herre Jesu Kristi nåd. Han var rik men blev fattig för vår skull, för att ni genom hans fattigdom skulle bli rika.” (2 Kor. 8:9) Ni känner den upphöjdhed från vilken Han ödmjukade sig. Hans fötter gick på självförnekelsens och självuppoffringens väg och vek inte av åt sidan förrän Han hade gett Sitt liv. Det fanns ingen vila för Honom mellan himlens tron och korset. Hans kärlek till människor fick Honom att hälsa varje kränkning välkommen och att utstå alla smädelser. ”Jag helgar mig för dem.” (Joh. 17:19) Jag lägger bort all min härlighet, allt vad jag har, för att verka för människors förlossning. Hur litet gör då inte människor för att helga sig själva till Guds tjänst, så att själar kan bli frälsta genom dem.

Paulus förmanar oss: ”Se inte på ert eget bästa utan tänk på andras.” (Fil. 2:4) Han ber oss att efterfölja vårt stora Föredömes liv och uppmanar oss att vara ”så till sinnes som Jesus Kristus var. Fastän han var till i Guds gestalt, räknade han inte tillvaron som Gud som ett byte utan utgav sig själv genom att anta en tjänares gestalt då han blev människa. Han som till det yttre var som en människa ödmjukade sig och blev lydlig intill döden - döden på korset.” (Fil. 2:4, 5- 8) Aposteln uppehåller sig vid den ena punkten efter den andra, för att våra tankar måtte fatta och helt förstå Frälsarens förunderliga (458) förnedring för syndares skull. Han framställer Kristus för oss sådan som Han var, då Han var lik Gud och tog emot änglarnas tillbedjan och följer sedan Hans väg utför, tills Han når förödmjukelsens lägsta djup, så att Han med Sin mänskliga arm kan nå fallna människor och lyfta upp dem från deras fördärv till hopp, glädje och till himlen.

Paulus blev djupt berörd av att Kristi förödmjukelse kunde ses och erkännas. Han var överbevisad om att om människor kunde föras fram till förståelse av det häpnadsväckande offer, som himlens Majestät gjorde, skulle all själviskhet drivas ut ur deras hjärtan. Han riktar först tankarna mot den position Kristus hade i himlen, i Sin Faders sköte. Därefter avslöjar han hur Han lade av Sig all härlighet och frivilligt intog Sin plats under den mänskliga naturens alla förödmjukande villkor, tog på sig en tjänares ansvar och blev lydlig till döden. Den döden var den mest skändliga, avskyvärda, mest skamliga och mest plågsamma - döden på korset. Kan kristna tänka på Hans förunderliga bevis på Guds kärlek till människor utan att känna kärlek och utan att inse att vi inte tillhör oss själva? En sådan Mästare borde inte tjänas utifrån motsträviga, giriga och själviska motiv.

”Ni vet ju att det inte var med förgängliga ting, med silver eller guld, som ni blev friköpta från det meningslösa

liv ni ärvt från era fäder, utan med Kristi dyrbara blod”, säger Petrus. (1 Petri 1:18) O, om detta hade varit tillräckligt för att köpa människors frälsning, hur lätt hade det då inte varit för Honom som säger: ”Mig tillhör silvret och mig tillhör guld.” (Haggai 2:9) Men överträdaren av Guds heliga lag kunde endast inlösas av Guds Sons dyrbara blod. De som inte sätter värde på det förunderliga offer som gjorts för dem, utan håller tillbaka sina tillgångar och sina fysiska, mentala och moraliska krafter från Kristi tjänst, kommer att gå förlorade i sin själviskhet.

Den, som inte har använt sina förmågor och tillgångar på bästa sätt, han skall bli fråntagen det han har. De som är för makliga för att erkänna sitt ansvar och använda sina förmågor, kommer inte att få Guds (459) välsignelse. De förmågor som de hade kommer att tas ifrån honom och ges till aktiva, ivriga tjänare, som ökar sina talenter genom att ständigt använda dem. ”Ser du en man som är skicklig i sin syssla - han får träda i kungars tjänst och behöver inte tjäna vanliga människor.” (Ordspr. 22:29) En person som arbetar uthålligt under Guds Andes vägledning, kommer att få kraft och inflytande, ty alla ser hos honom en outtröttlig helgelse till Guds verk inom varje område där uppgifterna kallar på honom.

Alla händer inom våra verksamheter borde inta sin plats inom de mest gynnsamma förhållandena för att forma goda och rätta vanor. Upprepade gånger varje dag borde dyrbara, gyllene ögonblick helgas till bön och studium av Skrifterna, om det så bara är för att lära sig en text utantill. Då kan det andliga livet existera i själen. Guds verks olika intressen förser oss med näring till att reflektera och inspiration till våra böner. Gemenskap med Gud är ytterst nödvändig för andlig hälsa och kan här endast uppnås, när visdom och rätt omdöme är så nödvändiga för att kunna utföra alla plikter.

Den kraft som fås i bön till Gud, tillsammans med personlig uppfostran till hänsyn och ansvar, förbereder personen för dagliga uppgifter och bevarar anden i frid under alla omständigheter, oavsett hur påfrestande det är. De frestelser, som vi dagligen utsätts för, gör bön nödvändig. För att Guds kraft skall kunna uppehålla oss genom tro, bör sinnets önsknings hela tiden stiga upp i stilla bön om hjälp, ljus, kraft och kunskap. Men omtanke och bön kan inte ersätta tidens allvarliga, trofasta framsteg. Det krävs både arbete och bön för att utveckla en kristen karaktär.

Vi måste leva ett tvåfaldigt liv - ett tankens och handlingens liv, ett liv i stilla bön och seriöst arbete. Alla, som har tagit emot sanningens ljus, bör känna det som sin plikt att sprida ljusstrålar på de obotfärdigas stig. De skulle vara vittnen för Kristus i våra verksamheter likaväl som i församlingen. Gud kräver, att vi skall vara levande brev, kända och lästa av alla människor. Den själ, som genom daglig, allvarlig bön vänder sig till Gud för att där hämta sin (460) kraft, sitt stöd och sin styrka, kommer att ha höga förhoppningar och klara uppfattningar om sanning och plikt, avsikter med sitt handlande och en oavbruten hunger och törst efter rättfärdighet. Genom att bevara en gemenskap med Gud kommer vi genom vårt umgänge med andra att bli i stånd till att sprida det ljus, den frid och den ro till dem, som råder i våra hjärtan och till att ge dem ett

föredöme på orubblig trohet mot den gärning och de intressen, som vi sysselsätter oss med.

Hos många som arbetar inom våra verksamheter saknas kärlek och gudsfruktan nästan helt. Självet härskar, självet kontrollerar och Gud och himlen finner nästan ingen väg in i deras tankar. Om dessa personer kunde se, att de befinner sig på randen till den eviga världen och att deras framtida öde (intresse) kommer att avgöras av hur de nu handlar, skulle en märkbar förändring ske hos alla, som arbetar inom dessa verksamheter.

Men många som är involverade i Guds heliga verk är lamslagna genom Satans bedrägeri. De har fallit i sömn på den förtrollade grunden. Dagar och månader går och de förblir obekymrade, som om det inte fanns någon Gud, inte någon framtid, ingen himmel, och inget straff för att försumma sina plikter eller att undvika ansvar. Men dagen närmar sig fort, när varje människas öde skall avgöras efter hennes gärningar. Många har en fruktansvärt fläckig uppteckning i Himlens protokoll.

När dessa arbetare väcks till eget ansvar, när de skall lägga fram sina besmittade själar för Gud, sådana som de är och deras allvarliga rop tar tag i Guds kraft, kommer de att veta, att Gud hör och besvarar bön. Och när de vaknar upp, kommer de att se vad de har gått miste om på grund av sin likgiltighet och sin trolöshet. Då kommer de att finna att de endast har nått en låg nivå. Om deras sinnen och deras förmågor hade vårdats och använts för Guds räkning, kunde de ha haft en rik erfarenhet och varit redskap till frälsning för sina medmänniskor. Skulle de trots detta till sist bli frälsta, skulle de under hela evigheten se de försummade tillfällena under prøvotiden.

(461) Religiösa privilegier har i alltför hög grad försumrats av dem som är anställda i våra verksamheter. Ingen bör engagera sig i Guds verk, som behandlar dessa privilegier med likgiltighet, ty allt detta är knutet till onda änglar och är ett mörkt moln, ett hinder för andra. För att arbetet skall lyckas, måste varje avdelning i verksamheterna ha himmelska änglars närhet. När Guds Ande skall verka på hjärtat, rena själens tempel från dess världsliga smuts och nöjeslystnad, kommer allt att märkas på bönemötet. De kommer troget att fullgöra sin plikter och vara seriösa och ivriga att skörda allt gott som de kan få. Den trofaste medarbetaren till Mästaren kommer att utnyttja varje tillfälle för att ställa sig själv direkt under ljusstrålarna från Guds tron. Detta ljus kommer att återspeglas på andra.

Inte bara bönemötet borde vara välbesökt, utan varje vecka borde ett lovprisningsmöte hållas. Vi är lika fria att ge uttryck för vår tacksamhet över de nådegåvor vi får, som att ge uttryck för klagomål, tvivel och otro. Vi måste glädja andras sinnen, i stället för att ösa modlöshet och mörker över dem. De som alltid klagar och knotar och som alltid ser saker som avskräcker på vägen och talar om prövningar och svårigheter, borde tänka på det gränslösa offer som Kristus har gjort för deras skull. Då kan de värdera alla sina välsignelser i korsets ljus. När vi ser på Jesus, våra tros upphovsman och fulländare, som genomborrats av våra synder och fått bära våra bördor, ser

vi anledning att gläda oss och prisas. Då kommer våra tankar och önskningsar att läggas under Kristi vilja.

I de nådiga välsignelser som vår himmelske Fader har gett oss, kan vi se otaliga bevis på en kärlek, som är oändlig och en öm kärlek, som övergår en mors långtansfulla förståelse för sitt egensinniga barn. När vi studerar den gudomliga karaktären i korsets ljus, ser vi nåd, ömhet och förlåtelse blandad med rättvisa och rättfärdighet. Vi kan med Johannes ord utbrista: "Se, vilken (462) kärlek Fadern har skänkt oss att vi får kallas Guds barn, och det är vi också." Vi ser mitt på tronen En med märken på händer, fötter och i Sin sida efter Sitt lidande, som Han utstod för att försona människor med Gud och Gud med människor. En oförliknelig barmhärtighet uppenbarar för oss en Fader, oändlig, boende i ett ljus dit ingen kan komma, men som ändå tar emot oss genom Sin Sons förtjänster. Hämnens moln som endast hotade med elände och förtvivlan, uppenbarar i det reflekterade ljuset från korset Guds skrift: Lev, syndare, lev! Ni själar, som ångrar er och tror, - lev! Jag har betalat en lösesumma.

Vi måste samlas omkring korset. Kristus och Honom som korsfäst måste bli temat för vår meditation, vårt samtal och våra varmaste och lyckligaste känslor. Vi borde vid dessa särskilda tillfällen ägna oss åt att friskt och levande i våra tankar bevara allt vi får från Gud, och uttrycka vår tacksamhet för Hans stora kärlek och vår villighet att anförtro allt i de händer, som spikades fast på korset för vår skull. Vi skulle lära oss att här tala Kanaans tungomål och sjunga Sions sånger. Genom korsets mysterium och härlighet kan vi uppskatta värdet av människan och då skall vi se och känna det viktiga i att verka för våra medmänniskor, för att de skall kunna upphöjas till Guds tron.

Heliga löften

Den korta, men förskräckliga berättelsen om Ananias och Safira har inspirationens penna nedtecknat till nytta för dem som bekänner sig vara Kristi efterföljare. Denna viktiga lärdom har inte gjort tillräckligt intryck på vårt folks sinnen. Det är till stor nytta för alla att begrunda denna svåra försyndelse som medförde att dessa skyldiga människor gjordes till en förebild. Detta tydliga bevis på Guds vedergällande rättsskipning är fruktansvärt och bör leda alla till att frukta och bäva för att upprepa synder som medförde ett sådant straff. Självskhet var den stora synd som hade fördärvat karaktären hos detta skyldiga par.

(463) Tillsammans med andra, hade Ananias och Safira haft förmånen att lyssna till evangeliets förkunnelse genom apostlarna. Guds kraft åtföljde det talade ordet och djup övertygelse grep alla som var närvarande. Guds nåds milda inflytande förmådde deras hjärtan att släppa självskhetens grepp om deras jordiska ägodelar. Så länge de var under Guds Andes direkta inflytande, gav de löfte om att ge ett åkerstycke till Herren, men när de inte längre var under himmelens inflytande, förminskades intrycket och de började ifrågasätta och dra sig tillbaka från att uppfylla det löfte som de hade gett. De tyckte att det var ett förhastat löfte, och önskade tänka om i saken. På så sätt öppnades

dörren genom vilken Satan genast trädde in och vann kontroll över deras sinnen.

Denna händelse borde vara en varning för alla att vara på vakt mot Satans första närmanden. Först omhuldade de habegäret och sedan skämdes de över att låta sina bröder veta att deras själviska sinnen ovilligt gav det som de så högtidligt hade lovat till Gud, och därför använde de sig av bedrägeri. Tillsammans talade de igenom saken och avsiktligt beslutade de att undanhålla en del av de pengar de fått för åkerstycket. När de överbevisades om sin falskhet, blev deras straff en ögonblicklig död. De visste att Herren som de hade bedragit hade upptäckt dem, ty Petrus sade: "Ananias, varför har Satan fått uppfylla ditt hjärta, så att du har velat bedraga den helige Ande och ta undan något av betalningen för jordstycket? Detta var ju din egendom, medan du hade det kvar; och när det var sålt, voro ju penningarna i din makt. Huru kunde du få något sådant i sinnet? Du har ljugit, icke för människor, utan för Gud." (Apg. 5:3, 4.)

Ett särskilt exempel var nödvändigt för att skydda den unga församlingen från att bli demoraliserad, för dess antal växte snabbt. Till alla som bekände Kristus då, och alla som senare skulle komma att bekänna Hans namn, gavs på detta sätt en varning att Gud fordrar trohet i uppfyllandet av givna löften. Men trots detta stränga straff för bedrägeri och lögn, har samma synder ofta upprepats i den kristna församlingen och är vitt utbredda i våra dagar. Det har (464) visats för mig att Gud gav detta exempel som en varning för alla som skulle komma att frestas på liknande sätt. Själviskhet och bedrägeri praktiseras dagligen i församlingen genom att undanhålla det som Gud gör anspråk på och därigenom rövar man från Honom och motarbetar Hans förordningar till att sprida sanningens ljus och kunskap ut över hela landet.

Gud har i Sina visa planer gjort Ssitt verks utbredning beroende av Sitt folks personliga ansträngningar och deras frivilliga offer. Genom att godta människans samarbete i den stora återlösningsplanen, har Han gett människan en särskild ära. Guds tjänare kan inte predika om de inte sänds ut. Arbetet med att utbreda ljuset vilar inte endast på predikanterna. Varje person som blir medlem i församlingen, lovar att själv bli en Kristi representant genom att efterleva den sanning som han bekänner. Kristi efterföljare bör främja det arbete, Han överlät till dem när Han for upp till himmelen.

Institutioner som är Guds redskap till att genomföra Hans verk på jorden måste underhållas. Kyrkor måste byggas, skolor grundas och förlagshus förses med möjlighet till att utföra det stora arbetet med att sända sanningens tryckalster till jordens alla delar. Dessa institutioner har förordnats av Gud och skulle underhållas genom tionden och rikliga offer. Allteftersom verket vidgas, behövs medel för att genomföra arbetet i dess olika grenar. De som har blivit omvända till sanningen och blivit delaktiga av Guds nåd får också bli Kristi medarbetare genom frivilliga offer och gåvor till honom. Och när församlingens medlemmar i sina hjärtan inte vill att det skulle ställas någon mer vädjan till dem om medel, säger de i princip att de är belättna med att Guds verk inte går framåt.

"Jakob gjorde ett löfte och sade: Om Gud är med mig och bevarar mig under den resa, som jag nu är stadd på och ger mig bröd till att äta och kläder till att klä mig med, så att jag kommer i frid tillbaka till min Faders hus, då skall Herren vara min Gud; och denna sten, som jag har rest till en stod, skall bli ett Guds hus, (465) och av allt vad du ger mig skall jag ge dig tionde!" (1 Mos. 28:20-22.) De omständigheter som tvingade Jakob att ge ett löfte till Herren var mycket lika dem som tvingar människor i vår tid att ge löften till Herren. Han hade genom en syndig handling fått de välsignelser som han visste hade lovats honom genom Guds säkra ord. Genom att göra detta visade han stor brist på tro på Guds makt att genomföra Sina avsikter, hur omöjligt det för stunden än tycktes se ut. I stället för att vinna den ställning han eftertraktade, blev han tvungen att fly för sitt liv undan Esaus vrede. Med endast sin stav i handen måste han vandra hundratals kilometer genom obebott land. Hans mod var borta, och hans inte var fyllt med samvetskval och blygsel, och han försökte undvika människor, för annars kunde han spåras upp av sin vrede bror. Han hade inte Guds frid som tröstade honom, ty han förföljdes av tanken att han hade gjort sig oförtjänt av gudomligt beskydd.

Andra dagens vandring närmade sig sitt slut. Han var trött, hungrig och hemlös och han kände sig övergiven av Gud. Han visste att han har dragit detta över sig på grund av sitt felaktiga val. Förtvivlans mörka moln omslöt honom och han känner att han är en utstött människa. Hans hjärta är fyllt med en obeskrivlig rädsla och han vågar knappast bedja. Men han är så fullständigt ensam och han känner som aldrig förr behov av Guds beskydd. Han gråter och bekänner sin synd inför Gud och anropar Honom om ett bevis på att han inte är fullständigt övergiven av Honom. Men hans oroade sinne finner ingen vila. Han har förlorat all tilltro till sig själv och han fruktar att hans faders Gud har förkastat honom. Men i Sin nåd, förbarmar Sig Gud över den ensamme, bedrövade mannen, som söker efter en sten att vila sitt trötta huvud på, och har endast himmelens valv till täcke.

I en syn den natten ser han en mystisk stege. Dess nedre ända vilar på jorden och dess övre del når ovan stjärnvärlden till själva himmelen. Änglar går ned och upp på denna starkt skinande stege, och visar honom en förbindelseväg mellan jorden och himmelen. (466) Han hör en röst, som förnyar nådens löfte och beskydd samt framtida välsignelser. När Jakob vaknade från sin dröm, sade han: "Herren är sannerligen på denna plats, och jag visste det icke!" (1 Mos. 28:16.) Han såg sig omkring liksom väntade han att få se de himmelska budbärarna, men det enda som mötte hans undrande, ivriga blickar var svaga konturer av jordiska föremål och himlen därovan, med dess starkt lysande stjärnor. Stegen med dess ljusa budbärare var borta, och det härliga Majestätet därovan kunde han endast se för sin inte syn.

Jakob fylldes med vördnad över nattens djupa tystnad och med det levande intrycket att han hade varit i Guds omedelbara närhet. Hans hjärta var fyllt av tacksamhet att han inte hade blivit dödad. Det blev inte någon mer sömn för honom den natten. Djup och brinnande tacksamhet, blandad med helig glädje, fyllde hans själ. "Bittida om morgonen stod Jakob upp och tog stenen, som han hade

haft till huvudgård, och reste den till en stod och göt olja därovanpå." (Vers 18.) Och här gav han sitt högtidliga löfte till Gud.

Jakob gjorde sitt löfte när han var vederkvickt av nådens dagg och styrkt av Guds närvaro och försäkran. Sedan den gudomliga härligheten hade försvunnit, frestades han likt människor i vår tid. Men han var trogen sitt löfte och hyste inga tankar om möjligheten att bli befriad från det löfte som han hade gjort. Han kunde ha tänkt som människor gör nu, att uppenbarelsen endast var en dröm och att han var överdrivet ivrig när han gjorde sitt löfte och därför var det inte nödvändigt att hålla det, men så gjorde han inte.

Många och långa år passerade innan Jakob vågade återvända till sitt eget land, men när han gjorde det uppfyllde han troget sitt löfte och sin skuld till sin Mästare. Han hade blivit en rik man och en mycket stor mängd av hans egendom överfördes till Herrens skattkammare.

I våra dagar misslyckas många där Jakob lyckades. De som Gud gett mest ägodelar har den största benägenheten att behålla vad de har, därför att de måste ge i proportion till sin förmögenhet. Jakob gav (467) tiondelen av allt vad han ägde, och beräknade därefter vad han gjort av med av tiondelen och betalade Herren vad han hade använt för sitt eget intresse under tiden han var i ett hedniskt land och inte kunde uppfylla sitt löfte. Det var en stor summa men han tvekade inte, ty det som han hade lovat Herren betraktade han inte som sitt.

Vad Gud kräver av oss står i proportion till vad Han anförtrott oss. Ju större det kapital är som anförtrotts oss, desto värdefullare är den gåva som Gud fordrar skall ges tillbaka till Honom. Om en kristen har femtio kronor eller hundra tusen kronor gäller Guds krav på honom att inte endast ge sin del enligt tiondesystemet, utan även att han frambär sitt syndoffer och sina tacksägelse till Gud. Det levitiska gudstjänstsystemet var särpräglat på ett anmärkningsvärt sätt när det gällde helgandet av ägodelar.

När vi talar om tionden som den judiska normen för bidrag till religiösa ändamål, visar vi att vi inte förstått saken. Herren lät sina krav vara de viktigaste, och i nästan allting påminde folket om Givaren genom att Han fordrade att de skulle ge tillbaka till Honom. Det krävdes att de skulle betala en lösensumma för sin förstfödde son, för det förstfödda från deras hjordar och för förstlingsfrukten från skörden på marken. När de skördade krävdes det att de skulle lämna ytterkanterna på sina åkrar oskördade åt de fattiga. Allt som de tappade när de höll på att skörda skulle lämnas åt de fattiga och en gång vart sjunde år skulle marken, utan att sås, bära gröda åt de behövande. Därtill kom slaktoffer, skuldoffer, syndoffer samt efterskänkande av varje skuld vart sjunde år. Dessutom var det talrika utgifter för gästvänlighet och gåvor till de fattiga samt även beskattning av deras egendom.

För att bevara lagen oförvanskad, utfrågades folket på bestämda tider om de troget hade uppfyllt sina löften eller inte. Ett fåtal samvetsgranna människor gav tillbaka till Gud omkring en tredjedel av sin inkomst för religiösa ändamål och till de fattiga. Detta utkrävdes inte av någon

bestämd klass av folket, utan av *alla*. Fordringarna stod i proportion till vad de ägde. (468) Till alla dessa systematiska och obligatoriska gåvor kom särskilda ändamål som fordrade frivilliga offer, som då tabernaklet i öknen och Jerusalems tempel byggdes. Dessa anspråk gjorde Gud på folket för deras eget bästa, samtidigt som de underhöll Hans tjänst.

Det måste bli ett uppvaknande bland oss som ett folk när det gäller denna sak. Det finns endast få människor som känner sig anklagade av samvetet om de försummar sin plikt när det gäller välgörenhet. Bara få känner någon själsångest över att de dagligen rövar från Gud. Om en kristen avsiktligt eller omedvetet underbetalar sin granne eller vägrar att betala en ärlig skuld, kommer hans samvete, om det inte är förhärdat, att oro honom. Han kan inte finna ro även om ingen annan än han själv känner till det. Det finns många försummade löften och obetalda förpliktelser, och ändå är det så få som bekymrar sig över sådana saker. Hur få känner pliktens överträdelser som skuld. Vi måste få en ny och djupare överbevisning i detta ämne. Samvetet måste väckas och saken få allvarlig uppmärksamhet, ty en förklaring måste ges till Gud på den yttersta dagen och Hans krav måste mötas.

En kristen affärsmans ansvar, hur stort eller litet hans kapital än är, kommer att vara i exakt proportion till de gåvor han fått från Gud. Rikedomens bedrägeri har ödelagt tusentals och tiotusentals. De rika människorna glömmer att de har gjorts till förvaltare, och att den dag snabbt närmar sig då det skall sägas till dem: "Gör räkenskap för din förvaltning." (Luk. 16:2.) Såsom det visas i liknelsen om punden, är varje människa ansvarig för att på ett förståndigt sätt förvalta de mottagna gåvorna. Den fattiga mannen i liknelsen kände det minsta ansvaret därför att han hade fått den minsta gåvan och använde inte det pund som hade anförtrotts honom och därför kastades han ut i mörkret.

Kristus sade: "Huru svårt är det icke för dem som har penningar att komma in i Guds rike!", (Mark. 10:23.) Hans lärjungar förvånade sig över Hans lära. När en Herrens tjänare med framgång har arbetat med att vinna människor för Jesus Kristus, men ändå överger sin heliga kallelse för att uppnå timlig vinning, kallas han en avfälling, och han kommer att ställas ansvarig inför Gud för de pund som han använt på fel (469) sätt. När affärsmän, jordbrukare, mekaniker, grossister, jurister etc. blir medlemmar i församlingen, blir de Guds tjänare. Även om deras pund är fullständigt olika, är deras ansvar, med hänsyn till att främja Guds verk genom personlig ansträngning och med deras medel, inte mindre än det som vilar på predikanten. Det ve som vilar över en predikant om han inte predikar evangelium, kommer lika säkert att falla på affärsmannen, om han med sina olika pund inte vill vara en Kristi medarbetare för att åstadkomma samma resultat. När detta blir klart för var och en, säger en del: "Detta är ett hårt tal." Men inte desto mindre är det sant, även om det i handling ständigt motsägs av människor som bekänner sig vara Kristi efterföljare.

Gud försåg Sitt folk i öknen med bröd genom ett nådens under, och Han kunde ha skaffat allt som var nödvändigt för den religiösa tjänsten, men det gjorde Han inte, ty i Sin

oändliga visdom såg Han att Hans folks moraliska fostran var beroende av deras samarbete med Honom - att var och en gjorde något. Så länge sanningen förkunnas, vilar Guds krav på människor att de just till detta ändamål skall ge något av det som Han har anförtrott dem. Genom instiftandet av den systematiska välgörenhetsplanen, har Gud, människans Skapare, förordnat det så att arbetet vilar lika på alla i förhållande till vars och ens förmåga. Envar måste bli sin egen värderingsman och är fri att ge som han känner i sitt hjärta. Men det finns de som är skyldiga till samma synd som Ananias och Safira, i det de menar att om de undanhåller en del av det som Gud gör anspråk på enligt tiondesystemet, får bröderna aldrig veta det. Så tänkte det skyldiga paret, vars exempel har getts oss som en varning. Gud bevisar i denna sak att Han genomskådar hjärtat. Människans motiv och avsikter kan inte gömmas för Honom. Han har lämnat en ständig varning till kristna i alla tider att ta sig i akt för den synd som människohjärtat ständigt har benägenhet för.

Även om inget synbart tecken på Guds misshag nu följer på en upprepning av Ananias' och Safiras synd, är den ändå lika vederstygglig i Guds ögon och överträdaren kommer lika säkert (470) att straffas på domens dag, och många kommer att känna Guds förbannelse i detta livet. När man ger ett löfte till Guds verk, ger man ett löfte till Gud, och det skall på ett heligt sätt fullföljas. I Guds ögon är det inget mindre än ett helgerån att själv använda sådana pengar som en gång har lovats för att uppehålla Guds verk.

När det i våra bröders närvaro ges ett muntligt eller skriftligt löfte om att ge ett visst belopp, är dessa bröder synliga vittnen till kontraktet mellan Gud och oss. Löftet har inte getts till en människa, utan till Gud, och är som ett skriftligt löfte som ges till en medmänniska. Ingen juridisk förbindelse om betalning av pengar är mer bindande för en kristen än ett löfte som getts till Gud.

Personer som på så sätt lovar något till sina medmänniskor tänker vanligen inte på att be om att få bli befriade från ett sådant löfte. Ett löfte som getts till Gud, alla goda gåvors givare, är av ännu större vikt. Varför skulle vi då försöka att befria oss ifrån våra löften till Gud? Betraktar människor sina löften mindre bindande därför att de getts till Gud? Är ett löfte mindre viktigt därför att det inte kommer att leda till en domstolsprövning? Vill en människa som bekänner sig vara frälst genom Jesu Kristi oändliga offerblod "röva från Gud,,? Är inte Hans löften och handlingar vägda på den himmelska domstolens rättfärdiga vågskål?

Envar av oss har en sak oavgjord i den himmelska domstolen. Skall vårt sätt att vara, tynga vågskålen mot oss? Ananias' och Safiras fall var av den mest försvårade karaktär. Genom att behålla en del av försäljningssumman, ljög de för den helige Ande. På samma sätt vilar skuld över varje person i förhållande till förbrytelsen. När människors hjärtan har mjukats upp av Guds Andes närvaro, är de mer öppna för intryck av den helige Ande, och beslut görs att förneka självisheten och offra till Guds sak. Det är när gudomligt ljus med ovanlig klarhet och kraft lyser in i sinnets kamrar som den naturliga människans känslor övervinns och självisheten förlorar sin kraft över hjärtat och en längtan väcks att likna förebilden, Jesus Kristus,

genom att praktisera självförnekelse och välgörenhet. (471) Den naturliga människans sinnelag blir då vänligt och medlidsamt mot förlorade syndare och hon gör ett högtidligt löfte till Gud, precis som Abraham och Jakob gjorde. Himmelska änglar är närvarande vid sådana tillfällen. Kärlek till Gud och kärlek till människor triumferar över självishet och kärlek till världen. I synnerhet är detta fallet när en förkunnare i Guds Ande och kraft framställer återlösningsplanen, som lades av himmelens Majestät i korsets offer. Av följande skriftställen kan vi se hur Gud ser på ämnet löften:

"Mose talade till Israels barns stamhövdingar och sade: Detta är vad Herren har bjudit: Om någon gör ett löfte till Herren eller svär en ed, genom vilken han förbinder sig till återhållsamhet i något stycke, så skall han icke sedan bryta sitt ord; han skall i alla stycken göra, vad hans mun har talat." (4 Mos. 30:1,2.) "Låt icke din mun dra skuld över hela din kropp; och säg icke inför Guds sändebud, att det var ett förhastande. Icke vill du, att Gud skall förtörnas för ditt tals skull, så att han fördärvar dina händers verk." (Pred. 5:5.) "Så kommer jag då till ditt hus med brännoffer, jag vill infria mina löften till dig, dem, till vilka mina löppar öppnade sig och som min mun uttalade i min nöd." (Ps. 66:13, 14.) "Det är farligt för en människa att obetänksamt helga något och att överväga sina löften, först när de äro gjorda." (Ords. 20: 25.) "Om du har gjort ett löfte åt Herren, din Gud skall du icke dröja att infria det, ty Herren, din Gud, skall förvisso utkräva det av dig, och synd kommer att vila på dig. Men om du underlåter att göra något löfte, så kommer icke därigenom synd att vila på dig. Vad dina läppar hava talat skall du hålla och göra i enlighet med det frivilliga löfte du har givit Herren, din Gud, och uttalat med din mun." (5 Mos. 23:21-23.)

"Gören löften och infrien dem åt Herren, eder Gud; alla de som äro omkring honom bäre fram skänker åt den Fruktansvärde." (Ps. 76:12.) "I ohelgen det, i det att I sägen: 'Herrens bord kan man gärna försumma, och den spis, som gives därtill, behöver man icke akta!' Ja, I sägen: 'Icke är det mödan värt!', och så handhaven I det vanvördigt, säger Herren Sebaot. När I alltså frambären eder offergåva, då fören I fram, vad som är rövat och vad som är lytt och svagt. Skulle jag hava behag till sådana gåvor (472) av eder hand? säger Herren. Nej, förbannad vare den bedragare, som i sin hjord har ett djur av hankön, men ändå, när han har gjort ett löfte, offerar åt Herren ett djur, som icke duger. Ty jag är en stor konung, säger Herren Sebaot, och mitt namn är fruktansvärt bland folken." (Mal. 1 :12-14.)

Gud låter människan medverka i arbetet för medmänniskors frälsning. Hon kan samarbeta med Kristus genom att göra barmhärtighets- och välgörenhetshandlingar. Men hon kan inte återlösa dem, eftersom hon inte kan tillgodose den överträdade rättfärdighetens krav. Detta kan endast Guds Son göra, genom att lägga Sin härlighet och ära åt sidan, kläda Sin gudomlighet i mänsklighet, och komma ned till jorden för att förödmjuka Sig själv och utgjuta Sitt blod för människosläktet.

Då Kristus bjöd sina lärjungar, att gå "ut i hela världen och predika evangelium för allt skapat", anvisade Han människan uppgiften att sprida evangeliet. Men medan

somliga går ut för att predika, kallar Han på andra att efterkomma Hans krav på dem att ge tionde och offer för att uppehålla Guds tjänare och sprida den tryckta sanningen ut över landet. Detta är Guds medel att upphöja människan. Det är just det arbete som hon behöver, ty det vill väcka hennes hjärtas djupaste sympatier och frammana och öva sinnets högsta förmågor.

Allt på jorden placerades här av Guds givmilda hand såsom ett uttryck för Hans kärlek till människan. De fattiga är Hans egendom, och evangeliets framgång är också Hans angelägenhet. Han har lagt medel i människornas händer, för att Hans gudomliga gåvor må flyta genom mänskliga kanaler i att göra det arbete som går ut på att frälsa våra medmänniskor. Varenda en av oss har en uppgift på detta stora fält, och ändå är det fel att tro, att Gud är beroende av människan. Han kunde säga ett ord och varje fattig människa skulle göras rik. På ett ögonblick kunde Han (473) bota hela den mänskliga rasen från alla dess sjukdomar. Han kunde göra Sig fri från alla Sina tjänare helt och hållet och göra änglar till sanningens ambassadörer. Han kunde ha skrivit sanningens ord på himlafästet, på trädens löv eller på fältens blommor, eller Han kunde med hög röst ha förkunnat den från himmelen. Men den allvise Guden valde inte någon av dessa vägar. Han visste att människan måste ha något att göra för att livet skulle bli välsignat för henne. Guldet och silvret tillhör Herren och Han kunde låta det regna ned från himmelen om Han valde att så göra, men i stället har Han gjort människan till Sin förvaltare och anförtrött henne med medel, inte för att läggas på hög, utan för att användas till andras nytta. Han har på så sätt gjort människan till ett medel genom vilket Han önskar fördela Sina välsignelser på jorden. Gud planerade den systematiska välgöreheten för att människan skulle kunna bli lik sin Skapare, god och osjälvisk till sin karaktär, och slutligen hos Honom bli delaktig av den eviga och härliga lönen.

Gud verkar genom mänskliga redskap och var och en som väcker människors samveten och uppfordrar dem till goda gärningar och till verkligt intresse för Guds verks framgång, gör det inte av sig själv, utan genom Guds Ande som verkar i honom. Löften, som ges under sådana omständigheter är heliga till sin karaktär, och är en frukt av Guds Andes verk. När dessa löften infrias, accepterar himmelen dessa offer och dessa frikostiga arbetare blir krediterade för ett motsvarande värde som investerats i den himmelska banken. Sådana lägger en god grund för tider som kommer, så att de kan gripa det eviga livet.

När man inte känner Guds Andes omedelbara närhet så verklig och sinnet påverkas av livets timliga omsorger, frestas man att ifrågasätta styrkan i de förpliktelse som man frivilligt påtagit sig. När man ger efter för Satans frestelser menar man att man handlat under för stark press, och att man påverkats av stundens inspiration, att uppropet om medel för Guds verk var överbetonat och att man (474) tvingades att lova under falska förevändningar utan att helt förstå saken och därför vill man nu bli löst från löftet. Har Guds tjänare befoget att godta deras ursäkter och säga: "Du skall inte hållas ansvarig för ditt löfte, utan du är nu befriad från det?" Om de skulle våga att göra så, blir de delaktiga i den synd som den som drar sig tillbaka, är skyldig till.

Av hela vår inkomst bör vi först ge till Gud. Enligt det system för välgörehet som inrättades åt judarna, skulle de antingen ge Herren de första frukterna av alla Hans gåvor, oavsett om det var inkomst från deras hjordar eller av grödorna på deras marker, fruktträdgårdar eller vingårdar, eller också skulle de med något liknande köpa detta fritt. Hur annorlunda är det inte i vår tid! Om de får någon uppmärksamhet så hålls Herrens krav först i sista hand. Ändå behöver vår verksamhet tio gånger så mycket medel, som judarna behövde. Det stora uppdrag som apostlarna fick innebar att de skulle gå ut i hela världen och förkunna evangeliet. Detta visar omfattningen av den uppgift och det större ansvar, som vilar på Kristi efterföljare i dag. Om lagen krävde tionde och gåvor för tusentals år sedan, hur mycket viktigare är det då inte nu! Om rika och fattiga skulle ge en summa, som motsvarar deras egendom i den judiska hushållningen, är det utan tvivel också nödvändigt i dag.

De flesta bekännande kristna delar med sig av sina medel med stor olust. Många av dem ger inte en tjugondel av sin inkomst till Gud och många ger mycket mindre än detta. Samtidigt finns det en stor grupp, som rövar det lilla tiondet från Gud och andra som bara ger tionde. Om hela tiondet från vårt folk flöt in i Herrens skattkammare som det skulle, skulle välsignelser inkasseras som gåvor och offer, som blev tiofaldigt fördubblat och därigenom skulle kanalen mellan Gud och människor hållas öppen. Kristi efterföljare skall inte vänta på att spännande missionsappeller skall väcka dem till handling. Om de var andligt vakna, skulle de varje vecka, när de får sin inkomst, oavsett om den var liten eller stor, höra Guds stämman myndigt kräva det tioende och de gåvor som hör Herren till.

(475) Kristi efterföljares gåvor och tjänst är inte bara önskvärda utan i en mening är de oundgängliga. Hela himlen är intresserad av människors frälsning och väntar på att människor skall bli intresserade av sin egen frälsning och av sina medmänniskors frälsning. Allting är berett, men församlingen befinner sig uppenbarligen på förtrollad grund. När de väcks och lägger fram sina böner, sina rikedomar och alla sina krafter och resurser framför Jesu fötter, kommer sanningens sak att segra. Änglar är förbluffade över att kristna gör så litet, när de har fått ett föredöme i Jesus, som inte ens drog Sig undan döden, en skamlig död. De finner det märkligt att kristna trosbekännare skulle falla tillbaka i trångsynthet och själviska motiv efter att ha kommit i kontakt med världens själviskhet.

En av de största synderna i den kristna världen i dag är hyckleri och habegär i sitt umgänge med Gud. Hos många ökar likgiltigheten när det gäller att hålla sina löften om gåvor till olika institutioner och religiösa verksamheter. Många ser på löften som de gett som något de inte är skyldiga att betala. Om de tror att deras pengar kommer att ge dem avsevärd vinst genom att de investeras i aktier i en bank eller i handelsvaror, eller om det finns personer på institutionen, som de har lovat hjälpa, som de har något att invända emot, känner de sig fria att använda sina medel efter eget gottfinnande. Denna brist på renhet, råder i hög grad bland dem, som bekänner sig hålla Guds bud och vänta på sin Herres och Frälsares snara framträdande.

Planen med den systematiska välgörenheten var Guds egen ordning, men den trofasta betalningen av det Gud kräver avvisas ofta eller skjuts upp, som om högtidliga löften saknade betydelse. Det är därför att medlemmar i församlingen inte betalar sitt tionde och infriar sina löften, som våra institutioner befinner sig i knipa. Om alla, både rika och fattiga, skulle föra sitt tionde till förrådshuset, skulle det finnas tillräckligt mycket medel för att befria Guds verk från finansiella problem och för att på ett värdigt sätt föra missionsarbetet framåt inom dess (476) olika avdelningar. Gud kallar på dem som tror sanningen att ge Honom det som är Hans. De som har ansett att det är en vinst att hålla tillbaka medlen från Gud, kommer till sist att erfaras Guds förbannelse, som en konsekvens av sitt röveri på Herren. Inget annat än fullständig oförmåga att betala kan ursäktas någon när det gäller att inte genast fullgöra sina plikter mot Gud. Likgiltighet för detta visar att ni befinner er i blindhet och bedrägeri och är ovärdiga det kristna namnet.

En församling är ansvarig för sina enskilda medlemmars löften. Om de ser att där finns en broder som försummar att uppfylla sina löften, bör de arbeta vänligt och bestämt med honom. Om han har kommit i omständigheter som gör att det är svårt att betala in det han lovat och han är en värdig medlem och har ett villigt hjärta, då bör församlingen i kärlek hjälpa honom. På så sätt kan de överbygga svårigheten och själva få välsignelse.

Gud vill att medlemmarna i Hans församling skall betrakta sitt ansvar till Honom som lika bindande som vilken annan skuld som helst i det dagliga livet. Var och en av oss bör se tillbaka på sitt liv och se om vi har något obetalt, löften som inte är infriade, och så göra extra inbetalningar, "ja, till den yttersta skärven", ty vi måste alla möta och vänta på det slutliga utslaget från himmelens domstol, där intet utom trohet och sanningsenlighet kommer att bestå provet.

Arv och testamenten

"Samlen eder icke skatter på jorden, där mott och mal förstöra och där tjuvar bryta sig in och stjåla, utan samlen eder skatter i himmelen, där mott och mal icke förstöra och där inga tjuvar bryta sig in och stjåla." (Matt. 6:19, 20.) Självskheten är en själsfördärvande synd. Under denna huvudrubrik kommer begärelsen, som är avguderier. Allt tillhör Gud. Allt det överflöd som vi uppskattar är resultatet av gudomlig välgörenhet. Gud är den store och överflödande Givaren. Om Han fordrar någon del av det rika förråd Han gett (477) oss så är det inte för att Han skall bli berikad av våra gåvor, ty Han behöver ingenting från våra händer, men det är för att vi skall få tillfälle att utöva självförnekelse, kärlek och sympati för våra medmänniskor och på så sätt bli verkligen upphöjda.

I varje gudstjänstordning, ända från Adams dagar ned till vår tid, har Gud gjort anspråk på människors ägodelar och sagt: Jag är universums rättmätige ägare. Helga därför

förstlingsfrukten åt Mig, bär fram ett trohetsoffer, överlämna åt Mig vad som är Mitt och erkänn så Min överhöghet, så skall det stå dig fritt att behålla och glädja dig över Mina gåvor och Min välsignelse skall följa dig. "Ära Herren med dina ägodelar och med förstlingen av all din gröda." (Ords. 3:9.)

Guds anspråk kommer först. Vi gör inte Hans vilja genom att ge Honom det som blir över av vår inkomst, när alla förmenta behov har tillfredsställts. Innan någon del av vår inkomst är förbrukad, borde vi lägga åt sidan och ge Herren den del Han gör anspråk på. I det gamla förbundets tid brann alltid ett tackoffer på altaret, och på så sätt visades människans ständiga förpliktelse mot Gud. Om vi har framgång i våra världsliga affärer är det därför att Gud välsignar oss. En del av denna inkomst borde användas för de fattiga, och en stor del i Guds verk. När vi ger Gud det Han fordrar, kommer återstoden att helgas och välsignas för vårt eget bruk. Men när en människa rövar från Gud genom att undanhålla det som Han fordrar, vilar Hans förbannelse över det hela.

Gud har gjort människor till de kanaler genom vilka Hans gåvor skall flyta för att underhålla det verk Han vill skall föras framåt i världen. Han har gett dem rikedom till att användas på ett klokt sätt, inte för att själviskt samlas på hög, förslösas i lyx och självisk tillfredsställelse, antingen i kläder eller onödiga saker till hemmet. Han har begåvat dem med medel till att underhålla Hans tjänare i arbetet som förkunnare och missionärer, och stödja de institutioner Han har etablerat bland oss. De som gläder sig i sanningens dyrbara ljus, borde känna en brinnande längtan att det skall utbredas (478) överallt. Det finns en del trogna standar-bärare som aldrig drar sig undan plikten eller skyr ansvaret. Deras hjärtan och plånböcker är alltid öppna när det behövs medel för att vidga Guds verk. Det är ibland verkligen några som tycks vara beredda att göra mer än sin plikt, som om de vore rädda för att förlora ett tillfälle att investera sin del i himmelens bank. Det finns andra som vill göra så litet som möjligt, De ruvar över sina skatter, eller slösar medel på sig själva, medan de med ovillighet ger en liten slant till Guds verk. Om de ger ett löfte till Gud, ångrar de sig efteråt och söker undvika att betala det så länge de kan, om de inte helt och hållet låter bli. De gör sitt tionde så litet som möjligt, som om det de ger tillbaka till Gud vore förlorat. Våra olika institutioner kan lida stor brist på medel, men denna klass människor handlar som om det inte hade någon betydelse för dem om dessa gick framåt eller inte. Och ändå är dessa institutioner Guds redskap till att upplysa världen.

Dessa institutioner har inte likt andra av samma slag, fått ta emot gåvor eller testamenten. Och ändå har Gud rikligen välsignat dem och gjort dem framgångsrika och de har utträttat mycket gott. Det finns gamla ibland oss som närmar sig sin provotids slut, men på grund av bristen på handlingskraftiga män som kunde förse Guds verk med de pengar som finns i deras ägo, går dessa medel över i deras händer, som tjänar Satan. Dessa tillgångar var endast ett lån från Gud och skulle ges tillbaka till Honom, men i nio fall av tio vidtar dessa bröder sådana åtgärder ifråga om användandet av Guds egendom, när de lämnar sitt aktiva liv att Gud inte kan förhärligas därmed, eftersom inte en enda krona därav kommer att flyta in i Guds

skattkammare. Dessa till synes goda bröder har i en del fall haft ohelgade rådgivare, som gav råd utifrån sin egen synpunkt och inte enligt Guds sinne. Egendom överförs ofta till barn och barnbarn, endast till deras skada. De har inte kärlek till Gud eller sanningen och därför kommer dessa medel som tillhör Herren in i Satans led för att kontrolleras av honom. Satan är mycket mer vaken, klarsynt och skicklig i att finna vägar att tillskansa sig medlen än våra bröder (479) är att säkra dem för Herren och Hans verk. En del testamenten har skrivits på ett sådant slarvigt sätt att de inte godkänns inför domstol och på så sätt har tusentals kronor gått förlorade för verket. Våra bröder bör förstå att det vilar ett ansvar på dem som trogna tjänare i Guds verk till att handla förståndigt när det gäller denna sak och trygga det som hör Herren till.

Många visar en onödig finkänslighet på denna punkt. De känner det som de beträdde förbjuden mark när de i samtal med de äldre eller de sjuka för frågan om deras tillgångar på tal för att få veta vilken fördelning de tänkt göra med sina pengar. Men denna plikt är lika helig som den att predika ordet för att frälsa människor. Här finns en man med Guds pengar eller egendom i sina händer. En förändring i hans förvalterskap är förestående. Kommer han att placera medlen som Gud har lånat honom, till att användas i Hans verk, eller i ogudaktiga människors händer, endast därför att de är hans släktingar. Borde inte kristna män känna intresse och ängslan för den människans framtida bästa såväl som för Guds verk, så att han kan göra en rätt placering av de pengar Herren har lånat honom för att förvaltas på ett klokt sätt. Vill bröder stå vid sidan av och se honom förlora sitt grepp om detta livet och samtidigt beröva Gud Hans skatter Detta skulle bli en fruktansvärd förlust för honom själv och för verket, ty genom att placera sina pund i deras händer som inte har någon aktning för Guds sanning, skulle han med avsikt knyta in dem i en duk och gömma dem i jorden.

Herren skulle önska att Hans efterföljare gav av sina medel medan de ännu kan göra det själva. En del kanske frågar: "Måste vi göra oss av med allt som vi kallar vårt eget?" Vi kanske inte uppfordras att göra detta nu, men vi måste vara villiga att göra så för Kristi skull. Vi måste erkänna att vår egendom absolut är Hans, genom att använda den villigt när helst medel behövs för att främja Hans verk. En del stänger sina öron när det behövs pengar för att sända missionärer till främmande länder, eller för att publicera sanningen och sprida den ut över världen som höstens löv. Sådana ursäktar sitt habegär genom att tala om att de har arrangerat det så att de skall skänka pengar sedan de dött. De (480) har kommit ihåg Guds verk i sina testamenten. Därför lever de ett liv i girighet och berövar Gud tionde och offer, och i deras testamente ger de Gud endast en liten del av det som Han lånat dem, medan största delen överläts till släktingar som inte har något intresse av sanningen. Detta är den värsta sortens röveri. Inte endast i livet utan även vid sin död rövar de från Gud vad som rättmätigt tillhör Honom.

Det är fullständig dårskap att uppskjuta förberedelsen för det tillkommande livet till den sista timmen i ens liv här. Det är också ett stort misstag att vänta med att efterkomma Guds krav om givmildhet till Hans verk tills stunden kommer då du skall överläta ditt förvalterskap till andra.

De till vilka du anförtror dina pengar kanske inte förvaltar dem så väl som du skulle ha gjort. Hur vågar rika människor ta en så stor risk! De som väntar tills döden kommer innan de gör en fördelning av sin egendom, kapitulerar för döden hellre än för Gud. När de gör så, handlar de i direkt strid med Guds plan, som tydligt är uttryckt i Hans ord. Om de vill göra gott måste de gripa nuets gyllene tillfällen och verka med all sin kraft, som om de fruktade att de kunde förlora de gynnsamma tillfällena.

De som försummar en känd plikt genom att inte besvara Guds krav på dem här i livet, och som dövar sina samveten genom att testamentera bort sina medel efter sin död kommer inte att få några berömmande ord från sin Mästare: och inte heller kommer de att få någon lön. De praktiserade inte självförnekelse, utan behöll själviskt sina medel så länge de kunde. och gav inte efter förrän döden gjorde anspråk på deras liv. Vad många har för avsikt att skjuta på tills de är nära döden, skulle de om de verkligen vore kristna göra medan de ännu är i livet. De skulle helga sig själva och sin egendom åt Gud, och medan de ännu får tjänstgöra som Guds förvaltare, skulle de ha tillfredsställelsen av att göra sin plikt. Genom att vara sina egna boutredningsmän, kunde de själva tillmötesgå Guds krav i stället för att överlåta ansvaret på andra. Vi skulle betrakta oss själva som förvaltare av Herrens egendom och Gud som den främste ägaren, till (481) vilken vi skall ge tillbaka det som är Hans när Han behöver det. När Han kommer för att begära Sitt eget med ränta, kommer de giriga att inse att i stället för att förmera de pund som anförtratts dem, har de dragit över sig den dom som uttalades över den otrogne tjänaren.

Det är Herrens avsikt att Hans tjänares död skall betraktas som en förlust på grund av det goda inflytande som de utövat och de många frivilliga offer som de gav för att fylla Guds förrådskammare. Döende människors testamenten är miserabla surrogat för den levande godheten. Guds tjänare skulle förverkliga sin "yttersta vilja" varje dag i goda gärningar och frikostiga offer till Gud. De skulle inte tillåta att den summa som de ger till Gud är oproportionerligt liten i jämförelse med det de använder till eget bruk. När de dagligen förverkligar sin "yttersta vilja" skulle de tänka på de projekt och vänner som har den största platsen i deras hjärtan. Deras bäste vän är Jesus. Han undanhöll dem inte Sitt eget liv, men för deras skull blev Han fattig, för att de genom Hans fattigdom skulle bli rika. Han är värd hela hjärtat, all egendom, och allt det de har och är. Men många bekännande kristna avfärdar Jesu krav i livet och hånar Honom genom att ge Honom en obetydlig gåva efter sin död. Må denna klass människor komma ihåg att detta röveri inte är en impulshandling, utan en väl genomtänkt plan som de sätter främst genom att säga: "Att jag med sunt och fullt förstånd, av egen fri vilja förklarar. ..." Sedan de grovt har bedragit Guds verk genom hela livet förevigar de sitt bedrägeri efter döden. Och detta gör de med sitt sinnes fulla förstånd. Ett sådant testamente är många tillfreds med som en kudde att vila på i dödens stund. Deras testamente utgör en del av förberedelsen för döden och har upprättats för att deras egendom inte skall störa dem i deras dödsstund. Kan dessa med tillförsikt se fram mot den dag då de skall avlägga räkenskap för sitt förvalterskap?

Vi måste alla vara rika på goda gärningar i detta livet om vi vill säkra oss det tillkommande, eviga livet. När den himmelska domstolen sammanträder och böckerna öppnas, kommer varje människa att belönas efter sina gärningar. I församlingsböckerna (482) står många namn inskrivna som i himmelens dagbok betecknas som bedragare. Om inte dessa ångrar sina synder och arbetar för sin Mästare med oegennyttig välgörenhet, skall de förvisso få dela den otrogne förvaltarens dom.

Det händer ofta att en aktiv affärsman faller död ned utan ett ögonblicks varning och vid undersökning av hans affärer finner man att de är i den största oordning. Vid ansträngningen att ordna upp hans bo tar domstolsförhandlingar en stor del, om inte all hans egendom, medan hans hustru och barn och Kristi verk berövas sin del. De som är trogna förvaltare av Herrens medel kommer att veta precis hur deras affärer går, och likt visa män är de förberedda för varje oförutsedd händelse. Skulle deras prövotid plötsligt avbrytas, skulle de inte lämna sådana stora bekymmer åt dem som är tvungna att reda upp boet.

Många bekymrar sig inte om att skriva sitt testamente medan de ännu är vid god hälsa. Men sådan förtänksamhet skulle våra syskon visa. De skulle känna till sin finansiella ställning och skulle inte tillåta att affärerna blir tilltrasslade. De skulle ordna sin egendom så att de kunde lämna den när som helst.

Testamenten bör skrivas så att de är juridiskt giltiga. Sedan de har skrivits kan de ligga i årtal utan att göra någon skada, om gåvor fortsättningsvis ges från tid till annan allteftersom verket behöver det. Syskon, döden kommer inte en dag tidigare därför att ni har skrivit ert testamente. När ni testamenterar er egendom till era släktingar, se till att ni inte glömmar bort Guds verk. Ni är Hans ombud, som handhar Hans egendom, och Hans anspråk borde vara er första tanke. Naturligtvis bör inte er hustru och era barn lämnas utan tillgångar, ty om de behöver måste de få underhåll. Men ni behöver inte, därför att det är en sed, i ert testamente ta med släktingar som inte har behov av något.

Håll alltid i minnet att det själviska sättet varpå man i vår tid disponerar över sin egendom inte är Guds plan, utan människornas påhitt. Kristna borde verka för en reformation och bryta upp detta nuvarande (483) system, och ge en fullständigt ny aspekt på testamentens utformning. Kom alltid ihåg att det är Herrens egendom som du handhar. Guds vilja i denna fråga är lag. Om en man hade satt dig till att bevaka hans egendom, skulle du då inte noggrant studera testatorns vilja, så att inte den minsta summa skulle användas på fel sätt. Din himmelske vän har anförtrött dig Sin egendom och gett dig Sitt testamente om hur Han vill att den skall användas. Om detta testamente studeras med ett osjälviskt hjärta, kommer det som tillhör Gud inte att användas på ett felaktigt sätt. Herrens verk har på ett skamligt sätt blivit försummat, när Han har försett människor med tillräckliga medel att möta varje behov, om de endast hade tacksamma och lydiga hjärtan.

De som har skrivit Sina testamenten skulle inte ha den känslan att när detta är gjort har de inte längre några plikter, utan de skulle ständigt vara verksamma och använda de pund som anförtrött dem för att uppbygga Herrens verk. Gud har lagt planer för att alla må kunna arbeta förståndigt vid fördelningen av sina tillgångar, Han har inte för avsikt att underhålla Sitt verk genom underverk. Han har en del trogna förvaltare, som är ekonomiska och använder sina tillgångar för att utbreda Hans sak. Självförnekelse och välgörenhet skulle vara regel istället för undantag. Guds verks växande behov kräver medel. Kallelser kommer ständigt från män i vårt eget land och från främmande länder om att budbärare skall komma till dem med ljus och sanning. Detta nödvändiggör fler arbetare och mer pengar att underhålla dem med.

Endast en liten summa pengar flyter in i Herrens skattkammare för att användas för människors frälsning och även dessa små belopp uppnås endast genom hårt arbete. Om allas ögon kunde öppnas och se hur det rådande habegäret har hindrat Guds verks frammarsch och hur mycket mera som kunde ha gjorts om alla hade handlat enligt Guds plan angående tionde och offer, skulle det för mångas vidkommande ske en märkbar reform. De skulle då inte våga hindra verkets framgång såsom de har gjort. Församlingen sover när det gäller det arbete som kunde uträttas om den ville ge upp allt för (484) Kristus. En sann självuppföringens anda skulle vara ett bevis på evangeliets verklighet och kraft som världen inte kunde missförstå eller motsäga, och riktiga välsignelser skulle utjutas över församlingen.

Jag uppmanar våra bröder att upphöra med att röva från Gud. En del har det så ställt att testamenten måste skrivas. Men när de gör det, bör de göra det med försiktighet så att inte söner och döttrar får de medel som borde flyta in i Guds skattkammare. Dessa testamenten blir ofta föremål för kiv och oenighet. Till Guds Israels ära fordom står det skrivet att Han inte skämdes att kallas deras Gud, och orsaken därtill var att de i stället för att själviskt söka och begära jordiska ägodelar, eller söka sin lycka i världsliga nöjen, lämnade sig själva och allt de hade i Guds händer. De levde endast för Hans ära, och förklarade mycket tydligt att de sökte efter ett bättre land - det himmelska. För ett sådant folk skämdes inte Gud. Han blev inte vanärad i världens ögon. Himmelens Majestät skämdes inte för att kalla dem bröder.

Det finns många som hävdar att de inte kan göra mer för Guds verk än de gör, men de ger inte efter sin förmåga. Herren öppnar ögon som är förblindade av själviskhet, genom att helt enkelt reducera deras inkomster till den mängd som de är villiga att ge. Hästar ligger döda på fältet eller i stallet, hus och ladugårdar ödeläggs genom eldsvåda eller skörden slår fel. Vid många tillfällen prövar Gud människor med välsignelser, och om de visar otrohet mot honom i att ge tionde och offer, håller Han tillbaka Sina välsignelser. "Den som sår sparsamt, han skall ock skörda sparsamt." (2 Kor. 9:6.) Genom Kristi nåd och Hans godhets rikedom och för sanningens och religionens ära, förmanar vi er, som är Kristi efterföljare, att helga er själva och er egendom åt Gud på nytt. När vi betraktar Kristi medlidande och kärlek, vilket förde Honom från de

kungliga boningarna för att lida självförnekelse, förödmjukelse och död, låt oss då ställa frågan: "Hur mycket är jag skyldig min Herre?" och låt sedan dina tackoffer svara till din värdering av himmelens stora gåva, Guds käre Son.

(485) När du bestämmer den del som skall ges till Guds sak, se då till att du hellre överskrider än underskrider pliktens krav. Betänk, åt vem offret skall ges. Denna påminnelse kommer att skrämja girigheten på flykten. Tänk endast på den stora kärlek varmed Kristus har älskat oss, och våra rikaste offergåvor kommer att synas vara ovärdiga Hans godtagande. När Kristus är föremålet för vår kärlek, kommer de som har tagit emot Hans förlåtande kärlek inte att stanna för att beräkna värdet av alabasterflaskans dyrbara olja. Den själviske Judas kunde göra detta, men mottagaren av frälsningens gåva kommer endast att ångra att offret inte har en rikare vällykt och ett större värde. De kristna måste endast betrakta sig som kanaler varigenom nåd och välsignelser skall flyta från all godhets källa till deras medmänniskor, genom vars omvändelse de kan uppsända till himmelen lovprisningen och offer från dem som på så sätt blir delaktiga med dem av den himmelska gåvan.

Förhållandet mellan medlemmar i församlingen

Varje människa som strävar efter att vinna seger kommer att ha sina egna svagheter att kämpa med. Det är så mycket lättare för oss att se våra bröders misstag, än att se våra egna, och därför bör vi vara mycket mer noggranna och kritiska mot oss själva än mot andra.

Alla församlingsmedlemmar måste, om de är Guds söner och döttrar, genomgå en disciplinär fostran innan de kan bli världens ljus. Gud kommer inte att göra människor till ljusets kanaler så länge de är kvar i mörker och är tillfreds med det och inte gör någon större ansträngning för att förenas med ljusets källa. De som känner sina egna behov, och väcker sig själva till den djupaste eftertanke och ivrig, uthållig bön, skall få gudomlig hjälp. Det finns mycket som varje människa måste vänja sig av med och mycket som hon måste lära. Gamla vanor och seder måste skakas av och det är endast genom allvarlig kamp som det går att rätta till dessa (486) fel, och genom att helt ta emot sanningen och efterleva dess principer, som seger kan vinnas genom Guds nåd.

Jag önskar att jag kunde finna ord som skulle göra det klart för oss alla att vårt enda hopp är att förenas med Gud. Själens renhet måste uppnås, mycken hjärteransakan måste göras, och mycken envishet och egenkärlek måste besegras, och detta kräver ständig och ivrig bön.

Människor som är hårda och kritiska ursäktar sig ofta, och försöker att försvara sin brist på kristen artighet med att en del av reformationens män arbetade med en sådan anda, och de påstår att arbetet i vår tid kräver samma anda, men

så är det inte. Ett lugnt sinne, som är under fullkomlig kontroll är bättre vid alla tillfällen, även i de mest ofina sällskap. En våldsamt iver gagnar ingen. Gud utvalde inte reformatorerna därför att de var övermodiga och häftiga män. Han godtog dem som de var, trots dessa karaktärsdrag, men Han skulle ha gett dem tio gånger så stort ansvar om de hade haft ett ödmjukt sinnelag, och deras anda varit under förnufts kontroll. Om Kristi tjänare måste fördöma synd, ogudaktighet, orenhet och falskhet, tillrättavisa om överträdelse och synder bland både hög och låg, och visa dem att Guds vrede kommer att falla över Guds lags överträdare, skulle de ändå inte vara befällande och tyranniska. De bör visa vänlighet och kärlek och visa en önskan att frälsa i stället för att fördärva.

Av Guds långmodighet kan predikanter och församlingsmedlemmar, som längtar efter att vara Kristi medarbetare, lära sig otvetydiga lärdomar om fördragsamhet och kärlek. Kristus förenade Judas och den impulsiva Petrus med sig själv, inte därför att Judas var girig och Petrus häftig, utan för att de skulle kunna lära av Honom, deras store Lärare, och liksom Han bli osjälviska, saktmodiga och ödmjuka i hjärtat. Han såg ett gott material i båda dessa män. Judas hade finansiella förmågor och skulle ha kunnat bli av stort värde för församlingen om han hade tillägnat sig de lärdomar som Kristus gav när Han fördömde all själviskhet, bedrägeri och girighet även i livets enskildheter. (487) Dessa lärdomar upprepas ofta: "Den som är trogen i det minsta, han är ock trogen i vad mer är, och den som är orätrådlig i det minsta, han är ock orätrådlig i vad mer är." (Luk. 16:10.)

Vår Frälsare sökte att inpränta hos sina lyssnare att den som till sin egen fördel skulle bedra sin nästa i den minsta lilla sak, skulle, om tillfälle ges, bedra Honom i större saker. Det minsta avsteg från sträng redbarhet bryter ned barriärer och bereder hjärtat för att begå orätt. Kristus undervisade genom föredöme och principer att den strängaste redbarhet skulle behärska våra handlingar mot våra medmänniskor. "Därför, allt vad I viljen, att människorna skola göra eder, det skolen I ock göra dem." (Matt. 7:12.) Kristus skildrade ständigt fariséernas bristfälliga liv och tillrättavisade dem. De bekände sig efterleva Guds lag, men i deras dagliga handlingar praktiserade de orättfärdighet. Många änkor och faderlösa berövades det lilla de hade, för att tillfredsställa deras giriga åtrå efter vinning.

Judas kunde ha fått nytta av alla dessa lärdomar om han i sitt hjärta haft en längtan efter att göra det rätta, men hans vinningslystnad besegrade honom, och kärlek till pengar blev den förhärskande kraften i hans liv. Han bar pungen som innehöll de medel som skulle användas för att främja Kristi gärning, och små summor användes då och då för hans eget bruk. Hans själviska hjärta var upproriskt över Marias offer av alabasterflaskan med dess dyrbara olja, och han tillrättavisade henne för hennes obetänksamhet. I stället för att vara en lärjunge, ville han vara en lärare och undervisa vår Herre angående det som var passande i Marias handlingssätt.

Petrus och Judas hade lika stora tillfällen och förmåner att få iakttä Kristi ständiga föredöme och att lyssna till

undervisning för att rätta till sina syndiga karaktärsdrag. Medan de hörde Hans svidande tillrättavising och fördömelse av skrymteri och sedefördärv, såg de, att de som tillrättavisades så strängt, var föremål för Hans ivriga och outtröttliga arbete för att omvända dem. Frälsaren grät över deras förfärliga mörker och villoläror. Han ängslades för dem med oförminskad kärlek och omtanke, och utropade över Jerusalem: "Huru ofta har jag icke velat församla dina barn, (488) likasom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar! Men I haven icke velat." (Luk. 13:34.)

Petrus var snabb och ivrig i sitt handlingssätt, frimodig och orubblig, och Kristus såg i honom egenskaper som kunde få stort värde för församlingen. Därför knöt Han Petrus till Sig själv, så att allt som var gott och värdefullt kunde bevaras, och för att Han genom sin undervisning och sitt föredöme kunde mildra det hårda i Petrus' temperament och utjämna vad som var ofint i hans uppförande. Om hjärtat verkligen blev förvandlat genom gudomlig nåd, skulle den yttre förändringen komma att ses i sann vänlighet, sympati och artighet. Jesus var aldrig kall och otillgänglig. De som var bekymrade kom ofta och störde Honom när Han hade dragit sig avsides för att få vila och vederkvickelse, men Han mötte människorna med en vänlig blick och hade uppmuntrande ord till alla. Han var en förebild på sann artighet. Petrus förnekade sin Herre, men ångrade sig efteråt och var djupt ödmjuk över sin stora synd. Kristus visade att Han förlät Sin felande lärjunge, i det att Han nedlät sig att nämna honom vid namn efter sin uppståndelse.

Judas gav efter för Satans frestelser och förrådde sin bästa vän. Petrus lärde och drog nytta av Kristi undervisning och förde vidare det reformarbete som hade getts till lärjungarna när Herren upp for till himmelen. Dessa män representerar de två klasser som Kristus förenar med Sig själv, och ger dem fördelen av Sin undervisning om och föredöme för ett osjälviskt och medkännande liv, för att de skulle lära av Honom.

Ju mer människor betraktar Frälsaren och lär känna Honom, desto mer kommer de att likna Hans förebild och göra Kristi gärningar. Den tid vi lever i fordrar ett reformarbete. Sanningens ljus som skiner på oss kräver beslutsamma, handlingskraftiga människor med en gedigen moral, sådana som vill arbeta flitigt och uthålligt för att rädda de människor som vill höra Guds Andes inbjudan.

Den kärlek som bör finnas mellan församlingsmedlemmar, ger ofta plats för kritik och anmärkning och dessa visar sig även vid religiösa sammankomster, både i klander och svåra (489) personliga utfall. Sådant skulle inte tillåtas varken av predikanter, församlingsföreståndare eller medlemmar. Församlingens gudstjänster bör föregå med endast Guds ära för ögonen. När människor med sina olika och säregna karaktärsdrag förs samman i en församlingsgemenskap, kommer församlingen att påverkas därav, om inte Guds sanning uppmjukar och slipar bort skarpa kanter i karaktären, och församlingens frid och harmoni offras till underkastelse för dessa själviska, oheliga drag. Många som noggrant ger akt på sina trossyskon för att upptäcka deras brister, försummar att

granska sina egna hjärtan och rena sina egna liv. Detta leder till Guds misshag. Varje enskild medlem i församlingen bör noggrant vaka över sin egen själ och kritiskt ge akt på sina egna handlingar, ty annars kan de handla av själviska motiv och bli orsak till fall för sina trossyskon.

Gud tar emot människor som de är, med de mänskliga dragen i deras karaktär och fostrar dem sedan för Sin tjänst, om de vill låta sig fostras och lära av Honom. Den rot av bitterhet, avund, misstro, svartsjuka, och även hat, som finns i en del församlingsmedlemmars hjärtan, är Satans verk. Sådana har ett giftigt inflytande på församlingen: "Veten I icke, att litet surdeg syrar hela degen?" (1 Kor. 5:6.) Det religiösa nit som visas genom en klappjakt på bröderna är ett nit som inte är i harmoni med sunt förstånd. Kristus har ingenting att göra med sådana vittnesbörd.

Oärlighet i församlingen

"Ty kärlek till pengar är en rot till allt ont." Somliga bekännare av sanningen kan inte stå emot frestelsen på denna punkt. Bland världsliga i denna generation begås de största förbrytelser på grund av kärlek till pengar. Om rikedomar inte förvärvas genom ärligt arbete, kommer människor att tillgripa bedrägeri, svindel och förbrytelser för att få dem. Syndens bågare håller på att fyllas och Guds vedergällande straff håller på att komma över dem som är skyldiga. Änkor berövas sina begränsade (490) tillgångar av advokater och vänner som säger sig vara delaktiga och fattiga män kommer att lida för livets nödvändigheter, på grund av den oärlighet som utövas för att tillfredsställa lyx och slöseri. Den fruktansvärda uppteckning av förbrytelser i vår värld, är tillräcklig för att få blodet att kallna och fylla själen med rädsla, men faktum är att också hos dem som bekänner sig tro på sanningen smyger sig samma ondskan in. Samma synder kräver i större eller mindre grad, själens djupa förödmjukelse.

En människa som uppriktigt fruktar Gud kommer hellre att slita dag och natt, lida brist och äta fattigmans bröd än att tillfredsställa en längtan efter ett överflöd som förtrycker änkan och den faderlöse eller ta ifrån främlingen hans rätt. De förbrytelser som begås för att vara ståtlig och på grund av kärlek till pengar gör den här världen till en håla av tjuvar och rövare och får änglar att gråta. Men kristna är enligt sin bekännelse inte invånare på jorden. De befinner sig i ett främmande land och stannar endast för en natt. Våra hem finns i de boningar som Kristus gick för att ställa i ordning åt oss. Det här liv är endast en dimma som försvinner.

För somliga blir förvärvandet av egendom till en mani. Varje gång den gyllene regeln överträds, blir Kristus misshandlad i Hans heligas gestalt. Varje steg framåt som människor tar, oavsett om de är heliga eller syndare, kommer att stå som bedrägeri i Himlens protokoll. Gud har avsett att våra liv skall representera vårt stora Föredömes

liv, när det gäller att göra gott mot andra och att göra något heligt för att upphöja människor. Denna tjänst omges av en sann värdighet och en härlighet, som aldrig kan ses och erkännas i det här livet, men som kommer att förstås helt och fullt i det framtida livet. Upptecknandet av vänliga gärningar och generösa handlingar kommer att nå ända in i evigheten. I samma omfattning som en människa skulle vilja utnyttja något till sina medmänniskors nackdel, kommer hennes själ att förhärdas mot Guds Andes inflytande. Den vinst man uppnådde genom detta innebar därigenom en fruktansvärd förlust.

Det har funnits människor på viktiga platser, som inte har vaktat över andras ve och väl. De har blivit fullständigt uppslukade av sina egna intressen och har försummat att upprätthålla församlingens rykte. De har varit (491) själviska och giriga och inte haft blicken riktad mot Guds ära. Församlingen som helhet är i viss mån ansvarig för den enskilde medlemmens fel, eftersom de ser det onda utan att upphöja sin stämma mot det. Av olika anledningar åtnjuts inte Guds ynnest. Hans Ande känner sorg över stoltheten, lyxen, oärligheten och listen som får fritt utlopp av somliga som bekänner sin gudsfuktan. Allt detta för med sig Guds vrede över Hans folk.

Det gamla Israels otro och synder framställdes för mig och jag såg att samma fel och synder finns i det moderna (andliga) Israel. Inspirationens penna skrev ner deras förbrytelser, för deras skull, som tror att vi i de sista dagarna måste undvika deras onda exempel. Akan täckte över och gömde ett stycke guld och en vacker babylonisk klädnad, som togs som byte från fienden. Men Herren hade förklarat staden Jeriko förbannad och hade befallt folket att inte ta något byte från sina fiender för egen räkning. ”Ni skall hålla er borta från det tillspillogivna, så att ni inte själva blir tillspillogivna. Om ni tar något av det tillspillogivna, blir ni orsak till att Israels läger drabbas av tillspillogivning och ni drar olycka över det. Allt silver och guld och allt som är av koppar eller järn skall vara helgat åt HERREN och gå till HERRENS skattkammare.” (Josua 6:18- 19)

Men Akan, av Johas stam, tog av de förbannade sakerna och Herrens vrede blev upptändt mot Israels barn. Då Israels härar gick ut för att kämpa mot fienden, blev de slagna och drivna tillbaka och en del av dem föll. Detta gjorde folket mycket modlöst. Josua, deras ledare, var rådvill och förvirrad. I största ödmjukhet föll han ned på sitt ansikte och bad: ”O, Herre, HERRE, varför har du fört detta folk över Jordan, för att överlämna oss i amoréernas han och förgöra oss? Om vi ändå hade nöjt oss med att stanna på andra sidan Jordan! O, Herre, vad skall jag säga, när Israel har vänt ryggen åt sina fiender? När kananeerna och alla som bor i landet får höra detta, kommer de att omringa oss och utrota vårt namn från (492) jorden. Vad vill du då göra för ditt stora namns skull?” (Josua 7:7- 9)

Herrens svar till Josua var: ”Res dig upp! Varför har du fallit ner på ditt ansikte? Israel har syndat, de har överträtt mitt förbund som jag har ingått med dem. De ha tagit av det tillspillogivna, de har stulit, ljugit och lagt det stulna bland sina ägodelar.” (Josua 7:10- 11) Akan hade stulit det som skulle förbehållas Gud och läggas i Hans skattkammare. Han hade också hållit detta hemligt då han

såg att Israels läger utsattes för svårigheter. Han bekände inte sin skuld, ty han visste att Josua hade upprepat Herrens ord för folket, att om de skulle tillägna sig själva det, som Gud hade reserverat för Sig, skulle Israels läger råka ut för svårigheter.

Trots att han gläder sig över den vinst som han fått på orättmätigt sätt, har hans säkerhet satts i fara. Han hör att detta skall undersökas. Detta gör honom orolig. Han upprepar om och om igen för sig själv: Vad angår det dem? Jag är ansvarig för vad jag gör? Han tar på sig ett till synes tappert ansikte och fördömer på ett demonstrativt sätt den skyldige. Om han hade bekänt hade han blivit räddad, men synd förhärdar hjärtat och han fortsätter att låtsas oskyldig. I en så stor församling ansåg han sig kunna undvika att bli upptäckt. Det kastades lott för att finna förbrytaren. Lotten föll på Juda stam. Akans hjärta började nu slå av skuld känsla, eftersom han tillhör den stammen, men han inbillar sig, att han kommer att slippa undan. Lotterna kasts på nytt och lotten faller på hans familj. Nu läser man skulden i hans bleka ansikte. Lotten kastas på nytt och den familj han tillhör pekats ut. Där står han, utpekad av Guds finger som skyldig och som den som har skapat alla problemen.

Om Akan, då han gav efter för frestelsen, hade blivit tillfrågad om han ville bringa olycka och död i Israels läger, skulle han ha svarat: ”Nej, nej! Är din tjänare en hund som skulle kunna göra något så ont?” Men han uppehölls sig vid frestelsen för att tillfredsställa sitt eget begär och när tillfället kom, gick han längre än han hade tänkt. Det är precis på det sättet som enskilda (493) medlemmar i församlingen intet ont anande förs till att sära Guds Ande, till att bedra sin nästa och dra Guds vredes blick ned över församlingen. Ingen människa lever för sig själv. Skam, nederlag och död kom över Israel på grund av en människas synd. Det beskydd som täckte deras huvuden under krigstid drogs undan. Olika synder som bekännande kristna visar sitt intresse för och praktiserar drar Guds vredes blick ned på församlingen. Den dag Himlens protokoll skall öppnas, kommer Domaren inte att uttrycka skulden för människor i ord, utan kommer att kasta en genomträngande, övertygande blick och varje handling i livet kommer att inpräntas i den felandes minne. Personen kommer inte, liksom i Josuas dagar, att jagas bort från stammen, utan hans egna läppar kommer att bekänna hans skam, hans själupptagenhet, hans begär, oärlighet, oärlighet, hyckleri och bedrägeri. Hans synder, som dolts för människor, kommer att ropas ut, så som det var, från hustaken.”

Det inflytande, som måste fruktas av församlingen är inte de öppna motståndarnas, de otrognas och bespottarnas, utan inkonsekventa bekännare av Kristus. Det är de, som håller tillbaka välsignelse från Israels Gud och för med sig svaghet över församlingen, en skam som det inte är lätt att torka bort. Även om Josua låg med sitt ansikte ned mot jorden, utgöt sin själ för Gud under smärta och tårar, var Guds befallning en tillrättavisning: ”Res dig upp! Varför har du fallit ned på ditt ansikte?”

De populära församlingarna är fyllda med människor, som är tjuvar, mördare, äktenskapsbrytare och otuktiga människor, även om de ger sig ut för att tjäna Gud. De som

bekänner sig till vår alldagliga tro, åberopar emellertid en högre standard. De borde vara bibelkristna och de måste vara ihärdiga när det gäller att studera Livets karta. De bör omsorgsfullt och under bön rannsaka motiven bakom sina handlingar. De, som vill sätta sin tillit till Kristus, borde börja att frukta och lyda Gud nu. Om de vill, kan de rädda sina själar från undergång och få framgång med att vinna evigt liv.

(494) Världens vanliga sätt skaffa sig försörjning på, är inte något exempel för kristna. De borde inte avvika från fullkomlig renhet, inte ens i obetydliga saker. Att sälja något för mer än det är värt och att utnyttja köparens brist på kunskap är bedrägeri. Otillåten vinst, småfusk, överdrift, konkurrens, att sälja till lägre pris än en bror, som vill vara ärlig i sina affärer - detta fördärvar församlingens renhet och är ruinerande för dess andlighet.

Affärsvärlden ligger inte utanför Guds styrelse. Kristenheten skall inte bara visa sig på sabbaten och visa sig i helgedomen. Den är med under veckans vardagar och överallt. Dess krav måste erkännas och lydas i verkstaden, hemma och i affärsangelägenheter med bröder och med världen. För många förmörkar en helt uppslukande världslighet den rätta känslan av kristen plikt. Kristen tro kommer att ha ett sådant inflytande på hjärtat, att den kommer att kontrollera livet. Människor, som äger den sanna religionens äkthet kommer i alla sina affärsangelägenheter att visa en lika klar känsla för vad som är rätt, som när de sänder sina böner upp till nådens tron. Livet, med alla dess möjligheter, tillhör Gud och bör användas till att främja Guds härlighet, i stället för att förvanskas till tjänst åt Satan genom att bedra våra medmänniskor.

Satan har varit rådgivare åt somliga. Han säger till dem att om de vill ha framgång, måste de lyssna till hans råd: "Var inte överdrivet noggranna när det gäller ära och ärlighet utan ge uppmärksamt akt på era egna intressen och låt er inte föras bort av medkänsla, mildhet och generositet. Ni skall inte bry er om änkor och faderlösa. Uppmuntra dem inte till att vänta på er och gör dem inte beroende av er. Låt dem klara sig själva. Fråga inte om de har mat eller ni kan välsigna dem med omtänksamhet och vänlig uppmärksamhet. Ta hand om er själva. Ta vara på allt som ni kan. Röva från änkan och den faderlöse och vägra främlingen hans rätt. Då kan ni få resurser till att täcka era olika behov." Somliga har tagit detta råd till sig och föraktat Honom som har sagt: "Men (495) att ta sig an föräldralösa barn och änkor i deras nöd och hålla sig obesmittad av världen, det är en gudstjänst som är ren och fläckfri inför Gud och Fadern." (1 Jak. 1:27)

Satan ger människor den här världens rikedomar, om de vill överlämna sig åt Hans överhöghet. Många gör detta och offrar himlen. Det är bättre att dö än att synda, bättre att lida brist än att bedra, bättre att svälta än att ljuga. Låt alla som frestas bemöta Satan med dessa ord: "Salig är var och en som fruktar HERREN och vandrar på hans vägar. Av dina händers arbete får du njuta frukten. Salig är du och det skall gå dig väl." (Psalm 128:1- 2) Här finns ett villkor och ett löfte, som otvetydigt kommer att förverkligas. Lycka och framgång kommer att bli resultatet av att tjäna Herren.

Vikten av självbehärskning

Syster H. Jag vet inte mycket om ditt liv innan du bekände dig till Kristus, men sedan dess har du inte varit en uppriktigt omvänd kvinna. Du har inte framställt Kristus, din Mästare, på rätt sätt. Du har tagit emot sanningen teoretiskt, men du har inte helgats genom den. Du har inte utövat självkontroll, utan har tillfredsställt dina önskningar på bekostnad av hälsa och gudsdyrkan. Du blir lätt irriterad och har gett fritt utlopp åt dina passioner i stället för att strängt vakta dina ord och handlingar. Sinnet kontrolleras antingen av Satan eller av Jesus och när du saknar självkontroll, härskar och styr Satan dig till att säga helt satanska saker. Detta har upprepats så ofta, att det har blivit en vana.

Efter att ha levt tillsammans med din nuvarande man, har du tillåtit dig att bli irriterad av mycket obetydliga saker. Vid sådana tillfällen verkar du drivas av en ursinnig vrede, medan Satan står vid sidan av och ler åt det elände du drar över dig själv och över dem som det är din plikt att göra lyckliga. Dina karaktärsdrag har överförts till dina barn (496) och dessutom efterliknar de dagligen ditt föredöme i blind, okontrollerad hetsighet, brist på tålmod och grinighet.

I människohjärtat finns en naturlig själviskhet och ett fördärv, som endast kan övervinnas genom strikt disciplin och sträng självbehärskning. Även då kommer detta att kräva flera års uthållig ansträngning och ett allvarligt menat motstånd. Gud låter oss erfa fattigdomens ondska och ställer oss i vanskliga situationer, för att bristerna i vår personlighet skall kunna avslöjas och deras strävhet kunna slipas bort. Men om människor fortfarande ursäktar sin bristfälliga karaktär och fortsätter ursäktas sin själviskhet och sin avund efter att Gud har gett oss privilegier och tillfällen och sedan ljus och sanning har upplyst förståelsen, blir deras hjärtan som granit. Detta gör det omöjligt för dem att förändras till det bättre, annat än genom Guds Andes mejsel, hammare och polering.

Jag blev visad tillbaka till ditt liv och dina upplevelser när du först kom till _____. Ditt uppförande stämde inte. Du hade inte det rätta umgänget. Det gjorde inte något gott intryck på andra när det gällde din moraliska ståndpunkt, när du besökte ölstugor tillsammans med dina barn. Detta är sorgliga kapitel i din erfarenhet. Du hade ljus och kunskap, men dina böjelser och dårskaper skilde dig från Gud.

Många av de omständigheter som förekom när du bodde i _____ visades för mig. Din starka, hårdnackade vilja fick dig att vanära den sanning, som du bekände dig till. Ditt uppförande inför världen var inte försvarbart. Det straff som din dotter fick i skolan för viljemässig olydnad förstärktes i ditt sinne och blev till en så fruktansvärd kränkning för dig, att du sökte beskydd i lagen. Det bedrägeri du där ägnade dig åt, ditt sätt att överdriva sanningen, var en lektion som var synnerligen farlig för

dödliga människor. Dessa saker står nedtecknade mot dig i himlens böcker. Du har en halsstarrig natur och du vill inte ödmjuka ditt hjärta, så att du erkänner ett fel, utan vill rättfärdiga ditt uppförande inför människor, oavsett hur det ser ut i Guds ögon. Kan du undra över (497) att din dotter har blivit sådan som hon är, genom en så felaktig uppfostran? Vilket inflytande skulle en sådan uppfostra ha på en ung människas sinne, annat än att få henne att känna, att ingen hade rätt att kontrollera hennes trotsighet? De frön du sått med din egen hand har blomstrat och burit den bittraste frukt.

Omtanke om din andliga välfärd är orsaken till att jag just nu skriver till dig. Jag är tyngd av ansvarets börda, som jag nu påtar mig genom att skriva dessa rader till dig. Genom ditt eget handlingssätt stänger du himmelens portar för dig själv och dina barn, för varken du eller de kommer någonsin att gå igenom dem med era nuvarande bristfälliga karaktärer. Du, min syster, spelar ett sorgligt, förlorande spel i livet. Heliga änglar ger akt på dig med sorg, och onda andar betraktar dig med triumf, när de ser dig snabbt förlora den skönhet som smyckar en kristen karaktär, och Satan i stället planterar in sina egna onda drag.

Du har gett efter för roman- och berättelseläsning tills du lever i en fantasivärld. Sådan läsning har ett skadligt inflytande både på kropp och själ. Den försvagar intellektet och är en fruktansvärd utarmning av den fysiska kraften. Ibland är ditt sinne knappast normalt därför att fantasin blivit överspänd och sjuk genom att läsa uppdiktade historier. Sinnet bör vara under en sådan disciplin att alla dess krafter utvecklas på ett harmoniskt sätt. Utbildning i en bestämd riktning kan aktivera särskilda förmågor, och samtidigt lämna andra utan tillväxt så att deras användbarhet förkrymper. Minnet skadas i hög grad genom dåligt vald läsning, vilket har en tendens att bringa tankeförmågan i obalans och skapa nervositet och slapphet i hela organismen. Om fantasin ständigt överbelastas och stimuleras av uppdiktad läsning, blir den snart en tyrann, som kontrollerar alla andra själsförmågor och gör att sinnet blir nyckfullt och utvecklingen felinriktad.

Du lider av dålig "andlig matsmältning". Ditt sinne har blivit (498) belamrat med all sorts kunskap - politik, historia, teologi och anekdoter - och endast en del av detta kan behållas av ett så missbrukat minne. En mer begränsad information och ett väl disciplinerat sinne skulle vara av mycket större värde. Du har försummat att öva ditt sinne till kraftfull verksamhet. Därför har din vilja och dina böjelser kontrollerat dig och blivit din herre i stället för din tjänare. Resultatet har blivit förlust av både fysisk och andlig kraft.

Under årtal har ditt sinne varit som en porlande bäck, nästan fylld med stenar och ogräs och vattnet har runnit till ingen nytta. Om dina krafter hade kontrollerats av högre avsikter, skulle du inte ha varit den invalid du nu är. Du inbillar dig att du måste tillfredsställa dina nyckfulla böjelser och din överdrivna läshunger. Jag såg lampan brinna vid midnatt medan du var fördjupad i någon spännande berättelse som stimulerade din redan tidigare överaktiverade hjärna. Detta sätt att leva har försvagat ditt grepp om livet och försvagat dig fysiskt, andligt och

moraliskt. Ditt oregelbundna liv har skapat oordning i ditt hem och om det får fortsätta blir följden att ditt sinne sjunker ned i dumhet och förflockning. Du har missbrukat den prövningstid som Gud har gett dig och den tid Han har tilldelat dig har du förspillt.

Gud har gett oss begåvning som vi med förstånd och omdöme skall förbättra, inte missbruka. Utbildning avser att förbereda de fysiska, intellektuella och moraliska krafterna så att vi på bästa sätt skall kunna utföra alla livets uppgifter. Opassande läsning ger en falsk utbildning. Vår uthållighet liksom hjärnans styrka och aktivitet förminskas eller förökas beroende på hur den används. Du har en uppgift framför dig att vänja dig av med din värdelösa läsning. Skaffa bort den från ditt hem. Låt inte längre frestelsen finnas tillgänglig framför dig att förvränga din fantasi och få ditt nervsystem i obalans och förstöra dina barn. Genom denna myckna olämpliga läsning gör du dig själv olämplig för en mors och hustrus plikter och överhuvud taget olämplig att uträta någonting gott.

Du studerar inte Bibeln som du borde göra, och tillägnar dig inte dess lärdomar och blir inte tillräckligt förberedd att utföra allt gott verk. Olämplig läsning fascinerar sinnet och gör läsning av Guds ord ointressant. Du försöker få andra att tro att du är väl insatt i (499) Bibelns budskap, men så kan det inte vara då ditt sinne är fyllt med skräp. Bibeln fordrar eftertanke, och bör studeras under bön. Det är inte nog att skumma ytan. En del skriftställen är alltför klara för att missförstås, medan andra är mer invecklade och kräver noggrant och tålmodigt studium. Liket de dyrbara metallerna som är gömda i bergen, måste sanningens pärlor uppsökas och bevaras i sinnet för framtida bruk. O, att alla ville använda sina sinnen lika flitigt för att söka efter himmelens guld som de söker efter det guld som förgås!

När du granskar Bibeln med en ivrig längtan efter att finna och lära känna sanningen, kommer Gud att genom Sin Ande påverka ditt hjärta och sinne med Sitt Ords Ljus. Bibeln är Sin egen tolk, ty ett skriftställe förklarar ett annat. Genom att jämföra de skriftställen som hänvisar till samma ämne, kommer du att få se en skönhet och harmoni som du aldrig tidigare drömt om. Det finns ingen annan bok, som vid intensivt studium, stärker, vidgar, upphöjer och förfinar sinnet, som studiet av böckernas Bok. Dess studium ger sinnet ny kraft i det att det förs i kontakt med ämnen som kräver noggrann eftertanke och drar oss inför Gud i bön om kraft att ta emot de uppenbarade sanningarna. Om sinnet lämnas att endast syssla med vardagliga ting, istället för med djupa och svåra problem, kommer det att försvagas och dras ned till den standard som det som sinnet sysslar med och kommer slutligen att förlora förmågan att utvecklas.

Gud tycker inte om dem som är för likgiltiga eller för slöa för att bli effektiva, väl informerade arbetare. Den kristne bör vara mer intelligent och ha en klarare iakttagelseförmåga än världens barn. Studiet av Guds ord utvecklar ständigt själen och stärker intellektet. Det finns ingenting som så kommer att förädla och höja karaktären och styrka varje själsförmåga, som att ständigt anstränga sinnet för att fatta och förstå viktiga och betydelsefulla sanningar. Människosinnet blir förkrympt och försvagat när det

endast sysslar med vardagliga ting, och aldrig höjer sig över denna nivå att fatta det osynligas mysterier. Kunskapsnivån sänks gradvis till den nivå som den ständigt sysslar med. Sinnet förminskas i kraft och förlorar sin duglighet om det inte övas till att få ytterligare kunskap och ansträngs för att fatta uppenbarelsen av gudomlig kraft i naturen och i det heliga Ordet.

Det mest beklagliga med ditt uppförande är att dina misstag också upprepas i dina barn. Ni är mycket upptagna av att läsa. Din dotters andliga krafter tar skada, varaktigt skada, av att följa ditt exempel. Hon kommer inte att känna någon lust eller vilja att studera. Tidigt i livet är sinnet mottagligt. Låt då den goda säden sås i god jord och den kommer att bära frukt till evigt liv.

De vanor som formas i ungdomen, förändras sällan väsentligt, även om de kan ändras något under resten av livet. Hela ditt liv har formats av det karaktärsarv som överfördes till dig då du föddes. Din fars perversa temperament märks i hans barn. Guds nåd kan övervinna (500) dessa felaktiga tendenser, men vilken kamp måste inte utkämpas! Så förhåller det sig med dina barn. Du ger efter för dem på samma sätt som du ger efter för dig själv. Du har inte kraft att neka din aptit det du vill ha. Därigenom utsätter du dina matsmältningsorgan för stora påfrestningar. Ingen kvinna kan ha en god hälsa och samtidigt ge efter för sin aptit som du.

Samma sak gäller dina barn. Deras mors felaktiga uppfostringsmetod, när hon har haft möjlighet att ta hand om dem, och den tid de har varit överlämnade åt sig själva har nästan fördärvat dem. Trots detta skulle en fast och konsekvent behandling nu kunna medföra stora förbättringar för dem. De är inte helt utan kontroll, även om det kommer att vara svårt att göra dem sådana som de kunde ha blivit, om föräldrarna hade handlat rätt. Modern kan se resultatet av den livsstil hon har följt om hon vill, eller hon kan förändra sig och försöka motverka det som har varit fel. Den väg som hennes barn nu kommer in på kan leda till seger eller nederlag, till ära eller vanära, till himlen eller till helvetet. En bedjande och gudfruktig mors inflytande kommer att vara i evighet. Hon kan dö, men hennes verk kommer att bestå.

Bror och Syster H, ingen av er inser era barns sorgliga tillstånd. Bror H har inte beslutat sig för att kontrollera dem. Den lille pojken styr i hög grad hemmet. Er uppfostran av era två äldre barn har varit helt felaktig. Även om bror H ibland har varit för sträng och krävande och krävt sådant av dem som han inte borde kräva av sina egna barn, har ditt uppträdande, Syster H, varit mycket värre. I barnens närvaro tog du deras parti och väckte hämndlystnad i deras unga hjärtan. Du gav dem lektioner i oproriskhet och talade respektlöst om din man inför dem. Detta uppträdande var just avsett för att de skulle förakta tvång. Därigenom har de fått ett intryck som inte kan utplånas.

Nu börjar ni i era äldre barn att se resultatet av denna uppfostran. Trots detta gör ni i ännu högre grad samma sak med de barn som Gud därefter har anförtrött åt er. Er inkonsekventa, okontrollerbara anda är som (501) ett smygande gift, som kommer in i organismen. Dess bittra

resultat kommer att visa sig förr eller senare. Dess avtryck håller på att sättas inte i sanden utan på klippan. Om något år kommer det att vittna om ert verk.

Min Syster, du har inte något känsligt samvete. Du måste noggrant tänka igenom vilka levnadsvanor du formar och be allvarligt för att din karaktärs trotsiga egenskaper måtte renas från sin smuts, i Lammets blod. Samvetet måste upplysas, lidelserna behärskas och kärleken till sanningen bevaras i själen, innan du kan se Guds rike.

Under hela ditt liv har du behövt fasta och bestämda principer. Satan är fortfarande efter dig. Ditt enda hopp nu är en sann omvändelse till Gud. Låt dig inte bedras, för Gud låter sig inte luras. Om din prøvotid vore slut i dag, skulle jag inte ha något hopp om att du skulle bli frälst. Din egen hälsa, ditt sinne, din fysik och moral är beroende av om du ordentligt behärskar ditt temperament. Du kommer utan tvekan att möta saker som bringar dig ur fattningen och prövar dig hårt, men du kan uppnå självbehärskning genom Jesu kraft. Salomo ställer den, som behärskar sig själv, framför den som segrar i strid: ”Bättre en tålmodig man än en hjälte, bättre styra sitt sinne än inta en stad.” (Ordspr. 16:32)

Eftersom du har tillåtit dig själv att bli otillbörligt upprörd, har du accepterat ett tillstånd av saker i din kropp som kommer att kosta dig livet, om det inte förändras. Du skäller ut din man; du säger saker och ting till honom, som ingen hustru borde göra sig skyldig till att säga. Du har ständigt på nytt svarat undvikande och har kommit så långt, som att göra dig skyldig till avsiktliga lögnar för att fullborda dina avsikter. Att driva sin vilja igenom, kosta vad det kosta vill, är typiskt för din familj.

Bror H:s uppförande har inte varit vad det borde vara. Hans sympatier och antipatier är mycket starka och han har inte hållit sina egna känslor under förnuftets kontroll. Bror H, din hälsa är starkt skadad av överätning och mat på fel tider. Det får blodet att gå upp till (502) hjärnan. Sinnet blir förvirrat och du har ingen ordentlig kontroll över dig själv. Du ser ut som en människa, som är ur balans. Du gör starka rörelser, blir lätt irriterad och ser saker och ting i ett överdrivet och förvanskat ljus. Mycket arbete ute i friska luften och måttlig kost är nödvändigt för din hälsa. Du borde inte äta mer än två måltider om dagen. Om du känner att du måste äta på natten, så drick litet kallt vatten. På morgonen kommer du att må mycket bättre, för att du inte har ätit.

Dina barn bör inte få lov att äta godis, frukt, nötter eller annat av det slaget mellan sina måltider. Två måltider om dagen är bättre för dem än tre. Om föräldrarna ger ett föredöme och handlar av princip, kommer barnen snabbt att komma in i den rytmen. Oregelbundna måltider förstör matsmältningsorganens sunda spänst och när dina barn kommer till bordet vill de inte ha sund kost. Deras aptit vill ha sådant som är mest skadligt för dem. Många gånger har dina barn lidit av feber och frossa på grund av olämpliga matvanor, när deras föräldrar var ansvariga för deras sjukdom. Det är föräldrarnas plikt att se efter om deras barn skaffar sig vanor som bidrar till hälsa och därmed besparar dem mycket plåga.

Bror H riskerar att få apoplexi (hjärnblödning) och om han fortsätter att inte följa hälsans lagar, kommer hans liv snabbt att förkortas. Som familj kan ni bli lyckliga eller olyckliga. Det beror på er själva. Framtiden kommer att avgöras av hur ni väljer att handla. Ni behöver båda slipa av de skarpa kanterna i era karaktärer och bara säga sådana ord, som man inte behöver skämmas för då man möter dem på Guds dag. Gör det till en regel i era liv att gå rakt fram på pliktens väg. Bevara ett gott samvete och visa trohet mot Gud, trots många frestelser som kommer att attackera er. Då kommer er väg att vara jämn för era fötter. Ni kan träta om småsaker, som inte är värda att strida om. Detta leder till problem och svårigheter. Den ärliges stig är fredens väg. Den är så tydlig, att den ödmjuka, gudfruktiga människan kan följa den utan att snubbla eller göra sina vägar krokiga. Det är en smal stig, men (503) människor med olika temperament kan gå sida vid sida, om de bara följer sin ledare, Frälsaren. Önskar man bevara alla sina onda karaktärsdrag och själviska vanor kan man inte följa den vägen. Det är den för smal för.

Vilka plågor tog inte den store Herden på Sig för att kalla Sina får vid namn och inbjuda dem till att följa i Hans fotspår! Han söker efter dem som gått bort. Han ger dem ljus från Sitt Ord för att visa dem, att de befinner sig i fara. Från himlen talar Han till dem genom varningar och tillrättavisningar och inbjuder dem att vända tillbaka till den rätta vägen. Han försöker genom Sin närvaro hjälpa dem som gått vilse och lyfta dem upp, när de faller. Men många har följt syndens väg så länge, att de inte vill höra Jesu stämma. De överger allt som kan ge dem vila och trygghet och överlämnar Sig själva till en falsk ledare och skyndar sig stolta vidare i blind självtillit, allt längre bort från ljus och frid, från glädje och vila.

Jag ber dig enträget att ge akt på det ljus som Gud har gett och förändra er till det bättre. Kristi kors är vårt enda hopp. Det uppenbarar för oss, hur stor Faderns kärlek är och detta faktum, att himlens Majestät lät Sig hånas, kränkas, förödmjukas, och led för att uppnå glädjen över att se själar, som höll på att gå under, bli frälsta till Hans rike. Om du älskar dina barn, så lät det vara ditt största intresse att förbereda dem för det kommande, odödliga livet. Med de olyckliga temperament som de nu visar, kommer de aldrig att se Guds paradiset. Verka medan det är dag, utnyttja tiden och du kommer att få den eviga härlighetens krona. Sörj för att du själv och din familj är i säkerhet, för själars frälsning är dyrbar.

Obibliska äktenskap

Vi lever i de yttersta dagarna, då den rådande synen på äktenskapet utgör ett av tecknen på Kristi snara återkomst. Gud rådfrågas inte i dessa angelägenheter: Religion, plikt och principer offras för att genomföra det inte helgade sinnets krav. Det borde inte förekomma så stor uppståndelse och glädje kring två människors förening. (504) Det är inte ett äktenskap på hundra som blir lyckligt, och som får Guds bifall och som ger parterna bättre förutsättningar att förhålliga Honom. De onda konsekvens-

erna av olyckliga äktenskap är oberäknliga. De ingås av en impuls. En öppen och ärlig granskning av detta frågar man inte efter, och att rådfråga dem som har erfarenhet anses gammalmodigt.

Impuls och icke helgad passion får ersätta ren kärlek. Många sätter sina egna själar i fara och drar förbannelse över sig genom att gå in i ett äktenskapsförbund endast för att förverkliga ett önsketänkande. Jag blev visad många fall där de som bekänner sig tro på sanningen, gjort ett stort misstag genom att gifta sig med icke-troende. De närde ett hopp att den icke-troende parten skulle ta emot sanningen, men sedan han uppnått sitt mål, var han längre från sanningen än någonsin förut. Sedan börjar fiendens lömska arbete och ständiga ansträngningar för att dra den troende bort från hans tro.

Många håller nu på att förlora sitt intresse och sin tilltro till sanningen därför att de har ställt sig i nära förbindelse med otron. De inandas tvivlets, tveksamhetens och otrons atmosfär. De ser och hör otro och slutligen blir de ett med den. En del kan ha mod att stå emot detta inflytande, men i många fall kommer deras tro att så småningom undermineras och slutligen fördärvas. Satan har lyckats med sina planer. Han har genom sina redskap arbetat så tyst, att trons och sanningens barriärer sopats bort innan de troende hade någon aning om vart de var på väg.

Det är farligt att ingå en världslig förbindelse. Satan vet mycket väl att många unga människors bröllopsstund även är slutet på deras kristna erfarenhet och verksamhet. De är förlorade för Kristus. De kan för en tid göra vissa ansträngningar att leva ett kristet liv, men alla deras strävanden motarbetas av ett ständigt inflytande i motsatt riktning. En gång var det en förmån och glädje för dem att tala om (505) sin tro och sitt hopp, men de blev ovilliga att tala därom, för de är medvetna om att den som de har förenat sig med inte har något intresse av det. Följden blir att den dyrbara sanningen dör i deras hjärta och Satan omärkligt väver tvivlets nät omkring dem.

Det är när man praktiserar det i sig själv tillåtna till överdrift som det blir en svår synd. De som bekänner sig till sanningen, trampar Guds vilja under fötterna genom att gifta sig med icke-troende, de förlorar Hans ynnest och gör något som de bittert får ångra. Den icke-troende kan äga en utomordentlig moralisk karaktär, men det faktum att han eller hon inte har besvarat Guds kallelse och ringaktat frälsningen, är tillräcklig orsak till varför en sådan förening inte skulle bli fulländad. Den icke-troendes karaktär kan liknas vid den unge mans till vilken Jesus riktade följande ord: "Ett fattas dig", och det var just detta som fattades.

Den ursäkten görs ofta att den icke-troende är sympatiskt inställd till kristendomen och har allt som man kan önska sig av en partner, utom detta enda - han är inte kristen. Även om sunda förnuftet hos den troende kan antyda det opassande i en förening för livet med en icke-troende, kommer dock böjelsen att segra i nio fall av tio. Andlig tillbakagång börjar det ögonblick då löftena ges vid altaret. Den religiösa ivern svalnar och den ena försvarsställningen efter den andra bryts ned, intill dess att båda står sida vid sida under Satans svarta baner. Även under själva

bröllops- festligheterna triumferar världens anda över samvete, tro och sanning. I det nya hemmet respekteras inte bönetimmen. Brudgum och brud har valt varandra och förkastat Jesus.

Till att börja med visar den icke-troende kanske inget motstånd i sitt nya förbund, men när Bibelns sanningar presenteras till uppmärksamhet och begrundan, uppstår genast känslan: "Du har gift dig med mig och du visste att jag är vad jag är. Jag önskar inte bli besvårad. Låt det från denna stund vara klart att samtal om dina egendomliga synpunkter är förbjudna." Om den troende skulle visa särskild (506) uppriktighet i sin tro, kan det se ut som ovänlighet mot den som inte har något intresse av den kristna erfarenheten.

Den troende inser att han i sitt nya förhållande måste dölja en del för sin livsledsagare. Sällskapsliv och världsliga nöjen omhuldas. I början är det med stor tveksamhet som detta sker, men intresset för sanningen blir mindre och mindre, och tron utbyts mot tvivel och otro. Ingen skulle ha väntat att den som en gång var en fast och samvetsgrann troende, och en hängiven Kristi efterföljare skulle kunna bli den tvivlande och vacklande människa som han nu är. O, vilken förändring har inte detta okloka äktenskap medfört.

Vad bör varje kristen göra när han ställs inför den ställning som prövar religiösa principers äkthet? Med en exemplarisk fasthet bör han frimodigt säga: "Jag är en samvetsgrann kristen. Jag tror att sjundedagssabbaten är Bibelns sabbat. Vår tro och våra principer är sådana att de går i motsatt riktning. Vi kan inte leva lyckligt tillsammans, för om jag strävar efter att uppnå en mer fullkomlig kunskap om Guds vilja, blir jag mer och mer olik världen och mer och mer lik Kristus. Om du fortsättningsvis inte kan se någon älskvärdhet hos Kristus, och inte har någon dragning till sanningen, kommer du att älska världen, som jag inte kan älska, eftersom jag älskar det som hör Gud till, vilket du inte kan älska. Andliga ting förstås andligt. Utan andlig klarsyn kan du inte se Guds fordringar på mig, eller förstå mitt ansvar till den Mästare som jag tjänar. Därför kommer du att känna det som om jag försummar dig framför religiösa plikter. Du kommer inte att vara lycklig, ty du kommer att vara svartsjuk på den kärlek som jag ger till Gud och jag kommer att vara ensam i min religiösa tro. När dina synpunkter har förändrats, när ditt hjärta besvarar Guds kallelse och när du har lärt dig att älska min Frälsare kan vårt förhållande förnyas."

För Kristi skull gör den troende ett offer som hans samvete godkänner, och han visar att han värdesätter det eviga (507) livet alltför högt för att löpa risken att förlora det. Han känner att det skulle vara bättre att förbli ogift än att förena sina intressen för livet med en som väljer världen framför Jesus, och som skulle leda honom bort från Kristi kors. Men faran i att ge sin kärlek till icke-troende har inte förstås. I det ungdomliga sinnet har äktenskapet klätts i romantikens skimmer, och det är svårt att befria det från detta drag, med vilka fantasin kläder det, och på sinnet inpränta det stora ansvar som äktenskapslöftet innebär. Detta löfte knyter de två

människorna samman med band som inget utom döden bör bryta.

Skall den som söker ära, heder, odödlighet och evigt liv forma ett förbund med en som vägrar att träda in som en Kristi kämpe? Kommer du, som bekänner dig välja Kristus som din Mästare och lyda honom i allt, att förena dina intressen med en som behärskas av mörkrets furste? "Färdas väl två tillsammans, utan att de hava blivit ense därom?" (Amos. 3:3.) "Om två av eder här på jorden komma överens att bedja om något, vad det vara må, så skall det beskåras dem av min Fader, som är i himmelen." (Matt. 18:19.) Men vilken märklig syn! När en av dessa som är så intimt förenade, ägnar sig åt andakt, är den andre likgiltig och vårdslös. När den ene söker efter det eviga livets väg, vandrar den andre på dödens breda väg.

Hundratals har offrat Kristus och himmelen därför att de har gift sig med en oomvänd person. Kan det vara så att gemenskapen med och kärleken till Kristus har så litet värde för dem att de föredrar fattiga, dödliga människors gemenskap? Uppskattas himmelen så litet att de är villiga att riskera dess glädje av hänsyn till en som inte har någon kärlek till sin Frälsare?

Det äktenskapliga livets lycka och framgång beror på de båda parternas gemenskap. Hur kan det köttliga sinnet förenas med det sinne som liknar Kristi sinne? Den ene sår i sitt köttis åker, i det att han tänker och handlar i enlighet med sitt eget hjärtas krav, den andre sår i Andens åker, i det att han söker att undertrycka självskhet, (508) övervinna böjelser och leva i lydighet för sin Mästare, vars tjänare han bekänner sig vara. Således finns det ständig olikhet i smak, i böjelse och föresats. Om inte den troende, genom sin fasthet i principer, kommer att vinna den icke-troende, kommer den troende, vilket är mycket mera vanligt, att bli missmodig och lämna sina kristna principer för det fattiga samlivet med en, som inte har någon förbindelse med himmelen.

Gud förbjöd bestämt äktenskap mellan sitt forna folk och andra nationer. Numera påstås det att detta förbud gavs för att hindra hebreerna från att gifta sig med avgudadyrkare och ingå förbindelser med hedniska familjer. Men dessa hedningar var i ett bättre läge än de obotfärdiga i vår tid, som har sanningens ljus, men ändå envist vägrar att ta emot det. Syndaren idag är långt mer skyldig än hedningarna var, därför att evangelii ljus lyser klart runt omkring honom. Han kränker samvetet och är medvetet Guds fiende. Orsaken varför Gud utfärdade Sitt förbud mot dessa äktenskap var: "Ty de skola då förleda dina söner att vika av ifrån mig och tjäna andra gudar." (5 Mos. 7:4.) De som bland Guds forna Israel vågade ringakta Guds förbund, offrade därigenom sina religiösa principer. Ta Salomo som ett exempel. Hans hustrur vände hans hjärta bort från Gud.

Herrens fattiga

Jag blev visad att vårt folk, som bor utanför Battle Creek, inte värdesätter det ansvar och de bördor som vilar på dem inom Guds verks hjärta. De låter de medlemmar i församlingen, som inte kan försörja sig själva, komma till Battle Creek, i tron att de kan få arbeta på våra institutioner. Dessa skriver inte först och förvissas sig om att det finns en möjlighet för dem, utan samlas i stor mängd i församlingen och finner då de anmäler sig, att det redan finns för många anställda och att många av dem är i lika stort behov av en anställning som de själva. De togs emot av medlidande och befinner sig fortfarande där, inte på grund av att de är de mest lämpliga utan för att deras behov är så stora.

(509) Det finns familjer på Battle Creek, som har sett dessa institutioner växa upp och som behöver och är värdiga att finna en position i dem, men som inte kan få dem, därför att så många runt omkring saknar arbete. Detta gör församlingen och dessa institutioner rådvilla när det gäller hur detta skall skötas på ett klokt sätt, utan att skada någon och visa barmhärtighet mot alla. Våra institutioner har gjort en förlust genom att hjälpa alla dessa, för de som söker arbete har ofta dålig hälsa och är därför inte pålitlig arbetskraft. Om deras platser kunde ersättas med dugliga, effektiva medarbetare, skulle det spara en ganska stor summa åt Guds verk.

Det är varje församlings plikt att känna ett ansvar för sina egna fattiga. Men många själviska församlingar har känt sig nöjda med att sända sina fattiga medlemmar till Battle Creek; för då behöver inte de hjälpa dem. Församlingen i Battle Creek använder varje år mellan ett och femhundra dollar på att underhålla fattiga och sjuka, vilkas familjer måste lida, om de inte får del av någon välgörelse. Gud skulle inte vara glad över att se denna församling låta de fattiga bland sig lida brist på livets förnödenheter. Därför dras hela tiden medel från deras fonder, som arbetar vid Guds verks hjärta.

Våra bröder måste hålla sina fattiga hemma och ta bort dem, som redan befinner sig i Battle Creek, från församlingens händer. De kunde göra mycket mer än de nu gör för de fattiga, genom att ge dem ett arbete och därigenom ge dem en hjälp till självhjälp. Det skulle vara mycket bättre att sysselsätta dessa personer i världsliga saker, än att skicka dem till Guds verks stora hjärta och låta Guds verk betungas av denna grupp ineffektiva arbetare. Endast välutbildade och fysiskt starka män och kvinnor, som är medvetna om sitt ansvar och har blivit vana att använda sina egna hjärnor snarare än andras hjärnor, behövs i Battle Creek. Skulle ni, mina bröder, tycka att det var tillrådligt, att sätta personer i ansvariga ställningar, som inte kan förtjäna sitt levebröd inom livets allmänna affärsverksamhet?

Det finns ungdomar och män och kvinnor, som måste få undervisning om hur de skall använda sina förmågor just där de befinner sig. (510) Detta är ingen angenäm uppgift, men varje församling har ett ansvar för sina enskilda medlemmar och den borde inte låta en grupp, som inte kan klara sin försörjning på den plats i landet där de bor, att flytta till Battle Creek. Bröder på landet har gårdar och kan

försörja sig själva. Därför kostar det mycket mindre att underhålla fattiga på landet, där varorna är billigare, än att låta dem komma till Battle Creek, där medel ständigt måste tas ut från banken för att hjälpa dem, i stället för att användas till att hjälpa församlingen och våra institutioner. De som bor i stan måste köpa nästan allt vad de behöver och det kostar att ta hand om de fattiga.

Bröder i mindre församlingar, om Gud har gett er som uppgift att visa omsorg om Hans fattiga genom att trösta de förtvivalade, besöka den sjuke och ge till den behövande, så var inte så frikostiga att ni vill ge alla välsignelser från detta uppdrag till Battle Creek. Ni kommer att bli rättfärdiggjorda då ni eftersträvar de välsignelser som Gud har lovat dem som vill sörja för de fattiga och visa medkänsla för dem som lider.

En välgörelsefond måste upprättas för att möta behoven hos de fattiga, som har fått lov att komma till Battle Creek. Varje år ger sanatoriet tusentals dollar i välgörande syfte till patienter, men vem täcker den stora belastning som detta utgör för institutionen? Ingen av dem, som står i församlingsböckerna borde lämnas att lida år efter år av sjukdomar, när några få månader på sanatoriet skulle kunna ge dem lindring och en dyrbar erfarenhet av hur man skall ta hand om sig själv och andra, när de är sjuka. Varje församling bör se det som en biblisk plikt, som är deras, att ta sig an sina egna verkligt fattiga och sjuka.

När ett värdigt Guds barn behöver sanatoriets hjälp och endast kan betala ett litet belopp av sina kostnader, så låt församlingen ge en god del och slutbetala räkningen. Somliga kan inte betala något alls själva, men låt dem inte fortsätta lida, på grund av er själviskhet. Sänd dem till sanatoriet och sänd era gåvor och era pengar med dem, till att täcka deras kostnader. När ni gör det kommer ni att få en dyrbar välsignelse. Det kostar något att driva en sådan institution, (511) och det krävs inte att sjuka skall få behandling utan medel. Om det belopp kunde betalas tillbaka, som institutionen har lagt ut på patienter utan tillgångar, skulle det hjälpa en bra bit för att avhjälpa de problem den nu har.

Bröder, överlämna inte era fattiga till människorna och institutionerna i Battle Creek, utan ta på ett ädelt sätt itu med uppgiften och gör er plikt. Förneka er själva något i era hem eller i ert sätt att klä er och spara något på ett säkert ställe, ett belopp till behövande fattiga. Låt inte ert tionde och era gåvor till Gud bli mindre, utan låt detta komma därutöver. Gud har inte för avsikt att låta de fattigas medel regna ned från himmelen, utan Han lägger Sina goda gåvo i händerna på sina ombud. De skall känna igen Kristus i gestalt av Hans heliga. Det de gör för sina lidande barn, det gör de för Honom, eftersom Han placerar Sig själv i samma klass som lidande människor.

Gud kallar på unga, att de skall neka sig själva onödiga smycken och kläder även om de bara kostar några få cent och i stället lägga pengarna i välgörelsefonderna. Han kallar också på dem som är i mogen ålder att hejda sig, när de undersöker ett guldur eller en kedja, eller någon dyr möbel och ber dem fråga: Kommer det att vara rätt att använda så mycket pengar på det som vi skulle kunna vara utan eller när något billigare skulle kunna fylla våra behov

lika bra? Förnekas du dig själv och lyfter korset för Jesus, som blev fattig för vår skull, kan du göra mycket för att lindra fattiga människors plågor blandt oss. Genom att efterlikna din Herres och Mästares föredöme kommer du att ta emot Hans erkännande och välsignelse.

Guds verk i Battle Creek

Många som har kommit till Battle Creek hade inte för avsikt att ta ett ansvar. De har inte kommit för att de hyser någon särskild ängslan för detta verks skull, utan för sina egna intressen, för att de vill gynna sig (512) själva. De hoppas kunna dra fördelar av de institutioner som finns i området, utan att själva bära något ansvar.

Somliga, som har kommit till Battle Creek för att få det bättre och gynna sig själva, är skyldig till egenkärlek och har också gjort sig skyldiga till att bedra sina bröder, som har kommit till oss från utlandet. Om det finns några fördelar att hämta, borde våra institutioner få åtnjuta dem och inte de enskilda personer, som inte har gjort något för att bygga upp institutionerna utan endast har egoistiska intressen för dem. Många som kom till Battle Creek utgör inte någon andlig kraftkälla för Guds verk. I sina hjärtan är de som Kora, Dan och Abiram. Om de fick tillfälle till det, skulle de följa dessa onda mäns föredöme. Deras svekfulla transaktioner kan i allmänhet hållas hemliga för deras bröders ögon, men Gud ser hur de handlar och kommer till sist att belöna dem efter deras gärningar.

Några som har varit länge i Battle Creek och som borde känna sitt ansvar som människor, innehåller betrodda ställningar endast till namnet. De har blivit väktare för våra institutioner, men deras sätt att handla visar att de inte hyser något särskilt intresse för dem och inte heller känner något ansvar för dem. Deras tankar kretsar omkring dem själva. Om vi skulle bedöma dem efter deras gärningar, skulle vi komma till den slutsatsen, att de betraktar sina egna krafter som alltför dyrbara för att användas på dessa Guds redskap, om de inte själva kan dra jordiska fördelar av det. Dessa försummar att hålla ställningarna, inte på grund av att de inte kan, utan därför att de tänker på sig själva och helst vill vagga sig själva till sömns i den köttsliga vaggans säkerhet.

Människor som gör det till sitt livs mål att glädja och gagna sig själva, borde inte stanna på en så viktig post. De har ingen rätt att vara där, eftersom de direkt utgör ett hinder för Guds verk. De, som försummar Herrens fattiga, som inte känner något ansvar för änkor och faderlösa, inte tar något ansvar för deras situation och arbetar på att skapa rättfärdighet och rimliga relationer mellan människor, är skyldiga till att försumma Kristus (513) i gestalt av Hans heliga, eftersom de inte tagit reda på det som de inte känner till. De känner inget ansvar och gör inga ansträngningar för att upprätthålla det rätta. Om inte största vaksamhet iaktas vid Guds verks stora hjärta för att skydda dess intressen, kommer Hans församling att bli lika fördärvad som andra samfundets församlingar.

Alla som bor i Battle Creek kommer att ha en fruktansvärd räkenskap att avlägga inför Gud, om de tillåter synd att begås mot en bror. Det är ett alarmerande faktum, att likgiltighet, sömndruckenhet och apati har varit utmärkande för människor i betrodda ställningar och att det finns en ständig ökning av stolthet och alarmerande likgiltighet inför Guds Andes varningar. De barriärer, som Guds Ord sätter upp omkring Sitt folk, har brutits ner. Människor, som känner till den väg som Gud har fört Sitt folk på i den tid som ligger bakom oss, har i stället för att fråga efter de gamla vägarna och försvara vår ställning som ett särskilt folk, förenat våra händer med världen. Det mest alarmerande i detta är att det inte har hörts några varnande röster i form av protester, böner och varningar. Det är som om Guds folks ögon har förblindats, samtidigt som församlingen snabbt glider in i världslighetens kanal.

Gud vill inte att träskallar skall vakta Hans institutioner. Han vill att levande, verksamma människor skall ta vara på Hans institutioners och Hans församlings intressen, - människor som är utrustade med förmågor och snabb uppfattningsförmåga - människor som har ögon och öppnar dem så att de kan se och har hjärtan så att de är öppna för Hans Andes påverkan. Han håller människor strängt ansvariga för att vaka över Hans intressen i Battle Creek.

Det är några i Battle Creek, som aldrig helt har funnit sig i tillrättavisning. De har själva valt sin väg. De har alltid, i större eller mindre grad, utövat ett inflytande på dem, som har trätt fram och försvarat det rätta och tillrättaviserat det felaktiga. Det inflytande som dessa personer utövar på dem, som kommer hit och kommer i kontakt med delegerade, är mycket dåligt. De fyller dessa nyanländas sinnen med frågor och tvivel om Guds Andes vittnesbörd. De (514) ger en felaktig bild av *Vittnesbörden*; och i stället för att leda dessa personer till helgelse till Gud och lyssna till församlingens röst, lär de dem att bli oberoende och inte lägga märke till andras uppfattningar och bedömning. Inflytandet från denna grupp har arbetat i hemlighet. En del är omedvetna om vilken skada de gör; men eftersom de själva är ohelgade, stolta och upproriska, leder de andra in på fel spår. En giftig atmosfär inandas från dessa ohelgade människor. Det finns själars blod på dessa människors kläder och Kristus kommer på den sista dagen att säga till: "Gå bort ifrån mig, ni alla, som bedriver orättfärdighet." (Luk. 13:27) De kommer att bli överraskade, men deras kristna liv var en villfarelse, ett bedrägeri.

Om alla i Battle Creek var trogna mot det ljus som Gud har gett dem, trogna mot församlingens intressen och lade märke till värdet av de själar som Kristus dog för, skulle ett annat inflytande utövas. Men här ser vi i stor omfattning samma erfarenhet som Israels barn gjorde. När folket stod framför Sinais berg och lyssnade till Guds röst, gjorde Hans närvaro ett så starkt inflytande på dem, att de förskräckta drog sig tillbaka och ropade till Mose: "Tala du till oss så skall vi höra, men låt inte Gud tala till oss, för då kommer vi att dö." (2 Mos. 20: 19) Där framför berget gav de högtidliga löften om lydnad mot Gud, men knappt hade tordönen, basunen och Herrens röst upphört, förrän de hade böjt knä för en avgud. Deras ledare hade kallats bort från deras ögon och sveptes in i en tjock sky, i samtal med Gud.

Medarbetaren, som under Moses frånvaro hade lämnats ensam med ansvaret för folket, hörde att de beklagade sig över att Mose hade lämnat dem och uttryckte en önskan om att återvända till Egypten. Av fruktan för folket sade han emellertid inget. Han trädde inte frimodigt fram inför Gud, utan för att behaga folket, gjorde han en guldkalv. Han tycktes sova i början av detta onda. När det första upproriska ordet yttrade, kunde Aron ha hejdat det, men han var (515) så rädd för att förnärma folket, att han tycktes vara enig med dem och blev till sist övertalad till att göra en guldkalv, som de kunde dyrka.

Predikanter bör vara trofasta väktare, som ser det onda och varnar folket. Riskerna bör alltid stå tydliga för dem och inskräpas hos dem. Den förmaning, som Timoteus fick, var följande: "... predika ordet, träd fram i tid och otid, bestraffa, tillrättvisa och förmana, med allt tålmod och all undervisning." (2 Tim. 4:2)

Äktenskap har ingåtts i Battle Creek som Gud inte har något med att göra. Äktenskapsparterna har ibland stämt dåligt överens, andra har varit omogna. Kristus har varnat oss och sagt att sådana situationer kommer att uppstå före Hans andra ankomst. Det är ett av de sista dagarnas tecken. Ett liknande tillstånd rådde före syndafloden. Människors huvuden blir förvridda i fråga om äktenskap. När det finns så mycket osäkerhet, så stora risker, finns det ingen anledning att göra stora parader eller uppvisningar, inte ens om parterna är helt och hållet passande för varandra, utan det återstår till att prövas.

När de, som bekänner sig vara reformatorer och lever ett ödmjukt liv, börjar ta efter världslig rikedom seder och vanor, då är det en skamfläck för vår tro. Det finns en del, till vilka Gud har gett varnande ord, men stoppade de dem? Nej, de fruktade inte Gud, för förtrollningen från Satans makt var över dem. Och några i Battle Creek har påverkat dessa stackars bedårade människor så att de har följt sitt eget omdöme. Därigenom har de minskat sin möjlighet att vara till nytta och dragit Guds missnöje över sig.

Gud vill att vi skall utveckla en stark karaktär. De, som bara vänder kappan efter vinden, kommer inte att få någon rik belöning så småningom. Gud vill att de som arbetar i Hans verk, skall vara människor med stark medkänsla och en snabb uppfattningsförmåga. De borde vara måttliga när det gäller mat. Fett och överdådiga rätter borde inte finnas på deras bord. Och när de ständigt är upptagna av tankearbete och de får för litet motion, bör de äta mycket sparsamt, också av enkel kost. Daniels klara tankar (516) och hans principfasthet, hans intellektuella kraft att tillägna sig kunskaper berodde i hög grad på hans enkla kosthåll och hans böneliv.

Eli var en god människa med ren moral, men han var för eftergiven. Han ådrog sig Guds missnöje därför att han inte stärkte de svaga punkterna i sin karaktär. Han ville inte sära någon och hade inte moraliskt mod att tillrättvisa synd. Hans söner var motbjudande män. Trots detta avlägsnade han dem inte från de uppgifter de anförtrots. Dessa söner vanhelgade Guds hus. Han visste det och blev bedrövad över det, för han älskade renhet och rättfärdighet, men han hade inte tillräcklig moralisk kraft för att hejda

det onda. Han älskade frid och harmoni och blev alltmer okänslig för orenhet och förbrytelser. Den store Guden tar emellertid själv saken i Sin egen hand. När det klandervärda drabbar Honom genom ett barns medverkan, så accepterar Han det och känner att det är vad han förtjänar. Han visar ingen bitterhet mot Samuel, Guds budbärare. Han älskar honom lika mycket som Han har gjort, men dömer Sig själv.

Eli's skyldiga söner dödades i krig. Han kunde uthärda att hans söner blev dödade, men han kunde inte uthärda att Guds ark var tagen. Han visste att hans synd, att inte stå för det rätta och övervinna det som var fel, till sist hade berövat Israel dess kraft och ära. Han blev dödsblek och föll baklänges och avled.

Vilken undervisning har vi inte tillgång till här, till unga människors föräldrar och förmyndare och till dem, som tjänar i Guds verk. När bestående ondska inte bemöts och hindras, därför att människor har för litet mod att tillrättvisa det som är fel, eller på grund av att de visar för litet intresse eller är alltför lata för att använda sina egna krafter till att på allvar rensa familjen eller Guds församling, ställs de till ansvar för de onda saker som blir resultatet av att de försummar sin plikt. Vi är lika ansvariga för det onda vi kunde ha bromsat hos andra, genom tillrättvisning, genom varning eller genom föräldrars eller predikanter auktoritet, som vi är skyldiga till egna handlingar.

(517) Eli borde först ha försökt att tygla det onda med milda medel, men om det inte hade hjälpt, borde han ha tvingat det onda med de strängaste medel. Guds ära måste bevaras som helig även om den skiljer oss från den närmaste släktingen. Ett fel hos en människa med andra förmågor, kan ödelägga hans användbarhet i det här livet och leda till att han på Guds dag får höra dessa ovälkomna ord: "Gå bort från mig, ni förbannade." (Matt. 25:41)

Eli var vänlig, härleksfull och mild och hyste ett äkta intresse för att tjäna Gud för Guds verks framgång. Han var en människa med kraft i bönen. Han reste sig aldrig i uppror mot Guds ord. Men han var bristfällig. Han hade inte en fast karaktär när det gällde att tillrättvisa synd och att utöva rättfärdighet mot syndaren, så att Gud kunde låta honom hålla Israel rent. Han växte inte till i tro, mod och kraft när det gällde att säga nej vid rätt tidpunkt och på rätt plats. Synd är synd, rättfärdighet är rättfärdighet. De varnande basunstötarna måste ljuda. Vi lever i en fruktansvärt ond tidsålder. Gudsdyrkan kommer att förvanskas, om det inte finns riktigt vakna människor på varje ansvarsfull post. De har inte tid till att nu låta oss uppslukas i någon självvisk maktighet. Inte något av de ord Gud har talat får lov att falla i glömska.

Även om somliga bekännare i Battle Creek har bekänt sig tro på *Vittnesbörden*, har de trampat dem under sina fötter. Endast få har läst dem med intresse, endast få har gett akt på dem. Eftergivenhet mot självet, stoltheten, modet och uppvisning blandas med tillbedjan av Gud. Han saknar modiga, handlingskraftiga människor, som inte tar hänsyn till avgudarnas upphöjelse och vederstyggligheternas införande, utan att höja sin stämma som en basun och visa folk deras överträdelser och Jakobs hus deras synder.

Så fort Samuel började döma Israel, till och med under hans ungdom, kallade han en församling av folket till fasta och bön och till att djupt ödmjuka sig inför Gud. Han frambar Sitt högtidliga vittnesbörd från Guds mun. Då började folket att lära sig, var deras styrka var. De bönföll Samuel att inte upphöra med (518) sina rop till Gud för dem. Deras fiender hade rest sig för att möta dem i strid, men Gud hörde bönerna för deras skull. Han arbetade för dem och segern vändes till Israels fördel.

Det är ett stort arbete som skall utföras i Battle Creek. Uppgifter har försumrats, viktiga förtroenden har blivit svikna. Människor har kommit men har inte bidragit till sakens styrka, utan arbetar hela tiden på att i sina egna händer samla in de små medel som andra äger. Därigenom rövar de från Guds skattkammare. Deras hjärtans naturliga själviskhet kan ses varhelst ett gynnsamt tillfälle ges till att gynna sig själva på andras bekostnad. De har gjort så ända tills världens standard mötts. Skillnaden mellan deras tillvägagångssätt och världens är mycket liten.

Vårt folk i Battle Creek har större ansvar att bära än folk på någon annan plats. Alla som väljer att bosätta sig här bör göra det, inte endast för sin egen bekvämlighets skull, utan med ögonen riktade mot Guds härlighet. De borde vara fullt beredda att ta ansvar, var och när det behövs och att med självupppoffrande helgelse stödja de institutioner som Gud har placerat bland dem. De, som är ovilliga att följa denna väg, borde gå till platser där ansvaret inte är lika stort. På denna viktiga post, där så mycket beror på den personliga insatsen, måste alla göra sin del utan att förskräckas. De måste vara helt vakna, så att deras Mästares verk inte måtte förlora en enda själ. Många när inte helt upp till evangeliets standard. De visar en självisk hänsyn till sina egna intressen och försummar att se vad de kan göra, för att bli till välsignelse för sina medmänniskor. Kristus vill inte ha några sysslolösa i Sin vingård. Han kräver att var och en skall arbeta för tid och evighet.

Att förvalta talenter

(519) Det är Guds avsikt, att alla Hans efterföljare skall ha framgång i sina liv. Denna framgång skall ledas och behärskas av att de gör rätt erfarenheter. Den människa som är sann, är den som är villig att offra sina egna intressen för andras bästa och som övar sig i att hela brustna hjärtan. Livets verkliga mål har hos många knappt börjat förstås. Det som är sant och verkligt i deras liv offras på grund av att omsorg läggs ned på fel saker.

Världen erkände Nero och Cesar som stora män, men betraktar Gud dem som sådana? Nej! De var inte förenade med mänsklighetens stora Hjärta genom en levande tro. De var i världen och åt och drack och sov som världens människor, men de var sataniska i sin grymhet. Vart dessa mänsklighetens monster än gick, utmärkte blodutgjutelse och ödeläggelse deras väg. De blev berömda i världen medan de levde, men när de begravts, jublade världen. Som kontrast till dessa mäns liv framstår Luthers liv. Han

föddes inte till prins. Han bar ingen kungakrona. Från en kammare i ett kloster blev hans röst hörd och hans inflytande märkt. Han hade ett humant hjärta, som blev använt till människors goda. Han stod modigt för sanningen och det rätta och kämpade sig igenom världens motstånd, för att han skulle kunna gagna sina medmänniskor.

Intellektet enbart för inte människan framåt enligt den gudomliga standarden. Det ligger en makt i intellektet om det är helgat och kontrollerat av Guds Ande. Den övergår rikedom och fysisk styrka, men det måste förädlas för att skapa människan. Den rätt man har att göra anspråk på att vara en människa, beror på hur man använder sitt förstånd. Byron hade en intelligent uppfattning och en djup tankegång, men han var inte en människa efter Guds standard. Han var en av Satans änglar. Hans lidelser var aggressiva och okontrollerade. Genom hela livet sådde han en skörd av korruption. Hans livsverk sänkte dygdens standard. Denne man var en av världens mest erkända män, men (520) Herren ville inte erkänna honom som en människa, utan endast som en som har missbrukat sin av Gud givna talent. Den skeptiske Gibbon och många andra som Gud utrustade med otroligt stora förståndsgåvor och som världen kallade stora män, var samlade under Satans banér och använde Guds talenter till att förvränga sanningen och ödelägga människors själar. Om en stor intelligens används i det felaktigas tjänst, är den en förbannelse för ägaren och för alla som kommer under dess inflytande.

Det som kommer att välsigna mänskligheten är det andliga livet. Om människan är i harmoni med Gud, kommer hon ständigt att vara beroende av Honom för att få kraft. "Var alltså fullkomliga, såsom er himmelske Fader är fullkomliga." (Matt 5:48) Vår livsuppgift är att sträcka oss framåt mot en fullkomlig kristen karaktär, genom att hela tiden sträva efter att komma i samklang med Guds vilja. De ansträngningar som börjar på jorden, kommer att fortsätta genom evigheten. Guds standard för människan är upphöjd till detta ords högsta innebörd. Om människan lever upp till de riktlinjer som Gud har gett för människolivet, kommer detta att medföra glädje i det här livet och leda till härlighet och en evig lön i det kommande livet.

Medlemmarna av den mänskliga familjen kan endast ställa krav på att kallas verkliga män och kvinnor, när de på alla möjliga sätt använder sina talenter till andras bästa. Kristi liv är ett mönster för oss och det är när vi som barmhärtighetens änglar tar oss an andras behov, som människan är nära förenad med Gud. Det är kristendomens väsen att skapa lyckliga familjer och ett lyckligt samfund. Oenighet, själviskhet och strid läggs åt sidan av varje människa, som äger Kristi sanna Ande.

De, som har Kristi kärlek, har inte rätt att tro, att det finns gränser för deras inflytande och hjälp till nytta för deras medmänniskor. Gav Kristus upp i Sina strävanden för att frälsa det förlorade? Vår tjänst måste fortsätta och vara uthållig. Vi kommer att finna uppgifter att utföra tills Mästare ber oss att lägga ned vår vapenrustning vid Hans fötter. Vår egentlige Anförare är Gud och vi måste i

lydnad mot Hans vilja vänta och vara redo och villiga att göra vår plikt, närhelst plikten kallar.

(521) Änglar är natt och dag engagerade i Guds tjänst för att höja människor, i enlighet med frälsningsplanen. Människan har fått som uppgift att älska Gud över allt, d.v.s. av hela sitt hjärta, av hela sitt förstånd och av all sin kraft och sin nästa som sig själv. Detta är inte möjligt för henne om hon inte förnekar sig själv. Kristus sade: ”Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och ta sitt kors på sig och följa mig.” (Matt. 16:14)

Självförnekelse innebär att behärska sig när lidelserna vill behärska oss, att motstå frestelsen att kritisera och klaga, att ha tålamod med det barn, som är håglöst och som uppför sig på ett sätt som upplevs som tungt och påfrestande; att stå föra sin plikt själv även om andra kan handla fel, att ta ansvar var och när du kan, inte för att få bifall, inte av taktik, utan för Mästarens skull, som har gett dig en uppgift att troget utföra utan att tveka, när du i stället för att berömma dig själv inte säger någonting utan låter andra berömma dig. Självförnekelse är att göra gott mot andra, när man i stället skulle vilja tjäna och tillfredsställa sig själv. Även om dina medmänniskor aldrig uppskattar dina ansträngningar eller ger dig något erkännande för detta, skall du ändå fortsätta att tjäna.

Rannsaka er och se om den sanning som ni har accepterat, har blivit en fast princip för er. Tar ni Kristus med er när ni lämnar bönerummet. Står er religion som en väktare vid era läppars dörr? Känner era hjärtan förståelse och kärlek till andra utanför era egna familjer? Söker ni uthålligt efter en klarare förståelse av Skriftens sanning, så att ni kan låta ert ljus lysa för andra? Dessa frågor kan ni ställa till era egna själar. Låt ert tal kryddas av nåd och ert uppförande visa kristen upphöjelse.

Ett nytt år har börjat. Vad har upptecknats från det förra året i era kristna liv? Hur ser anteckningarna om er ut i himlen? Jag bönfäller er om att helt underordna er Gud. Har era hjärtan varit delade? Ge nu era hjärtan helt till Herren. Gör ert livs historia annorlunda under det år som kommer än under det föregående. Ödmjuka era själar inför Gud. ”Salig (522) är den som håller ut i prövningen, ty när han har bestått sitt prov skall han få livets krona, som Gud har lovat dem som älskar honom.” (Jak. 1:12) Lägg bort alla svepskal och all affektion. Var enkla och naturliga. Var trofasta i alla tankar, ord och handlingar och ödmjuka och ”sätt andra högre än er själva.” (Fil. 2:3) Kom alltid ihåg att moralens natur behöver stärkas med konstant vaksamhet och bön. Så länge ni ser upp till Kristus är ni trygga, men i det ögonblick som ni tänker på era uppoffringar och svårigheter och börjar hysa medömkan med er själva, förlorar ni er tillit till Gud och befinner er i stor fara.

Många begränsar den gudomliga försynen och skiljer barmhärtighet och kärlek från Guds karaktär. De framhåller, att Guds storhet och majestät kommer att förbjuda Hans eget intresse för Hans allra svagaste skapelsers angelägenheter. ”Säljs inte två sparvar för ett kopparmynt? Och inte en enda faller till marken utan er Faders vilja. Ni är mer värda än många sparvar.” (Matt. 10:29)

Det är svårt för människor att ge akt på livets mindre angelägenheter, när tankarna är upptagna av oerhört betydelsefulla angelägenheter. Men borde inte denna enhet existera? Människor som skapats till sin Skapares avbild borde förena de större plikterna med de mindre. De kan vara upptagna av sysselsättningar som är oerhört viktiga och försumma den instruktion som deras barn behöver. Dessa uppgifter kan uppfattas som mindre betydelsefulla livsppgifter, trots att de i själva verket utgör själva grunden för samfundet. Familjernas och församlingarnas lycka beror på *hemmets inflytande*. Eviga intressen beror på om det här livets plikter utförs ordentligt. Världen har inte så stor användning för stora människor, som den har behov av goda människor, som vill vara till välsignelse i sina hem.

Vittnesbörd för församlingen nr 30 Guds tjänare

(523) Gud valde Abraham till Sin budbärare, genom vilken världens ljus skulle ges vidare. Guds ord kom inte till honom med smickrande utsikter om stor lön, stor uppskattning och världslig ära. ”Gå ut ur ditt land och från din släkt och din fars hus och bege dig till det land som jag skall visa dig”, var det gudomliga budskapet till Abraham. Patriarken löd och ”han begav sig iväg utan att veta vart han skulle komma”, som Guds ljusbärare, för att hålla Hans namn levande på jorden. Han lämnade sitt land, sitt hem, sina släktingar och alla behagliga kontakter i sitt tidigare liv, för att bli en pilgrim och en främling. (1 Mos. 12:1, Hebr. 11:8)

Ofta är det mer nödvändigt än många inser, att tidigare kontakter avbryts, för att de som skall tala ”å Kristi vägnar” skall kunna stå i en position, där Gud kan utbilda och utrusta dem för Hans stora uppdrag. Släkt och vänner utövar ofta ett inflytande, som Gud ser kommer att kollidera med den undervisning Han kommer att ge Sina tjänare. De som inte står i nära förbindelse med himlen kommer att kunna komma med antydningar. Om dessa beaktas, kommer de att vända dem bort från deras heliga uppdrag, som skulle vara ljusbärare till världen.

Innan Gud kan använda honom, måste Abraham skiljas från dem han tidigare umgåtts med, så att han inte styrs av (524) mänsklig påverkan eller litar på mänsklig hjälp. Nu när han har förenats med Gud, måste denne man i fortsättningen bo bland främmande. Hans karaktär måste bli något särskilt, åtskild från världen. Han hade ändå inte kunnat förklara sitt sätt att handla, på ett sådant sätt att det kunde ha förståtts av hans vänner, eftersom de var avgudadyrkare. Andliga ting måste ses på ett andligt sätt. Därför låg hans motiv och handlingar utanför hans släktingars och vänners förstånd.

”Abrahams odiskutabla lydnad var ett av de mest slående exemplen på tro och tillit till Gud, som man kan finna i den Heliga Skrift. Endast med löftet om att hans ättlingar skulle äga Kanaan, utan det minsta yttre bevis, följde han

med dit Gud ledde honom. Uppriktigt och ärligt ställde han upp på Guds villkor i tillit till att HERREN skulle förverkliga Sina löften. Patriarken gick varthelst Gud visade honom en uppgift. Han färdades genom öknerna utan rädsla. Han vandrade genom länder där avgudar dyrkades, med denna enda tanke: ”Gud har talat. Jag lyder Hans röst. Han skall leda mig och Han kommer att beskydda mig.”

Just en sådan tro och tillit, som Abraham hade, behöver Guds budbärare i dag. Men många, som Herren skulle kunna använda, vill inte komma och lyssna till och lyda Rösterna över alla andra. Kontakten med släktingar och vänner, tidigare vanor och tänkesätt, har alltför ofta påverkat Guds tjänare så starkt att de bara kan ge andra obetydligt med undervisning och bara kan förmedla en liten del av sin kunskap om Hans avsikter. Efter en tid sätter Gud dem åt sidan och ersätter dem med andra. Han testas och prövas på samma sätt. Herren skulle kunna utträtta mycket mer för Sina tjänare om de hade överlåtit sig och låtit sig helgas helt åt Honom och satte Hans verk framför banden till släktingar och alla andra jordiska föreningar.

Evangelietjänaren har ett heligt uppdrag. De har ett högtidligt varningsbudskap att förmedla till världen - ett budskap som kommer att vara en smak av liv till liv eller av död till död. De är Guds budbärare till människan och de borde aldrig förlora sin mission eller sitt ansvar ur sikte. De är (525) inte som världsliga. De kan inte vara som de. Om de vill vara uppriktiga inför Gud, måste de försvara sin speciella, heliga karaktär. Om de upphör med sin förbindelse med himlen, befinner de sig i större fara än andra och kan visa upp ett starkare inflytande i felaktig riktning, eftersom Satan hela tiden har sina ögon riktade mot dem och väntar på att någon svaghet skall utvecklas så att han kan sätta in ett kraftigt angrepp. Och hur jublar han inte när han lyckas! För när en av Kristi ambassadörer inte är på sin vakt, kan den store fienden genom honom tillförsäkra sig om många själar.

De, som knyter en nära kontakt till Gud, kan inte bli framgångsrika när det gäller världsliga saker. De måste ofta prövas och plågas hårt. Josef blev baktalad och förföljd därför att han bevarade sin dygd och renhet. David, Guds utvalde budbärare, jagades som ett byte av sina onda fiender. Daniel kastades i lejonropen för att han var sann och orubblig i sin trohet mot Gud. Job fräntogs sina jordiska ägodelar och plågades så hårt kroppsligt att han avskyddes av sina släktingar och vänner. ,trots detta bevarade han sin renhet och trofasthet mot Gud. Jeremia ville säga de ord, som Gud hade lagt i hans mun och hans tydliga vittnesbörd gjorde kungen och furstarna så rasande att han blev kastad i en motbjudande fångelsehåla. Stefanus stenades för att han ville förkunna Kristus och Kristus såsom korsfäst. Paulus togs till fånga, blev slagen med käppar. Till sist stenades och dödades han, för att han var en trofast budbärare, som bar evangeliet till hedningarna. Den älskade Johannes förvisades till ön Patmos för att han ”vittnat om Guds ord och Jesu Kristi vittnesbörd.”

Dessa exempel på människors ståndaktighet, i den makt som gudomlig kraft ger, är ett vittne för världen om Guds löftens trofasthet. De är ett exempel på Hans ständiga

närvaro och livgivande nåd. När världen ser på dessa ödmjuka män, kan den inte inse deras moraliska värde hos Gud. Det är en handling i tro att lugnt vila i Gud under den mörkaste timmen och att känna att Fadern håller i rodret - oavsett vad det innebär i form av hård prövning och i form av plåga genom frestelse. Det är enbart trons öga som kan se bortom timliga omständigheter och uppskatta eviga rikedomars värde.

(526) Den store militäre ledaren besejrar nationerna och skakar om halva världens arméer, men han dör av besvikelse och i landsflykt. Filosofen som låter sina tankar sträcka sig ut över hela universum och överallt spårar manifestationer av Guds kraft och gläds över deras harmoni, misslyckas ofta med att i dessa fantastiska underverk se den hand som formade dem alla. ”Människor som blir ärade men inte förstår det, liknar djuren som dör.” Inget hopp om härlig odödlighet lyser upp framtiden för Guds fiender. Men dessa trons hjältar har löfte om ett arv som är mer värt än några jordiska rikedomar - ett arv som kommer att mätta själens längtan. De kan vara okända och inte erkända av världen, men de är inskrivna som medborgare i himlens böcker. En upphöjd storhet, en varaktig, evig härlighetsvikt, kommer att bli deras slutliga belöning, som Gud har gjort till arvingar av allt.”

Evangelietjänaren borde göra Guds sanning till det viktigaste i sina studier, i meditation och i samtal. Det sinne, som uppehåller sig mycket vid Guds uppenbarade vilja för människan, kommer att bli stark i sanningen. De, som läser och studerar med en uppriktig önskan om gudomligt ljus, vare sig de är predikanter eller inte, kommer snart att finna en skönhet och en harmoni i Skriften, som kommer att fånga deras uppmärksamhet. En harmoni, som kommer att lyfta deras tankar, ge dem inspiration och argument, som förmår överbevisa och omvända människor.

Det är finns en risk för att predikanter som bekänner sig till sanningen, kommer att nöja sig med att bara presentera teorin, medan deras egna själar inte känner den renande kraften. Somliga saknar i sina hjärtan Guds kärlek, som mjukar upp, formar och förädlar deras liv. Om den goda människan förklarar psalmisten: Han ”har sin glädje i HERRENS undervisning och begrundar hans lag både dag och natt.” Han hänvisar till sin egen erfarenhet och utbrister: ”Hur kär har jag inte din undervisning! Hela dagen begrundar jag den. ” ”Jag håller mig vakna under nattens vakter för att begrunda vad du sagt.” (Psalm 1:2, 119:97, 148)

Ingen är kvalificerad för att stå i den heliga talarstolen, utan att han märkt att Guds sannings förvandlande inflytande har varit verksam i hans egen själ. (527) Då, men inte förrän då, kan han genom föreskrift och exempel, framställa Kristi liv på rätt sätt. Många lyfter emellertid mer fram sig själva i sin uppgift än sin Mästare. Folk omvänds till predikanten i stället för till Kristus.

Jag plågas av att veta, att en del av dem som i dag förmedlar sanningen, faktiskt är oomvända människor. De är inte förenade med Gud. De har en intellektuell förståelse av, men ingen omvändelse av hjärtat. Det är faktiskt de, som är de mest självsäkra och självständiga. Denna

självständighet kommer att stå i vägen för att de skall kunna samla den erfarenhet som är viktig, för att de skall kunna bli effektiva medarbetare i Herrens vingård. Jag skulle önska att jag kunde väcka dem, som påstår sig vara väktare på Sions murar, till att inse sitt ansvar. De borde vakna upp och inta en högre ståndpunkt för Gud, eftersom själar går förlorade genom deras försummelse. De måste ha den där uppriktiga helgelsen till Gud, som kommer att leda dem fram till att kunna se på det sätt som Gud ser och ta emot varningens ord från Honom och basunera ut alarmer för dem som befinner sig i fara. Herren kommer inte att dölja Sin sanning för Sina trofasta väktare. De, som gör Guds vilja, kommer att känna Hans lära. Den vise kommer att förstå, ”men den onde kommer att göra ont och ingen av de onda kommer att förstå”.

Jesus sade till Sina lärjungar: ”Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat.” (Matt. 11:29) Med det i tankarna vill jag vädja till dem, som har gått in i lärargärningen, först att vara ödmjuka elever och alltid vara lärjungar i Kristi skola, för att ta emot Mästarens undervisning i saktmod och hjärtats ödmjukhet. En ödmjuk ande kombinerad med allvarlig tjänst, kommer att resultera i människors frälsning, människor som är dyrt köpta med Jesu blod. En lärare måste förstå och tro på sanningens teori och måste kunna ge den vidare till andra. Detta är emellertid inte det enda som krävs av honom. ”... tron utan gärningar är död.” (Jak. 2:20) Han behöver den tro, som är verksam i kärlek och renar själen. En levande tro på Kristus kommer att föra med sig livets handlingar och sinnets känslor i harmoni med Guds sanning och rättfärdighet.

Irritation, självupphöjelse, stolthet, lidelse och vilket annat karaktärsdrag som helst, som inte stämmer överens med vårt heliga Föredöme, måste övervinnas. (528) Då kommer ödmjukhet, saktmod och uppriktig tacksamhet ständigt att flyta ut från hjärtats rena källa. Jesu röst måste kännas igen i det budskap, som kommer från Hans sändebuds läppar.

Vi måste ha ett omvänt prästerskap. Den effektivitet och makt som utmärker en sant omvänd tjänare, kommer att få hycklarna i Sion att skälva och syndarna att förskräckas. Sanningens och helighetens standar släpas i dammet. Om de, som förkunnar vår tids allvarliga varningar verkligen förstod sitt ansvar och sin plikt inför Gud, skulle de inse vikten av innerlig och brinnande bön. När städerna föll i tyst sömn vid midnatt och varje människa hade gått hem, ville Kristus som vårt föredöme, bege Sig till Oljeberget. Där ville Han tillbringa hela natten i bön bland de inhägnade träden. Han, som själv var utan varje spår av synd. Han, - en skattkammare av välsignelse, vilkens röst de förskräckta lärjungarna hörde i himmelsk tacksägelse under den fjärde nattvakten på den stormiga sjön, och vilkens röst kunde samla de döda från deras gravar, - Han var det, som bad så innerligt under gråt och tårar. Han bad inte för sig själv utan för dem, som Han hade kommit för att frälsa. När Han blev en bedjare, som vid Sin Faders sida sökte ny kraft och förnyad och stärkt trädde fram som människans ställföreträdare, identifierade Han Sig själv med den lidande mänskligheten och gav dem ett exempel på hur nödvändig bön är.

Hans natur var utan ett spår av synd. Som Människoson bad Han till Fadern och visade, att mänsklig natur kräver allt stöd från Gud som människan kan få, för att hon skall kunna samla sig inför sitt uppdrag och vara beredd inför problem. Som Livets furste ägde Han kraft från Gud och vann seger för Sitt folk. Denne Frälsare, som bad för dem som inte kände något behov av bön och som grät över dem som inte kände något behov av att gråta, står nu framför tronen för att ta emot och lägga fram böner till Sin Fader för dem som Han bad för på jorden. Vi måste följa Kristi exempel. Bön är en nödvändighet i vårt uppdrag att (529) frälsa människor. Endast Gud kan öka den säd som vi sår ut.

”Vi misslyckas många gånger, därför att vi inte inser att Kristus är lika verklig hos oss genom Sin Ande, som då Han synligt och i ödmjukhet vandrade på jorden. Avskedslöftet till lärjungarna vid Hans himmelsfärd, ”Och se, jag är med er alla dagar intill tidens slut”, har inte förändrats under tidens lopp. (Matt. 28:20) Han har förordnat, att det skulle bli en rad av män, som hämtar sin auktoritet från trons förste lärare till att fortsätta förkunnelsen av Kristus och Honom som korsfäst. Den store Läraren har överlämnat kraften till Sina tjänare, som har denna ”skatt i lerkärl”. Kristus kommer att hålla uppsikt över Sina ambassadörers tjänst, för att se om de väntar på undervisning och vägledning från Honom.

Tjänare som verkligen är Kristi representanter är bönemänniskor. Med ett allvar och en tro, som inte kommer att förnekas, kommer de att göra anspråk på att få kraft från Gud, så att Han utrustar dem så att de förmår möta sina plikter och prövningar och med en helgelse av deras läppar genom att beröra deras läppar med levande kol från altaret, så att de förmår tala Guds ord till folket. ”Herren, HERREN har givit mig en tunga med lärdom, så att jag förstår att med mina ord hjälpa den trötte. Han väcker var morgon mitt öra, han väcker det till att höra på lärjungasätt.” (Jes. 50:4)

Kristus sade till Petrus: ”Simon, Simon, se, Satan har begärt att få sålla er som vete. Men jag har bett för dig att din tro inte skall bli om intet.” (Luk. 22:31) Vem kan värdera resultatet av de böner som världens Frälsare bad? När Kristus skall se Sin själs vedermoda och bli tillfreds, då uppfattar man innebörden av Hans allvarliga böner, medan Hans gudom doldes under en mänsklig natur.

Jesus bad enträget, inte bara för en enda, utan för alla Sina lärjungar: ”Fader, jag vill, att där jag är, där skall också de som du har gett mig vara med mig.” (Joh. 17:24) Hans öga trängde igenom framtidens mörka slöja och läste alla Adams söners och döttrars livshistoria. Han kände bördorna och sorgerna hos varje stormpiskad själ. (530) Denna uppriktiga bön inneslöt, tillsammans med Hans dåvarande lärjungar, alla Hans efterföljare fram till tidens slut. ”Men inte bara för dem ber jag, utan också för dem som genom deras ord kommer att tro på mig, ” (Joh. 17:20) Ja, Kristi bön inneslöt också oss. Vi skall trösta oss med att vi har en stor Medlare i himlen, som presenterar våra böner för Gud. ”Men om någon syndar, har vi en som för vår talan hos Fadern, - Jesus Kristus som är rättfärdig.” (1 Joh. 2:1) I nödens stund, när själen överväldigas av modlöshet, ser Jesu öga att vi behöver

Hans hjälp. Den timme då människan är i behov av hjälp är Guds tillfälle. Nä all mänsklig hjälp sviker, då kommer Jesus till vår räddning och Hans närvaro driver mörkret på flykt och lyfter upp mörkrets moln.

I deras lilla båt på Galileiska sjön, mitt i storm och mörker, slet lärjungarna hårt för att nå kusten, men fann att alla deras ansträngningar var förgäves. När förtvivlan fick dem i sitt grepp, kom Jesus vandrande på de brusande böljorna. De upptäckte faktiskt inte att Kristus var i närheten, förrän Hans stämma ljöd: "Det är jag. Var inte förskräckta!" (Joh. 6:20). Han skingrade deras rädsla och ingav dem hopp och glädje. Hur gärna upphörde inte de stackars, trötta lärjungarna med sina ansträngningar och satte sin tillit till sin Mästare!

Denna slående händelse illustrerar Kristi efterföljares erfarenhet. Hur ofta sliter vi inte med årorna, som om vår egen styrka och visdom var tillräckliga, innan vi förstår att våra ansträngningar inte tjänar något till. Då överlämnar vi, med skälvtande händer och sviktande styrka, vår uppgift till Jesus och bekänner att vi inte klarar av att utföra det. Vår medkännande Förlossare har medkänsla med vår svaghet och när Han, som svar på trons rop, tar över den uppgift vi ber Honom att utföra, hur lätt utför Han inte då det som föreföll oss så svårt!

Guds gamla folks historia ger oss många exempel på allmän bön. När amalekiterna kom för att angripa Israels läger i öknen, visste Mose att hans folk inte var berett för (531) sammandrabbning. Han sände Josua med ett förband soldater för att möta fienden, medan han själv, tillsammans med Aron och Hur, tog plats på krönet och höll uppsikt över slagfältet. Där lade Gudsmannen fram saken för Honom, som ensam kunde ge dem seger. Med händer sträckta uppåt mot himlen, bad Mose allvarligt att Israels härar måtte ha framgång. Man lade märke till, att när Mose höll sina armar sträckta upp mot himlen, hade Israel övertaget över fienden, men när armarna föll ned av trötthet, hade Amalek övertaget. Aron och Hur höll därför Moses händer uppe tills segern fullständigt vändes till Israels fördel och deras fiender hade drivits bort från slagfältet.

Detta exempel avsåg att vara en lektion för hela Israel ända fram till ändens tid, att Gud är Sitt folks styrka. När Israel triumferade, sträckte Mose sina händer upp mot himmelen och gick i förbön för dem. Det innebär att när hela Guds Israel segrar, då beror det på att den Allsmäktige åtar Sig deras sak och utkämpar deras strid för dem. Mose ber inte till Gud eller tror inte att Gud skulle besegra deras fiender medan Israel förhåller sig passivt. Han ställer upp alla sina härar på led och sänder ut dem så väl förberedda som de har möjlighet till och sedan lägger han fram hela saken för Gud i bön. Mose på berget bönfäller Herren, medan Josua med sina modiga följeslagare är där nere och gör sitt bästa för att möta och driva tillbaka Israels och Guds fiender.

Den bön, som uppstår i ett allvarligt, troende hjärta är den verksamma, innerliga bön, som gagnar till mycket. Gud besvarar inte alltid våra böner, så som vi förväntar oss det, för vi kanske inte ber om det som är bäst för oss. I Sin oändliga kärlek och visdom vill Han emellertid ge oss allt,

som vi behöver mest. Lycklig är den tjänare, som har en trofast Aron och Hur till att styrka händerna, när de blir trötta och de behöver hållas uppe genom tro och bön. Ett sådant stöd är en mäktig hjälp för en Kristi tjänare i hans uppgift och kommer ofta att göra det möjligt för sanningens sak att triumfera på ett ärorikt sätt.

Efter Israels överträdelse genom att förfärdiga guldkalven, (532) går Mose på nytt i förbön till Gud för sitt folk. Han har nu en viss kunskap om dem, som har överlämnats i hans omsorg. Han känner människohjärtats förhärdelse och inser vilka problem han måste kämpa mot. Men han har av erfarenhet lärt sig att för att kunna påverka folket måste han först få kraft från Gud. Herren läser uppriktigheten och hjärtats osjälviska avsikter hos Sin tjänare och stiger ned för att ansikte mot ansikte föra ett förtroligt samtal med denna svaga människa, på samma sätt som en människa talar med en vän. Mose kastar sig själv och alla sina bördor helt på Gud och utgjuter fritt sin själ inför Honom. Herren tillrättavisar inte Sin tjänare, utan böjer sig ned för att lyssna till hans böner.

Mose har en djup känsla av sin ovärdighet och sin oförmåga att utföra det stora uppdrag som Gud har kallat honom till. Han ber med intensivt allvar, att Herren skall gå med honom. Svaret kommer: "Jag skall själv gå med dig och låta dig få ro." Mose känner emellertid inte att han kan sluta där. Han har vunnit mycket, men han längtar efter att komma ännu närmare Gud, för att få en starkare förvissning om Hans bestående närvaro. Han har burit Israels börda. Han har burit ett överväldigande ansvar, när folket syndade. Han upplevde en djup ånger, som om han själv var skyldig. Och nu tyngs hans själ ned av en fruktansvärd känsla av att Gud skulle överlämna Israel till hårdhet och förhärdelse. De skulle inte tveka att döda Mose och på grund av sin egen obetänksamhet och sitt eget fördärv, skulle de snabbt bli byte för sina fiender och därigenom vanära Guds namn inför hedningarna. Mose pressar fram sin bön med ett sådant allvar och en sådan innerlighet, att Gud ger honom detta svar: "Det du har begärt skall jag också göra, ty du har funnit nåd för mina ögon och jag känner dig vid namn." (2 Mos. 33:14, 17)

Nu skulle vi verkligen förvänta oss att profeten skulle avsluta sin bön. Det gjorde han emellertid inte. De resultat han uppnått gav honom mod, så att han vågade komma ännu närmare Gud med en helig förtrolighet, som nästan ligger bortom vad vi förmår att fatta. Han ställer nu en fråga, som ingen mänsklig varelse någonsin tidigare har ställt: "Låt mig få se din härlighet." Vilken bön från en begränsad, dödlig människa! (533) Men fick han avslag? Tillrättavisade Gud honom för stolthet och självsäkerhet? Nej, vi hör de nådiga orden: "Jag skall låta all min godhet gå förbi framför dig." (2 Mos. 33:18-19)

Guds obeslöjade härlighet kan ingen människa se på och leva, men Mose är förvissad om att han skall få se så mycket av den gudomliga härligheten som han kan bära i sitt nuvarande, jordiska, tillstånd. Den hand som skapade världen, som håller bergen på deras platser, tar denna människa av stoft - denna människa med en orubblig tillit - och döljer honom av barmhärtighet i en klippskrev, medan Guds härlighet och all Hans godhet går förbi honom. Kan vi föreställa oss att "den utomordentliga

härlighet” som återspeglades från den Allsmäktige lyste på Moses ansikte med en sådan klarhet att folket inte kunde se på det? Det intryck som Gud gjorde på honom, fick honom att se ut som en av de skinande änglarna från tronen.

Denna erfarenhet och framför allt Guds försäkran, att Han ville höra hans bön och att den gudomliga närheten skulle följa med honom, var av större värde för Mose som ledare, än lärdomen i Egypten eller alla hans färdigheter i militärt kunnande. Ingen jordisk kraft eller duglighet eller lärdom kan ersätta Guds omedelbara närhet. I berättelsen om Mose kan vi se vilken intim gemenskap med Gud, som det kan vara en människas privilegium att få avnjuta. För överträdaren är det något fruktansvärt att falla i den levande Gudens händer. Men Mose var inte rädd för att vara ensam med Författaren till den lag, som hade uttalats med en så fruktansvärd värdighet från Sinai berg. Hans själ var nämligen i harmoni med hans Skapares vilja.

Bön är att öppna hjärtat för Gud som för en vän. Trons öga kommer att se Gud mycket nära och den ödmjukt bedjande kan få ett dyrbart bevis för den gudomliga kärleken och omsorgen om honom. Men hur kommer det sig att så många böner aldrig blir besvarade? David säger: ”Till honom ropade jag med min mun och lovsång var på min tunga. Hade jag haft onda avsikter i mitt hjärta skulle HERREN inte ha hört mig.” (Psalm 66:17- 18) Hos en annan profet har Herren gett oss löftet: ”Ni skall söka mig, och ni skall också finna mig om ni söker mig av hela ert hjärta.” (Jer. 29:13) Återigen säger Han genom någon annan: ”De ropar inte till mig av hjärtat.” (Hosea 7:14) Sådana böner (534) är formella. De uttalas bara med läpparna. Sådana böner kan Herren inte ta emot.

Den bön som Natanael lade fram, då han var under fikonsträdet kom från ett uppriktigt hjärta. Den blev hörd och besvarad av Mästaren. Kristus sade om honom: ”Se, han är en verklig israelit, I honom finns inte något svek.” (1 Joh. 1:47) ”Herren läser av allas hjärtan och förstår deras motiv och avsikter. ”De uppriktigas bön behagar honom.” (Ordspr. 15:8) Han kommer inte att vara sen till att lyssna på dem som öppnar sina hjärtan för Honom, inte upphöjer sig själv, utan uppriktigt känner sin stora svaghet och ovärdighet.

Det finns behov av bön - i synnerhet allvarlig, innerlig och kämpande bön, en sådan bön som David sände upp då han utbrast: ”Som hjorten trängtar efter vattenbäckar, så trängtar min själ efter dig, o Gud.” ”Jag längtar efter dina befällningar.” ”Jag längtar efter din frälsning, HERRE.” ”Min själ längtar och trängtar efter HERRENS gårdar, min själ och min kropp jublar mot levande Gud.” ”Min själ är sönderkrossad av ständig längtan efter dina domslut.” (Psalm 42:2, 119:40, 17 4, 84:3, 119:20) Detta är bön i sådan brottningskamp, som den kunglige psalmisten utkämpade.

Daniel bad till Gud, inte för att upphöja sig själv eller för att göra anspråk på någon godhet: ”O, Herre, hör, Herre, förlåt! O, Herre, lyssna och utför ditt verk utan att dröja - för din egen skull, min Gud, ty din stad och ditt folk är uppkallade efter ditt namn.” Detta är vad Jakob kallar för verksam, innerlig bön. Om Kristus sade han: ”Han kom i

svår ångest och bad allt ivrigare.” Vilken kontrast är det inte mellan denna förbön av himlens Majestät och de svaga, hjärtlösa böner som sänds upp till Gud. Många är tillfreds med att be med sina läppar och endast ett få tal har en uppriktig, allvarlig och hängiven längtan efter Gud. (Daniel 9:19, Luk. 22:44)

Gemenskap med Gud ger själen en ingående kunskap om Hans vilja. Många som bekänner sin tro, vet emellertid inte vad sann omvändelse är. De har ingen erfarenhet av gemenskap med Fadern genom Jesus Kristus och har aldrig känt den gudomliga nådens kraft helga hjärtat. Bön och synd, synd och bön, deras liv är fulla av ondska, svek, missunnsamhet, avund, och egenkärlek. Denna grupp av bedjande människor (535) är en styggelse för Gud. Sann bön engagerar själens krafter och påverkar livet. Den som på det sättet utgjuter sina brister inför Gud, märker tomheten av allt annat under himlen. ”Herre, du känner all min längtan”, sade David, ”mina suckar är ej dolda inför dig.” ”Min själ törstar efter Gud, efter den levande Guden. När får jag komma och träda fram inför Guds ansikte?” ”Detta vill jag tänka på när jag utgjuter min själ.” (Psalm 38:10, 42:3, 5)

När vi blir fler till antalet, måste planerna vidgas för att möta tidernas större krav, men vi ser inte någon särskild tillväxt när det gäller innerlig gudsfruktan, kristen enkelhet och allvarlig helgelse. Församlingen verkar nöja sig med att bara ta de första stegen i omvändelsen. Medlemmarna är mer beredda för aktivt arbete än för ödmjuk helgelse, mer beredda för yttre religiös tjänst än för inte omvändelse i hjärtat. Meditation och bön försummas till fördel för jäkt och att synas utåt. Religion måste börja med att tömma och rena hjärtat. Den måste hämta näring genom daglig bön.

Vår uppgifts ständiga framgång och våra ökade möjligheter fyller många av vårt folks hjärtan och sinnen med tillfredsställelse och stolthet, som vi fruktar kommer att ta den plats som Guds kärlek skulle ha i våra själar. Stressad aktivitet inom den mekaniska delen till och med inom Guds verk kan uppta vårt sinne i så hög grad att bönen kommer att försummas och självsäkerhet och självtillräcklighet är så beredda att framhålla sin egen väg, att de kommer att inta den sanna godhetens, ödmjukhetens och anspråkslöshetens plats i hjärtat. Då kan man höra det ivriga ropet: ”Här är HERRENS tempel, HERRENS tempel, HERRENS tempel”. (Jer. 7:4) ”Följ mig och se hur ivrig jag är för Herren.” Men var finns de som bär bördorna? Var finns Israels fäder och mödrar? Var finns de som på sitt hjärta känner ett ansvar för själar och som genom att visa sina medmänniskor medkänsla kommer dem nära, beredda att kunna rädda dem från evigt fördärv?

”Inte genom styrka, inte genom kraft, utan genom min Ande, säger HERREN Sebaot.” (Sak. 4:6) ”Ni är världens ljus”, säger Kristus. ”Inte kan en stad döljas, som ligger på ett berg.” (Matt. 5:14) Vilket ansvar! Det finns behov av fasta, förödmjukelse, (536) och bön för vår tynande iver och vår andlighet, som är nära att dö. Mångas kärlek kallnar. Många av våra förkunnares ansträngningar har inte varit vad de borde vara. När somliga, som saknar Guds Ande och kraft kommer in på ett nytt missionsfält börjar de att skapa nya trossamfund och tror att de kan övertyga människor om sanningen genom att presentera de populära

samfundens bristande överensstämmelser. Det kan ibland verka nödvändigt att tala om detta, men normalt skapar det bara fördomar mot vår verksamhet och stänger mångas öron, som annars kunde ha lyssnat till sanningen. Om dessa lärare var nära förenade med Kristus, skulle de ha gudomlig visdom så att de visste hur de skall komma nära människor. De skulle inte så fort glömma det mörker och den villfarelse, den hetsighet och de fördomar, som har hållit dem borta från sanningen.

Om dessa lärare tjänade i Mästarens anda, skulle resultatet bli helt annorlunda. Med saktmod och långmodighet, mildhet och kärlek, men samtidigt med ett bestämt allvar, skulle de försöka visa dessa felande själar vägen till en korsfäst och uppstående Frälsare. När detta är gjort, kommer vi att se Gud beröra människors hjärta. Den store aposteln säger: ”Ty vi är Guds medarbetare.” (1 Kor. 3:9) Vilket uppdrag för stackars dödliga! Vi har försetts med andliga vapen för att ”kämpa trons goda kamp”, men det är som om en del bara har tagit fram dess åsknedslag från himlens vapendepot. Hur länge skall dessa brister existera?

Mitt uppe i ett religiöst uppdrag, verkar somliga försumma den viktigaste delen av uppgiften. De försummar att göra besök och lära känna dem, som har visat intresse och har kommit fram kväll efter kväll för att lyssna till hur Skrifterna utläggs. Samtal omkring religiösa ämnen och allvarlig bön med dessa vid rätt tidpunkt kan vägleda många själar i rätt riktning. Predikanter som försummar sin uppgift i detta avseende, är inte sanna herdar för sin hjord. Just vid den tidpunkt då de skulle vara mest ivriga att göra besök, samtala och be med dessa intresserade människor, sysselsätter sig en del med att skriva onödigt långa brev till personer långt (537) borta. O, vad gör vi för Mästaren! När prøvotiden skall ta slut, hur många kommer då inte att se de tillfällen, då de har försummat att utföra tjänst åt sin käre Herre som dog för dem! Och till och med de, som räknades som de mest trofasta, kommer att se mycket mer, som de kunde ha gjort, om deras tankar inte hade avletts av världsliga miljöer.

Vi ber enträget att Kristi evangeliums budbärare aldrig måtte bli modlösa i sina tjänster, att de aldrig måtte anse den mest förhårdade syndare för att befinna sig utanför Guds nåds räckvidd. Sådana kan ta emot sanningen i kärlek till den och bli jordens salt. Han, som vänder människornas hjärtan så som vattenströmmar kan vändas, kan föra den mest själviska, av synd förhårdade människa till överlåtelse till Kristus. Är något för svårt för Gud? ”... ordet som går ut från min mun. Förgäves skall det inte vända tillbaka till mig utan att ha verkat vad jag vill och utfört det vartill jag har sänt ut det”. (Jes. 55:11)

Gud vill inte ge Sin välsignelse till dem som är likgiltiga, självupptagna och makliga - som inte vill bära bördor inom Hans verk. ”Bra, du gode och trogne tjänare” kommer det bara att heta om dem som har gjort bra ifrån sig. Var och en skall belönas efter sina gärningar. Vi vill ha en aktiv prästtjänst - med bönemänniskor som vill kämpa med Gud som Jakob gjorde och säga: ”Jag släpper dig inte förrän du välsignar mig”. Om vi skall få segerkronan, måste vi använda alla muskler och krafter. Vi kan aldrig bli frälsta genom passivitet. Att vara sysslolös i

Herrens vingård är att ge upp all rätt till belöning för rättfärdighet. (Matt. 25:23, 1 Mos. 32 26)

Varningar och förmaningar

Den 23 november 1879 visades mig några saker som gällde institutionerna bland oss och de plikter och faror som gäller dem som har en ledande ställning på dem. Jag såg att dessa män hade rests upp för att utföra ett särskilt uppdrag som Guds redskap och bli vägledda, förda och kontrollerade (538) av Hans Ande. De måste leva upp till Guds krav och aldrig känna att de är sin egen egendom och att de kan använda sina krafter så som de tycker är fördelaktigt för dem. Även om de har för avsikt att vara och göra det rätta, så kommer de ändå med säkerhet att misslyckas, såvida de inte är elever i Kristi skola. Deras enda säkerhet är att vandra ödmjukt med Gud.

Faror lurar på alla stigar och den som kommer igenom dem som segrare, kommer verkligen att ha en segersång att sjunga i Guds stad. Somliga har starka karaktärsdrag, som ständigt behöver hållas tillbaka. Om dessa hålls under Guds Andes ledning, kommer dessa karaktärsdrag att bli till välsignelse, men om detta inte sker, kommer de att bli till förbannelse. Det kommer att vara ett under av nåd, om de, som nu bärs upp av popularitetens vågor, inte blir lättsinniga. Om de stöder sig på sin egen klokhet, som så många har gjort i samma situation, kommer deras vishet att visa sig vara dårskap. Men om de osjälviskt ger sig hän åt tjänst för Gud och inte i de mista avviker från det rätta, kommer Herren att lägga Sin eviga arm omkring dem och visa Sig vara en mäktig hjälpare för dem. ”Jag skall ära dem som ärar mig.” (1 Sam. 2:30)

Detta är en farlig tid för varje människa, som har förmågor, som kan bli värdefulla i Guds verk, ty Satan utsätter alltid en sådan människa för sina frestelser och försöker fylla honom med stolthet och ambition. När Gud skulle vilja använda honom, händer det alltför ofta, att han blir självräddig och självsäker och känner sig i stånd till att handla på egen hand. Detta är vad ni riskerar, bröder, om ni inte lever era liv helt i tro och bön. Ni måste ha en djup och beständig känsla för eviga ting och älska den ödmjukhet som Kristus visade i Sitt liv. En nära förbindelse med himlen kommer att ange den rätta tonen till er trofasthet och kommer att vara grunden för er framgång. Er känsla av beroende kommer att få er att be och en känsla av plikt kommer att samla ihop er till ansträngning. Bön och arbete, arbete och bön måste vara det, som fyller era liv. Ni måste be, som om all effektivitet och all lovprisning berodde på Gud, och arbeta, som om all plikt var er egen. Om ni saknar kraft, (539) så kan ni få den. Den väntar bara på, att ni skall använda er av den. Tro bara på Gud, tag Honom på ordet, handla i tro, så kommer välsignelserna.

I dessa ting kommer genialitet, logik och vältalighet inte att hjälpa. Gud kommer att ta emot dem som har ett ödmjukt, tillitsfullt och ångerfullt hjärta och höra deras

bön. När Gud hjälper, kommer alla hinder att övervinnas. Hur många män med stora naturliga talenter och höga utbildningar har inte misslyckats när de placerats i ansvarsfulla ställningar, medan de, som har lägre intelligens och befinner sig i mindre gynnsamma omständigheter, har varit mycket framgångsrika. Hemligheten var: De första litade på sig själva, medan de sista förenade sig med Honom, som är underbar i råd och gör stora ting för att uppnå det Han vill.

När de alltid har bråttom i sina arbetsuppgifter, är det svårt för en del att ta sig tid till meditation och bön. Detta borde de emellertid inte försumma att göra. Himlens välsignelser, som uppnås genom daglig, innerlig bön, kommer att vara som livets bröd för själen och få dem att växa i moralisk och andlig styrka, som ett träd, planterat vid vattenbäckar, vilket bär sin frukt i rätt tid och vars blad inte vissnar. Allt vad han gör lyckas väl. (Psalm 1: 3).

Somliga har begått ett allvarligt misstag när de försummar att delta i den offentliga tillbedjan till Gud. Fördelarna med att ta delta i gudstjänst kommer att gagna dem lika mycket som andra och är absolut nödvändigt. De kanske inte har möjlighet att utnyttja dessa privilegier lika ofta som andra. Läkare kommer ofta att kallas på sjukbesök på sabbaten och kan bli tvungna att göra den till en tröttnande arbetsdag. Sådant arbete, att hjälpa lidande, omtalades av vår Frälsare som ett barmhärtigt arbete och var ingen överträdelse av sabbaten. Men de, som regelbundet väljer att använda sina sabbater till skrivning eller arbete, och som inte gör några märkbara förändringar, utan skadar sig själva, ger andra ett exempel som det inte är värdigt att efterlikna och ärar inte Gud.

Somliga har inte sett hur utomordentligt viktigt detta är, inte bara att delta i andliga sammankomster, utan också att förmedla vittnesbörd om Kristus och sanningen. Om dessa bröder inte uppnår andlig styrka genom att troget utföra varje kristen plikt (540) och därigenom komma i närmare och mer helgad kontakt med sin Frälsare, kommer de att bli svaga när det gäller moralisk styrka. De kommer med säkerhet att vissna andligt, om de inte ändrar sin livsstil i dessa avseenden.

De, som har fått ansvaret för våra institutioner, innehar betydelsefulla och ansvarsfulla poster. De kan inte så lätt förskonas från sin ansvarsfyllda plikt, men trots detta bör de inte känna att de är outhärliga. Gud skulle kunna arbeta utan dem. Däremot kan de inget uträtta utan Gud. Dessa människor bör sträva efter att arbeta i harmoni. Var och en måste vara uppmärksam på de ekonomiska intressena för den institution, som har anförtratts, om han skall kunna sköta sin ställning på ett hedervärdigt sätt. Men dessa män bör vara utomordentligt försiktiga, så att de inte bara ser på sin egen verksamhetsgren inom Guds verk och arbetar för sin egen avdelning till skada för andra grenar som är lika viktiga.

Bröder, ni riskerar att begå allvarliga fel i era olika angelägenheter. Gud vill att ni skall vara på er vakt, så att ni inte skaffar er en anda genom vilken ni utsätter varandra för press. Var försiktiga så att ni inte använder bedragarens taktik, för det kommer inte att hålla på Guds dag. Det behövs skarpsinnighet och noggrann beräkning, för ni har

att göra med alla grupper. Ni måste ta tillvara våra institutioners intressen, annars kommer tusentals dollar att komma i händerna på oärliga människor. Men låt inte dessa karaktärsdrag bli den kraft som behärskar er. De är nödvändiga egenskaper under behörig kontroll, och om ni bevarar er gudsfruktan och Hans kärlek i hjärtat, kommer ni att vara trygga.

Det är mycket bättre att avstå från några fördelar som kunde ha vunnits, än att odla en girig anda och därigenom göra den till en naturlag. Småbedrägeri är ovärdig en kristen. Vi har avskilts från världen genom sanningens stora yxa. Våra felaktiga karaktärsdrag är inte alltid synliga för oss själva, även om de kan vara mycket uppenbara för andra. Men tid och omständigheter kommer med säkerhet att pröva oss och förmå karaktärens guld att lysa eller den sämre metallen att upptäckas. Ingen av oss är känd eller läst av alla människor, förrän Guds smältdegel prövar oss. Varje låg tanke, varje felaktig handling, uppenbarar någon (541) brist i karaktären. Dessa hårda drag måste bearbetas av hammare och mejsel i Guds stora verkstad. Guds nåd kommer att jämna och polera det, innan vi kan bli lämpliga för en plats i det härliga templet.

Gud kan göra dessa bröder dyrbarare än fint guld, t.o.m. dyrbarare än Ofirs gyllene kil, om de vill överlämna sig själva till Hans förvandlande hand. De borde bestämma sig för att på bästa sätt använda alla sin förmågor och varje tillfälle. Guds ord borde vara deras studium och deras vägledare för att de skall kunna avgöra vad som är högst och bäst i alla situationer. Den felfria karaktär, det fullkomliga Föredöme, som de har i evangeliet, bör studeras med djupaste intresse. Den lektion som är allra nödvändigast för dem att lära sig är att endast godhet ger sann storhet. Mätte Gud befria oss från världsliga människors filosofi. Deras enda hopp är att bli dårar, så att de verkligen kan utrustas med vishet.

Kristi svagaste efterföljare har ingått förbund med oändlig kraft. Vid många tillfällen kan Gud bara göra obetydliga saker för lärda människor, eftersom de inte känner behov av att lära av Honom, som är all visdoms Källa. Därför ställer Han dem åt sidan, efter att ha prövat dem - efter människor med mindre förmåga, som har lärt sig att lita på Honom, och vilkas själar har stärkts av godhet, sanning och orubblig godhet och som inte kommer att böja sig för något som kommer att lämna någon fläck på samvetet.

Bröder, om ni förenar era själar med Gud genom en levande tro, kommer Han att göra er till mäktiga människor. Om ni litar på er egen kraft och visdom, kommer ni med säkerhet att misslyckas. Det är icke behagligt för Gud att ni har så obetydligt intresse för andlig tjänst. Ni är typiska människor och som sådana utövar ni ett större inflytande än personer i mindre framträdande ställningar. Ni bör alltid först söka Guds rike och Hans rättfärdighet. Ni bör vara aktiva, intresserade medarbetare i församlingen, vårda era religiösa förmågor och bevara era egna själar i Guds kärlek. I detta ställer Herren krav på er, som ni inte så lätt kan ignorera. Antingen måste ni växa till i nåden eller bli dvärgar och förkrympta i andliga (542) saker. Det är inte endast ditt privilegium utan din plikt, att vittna för Kristus, var och

när du kan. Genom att använda sinnet på det sättet, kommer du att vårda en kärlek till heliga ting.

Vi riskerar att betrakta Kristi tjänare endast som människor, utan att betrakta dem som Hans representanter. Alla personliga hänsyn bör läggas åt sidan. Vi måste lyssna till Guds ord genom Hans ambassadörer. Kristus sänder alltid budbärare till dem, som lyssnar till Hans röst. På den natten så vår Frälsare kämpade i Getsemane trädgård, hörde inte de sovande lärjungarna Jesu röst. De hade en dunkel känsla av änglarnas närhet, men gick miste om sceneriets kraft och härlighet på grund av dåsighet och slöhet. Därigenom gick de miste om att få det tecken, som kunde ha styrkt dem inför de fruktansvärda saker som låg framför dem. På det sättet går just de människor ofta miste om den gudomliga undervisning, som mest behöver den, därför att de inte sätter sig själva i förbindelse med himmelen. Satan försöker alltid att föra intryck på och styra sinnet. Ingen av oss är säker, om vi inte har kontakt med Gud. Vi måste för varje ögonblick få impulser från himlen. Om vi skulle vilja bli bevarade genom Guds kraft, måste vi vara lydiga mot alla Hans krav.

Villkoret för att ni skall bära frukt är att ni förblir i den levande vinstocken. ”Förbli i mig, så förblir jag i er. Liksom grenen inte kan bära frukt av sig själv, utan endast om den förblir i vinstocken, så kan inte heller ni det, om ni inte förblir i mig. Jag är vinstocken, ni är grenarna. Om någon förblir i mig och jag i honom, bär han rik frukt, ty utan mig kan ni ingenting göra. Om någon inte förblir i mig, kastas han ut som en gren och torkar bort, och man samlar ihop sådana grenar och kastar dem i elden, och de bränns upp.” (Joh. 15: 4- 6)

Alla era goda avsikter och goda intentioner kommer inte att göra er i stånd till att bestå i frestelsens prövningar. Ni måste vara bönemänniskor. Era böner får inte vara kraftlösa, tillfälliga och oregelbundna, utan allvarliga, uthålliga och ståndaktiga. Det är inte nödvändigt att vara ensam eller att böja knä för att be, utan mitt (543) i ert arbete kan era själar ofta lyftas upp till Gud, gripa tag i Hans kraft. Då kommer ni att vara människor med höga och heliga mål, av ädel integritet, som inte under några omständigheter kan svepas bort från sanning, rätt och rättfärdighet.

Ni är pressade av krävande bekymmer, bördor och uppgifter, men ju högre pressen är på er och ju tyngre bördor ni bär, desto större är behovet av gudomlig hjälp. Jesus vill vara era Hjälpare. Ni behöver hela tiden Livets ljus för att lysa upp er väg. Då kommer dess gudomliga strålar att reflekteras på andra. Guds verk är en fullkomlig helhet, därför att det är fullkomligt i alla dess delar. Det är den samvetsgranna uppmärksamhet, som världen kallar för småsaker, som ger den stora skönheten och framgången i livet. Små handlingar i kärlek, små vänliga ord, små självförnekande handlingar, ett vist sätt att utnyttja små tillfällen, en flitig utveckling av små talenter, är stora människor i Guds ögon. Om ni ägnar noggrann uppmärksamhet åt dessa småsaker, om dessa nådegåvor finns i er och i rikliga mängder, kommer de att göra er fullkomliga i varje god verksamhet.

Det är inte tillräckligt, att ni gärna vill ge generöst av era medel till Guds verk. Han kräver en oförbehållsam helgelse av alla era krafter. Det har varit ett fruktansvärt misstag att hålla sig själv tillbaka. Ni kan anse att det är mycket svårt att i er ställning hålla en nära kontakt med Gud, men er tjänst kommer att vara tio gånger så svår om ni inte gör det. Satan kommer att omge er väg med sina frestelser och det är enbart genom Kristus ni kan vinna seger. Samma okuvliga vilja, som ger framgång i intellektuella sysselsättningar, är nödvändig i det kristna livet. Ni måste vara Kristi representanter. Er kraft och uthållighet när det gäller att utveckla en kristen karaktär, bör vara ännu större än den ni visar i någon annan verksamhet, eftersom eviga angelägenheter är så mycket viktigare än timliga ting.

Om ni någonsin vill uppnå framgång i det kristna livet, måste ni bestämma er för att vara människor efter Guds hjärta. Herren vill att ert inflytande skall utövas inom församlingen och i världen, för att höja kristenhetens standard. Sann kristen (544) karaktär bör utmärkas av fasta mål, en oövervinnelig beslutsamhet, som inte kan förändras eller kuvas av jord eller helvete. Den som inte är blind för det attraktiva i världslig ära, likgiltig för hot och oberörd av lockelser, kommer helt oväntat att kullkastas av Satans bedrägerier.

Gud kallar på hel och fullständig helgelse. Något mindre än det kommer Han inte att acceptera. Ju svårare din situation är, desto mer behöver du Jesus. Guds kärlek och fruktan för Honom höll Josef ren och obefläckad vid kungens hov. Han blev upphöjd med mycket rikedom, upphöjd till den höga äran att stå närmast kungen. Hans upphöjelse var lika plötslig som den var stor. Det är omöjligt att stå på en mycket hög plats utan risk. Stormen lämnar dalens beskedliga blomster oskadda, medan den kämpar med de höga träden på bergstoppen. Det är många människor, som Gud kunde ha använt med en förunderlig framgång, när de pressades av fattigdom, - Han kunde ha gjort dem nyttiga där och senare krönt dem med härlighet, - men välståndet har fördärvat dem. De släpades ned i gropan, därför att de glömde bort att vara ödmjuka, glömde att Gud var deras styrka och blev självständiga och självtilräckliga.

Josef klarade karaktärspövet i motgång och guldet upptäcktes genom framgång. Han visade samma heliga aktning för Guds vilja, när han stod närmast tronen, som när han var i fängelsecellen. Josef förmedlade sin religion överallt och detta var hemligheten med hans orubbliga trohet. Som människornas representanter måste ni ha den kraft som på grund av gudsfruktan strömmar genom allt. Jag säger er, i gudsfruktan, att er väg är belagd med faror, som ni inte ser och inte märker. Ni måste gömma er i Jesus. Ni är inte trygga, om ni inte har fattat tag i Kristi hand. Ni måste vara på er vakt mot allt, som t.ex. arrogans, och värna om den anda, som hellre lider än syndar. Ingen seger du kan vinna kommer att bli lika dyrbar, som den som vinnas över självet.

Moralisk och intellektuell utbildning

(545) I den syn jag fick den 9 oktober, 1878, blev jag visad den ställning vårt sanatorium i Battle Creek skulle inta och den karaktär och det inflytande som alla som är knutna till det bör leva upp till. Denna viktiga institution har etablerats genom Guds förutseende och Hans välsignelse är absolut nödvändig för dess framgång. Läkarna är varken kvacksalvare eller hedningar, utan människor som förstår den mänskliga organismen och de metoder som är bäst att behandla sjukdomar med - människor som fruktar Gud och som har ett allvarligt intresse för sina patienters moral och andliga välfärd. Detta intresse för det andliga likaväl som för det fysiskt goda borde föreståndarna för institutionen inte hålla hemligt. Med ett liv i sann kristen renhet kan de ge världen ett föredöme, som är värdigt att efterlikna och de borde inte tveka att låta det märkas, att de, utöver sina förmågor att behandla sjukdomar, hela tiden får visdom och kunskap från Kristus, den största Lärare världen någonsin har känt. De måste ha denna kontakt med all visdoms Källa, för att deras tjänst skall kunna bli framgångsrik.

Sanning har en kraft att lyfta upp mottagaren. Om Bibelns sanning utövar sitt helgande inflytande på hjärta och karaktär, kommer den att göra de troende förståndigare. En kristen kommer att förstå sitt ansvar inför Gud och sina medmänniskor, om han är rätt förenad med Guds Lamm, som gav Sitt liv för världen. Endast genom såväl förståndets som de moraliska krafternas ständiga förbättring, kan vi hoppas kunna besvara vår Skapares avsikt.

Gud tycker inte om dem som är för likgiltiga eller för slöa för att bli effektiva, väl informerade arbetare. Den kristne bör vara mer intelligent och ha en klarare iakttagelseförmåga än världens barn. Studiet av Guds ord utvecklar ständigt själen och stärker intellektet. Det finns ingenting som så kommer att förädla och höja karaktären och stärka varje själsförmåga, som att ständigt anstränga sinnet för att fatta och förstå viktiga och betydelsefulla sanningar.

(546) Människosinnet blir förkrympt och försvagat när det endast sysslar med vardagliga ting, och aldrig höjer sig över denna nivå att fatta det osynligas mysterier. Kunskapsnivån sänks gradvis till den nivå som den ständigt sysslar med. Sinnet förminsas i kraft och förlorar sin duglighet om det inte övas till att få ytterligare kunskap och ansträngs för att fatta uppenbarelsen av gudomlig kraft i naturen och i det heliga Ordet.

Men kunskap om fakta och teorier är, oavsett hur viktiga de kan vara i sig själva, endast av obetydligt värde, om de inte används i praktiken. Det finns en risk för att de, som har fått sin utbildning huvudsakligen från böcker, inte inser att de är nybörjare, när det gäller erfarenhetsmässig kunskap. Detta stämmer särskilt bra in på dem som tjänstgör på sanatoriet. Denna institution behöver människor med omtanke och duglighet. Läkarna, föreståndaren, ekonomen och sjukvårdspersonalen bör vara utbildade och erfarna personer. Men en del kan inte förstå vad som behövs på en sådan inrättning och de stretar på, år efter år utan att bli bättre. Det är som om de är

oföränderliga. Varje ny dag är inget annat än en repetition av föregående.

Dessa mekaniska människors sinnen och hjärtan saknar kreativ förmåga. De har tillfällena och om de är flitiga, kan de få en synnerligen värdefull utbildning, men de uppskattar inte sina privilegier. Ingen skulle slå sig till ro med sin nuvarande utbildning. Alla kan dagligen utrusta sig själva till att inneha ett eller annat betrott ämbete.

Det är mycket viktigt att den, som är vald till att ta sig an patienternas och sjukvårdspersonalens andliga intressen, är en människa med sunt omdöme och med principer som inte är avvikande. Det måste vara en människa med moraliskt inflytande och som vet hur man umgås med människor. Han bör vara en person med visdom, utbildning och kärlek i lika hög grad som förstånd. Han kan inte vara riktigt effektiv i allting ända från början, men han borde, genom allvarlig eftertanke och genom att träna sina förmågor, gör sig själv allt effektivare för denna betydelsefulla tjänst. Det behövs den största vishet och mildhet för att (547) kunna tjäna på ett acceptabelt sätt i denna ställning. Det behövs den största vishet och vänlighet för att på ett acceptabelt sätt kunna tjäna i denna ställning men ändå med en obeveklig integritet, eftersom fördomar, intolerans och villfarelser i alla möjliga former måste bemötas.

Denna position borde inte fyllas av en person med ett irritabelt temperament och en skarp stridslustnad. Vi måste vara försiktiga, så att Kristi religion inte görs fränstötande av hårdhet eller brist på tålmod. Guds tjänare bör, med saktmod, mildhet och kärlek, försöka framställa vår heliga tro på rätt sätt. Samtidigt som korset aldrig får döljas, borde han också framställa Frälsarens oförljliga kärlek. Tjänaren måste besjålas av Jesu ande. Då kommer själens rikedomar att presenteras med ord som finner vägen till åhörarnas hjärtan. Kristi religion, exemplifierade i Hans efterföljares dagliga liv, kommer att utöva ett tio gånger så stort inflytande som de mest värtaliga predikningar.

Intelligenta och gudfruktiga tjänare kan göra mycket gott när det gäller att till det bättre förändra dem, som kommer sjuka till sanatoriet för att få behandling. Dessa personer är inte enbart fysiskt sjuka, utan också mentalt och moraliskt. Mångas utbildning, livsstil och hela liv har varit felaktiga. De kan inte på några få dagar göra de stora förändringar som är nödvändiga för att tillgodogöra sig de rätta levnadsvanorna. De måste ha tid för att tänka över sin situation och lära sig det rätta sättet. Om alla som är på sanatoriet är äkta representanter för hälsoreformens sanningar och vår heliga tro, utövar de ett inflytande på sina patienters sinnen. Motsättningen mellan felaktiga vanor och de vanor, som står i överensstämmelse med Guds sanning, har en överbevisande kraft.

Människan är inte vad hon kunde ha varit och vad det är Guds vilja att hon skall vara. Satans starka makt över det mänskliga släktet håller henne nere på ett lågt plan. Så behöver det emellertid inte vara. I så fall skulle inte Hanok ha kunnat bli så upphöjd och förädlad, så att han kunde vandra med Gud. Människan behöver inte sluta växa i förstånd och ande under sin livstid. Men mångas tankar är så upptagna av sig själva och sina egna själviska intressen,

att där inte ges utrymme för högre och ädlare tankar. Normen för såväl förstånds- mässiga som andliga färdigheter är alltför (548) låg. Många har det så, att ju ansvarsfullare ställning de har, desto nöjdare är de med sig själva. De håller fast vid den tanken, att det är människans position som ger henne hennes karaktär. Få inser, att de har ett ständigt arbete framför sig med att utveckla tålmod, förståelse, kärlek, ett känsligt samvete och trohet - karaktärsdrag som är outhärliga för folk i ansvarsfulla ställningar. Alla som är knutna till sanatoriet bör visa en helig hänsyn till andras rättigheter, vilket inte innebär något annat än att lyda principerna i Guds lag.

Några på den här institutionen brister sorgligt när det gäller de egenskaper som är absolut nödvändiga för allas lyckliga omkring dem. Läkarna och sjukvårdarna inom verkets olika grenar, bör vara mycket vaksamma mot en självisk kyla, en reserverad och asocial läggning, eftersom det kommer att fjärma patienternas hängivenhet och tillit. Många som kommer till sanatoriet är fina, känsliga människor med utsökt taktkänsla och skarpt omdöme. Dessa personer upptäcker genast sådana brister och kommenterar dem. Människor kan inte älska Gud över allt och sin nästa som sig själva och samtidigt vara kalla som isberg. De stjälar inte bara den kärlek från Gud som Han har rätt till, utan de stjälar i lika hög grad från sin nästa. Kärlek är en planta med himmelsk växt och den måste passas och vårdas. Hängivna hjärtan, sanna, kärleksfulla ord, kommer att göra familjer lyckliga och utöva ett upplyftande inflytande på alla, som kommer inom räckhåll för deras påverkan.

De som får mest ut av sina privilegier och tillfällen kommer i biblisk mening att bli begåvade och utbildade människor, som inte bara är lärda, utan också uppfostrade när det gäller sinne, i vanor och sätt att uppträda. De kommer att förädlas, bli milda, medkännande och hängivna. Jag blev visad, att det är vad himlens Gud kräver av institutionerna i Battle Creek. Gud har gett oss krafter att användas, att utvecklas och styrkas genom utbildning. Vi borde resonera och reflektera och noggrant lägga märke till förhållandet mellan orsak och verkan. När detta praktiseras, kommer det hos många att bli större eftertänksamhet och omsorg i deras ord och handlingar, så att de i sitt sätt att uppträda kan leva upp till vad Gud avsåg då Han skapade dem.

Vi bör alltid ha i tankarna att vi inte bara är elever, utan också lärare i den här världen. Vi utrustar oss själva och andra för en högre handlingssfär i livet i framtiden. Målet för människans användbarhet är att lära känna Guds vilja och göra den. Det står i vår makt att förbättra oss i sinne och vanor att Gud inte kommer att skämmas över att äga oss. Det måste vara en hög standard på sanatoriet. Om där finns välutbildade människor, med intellektuell och moralisk kraft inom våra led, måste de kallas ut till fronten för att ta plats på våra institutioner.

Läkarna borde inte sakna förmåga i något avseende. Ett vidsträckt fält av användbarhet står öppet för dem och om de inte blir skickliga inom sitt område, har de bara sig själva att skylla. De måste vara uthålliga studenter. Genom att noggrant tillämpa vad de lärt sig och genom att vara uppmärksamma på små saker, skulle de kunna ta stort

ansvar. Det borde inte vara nödvändigt att någon följer dem för att se om de utför sitt arbete utan att göra fel.

De, som innehar ansvarsfulla positioner, borde utbilda och disciplinera sig själva på ett sådant sätt, att alla inom deras arbetsområde kan se vad människor kan bli till och vad de kan utträta, när de är knutna till Guds visdom och kraft. Och varför skulle en människa med sådana privilegier inte bli intellektuellt stark? Världsliga människor har ständigt på nytt hänfullt påstått att de, som tror på sanningen för vår tid, är svagtänkande, har en bristfällig utbildning och saknar samhällsställning och inflytande. Vi vet att detta inte är sant, men finns det inte någon orsak till dessa påståenden? Många har betraktat det som ett tecken på ödmjukhet att vara okunniga och outbildade. Sådana personer är bedragna när det gäller vad sann ödmjukhet och kristet saktmod innebär.

Plikt mot den fattige

(550) Sanatoriets föreståndare borde inte styras av samma principer som andra, som kontrollerar andra institutioner, inom vilka de som förestår dem handlar utifrån den inriktningen, att de ofta visar aktning för rika människor, medan den fattige försummas. De sist nämnda har ofta stort behov av förståelse och goda råd, trots att de i Guds ögon står långt högre än de mer välbesuttna. Aposteln Jakob har gett bestämda råd om hur vi skall behandla rika och fattiga människor.

”Anta att det vid er sammankomst kommer in en man i vackra kläder och med guldring på fingret och samtidigt en fattig man i smutsiga kläder. Om ni då ser till den vackert klädda och säger: ’Var så god och sitt här på en bra plats’ men till den fattige: ’Du kan stå där’ eller: ’Sätt dig vid mina fötter’, har ni då inte kommit i strid med er själva och blivit domare som dömer partiskt? Lyssna, mina älskade bröder. Har inte Gud utvalt de fattiga i den här världen till att bli rika i tron och till att ärva det rike som han har lovat dem som älskar honom?” (Jak. 2:2- 5)

Även om Kristus var rik på himmelska skatter, blev Han ändå fattig, för att vi genom Hans fattigdom måtte kunna bli rika. Kristus ärade de fattiga genom att dela deras anspråkslösa villkor. Av Hans livshistoria kan vi lära oss hur vi skall behandla fattiga. Några fullgör plikten om välgörenhet till ytterlighet och skadar faktiskt de behövande genom att göra så mycket för dem. De fattiga anstränger sig inte alltid så mycket som de borde. Även om de inte får försummas och lämnas till att lida, måste de lära sig att hjälpa sig själva.

Guds verk borde inte förbises, så att fattiga får vår första uppmärksamhet. En gång gav Kristus Sina lärjungar en mycket viktig lektion på denna punkt. När Maria utgöt smörjelsen över Jesu huvud, uttryckte Judas en medkänsla för de fattiga och klagade över vad han betraktade som förspilda pengar. Men Jesus försvarade denna handling och sade: ”Låt henne vara! Varför oroar (551) ni henne?

Hon har gjort en god gärning mot mig.” ”Överallt i världen där evangeliet predikas, skall man också berätta vad hon gjorde och komma ihåg henne.” (Mark. 14: 5-6, 9) Därigenom har vi lärt oss att Kristus skall äras genom att vi helgar det bästa vi har. Skulle hela vår uppmärksamhet riktas mot att avhjälpa de fattigas villkor, skulle Guds verk försummas. Ingen kommer att lida om Hans förvaltare gör sin plikt, men Kristi verk bör komma först.

Den fattige bör behandlas med lika stort intresse och samma uppmärksamhet som den rike. Vanan att ära den rike och ringakta och försumma den fattige är en förbrytelse i Guds ögon. De som är omgivna av alla livets bekvämligheter, eller som är bortskämda av världen, därför att de är rika, märker inte behovet av förstäelse och ömhjärtad hänsyn som de personer gör, som har haft en lång livskamp mot fattigdom. De sist nämnda äger endast obetydligt i det här livet som kan göra dem lyckliga eller glada och de kommer att uppskatta sympati och kärlek. Läkare och sjukvårdare borde under inga omständigheter försumma denna grupp, för därigenom försummar de Kristus i gestalt av Sina heliga.

Vårt sanatorium etablerades för att hjälpa lidande människor, rika likaväl som fattiga, över hela världen. Många av våra församlingar har bara ett obetydligt intresse för denna institution, trots att de har tillräckliga bevis för att det är ett av de redskap som Gud använder, för att föra män och kvinnor in under sanningens inflytande och frälsa många själar. De församlingar som har fattiga ibland sig, bör inte försumma vad de har fått att förvalta och kasta över denna börda för fattiga och sjuka människor på sanatoriet. Alla medlemmar i de olika församlingarna har ett ansvar inför Gud för sina nödställda människor. De borde bära sina egna bördor. Om de har sjuka ibland sig, som de vill skall få behandling, borde de, om möjligt, skicka dem till sanatoriet. Därigenom kommer de inte bara att stödja denna institution, som Gud har etablerat, utan de kommer att hjälpa dem som behöver hjälp genom att visa omsorg om de fattiga så som Gud kräver att vi skall göra.

Det var inte Guds avsikt att fattigdom någonsin skulle (552) lämna världen. Samhällets rangordning skulle aldrig utjämnas, för de olika omständigheter, som vårt släkte befinner sig under, är ett av de medel som Gud har avsett att pröva och utveckla karaktären med. Många har under stor entusiasm, talat för att alla människor skall ha lika stor del av Guds timliga välsignelser, men detta var inte Skaparens avsikt. Kristus har sagt, att vi alltid kommer att ha de fattiga bland oss. Den fattige är liksom den rike köpt för Hans blod. Bland Hans bekännande efterföljare tjänar de förstnämnda Honom i de flesta fall med enkelhet för ögonen, medan de sistnämnda hela tiden fäster sin tillgivenhet vid jordiska rikedomar och Kristus är bortglömd. Det här livets bekymmer och begäret efter rikedomar, fördunklar den eviga världens härlighet. Det kommer att vara den största olycka som någonsin drabbat mänskligheten om alla skulle sättas på samma nivå när det gäller världsliga rikedomar.

Hälsa och religion

Herrens fruktan kommer att göra mer för sanatoriets gäster än något annat, som skulle kunna användas för att återställa hälsan. Religion bör under inga omständigheter hållas i bakgrunden, som om den var skadlig för dem som blir behandlade. Tvärtemot bör det alltid framhåvas att Guds lagar, både i naturen och uppenbarelsen, är ”liv för dem, som finner det, hälsa för hela deras kött.”

Stolthet och mode håller män och kvinnor i det strängaste slaveri genom vanor som är ödesdigra för hälsan och också för livet självt. Aptiten och lidelserna, som ropar efter njutningar, trampar förnuft och samvete under sina fötter. Detta är Satans grymma verk. Han arbetar hela tiden ihärdigt på att stärka de band, som han har bundit sina offer med. De, som hela sitt liv har fogat sig i felaktiga vanor, inser inte alltid nödvändigheten av förändring. Och många kommer att fortsätta att stilla sina önskningar om syndiga nöjen till varje pris. Låt samvetet vakna. Då är mycket (553) vunnet. Inget annat än Guds nåd kan överbevisa och omvända hjärtat. Det är bara genom den som vanans makt kan finna kraft att bryta de kedjor som binder dem. Den själviske måste ledas till att inse och känna att en stor moralisk förnyelse är nödvändig, om de skall leva upp till den gudomliga lagens krav. Gud har kallat dem till att vakna upp och kämpa med all sin makt för att återerövra den gudagivna manlighet, som har offrats genom syndig eftergivenhet.

Gudomlig sanning kan endast göra små intryck på förståndet, så länge seder och vanor går tvärt emot dess principer. De, som gärna vill ha upplysning om hur syndiga böjelser påverkar hälsan och som påbörjar reformarbetet, ställer sig där Guds sanning kan finna vägen till deras hjärtan, även om de gör det utifrån själviska motiv. Å andra sidan är de som nås genom Skriftens sanningar i en position där deras samvete kommer att kunna väckas för hälsofrågan. De inser och märker nödvändigheten av att bryta med de tyranniserande vanor och lustar, som har behärskat dem så länge. Det är många, som skulle vilja ta emot sanningarna i Guds ord. De har överbevisats med de klaraste bevis. Deras köttliga önskningar, ropen efter tillfredsställelse styr emellertid förståndet och de förkastar sanningen som falskhet, därför att den kolliderar med deras lidelser.

“Att frukta Herren är början till vishet.” Ps 111:10 När människor med dåliga vanor och syndiga seder och bruk öppnar sig för kraften i den gudomliga sanningen och låter den verka, ger Guds Ord ljus och förstånd åt de enkla och enfaldiga. När hjärtat tillägnar sig sanningen, återupplivas den moraliska kraften, som verkar ha varit förlamad. Den som tar emot sanningen får ett starkare och klarare förstånd än tidigare. Han har naglat fast sin själ vid den eviga klippan. Hälsan förbättras, då han vet att han har sin trygghet i Jesus. På det sättet går religionens och hälsans lagar hand i hand.

Trofasta medarbetare

(554) Ledningen av en så stor och betydelsefull institution som sanatoriet, medför med nödvändighet ett stort ansvar, både i timliga och andliga saker. Det är synnerligen viktigt att denna fristad för fysiskt och psykiskt sjuka är sådan, att Jesus, den Mäktige Helbrägdagöraren, har första platsen bland dem och att allt görs under den Helige Andes ledning. Alla som är knutna till denna institution bör kvalificera sig själva för det av Gud givna ansvarsfulla uppdraget. De bör ta itu med varje liten uppgift med lika stor trohet som de tar itu med sådant som är mycket viktigt. Alla borde under bön studera hur de själva kan bli mest användbara och göra denna reträtt för de sjuka till en stor framgång.

Vi inser inte med vilken ängslan patienter med sina olika sjukdomar kommer till sanatoriet. Alla vill ha hjälp, några tvivlande och misstänksamma, medan andra har mer tilltro till att de kommer att få hjälp. De som inte har besökt institutionen, iakttar med intresse alla principer dess ledare slår vakt om.

Alla, som bekänner sig vara Guds barn, borde oupphörligt ha i tankarna att de är missionärer och att de i sina uppgifter kommer i kontakt med alla slags människor. Där kommer att finnas den utbildade och den råde, den ödmjuka och den stolte, den religiöse och den skeptiske, den tillitsfulle och den misstänksamme, den givmilde och den girige, de rena och den fördärvade, den utbildade och de okunniga, den rike och den fattige. Där kommer faktiskt att finnas nästan alla sorters karaktärer och samhällsklasser bland sanatoriets patienter. De, som kommer till denna fristad, kommer för att de behöver hjälp. Därigenom erkänner de, att de oavsett sin situation, inte kan hjälpa sig själva. Dessa olika människor kan inte behandlas på samma sätt. Trots detta har alla, oavsett om de är rika eller fattiga, höga eller låga, självständiga eller osjälvständiga, behov av vänlighet, förståelse och kärlek. Genom inbördes kontakt skall våra tankar poleras och förädlas. Vi (555) är beroende av varandra, nära förenade med varandra genom mänskliga broderliga band.

Himlen formar var och en av oss till att vara beroende av varandra

En Mästare, eller en tjänare, eller en vän,

Ber alla andra om assistans

Tills en människas svaghet blir allas styrka.

Det är genom sociala kontakter som kristendomen når ut till världen. Alla som har upplevt Kristi kärlek och som har fått sitt hjärta upplyst av Gud, är skyldiga att sprida ljuset över den mörka vägen för dem som inte känner till någon bättre väg. Varje medarbetare på sanatoriet borde bli ett vittne för Jesus. Social styrka, helgad genom Kristi Ande, måste förbättras för att vinna själar till Frälsaren.

Den som har att göra med helt olika människor, som skiljer sig åt i karaktär, läggning och temperament kommer att möta prövningar, problem och konflikter, även om han gör sitt bästa. Han kan vänjas vid den okunskap, stolthet och självständighet han möter. Detta bör emellertid inte göra honom missmodig. Han bör hellre stå där han kommer att påverka, än att själv bli behärskad. Fast som en

klippa på principerna, med en förståndig tro, skall han stå oförstörd av de inflytanden som omger honom. Guds folk bör inte förvandlas av de olika inflytanden, som de oundvikligen utsätts för, utan de måste stå fram för Jesus och genom hjälp av Hans Ande utöva en förvandlande makt över människors sinnen, som har deformerats av felaktiga vanor och smutsats av synd.

Kristus skall inte gömmas i hjärtat och stängas inne som en dold skatt, okränkbar och härlig, som endast skall njutas av den bekännande. Vi skall alla ha Kristus i våra hjärtan, som en källa med vatten, som springer upp med evigt liv och vederkvicker alla vi kommer i kontakt med. Vi måste bekänna Kristus öppet och frimodigt, och i våra karaktärer visa upp Hans saktmod, ödmjukhet och kärlek tills människor finner behag i helighetens skönhet. Det är inte det bästa sättet att bevara vår religion på, när vi håller parfymen i flaskor så att doften inte kan komma ut.

(556) Just de konflikter och bakslag vi möter skall göra oss starkare och göra vår tro stabil. Vi skall inte låta oss styras som vassrör i vinden av varje påverkan vi utsätts för. Våra själar, som varnas och stärks av evangeliets sanningar och förfriskas av gudomlig nåd, skall öppna sig och vidgas och sprida sin väldoft för andra. Ikläd er hela rättfärdighetens vapenrustning, så att vi kan möta varje påverkan och vår integritet består utan att mattas.

Alla borde tänka på att Guds krav på dem står över allt annat. Gud har gett varje person förmågor som han skall förbättra, så att han kan återspegla Givarens härlighet. Varje dag bör något framsteg göras. Om medarbetarna lämnar sanatoriet på samma sätt som de har kommit, utan att göra avgjorda förbättringar, genom att de fått kunskap och andlig styrka, har de gjort en förlust. Guds avsikt är att kristna skall växa hela tiden och växa upp till fullvuxna män och kvinnor i Kristus. Alla som inte blir starkare och blir mer fast rotade och grundade i sanningen, går ständigt tillbaka i sin utveckling.

En särskild ansträngning borde göras för att säkerställa samvetsgranna tjänster, kristna medarbetare. Det är Guds avsikt att alla på en hälsoinstitution bör organiseras och styras uteslutande av sjundedags adventister. När icke-troende anställs i ansvarsfulla ställningar, finns där en dominerande påverkan, som i hög grad kommer att tala mot sanatoriet. Gud avsåg inte att denna institution skulle ledas som andra hälsoinstitutioner i landet, utan att den skulle vara ett av de mest effektiva redskapen i Hans händer till att ge världen ljus. Institutionen bör framstå som utrustad med vetenskaplig skicklighet och med moralisk och andlig kraft och som en trofast vaktpost för reformen i allt vad den gör. Alla som gör en del i det bör vara reformatorer, ha respekt för dess regler och ge akt på hälsoreformens ljus, som nu lyser på oss som ett folk.

Alla kan vara till välsignelse för andra, om de vill placera sig där de kommer att framställa Jesu Kristi religion på rätt sätt. (557) Men det har lagts ner större iver på att göra det yttre utseendet mer presentabelt, så att det tilltalar världsliga patienter, än det har gjorts för att bevara en levande förbindelse med himlen, för att vaka och be, så att detta Guds redskap kan uppnå framgång i att göra gott för såväl människors kroppar som deras själar.

Vad kan sägas och göras för att väcka övertygelsen i hjärtat hos alla som är knutna till denna betydelsefulla institution? Hur kan de inse och lägga märke till risken för att göra felaktiga drag, om de inte dagligen har en levande erfarenhet av Guds verk? Läkarna befinner sig i en position, där de kommer att ha en forfarande makt över alla på institutionen, om de utövar ett inflytande enligt deras tro. Detta är ett av de bästa missionsfälten i världen. Alla i ansvarsfulla positioner borde lära känna Gud och alltid få ljus från himmelen. Det har aldrig funnits någon så viktig tidsperiod för sanatoriet som nu, aldrig en tid där så mycket stått på spel. Vi är omgivna av de sista dagarnas faror. Satan har kommit ned med stor kraft och arbetar med orättfärdighetens hela bedräglighet i den som går förlorad, eftersom han vet att hans tid är kort. Ljuset måste nu lysa fram i våra ord och vårt sätt att förhålla oss med en större klarhet över deras väg som befinner sig i mörker.

Det finns somliga som inte är vad Herren vill att de skall vara. De är bryska och hårda och behöver Guds Andes mjukgörande och mildrande inflytande. Det kommer aldrig att vara bekvämt att ta upp korset och följa självförnekelsens väg, men ändå måste detta göras. Gud vill att alla skall ha del i Hans nåd och Hans Ande, för att få fullt utbyte av livet. En del är alltför självständiga, alltför självtillräckliga och rådgör inte med andra som de borde.

Mina bröder, vi lever i en allvarlig tid. Ett viktigt uppdrag måste utföras såväl för våra egna själar som för andras, annars kommer vi att möta en gränslös förlust. Vi måste förvandlas genom Guds nåd, annars förlorar vi himlen och (558) på grund av vårt inflytande kommer andra att gå förlorade tillsammans med oss. Låt mig förvissa er om att de strider och konflikter som måste uthärdas av plikt, den självförnekelse och uppoffring som måste göras i fall vi är trofasta mot Kristus, inte har skapats av Honom. De har inte tvingats på oss genom egenmäktig eller onödig befallning. De kommer inte från det stränga liv, som Han kräver av oss i Hans tjänst. Prövningar skulle finnas i större kraft och antal, om vi vägrade lyda Kristus och bli Satans tjänare och slavar under synden.

Jesus inbjuder oss att komma till Honom och Han kommer att lyfta bort bördan från våra trötta skuldror och lägga på oss Sitt ok, som är mildt och Sin börda som är lätt. Den väg Han inbjuder oss att vandra på, skulle aldrig ha vållat oss lidande, om vi alltid hade vandrat på den. Det är när vi förvillar oss bort från pliktens väg, som vägen blir svår och törnbeströdd. De offer som vi måste göra för att följa Kristus, är endast så många steg som behövs för att komma tillbaka till ljusets, fredens och lyckans väg. Tvivel och fruktan växer genom att vi ger efter för självet och ju mer de får fritt utlopp, desto svårare är de att övervinna. Det är tryggt att låta allt jordiskt stöd fara och fatta tag i Hans hand, som lyfte upp den sjunkande lärjungen och räddade honom ute på det stormfyllda havet.

Gud kallar er till att blanda ett barns tillitsfulla enkelhet med mannens kraft och mognad. Han vill att ni skall utveckla karaktärens sanna guld och genom Kristi förtjänst kan ni göra detta. Min själ känner en börda för dem, som inte känner sitt behov av ständig kontakt med himlen, för

att kunna utföra det uppdrag, som tillkommer dem som Guds trofasta väktare.

Det är religion som behövs. Vi måste äta livets bröd och dricka av frälsningens vatten. Vi måste värna om kärlek, inte om det som felaktigt kallas kärlek till nästan, men som kommer att leda oss till att älska synd och värna om syndare. Vi skall i stället värna om kärlek till Bibeln och om den vishet, som först och främst är ren, sedan fridsam, lätt att be om, full av nåd och god frukter.

Hos alla som utövar ett inflytande på sanatoriet, måste det finnas en överensstämmelse med Guds vilja, en förödmjukelse av självet. Hjärtat måste (559) öppna sig för Kristi Andes dyrbara inflytande. Guldet som prövas i elden representerar kärlek och tro. Många lider nästan total brist på kärlek. Självständigheten gör, att deras ögon är totalt blinda för sin stora brist. Det finns en uppenbar brist på daglig omvändelse till Gud, en ny, djup och daglig erfarenhet i det religiösa livet.

En allvarlig önskan borde väckas, i synnerhet i läkarnas hjärtan, om att få den visdom som endast Gud kan ge, ty så fort de blir självsäkra är de överlämnade åt sig själva till att följa ett oheligt hjärtas impulser. När jag ser vad dessa läkare kan bli om de förenas med Kristus och vad de misslyckas med att bli när de inte dagligen förenar sig med Honom, fylls jag med oro för att de är tillfreds med att uppnå den världsliga standarden utan att ha någon brinnande längtan, hunger och törst efter helighetens skönhet och efter den ödmjuka och stilla andes prydnad, som är så dyrbar i Guds ögon.

Kristi frid, Kristi frid - kan inte köpas för pengar, en glänsande begåvning kan inte befalla över den, förstånd kan inte skaffa den - den är en Guds gåva. Kristi religion - hur skall jag få folk att förstå den stora förlust som de gör om de misslyckas att genomföra dess heliga principer i det dagliga livet? Kristi ödmjukhet och ringhet är den kristnes styrka. Den är förvisso mer dyrbar än allt, vad något geni kan skapa eller rikedom kan förvärva. Av allt som människor söker, värdat och dyrkar, finns det inget som är så värdefullt i Guds ögon som ett rent hjärta, ett sinnelag genomdränkt av tacksamhet och frid.

Om sanningens och kärlekens gudomliga harmoni finns i hjärtat, kommer den att lysa fram i både ord och handling. Den mest noggranna fostran av de yttre uttrycken för anständighet och enighet har inte tillräcklig kraft att utestänga all upprördhet, hårt dömande och opassande tal. Den verkliga välviljans anda måste bo i hjärtat. Kärlek ger sin ägare ett behagligt, passande och anständigt uppförande. Kärlek upplyser ansiktet och uppmjukar rösten, det förfinar och lyfter hela människan. Det leder henne in i harmoni med (560) Gud, ty det är en himmelsk egenskap.

Många löper risken att tro, att arbetets omsorger, läkarens arbete för patienterna, eller alla de betungande uppgifterna inom andra verksamhetsområden, ursäktar dem om de försummar att bedja, försummar sabbatens helgd och gudstjänsterna. Heliga ting dras på så sätt ned för att passa deras bekvämlighet, medan plikter, försakelser och olika bördor försummas. Varken läkaren eller hans medhjälpare

bör försöka att utföra sitt arbete utan att ta tid till bön. Gud vill hjälpa alla som bekänner sig älska honom, om de kommer till Honom i tro, och medvetna om sin egen svaghet, gör anspråk på Hans kraft. När de skiljer sig från Gud kommer deras visdom att visa sig vara oförstånd. När de är ringa i sina egna ögon och fast förlitar sig på sin Gud, kommer Han att vara deras styrkas arm, och framgång kommer att följa deras ansträngningar, men när de tillåter sitt sinne att skiljas från Gud, då kommer Satan in och kontrollerar deras tankar och förvänder deras omdöme.

Ingen är i större fara än den som anser att hans hus står fast. Det är då som hans fötter börjar glida. Den ena frestelsen efter den andra kommer, och på ett omärkbart sätt utövar de sitt inflytande på livet och karaktären. Om han inte bevaras genom gudomlig kraft, blir han fördärvad av världens anda och lyckas inte genomföra Guds avsikter. Allt det människan har, har Gud gett, och den som förökar sina förmågor för att kunna förhålliga Gud blir ett instrument i det godas verk. Lika litet kan vi leva ett kristet liv och utföra våra kristna plikter utan ständig bön, som vi kan ha fysisk kraft utan mat. Vi måste dagligen sitta ned vid Guds bord. Vi måste ta emot kraft från det levande vinträdet om vi skall få näring.

Det sätt som en del har valt att använda världsliga metoder för att förverkliga sina avsikter överensstämmer inte med Guds vilja. De ser sådant som behöver rättas till, men de vill inte dra över sig förebråelser, (561) utan i stället för att modigt möta dessa ting, kastar de bördan på en annan och låter honom möta de svårigheter som de själva undvikit. I alltför många fall blir den som använder ett klart språk den stora syndabocken.

Bröder, jag uppmanar er att gå framåt med blicken riktad endast på Guds härlighet. Låt Hans kraft vara er förtröstan och Hans nåd bli er styrka. Sök att genom studiet av Bibeln och genom allvarlig bön få en klar uppfattning om er plikt, och utför den sedan troget. Det är viktigt att ni visar trohet i de små tingen. Genom att göra så kommer ni att skaffa er okränkbara vanor även vid större ansvar. Vardagslivets små händelser går ofta förbi utan att ni lägger märke till dem, men det är dessa som formar karaktären. Varje händelse i livet är betydelsefull för det goda eller det onda. Sinnet behöver fostras genom dagliga prövningar, för att det skall få kraft att stå fast i svåra situationer. I dagar av prövningar och faror kommer ni att behöva styrka för att kunna stå orubbligt fasta för det rätta, oberoende av varje motsatt inflytande.

Gud är villig att göra mycket för er, om ni endast erkänner ert behov av Honom. Jesus älskar er. Sök alltid att vandra i Guds vishets ljus, och unna er ingen ro under livets skiftande förhållanden, förrän ni vet att er vilja är i harmoni med Skaparens vilja. Genom tron på Honom kan ni få kraft att motstå varje Satans frestelse och på så sätt växa till i moralisk kraft genom varje prövning som Gud ger.

Ni kan bli människor med ansvar och inflytande, om ni, genom er viljas kraft, förenad med gudomlig kraft, allvarligt engagerar er i arbetet. Öva upp de mentala krafterna och försumma på intet sätt de fysiska. Låt inte intellektuell slöhet avstänga er från ökad kunskap. Lär er

att tänka lika väl som att studera, för att era sinnen skall kunna vidgas, stärkas och utvecklas. Tro aldrig att ni har lärt er tillräckligt, och att ni nu kan slappna av från era ansträngningar. Det förfinade sinnet är måttet på en människa. Er utbildning skulle fortsätta under hela er livstid. Varje dag skulle ni lära något och praktisera denna kunskap.

(562) Ni växer i sann värdighet och moraliskt värde när ni ger prov på dygd och värnar om rättskaffenhet i hjärta och liv. Låt inte er karaktär påverkas av själviskhetens spetälska. En upphöjd själ kommer, tillsammans med ett väl utvecklat förstånd, att göra er till människor, som Gud kommer att använda i positioner som Han anförtrot er.

Den första uppgiften för alla på den här institutionen borde vara att sätta Gud främst och därefter att stå i Kristi kraft, opåverkad av det felaktiga inflytande som de utsätts för. Om de gör de breda principerna i Guds ord till grund för sin karaktär, kommer de att kunna stå emot, oavsett vart Herren i Sin försyn kan kalla dem. De kan omges av ödeläggande påverkan och de förs ändå inte bort från den rätta vägen.

Många sviktar där de borde handla, därför att de inte inser hur stort inflytande deras ord och handlingar har. De påverkas av omständigheterna och verkar tro att deras liv är deras egna och att de kan göra vad de tycker är angenämt för dem själva, utan hänsyn till andra. Sådana personer kommer att visa sig vara självtillräckliga och opålitliga. De tänker inte igenom sin ställning och sina plikter under bön och inser inte att det endast är genom att utföra sina plikter i sitt nuvarande liv, som de kan hoppas vinna det framtida, eviga livet.

”Om dessa personer ville göra Guds ord till sitt studium och sin vägledning, skulle de se att ingen människa kan ”leva för sig själv.” De skulle lära sig av den inspirerade Skriften att Gud har värderat människosläktet högt. Det Gud gjorde under skapelsedagarna kallades ”gott”, men människan, som skapats till Guds avbild, omnämndes som ”mycket god”. Ingen annan skapelse, som Gud har gjort, har gjort ett sådant åtlöje av Hans kärlek. Och när alla hade gått förlorade genom synd, gav Gud Sin älskade Son till återlösning för det fallna släktet. Det var Hans vilja, att de inte skulle gå förlorade i sina synder, utan leva och använda sina krafter till välsignelse för världen och ära dess Skapare. Bekännande kristna, som inte lever för att hjälpa andra, följer sin egen trotsiga vilja framför Guds vilja. (563) De kommer att ställas till svars av Mästaren för att de missbrukat de välsignelser som Gud har gett dem.

Jesus, himlens store Befälhavare, lämnade de kungliga salarna för att komma till en värld, som var bränd och ödelagd av förbannelsen. Han iklädde Sig själv vår natur, för att Han med Sin mänskliga arm, skulle kunna omfamna släktet, samtidigt som Han med Sin gudomliga arm griper tag i Allmakten och därigenom leder den ändliga, begränsade människan till den oändlige, gränslöse Guden. Vår Förlossare kom till världen för att visa hur människan skulle leva för att få evigt liv. Vår himmelske Fader gjorde ett gränslöst offer genom att lämna ut Sin Son till att dö för fallna människor. Det pris som betalats för vår återlösning

borde ge oss en upphöjda inställningar till vad vi kan bli tack vare Kristus.

När Johannes ser höjden, djupet och bredden av Faderns kärlek mot vårt släkte på väg mot undergång, fylldes Han av beundran och vördnad. Han kan inte finna lämpliga ord för denna kärlek, utan kallar världen till att lägga märke till den: ”Se, vilken kärlek Fadern har skänkt oss: att vi får kallas hans barn.” (1 Joh. 3:1) Hur högt värdesätts inte människan här! På grund av överträdelsen blev människornas barn undersåtar till Satan. På grund av Kristi obegränsade offer och tron på Hans namn, blev Adams barn Guds barn. Genom att ta på Sig människans natur, upphöjer Kristus mänskligheten. Fallna människor får ett nytt försök och ställs där de genom kontakt med Kristus kan utbilda, förbättra och lyfta sig själva, så att de faktiskt kan bli värdiga att kallas ”Guds barn”.

En sådan kärlek saknar motstycke. Jesus kräver att de, som har blivit köpta med Hans eget liv, på bästa sätt skall använda de talenter, som Han har gett dem. De skall växa till i kunskap om den gudomliga viljan och hela tiden förbättra sitt förstånd och sin moral, tills de uppnår fullkomlighet i sin karaktär, endast en aning under änglarnas.

Om de som bekänner sig tro på sanningen för vår tid faktiskt var representanter för sanningen, levde upp till det ljus som lyser på deras väg, skulle de hela tiden utöva ett (564) inflytande till det bättre på andra och lämna ett ljus spår mot himlen för alla som de kommer i kontakt med. Men en bristande trofasthet och integritet bland dess bekännande vänner är ett allvarligt hinder för Guds verks framgång. Satan arbetar genom människor, som befinner sig under hans kontroll. Sanatoriet, församlingen och andra institutioner i Battle Creek har mindre att frukta från hedningar och dem som öppet hänar dem, än från motsägande och ombytliga bekännare av Kristus. Detta är de efterföljare till Akan i lägren, som för med sig skam och nederlag. Det är de som håller tillbaka Guds välsignelse och tar modet från de ivriga och självförnekande medarbetarna för Kristi verk.

I sin behandling av patienter skulle alla drivas av högre motiv än själviska intressen. Var och en borde känna att denna institution är en av Guds redskap för att hjälpa fysiskt sjuka och hänvisa den av synd sjuka själen till Honom, som kan helbräddagöra både kropp och själ. Förutom att utföra de särskilda uppgifter som de har fått, bör alla vara intresserade av andras välfärd. Själviskhet är motsatsen till den kristna andan. Den är helt och hållet satanisk till sin natur och sin utveckling.

I en av Sina dyrbara lektioner för Sina lärjungar, beskrev vår Frälsare Guds omsorg för Sina skapade varelser med dessa ord: ”Säljs inte fem sparvar för två öre? Och inte en enda av dem är bortglömd av Gud. Ja, till och med alla hårstrån på ert huvud är räknade.” Han som nedlåter sig till att också lägga märke till små fåglar, har en särskild omsorg om alla grenar i Sitt skapelseverk. Alla som arbetar på våra institutioner befinner sig under den oändliga Gudens ögon. Han ser om deras plikter utförs med strikt redbarhet eller på ett likgiltigt, oärligt sätt. Änglar vandrar osynligt genom varje rum i dessa

institutioner. Änglar stiger hela tiden upp till himlen, med ett glädjande eller sorgligt innehåll. Varje trogen handling antecknas, varje vanärande handling antecknas också och varje person belönas till sist efter hurdana hans gärningar har varit.

Kristet inflytande

(565) I sitt umgänge med andra som är Kristi efterföljare på hela sanatoriet, bör de söka höja kristenhetens standard. Jag har tvekat att säga detta, eftersom några som alltid snabbt går till ytterligheter och drar den slutsatsen att man nödvändigtvis måste gå igenom läropunkter med patienter och tala på samma sätt på de religiösa möten som hålls på sanatoriet, som de skulle göra bland sina bröder i vårt eget bönehus. En del visar ingen vishet när de framför sina vittnesbörd vid dessa små möten, som är avsedda att vara till nytta för patienterna, utan rusar i sin iver iväg och talar om den tredje ängelns budskap eller några andra särskilda punkter i vår tro, samtidigt som dessa sjuka människor inte förstår mer än om de hade talat grekiska.

Det kan vara tillräckligt att föra in dessa ämnen på ett bönemöte för troende, men inte där målet är att hjälpa dem som inte känner till vår tro. Vi bör anpassa våra böner och vittnesbörd efter tillfället och den grupp vi ger dem till. De, som inte kan detta, behövs inte vid sådana möten. Det finns ämnen som kristna alltid med utbyte kan uppehålla sig vid, som t.ex. den kristna erfarenheten, Kristi kärlek, trons enkelhet. Och om deras egna hjärtan är uppfyllda av Jesu kärlek, kommer de att låta den lysa fram i varje bön och förmaning. Låt den helgande sanningens frukter ses i liv och genom ett gudfruktigt exempel och det kommer att göra ett intryck som inget motstånd kan motverka.

Det är en skam för det kristna namnet att så litet fasthet och sann gudsfruktan kan märkas hos många av Kristi bekännare. När de kommer i kontakt med världsligt inflytande, blir de splittrade. De lutar sig mer mot världen än mot Kristus. Om det inte fanns en kraftig spänning som upprör känslorna, skulle man aldrig, på grund av deras sätt att uppföra sig, tro att de älskade sanningen eller var kristna.

Somliga kommer att erkänna sanningen i vad jag har skrivit, men kommer inte att göra någon radikal förändring. De kan inte inse (566) det köttliga hjärtats bedrägliga gärningar. På grund av sin andliga blindhet, kommer de att förföras av det som fördärvar och ödelägger själen. Frestelsens förtrollning kommer att hålla dem fångna, som inte inser och lägger märke till de faror de befinner sig i. Vid varje gynnsamt tillfälle kommer själarnas fiende att använda dem som sina redskap och kommer att röra upp varje spår av fördärv som kommer att finnas i deras ohelgade natur. De kommer ständigt att tendera till att handla felaktigt. Aptit och lidelser kommer att ropa efter tillfredsställelse. Flera år gamla vanor kommer att avslöjas vara under Satans frestelsers starka makt. Om denna grupp befann sig många mil från våra

institutioner i Battle Creek, skulle Guds verk vara mycket mer framgångsrikt.

Sådana personer skulle kunna reformera sig om de ville ha någon riktig känsla av sitt tillstånd och av den skadliga påverkan de utövar och skulle göra avgjorda ansträngningar för att rätta till sina fel. Men de mediterar eller ber eller läser inte Skrifterna som de borde. De är ytliga och ombytliga. De är inte fast förankrade någonstans. De, som skulle vilja vara trofasta och utöva ett frälsande inflytande på andra, uppfattar denna grupp som en stötesten på sin väg och deras uppgift är tio gånger svårare än den annars skulle vara.

Jag är blivit visad, att läkarna borde komma i närmare kontakt med Gud och stå och arbeta allvarligt i Hans kraft. De har en ansvarsfull del att utföra. Det är inte enbart patienternas liv som står på spel, utan också deras själar. Många som bli hjälpta fysiskt, kan samtidigt få stor andlig hjälp. Både kroppens sundhet och själens frälsning är i hög grad beroende på läkarnas tillvägagångssätt. Det är ytterst viktigt att de är riktiga, så att de inte enbart har vetenskaplig kunskap, utan också kunskap om Guds vilja och vägar. Stort ansvar vilar på dem.

Mina bröder, ni borde inse och lägga märke till ert ansvar och därför ödmjuka era själar inför Gud och be Honom om visdom. Ni har inte insett hur mycket de själars frälsning, vilkas kroppar ni försöker (567) befria från lidande, är beroende av era ord, era handlingar och ert uppförande. Ni utför ett uppdrag, som måste klara att prövas inför domen. Ni måste vakta era egna själar från själviskhetens, självtillräcklighetens och självsäkerhetens synder.

Ni bör bevara en sann kristen värdighet, men avstå från all tillgjordhet. Var strängt ärliga i era hjärtan och era liv. Låt er tro, liksom palmträdet, sträcka sina skarpsinniga rötter under de ting som är synliga och få andlig förnyelse av Guds barmhärtighets och nåds levande källor. Det finns en källa vars vatten springer upp till evigt liv. Ni måste hämta era liv från denna dolda källa. Om ni lägger bort er själviskhet och stärker era själar genom ständig gemenskap med Gud, kan ni hjälpa fram de människors lycka som ni kommer i kontakt med. Ni kommer att lägga märke till den försummade, undervisa den okunnige, uppmuntra den förtryckte och förtvivalde och så långt som möjligt, lindra lidandet. Och ni kommer inte bara att visa vägen till himlen, utan också själva vandra på den.

Nöj er inte med en ytlig kunskap. Bli inte stolta över smicker eller nedtryckta av ovänlig kritik. Satan kommer att fresta er till att låta er beundras och smickras, men ni bör vända er bort från Hans bedrägeri. Ni är den levande Gudens tjänare.

Ert umgänge med sjuka är en process som gör er utmattade och som gradvis kommer att torka ut just livets källa, om ingen förändring sker, om det inte ges någon tid för rekreation och om inte Guds änglar vakar över er och beskyddar er. Om ni kunde se de många faror, som ni varje dag tryggt har förts igenom av himlens budbärare, skulle tacksamhet uppstå i era hjärtan och finna uttryck från era läppar. Om ni vill göra Gud till er kraft, kan ni själva, under de mest nedslående omständigheter, uppnå en höjd

och bredd av kristen fullkomlighet, som ni knappast hade trott vara möjlig att uppnå. Era tankar kan lyftas upp, ni kan få ädla avsikter, en klar uppfattning om sanningen och motiv till handling, som lyfter er upp över alla låga avsikter.

Både tanke och handling är nödvändiga, om ni vill uppnå en fullkomlig karaktär. När ni sätts i förbindelse med världen, bör ni vara på er vakt, så att ni inte blir alltför ivriga att vinna människors bifall och rättar er efter deras åsikt. Om ni vill vandra tryggt, måste ni gå försiktigt, utveckla ödmjukhet och i er hjälplöshet lämna era hjälplösa själar till Kristus. Ni skall i alla avseenden vara Guds män. Mitt i förvirring och frestelser bland världsliga människor kan ni med perfekt älskvärdhet bevara er själs oberoende.

När ni varje dag lever i gemenskap med Gud, kommer ni att lära er att värdesätta människor på samma sätt som Han. Den plikt ni har, att välsigna den lidande mänskligheten, kommer att möta välvillig förstäelse. Ni tillhör inte er själva. Herren ställer ett heligt anspråk på er innerligaste hängivenhet och ert livs allra bästa tjänst. Han har rätt att använda er, både er kropp och er själ, till det yttersta av vad ni förmår prestera, till Sin egen ära och Sitt förhålligande. Vilket kors som än kommer att läggs på er, vilket uppdrag eller lidande Han med Sin hand lägger på era, måste ni bära det utan att klaga.

De personer, som ni arbetar för, är bröder i nöd, som lider av fysisk opasslighet och den andliga syndens spetälska. Om ni är bättre än de beror det på Kristi kors. [Många är utan Gud och utan hopp i världen. De är tyngda av skuld, fördärvade, slavar under Satans bedrägeri. Men det är sådana, som Kristus kom från himlen för att frälsa. De är föremål för Hans ömmaste medömkan, medkänsla och outtröttliga ansträngningar, eftersom de befinner sig på avgrundens rand. De lider av otillfredsställda begär, förvirrade lidelser och självfördömelse. De är ömkansvärda i ordets verkliga betydelse, ty de har förlorat greppet om livet här och har ingen möjlighet att få ett evigt liv.

Ni har ett viktigt arbetsfält och borde vara verksamma och vakna och lyda Mästarens kallelse med glädje och utan förbehåll. Kom alltid ihåg att era ansträngningar för att reformera skall göras i en anda av orubblig vänlighet. Inget kan någonsin vinnas, om ni håller er själva på avstånd (569) från dem som ni vill hjälpa. Ni bör framhålla för patienterna att era förslag om att ändra deras vanor, inte har för avsikt att fördärva dem, utan att frälsa dem. Tala om att de, genom att överge sådant som de hittills satt värde på, kommer att bygga på en säkrare grund. När reformen försvaras med bestämdhet, bör varje tillstymmelse till intolerans eller en dominerande anda undvikas. Kristus har gett oss dyrbar undervisning i tålmod, långmodighet och kärlek. Oförskämdhet är inte energi, dominans är inte själsstyrka. Guds Son var övertygande. Han visste att dra alla människor till sig. Hans efterföljare måste studera Hans liv noggrannare och vandra i ljuset av Hans exempel, hur stort offer av självet som än krävs. Reform, ständig reform, måste framhållas för folket. Era exempel borde ge kraft åt er undervisning.

Davids exempel visades för mig. Trots att han var en människa med samma lidelser som vi själva, framställer inspirationens penna honom, som en person med felfri karaktär. Hans liv har getts till oss som ett tydligt exempel på vad människan kan bli, till och med i det här livet, om hon vill göra Gud till sin styrka och vist använda de tillfällen och privilegier som finns inom räckhåll. Daniel var en intellektuell gigant. Ändå sökte han hela tiden efter större kunskap och bättre resultat. Andra unga män hade samma möjligheter, men de inriktade inte all sin kraft på att söka vishet, som han. Daniel sökte Guds kunskap, som uppenbarats i Hans ord och genom Hans gärningar. Även om Daniel var en av världens stora män, var han inte stolt och inte heller självtillräcklig. Han kände behovet av att stärka sin själ med bön och varje dag fann honom i allvarlig bön till Gud. Han ville inte att denna rättighet skulle tas ifrån honom, utan fortsatte att be till och med då en lejongrop öppnades för honom.

Daniel älskade, fruktade och löd Gud. Trots detta flydde han inte från den här världen för att undvika dess fördärliga påverkan. Enligt Guds försyn skulle han vara i världen men inte av världen. Med hovlivets alla frestelser och deras förtrollning (570) omkring sig, stod han i sin själs integritet, fast som en klippa i sin trohet mot principerna. Han gjorde Gud till sin styrka och Gud försummade honom inte när hans behov var som störst.

Daniel var sann, ädel och höjd över all småaktighet. Även om han var ivrig att få leva i frid med alla människor, ville han inte tillåta någon makt att föra honom bort från pliktens väg. Han var villig att lyda dem, som var satta över honom, så långt han kunde göra det i överensstämmelse med sanningen och rättfärdigheten. Kungar och dekret kunde emellertid inte förmå honom att svika sin trohet mot kungarnas Kung. Daniel var endast arton år gammal, då han kom in i ett hedniskt hov i den babyloniske kungens tjänst. På grund av hans unga ålder är hans ädla motstånd mot sådant som var felaktigt och hans fasta trohet mot det rätta mer beundransvärt. Hans ädla exempel skulle föra med sig styrka till den prövade och frestade också i dag.

En sträng överensstämmelse med Bibelns krav kommer att vara en välsignelse, inte bara för själen utan också för kroppen. Andens frukt är inte enbart kärlek, glädje och frid, utan också avhållsamhet, självbehärskning, måttlighet. Vi är inte ålagda att smutsa ned våra kroppar, för de är tempel för den Helige Ande. Daniels exempel visar oss, att unga på grund av religiösa principer kan segra över köttets åtrå och förbli sanna mot Guds krav, även om det kommer att kosta dem ett stort offer. Vad skulle ha hänt, om han hade kompromissat med de hedniska ämbetsmännen och gett efter för denna press, att vid detta tillfälle äta och dricka på det sätt man allmänt gjorde hos babylonierna? Detta enda felaktiga steg skulle troligen ha lett till andra, tills hans kontakt med himlen skulle ha försvårats och han hade förts bort av frestelser. Men då han höll fast vid Gud med orubblig trohet, kom den profetiska kraften över honom. Medan han människor hade lärt honom utföra sina plikter vid hovet, hade honom Gud lärt honom att läsa framtidens mysterier.

Ekonomi och självförnekelse

(571) Ekonomi när det gäller att betala ut medel är en framträdande bransch i kristen visdom. Detta ämne tas det inte tillräcklig hänsyn till av dem, som har ansvarsfulla ställningar på våra institutioner. Pengar är en utmärkt gåva från Gud. I Hans barns händer är det mat för de hungriga, dryck för de törstiga och kläder för de nakna. Det är ett försvar för de förtryckta och ett hälsomedel för de sjuka. Medel skall inte vara onödiga eller ödslas bort för att tillfredsställa stolthet eller äregirighet.

För att kunna möta människors verkliga behov, måste stränga motiv i enlighet med religiösa principer vara den kraft som kontrollerar. När kristna och världsliga församman, kan det kristna elementet inte blandas med det oheliga. Motsättningen mellan de två måste skarpt och tydligt skiljas åt. De tjänar två olika mästare. Den ena gruppen strävar efter att förbli på lydnadens väg när det gäller Guds krav, enkelhetens, saktmodets och ödmjukhetens väg och den har Kristus Jesus som föredöme. Den andra gruppen är i alla avseenden raka motsatsen till den första. De är världens tjänare, ivriga och giriga när det gäller att följa dess mode när det gäller lyxiga kläder och tillfredsställelse av aptiten. Detta är den mark på vilken Kristus har gett dem som är på sanatoriet deras bestämda uppgifter. Vi skall inte göra avståndet mellan oss och världsliga mindre, genom att leva upp till deras standard och stiga ner från den upphöjda stig, som gjorts för Herrens friköpta att vandra på. Men den attraktion som visas i det kristna livet genom att principer levts ut i vår dagliga tjänst, att aptiten kontrolleras av förnuftet, att man håller fast vid en enkel klädstil och för heliga samtal, detta kommer att vara ett ständigt lysande ljus på deras väg, som har felaktiga levnadsvanor.

Det finns svaga och fåfänga människor, som saknar sinnets dygder eller principfasthetens kraft, som är tillräckligt dumma för att påverkas och fördärvas, så att de förs bort från evangeliets enkelhet av modets fanatiker. Om de ser, att de som bekänner sig som reformister, (572) så långt omständigheterna ger dem möjlighet ger efter för aptiten och för en världslig klädstil, kommer slaverna under denna eftergivenhet för självet att bekräftas genom sina perversa vanor. De drar den slutsatsen att de trots detta inte är så långt borta från vägen och att de inte behöver göra någon stor förändring. Guds folk bör hålla fast vid det riktigas norm och utöva ett inflytande som korrigerar de människors felaktiga vanor, som har dyrkat modets altare, och bryta den förtrollning som Satan har haft över dessa stackars själar. Världsliga bör se en tydlig skillnad mellan sitt eget slöseri och enkelheten hos de reformister som är Kristi efterföljare.

Hemligheten bakom framgång i livet är att vara noggrann och samvetsgrant uppmärksam på de små sakerna. Gud gör det enkla bladet, den lilla blomman och gräsets strå med så stor omsorg att Han skapar en värld. En stark och skön karaktärs symmetriska form byggs upp av individuella plikter. Alla borde lära sig att vara trofasta i det minsta, likaväl som i det stora uppdraget. Deras tjänst

kan inte klara Guds granskning, om inte trofast, ihärdig och sparsam omsorg för små ting finns med i det.

Alla som är knutna till våra institutioner bör ha en ängsligt vaksam omsorg så att inget går till spillo, inte heller om arbetet inte bestämts för dem. Var och en kan göra något för att hushålla. Alla bör utföra sin uppgift, inte för att få beröm av människor, utan på ett sådant sätt att det kan bestå vid Guds noggranna granskning.

Kristus gav en gång Sina lärjungar en lektion i sparsamhet, som är värd att uppmärksamma. Han utförde ett underverk för att mätta flera tusen hungriga människor, som lyssnade på Hans undervisning. När alla hade ätit sig mätta, tillät Han inte, att det som var kvar kastades bort. Han, som förmådde ge mat till den stora folkmassan när det var nödvändigt, bad lärjungarna att samla ihop resterna så att ingenting skulle gå förlorat. Denna undervisning är lika nyttig för oss, som den var för dem som levde på Kristi tid. Guds Son har omsorg om allt som vi behöver i det dagliga livet. Han glömde inte de rester, som blev över efter den stora måltiden, trots att Han kunde ombesörja en liknande måltid närhelst Han skulle vilja. Medarbetarna på våra institutioner skulle göra väl i att ge akt på denna lektion: "Samla ihop de stycken som har blivit över, så att inget blir förstört." (Joh. 6:12) Detta är allas skyldighet och de som innehar en ledande ställning borde föregå med gott exempel.

De, vilkas händer är öppna för att svara på kallelsen om medel att underhålla Guds verk med och till att hjälpa lidande och behövande, är inte de, som man finner ansvarslösa, slappa och slöa då de leder någon affärsverksamhet. De är alltid noggranna med att hålla sina utgifter inom ramarna för sina inkomster. De är sparsamma av princip. De anser att det är deras plikt att vara sparsamma, så att de har något att ge av.

En del medarbetare låter, liksom Israels barn, en fördärvad aptit och gamla laster ta kontrollen. Liksom det gamla Israel längtar de efter Egyptens purjolökar och andra lökar. Alla på dessa institutioner bör strikt hålla sig till livets hälsolagar, och inte genom sina exempel ge något stöd åt andras felaktiga vanor.

Det är överträdelser i små saker, som först leder själen bort från Gud. Genom deras enda synd, att ta del i den förbjudna frukten, öppnade Adam och Eva olyckornas dammluckor över världen. Några kan betrakta denna överträdelse som en mycket liten sak, men vi ser att dess konsekvenser var allt annat än små. Änglar i himlen har en vidare och mer upphöjd aktionsradie än vi, men det som är rätt för dem och det som är rätt för oss är en och samma sak.

Det är inte en gniden och girig ande, som skulle leda de behöriga ämbetsmännen till att tillrättavisa de fel som förekommer och ställa krav på rättfärdighet, sparsamhet och självförnekelse av alla medarbetare. Inget kommer ned från behörig värdighet för att vakta våra institutioners intressen i dessa saker.

(574) Andens frukt är inte enbart kärlek, glädje och frid, utan också avhållsamhet, självbehärskning, måttlighet. Vi

är inte ålagda att smutsa ned våra kroppar, för de är tempel för den Helige Ande. Daniels exempel visar oss, att unga på grund av religiösa principer kan segra över köttets åtrå och förbli sanna mot Guds krav, även om det kommer att kosta dem ett stort offer.

Den, som inte vinner seger i små saker, har ingen moralisk styrka att stå emot de stora frestelserna. Alla som försöker göra ärligheten till den förhärskande principen i det dagliga livets affärer, kommer att behöva vara på sin vakt, så att de inte traktar efter människors silver, guld eller kläder. När de är tillfreds med passande mat och kläder, kommer det att vara lättare för dem att hålla hjärta och händer borta från begärets och oärlighetens smitta.

De vanor som grundläggs i barndom och ungdom har större inflytande än någon naturlig gåva, som gör män och kvinnor intellektuellt stora eller små och förkrympta. De allra bästa talenter kan nämligen förvanskas och försvagas genom felaktiga vanor. Karaktären bestäms i hög grad i tidiga år. Korrekta, ärbära vanor som grundläggs i ungdomen, kommer i allmänhet att utmärka den enskildes uppförande genom hela livet. I de flesta fall kommer de, som har vördnad för Gud och ärar det som är rätt, (575) att ha lärt sig denna läxa innan världen kunde sätta sin avbild på själen. Män och kvinnor i mogen ålder är i allmänhet lika okänsliga för nya intryck som den hårdnade klippan. Ungdomar är däremot mottagliga och en rätt karaktär kan lätt formas.

De, som arbetar på våra institutioner, har i många avseenden de bästa fördelar för att kunna forma riktiga vanor. Ingen kommer att ställas utanför frestelsens räckvidd, för i varje karaktär finns det svaga punkter som befinner sig i fara när de angrips. De, som bekänner Kristi namn bör inte, liksom de självrättfärdiga fariséerna finna nöje i att berätta om sina goda gärningar, utan alla bör känna behovet av att ge den moraliska naturen stöd genom ständig vaksamhet. Liksom trofasta väktare bör de vakta själens kastell och inte ett enda ögonblick känna att de brister i vaksamhet. Allvarlig bön och levande tro är deras enda säkerhet.

De, som börjar bli oförsiktiga med sina steg, kommer innan de blir medvetna om det att finna, att deras fötter är fångade i ett nät, som det är omöjligt för dem att själva befria sig från. Det bör vara en fast princip för alla att vara sanna och ärliga. Oavsett om de är rika eller fattiga, om de har vänner eller har lämnats ensamma, borde de oavsett vad som kommer att hända, besluta sig för Guds kraft, så att ingen påverkan får dem att begå den minsta lilla felaktiga handling. Individerna liksom alla tillsammans borde inse att välståndet i de institutioner som Gud har etablerat bland oss beror på dem som enskilda personer.

Sanatoriets ställning och uppdrag

Då vi reste i staten Maine, träffade vi för inte så länge sedan på Syster A, en dam som tog emot sanningen på

sanatoriet. Hennes man var tidigare en förmögen fabrikant, men motgångar kom och han blev fattig. Syster A förlorade sin goda hälsa och kom till vårt sanatorium för att bli behandlad. Här tog hon emot sanningen (576) för vår tid, som hon pryder med ett pålitligt kristet liv. Hon har fyra fina, förståndiga barn, som är riktiga hälsoreformister och kan berätta för dig varför de är det. En sådan familj kan göra mycket gott i ett samfund. De utövar ett starkt inflytande i rätt riktning.

Många som kom till sanatoriet för att få behandling vägleds fram till kunskap om sanningen och botas därigenom inte bara fysiskt, utan sinnets förmörkade kamrar lysas upp av den dyrbara Frälsarens kärlek. Men hur mycket mer gott skulle inte kunna uträttas om alla, som är knutna till denna institution, först var knutna till Guds visdom och därigenom blev kanaler som förde ljuset till andra. Världens seder och bruk, stolthet över att uppträda, självskhet och självupphöjelse tränger sig alltför ofta på och dessa synder hos bekännande efterföljare är så anstötliga inför Gud, att Han inte kan arbeta i kraft för dem eller genom dem.

De, som inte är tillförlitliga i timliga saker är inte heller tillförlitliga i andliga saker. På samma sätt leder en försummelse av Guds krav till försummelse av mänsklighetens krav. Opålitlighet dominerar i denna degenererade tidsålder. Den breder ut sig i våra församlingar och på våra institutioner. Dess motbjudande spår märks överallt. Det är en av denna tidsålders fördömande synder och kommer att föra tusentals och åter tusentals till evig förtappelse. Om de, som bekänner sanningen på våra institutioner i Battle Creek, var levande Kristi representanter, skulle en kraft gå ut från dem, som skulle märkas överallt. Satan är helt medveten om detta och han är verksam med orättfärdighetens fulla kraft och bedräglighet i dem som går förlorade, så att Kristi namn inte upphöjs i dem som bekänner sig vara Hans efterföljare. Mitt hjärta värker då jag ser hur Jesus vanäras genom ett ovärdigt liv och deras bristfälliga karaktär, som skulle kunna vara en prydnad och en ära för Hans verk.

De frestelser som Kristus plågades av i öknen - hunger, kärlek till världen och övermod, - är de tre stora ledande lockmedel som människor oftast övervinns av. Sanatoriets ledare kommer ofta (577) att frestas till att överge principer, som borde råda på en sådan institution. Men de bör inte avvika från den rätta vägen för att tillfredsställa sina benägenheter eller för att sörja för rika patienters eller vänners förvända aptit. Konsekvensen av ett sådant agerande är enbart ond. Avvikelse från läran på lektionerna eller genom pressen kommer att ha en mycket ogynnsam verkan på institutionens inflytande och moral och kommer i hög grad att motverka det arbete som läggs ned på att undervisa och reformera offren för en fördärvad aptit och lidelser och föra dem till Kristus, den enda säkra tillflykten.

Det onda kommer inte att ta slut här. Inflytandet berör inte bara patienterna, utan i lika hög grad dem som utför arbetet. När barriärerna har brutits ned, tas det ena steget efter det andra i felaktig riktning. Satan ger smickrande världsliga utsikter för dem, som vill överge principerna och offra sin integritet och sin kristna ära för att vinna den

ogudaktiges bifall. Hans ansträngningar är alltför ofta framgångsrika. Han segrar där han borde möta motstånd och nederlag.

Kristus stod emot Satan för vår skull. Vi har vår Frälsares föredöme när det gäller att stärka eller försvaga våra avsikter och beslut. Trots detta kommer emellertid somliga att falla för Satans frestelser och de kommer inte att falla ensamma. Varje själ som inte vinner seger leder andra utför genom sitt inflytande. De, som inte är förenade med Gud och tar emot visdom och nåd för att förädla och upphöja sig själva, kommer att dömas för det goda, som de kunde ha gjort, men inte har gjort, därför att de var nöjda med jordiska tankar och vänskap med icke-helgade.

Hela himlen är intresserad av människans frälsning och är beredd att utgjuta sina välsignande gåvor över henne, om hon vill gå med på de villkor, som Kristus har ställt upp: *"Gå ut från dem och skilj er från dem, säger Herren, "och rör inte vid något orent."* (2 Kor. 6:17)

De, som bär ansvar för sanatoriet bör i hög grad bevakas, så att förströelserna inte är av ett slag som sänker den kristna standarden så att den leder denna institution ned på en nivå tillsammans med andra och försvagar kraften i (578) en sann gudstro hos dem, som är knutna till den. Världslig eller teatermässig underhållning behövs inte för sanatoriets tillväxt eller för patienternas hälsa. Ju mer de har av den sortens underhållning, desto svårare är de att tillfredsställa, om inte något av det slaget hela tiden framförs. Sinnet befinner sig i en orolig feber efter något nytt och spännande, av just sådant som det inte borde ha. När alla dessa förnöjelser en gång har tillåtits, förväntas de ges på nytt och patienterna förlorar sin smak för ett enkelt arrangement som fyller tiden. Men många patienter har större behov av vila än av spänning.

Så snart denna underhållning införts, förlorade många människor sin motvilja mot teater. Påståendet att moraliska och upphöjda scener måste spelas upp på teatern bryter ned den sista barriären. De, som tillåter att denna sorts underhållning kommer till sanatoriet, skulle hellre söka visdom från Gud och vägleda dessa stackars, hungriga och törstiga själar till glädjens, fridens och lyckans Källa.

När någon har lämnat den rätta vägen är det svårt att komma tillbaka. Barriärer har flyttats, säkerhetsgarantier har brutits ned. Ett steg i fel riktning förbereder vägen för nästa. Ett enkelt glas vin kan öppna dörren för frestelser, som leder till dryckenskap. En enkel hämndgirig känsla kan öppna vägen för en rad känslor, som kommer att sluta med mord. Den minsta avvikelse från rätt och princip kommer att leda till skilsmässa från Gud och kan sluta i avfall. Det vi gör en gång, kan vi göra fortare och mer naturligt på nytt och om vi går framåt på en viss stig, vare sig den är rätt eller felaktig, är detta lättare än det var att börja. Det kräver mindre tid och insats att fördärva våra vägar inför Gud än att ympa in rättfärdighetens och sanningens vanor i karaktären. Det som en människa vänjer sig vid, oavsett om dess inflytande är gott eller ont, kommer hon att finna att det är svårt att ge upp denna vana.

Sanatoriets ledare kan lika väl genast dra den slutsatsen, att de aldrig kommer att kunna tillfredsställa den grupp, som endast känner sig lyckliga i samband med något nytt och spännande. (579) För många personer har detta varit deras intellektuella kost under deras livstid. Det finns mentala dyspeptiker (personer med matsmältningsbesvär) lika väl som fysiska. Många lider mycket mer av själssjukdomar än av fysiska sjukdomar och de kommer inte att finna någon hjälp förrän de kommer till Kristus, livets Källa. Klagan över trötthet, ensamhet och missnöje kommer då att upphöra. Tillfredsställande glädjeämnen kommer att ge sinnet livskraft och sundhet och livgivande energi till kroppen.

Om läkare och arbetare inbillar sig, att de måste finna ett universalmedel för sina patienters olika sjukdomar genom att ge dem en rad nöjen, som liknar dem som har varit en förbannelse för dem, kommer de att bli besvikna. Låt inte dessa underhållningar få den plats som den levande Källan skulle ha. De hungriga och törstiga själarna kommer att fortsätta att hungra och törsta, så länge de deltar i dessa otillfredsställande nöjen. Men de, som dricker av det levande vattnet kommer inte längre att törsta efter lättsinnig, sensuell och spänningsfylld underhållning. Religionens förädlade principer kommer att stärka de andliga krafterna och kommer att förstöra smaken för dessa nöjen.

Syndens börda, med dess oro och otillfredsställda behov, ligger som grundorsak till en mycket stor del av de lidanden, som syndaren plågas av. Krisrus är den mäktige Helbräddagöraren för den av synd sjuka människan. Dessa stackars lidande människor behöver få en klarare kunskap om Honom som, om de lär känna Honom rätt, för dem betyder evigt liv. De behöver undervisas på ett tålmodigt och vänligt men ändå ivrigt sätt hur de skall öppna själens fönster på vid gavel och låta Guds kärleks solljus komma in för att upplysa sinnets förmörkade kamrar. De mest upphöjda andliga sanningar kan föras in i hjärtat genom naturen. Himlens fåglar, markens blomster i sin glödande skönhet, det spirande kornet, vinets fruktbara grenar, träden som får knoppar, den härliga solnedgången, de karmosinröda skyarna som varslar en god morgon, de återkommande årstiderna - allt detta kan lära oss dyrbara läxor om tillit och tro. Fantasin har här en fruktbar mark att sträcka sig över. Det (580) intelligenta sinnet kan med största glädje betrakta de lektioner som den gudomliga sanning, som världens Förlossare har förknippat med naturens ordning.

Kristus tillrättavisade strängt människor på Hans tid, därför att de inte hade lärt sig de andliga läxor av naturen som de borde ha lärt sig. Allting, levande lika väl som inte levande, ger för människan uttryck för kunskap om Gud. Samma gudomliga sinnelag som arbetar på naturens ting talar till människors sinnen och hjärtan och skapar en utsäglig längtan efter något de inte har. Världens ordning kan inte tillfredsställa deras längtan. Till alla dessa törstande själar lyder det gudomliga budskapet: "Och Anden och bruden säger 'Kom'! Och den, som hör det, må säga: 'Kom'! Och den som törstar må komma. Ja, den som vill, må ta emot livets vatten för intet."

Guds ande gör ständigt intryck på människornas sinnen för att söka de ting som ensamma kommer att ge frid och vila, himlens högre och heligare glädjeämnen. Kristus, Livets och Härlighetens Herre, gav Sitt liv för att befria människorna från Satans makt. Vår Frälsare arbetar oavbrutet, synligt och osynligt, för att dra människornas tankar bort från detta livets oheliga nöjen till den ovärderliga rikedom som kan bli deras i den odödliga framtiden.

Gud vill att Hans folk, i ord och i handling, förklarar för världen att inga jordiska lockelser eller världsliga egendomar har tillräckligt högt värde för att väga upp förlusten av det himmelska arvet. De, som verkligen är ljusets och dagens barn kommer inte att vara fåfängliga eller ytliga i samtal, i kläder eller i uppförande, utan besinningsfulla, eftertänksamma och kommer hela tiden att dra själar till Förlossaren. Kristi kärlek, som reflekteras från korset, vädjar för syndaren och drar honom med band av oändlig kärlek till den frid och lycka som finns hos vår Frälsare. Gud ålägger alla Sina efterföljare att bära fram ett levande vittnesbörd på ett språk som inte kan missförstås genom sitt uppförande, sina kläder och samtal, under alla livets förhållanden, så att den sanna gudsfruktans (581) kraft är fruktbar för alla såväl i detta livet som i det kommande liv, vilket ensamt kan mätta mottagarens själ.

Guds härlighet kommer till synes i Hans händers verk. Här är mysterier, som sinnet kommer att bli stärkt av att tränga in i. De, vilkas sinnen har roats och missbrukats av att läsa romaner, kan finna en öppen bok i naturen och läsa sanningen i Guds verk omkring dem. Var och en kan finna studieämnen i trädets enkla blad, i det spirande gräset, som täcker jorden med sin gröna sammetsmatta, i växter och blomster och skogens präktiga träd, de höga bergen, granitklipporna, det rastlösa havet, de skinande pärlor, som är utströdda på himlen för att göra natten vacker, solljusets outtömliga rikedomar, månens högtidliga glans, vinterns köld, sommarens hetta, de skiftande, återkommande årstiderna i perfekt ordning och harmoni, allt styrt av en oändlig makt. Här finns ämnen, som inspirerar till djup eftertanke och användning av fantasin.

Om de ytliga och nöjeslystna vill låta sina tankar uppehålla sig vid det som är verkligt och sant, skulle hjärtat inte kunna undgå att fyllas med vördnad. De skulle beundra naturens Gud. Begrundandet och studiet av Guds karaktär, så som den är uppenbarad i Hans skapelseverk, kommer att öppna en värld av tankar, som kommer att dra sinnet bort från låga, nedvärderande och enerverande nöjen. Kunskapen om Guds verk och vägar kan vi under vårt jordeliv bara börja skaffa oss. Studiet kommer att fortsätta genom evigheten. Gud har gett människan ämnen för tanken, som kommer att sätta alla våra förmågor i verksamhet. Vi kan läsa Skaparens karaktär på himlen över oss och på jorden under oss, så att våra hjärtan fylls av tacksamhet och lovprisning. Varje nerv och varje sinne kommer att reagera på uttrycken för Guds kärlek i Hans underbara gärningar. Satan hittar på jordiska lockelser, så att de köttsliga tankarna kan fästa sig vid sådant som inte upphöjer, renar och förädlar. Dess krafter förminsas och blir förkrympta genom dem. Män och kvinnor, som skulle kunna uppnå en fullkomlig karaktär blir inskränkta, svaga och bristfälliga.

(582) Gud har planerat att det sanatorium som Han har etablerat, skall framstå som ett fyrhorn, till varning och tillrättvisning. Han vill visa världen att en institution, ledd utifrån religiösa principer, skulle kunna drivas som en tillflyktsplats utan att dess särpräglade, heliga karaktär behöver offras, så att bevaras fritt från obehagliga drag som finns på andra institutioner av det här slaget. Det skall vara ett redskap i Hans hand för att framkalla stora reformer. Felaktiga levnadsvanor bör rättas till och moralen bör höjas, smaken förändras, kläderna reformeras.

Sjukdomar av alla slag drabbar kroppen på grund av den osunda modebetonade klädstilen. Det borde tydliggöras att en reform måste äga rum innan behandlingen kommer att kunna verka. Den fördärvade aptiten har skämts bort tills sjukdomar har kommit som ett säkert resultat av en undermålig kost. De förkrympta och förminskade förmågorna och organen kan inte stärkas och friskas upp utan bestämda reformer. Och om de som är knutna till sanatoriet inte i alla avseenden är äkta representanter för hälsoreformens sanningar, måste en avgjord förnyelse göra dem till det de borde vara. Annars måste de skiljas från institutionen.

Mångas tankar intar en så låg nivå att Gud inte kan arbeta för dem eller med dem. De gängse tankarna måste ändras, de moraliska känslorna måste väckas, så att de lägger märke till Guds krav. Summan av och innehållet i sann religion är att i ord, genom vår klädsel och vårt uppträdande äga och ständigt erkänna vårt släktskap med Gud. Ödmjukhet bör ersätta stoltheten. Saklighet bör ersätta ytlighet och helgelse irreligiositet och sorglös likgiltighet.

De, som har haft många års erfarenhet inom Guds verk, borde framför alla andra använda de talenter de har anförtrotts av Mästaren. Men någras exempel har varit alltför mycket i överensstämmelse med världens sida, snarare än att hålla fast vid den tydliga och särskilda karaktär Guds särskilda folk har. Deras inflytande har mer handlat om att ge efter för aptiten och klä sig efter världens normer än att förneka sig själv. Allt detta står i motsats (583) till det uppdrag, som Gud och änglarna försöker utträtta för oss som ett folk, nämligen att föra oss ut ur och skilja oss från världen. Vi bör helga oss själva som ett folk och söka kraft från Gud och möta vår tids krav. När synden härskar i världen bör Guds folk försöka att bli närmare förenade med himlen. En trend av moralisk ondska kommer över oss med en sådan kraft att vi kommer att tappa balansen och sopas bort med strömmen, om inte våra fötter står fasta på Klippan Kristus Jesus.

Sanatoriets välstånd beror inte enbart på dess läkares förstånd och kunskap, utan Guds ynnest. Om det leds på ett sätt som Gud kan välsigna, kommer det att få stor framgång och kommer att stå längre fram än någon annan institution av det här slaget i världen. Stort ljus, stor kunskap och överlägsna privilegier har getts. Domen kommer att stå i överensstämmelse med det ljus som det har fått, men som inte har förstärkts och som därför inte lyser vidare på andra.

Någras tankar har vänts ned i otrons kanal. Dessa personer anser, att de ser anledning till att tvivla på Ordet och Guds

gärningar, på grund av att några bekännande kristnas livsstil ser tvivelaktig ut för dem. Men tar detta bort grunden? Vi skall inte göra andras uppförande till grund för vår tro. Vi skall efterlikna Kristus, det fullkomliga Mönstret. Om någon tillåter dess grepp om honom att försvagas, på grund av att andra begår fel, för att brister kan märkas i deras karaktär som bekänner sanningen, kommer de alltid att befinna sig på lösan sand. Deras ögon måste riktas mot deras tros Upphovsman och Fullkomnare. De måste stärka sina själar med den stora apostolns försäkran: "Guds fasta grund består och har detta sigill: *Herren känner de sina.*" Gud kan inte bedras. Han läser karaktären rätt. Han väger motiven. Inget undgår Hans allseende ögon, hjärtats tankar, avsikter och mål - Han urskiljer allt.

Det finns ingen ursäkt för tvivel och skepticism. Gud har gett oss tillräcklig upplysning för att stadfästa tron hos alla människor, om de vill låta bevisens tyngd vara det avgörande. Men om de väntar med att tro tills (584) varje tänkbar invändning är avlägsnad, kommer de aldrig att bli rotade och grundade i sanningen. Gud kommer aldrig att flytta bort alla tänkbara svårigheter från vår väg. De som vill tvivla, kan finna orsak där till. De som vill tro, kommer att finna ett överflöd av bevis som de kan grunda sin tro på.

En del människors ståndpunkt är oförklarlig, även för dem själva. De driver utan ankare, och kastas omkring i ovisshetens dimma. Satan rycker snart till sig rodret och styr den bräckliga farkosten varthelst Han önskar. De blir underlagda Hans vilja. Hade dessa människor inte lyssnat till Satan, skulle de inte ha blivit bedragna av Hans förvillelser. Om de hade ställt sig på Guds sida, skulle de inte ha blivit förvirrade och förbryllade.

Gud och änglarna väntar med spännt intresse på karaktärsutvecklingen och bedömer dess moraliska värde. De som står emot Satans påfund, kommer att framstå som guld luttrat i eld. De som förlorar fotfästet på grund av frestelsens vågor, inbillar sig liksom Eva, att de håller på att bli underbart visa, växer ifrån sin okunnighet och sina trånga samvetsbetänkligheter. Men, likt henne, finner de sig sorgligt bedragna. De har varit på jakt efter skuggor och bytt ut himmelsk visdom mot bräckligt mänskligt omdöme. Liten kunskap har gjort dem inbiliska. En mer djup och noggrann kunskap om sig själva och om Gud skulle ha gjort dem till sunda och förnuftiga människor igen, och ställt dem på Guds, änglarnas och sanningens sida.

Guds ord kommer att döma varenda en av oss på den stora dagen. Unga människor talar om vetenskap och gör sig kloka över mer än det som står skrivet, de försöker att förklara Guds vägar och Hans verk så att det passar deras begränsade fattningsförmåga, men alltsammans är ett förtvivlat misslyckande. Sann vetenskap och gudomlig inspiration är i fullkomlig harmoni. Falsk vetenskap är något som är oberoende av Gud. Det är förmätn okunnighet. Denna förvillande makt har fångat och underkuvat mångas sinnen, och de har valt mörkret framför ljuset. De har intagit sin plats på (485) otrons sida, som om det vore en dygd och ett tecken på en stor människa att tvivla, när det i stället tyder på ett sinne som

är alltför svagt och trångt för att upptäcka Gud i Hans skapade verk. De kunde inte fatta Hans försyns mysterium, även om de ett helt liv skulle studera det med all sin kraft. Därför att Guds gärningar inte kan förklaras av begränsade sinnen, leder Satan in sin förvillelse för att påverka dem och trasslar in dem i otrons nät. Om dessa tvivlande människor ville komma i nära gemenskap med Gud skulle Han klargöra Sina avsikter så att de skulle förstå dem.

Andliga ting måste fattas på ett andligt sätt. Det köttliga sinnet kan inte fatta dessa hemligheter. Om sådana som ifrågasätter och tvivlar fortsätter att följa den store förvillaren, kommer Guds Andes intryck och övertygelse att förminska mer och mer, och Satans ingivelser blir mer och mer tydliga, intill dess att sinnet underordnar sig hans kontroll. Då kommer det som för dessa förvillade ser ut att vara dårskap i verkligheten att vara Guds kraft, och det som Gud betraktar som dårskap kommer för dem att vara vishetens styrka.

En av de största nackdelarna som har åtföljt kunskapsörsten och vetenskapens forskningar, är att de som engagerar sig i dessa forskningsarbeten förlorar en ren och oförfälskad religions gudomliga karaktär ur sikte. De världsvisa har genom vetenskapliga principer sökt att förklara Guds Andes inflytande på hjärtat. Den minsta framgång i denna riktning kommer att leda själen in i skepticisms labyrint. Bibelns religion är helt enkelt gudaktighetens hemlighet. Ingen människas sinne kan till fullo förstå den, och den är fullständigt ofattbar för det oomvända hjärtat.

Guds Son jämförde den helige Andes sätt att verka med vinden, vilken "blåser, vart den vill, och du hör dess sus, men du vet icke, varifrån den kommer, eller vart den far." (Joh. 3:8.) Vi läser vidare i Bibeln, att världens Återlösare gladdes i Sin ande och sade: "Jag prisar dig, Fader, (486) du himmelens och jordens Herre, för att du väl har dolt detta för de visa och kloka, men uppenbarat det för de enfaldiga." (Matt. 11 :25.)

Frälsaren glädde sig över att frälsningsplanen är sådan, att de som efter sitt eget omdöme är visa, och som är uppblåsta av fåfänglig filosofisk undervisning, inte kan se skönheten, kraften och de gömda hemligheterna i evangeliet. Men för alla, som är ödmjuka i hjärtat, och som har en läraaktig, uppriktig och barnlig längtan efter att lära känna och göra sin himmelske Faders vilja, är Hans ord en Guds kraft till frälsning.

Sanatoriets framgång beror på om det håller fast vid gudsfruktans enkelhet och skyr världens dårskap när det gäller mat, dryck, kläder och nöjen. Det måste reformera inom alla sina principer. Hitta inte på något som tillfredsställer själens önsknings och tar plats och tid, som Kristus och Hans tjänst ställer krav på. Detta kommer nämligen att bryta ner institutionens kraft som Guds redskap till att omvända stackars själar som är sjuka av synd och som inte känner till livets och fredens väg utan har sökt efter lycka i stolthet och fåfäng dårskap.

"Att hålla fast vid en sann avsikt", borde vara alla deras ståndpunkt som är knutna till sanatoriet. Samtidigt som ingen skall framhäva vår tro inför patienterna eller gå in i

religiös polemik med dem, bör våra traktater och skrifter, omsorgsfullt utvalda, vara inom synhåll nästan överallt. Det religiösa inslaget måste vara grundläggande. Detta har varit och kommer alltid att vara denna institutions styrka. Låt inte vår hälsas tillflyktsort fördäras till världslighetens och modets tjänst. Det finns tillräckligt många hygieniska institutioner i vårt land, som mer liknar ett hotell än en plats där sjuka och lidande kan få hjälp för sina lekamliga skavanker och där deras av synd sjuka själar kan finna frid och vila i Jesus. (587) Låt religiösa principer göras framträdande och förbli det. Låt stolthet och popularitet läggas bort. Låt enkelheten, klarheten, vänligheten och trofastheten kunna ses överallt. Då kommer sanatoriet att vara sådant som Gud vill ha det. Då kommer Herren att stödja det.

Medarbetarnas inflytande på varandra

På våra institutioner, där många arbetar tillsammans, är inflytandet från medarbetarna mycket stort. Det är naturligt att söka kamratskap. Varenda en kommer att finna kamrater eller skaffa sig sådana. Och det inflytande som vänner utövar på varandra på gott eller ont, står i proportion till vänskapens styrka. Alla har vi människor omkring oss som påverkas av eller påverkar andra.

Hemlighetsfullt är det band som binder människohjärtan tillsammans, så att två människors känslor, smak, och principer går upp i varandra. Den ene upptar den andres idéer och kopierar hans handlingsätt och uppförande. På samma sätt som lacket återger stämpelns prägling, så återger sinnet medarbetares eller vänners intryck. Inflytandet kan vara omedvetet, men inte desto mindre kraftigt.

Om de unga kunde övertalas att ha gemenskap med de rena, hänsynsfulla och älskvärda, skulle effekten vara den mest nyttiga. Om valet av kamrater görs bland dem som fruktar Herren, skulle inflytandet leda till sanning, pliktrohet och helgelse. Ett sant kristet liv är en kraft för det goda. Men de däremot, som umgås med människor med tvivelaktig moral, dåliga vanor och principer, kommer snart att gå samma väg. Det naturliga hjärtats tendenser bär nedåt. Den som umgås med en tvivlare kommer snart att själv vara en tvivlare. Den som väljer att ha gemenskap med de urartade, kommer med största sannolikhet snart att vara likadan. Att vandra; de ogudaktigas råd, är det första steget mot att gå på syndarens väg och att sitta där bespottare sitter.

(588) Må alla som vill forma en rätt karaktär välja kamrater som har en allvarlig, hänsynsfull natur och som är kristet inställda. De som har beräknat kostnaderna och önskar bygga för evigheten måste använda gott material för sin byggnad. Om de godtar att bygga med ruttet timmer, om de är belättna med en bristfällig karaktär, är byggnadsverket dömt till ruin. Må alla ge akt på hur de bygger. Frestelsernas storm kommer att svepa fram över

byggnaden, och om den inte är stadigt och noggrant konstruerad kommer den inte att bestå provet.

Ett gott namn är mera dyrbart än guld. Det finns en böjelse hos de unga att umgås med dem som är underlägsna både själsligt och moraliskt. Vilken verklig lycka kan en ung person förvänta genom att frivilligt umgås med personer som har låg standard för sina tankar, känslor och uppförande? Några har en förfalskad smak och fördärvade vanor, och alla som väljer sådana kamrater kommer att följa deras exempel. Vi lever i farliga tider som skulle få allas hjärtan att frukta. Vi ser mångas sinnen gå genom skepticismens labyrint. Orsaken till detta är okunnighet, stolthet och en defekt karaktär. Att lära sig ödmjukhet är en svår läxa för oss syndfulla människor. Det finns något i människohjärtat som reser sig i opposition mot uppenbarad sanning; fråga om sådant som angår förhållandet mellan Gud och syndare, överträdandet av gudomlig lag och förlåtelsen genom Kristus.

Mina bröder och systrar, gamla och unga, när ni har en ledig stund, öppna då Bibeln och fyll era sinnen med dess dyrbara sanningar. När ni är upptagna med arbete, skydda sinnet, håll der riktat mot Gud. Tala mindre och meditera mera. Kom ihåg: "Jag säger eder, att för vart fåfängligt ord, som människorna talar, skola de göra äktenskap på domens dag." (Matt. 12:36.) Välj era ord med omsorg, ty detta kommer att stänga dörren för människornas fiende. Börja dagen med bön och arbeta som inför Guds åsyn. Hans änglar är alltid vid din sida och för räkenskap över dina ord, ditt uppförande och det sätt varpå du utför ditt arbete. Om du avvisar goda råd och väljer att umgås med människor som du har orsak tvivla på att de är (489) religiöst inriktade, även om de bekänner sig vara kristna, kommer du snart att likna dem. Du ger dig in på frestelsens väg, inom Satans räckhåll, och om du inte ständigt är på vakt kommer du att besegras av hans list. Det finns människor som under någon tid haft en religiös bekännelse, men som i intressen och avsikter, är utan Gud och utan ett känsligt samvete. De är fåfänga och lättsinniga, och deras samtal ligger på en låg nivå. Frieri och äktenskap sysselsätter deras sinnen och utestänger högre och ädlare tankar.

Den umgängeskrets vi väljer avgör vårt öde både i denna världen och i den tillkommande. Några som en gång var samvetsgranna och trogna har på ett sorgligt sätt förändrats. De har skilt sig från Gud, och Satan har lockat dem över på sin sida. De föraktar nu allt vad religion heter och har ingen vördnad för den, och de utövar ett inflytande på människor som lätt låter sig påverkas. Dåliga kamrater drar ned karaktären och underminerar principer. "Hav din umgängelse med de visa, så varder du vis; den som giver sig i sällskap med dårar honom går det illa." (Ords. 13:20.),

De unga är i fara, men de är för blinda för att upptäcka tendenserna i och resultatet av den väg som de slagit in på. Många av dem är upptagna med flört. De tycks vara förblindade. Det finns inget nobelt, ädelt och helgat i dessa förbindelser. Eftersom de är ingivna av Satan är inflytandet sådant att det behagar honom. Att varna dessa personer lönar sig inte. De är envisa, egensinniga och trotsiga. De tycker att varningar, råd eller anmärkningar

inte passar på dem. Den väg de slagit in på bekymrar dem inte. De fortsätter att skilja sig från Guds ljus och kärlek. De förlorar allt omdöme om heliga och eviga ting, och medan de kanske håller fast vid kristna plikter som en torr formalitet är deras sinnen inte med i deras religions utövning. Alldeles för sent kommer dessa bedragna människor att förstå att "den port är trång, och den väg är smal, som leder till livet och få äro de som finna den." (Matt. 7:14.)

Ord, handlingar och motiv nedtecknas, men hur litet förstår dessa lätta, ytliga huvuden och hårda hjärtan, att en Guds ängel tecknar (590) ned hur de dyrbara minuterna används. Gud kommer att föra fram varje ord och handling i ljuset. Han finns överallt. Även om de är osynliga, besöker Hans budbärare, både sov- och arbetsrum. Mötkrets dolda ord kommer att föras fram i ljuset. Hjärtats tankar, uppsåt och avsikter kommer att uppenbaras. Allt ligger naket och öppet för dens ögon, med vilken vi har att göra.

Evangelii tjänare skulle ta Jesus med sig i varje arbetsuppgift. Allt som görs borde utföras med en exakthet och noggrannhet som tål insyn. Hjärtat skulle vara med i arbetet. Trohet är lika viktig i livets mindre såväl som i större och ansvarsfyllda plikter. Några får kanske den idén att deras arbete inte är förädlade, men det beror på hur de utför det. De kan själva nedvärdera eller upphöja sin anställning. Vi vill att varje "drönare" skulle tvingas att arbeta för sitt dagliga bröd, ty arbete är en välsignelse, inte en förbannelse. Flitigt arbete bevarar oss från många av Satans snaror, för han "finner alltid något som blir till skada för sysslolösa händer att syssla med.

Ingen av oss skulle skämmas för att arbeta, hur litet och obetydligt det än tycks vara. Arbete är förädlade. Alla som arbetar med huvudet eller händerna är arbetsmänniskor. Och alla gör sin plikt och ärar sin religion lika mycket när de arbetar vid tvättbaljan eller diskar som när de går till gudstjänst. Medan händerna är sysselsatta med det mest vanliga arbete, kan sinnet upplyftas och förädlas genom rena och heliga tankar. När någon av arbetarna visar brist på respekt för religiösa ring, skulle de skiljas från arbetet. Låt ingen känna att institutionen är beroende av dem.

De som länge har varit anställda vid institutioner skulle nu vara ansvarsställande arbetare, pålitliga på varje plats, lika trogna i sin plikt som kompassnålen troget pekar mot norr. Hade de rätt tagit vara på tillfällena, kunde de ha format en harmonisk karaktär och en djup, levande kristen erfarenhet. Men några av dessa arbetare har skilt sig från Gud. (591) Religionen läggs åt sidan. Den är inte en inarbetad princip, som omsorgsfullt omhuldas var helst de är, och i vilken gemenskap de än kommer, och som visar sig vara ett själens ankare. Jag önskar att alla arbetare noggrant bör tänka på att framgång i detta livet och i att vinna det eviga livet i stort sett beror på trohet i de små tingen. De som längtar efter större ansvar borde visa trohet just i de plikter som Gud har gett dem.

Fullkomligheten i Guds verk ses lika tydligt i den minsta insekt som i fåglarnas konung. Det lilla barnet som tror på Kristus, är lika dyrbart i Hans ögon som änglarna omkring

Hans tron. "Varen alltså I fullkomliga, „såsom eder himmelske Fader är fullkomlig." (Matt. 5:48.) Såsom Gud är fullkomlig i sin sfär, så kan människan vara fullkomlig i sin. Vad än handen gör, bör det göras grundligt och snabbt. Trohet och redbarhet i småting, utförandet av små plikter och små vänliga handlingar kommer att uppmuntra och glädja på livets stig, och när vår gärning på jorden är slut, kommer varje liten plikt som utförts med trohet att uppskattas såsom en dyrbar pärla inför Gud.

Traktatsällskapen

I min senaste vision blev jag visad tillbaka till uppkomsten och utbredandet av sanningen för vår tid. När vårt förlag i Battle Creek etablerades första gången, hade det få vänner och vårt folk var som regel fattigt. Men när man bad om hjälp, kom många ädelmodigt fram och hjälpte till genom att köpa aktier i utgivningsarbetet. Herren var mycket nöjd med den offervillighet som visades.

Tjugosex år har förflutit sedan dess och genom Guds försyn har sanningens ljus lyst överallt. Begynnelse var svår och det var nödvändigt med stora uppoffringar från Guds verks första vänner. För varje steg skulle stora hinder mötas och övervinnas. (592) Våra bröder som investerade sina tillgångar i Review- kontoret utförde just den tjänst, som Herren ville att de skulle göra. Han har gett dem tillgångar just med den avsikten att de skulle främja Hans verk.

"Allteftersom tiden gått har stora förändringar inträtt. Ljuset har ökat och spritts vida omkring. När folk, som ivrar för sanningen har ropat: "Väktare, hur är det med natten?", kom det kloka svaret: "Morgonen kommer och också natten." Vid en grundlig undersökning av profetiorna förstår vi var vi befinner oss i den här världens historia och vi vet med bestämdhet, att Kristi ankomst är nära. Resultatet av dessa undersökningar måste presenteras för världen, genom tryckta skrifter. Och allteftersom verksamheten har blivit större och mera omfattande, har det behövts större resurser för varje år. Förbättringarna har stadigt gått framåt. Världen har haft anledning att förundras över, att vår verksamhet har kunnat få sådan framgång med denna impopulära sanning. Men med större ljus och bekräftad sanning och större framsteg inom alla grenar för Guds verks framåtskridande, motsvarar våra gärningar inte vårt tro.

Det var rätt att våra bröder köpte aktier i vårt förlag, när vår verksamhet var liten och vårt inflytande begränsat. Är det emellertid inte ännu viktigare i dag, när en mycket större verksamhet växer fram och behovet av tillgångar är ännu större? Bevisen för vår ställning har blivit större för varje år. Vi har fått en ny försäkran om, att vi äger den sanning som har uppenbarats i Guds ord och att vi, genom att ta emot den tredje ängelns budskap, inte har gett efter för fabler, utan för "det profetiska ordet". Vi lever nu i ljuset från den bibliska sanningens fulla låga.

Herren kallar Sitt folk att resa sig och att bevisa sin tro genom sina gärningar. Tidigare, när vi inte var så många och när de, som ansåg det som sin plikt att köpa aktier i vårt förlag, kom deras böner och allmosor, frukten av uthållig och självförnekande ansträngning fram inför Gud som en ljuvlig doft. Våra bröder och systrar som har fått det dyrbara (593) Livets bröd framburet till sig genom våra skrifter, borde vara ännu mer villiga att ge av sina medel och att stödja Guds verk, än de som under de första åren älskade sanningen.

Bröder, Gud kommer att välsigna er genom att ni visar ert intresse för våra förlag och göra dem till er egendom. De, som inte har några aktier i dessa institutioner, har privilegiet att investera sina tillgångar i denna goda verksamhet. Vi behöver er sympati, era böner och era medel. Vi behöver er hjärtliga medverkan. Vi hoppas att alla, vilkas hjärtan Herren gör villiga, skall komma fram med sina medel och investera i dessa institutioner. Är det verkligen sant att vi har det sista budskapet om Guds nåd att ge till världen? Är det sant att vårt uppdrag snart kommer att avslutas? Så säger Guds ord. Alltings slut är nära. Då borde varningen sändas ut till alla delar av jorden.

Våra förlagshus har blivit en makt i världen. En stor förändring har inträtt. Med våra större förmågor att få det klara ljuset att lysa för dem som är i mörker, är det inte så svårt, som det en gång var, att se och ta emot sanningen. De, som först ledde verksamheten framåt, var föremål för onda människors och onda änglars förenade våldsamma överfall. Satans fiendskap, som arbetar genom människor som sina redskap, utvecklades påfallande. Å andra sidan var den lilla skaran av troende, allvarlig och ivrig att försvara Guds ära, genom att upphöja Hans lag, som hade tömts på sitt innehåll och driva tillbaka Satans gärningar, som hade avslöjats i alla slags nedbrytande villfarelser.

Från första början har Satan satt sig själva upp emot detta arbete. Han beslöt sig för att använda alla sina krafter till att tysta och svepa bort dem från jorden, som arbetade på ljusets och sanningens framgång. Han har alltid haft en viss framgång med detta. Förtal och det häftigaste motstånd har använts för att krossa den dyrbara sanningen genom att göra dess försvarare modlösa. Den store fienden har använt sina helvetiska bedrägerier på olika sätt och vid varje försök som gjorts fört en eller flera av Kristi bekännande efterföljare till hans sida. (594) De, vilkas hjärtan är köttsliga och som är i större harmoni med ärkebedragaren än med Kristus, har efter en tid utvecklat sina sanna karaktärer och gått in i deras eget sällskap.

Det är inte så få, som Satan håller under sin kontroll och som gäller för att vara vänner till sanningen. Genom dem arbetar han mot sanningens utbredande. Han använder dem till att så vicker bland Guds folk. När alltså ingen fara misstänktes, har det funnits stor ondska funnits bland oss. Medan Satan med all orättfärdighetens bedräglighet, har arbetat genom dem som går förlorade, har sanningens hejdande försvarare dämt upp motståndets tidvatten och som bevarat Ordet oförvanskat mitt i en syndafloed av kätterier. Även om församlingen några gånger har försvagats genom en mängd motstånd och upproriska element som de varit tvungna att möta, har sanningen ständigt lyst allt klarare i varje konflikt. Guds folks krafter

han inte blivit uttömda. Hans nåds kraft har friskat upp, livat och förädlat det som är orubbligt och sant.

Ständigt på nytt plågades det gamla Israel av klagande upprorsmakare. Dessa var inte alltid personer med svagt inflytande. Vid många tillfällen vände sig namnkunniga män, härskare i Israel mot Guds förutseende ledning och gick in för att riva ner det, som de tidigare så ivrigt hade byggt upp. Vi har sett något av detta upprepas många gånger i vår erfarenhet. Det är osäkert för vilken församling som helst att hämta stöd från en populär förkunnare och lita på köttets arm. Guds arm är ensam i stånd till att hålla alla uppe, som stöder sig mot den.

Tills Kristus kommer på himlens skyar med kraft och stor härlighet, kommer människor att fördärvas i anden och vända sig bort från sanningen till fabler. Församlingen kommer att möta bekymmersamma tider. Den kommer att profetera klädd i aska. Men trots att den måste möta villolär och förföljelse och trots att den måste kämpa mot de icke troende och de avfallna, krossar den ändå med Guds hjälp Satans huvud. Herren kommer att ha ett folk, som är helt och hållet pålitligt och har en tro lika fast som en klippa. De skall vara Hans vittnen i världen, Hans redskap (595) till att utträta ett särskilt och härligt uppdrag på Hans förberedelsedag.

Evangeliets budskap vinner inte en enda själ för Kristus eller banar sig väg till ett enda hjärta, utan att Satans huvud såras. Varje gång en fånge vrids ur hans grepp och befrias från hans förtryck, lider tyrannen nederlag. Förlag och tryckerier är medel i Guds hand för att sända ut sanningens dyrbara ljus till varje tungomål och folk. Detta ljus når också ut till hedniska länder och gör ständiga intrång på vidskepelsens mark och varje tänkbar villfarelse.

Predikanter, som har förkunnat sanningen med iver och allvar, kan avfalla och ansluta sig till våra fienders led, men förvandlar detta Guds sanning till lögn? "Ingalunda", säger aposteln, "Guds fasta grund består". (2 Tim. 2:19) Människors tro och känslor kan förändras, men Guds sanning förändras aldrig. Den tredje ängelns budskap lyder: den är ofelbar.

Ingen kan tjäna Gud, utan att onda människor och onda änglar förenar sig mot Honom. Onda andar kommer att sättas på spår efter varenda själ, som försöker ansluta sig till Kristi led, ty Satan vill vinna tillbaka det byte, som tas ifrån honom. Onda människor kommer att ge sig hän till tron på kraftiga villfarelser, för att de skall dömas. Dessa män kommer att klä sig i uppriktighetens kappa och förföra till och med de utvalda, om det var möjligt.

Att vi har sanningen är lika säkert, som att Gud lever, och med alla sina knepar och sin helvetiska makt kan Satan inte förvandla Guds sanning till lögn. Medan den store motståndaren gör sitt yttersta för att sätta Guds ord ur kraft, måste sanningen gå framåt som en lampa som brinner.

Herren har utvalt oss och gjort oss till föremål för Sin underbara barmhärtighet. Skall vi låta oss förtrollas av den avfallnes prat? Skall vi välja att ta ståndpunkt tillsammans med den onde och hans här? Skall vi förena oss med Guds

lags överträdare? Låt hellre detta vara vår bön: "Herre, sätt fiendskap mellan mig och ormen!" Om det inte råder fiendskap mellan oss och hans mörka gärningar, så är vi omringade av hans mäktiga här och hans gadd är beredd att tränga in i våra hjärtan vilket ögonblick som helst. Vi bör (596) räkna honom som en dödsfiende. Vi bör stå emot honom i Kristi namn. Vår verksamhet går fortfarande framåt. Vi måste kämpa för varje tum jord. Låt alla, som nämner Kristi namn, klä sig i rättfärdighetens rustning!

Bröder och systrar, för våra förlags skull ber vi er att köpa aktier i dessa institutioner. Ni behöver inte vara rädda för att investera era tillgångar där de kommer att göra nytta. Sprid ljustrålar till de mörkaste delarna av världen. Det finns inget så dumt som svika detta uppdrag. Det är ert privilegium och er plikt att nu göra samma sak som bröderna gjorde, när sanningen endast hade några få vänner. Köp aktier i våra förlag, så att ni känner att ni har ett intresse för dem. Många investerar sina pengar i världsliga spekulationer. När de gör det förlorar de varenda dollar. Vi ber er att visa generositet och investera i vårt utgivningsarbete. Det kommer att göra er gott. Era pengar kommer inte att gå förlorade, utan kommer att sättas in i en verksamhet som förstärker ert aktiekapital i himlen. Kristus har gett allt till er. Vad vill ni då ge Honom? Han ber om era hjärtan. Ge dem till Honom. De tillhör Honom. Han ber om era pengar. Ge dem till Honom. De är Hans. "Eller vet ni inte ... att ni inte tillhör er själva? Ni har blivit köpta och priset är betalt." Gud vill ha dig och de dina. Låt orden från den kunglige psalmisten få uttrycka ditt hjärtas känslor: "Nej, från dig kommer allt, och ur din hand har vi gett det åt dig." (1 Krön. 29:14)

Den tid har kommit, när vi måste veta med oss själva, varför vi tror så som vi tror. Vi måste stå inför Gud och inför sanningen, mot en oansvarig, icke troende generation. Den människor som en gång kände Livets väg och som har vänt sig bort från sitt hjärtas övertygelse till Satans ordklyveri, kommer att vara mer svårtillgänglig och svår att påverka än den som aldrig har smakat Guds kärlek. Han kommer att använda sitt förstånd till att utföra det onda. Han har förenat sig med Satan, också i strid mot ljus och kunskap. Jag säger till mina bröder: Gud är ert enda hopp. Vi måste klä oss i Kristi rättfärdighet om vi skall kunna stå emot den rådande ogudaktigheten. Vi måste visa vår tro genom våra (597) handlingar. Låt oss lägga en god grund för den tid som kommer, så att vi kan greppa det verkliga livet. Vi skall inte arbeta i vår egen kraft, utan i vår uppståndne Herres kraft. Vad kommer vi att utträta och våga för Jesus?

Våra förlagshus är hela vårt folks egendom och alla bör arbeta för att höja dem över ekonomiska problem. För att kunna låta vår böcker spridas, har de erbjudits till ett så lågt pris, att det bara har gett kontoret en liten vinst att producera nya böcker för. Detta har gjorts med de bästa avsikter, men inte med bästa erfarenhet och framsynthet.

Med de låga priser som det är på skrifterna, kan kontoret inte bevara ett kapital att arbeta med. Detta såg man inte riktigt och undersökte inte saken kritiskt. Dessa låga priser fick människor att undervärdera arbetet. Man insåg inte helt och fullt, att det skulle bli mycket svårt att höja

priserna till deras rätta värde, när dessa utgåvor tidigare hade satts till lågt pris.

Våra predikanter har inte fått lämplig uppmuntran. De måste ha tillgångar för att kunna leva. Det har varit en sorglig brist på framsynthet, när priserna på våra utgåvor har satts så lågt och också när det gällde att vända överskottet till traktaten och missionssällskapen. Detta har slagit om till ytterligheter och det kommer att få konsekvenser. För att traktaten och missionssällskapen skall kunna blomstra, måste redskapen för att åstadkomma och trycka upp böckerna blomstra. Om dess redskap förkrymps, betungas förlagshuset med skuld, och då kommer traktat och missionssällskap inte att ge så goda resultat.

Ledningen har varit felaktig, inte med avsikt, utan med iver och nit för att föra missionsarbetet framåt. I denna distribution och vitt utbredda spridning av blad, traktater och pamfletter, har redskapen till att producera dessa utgåvor inte fungerat utan stått handfallna. Det finns alltid en risk att föra ett gott arbete till ytterligheter. Ansvariga män riskerar att bli män med en enda tanke: att samla sina tankar på en enda gren av verksamheten och försumma andra delar av detta stora fält.

(598) Som ett folk behöver vi vara vaksamma på varje punkt. Det finns inte den minsta säkerhet för någonting, om vi inte dagligen söker Guds visdom och inte vågar handla i vår egen kraft. Faror omger oss alltid och största försiktighet borde visas så att ingen gren i arbetet görs till något speciellt, medan andra områden lider.

Misstag har begåtts, då man har satt ned priserna på tryckalster för att kunna möta vissa problem. Dessa ansträngningar måste ändras. De som gjorde detta var uppriktiga. De trodde, att deras givmildhet skulle väcka predikanter och lekmän till att arbeta mycket för att öka efterfrågan på skrifterna.

Predikanter och lekmän bör handla ädelt och generöst i sitt umgänge med våra förlag. I stället för att de undersöka och tänka ut hur de kan få tidskrifter, traktater och böcker till lägsta pris, bör de försöka göra människor medvetna om skrifternas verkliga värde. Alla dessa ören som slagits av på tusentals skrifter har medfört en förlust av tusentals kronor till våra kontor, trots att några få ören mer från varje enskild köpare knappt hade märkts.

Review and Herald och *Signs of the Times* är billiga tidningar till fullt pris. *Review* är ett värdefullt blad. Det innehåller saker av stort intresse för församlingen och bör finnas hos varje troende familj. Om någon är för fattig för att skaffa det, bör församlingen genom insamling betala fullt pris för bladet och ge det till de fattiga familjerna. Hur mycket bättre skulle inte denna plan vara, än att överlämna de fattiga till förlagshuset eller till traktatens eller bibelsällskapens barmhärtighet.

Samma sak bör man göra med *Signs*. Med en enkel förändring har detta blad ökat i intresse och i moraliskt värde, som en pionjärtidning sedan det etablerades. Dessa tidskrifter är av samma intresse. De är två redskap på det stora fältet när det gäller att utföra sina speciella uppdrag

med att i vår tid utbreda ljuset i denna Guds förberedelsetid. Alla borde engagera sig lika allvarligt för att bygga upp det ena lika väl som det andra.

”Herrens ögon är vända till de rättfärdiga och hans (599) öron är vända till deras rop.” (Psalm 34:16) Kristus kommer att hjälpa dem, som flyr till Honom för att få vishet och kraft. Om de möter sina plikter och prövningar med själens ödmjukhet och gör sig beroende av Jesus, kommer Hans mäktiga änglar att omge dem och Han, som de sätter sin tillit till, kommer att visa sig vara en helt tillräcklig Hjälpare i varje nödsituation. De, som har ansvarsfulla ställningar bör dagligen bli mer förtroliga med Kristi fullkomlighet, trofasthet och kärlek. De borde kunna utbrista med förvisning: ”Jag vet vem jag tror på.” (2 Tim. 1:12) Var och en borde göra sin plikt, och veta att Guds öga undersöker motiv och avsikter och läser själens innersta känslor. Guds verk är ett enda. Och om människor i ledande ställning inte låter sina egna sinnen och sina egna känslor och tankar komma in och härska och ändra Herrens plan, kommer ett att råda en fullkomlig harmoni mellan dessa två grenar inom samma verk.

Vårt folk borde anstränga sig mer för att sprida *Review*. Om våra bröder och Systrar bara ville visa ett djupare allvar och göra mer uthålliga ansträngningar för att lyckas genomföra detta, skulle detta lyckas. Varje familj borde ha detta blad och om de ville förneka sig själva sina älsklingsnjutningar, te och kaffe, skulle många kunna betala för att ljusets förmedlare skulle kunna komma in i deras hem, som nu inte får sitt besök varje vecka. Nästan alla familjer abonnerar på en eller flera världsliga tidningar och dessa innehåller ofta kärlekshistorier och upphetsande berättelser om ondska och mord, som skadar alla som läser dem. De som går in för att vara utan *Review and Herald* går miste om mycket. På dess sidor kan Kristus tala till dem genom varningar, tillrättavisningar och råd, som skulle kunna förändra deras nuvarande sätt att tänka och vara ett Livets bröd för dem.

Våra tidningar bör inte fyllas med långa diskussioner eller långa lärda argument, som skulle trötta läsaren, utan de bör innehålla korta och intressanta lärorika och praktiska artiklar. Priset på våra tidningar bör inte sättas så lågt att det inte finns marginal att arbeta på. Samma intresse (600) som visas för att sprida *Signs of the Times* bör visas för att göra utbredandet av *Review* större. Om detta görs, kommer ansträngningarna att lyckas.

Vi befinner oss på förtrollad grund och Satan arbetar hela tiden på att vaggva vårt folk till sömns i vaggan av köttslig trygghet. Det finns en likgiltighet, en brist på iver som lamlår alla våra ansträngningar. Jesus var en nitisk Tjänare och när Hans efterföljare skall stödja sig mot Honom och tjäna så som Han har tjänat, kommer de att se och erkänna motsvarande resultat. Det måste göras en ansträngning för att värdera våra utgåvor rätt och föra dem gradvis tillbaka till rätt nivå. Vi skulle inte låta oss påverkas av spekulation, - penningtvätt! Vi borde alltid ihärdigt fortsätta, oberörda av kritik och oförstörda av bifall. Det kommer att bli en större uppgift att arbeta sig tillbaka till en lämplig grund än många tror, men det måste göras för att rädda våra institutioner från problem.

Våra bröder borde skyddas så att de inte blir stereotypa i sina planer och tjänster. De kan använda tid och pengar till att skapa en bestämd öppen kanal, så att arbetet skal kunna utföras på ett bestämt sätt, annars är det inte rätt. Det finns risk för att bli alltför speciell. Det borde visas större omsorg för att undvika kostnader för att transportera böcker och personer. Inflytandet på Guds verk är dåligt. Bröder, ni bör röra er försiktigt, ekonomiskt och klokt. En stor uppgift skall utföras, för våra verksamheter befinner sig i svårigheter. Det finns människor, som arbetar trofast på kontoret i Battle Creek, som inte får, vad de gjort sig förtjänta av. Dessa behandlas inte rättvist. På ett annat arbete, skulle de kunna tjäna dubbelt så mycket som de har fått här, men de håller sig samvetsgrant till sitt uppdrag, därför att de känner, att Guds verk behöver deras hjälp.

Det är ett stort uppdrag som skall utföras på Guds förberedelsedag med att tänka ut och utföra planer för att främja Hans verk. Våra utgåvor bör ha en vidsträckt spridning, för de utför ett stort arbete. Det finns mycket missionsarbete att utföra. Jag har emellertid blivit visad, att det finns en risk för att arbetet utförs alltför mekaniskt, så krångligt och komplicerat (601) att mindre kommer att utträttas, än om det var mer enkelt, direkt, tydligt och bestämt. Vi har varken tid eller pengar till att hålla alla delar av detta maskineri samman i detta maskineri.

Våra bröder, som har ansvaret för att tänka ut planer för att föra denna del av Guds verk framåt, måste komma ihåg, att samtidigt som det krävs en viss mängd undervisning och uppfostran för att utföra uppgiften på ett klokt sätt, är det risk för att göra detta till en alltför stor sak. Får vi en mycket grundlig, detaljerad utbildning och utelämnar de livsviktiga principerna, blir vi torra och formella tjänare. De hjärtan, som Gud har gjort villiga genom att låta Sin nåd verka på dem, är lämpliga för uppdraget.

Gud vill att vi skall tjäna av hjärtat. Den osjälviska avsikten, den rena och upphöjda principen, det höga och heliga motivet kommer Han att ta emot. Hans nåd och kraft kommer att vara verkamma tillsammans med våra ansträngningar. Alla som erkänner att det är Guds verk att förbereda ett folk före Hans ankomst, kommer i sina oegennyttiga strävanden att finna tillfällen, där de kan göra traktat- och missionsarbete. Men alltför stora resurser och för mycket tid kan läggas ned på att göra dessa saker så noggrant och exakt att hjärtats omsorg försummas och bara en torr yttre form återstår.

Jag säger öppet till er att Jesus och Hans nåds kraft, utan tvekan, lämnas utanför uppgiften. Resultatet kommer att visa, att mekaniskt arbete har tagit den plats, som hjärtats och livets fromhet, ödmjukhet och helighet skulle ha. De mer andliga, helgade och ödmjuka tjänarna finner inte någon plats, där de kan gripa tag i uppgiften utan håller sig därför borta. Den unge och oerfarne lär sig formen och utför sin uppgift mekaniskt, men sann kärlek och någon börda för själar märks inte. Det är nödvändigt att uppehålla sig mindre vid bestämda former och mekaniskt utförande och i stället använda mer av gudsfruktans kraft på denna högtidliga, fruktansvärda ansvarsfulla dag.

I himlen råder ordning och det borde vara system och ordning på jorden, så att uppdraget kan föras framåt utan

förvirring och fanatism. Våra bröder har tjänat ända tills nu, men när någon av våra predikanter hela tiden får bära bördan för själar och alltid försöker föra människor (602) fram till andliga resultat, kommer de, som inte är så samvetsgranna och som inte har burit Kristi kors och inte heller känt själaras värde så som detta värde återspeglas från Golgata, i undervisning och utbildning av andra i mekaniskt arbete, att själva bli formella och kraftlösa och inte föra någon Frälsare till folket.

Satan arbetar alltid på att degenerera Guds tjänst till en dunkel form och bli kraftlös när det gäller att vinna själar. När arbetarnas kraft, allvar och effektivitet minskar på grund av att allt skall vara så systematiskt, måste våra predikanter utföra en betungande tjänst för att hålla detta komplicerade maskineri i gång. Det tar så mycket tid, att den andliga delen försummas. Och med så många ting i gång, kräver denna tjänst så många resurser, att andra grenar i Guds verk kommer att vissna och dö av brist på adekvat tillsyn.

Även om tystlåtna budbärare av sanningen borde spridas som höstlöv, bör våra predikanter inte göra detta arbete till en formell sak och låta helgelse och sann gudsfruktan stängas ute. Tio sant omvända, villiga, osjälviska tjänare kan utföra mer för missionsfältet än hundra, som inskränker sina ansträngningar till bestämda former och bevarar mekaniska regler, men som arbetar utan djup kärlek till själar.

Ett vaksamt missionsarbete får under inga omständigheter försummas. Det har gjort mycket för själaras frälsning. Framgången för Guds verk är i hög grad beroende av detta. De som utför detta uppdrag måste emellertid vara de som är de mest andliga, vilkas brev kommer att andas Jesu ljus och kärlek och som känner en börda för arbetet. De bör vara män och kvinnor, som kan be och har en nära kontakt med Gud. Det beredvilliga sinnet, den helgade viljan och ett sunt omdöme krävs. De kommer att från den himmelske Fadern ha lärt sig det framgångsrika sättet att vädja till själar på. De kommer att ha lärt sig sina läxor i Kristi skola. De kommer att utföra sin tjänst med sina ögon riktade endast mot Guds ära.

Utan denna utbildning kommer all lärdom från era lärare angående former och regler att lämna er på nybörjarstadiet, oavsett hur grundliga (603) lektionerna kan vara. Ni måste lära er av Kristus. Ni borde förneka självet för Kristus. Ni borde placera er hals under Kristi ok. Ni måste bära Kristi börda. Ni måste känna, att ni inte tillhör er själva. Ni är i stället Kristi tjänare, som utför ett uppdrag som Han har ålagt er, inte för att ni skall få beröm eller ära eller heder, utan för Hans egen dyra skull. I all er tjänst borde ni väva in Hans nåd, Hans kärlek, Hans helgelse, Hans iver, Hans outtröttliga uthållighet, Han okuvliga energi, som kommer att vara säker för tid och evighet.

Traktat- och missionsarbete är ett gott uppdrag. Det är Guds verk. Det bör under inga omständigheter förminskas, utan det finns en ständig risk för att leda det bort från dess egentliga mål. Det behövs kolportörer för att utföra uppgifter på missionsfältet. Personer med underliga metoder behövs inte i det här uppdraget. Män och kvinnor, som har taktkänsla, ett gott uppträdande, framsynthet och

insiktsfullhet och som känner själarnas värde, är de som kan bli framgångsrika.

Kolportageuppgiften är upphöjd och kommer att visa sig vara framgångsrik, om kolportören är ärlig, allvarlig och tålig och fullföljer det som han har åtagit sig att göra. Hans hjärta måste vara med i arbetet. Han måste stå upp tidigt och arbeta ihärdigt och använda de förmågor som Gud har gett honom inom detta område. Problem måste bemötas. Om de konfronteras med oupphörlig uthållighet kommer de att övervinnas. Mycket vinnas genom hövlighet. Tjänaren kan hela tiden utveckla en harmonisk karaktär. Stora karaktärsdrag formas genom små handlingar och ansträngningar.

Det finns en risk för att våra predikanter inte får tillräcklig uppmuntran. Jag blev visad några män som Gud kallade till predikantgårningen och som kom in på missionsfältet som kolportörer. De är en utmärkt förberedelse, om deras avsikt är att sprida ljus, förmedla sanningen, som har uppenbarats i Guds ord, direkt in i hemmets omgivning. Genom samtal kommer vägen ofta att leda till att man talar om Bibelns religion. Om någon tar tag i denna uppgift som det borde göras, kommer familjer att besökas. De som går in i tjänsten kommer att ta med sig ömma hjärtan och kärlek till själar, (604) och kommer genom ord och uppförande, att bära doften av Kristi nåd. Resultatet kommer att bli mycket gott. Detta borde vara en utmärkt erfarenhet för var och en som siktar mot ett ämbete.

Men många dras till kolportörsuppgiften för att sälja böcker och bilder som inte ger uttryck för vår tro och inte ger köparen ljus. De är tvungna till detta, därför att de ekonomiska utsikterna är mer lovande än om de kan erbjudas som auktoriserade utövare, (licentiater). Dessa personer får ingen särskild utmärkelse för sin evangelieverksamhet. De får inte den erfarenhet som gör dem lämpliga för uppdraget. De förlorar tid och tillfällen på grund av detta slags arbete. De lär sig inte att bära en börda för själar och att dagligen använda det bästa sättet att vinna människor på till sanningen. Dessa män förs ofta bort från Guds Andes överbevisande stämma och får en världslig prägel i sin karaktär. De glömmar bort hur mycket de är skyldiga Herren, som gav sitt liv för dem. De använder sina krafter på sina egna själviska intressen och vägrar att arbeta i Herrens vingård.

Jag blev bestört då jag såg Satans olika nät som vävts runt omkring människor, som Gud skulle vilja använda, men som leddes bort från predikantgårningen. Det kommer med säkerhet att vara brist på medarbetare, om inte människor får mer uppmuntran till att förbättra sina talenter med avsikt att bli Kristi tjänare. Satan presenterar alltid och med uthållighet vinning och världsliga fördelar, för att uppehålla människors sinnen och krafter och hålla dem borta från att utföra de plikter som är nödvändiga för att få erfarenhet inom Guds verk. Och när han ser att människor vill gå framåt för att gå in i uppgiften att lära ut sanningen till dem, som befinner sig i mörker, kommer han att göra sitt yttersta för att puffa dem fram till ytterligheter, till något som minskar deras inflytande och får dem att förlora den fördel de skulle ha fått om de hade befunnit sig i jämvikt genom Guds Ande.

Jag blev visad, att våra predikanter gör sig själva stor skada genom att använda sina talorgan oförsiktigt. Deras uppmärksamhet kallades till detta viktiga ämne och de varnades och (605) undervisades av Guds Ande. Det var deras plikt att lära sig det klokaste sättet att använda dessa organ på. Stämman, himlens gåva, är en kraftfull förmåga för det goda och om den inte förstörs, kommer den att förhålliga Gud. Allt som behövdes var att studera och samvetsgrant följa några enkla regler. I stället för att lära sig själva, vilket de kunde ha gjort genom övningar i litet sunt förnuft, anställde de en professor i talpedagogik.

Resultatet blev att många, som kände att Gud hade ett uppdrag till dem att lära ut sanningen till andra, har blivit förblindade och vanvettiga genom talteknik. Allt som en del behövde var att få denna frestelse presenterad för sig. Deras intresse drogs till nyheten och unga män och några predikanter fördes bort av begeistring. De lämnade sina arbetsfält - allt i Herrens vingård försumrades - betalade sina pengar och gav sin dyrbara tid till att gå i talarskola. När de kom tillbaka från denna stränga skolning, hade helgelse och religion lämnat dem och bördan för själar var borta, precis som de skulle lägga av sig ett klädesplagg. De hade accepterat Satans antydningar och han hade lett dem dit han valde att leda dem.

Några satte upp sig själva som talpedagoger, som varken hade gott omdöme eller förmågor. De gjorde sig själva motbjudande för allmänheten, därför att de inte på rätt sätt använde den kunskap de hade fått. Deras insats saknade värdighet eller sunt förnuft och det de har gjort, så långt de är kända, har stängt dörren för något som helst inflytande för dem i framtiden, som män som skall förmedla budskapet om sanningen till världen. Detta var satans påfund. Det är bra att förbättra sin talförmåga, men att använda tid och pengar till detta enda område och fylla sinnet med det, var att gå till ytterlighet och visa stor svaghet.

Unga män som kallar sig själva sabbatshållare knyter benämningen "professor" till sitt namn och missbrukar samfundet med något, som de inte förstår. Många förvanskar alltså det ljus som Gud har funnit lämpligt att ge dem. De har inte väl balanserade sinnen. Talteknik har blivit ett ordstäv. Det (606) har fångat människor till att engagera sig i en uppgift som de inte kan utföra på ett vist sätt och som har gjort dem olämpliga för en tjänst, som de skulle ha utfört med en strålende framgång, om de ödmjukt och anspråkslöst försökt att fullgöra det i fruktan för Gud. Dessa unga kunde ha varit nyttiga på missionsfältet som lekmanpredikanter och kolportörer, eller som auktoriserade utövare för att bevisa sig att de är lämpliga till predikanttjänst och tjänande för tiden och för evigheten. Men de har blivit förryckta av tanken att bli talpedagoger och Satan står och ler åt att han har fångat dem i det nät som han har lagt ut för dem.

Guds tjänare bör alltid vara förenade. De borde undertrycka och kontrollera starka karaktärsdrag och dag för dag omsorgsfullt reflektera över naturen hos den livsstruktur de håller på att bygga upp. Är de kristna gentlemän i sina dagliga liv? Syns det ädla, rättskaffens handlingar i deras liv, som kommer att göra deras karaktärsbyggnad framstående som ett riktigt Guds

tempel? Som ett dåligt virke kan få ett fartyg att sjunka och som ett enkelt fel kan göra kedjan värdelös, på samma sätt kommer ett demoraliserande karaktärsdrag, som avslöjas i ord och handlingar, att ge sitt inflytande till det som är ont. Och om detta inte övervinns, kommer det att undergräva varje dygd.

Varje förmåga hos människan är en arbetare, som bygger för tid och för evighet. Dag för dag växer strukturen, även om ägaren inte är medveten om det. Det är en byggnad som antingen måste stå som en varnande fyr, på grund av dess vanartighet, eller som en struktur, som Gud och änglarna kommer att beundra för dess harmoni med den gudomliga Modellen. De mentala och moraliska krafter som Gud har gett oss, utgör inte karaktären. De är talenter, som vi skall utnyttja och som, om de används rätt, kommer att forma en riktig karaktär. En människa kan ha dyrbara frön i sin hand, men det fröet är inte en fruktträdgård. Fröet måste sås innan det kan bli ett träd. Sinnet är trädgården, karaktären är frukten. Gud har gett oss våra förmågor för att de skall odlas och utvecklas. Vår egen livsstil avgör vår karaktär. Då vi tränar dessa krafter, så att de skall överensstämma med och forma en värdefull karaktär, har vi en uppgift som ingen annan än vi själva kan utföra.

De som har kantiga och grova karaktärsdrag är skyldiga (607) inför Gud, om de inte, genom uppfostran, undertrycker och rycker upp all bitterhet av sin natur med roten. Den människa som ger efter för brist på tålmod tjänar Satan. "Vet ni inte att om ni gör er till slavar under någon och lyder honom, då är ni hans slavar och det är honom ni lyder." (Rom. 6:16) En god karaktär är mer dyrbar i Guds ögon än Ofirs guld. Herren vill ha män som handlar för tid och evighet. Vi har fått gott och dåligt arv och genom vård kan vi göra det dåliga värre eller det goda bättre. Skall det dåliga få makten, som hos Judas eller skall det onda rensas ut ur våra själar och det goda få råda?

Princip, rättskaffenhet och ärlighet bör man alltid sätta högt. Ärlighet kan inte trivas, där taktik döljer sig. De kommer aldrig att stämma överens. Det ena är från Baal, det andra från Gud. Herren kräver av sina tjänare, att de har hederliga motiv och handlingar. All girighet och snikenhet måste övervinnas. De, som väljer ärlighet som ledsagare, kommer att låta den komma till uttryck i allt vad de gör. Dessa människor tilltalar inte de flesta, men Gud finner dem vackra.

Satan försöker tränga sig in överallt. Han vill skilja goda vänner från varandra. Det finns människor, som alltid snackar och skvallrar och bär fram falska vittnesbörd och sår split och framkallar kiv. Himlen betraktar dessa människor som Satans duktigaste tjänare. Men den person, som det går ut över, befinner sig i en mycket mindre farlig position än när någon kryper för honom och han bli höjd till skyarna för något, som han har utträttat, som såg ut att vara lyckat. Beröm av s.k. vänner är farligare än kritik.

Den, som berömmar sig själv, tar bort glansen från sina bästa ansträngningar. En verkligt ädel karaktär nedlåter sig inte till att känna sig sårad av fienders falska beskyllningar. Varje ord som har uttalats verkar utan att skada, för det som inte kan besegras, blir bara starkare.

Herren vill, att Hans folk skall sluta sig tätt till Honom, som är tålmodets och kärlekens Gud. Alla bör låta Kristi kärlek finna uttryck i deras liv. Ingen bör tillåta sig att se ned på en annans rykte eller ställning. Det är egoism. Det är som att säga: "Jag är så mycket bättre och duktigare än du, att Gud har gett mig ett företräde. Du räknas inte för så mycket."

Våra predikanter i betydelsefulla ställningar är män som Gud har (608) accepterat. Oavsett deras härkomst, oavsett deras tidigare ställning, om de gick efter plogen, arbetade inom snickarens yrke eller kom från skolans värld, om Gud har accepterat dem skall människor vara försiktiga med att kasta den minsta skugga över dem. Tala aldrig nedsättande om någon människa, för vederbörande kan vara stor i Herrens ögon, medan de, som känner sig stora, kanske aktas som ringa hos Gud på grund av deras hjärtans fördärv. Vi kan bara vara trygga, när vi ligger böjda vid korsets fot, är små i våra egna ögon och litar på Gud. Han ensam har nämligen makt att göra oss stora.

Våra predikanter riskerar att lita på sig själva i den uppgift de utför. De tror, att Gud favoriserar dem och de blir självständiga och självtillräckliga. Sedan överlämnar Herren dem till Satans anslag. För att kunna utföra Guds uppdrag acceptabelt, måste vi ha saktmodets ande och sinnets ödmjukhet. Båda aktar andra högre än sig själva. Det är mycket som står på spel. Nu behövs allt, som heter förmågor och omdöme. Vars och ens uppgift är tillräckligt betydelsefull för att utföras med omsorg och trohet. En enskild man kan inte göra allt. Var och en har sin bestämda plats och sint speciella uppgift och var och en bör förstå, att det sätt, på vilket han utför sin uppgift, skall prövas i domen.

Det uppdrag vi har framför oss är viktigt och omfattande. Guds dag kommer med hast och alla tjänare på Herrens stora fält bör vara människor, som eftersträvar fullkomlighet, som inte lider brist på något, som inte lider brist på någon nådegåva och som väntar på att Människosonen skall uppenbara sig på himlens skyar. Inte ett enda ögonblick av vår dyrbara tid skulle användas till att få andra att rätta sig efter våra privata idéer och åsikter. Gud skulle vilja undervisa människor som engagerar sig som medarbetare tillsammans i detta stora verk, till den högsta utövning av tro och till att utveckla en harmonisk karaktär.

Människor har olika gåvor och en person är lämpligare för ett område inom Guds verk än en annan. Vad den ene skulle misslyckas med, kan kanske hans bror i predikantgårningen fullgöra på ett skickligt sätt. Den (609) uppgift var och en gör i sin ställning, är viktig. Den enes sinne skall inte härska över en annans sinne. Om någon träder fram och menar att ingen skall kunna utöva något inflytande över honom, att han äger klokhet och förmåga att förstå varje sida av verksamheten - en sådan människa kommer att gå miste om Guds nåd.

Min man har erfarenhet och kvaliteter som är dyrbara, om dessa kan helgas vid genom Kristi nåd. Gud kommer att göra sina arbetare fullt acceptabla, om de vill efterlikna Förebilden.

Gud skulle vilja att äldstebröderna Haskell, Butler, Whitney och White skulle sluta upp nära vid Hans sida. Dessa män måste ha dyrbara kvaliteter, men om inte Kristus uppenbaras i deras karaktärer, kommer dessa inte att accepteras mer än Kains offer. Hans offer var gott i sig självt, men det fanns ingen Frälsare i det.

Kärlek till världen

Kära bröder och systrar i ____: Ni befinner er i ett rikt och vackert land, där Guds försyn med generös hand har spritt ut goda gåvor. Om de inte utnyttjas förståndigt kommer emellertid dessa välsignelser att visa sig vara en förbannelse. En del av er är överlastade med det här livets bekymmer och somliga har blivit druckna av världens ande. Er position är riskabel. I synnerhet gäller det de unga bland er. Föräldrar har inte förenat sig så nära med Gud, att de har tjänat förståndigt i Hans Ande och kraft, så att deras barn har blivit överbevisade. Oavbrutet prat kommer inte att frälsa dem. Tillrättavisningar och tvång är ofta nödvändiga, men detta förs ofta för långt, särskilt när levande gudsfruktan inte exemplifieras i deras liv, som förvaltar tillrättavisningarna.

Våra ord och handlingar utgör den frukt vi bär. Ett helgat liv är en daglig, levande predikan. Men inte gudsfruktan och sann helgelse ger fort plats för yttre former. Ren och obesmittad religion är församlingens största behov (610) i _____. De borde göra det till en personlig uppgift att komma närmare Gud. Ingen kan bli frälst genom ombud, utan varje man och kvinna måste arbeta sig fram till sin egen frälsning under fruktan och bävan. Satan har mycket större makt över en del av dem som bekänner sanningen, än många erkänner. Självet regerar i hjärtat i stället för Kristus. Egenvilja, egensinnighet, missunnsamhet och stolthet utestänger Gud.

Guds kärlek måste genomtränga själen. Annars kommer rättfärdighetens frukter inte att visa sig. Det är inte försvarbart att ge efter för fåfänga, stolthet eller kärlek till makt eller vinning. Den värsta formen av själviskhet är den som blir irriterad, kritiserar och klagar på grund av att man har kraft att göra det. Dem som man skäller ut på det sättet kan inte hindra en. Det är själviskheten som skapar brist på harmoni inom familjekretsen och i församlingen. Icke-kristna hjärtan kommer att anse att de kan se stora fel hos andra, där det inte finns något fel och kommer att hänge sig åt småsaker tills de ser starkt överdrivna ut. Att skapa ordning i dessa småsaker, som förefaller att vara så stora för somliga, har Gud överlätit till Sina efterföljare att göra själva. Låt inte dessa olyckliga skillnader finnas kvar, så att de blir en rot för bitterhet inom församlingen, genom vilken många kommer att smutsas ned. När Kristus bor i hjärtat kommer det att mjukna och behärskas av kärlek till Gud och människor, så att irritation, klagan och strid inte kommer att kunna vara där. Kristi religion i hjärtat kommer, för den som har den, att vinna en fullständig seger över de lidelser som försöker vinna herravälde.

Kristus sade: ”Nej, sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra [nödvändiga] också.” (Matt. 6:33) Detta löfte kommer aldrig att svikas.

Vi kan inte åtnjuta Guds ynnest om vi inte går med på de villkor, enligt vilka Hans ynnest har getts. Om vi gör det, kommer den frid, tillfredsställelse och visdom, som världen varken kan ge eller ta ifrån oss, komma till oss. Om ni som en församling vill tillförsäkra er Guds rika välsignelser, måste ni var och en sätta Honom som den förste och siste och bäste i varje tanke, plan och uppdrag. Lydnad mot Gud är den kristnes främsta plikt. Ett ödmjukt sinne och ett tacksamt hjärta, kommer att upphöja oss över obetydliga frestelser (611) och verkliga problem. Ju mindre seriösa, energiska och vaksamma vi är i Mästarens tjänst, desto mer kommer tankarna att uppehålla sig vid självet och förstora upp mullvadshögar till svårbestigna berg. Vi kommer att känna att vi har missbrukats, när ingen ens tänkt vanära oss.

Den börda av Guds uppdrag, som lades på Mose, gjorde honom till en mäktig man. Medan han tog sig an Jetros hjord under så många år, fick han erfarenhet och lärde sig sann ödmjukhet. Men Guds kallelse nådde Mose, liksom den kommer att nå oss, ineffektiva, tveksamma och egenmäktiga. Befallningen att befria Israel förefaller överväldigande, men i fruktan för Gud accepterade Mose det uppdrag som anförtroddes honom. Lagg märke till resultatet: Han förde inte uppgiften ned till nivån för sin egen ofullkomlighet, utan genom Guds kraft mobiliserade han sina mest seriösa ansträngningar för att höja och helga sig själv för sitt heliga uppdrag.

Mose hade aldrig kunnat förbereda sig för denna förtroendepost om han hade väntat på, att Gud skulle fullgöra uppgiften åt honom. Ljus från himmelen skall komma till dem, som känner behov av det och som söker efter det som efter dolda skatter. Om vi i stället sjunker ned i ett passivt tillstånd och är villiga att låta oss styras av Satans makt, kommer Gud inte att sända Sin inspiration till oss. Om vi inte till det yttersta använder de krafter som Han har gett oss, kommer vi alltid att förbli svaga och ineffektiva. Mycket bön och den mest energiska användning av sinnet är nödvändig, om vi skall kunna bli beredda för det uppdrag som Gud skulle vilja anförtro oss. Många når aldrig den position som de skulle kunnat få, därför att de väntar sig att Gud skall göra det för dem, som Han har gett dem kraft att göra själva. Alla som är lämpliga att användas till nytta i det här livet måste tränas genom den strängaste mentala och moraliska disciplin. Då kommer Gud att hjälpa dem genom att förena gudomlig kraft med mänsklig ansträngning.

Många i ____ kommer att svikta därför att de inte följer med när uppdraget skriker framåt och inte framställer sanningens helgelse ordentligt i sina dagliga liv. De upphöjer inte sina liv för att möta den upphöjda nivån, som Mose gjorde. Om de hade gjort detta, skulle det nu finnas många fler, som gläder sig över sanningen. Det är en fruktansvärd sak att leda (612) själar bort från Kristus, genom vår ohelgade livsföring. Vår religion måste vara något mer än en intellektuellt uppfattad religion. Den måste påverka hjärtat. Då kommer den att få en korrigerande inverkan på livet. Felaktiga vanor kan inte övervinnas genom en enkel ansträngning. Det är endast genom lång och hård kamp som självet kan behärskas. Denna självdisciplin måste tas upp av varje enskild medlem i församlingen. Den smuts som har samlats runt

hjärtats dörr måste avlägsnas, innan de kan tjäna Gud med den enda avsikten, att pryda sin bekännelse med ett välordnat liv och en gudfruktig konversation. Då, men först då, kan de lära ut sanningen till syndaren och vinna själar till Kristus.

Det finns män i denna församling som menar, att de skall lära ut sanningen till andra, även om de är irriterade och klagar inom sina egna familjer. Dessa behöver någon som undervisar dem innan de kan bli tålmodiga, gudfruktiga män i sina hem. De behöver lära sig sann religions första principer. De borde söka Gud med själsligt allvar, eftersom de har varit en plåga i sina familjer och som en förödande hagelskur, som slår ner och förgör sina bröder. Dessa män förtjänar inte namnet husbonde, hus-band, [på engelska] för de binder inte familjen samman med kristen kärlek, sympati och sann värdighet från ett gudfruktigt liv och en kristen karaktär.

Den högtidliga, heliga sanningen - det prövande budskap som vi har fått från Gud att föra vidare till världen - lägger på var och en av oss den starkaste plikt att förvandla våra dagliga liv och vår karaktär, så att sanningens kraft kan framställas på rätt sätt. Vi bör alltid ha en känsla för att tiden är kort. De fruktansvärda händelser, som profetian har förklarat, kommer att ske fort. Det är på grund av att dessa sanningar inte har förverkligats, som livet är så oförenligt med den sanning vi bekänner. Många gömmer de talenter i jorden, som skulle investeras där de kan förökas för att ges tillbaka till Gud, när Han kommer att säga: "Avlägg räkenskap för din förvaltning." Mose blev stor, därför att han använde sina talenter till att utföra Guds uppdrag. Hans talenter ökade då i antal. Han blev vältalig, tålmodig, fick själv tillit och (613) blev kvalificerad för att utföra det största uppdrag en dödlig människa någonsin har anförtrotts. Detta är effekten på karaktären, närhelst människor överlämnar sig själva till Gud av hela sin själ och lyssnar till Hans befallningar, så att de kan lyda dem.

Villig lydnad mot Guds krav ger livskraft och själsstyrka. En tjänst, lika uthållig som solen, utförs för tjänaren, lika väl som för dem, som han tjänar. Oavsett hur begränsade förmågor den person har, som går in i detta tjänande, kommer den uppgift han utför inom sitt ödmjuka område att vara godtagbart för Gud.

"Inte skall var och en som säger: 'Herre, Herre' till mig komma in i himmelriket, utan den som gör min himmelske Faders vilja. Många skall säga till mig på den dagen: Herre, Herre, har vi inte profeterat med hjälp av ditt namn och med hjälp av ditt namn drivit ut onda andar och med hjälp av ditt namn gjort många kraftgärningar? Men då skall jag säga dem sanningen: Jag har aldrig känt er. Gå bort från mig, ni laglösa! Den som därför hör dessa mina ord och handlar efter dem, han liknar en förståndig man som byggde sitt hus på klippan. Regnet öste ner, störtfloden kom och vindarna blåste och kastade sig mot det huset. Men det föll inte, eftersom det var grundat på klippan. Men den som hör dessa mina ord och inte handlar efter dem, han liknar en dåre som byggde sitt hus på sanden. Regnet öste ner, störtfloden kom och vindarna blåste och slog mot det huset, och det föll samman, och dess fall var stort." (Matt 7:21-27)

Anledningen till att vårt folk inte har mer kraft, är att de bekänner sig tro sanningen, men inte praktiserar den. De har endast obetydlig tro och tillit till Gud. Det är endast få, som bär de bördor som är förenade med Hans verk. Herren ställer krav på hjärnans, benens och musklernas styrka, men den undanhålls Honom ofta och ges till världen. Guds tjänst görs till en sekundär sak, medan världsliga intressen får behörig uppmärksamhet. På det sättet görs mindre viktiga saker till viktiga, även om Guds krav, andliga och eviga saker, behandlas med likgiltighet, som något (614) som kan tas upp om man vill men lämnas åt sidan efter behag. Om tankarna förblir hos Gud och sanningen utövade ett helgande inflytande på hjärtat, skulle självet döljas i Kristus. Om vi inser denna betydelsefulla sanning som vi bekänner oss tro på, bör vi känna att vi har en helig mission att fullfölja, ett ansvar som är förenat med eviga konsekvenser. Alla timliga intressen skulle anpassa sig efter detta.

Bröder i ____, ni inser inte era plikter mot Gud och den personliga uppgift som Han har gett er att utföra för Honom. Ni äger sanningens teori, men lägger inte märke till dess kraft på själen. Det ofruktbara fikonträdet sträckte sina fordrande grenar mot himlen, men Förlossaren själv sökte efter frukter, men se, det fanns inget annat än blad. Om det inte utförs ett grundligt arbete för er som ofruktbara enskilda personer och som en församling, kommer Guds förbannelse med säkerhet att drabba er, såsom den drabbade det ofruktbara trädet.

Medlemmarna i ____ församling har talenter som skulle vara dyrbara, om de blev rätt använda. Den svage kan bli stark, den blyge kan bli frimodig och den villrådige och obeslutsamme kan bli en män som fattar snabba och bestämda beslut, när de känner att Gud anser, att de är tillräckligt betydelsefulla för att Han skall kunna acceptera deras insatser.

Män i denna församling måste lägga märke till, att Gud vill att de skall bli medarbetare i Hans verk med vilka förmågor som helst. Om de inte ändrar sin livsstil, kommer några att visa sig vara i en situation, som liknar fariséernas när Kristus sade till dem: "Publikaner och skökor skall gå in i Guds rike men inte ni." (Matt. 21:31) Många känner sig säkra därför att de bekänner sanningen, även om de inte kan märka dess helgande inflytande på sina hjärtan och inte gör framsteg i det gudomliga livet.

Bröder, även om ni som ett folk bekänner att ni har mycket mer ljus än andra trossamfund, så svarar era gärningar inte mot er bekännelse. Många som har befunnit sig i villfarelsens mörker, accepterar med glädje sanningen, när den öppnas upp för deras förstäelse. Även om de har använt sitt liv i synd, accepteras de ändå av Gud, när de kommer till Honom i ånger och med en känsla av sin syndighet. Sådana personer befinner sig (615) i en bättre situation för att utveckla en kristen karaktär, än de som har haft stort ljus och inte har utnyttjat det. Det som lämnar män och kvinnor kvar i mörker, är att de inte utnyttjar ljuset och de tillfällen som ges dem. Kristus hatar all tom förevändning. När Han var på jorden, behandlade Han alltid de ångerfulla mildt även om de hade varit de största syndare. Däremot föll Hans fördömelse tungt på alla hycklarna.

Gud har gett varje människa hennes uppgift och ingen annan kan göra detta arbete för honom. O, om ni var och en ville ta på er ögonsalva, så att ni kunde se era karaktärsbrister och inse hur Gud betraktar er kärlek till världen, som förtränger Guds kärlek. Inget kan ge er en sådan kraft, en så sann självförtroende och själstorhet, som en känsla av ert uppdrags värdighet, en försäkran om att ni är medarbetare tillsammans med Gud när det gäller att göra gott och vinna själar.

Guds Son kom till den här världen för att ge ett exempel på ett fullkomligt liv. Han helgade sig själv för den glädje som hade satts framför honom, glädjen att se själar befriade från Satans grepp och frälsta i Guds rike. "Följ mig", var Kristi befallning. De, som följer Hans exempel kommer att ta del av det gudomliga uppdraget, att göra gott. De kommer till sist att komma in i sin Herres glädje.

Det finns många enskilda personer på livets ödmjuka vandring i dag, som Herren måste beteckna på samma sätt som Han gjorde med Abraham: "Guds vän." Sådana människor godkänner det som Gud godkänner och fördömer det som Han fördömer. I deras närhet känner även syndaren en känsla av vördnad och fruktan, en återhållsamhet, för Gud är med dem och de är levande brev, kända och lästa av alla människor. Det finns en uppmjukande mildhet, en värdighet, en gudomlig anständighet i deras uppförande, som ger dem makt över deras medmänniskors hjärtan.

Genom att följa Kristus, se på honom, som är er tros Upphovsman och Fullkomnare, kommer ni att känna att ni arbetar under Hans blick, att ni är påverkade av Hans närhet och att Han känner era motiv. För varje steg vill ni ödmjukt fråga: Kommer detta att behaga Jesus? Kommer detta att ära Gud? Morgon (616) och afton bör allvarliga böner sändas upp till Gud för Hans välsignelse och vägledning. Sann bön griper tag i den Allsmäktige och ger oss seger. På sina knän får den kristne kraft att stå emot frestelser.

Fadern, som är familjens "hus-band" kommer att binda sina barn till Guds tron med hjälp av levande tro. Misstrogen mot sin egen kraft, hänger han sin hjälplösa själ på Jesus och griper tag i den Allra Högstes styrka. Bröder, be där hemma, i er familj, afton och morgon. Be allvarligt i era lilla kammare. Och när ni håller på med ert dagliga arbete, lyft själen upp till Gud i bön. Det var på det sättet Hanok vandrade med Gud. Själens stilla, innerliga bön kommer att stiga upp som en helig rökelse till nådens tron och kommer att accepteras inför Gud, som om den offerades i helgedomen. För alla som söker honom på det sättet, blir Kristus en närvarande hjälp i nödens stund. De kommer att vara starka på prövningens dag.

Guds ord är en våra fötters lykta och ett ljus på vår väg. "Jag gömmer ditt tal i mitt hjärta för att jag inte skall synda mot dig." (Psalm 119:11) Det hjärta som i förväg har ockuperats av Guds ord har ett skydd mot Satan. De som gör Kristus till sin daglige ledsagare och förtrolige vän, kommer att märka en osynlig världs kraft omkring sig. Genom att se på Jesus, kommer de att bli en avbild av honom. Genom att betrakta honom kommer de att

förvandlas efter det gudomliga mönstret. Deras karaktär mjuknar, förfinas och förädlas för himmelriket.

När en sann och allvarlig iver visar sig i er karaktär och era gärningar, bröder i ___ församling, kommer icke-troende att se på ert uppträdande och lägga märke till genom er närvaro, att ni har en frid, som de inte känner till, en sinnesro som de är främmande för. De kommer att tro att ni arbetar för Gud, eftersom era gärningar kommer att utföras i honom. Jag blev visad, att detta är kännetecknet på en kristen. Satan har fördärvat själar, genom att få dem att placera sig i vägen för frestelsen. Han kommer till dem som han kom till Kristus, och frestar dem att älska världen. Han säger till dem, att de med fördel kan investera i den eller den verksamheten och i god tro följa hans anvisningar. Snart frestas de (617) att avvika från sin renhet, för att göra de bästa möjliga affärer för sig själva. Deras tillvägagångssätt kan vara helt lagligt enligt världens uppfattning om vad som är rätt och ändå inte bestå provet inför Guds lag. Deras motiv ifrågasätts av deras bröder och de misstänks för att luras till förmån för sig själva och därigenom ha offerat det dyrbara inflytande, som tryggt skulle ha bevakats till förmån för Guds verk. Den förrättning som skulle kunna vara en ekonomisk framgång i en bedragares händer, som vill sälja sin renhet för världslig vinnings skull, kommer enbart att vara malplacerat för en efterföljare till Kristus.

Alla sådana spekulationer åtföljs av osynliga prövningar och problem och är en fruktansvärd prövning för dem som ger sig in i dem. Det uppstår ofta omständigheter, som naturligt ger upphov till reflektioner över dessa bröders motiv, men även om något kan se helt felaktigt ut, bör det inte alltid anses som ett verkligt karaktärsprov. De visar sig ändå ofta vara den avgörande punkten i ens erfarenhet och öde. Karaktären förvandlas av de omständigheters makt, som en enskild person har försatt sig i.

Jag blev visad att det är ett farligt försök för vårt folk att gå in i spekulation. Därigenom placerar de sig på fiendens mark. De blir föremål för stora frestelser, besvikelser, prövningar och förluster. Sedan kommer det en feberaktig ofrid, en längtan efter att få medel snabbare än de nuvarande omständigheterna kommer att tillåta. Deras omständigheter ändras därefter, i hopp om att göra mer pengar. Men ofta blir deras förväntningar inte förverkligade i livet utan de blir besvikna och går mer tillbaka än framåt. Detta har varit fallet för några i ___. De har avfallit från Gud. Hade Herren gynnat några av våra kära bröder, i deras spekulationer, skulle det ha visat sig ha varit deras eviga ruin. Gud älskar sitt folk och Han älskar dem, som har varit olycksdrabbade. Om de vill lära sig de läxor som Han avser att lära dem, kommer deras nederlag i sista hand att visa sig som en dyrbar seger. Kärlek till världen har förträngt Kristi kärlek. När avfallet rensats bort från hjärtats dörr och den har (618) öppnats som svar på Kristi inbjudan, skall Han komma in och ta sin boning i själens tempel. Om följande ord från aposteln bättre hade beaktats, skulle många prövningar besparats:

"Lev inte för pengar, utan nöj er med vad ni har. Gud har själv sagt: *Jag skall aldrig lämna dig eller överge dig.*" (Hebr. 13:5) "Ja, gudsfruktan i förening med ett förnöjt sinne är verklig en stor vinning. Vi har ju inte

fört något med oss in i världen, inte heller kan vi ta något med oss härifrån. Har vi mat och kläder skall vi vara nöjda med det. Men de som vill bli rika, de råkar ut för frestelser och snaror, och många oförnuftiga och skadliga begär, som störtar människor i fördärv och undergång. Ty kärlek till pengar är en rot till allt ont. I sitt begär efter pengar har somliga kommit bort från tron och vållat sig mycket lidande. Men du, gudsmän, håll dig borta från sådant! Sträva efter rättfärdighet, gudsfruktan, tro, kärlek, uthållighet och ödmjukhet. Kämpa tron goda kamp, sök att vinna det eviga livet som du blev kallad till och som du bekände dig till genom att inför många vittnen avlägga den goda bekännelsen.” (1 Tim. 6:6- 12)

Nu är det dags för vårt förtroendeuppdrag. Till var och en har det anförtratts några särskilda gåvor eller talenter som skall användas för att främja Förlossarens rike. Alla Guds ansvariga ombud, från den lägste och den mest obetydliga till dem i höga ställningar i församlingen, har anförtratts Herrens goda. Det är inte bara predikanten, som kan arbeta för själars frälsning. De, som har de minsta gåvorna är inte ursäktade för att inte använda de bästa gåvor de har. Genom att göra det blir deras talenter större. Det är inte särskilt säkert att leka med moraliskt ansvar och inte heller att förakta de små tingens dag. Guds försyn delar ut Sina förtroendeposter allt efter människors olika förmågor. Ingen skall klaga över att de inte kan ära Gud med talenter, som de aldrig har haft och som de inte är ansvariga för.

En stor anledning till svagheten i ___ församling har varit att de, i stället för att utnyttja sina talenter till Guds ära, har slagit in dem i en servett och begravt dem i (619) världen. Även om några har begränsats till endast en talent, kommer den att bli värd mer om denna enda används. Gud värdesätter tjänsten efter vad en människa har och inte efter vad hon inte har. Om vi troget och kärleksfullt utför våra dagliga plikter kommer vi att ta emot Mästarens gillande, som om vi hade utfört ett större uppdrag. Vi måste hejda vår längtan efter att utföra en stor tjänst och att använda oss av stora talenter, när vi har ställts till räkenskap endast för små talenter och för utförandet av ödmjuka plikter. Om vi förbiser små dagliga plikter och sträcker oss efter högre ansvar, underlåter vi fullständigt att göra den uppgift som Gud har gett oss.

O, om jag kunde inpränta i denna församling detta faktum, att Kristus ställer krav på deras tjänst! Mina bröder och systrar, har ni blivit Kristi tjänare? Om ni då helgar det mesta av er tid till att tjäna er själva, vilket svar skall ni då ge Mästaren, när Han kräver, att ni skall avlägga räkenskap för ert förvalterskap? De talenter vi har anförtratts, är inte våra egna, även om de är talenter i form av egendom, kraft eller intelligens. Om vi missbrukar någon av dem eller alla, kommer vi med rätta att dömas för vår ovärdiga förvaltning. Hur stora är inte de plikter som vilar på oss att tillräkna Gud de ting som är Hans.

Om inte församlingen vaknar upp ur sin dåsighet och skakar av sig världens ande, kommer dess medlemmar att sörja, när de för sent inser att deras tillfällen och privilegier har gått förlorade, - förlorade för evigt. Herren prövar ibland Sitt folk genom rikedom på världsliga saker. Han avser emellertid, att de skall använda Hans gåvor på rätt sätt. Deras egendom, deras tid, deras kraft och deras

tillfällen tillhör alla Gud. För alla dessa välsignelser måste de göra räkenskap inför Givaren. När det finns brister och fattigdom bland våra bröder och vi undanhåller dem vår hjälp, samtidigt som våra egna behov täcks, försummar vi en klar plikt, som Guds Ord har uppenbarat. Han ger oss generöst, så att vi skall kunna ge till andra. Det är välgörenhet som vinner seger över själviskheten och förädlar och renar själen. Somliga missbrukar de talenter de har fått av Gud. De stänger sina ögon så att de inte skall se behoven i Guds verk. De sluter också sina öron, så att de inte skall höra Hans röst, som avslöjar för dem deras plikt att föda (620) hungriga och klä nakna. En del som bekänner sig vara Guds barn verkar vara ivriga att investera sina medel i världen, för att de inte skall gå tillbaka till Givaren i form av gåvor och offer. De har glömt sitt gudomliga uppdrag och om de fortsätter att följa sina själviska hjärtans befallningar och använder dyrbar tid och medel på att tillfredsställa sin stolthet, kommer Gud att sända motgångar. Då kommer de att lägga märke till den plågsamma bristen på grund av sin otacksamhet. Han kommer att anförtra Sina talenter till mer trofasta förvaltare, som kommer att erkänna Hans anspråk på dem.

Rikedom är en makt, som man kan göra mycket gott eller mycket ont med. Om den används rätt blir den en källa till ständig tacksamhet, eftersom Guds gåvor uppskattas och Givaren erkänns genom att man använder dem på det sätt som Gud hade avsett de skulle brukas. De som stjälar från Gud genom att undanhålla något från Hans verk och från lidande fattiga, kommer att möta Hans straffdom. Vår himmelske Fader, som har anförtrött var och en av oss alla goda gåvor, hyser medkänsla med vår brist på kunskap, vår svaghet och vårt hopplösa tillstånd. För att rädda oss från döden, har Han gett oss Sin älskade Son gratis. Han gör anspråk på allt som vi gör anspråk på som vårt eget. Att försumma Hans lidande fattiga är att försumma Kristus, ty Han säger till oss, att de fattiga är Hans representanter på jorden. Medkänsla och välgörenhet mot de fattiga, tas av Kristus emot, som om det hade getts till Honom.

När Herrens fattiga försummas och glöms eller hälsas med kalla blickar eller grymma ord, låt den skyldige tänka på, att han försummar Kristus i Hans heligas gestalt. Vår Frälsare identifierade Sina intressen med den lidande mänskighetens. Precis som en mors eller fars hjärta i medkännande ömhet längtar efter den som lider i hennes eller hans lilla barnaskara, känner vår Frälsares hjärta med de fattigaste och lägsta av Hans jordiske barn. Han har placerat dem bland oss för att den kärlek skall väckas i våra hjärtan, som Han hyser mot lidande och förtryckta. Han kommer att låta Sina domar falla över var och en som förorättar, ringaktar eller skäller ut dem.

Låt oss begrunda att Jesus tog på Sig all vår smärta och alla våra sorger, vår fattigdom och vårt lidande, i Sitt eget hjärta och gjorde det till en del av Sin egen erfarenhet. Trots att Han var (621) Livets furste, placerade Han Sig inte tillsammans med de stora och hedervärda, utan tillsammans med den låge, den förtryckte och lidande. Han var den föraktade nasarén. Han hade inte någon plats att lägga Sitt huvud på. Han blev fattig för vår skull, för att vi genom Hans fattigdom skulle kunna bli rika. Han är nu Härlighetens Kung och skulle Han komma krönt med

Majestät, skulle miljoner hylla Honom. Alla skulle tävla med varandra om att ge Honom ära. Alla skulle be om att få vara i Hans närhet. Ett tillfälle ges oss nu att ta emot Kristus, i gestalt av Hans heliga. Gud vill att vi skall sätta värde på Hans gåvor och använda dem till Hans ära. Jag ber er enträget att öppna era hjärtan för sann, osjälvisk välgörenhet.

Kära bröder, som en församling har ni sorgligt försummat er plikt mot barn och unga. När ni ger dem regler och inskränkningar att följa, bör detta göras med stor omsorg för att visa dem den kristuslika sidan av er karaktär och inte den sataniska sidan. Barn behöver hela tiden skydd och öm kärlek. Bind dem till era hjärtan och framhåll för dem kärleken, liksom gudsfruktan. Fäder och mödrar styr inte sin egen ande och därför är de inte lämpliga för att styra andra. Att begränsa och förmana era barn är inte det enda som behöver göras. Ni skall fortfarande lära er att handla rätt och älska barmhärtighet, liksom att vandra ödmjukt med Gud. Allt lämnar sitt intryck på det ungdomliga sinnet. De unga studerar ansiktet, rösten utövar sitt inflytande och de efterliknar noggrant uppträdandet. Vreda och irriterade fäder och mödrar ger sina barn undervisning, som de en gång kommer att vilja ge allt i världen för att få dem att glömma igen. Barnen måste se, att föräldrarnas liv står i nära överensstämmelse med deras tro. Genom en konsekvent livsföring och utövning av självbehärskning kan föräldrarna forma sina barns karaktär.

Familjerna tyngs ned av alltför mycket sorger och bekymmer. Naturlig enkelhet, frid och djup tillfredsställelse vårdas alltför litet. Vi borde lägga mindre vikt vid vad andra säger om oss och ägna större uppmärksamhet åt familjens behov. Vi borde bry oss mindre (622) om vad människor kommer att säga och mer uppmärksamma behoven hos de egna familjemedlemmarna. Vi borde vara mindre benägna att visa världslig förkonstling och etikett och i stället visa mycket mer ömhet och kärlek, kärleksfull och kristen artighet, bland dem som hör till familjen. Många behöver lära sig, hur man gör hemmet attraktivt, så att det blir en plats där man trivs. Tacksamhet och vänlighet är långt värdefullare än rikedom och lyx. Det är kärlek och djup tillfredsställelse som gör hemmet lyckligt.

Jesus, vår Frälsare, vandrade på jorden med en kungs värdighet. Ändå var Han saktmodig och ödmjuk i hjärtat. Han var till ljus och uppmuntran i varje hem, eftersom Han förde med Sig glädje, hopp och mod. O, om vi ändå kunde vara nöjda med att längta och sträva mindre efter sådant som är svårt att få, för att smycka våra hem med, samtidigt som det som Gud värderar högre än ädla stenar, nämligen den saktmodiga och stilla anden, inte omvårdas. Enkelhetens, ödmjukhetens och den äkta kärlekens nåd skulle göra även det mest anspråkslösa hem till ett paradiset. Det är bättre att uthärda alla besvärligheter med glädje än att avstå från frid och tillfredsställelse.

Ni behöver i hög grad ödmjuka era hjärtan inför Gud, när ni ser era barns allvarliga tillstånd, utan Gud och utan hopp i världen. De uppskattar inte och har ingen vördnad för heliga ting, på grund av att världsliga saker är satta på samma nivå som eviga intressen. Det finns unga bland er, vilkas tjänst Gud vill ta emot, om de vill överlämna sina

hjärtan till Honom och förena sig med Honom, som Daniel och Hans vänner gjorde. Men endast få har någon riktig uppfattning om de faror som omger de unga i dag. Det krävs en del moraliskt mod och ett ständigt motstånd mot frestelser, för att uppnå en ädel mandom. En karaktär som är obesmittad är dyrbar inför Gud. Många, som inte har gudsfruktan framför sig och vilkas fötter vandrar på den breda vägen ända till döden, väntar på att bli era barns ledsagare. Jag skulle önska, att jag kunde få den unge att se och lägga märke till vilka faror som omger dem, i synnerhet faran för olyckliga äktenskap.

Om ni, kära unga vänner, sår vildhavre, om så bara under en kort tid, kommer ni att få en skörd som gör hela ert liv bittert. Bara en timme i tanklöshet, när ni en gång ger efter för frestelse, kan vända hela ert livslopp i fel riktning. Ni är unga bara en gång. Då gäller det att använda tiden väl. (623) När ni har gått över marken en gång, kan ni aldrig vända tillbaka för att rätta till era felsteg. Den som vägrar att ha något med Gud att göra och ställer sig i frestelsens väg kommer helt säkert att falla. Gud sätter varje ung människa på prov. Många har ursäktat sin likgiltighet och brist på vördnad med det dåliga exempel, som mera erfarna kristna bekännare har gett dem. Detta fritar ingen från att handla rätt. På den räkenskapens dag, som kommer till sist, kan ingen komma med sådana ursäkter som ni använder er av. Domen över er kommer att vara rättfärdig, för ni visste vägen men valde att inte gå den.

Satan, ärkebedragaren, förvandlar sig till en ljusets ängel och kommer till de unga med sina snärjande frestelser och lyckas att locka dem från pliktens väg steg för steg. Han beskrivs som en anklagare, en bedragare, en lögnare, en plågoande och en mördare. "Den som gör synd är av djävulen." (1 Joh 3:8) Varje brott mot lagen för med sig fördömelse. Det väcker Guds missnöje och är stötande för Honom. Han känner hjärtats tankar. När vi låter orena tankar dröja kvar och ger dem näring, behöver vi inte uttrycka dem i ord eller handling för att synden ska fullbordas och föra fördömelse över själen. Den är inte ren längre utan nersmutsad och frestaren har vunnit seger.

Varje människa frestas när hon lockas av sina egna lustar. Hon vänder sig bort från dygdens väg och från det verkligt goda när hon följer sina egna böjelser. Om de unga vore moraliskt rättsinniga och orubbliga, skulle de starkaste frestelser vara förgäves. Det är Satan som frestar er, men det är ni själva som ger efter för frestelsen. Hela Satans här har inte makt att tvinga den frestade att överträda Guds lag. Det finns ingen ursäkt för synd.

Medan en del ungdomar spiller sina krafter på det som är meningslöst och oförnuftigt, finns det andra som fostrar sitt sinne. De samlar kunskap och tar på sig rustningen för att ta del i livets strid och de är fast beslutna att segra. Men de kan inte få framgång i livet, hur högt de än försöker nå, om inte all deras hängivenhet riktas mot Gud, om inte Han får vara själva mittpunkten. (624) Om de vänder sig till Herren med hela sitt hjärta och inte tar till sig smickret från dem, som på allra minsta sätt skulle vilja försvaga deras avsikt att göra rätt, kommer de att finna styrka och tillit i Gud.

De som älskar sällskapslivet ger ofta efter för vad detta karaktärsdrag kräver, till dess att det blir en lust som behärskar dem. Att klä upp sig och besöka nöjeslokaler, att skratta och prata om sådant som är idel tomhet - det är deras stora intresse. De står inte ut med att läsa Bibeln och låta tankarna dröja vid det som hör himlen till. De känner sig olyckliga, om det inte är något som ger dem spänning. De har inte glädjen inom sig. För att känna sig lyckliga är de beroende av att vara tillsammans med andra ungdomar, som är lika tanklösa och vårdslösa som de själva. De krafter, som de kunde ha använt för att förverkliga det som är ädelt, förbrukas på dårskap.

De ungdomar, som finner glädje och lycka i bibelläsningen och bönestunden, blir hela tiden uppfriskade av flöden från livets källa. De kommer att nå så högt i moral och få en sådan bredd i sin tankeförmåga att andra inte kan fatta det. Gemenskapen med Gud utvecklar goda tankar, en ädel strävan, en klar uppfattning av sanningen och upphöjda motiv för verksamhet. De som på detta sätt förenar sig med Gud erkänner Han som Sina söner och döttrar. De når hela tiden allt högre och får en klarare uppfattning av Gud och av evigheten, tills Herren gör dem till kanaler för ljus och visdom till världen.

En del av de unga i ___ befinner sig i ett förhärdat syndatillstånd. De är grova, ovänliga, råa och upproriska. De har haft stort ljus, men har förkastat det. Om de nu väljer fredens väg, måste de göra det mer av princip än av känsla. Synd och helighet kan inte kompromissa. Bibeln ger inte tillstånd till någon ogudaktighet, inte för något tålmod med och kärlek till vackra ord till den ständigt förhärdade. Jesus kom för att dra alla människor till Sig och Hans efterföljare måste vandra i ljuset av Hans strålande föredöme, oavsett om det innebär att de får offra bekvämlighet eller rykte eller riskera liv och egendom. På denna väg kan de endast kämpa trons goda kamp.

(625) En mycket dyrbar pärla har offrats till de unga. De kan sälja eller köpa denna pärla, eller de kan avvisa den, till sin egen förlust. Himlen kan nås av alla, som vill respektera de villkor, som har lagts ned i Guds Ord. Vår Förlössare var lydig intill döden. Han gav Sig själv som offer för synd. Ni har friköpts ”med Kristi dyrbara blod, som med blodet från ett lamm utan fel och lyte.” (1 Petri 1:19) ”Jesu, hans Sons, blod renar oss från all synd” (1 Joh. 1:7). Unga vänner, ni kan utforma allvarliga mål genom er egen kraft, ni kan smickra er själva med att ni kan hålla en rak kurs utan att överlämna hjärtat till Guds Andes styrande inflytande, men på det sättet blir ni inte lyckliga. Er rastlösa ande behöver omväxling och törstar efter nöjen i form av underhållning och uppsluppenhet och sällskap med era unga kamrater. Ni hugger åt er själva sönder spruckna cisterner, som inte innehåller något vatten. En bedragande kraft styr era tankar och handlingar. Lycka kan man bara finna i ånger inför Gud och i tro på vår Herre Jesus Kristus, för era hjärtan är fyllda med uppror. Det lever vidare i era ord. Era själviska böner och religiösa former kan lugna samvetet, men de gör bara faran större för er. Er natur har inte pånyttfötts.

Jesu dyrbara blod är den källa, som förberetts för att den skall rena själen från syndens orenhet. När ni beslutar er för att ta emot Honom som er vän, kommer ett nytt och

bestående ljus att lysa från Kristi kors. En sann känsla av vår Frälsares offer och medling kommer att krossa det hjärta, som har blivit förhärdat i synd. Kärlek, tacksamhet och ödmjukhet kommer då in i själen. Överlåtelsen av hjärtat till Jesus mildrar den upproriske till att bli en ångerfull syndare. Då är den lydiga själens språk följande: ”Det gamla är förbi, se, det nya har kommit.” (2 Kor. 5:17) Detta är Bibelns sanna religion. Allt mindre än detta är bedrägeri.

De unga har inte insett att frihet och ljus endast kan bevaras genom självförnekelse och ständig vaksamhet och bön, med fast tillit till Kristi blods förtjänster. När den Helige Ande andas på (626) själen, måste människans vilja och krafter motsvara dess inflytande. De som förblir i Jesus kommer att vara lyckliga och jublande glada i Gud. En mild vänlighet präglar deras röster. Respekt för andliga och eviga ting uttrycks i deras handlingar och i musik. En jublande musik, som strömmar från Guds tron, får gensvar från deras läppar. Detta är gudsfuktans mysterium. Det är inte lätt att förklara, men man kan uppleva det och glädja sig över det. Ett envist och upproriskt hjärta kan stänga sina dörrar för allt det ljuvliga inflytandet från Guds nåd och för all glädjen i den Helige Ande, men visdomens vägar är behagliga vägar och alla hennes stigar är fridens stigar. Ju innerligare vår gemenskap med Jesus är, dess mer kommer våra ord och handlingar att visa vilken mild och förvandlande kraft det finns i Guds nåd.

Jag vädjar till de unga i ___ att överväga sina vägar och att ändra sin livsstil innan det är för sent. En del av er stoltserar över era förmågor, men ju värdefullare talenter ni har anförtratts, desto större kommer er fördömelse att vara, om dessa himlens gåvor används i Satans tjänst. Gud klarar Sig utan er, men ni kan inte klara er utan Gud. Det är ni som kommer att lida utan Jesus. Guds bud är som taggar och törne för en del av de unga i ___. Deras kunskap om sanningen gör det svårt för dem att ge efter för syndiga nöjen, för de kan helt enkelt inte få Guds krav på dem ur sina huvuden. Det är en känsla av otålighet i samband med restriktioner som läggs på dem. De försöker komma bort från denna förmanande röst, men de finner, att de själva spjånar mot udden, genomborrar sig själva med många sorger. O, om de ville komma till källan med det levande vattnet, innan de har bedrivit Guds Ande för sista gången.

Ytterligare några få ord till medlemmarna i församlingen. Kristus har sagt: ”Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och ta sitt kors på sig och följa mig.” (Matt. 16:24) Vi skall inte hitta på kors till oss själva genom att klä oss i säckväv och plåga våra kroppar eller förneka oss sund, närande kost. Vi skall inte stänga in oss själva i kloster, borta från världen, (627) och inte göra gott mot våra medmänniskor och anse att instängdhet är ett sätt att bära Kristi kors. Gud kräver inte heller att vi skall riskera vår hälsa och våra liv i onödan eller gå sörjande uppför det kristna livets backe och känna det som om det är en synd att vara munter, tillfreds, lycklig och glad. Sådana saker är självtänkta kors, men inte Kristi kors.

Att bära Kristi kors är att kontrollera våra syndiga lidelser, att praktisera kristen världsvana också när det är obekvämt att göra det. Vi bör sörja för den behövandes och

olyckligt behov och förneka oss själva för att kunna lindra svårigheterna för dem och öppna våra hjärtan och våra dörrar för den hemlöse, föräldralöse, även om detta kan belasta våra medel och vårt tålmod. Dessa barn är yngre medlemmar av Guds familj och skall ta emot kärlek och omsorg och uppfostras i Herrens fostran och förmaning. Detta är ett kors som kommer att visa sig vara ett härlighetens diadem i Guds rike, om det lyfts upp och med glädje bärs för Kristus, som vilt vise sig som et härlighetens diadem i Guds rike.

Bröder, för Kristi skull, fyll era liv med goda gärningar, även om världen inte uppskattar det ni gör och inte ger er gott anseende. Detta är självförnekelse. Själviskhet är det mest plågsamma ok som medlemmar i församlingen någonsin har burit runt sina halsar, men det är många, som bekänner sig vara Kristi efterföljare, som ändå värnar om den. Allt vi äger tillhör Gud. Var på er vakt, så att er själviskhet inte lägger de gåvor på hög som Han har gett er med tanke på änkor och faderlösa. Kristus lämnade Sin härlighet, Sin ära, Sin höga rang och blev fattig för vår skull, för att vi genom Hans fattigdom skulle kunna bli rika. Nu kommer frågan hem till oss: Vad vill vi göra för Jesus, som gav Sitt liv för en fördärvad värld?

Enkelhet i klädedräkt

(628) I Sin bergspredikan uppmanar Kristus Sina efterföljare att inte tillåta sina sinnen att upptas av jordiska ting. Han säger mycket klart: "Ingen kan tjäna två herrar; ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud och Mamon. Därför säger jag eder: Gören eder icke bekymmer för edert liv, vad I skolen äta eller dricka, ej heller för eder kropp, vad I skolen kläda eder med. Är icke livet mer än maten och kroppen mer än kläderna? Och varför bekymren I eder iför kläder? Beskåden liljorna på marken, huru de växa: de arbeta icke, ej heller spinna de; och likväl säger jag eder, att icke ens Salomo i all sin härlighet var så klädd som en av dem." (Matt. 6:24, 25, 28, 29.)

Dessa ord är meningsfulla. De passade på Kristi tid, och de är tillämpliga i våra dagar. Jesus påpekar här motsättningen mellan den naturliga enkelheten hos fältens blommor och klädernas konstgjorda utsmyckning. Han förklarar att Salomos härlighet inte kunde jämföras med blommornas naturliga skönhet. Här finns en lärdom för alla som vill veta och göra Guds vilja. Jesus har lagt märke till den omsorg och noggrannhet man ägnar klädedräkten, och därför varnar Han, ja, Han befäller oss att inte tänka alltför mycket på den. Det är viktigt att vi noga ger akt på Hans ord. Salomo tänkte så mycket på den yttre skönheten att han inte lyckades lyfta sitt sinne till ständig förening med vishetens Gud. Han förbisåg karaktärens skönhet och fulländning i sina försök att vinna yttre skönhet. Han sålde sin ära och karaktärens redbarhet för att söka förhålliga sig själv inför världen, och blev därför slutligen en despot, som upprätthöll sitt överflöd genom betungande skatter för

folket. Först blev hans hjärta fördärvat, därefter avföll han från Gud och slutligen blev han avgudadyrkare.

När vi ser våra systrar avvika från enkelhet i klädedräkten och visa kärlek till världens mode, känner vi oss bekymrade. Genom att gå i denna riktning skiljer de sig från Gud och försummar den inte prydnaden. De skulle inte känna sig fria att använda den tid Gud gett dem till att onödigt smycka sina kläder. Hur (629) mycket bättre vore det inte att tiden användes till att studera Bibeln och på så sätt få en noggrann kunskap om profetierna och Kristi praktiska lärdomar.

Som kristna bör vi inte företa oss något, som vi inte kan be om Guds välsignelse över. Kan du, min Syster, när du i onödan arbetar på din klädedräkt, göra det med ett gott samvete? Kan du lyfta upp din själ till Gud, så att Han kan välsigna dina ansträngningar, samtidigt som dina tankar är upptagna av rysch, rosetter och band som skall pryda dina kläder. Den tid du spiller på det sättet skulle kunna användas till att göra andra god och nyttiga saker.

Många av våra systrar har goda förmågor och om de ville använda sina talenter till Guds ära, så skulle de kunna vinna många själar för Kristus. Kommer de inte en gång att få stå till svars för de själar som de kunde ha frälst, om inte lyxiga kläder och omsorg om den här världen hade gjort deras av Gud givna krafter så lamslagna och förkrympta, att de inte kända någon börda för uppdraget. Bör du inte använda de förmågor som Gud har gett dig till att frälsa själar? Satan har upfunnit modet för att hålla kvinnornas sinnen sysselsatta med sin klädedräkt och därigenom hindra dem att tänka på det som är viktigare.

Den plikt, som mödrar har med att uppfostra sina barn och berätta för dem om Jesus, kan inte tas tillvara, så länge de fortsätter att klä sig som de gör. De har ingen tid till att be eller studera Skriften så att de kan förstå sanningen och lära ut den till sina barn. Det är inte bara ett privilegium utan en plikt för alla att dagligen öka sin kunskap om Gud och sanningen. Men Satans mål kommer att uppnås, om han bara kan hitta på något, som kan fånga människornas sinnen och tankar så att detta inte kan ske. Anledningen till att så många inte kommer till bönemötena eller andra sammankomster är att sinnet är upptaget av andra saker. De följer världen i sitt sätt att klä sig. Under tiden stärks själar i sin otro genom dessa bekännande kristnas inkonsekventa livsstil, själar som de kunde ha hjälpt genom att låta sitt ljus lysa genom goda gärningar.

Det skulle behaga Gud att se våra systrar klädda i rena, enkla (630) kläder och med allvar ta del i Herrens verk. De saknar inte förmågor, och om de använder de gåvor som de redan har, kommer deras användbarhet därigenom att öka. Om den tid, som de nu använder till onödigt arbete, användes till att studera Guds ord och förklara det för andra, skulle deras sinnen berikas med sanningens pärlor, och de skulle stärkas och förädlas genom sin ansträngning att förstå vår tros grunder. Om våra systrar var samvetsgranna bibelkristna, och sökte att använda varje tillfälle att upplysa andra, skulle vi få se skaror av människor ta emot sanningen endast på grund av deras självuppoffrande ansträngningar. Systrar, på den dag när allas räkenskap görs upp, vill ni då se tillbaka på ert liv

med glädje, eller kommer ni att känna att ni försökte försköna den utvärtes människan medan den invärtes skönheten nästan fullständigt försumrades?

Har inte våra systrar tillräckligt nit och moraliskt mod till att utan ursäkt ställa sig på den bibliska grunden? Aposteln har gett mycket tydliga anvisningar i dessa frågor: "Jag vill alltså,... att kvinnorna skola uppträda i hövisk dräkt, att de blygsamt och tuktigt pryda sig, icke med hårflätningar och guld eller pärlor eller dyrbara kläder, utan med goda gärningar, såsom det höves kvinnor, som vilja räknas för gudfruktiga." (1 Tim. 2:8 -10.) Här talar Herren genom sin apostel, direkt emot att bära guldsmycken. Låt dem som har erfarenhet se till, att de inte vilsleder andra på denna punkt genom sitt föredöme. Ringen som du har på ditt finger kan vara mycket enkel, men den saknar praktiskt värde, och genom att du bär den utövar du ett felaktigt inflytande på andra.

I synnerhet bör predikanthustrarna vara mycket noga med att inte avvika från Bibelns tydliga undervisning när det gäller kläder. Många ser på dessa uppmaningar som allt för gammalmodiga för att vara värda att notera, men Han som gav dem till lärjungarna förstod faran av kärlek till kläder i vår tid och sände oss denna varning. Vill vi ta vara på varningen och bli visa? Lyx när det gäller kläder ökar ständigt. Ännu har vi inte sett slutet. Modet ändras ständigt och våra systrar följer (631) dess föreskrifter, oavsett vad det kostar i tid och pengar. Det är en stor summa pengar som används på kläder, när pengarna i stället skulle ges tillbaka till Gud, som är Givaren.

Den fattigare klassens enkla och ordentliga kläder utgör ofta en kontrast till de mer välbesuttna systrarnas praktfulla kläder. Denna skillnad gör ofta de fattigare generade. En del försöker efterlikna sina rikare systrar. De förser sina kläder med rysch och veck och sätter på garneringar av en enklare kvalitet, så att de så mycket som möjligt närmar sig dem i kläderna. Fattiga pigor, som bara får två dollar i veckan för sitt arbete, kommer att använda nästan varje cent på kläder, liksom andra som inte är tvungna att själva förtjäna ihop till sin försörjning. Dessa unga har inget att lägga i Guds förrådkammare. Och deras tid är så starkt upptagen av att göra sina kläder lika moderna som sina systrars, att de inte har tid att förbättra sina tankar, genom studiet av Guds ord och genom bön i det fördolda eller på bönemöten. Deras sinne är fullt upptaget av att planera för hur de skall kunna vara lika välklädda som sina systrar. För att lyckas med detta offras den fysiska, mentala och moraliska hälsan. Guds lycka och ynnest läggs på modets altare.

Många vill inte delta i gudstjänst på sabbaten, därför att deras kläder skiljer sig så mycket från deras kristna systrars kläder, i stil och utsmyckning. Kommer mina systrar att betrakta dessa saker som de är och kommer de helt att erkänna betydelsen av sitt inflytande på andra? När de själva vandrar på en förbjuden väg, leder de andra in på samma olydiga och avfälliga väg. Kristen enkelhet offras för utseendets skull. Mina systrar, hur skall vi ändra på allt detta? Hur skall vi befria oss själva från Satans snara och bryta de länkar som har bundit oss i modets slaveri? Hur skall vi få tillbaka våra förlorade tillfällen? Hur skall vi sätta in våra krafter i en sund och livskraftig tjänst? Det

finns bara en väg. Det är att göra Bibeln till vår levnadsregel. Alla borde allvarligt arbeta på att göra gott mot andra, vaka och be, ta upp det länge försummade korset och ge akt på Hans varningar och påbud, som har sagt: "Om någon vill efterfölja mig, skall han förneka sig själv och ta sitt kors på sig och följa mig." (Matt, 16: 24)

(632) Mina kristna systrar, se er i spegeln, Guds lag. Pröva ert sätt att handla genom de första fyra buden. Dessa definierar tydligt vår plikt inför Gud. Han kräver odelad hängivenhet. Allt som har en tendens att uppta tankarna och skilja dem från Gud, antar en avguds gestalt. Den sanne levande Guden har trängts ut från tankar och hjärta. Själens tempel har smutsats ned av andra gudar framför Herren. "Du skall inte ha andra gudar vid sidan av mig", säger budordet. (2 Mos. 20) Låt oss rannsaka hjärtat och jämföra vårt liv och vår karaktär med Jehovas lagar och föreskrifter och sedan med flit försöka rätta till våra fel.

De sista sex budorden anger människans plikt mot sina medmänniskor. Här kommer de högtidliga förpliktelser fram, som varje dag förtrampas av människor som bekänner sig hålla buden. De som har upplysts genom Guds nåd, som har blivit mottagna i den kungliga familjen, borde inte alltid förbli barn i Herrens verk. Om de klokt utnyttjar de nådegåvor de har fått, kommer deras duglighet att öka och deras kunskap kommer att bli mer omfattande. De kommer att anförtros ett ännu större mått av gudomlig kraft. Om de allvarligt och målmedvetet eftersträvar att förmedla en kunskap om sanningen till sina medmänniskor, kommer de att bli starka i Herren. För sin tjänst för rättfärdighet på jorden, kommer de att ta emot det eviga livet som lön i himmelriket. Detta är våra systrars privilegium. Och när vi ser dem använda Guds tid och pengar på att i onödan visa upp sina kläder, kan vi inte annat än att varna dem så att de inte bara bryter mot de första fyra buden, utan också mot de sista sex budorden. De gör inte Gud till det högsta objektet för sin gudsdyrkan. De älskar inte heller sin nästa som sig själva.

Kristus är vårt Föredöme. Vi måste alltid hålla vår Förebild framför oss och betrakta det gränslösa offer, som har gjorts för att friköpa oss från syndens trældom. Om vi ser oss i spegeln och då finner att vi är fördömda, så låt oss inte väga oss på fler överträdelser, utan vända helt om och rentvå vår karaktärs kläder i Lammets blod, så (633) att de kan vara fläckfria. Låt oss ropa som David: "Öppna mina ögon så att jag ser uren i din undervisning." (Psalm 119:18) Dem som Gud har anförtrott tid och medel, så att de kan vara till välsignelse för mänskligheten, men som i onödan har slösat dessa gåvor på sig själva och sina barn, kommer att ha en fruktansvärd räkenskap att möta vid Guds domstol.

"Ty se, dagen kommer, den brinner som en ugn. Då skall alla högmögiga och alla som handlar ogudaktigt vara som halm. Dagen som kommer skall bränna upp dem, säger HERREN Sebaot, den skall lämna kvar varken rot eller kvist. (Mal. 4:1) Den icke- troende världen kommer snart att ha något att tänka på vid sidan av sina kläder och sitt utseende. När deras tankar har ryckts bort från dessa saker av lidelse och förvirring, har de inget att hålla sig till. De är inte hoppets fångar. Därför vänder de sig inte till Fortet. Deras hjärtan kommer att svika dem genom grämelse och

fruktan. De har inte gjort Gud till sin tillflykt. Han kommer inte att vara deras tröst. Han kommer att le åt deras olycka och trotsa dem då de blir rädda.

De bland sabbatsfirarna som har gett efter för världens inflytande kommer att prövas. De yttersta dagarnas faror är över oss, och Guds bekännande folk står inför ett prov som många inte har väntat. Deras äkthet kommer att prövas. Många har förenat sig med världens barn i stolthet, fåfänga och i jakten efter nöjen, i det att de intalar sig själva att de kan göra så och ändå vara kristna. Men det är sådana eftergifter som skiljer dem från Gud och gör dem till världens barn. Kristus har inte gett oss något sådant föredöme. Endast de som förnekar jaget och lever ett nyktert, ödmjukt och heligt liv, är Jesu sanna efterföljare, och de kan inte glädja sig över gemenskap med dem som älskar världen.

Många klär sig som världen för att få ett inflytande över de otroende, men här gör de ett sorgligt misstag. Om de vill utöva ett sant frälsande inflytande, må de då leva i harmoni med sin bekännelse och visa sin tro genom sina rättfärdiga gärningar och göra skiljelinjen klar mellan kristna och världen. Orden, kläderna och uppförandet skulle vara ett vittnesbörd för (634) Gud. Först då kommer ett heligt inflytande att spridas till alla omkring dem, och även otroende kommer att lägga märke till att de har varit med Jesus och lärt av Honom. Om någon vill använda sitt inflytande till sanningens fördel, lev då i överenskommelse med din bekännelse och likna därigenom den ödmjuka Förebilden.

Stolthet, okunnighet och oklokheter är ständiga följeslagare. Herren är missbelåten med den stolthet som många av Guds bekännande folk visar. Han vanäras av deras likhet med denna degenererade tids ohälsosamma, oblyga och dyrbara seder.

Modet behärskar världen och det är en tyrannisk härskarinna, som ofta tvingar sina underlydande att underkasta sig största obekvämlighet och obehag. Modet beskattar utan förnuft och inkasserar utan barmhärtighet. Det har en fascinerande makt och är redo att kritisera och skymfa de fattiga, om de inte följer i dess spår, vad det än må kosta, ja, t.o.m. offra livet. Satan triumferar över att hans påhitt har så stor framgång och döden skrattar åt den hälsofördärvande oklokheter och det blindas nit som tillbedjarna vid modets altare visar.

För att beskydda Guds folk från världens fördärvande inflytande, såväl som att främja fysisk och moralisk hälsa, blev klädreformen införd hos oss. Det skulle inte vara något trälomsök, utan en välsignelse, inte genom att öka arbetet, utan genom att spara arbete, inte genom större utgifter för kläder, utan genom att spara pengar. Det kommer att skilja Guds folk från världen och därigenom fungera som en barriär mot dess mode och dårskaper. Han som känner slutet från början och som förstår vår natur och våra behov, - vår medkännande Förlössare, - såg våra faror och svårigheter och behagade ge oss en timlig varning och undervisning om våra levnadsvanor, också när det gäller att välja rätt kost och klädsel.

Satan hittar hela tiden på en ny klädstil, som visar sig vara till skada för fysik och moralisk hälsa. Han jublar när han ser bekännande kristna ivrigt ta emot de moden, som han har tänkt ut. Mängden av fysiskt lidande (635) på grund av onaturliga och ohälsosamma kläder kan inte beräknas. Många har blivit sjuka på livstid, på grund av sin eftergivenhet för modets krav. Förskjutningar, deformiteter, cancer och andra fruktansvärda sjukdomar finns med bland de onda saker som är resultatet av moderiktiga kläder.

Många klädstilar, som var olämpliga och också löjliga, har blivit allmänt accepterade därför att de är moderiktiga. Bland dessa ödeläggande moden var stora krinoliner (hoops), som ofta förorsakade en opassande exponering av personen. Som motsats presenterades en prydlig, anspråkslös och klädsam dress, som skulle medföra befrielse från krinoliner, släpande kjolar och ge ordentliga kläder till armar och ben. Klädreformen omfattade emellertid mer än kortare kläder och kläder till armar och ben. Den omfattade varje klädesplagg på kroppen. Den lyfter bort tyngderna från höfterna genom att hänga kjolorna från skuldrorna. Den tog bort stramt åtsittande korsetter, som pressar samman lungor, mage och andra inte organ och medför att ryggraden kröks och ett nästan oräkneligt antal sjukdomar. Klädreformen har kommit för att varje kroppsdel skall kunna beskyddas och utvecklas ordentligt.

För dem som har tagit emot klädreformen konsekvent, värdesätter dess fördelar och glatt tar avstånd från stolthet och mode, har den visat sig vara till välsignelse. Om de används rätt, kommer det att vara passande och behagliga kläder. De rekommenderar sig själva till ärliga personer, även bland dem, som inte delar vår tro.

Följande fråga kan ställas: ”Varför har dessa kläder lagts åt sidan och av vilken orsak försvaras inte klädreformen mer?” Anledningen till denna förändring vill jag ganska kort konstatera. Medan många av våra systrar tog emot denna reform av princip, motsatte sig andra denna enkla, sunda klädstil, som den förespråkade. Det krävdes mycket arbete för att införa denna reform bland vårt folk. Det var inte nog att tala om för våra systrar vilka fördelar sådana kläder har och övertyga dem om att de skulle få Guds gillande. Mode hade ett så starkt grepp om dem att de var långsamma till att bryta sig loss från dess (636) makt och att också lyda förnuftets och samvetets diktat. Och många som sade att de accepterade reformen ändrade inte sina felaktiga klädvanor, med undantag för att göra sina kjolar kortare och att klä sina armar och ben.

Men detta var inte allt. Några som antog reformen var inte nöjda med att genom sitt exempel visa klädernas fördelar genom att, när de tillfrågades, tala om orsaken till att de tagit emot den och låta saken bero med det. De försökte styra andras samveten genom sitt eget. Om de bar dem, måste också andra sätta på sig den. De glömde att ingen var tvungen till att bära reformkläderna.

Det var inte min uppgift att ta upp detta ämne med mina systrar. Efter att ha förmedlat till dem det som visats mig, lämnade jag dem och överlämnade dem till deras eget samvete. Med reformer följer alltid offer. Det kräver att

kärleken till maklighet, själviska intressen och lust till äregirighet underordnas de rätta principerna. Den som har mod att reformera sig stöter på förhinder. Han kommer att stöta på de människors konservatism, vilkas arbete eller nöjen sätter dem i kontakt med modets anhängare och som kommer att sjunka på samhällsskalan om de ändrar sig.

Många olyckliga känslor kom till uttryck från dem, som hela tiden uppmanade systrarna att ta emot klädreformen. Hos extremister verkade denna reform utgöra summan av innehållet i deras religion. Det var deras hjärtans samtalsämne och börda. På det sättet leddes deras tankar bort från Gud och sanningen. De värnade inte om Kristi ande utan visade stor brist på sann taktkänsla. I stället för att värdesätta kläderna för deras verkliga fördelar, verkade de bli stolta över deras särprägel. Kanske finns det inte någon annan fråga bland oss, som har gett upphov till en sådan utveckling av karaktären, som klädreformen har.

Även om många unga tar emot dessa kläder, försökte somliga att undvika korset, genom att tillåta extra utsmyckningar och därigenom göra det mer till en förbannelse än till en välsignelse. För den som motvilligt tog på sig reformdressen blev den ett bittert ok. Andra återigen, som verkade vara mycket ivriga reformvänner, visade en sorglig brist på ordning och renhet i sin (637) klädsel. Den gjordes inte efter det erkända mönstret. Några ville ha en varierad dräkt med ytterkläder av ett material, kjol av ett annat och byxor av ett tredje. Andra hade en mycket lång kjol, så att den endast räckte omkring en tum under byxorna, som syntes och som därigenom gjorde att klädseln blev oproportionerlig och osmaklig. Dessa groteska och oordentliga vanor väcker vämjelse hos många, som skulle ha tyckt om den riktiga reformdressen.

Några var mycket bekymrade över att jag inte gjorde klädseln till en testfråga. Andra återigen därför att jag rådde dem som har män eller barn som inte tror, till att inte anta reformen, eftersom det kunde leda till problem och hindra det som var bra med dess användning. I årtal har jag burit denna börda och arbetat för att skapa en enhetlig klädsel bland våra systrar.

I en vision som jag fick i Battle Creek den 3 januari 1875, blev jag visad saker och ting så som jag har framställt dem här och att den stora skillnaden i kläder har varit till skada för sanningens sak. Det som skulle ha kunnat visa sig vara en välsignelse, om den tagits emot enhetligt och burits på rätt sätt, har blivit till förebråelse och i några fall också en vanära.

Några som bar kläderna suckade över dem, som över en tung börda. Det som deras hjärtan gav uttryck för var följande: "Allt annat än detta. Om vi kände oss fria att lägga bort denna speciella stil, skulle vi villigt acceptera enkla kläder utan smycken med en sedvanlig längd. Benen kunde kläs lika varmt som tidigare och vi skulle kunna få alla fysiska fördelar, med mindre besvär. Det krävs mycket arbete för att göra i ordning reformkläderna på rätt sätt." Knotande och klagande förstörde snabbt den livsviktiga gudsfruktan.

Jag hade ingen börda för vittnesbörd om klädfrågan. Jag hänvisade inte till den på något sätt, inte heller försvarade

eller fördömde jag den. Det var Herrens avsikt att pröva Sitt bekännande folk och uppenbara deras hjärtans motiv. Vid lägermöten hade jag sällan något att säga om denna fråga. Jag undvek alla frågor och besvarade inga brev.

För ett år sedan framställdes klädfrågan på nytt för mig. Jag såg, att våra systrar övergav evangeliets enkelhet. Just de som hade känt att klädreformen (638) krävde onödigt arbete och som påstod att de inte ville påverkas av världens anda, hade nu antagit det mode som de tidigare hade fördömt. Deras kläder arrangerades med alla de onödiga prydnader som världsliga bar, på ett sätt som missklädde kristna och som inte på något sätt stämde överens med vår tro.

Så har ett folk gett fritt utlopp för sitt hjärtas stolthet, ett folk, som bekänner sig ha lämnat världen och vara avskilt. Inspirationen förklarar att vänskap med världen är fiendskap mot Gud. Trots detta har Hans bekännande folk använt den tid och de tillgångar som Gud har gett dem på modets altare.

Vårt folk har ständigt rört sig i riktning bakåt i reformarbetet. Visdom och omdömesförmåga förefaller att vara lamslagna. Själviskhet och kärlek till att visa upp sig har fördärvat hjärtat och gjort karaktären sämre. Det finns en rådande tendens till att offra hälsan och Guds nåd på det ständigt föränderliga och aldrig tillfredsställda modets altare.

Det finns ingen lämpligare klädstil att bära på sanatoriet än reformkläder. Tanken, som några gett uttryck för, att det skulle minska denna institutions värdighet och nytta, är ett misstag. Det är just sådana kläder som man skulle förvänta sig att finna där och borde inte förkastas. I en sådan dräkt kan sjukvårdare arbeta med mindre svårigheter än nu. Ett sådant klädesplagg kommer att hålla sin egen predikan till modets anhängare. Kontrasten mellan deras egna osunda, släpande kläder med krås och reformkläder som bärs på ett passande sätt, bekväma och praktiska som de är, skulle ha varit mycket instruktiv. Många av patienterna skulle ha gjort större framsteg, om de tagit emot klädreformen.

Vi beklagar om något inflytande kommit att motverka denna anspråkslösa, sunda klädreform. Det naturliga hjärtat försvarar alltid världsliga vanor. Varje inflytande i felaktig riktning är tio gånger så starkt.

Även om ingen var tvungen att anta reformkläder, kunde och borde vårt folk ha uppskattat dess fördelar och tagit emot dem som en välsignelse. De negativa konsekvenserna av att man gjorde tvärtom märks nu. På sanatoriet har läkare och sjukvårdspersonal i hög grad lämnat Herrens instruktioner när det gäller klädsel. Nu är enkelhet sällsynt. I stället för ordentliga kläder utan utsmyckning, som Inspirationens penna har föreskrivit, kan nästan varje modern klädstil ses. Här, likaväl som på andra platser, har just de som beklagade sig över det arbete som krävdes för att införa reformdressen, nu gått till stora ytterligheter när det gäller onödigt utsmyckning. Allt detta behöver så mycket tid och arbete, att många måste få dubbelt så mycket lön för sitt arbete, jämfört med om deras kläder hade gjorts enkla, vilket passar kvinnor som bekänner sin

gudsfruktan. Framställning av dessa moderiktiga kläder kostar ofta mer än kläderna själva. Ofta har man använt dubbelt så mycket till dekorationerna som till materialet. Här visar man upp stolthet och tomhet och en stor brist på sanna princip. Om de ville nöja sig med enkla, anspråkslösa kläder, skulle många, som är beroende av sin veckolön, själva kunna göra mycket av sömnadsarbetet. Men detta är nu omöjligt och kostnaden hos skräddaren tar ofta en avsevärd summa från deras små löner.

Gud har avsett att reformkläder skall vara en barriär, som hindrar våra systrars hjärtan från att bli främmande för Honom genom att följa världens mode. De, som tog bort den barriären, åtog sig inte att avvärja de faror som måste bli följd. Somliga i ansvariga ställningar har påverkat till fördel för världsliga vanor och helt i strid mot Bibelns standard. De har gjort sin del för att skapa det nuvarande världsliga och avfallna tillståndet.

Gud har prövat Sitt folk. Han har tillåtit vittnesbördet om kläder tystna, så att våra systrar kan följa sin egen fallenhet och alltså utveckla den stolthet, som verkligen finns i deras hjärtan. Det var för att förhindra det världsliga tillståndet i vår tid som klädreformen rekommenderades. Många (640) föraktade den tanken att denna dräkt var nödvändig för att beskydda dem från att följa modetrenderna, men Herren har låtit dem visa, att stolthet var dold i deras hjärtan och att detta var just vad de ville göra. Det är nu bevisat att de behöver de begränsningar, som klädreformen ålägger.

Om alla våra systrar ville acceptera en enkel klädsel utan smycken och med lämplig längd, skulle den enhetlighet som blir följd av detta, behaga Gud mycket mer och skulle utöva ett sundare inflytande i världen, än den skillnad som fanns för fyra år sedan. När våra systrar inte allmänt ville ta emot klädreformen så som den skulle bäras, presenteras nu en annan, mindre motbjudande stil. Den är fri från onödiga utsmyckningar, fri från uppbundna och bakbundna överskört. Den består av en enkel säckklänning eller ett passande löst skört och kjol, den sistnämnda tillräckligt kort för att undvika gatans modd och smuts. Materialet bör vara fritt från stora mönster och figurer och omönstrad. Samma omsorg bör ägnas åt kläder för våra lemmar som åt den korta dräkten.

Kommer mina systrar att acceptera denna klädstil och vägra att imitera de modestilar som tänks ut av Satan och som hela tiden ändras? Ingen kan säga vilket egendomligt mode som kommer närmast. Världsliga, vilkas enda bekymmer är: "Vad skall vi äta och vad skall vi klä oss med?" bör inte vara vår bedömningsgrund.

Somliga har sagt: "När jag har slitit ut de här kläderna, då vill jag göra nästa enklare." Om nu världens mode är riktigt och stämmer överens med Guds vilja, varför är finns det då överhuvudtaget ett behov av förändring? Om det däremot är felaktigt, är det då bättre att fortsätta ännu längre med det som är felaktigt än det är direkt nödvändigt att ändra sig? Just här vill vi påminna er om den iver och det allvar, den förmåga och den uthållighet, som ni visade för att göra i ordning moderiktiga kläder. Skulle det inte vara lovvärt att vara lika allvarlig för att anpassa dem till Bibelns standard? Dyrbar tid och medel, som Gud har gett oss, har använts till att ge dessa kläder ett modernt

utseende. Vad är ni nu villiga att offra för att rätta till det felaktiga exempel, som ni har gett andra?

(641) Det är en skam för våra systrar att så glömma sin helgade uppgift och sin plikt mot Gud, så att de tar efter världens mode. Det finns ingen ursäkt för oss utom våra förvända hjärtan. Vi vidgar inte vårt inflytande genom en sådan inriktning. Det är så inkonsekvent mot vår trosbekännelse att det gör oss löjliga i världens ögon.

Många människor, som var övertygade om sanningen, har letts till att ta avstånd från den på grund av att våra systrar i sina liv visat stolthet och kärlek till världen. Den lära som predikades var klar och harmonisk, och åhörarna kände att de måste lyfta ett tungt kors genom att ta emot sanningen. När dessa har sett våra systrar klädda i så iögonfallande kläder, har de sagt: "Dessa människor klär sig likadant som vi gör. De kan verkligen inte tro på det som de bekänner, och därför måste de vara bedragna. Om de verkligen trodde att Kristus skulle komma tillbaka, och varje människas öde ligger i vågskålen, antingen för liv eller död, skulle de inte använda tid och pengar för att klä sig efter sista modet." Hur litet har inte dessa bekännande systrar känt till den predikan som deras kläder varit!

Våra ord, våra handlingar och våra kläder är dagligen levande förkunnare, som församlar eller förskingrar för Kristus. Detta är ingen bagatell som vi kan gå förbi med en axelryckning. När det gäller kläderna kräver det allvarlig eftertanke och mycket bön. Många icke troende har känt att de inte gjorde rätt i att vara slavar under modet, men när de ser en del, som har en så hög gudsbekännelse, klä sig som världens människor gör, och njuter av yttlig gemenskap, drar de slutsatsen att det inte kan finnas något fel i en sådan livsstil.

Aposteln säger: "Ett skådespel hava vi ju blivit för världen, för både änglar och människor." (1 Kor. 4:9.) Hela himmelen lägger märke till det inflytande som Kristi bekännande efterföljare utövar i världen. Mina systrar, er klädedräkt ger tyngd antingen till förmån för Kristus och sanningen eller till förmån för världen. Vilket är det i ditt fall? Kom ihåg, att vi alla måste stå till svars inför Gud för det inflytande vi utövar.

Vi vill inte på något sätt uppmuntra till vårdslöshet i klädedräkten. (642) Låt ert yttre vara passande och anständigt. Även om det endast är en billig bomullsklänning skall den hållas ren och snygg. Om den inte har en mängd veck och volanger, kan man spara en inte föraktlig summa inte bara genom att sy den själv, utan också genom att tvätta och stryka den själv. Familjer tar på sig tunga bördor genom att klä sina barn efter sista modet. Vilken tidsspillan! De små skulle se lika tilldragande ut i kläder som är utan veck, spetsar och dylikt, men hålls rena och prydliga. Det är så enkelt att tvätta och stryka sådana kläder att arbetet inte känns som en börda.

Varför skall våra systrar bara för att följa tidens modenycker, beröva Gud den tjänst som de är skyldiga Honom, och beröva Hans förrådshus pengar som de skulle kunna ge till Hans verk? De första och bästa tankarna skänker man kläderna och tid ödslas bort och pengar förslösas. Själens fostran och hjärtats beredelse

försummas. Karaktären anses ha mindre värde än kläderna. En ödmjuk och stilla andes skönhet är av oändligt värde, och att på ett fåfängligt sätt kasta bort våra tillfällen att vinna en själens utsmyckning, är den största oklokhet.

Systrar, vi kan göra ett ädelt verk för Gud om vi vill. Kvinnan känner inte sin makt. Gud avsåg inte att hennes förmågor skulle vara upptagna av sådana frågor som: Vad skall jag äta? Vad skall jag dricka? Vad skall jag sätta på mig? Kvinnan har en högre uppgift, ett högre mål. Hon borde utveckla och förädla sina förmågor, ty Gud kan använda dem i den stora uppgiften att frälsa människor från evig undergång.

På söndagen är de populära församlingarna mer som en teater än som en plats för gudsdyrkan. Där visas alla sorters moderiktig klädstil. Den fattige har inte mod att komma till dessa bönehus. Följande iakttagelse gjordes, då jag hörde en som deltog i dessa moderna församlingar. "Det ger ett så bra tillfälle till att studera dessa modestilar. Jag kan se effekten av olika klädstilar, och vet du, att jag har i mina affärer stor nytta av att se effekten av dessa olika klädstilar i olika former och olika färgnyanser. Lade du märke till det stora släpet och den förtjusande (643) hatten? Jag vet precis hur de har gjorts. Jag har tagit emot undervisning hela dagen, som jag skall omsätta i praktiken."

Inte ett ord sades om Kristus eller den predikan, som hölls. Hur ser Jesus på ett sådant sällskap, med deras uppvisande av smycken och lyxiga kläder, undrade jag? Hur vanäras inte Guds hus! Skulle inte Kristus driva ut dessa som vanhelgar Hans Faders hus, om Han var på jorden och besökte en sådan församling?

Men den största skadan ligger i inflytandet på barn och ungdom. Så snart de är födda underläggs de modets krav. Små barn hör mer om kläder än om sin frälsning. De ser sina mödrar studera modetidningar ivrigare än Bibeln. Fler besök görs i tyg- och modeaffärer än i kyrkan. Den yttre klädpraktiken har större betydelse för dem än karaktärens skönhet. Skarpa tillrättavisningar ges om någon smutsar ner sina fina kläder, och sinnet blir retligt och irriterat av ständiga begränsningar.

En fördärvad karaktär stör inte modern så mycket som en smutsad klänning. Barnet hör mer om kläder än om godhet, ty modern är mer bekant med modet än med sin Frälsare. Hennes exempel omger alltför ofta de unga med en giftig atmosfär. Synd, dold i moderns dräkt, gör intrång bland barnen.

En förnuftig kvinna kommer allra bäst till sin rätt i enkla kläder. Vi bedömer en människas karaktär efter de kläder hon bär. Ett pråligt yttre avslöjar fåfänga och svaghet. En anständig, andlig kvinna klär sig enkelt. En fin smak och ett förädlad sinne visar sig i valet av enkla och passande kläder.

Det finns en skönhet som aldrig försvinner, som skapar lycka runt omkring oss i detta livet och som vill lysa med oförminskad glans i den oändliga framtiden. Det är den ödmjuka och saktmodiga andens skönhet. Gud har bjudit oss att framför allt utsmycka själen. Varje blick i spegeln,

skulle påminna modets tillbedjare att de har försummat (644) själen. Varje timme som slösas bort på en aftontoalett borde ge dem en tillrättavisning därför att de låter intellektet ligga öde. Då först kan det ske en reformation som skulle lyfta och förädla alla livets mål och avsikter. I stället för att söka gyllene smycken för människans yttre, skulle en ivrig ansträngning göras för att vinna den vishet som är mer värdefull än finaste guld, ja, mer dyrbar än pärlor.

De som tillber vid modets altare har endast ringa karaktärsstyrka och endast liten fysisk kraft. De har inga stora mål och därför åstadkommer de inte heller något i sina liv. Överallt träffar vi kvinnor, vilkas själ och hjärta är upptagna av kärleken till kläder och lyx. Kvinnans själ förkrymps och förminskas, och hennes tankar rör sig omkring hennes fattiga och ömkliga jag. När en modernt klädd ung dam passerade förbi några herrar på gatan, ställde en av dem några frågor om henne. Svaret blev: "Hon passar bra som prydnad i sin fars hus, men till något annat duger hon inte." Det är beklagligt att de som bekänner sig vara Kristi lärjungar anser det fint att efterlikna sättet och kläderna hos sådana oanvändbara "prydnadsföremål".

Petrus ger oss värdefulla instruktioner för hur kristna kvinnors kläder skall vara: "Eder prydnad vare icke den utvärtes prydnaden, den som består i hårflätningar och påhängda gyllene smycken eller i eder klädedräkt. Den vare fastmer hjärtats fördolda människa, smydd med den saktmodiga och stilla andens oförgängliga väsende; ty detta är dyrbart inför Gud. På sådant sätt prydde sig ju ock fordom de heliga kvinnorna, de som satte sitt hopp till Gud och underordnade sig sina män." (1 Petr. 3:3-5.) Allt vi uppfordras till, är att leva efter Guds ords undervisning. Läser vi Bibeln och följer dess undervisning? Vill vi lyda Gud, eller vill vi vara ett med världens seder och bruk? Vill vi tjäna Gud eller Mammon? Kan vi vänta oss glädje, sinnesfrid och Guds välbehag när vi lever i direkt strid mot Hans ords undervisning?

Aposteln Paulus uppfordrar de kristna att inte rätta (645) sig efter världen, utan förvandlas genom sinnets förnyelse, "så att I kunnen pröva, vad som är Guds vilja, vad som är gott och välbehagligt och fullkomligt". (Rom. 12:2.) Men många som bekänner sig vara Guds barn, har inga betänkligheter mot att likt världens barn bära smycken av guld och pärlor samt dyrbara kläder. De som är för samvetsgranna för att använda dessa saker anses vara trångsynta, vidskepliga och även fanatiska. Men det är Gud som i sin stora nåd ger oss dessa instruktioner, de är föreskrifter från den Oändliga Visheten och de som ringaktar dem gör det med fara för sitt eget liv. De som klänger sig fast vid de utsmyckningar som Guds ord förbjuder, omhuldar stolthet och fåfänglighet i sitt hjärta. De vill väcka uppmärksamhet. Deras kläder säger: Se på mig. Beundra mig. Den fåfänga som är inlagd i människonaturen växer ständigt genom att den på så sätt tillfredsställs. När sinnet är inställt på att endast behaga Gud; kommer alla dessa onödiga personliga yttre prydnader att försvinna.

Aposteln ställer dessa yttre prydnader i direkt kontrast till den milda och ödmjuka andan och betygar därefter den

senares ojämförbara värde: "Detta är dyrbart inför Gud." Det finns en bestämd kontrast mellan den yttre prydnaden och den ödmjukhet och stilla andens behag. Endast när vi söker att i allt leva efter Guds vilja, kommer frid och glädje att härska i själen.

Kärleken till kläder sätter moralen i fara och gör kvinnan till en motsats till den kristna kvinnan som utmärker sig genom enkelhet och nykterhet. Prålände, överdådiga kläder uppmuntrar ofta till lustar i hjärtat hos den som bär dem. De väcker också låga lidelser i den persons hjärta, som ser detta. Gud ser att karaktärens ruin ofta föregås av stolthet och fåfänga i kläder. Han ser att den dyrbara klänningen kväver önskan att göra gott.

Ju mer pengar människor använder på kläder, desto mindre har de att föda den hungrige och klä den nakna med. Vålgörenhetens strömmar, som alltid borde hållas flytande, torkar ut. Varje dollar som sparats genom att neka självet onödiga smycken, kan ges till behövande eller placeras i (646) Herrens skattkammare för att ge evangeliet stöd och sända missionärer ut till främmande länder och mångdubbla utgåvor, som leder ljusets strålar till själar i mörker och villfarelse. Varje dollar som används i onödan berövar givaren ett gyllene tillfälle att göra gott.

Min Syster, hur mycket tid har du använt på onödiga utsmyckning, tid som du skall avlägga räkenskap för inför Gud? Hur mycket pengar har använts till att tillfredsställa din fantasi och vinna beundran från andra hjärtan, som är lika fåfänga som ditt eget? Det var Guds pengar. Hur mycket gott hade du inte kunnat göra för dem! Och vilken förlust har du inte gjort i det här livet och i det framtida, eviga livet, genom att inte göra detta. Varje själ kommer att dömas efter fysiska handlingar. Gud läser avsikter och motiv. Varje uppgift och varje sak som är dold ligger öppen för Hans allseende ögon. Ingen tanke, ord eller handling undgår Hans uppmärksamhet. Han vet i hur hög grad vi älskar och ärar Honom eller tillfredsställer och upphöjer oss själva. Han vet om vi sätter vår tillit till saker däruppe, där Kristus sitter på Guds högra sida, eller till jordiska, sinnliga och djävulska saker.

När du sätter ett fåfängt eller överflödigt klädesplagg på dig, tar du något från den nakna. När du dukar ditt bord med olika sorters onyttig eller lyxig mat, nekar du att ge mat till den hungrige. Hur ser anteckningarna om dig ut, bekännande kristne? Jag ber dig enträget, att inte lägga ut det på dåraktiga och skadliga fåfänga saker, som Gud kräver att få i Sin skattkammare och inte heller den del som borde ges till den fattige. Låt oss inte klä oss själva i dyrbara klänningar, utan i goda gärningar, så som de kvinnor gör som bekänner sig frukta Gud. Låt inte änkans och den faderlöses rop gå upp till himmelen, emot oss. Låt inte själars blod finnas på våra kläder. Låt inte dyrbar provotid spillas bort på att nära hjärtats stolthet. Finns det ingen fattig att besöka? Inga oklara ögon, som du kan läsa Guds ord för? Ingen förtvivlad, modlös som behöver dina tröstande ord och dina böner?

Har inte din eftergift för stolthet och fåfänga ständigt ökat, (647) när Gud gav dig framgång? Samtidigt som du utväljer helig tid till att studera kläder, försummas den inte prydnaden. Det finns ingen tillväxt i nåden. I stället för att

bli mer himmelskt sinnad, blir du mer jordiskt sinnad. Dåraktiga och skadliga lustar och låga begär har omtöcknat din känsla för heliga ting. Varför vill inte alla, som bekänner sig älska Jesus, fly från dessa svagheter som ödelägger själar? Världen är tokig efter uppvisning och mode och nöjen. Tygellöshet ökar ständigt och på ett skrämmande sätt. Varför vill inte kristna vara sanna mot sin höga bekännelse!

Kristus skäms över Sina bekännande efterföljare. Vari visar vi likhet med Honom? På vilket sätt liknar våra kläder Bibelns krav? Jag vill inte att folkets synder skall vila på mig, och därför vill jag framföra varningar klart och otvetydigt. I årtal har jag framburit ett enkelt och bestämt vittnesbörd i denna fråga, både i tryck och från talarstolen. Jag har inte underlåtit att förkunna allt Guds rådslut. Jag måste vara fri från andras blod. Att världslighet och stolthet råder nästan överallt är ingen ursäkt för en enda kristen att göra som andra gör. Gud har sagt: "Du skall icke följa med hopen i vad ont är." (2 Mos. 23:2.)

Mina systrar, bagatellisera inte det som är av betydelse både för era egna själar och för Gud. Det har visats för mig att huvudorsaken till ert avfall ligger i er kärlek till kläder. Detta leder till försummelse av ert stora ansvar, och ni har nästan inte en gnista av Guds kärlek i era hjärtan. Uppge ögonblickligen orsaken till ert avfall, därför att den är synd mot er egen själ och mot Gud. Låt er inte förhäradas genom syndens bedräglighet. Modet fördärvar förståndet och förtär andligheten hos vårt folk. Lydnad för modets krav tränger sig in i våra sjundedagsadventistförsamlingar och bidrar mer än något annat till att skilja vårt folk från Gud. Jag har fått se att våra församlingsregler är mycket bristfälliga. Allt framvisande av lyxiga kläder, vilket är förbjudet i Guds ord, skulle vara tillräcklig orsak för församlingsdisciplin. Om någon, trots varningar, vädjanden och förmaningar, (648) ändå fortsätter med denna förvända vilja, kan det betraktas som bevis på att hjärtat inte på något sätt är förenat med Kristus. Jaget, och endast jaget, är föremål för tillbedjan, och en sådan bekännande kristen kommer att leda många bort från Gud.

Det är en förskräcklig synd hos oss som ett folk, att vi har tillåtit våra församlingsmedlemmar att klä sig på ett sätt som är oförenligt med deras tro. Vi måste ögonblickligen stå upp och stänga dörren för modets lockelser. Om vi inte gör detta, kommer våra församlingar att demoraliseras.

Ordentlig utbildning

Utbildning innefattar mer än boklig kunskap. Ordentlig utbildning består inte bara av mental disciplin, utan den uppfostran som innehåller en sund moral och korrekt uppträdande. Vi har varit väldigt rädda för att de, som tar emot studerande i sina hem, inte kommer att inse sitt ansvar utan kommer att försumma att utöva ett ordentligt inflytande på dessa unga. Då kommer de studerande inte att få all den hjälp som de skulle kunna få på högskolan.

Alltför ofta uppstår frågan ”Skall jag hålla reda på min bror?” (1 Mos. 4: 9) Vilken omsorg, vilket ansvar borde jag ta för studerande, som hyr rum i vårt hus?” Jag svarar: ”Precis samma som du har för dina egna barn.”

Kristus säger: ”Så som jag har älskat er, så skall ni älska varandra.” (Joh. 13:34) Unga själar som förs in under ert tak är lika dyrbara i Herrens ögon, som era egna barns själar är. När unga män och kvinnor skiljs från hemtraktens lugnande, dämpande inflytande, är det deras plikt, som har ansvar för dem, att skapa en hematmosfär för dem. Därigenom kommer de att täcka en stor brist och kommer att utföra ett uppdrag för Gud som är lika riktigt som predikanten i talarstolen. Om dessa studerande omges av ett inflytande, som kommer att beskydda dem från omoralens frestelser och leda dem till Jesus, är det en uppgift som himlen skulle gilla. (649) Det vilar ett stort ansvar på dem som bor vid verkets stora center, där viktiga intressen skall tillgodoses. De, som väljer sina hem i Battle Creek bör vara trons, vishetens och bönenas män och kvinnor.

Hundratals unga med olika läggning och olika utbildningar har samlats på skolan och det krävs stor omsorg likaväl som mycket tålmod för att balansera de unga sinnena i rätt riktning, om de har blivit förvanskats av dålig ledning. En del har aldrig uppfostrats och andra har dominerats för hårt och har känt att när de är borta från de vaksamma händer som har styrt tyglarna, kanske alltför stramt, är de fria att göra vad de vill. De föraktar tanken, att bli tvingade. Dessa olika människor som har förts samman på vår högskola medför omsorg, bekymmer och ett tungt ansvar inte bara för lärarna utan för hela församlingen.

De som studerar vid vår högskola utsätts för många frestelser. De kommer att få kontakt med personer av nästan alla slags sinnelag och moral. De som har en religiös erfarenhet förtjänar kritik, om de då inte sätter sig till motstånd mot varje ont inflytande. Men många väljer att följa sina lustar och begär. De tar ingen hänsyn till att de måste slå vakt om eller fördärva sin egen lycka. Det står i deras egen makt att utnyttja sin tid och sina tillfällen till att utveckla en karaktär, som kommer att göra dem lyckliga och dugliga.

De unga som bor i Battle Creek befinner sig i ständig fara, därför att de inte sätter sig i förbindelse med himlen. Om de ville vara sanna mot sin bekännelse, skulle de kunna vara levande missionärer för Gud. Genom att visa ett kristet intresse, förståelse och kärlek kan de vara till stor nytta för de unga, som kommer till Battle Creek från andra platser. En allvarlig ansträngning bör göras för att hålla dessa främmande borta från att välja ytliga, intetsägande, nöjeslystna sällskap. Denna klass utövar ett demoraliserande inflytande på högskolan, på sanatoriet och på förlagskontoret. Vårt antal växer ständigt och vaksamhet och iver att bevara fästningen är ständigt avtagande. Om de kommer att öppna sina ögon, kan alla se vart dessa saker är på väg.

(650) Många flyttar till Battle Creek för att ge sina barn högskolans fördelar. Samtidigt känner de inte sitt eget ansvar för detta steg. De inser inte att de också skall ta

ställning till andra saker än sina själviska intressen. Därför kan de bli ett hinder i stället för en välsignelse, såvida de inte kommer med den bestämda föresatsen att göra gott likaväl som att få gott. Ingen behöver emellertid förlora sin andlighet Genom att komma till Battle Creek. Om vi vill följa Kristus, har ingen makt att föra oss bort från den stig, som är förberedd för Kristi friköpta att vandra på. Ingen är tvungen att efterlikna bekännande kristnas fel. Om han ser andras misstag och felaktiga handlingar, kommer han att ställas till ansvar inför Gud och för sina medmänniskor, om han inte är ett bättre föredöme. Men somliga gör andras fel till en ursäkt för sina egna karaktärsbrister och efterliknar just de obehagliga drag som de fördömer. Sådana personer stärker dem, som de anklagar för att leva ett icke- kristet liv. Med sina öppna ögon vandrar de rakt in i fiendens snara. Inte så få i Battle Creek har gjort detta. Några har kommit till den plats där våra institutioner är placerade, med det själviska motivet att tjäna pengar. Denna grupp kommer inte att hjälpa de unga vare sig med föreskrift eller exempel.

De ungas faror ökar kraftigt, när de kastar sig in i sällskap med många i sin egen ålder, med olika karaktärer och levnadsvanor. Under dessa omständigheter är många föräldrar benägna att slappna av, snarare än att fördubbla sina egna ansträngningar för att vaka över och kontrollera sina barn. Därigenom kastar de en kolossal börda på dem, som känner ansvaret. När dessa föräldrar ser att deras barn blir demoraliserade, är de benägna att finna felen hos dem, som har ansvar för arbetet i Battle Creek, trots att det onda har förorsakats av det uppförande, som föräldrarna själva har visat.

I stället för att förena sig med dem, som bär bördorna, höja den moraliska standarden och gudfruktigt arbeta med hjärta och själ på att rätta till barnens fel (651) lugnar många föräldrar sina samveten med att säga: ”Mina barn är inte värre än andras.” De försöker dölja de uppenbara fel, som Gud hatar, för att deras barn inte skall bli förnämade och slå in på någon riskabel väg. Om den upproriska andan finns i deras hjärtan, är det mycket bättre att betvinga den nu än att ge den lov att utvecklas och stärkas genom att man ger efter. Om föräldrarna ville göra sin plikt, skulle sakernas tillstånd ändras. Många av dessa föräldrar har avfallit från Gud. De har ingen visdom från Honom så att de kan upptäcka Satans anslag och undvika hans snaror.

I vår tid i världen bör barnen övervakas strängt. De bör rådås och styras. Eli förbannades av Gud för att han inte genast och beslutsamt styrde sina onda söner. Det finns föräldrar i Battle Creek, som inte gör det bättre än Eli. De är rädda för att kontrollera sina barn. De ser, att de tjänar Satan med den högra handen och med den vänstra låter det passera som en obehaglig nödvändighet, som måste uthärdas eftersom det inte kan botas.

Varje son och dotter borde avkrävas räkenskap om han eller hon är hemifrån på natten. Föräldrar borde veta i vilket sällskap deras barn är och i vilkas hus de tillbringar sina kvällar. Några barn bedrar sina föräldrar med lögn för att inte deras felaktiga handlingar skall avslöjas. Det finns de, som söker fördärvade kamraters sällskap och i hemlighet besöker barer och andra förbjudna tillflyktsorter i staden. Det finns studerande som besöker biljardrummen

och som deltar i kortspel och inbillar sig det inte är någon fara. Eftersom deras mål bara är förströelse, känner de sig helt säkra. Det är inte enbart den lägre samhällsklassen som gör detta. Några som har blivit omsorgsfullt uppfostrade och utbildats till att se på sådana saker med avsky, vågar sig ut på den förbjudna marken.

De unga borde styras av fasta principer, så att de på bästa sätt kan utveckla de krafter som Gud har gett dem, men de unga följer sina impulser utan hänsyn till principer. De följer dem ofta och följer dem blint. Därför är de hela tiden i (652) fara. Eftersom de inte alltid kan få ledning och beskydd av föräldrar och ledare, behöver de tränas i självtillit och självbehärskning. De måste uppfostras att tänka och handla utifrån samvetsprinciper.

De som är upptagna av studier bör få slappna av. Man ska inte hela tiden gå in för ansträngande tankearbete. Då blir det ömtåliga, mentala maskineriet utslitet. Kroppen måste få träning lika väl som sinnet. Det är emellertid stort behov av måttlighet, när det gäller förströelse, precis som vid allt annat man gör. Man bör tänka grundligt och omsorgsfullt på vilken slags avkoppling man ska ägna sig åt. Varje ung människa borde fråga sig: Hur påverkar dessa förströelser min fysiska, mentala och moraliska hälsa? Kommer mitt sinne att bli så förblindat att jag glömmer Gud? Kommer jag att sluta att tänka på Hans ära?

Kortspel borde förbjudas. Det som kortspelet utvecklar är farligt. Umgänget med dem som man spelar med kan vara till skada. Det finns ingenting i en sådan förströelse som är nyttigt för kropp eller själ. Det finns ingenting som stärker förståndet. Det skapar inte värdefulla idéer som kan användas i framtiden. Samtalet med de andra spelarna rör sig ofta på en låg nivå och handlar om obetydliga och enkla ting. När man har övat upp sin färdighet i kortspel får man ofta lust att använda denna förmåga för att själv tjäna lite pengar. Man satsar först en liten summa och sedan en större tills man har fått ett spelberoende, som leder till säker ruin. Hur många har inte blivit ledda till synd på grund av detta fördärliga nöje. Man har råkat i fattigdom och hamnat i fängelse. Man har drivits till mord och hamnat i galgen! Ändå finns det många föräldrar, som inte ser den fruktansvärda avgrund av fördärv, som öppnar sig framför våra unga.

Teatern är ett av de farligaste ställena för dem (653) som vill ha förströelse. I stället för att vara en skola för dygd och moral, vilket ofta framhålls, är den själva drivbänken där man odlar omoral. Onda vanor och syndiga böjelser stärks och bekräftas genom denna underhållning. Sånger som vittnar om låg moral, oanständiga rörelser, uttryck och hållningar besudlar fantasin och sänker moralen. Varje ung människa, som har för vana att gå på sådana föreställningar, kommer att pruta av på sina principer. Ingenting i vårt land har så kraftfullt inflytande som teatern, när det gäller att förgifta fantasin och blockera religiösa intryck. Man förlorar smaken för lugna nöjen och det verklighetsnära livet.

Kärleken till nöjena på dessa scener blir bara större för varje gång man ger sig hän åt dem. Det liknar begäret efter alkohol, som blir starkare för varje gång man dricker en rusdryck. Det enda säkra är att hålla sig borta från teater

och cirkus och varje nöjesarena som är tvivelaktig. Det finns typer av rekreation som verkligen är nyttiga för kropp och själ. Ett upplyst sinne med urskillningsförmåga kommer att finna en uppsjö av förströelse och underhållning från källor, som inte bara är oskyldiga utan också lärorika. Rekreation ute i frisk luft, där man kan betrakta och begrunda Guds verk i naturen, kommer att vara till den största nytta.

Den store Gud, vilkens härlighet skiner från himlen och vilkens gudomliga hand håller miljoner av världar, är vår Fader. Vi skall bara älska Honom, lita på Honom, som små barn i tro och tillit och Han kommer att ta emot oss som sina söner och döttrar och vi kommer att bli arvingar till hela den eviga världens ousägliga härlighet. Alla de ödmjuka kommer Han att leda i domen, den ödmjuka kommer Han att lära Sin väg. Om vi vill vandra i lydnad till Hans vilja, med glädje, och flitigt lära oss läxor om Hans förtuseende, kommer Han snart att säga: Barn, kom hem till de himmelska boningar, som Jag har berett åt er.

Ansvar inför Gud

(654) Vi kommer att ställas till ansvar inför Gud för hur alla mentala förmågor och fysiska krafter har förbättrats. Vem kan mäta sitt ansvar? Vi måste avlägga en räkenskap för det inflytande vi utövar. Det som för oss är som en liten brist i vår karaktär, kommer hos andra att upprepas i större grad hos andra och därigenom kan det inflytande vi har uppvisat för det onda förökas och bevaras.

”Låt ingen våga tala lättsinnigt om de varningar som kommer från dem, som är skyldiga att vaka över deras moral och andliga välfärd. Orden kan förefalla att vara ganska betydelselösa och ger bara ett ögonblicks intryck på den som lyssnar. Men detta är inte allt. I många fall finner dessa ord gensvar i den unges ohelgade hjärta, som aldrig har underkastats försiktighet eller band. Ett tanklöst ord kan påverka en själs eviga skepnad. Var och en utövar ett inflytande på andras liv. Vi kan antingen vara som ett ljus som lyser upp och uppmuntrar dem på deras färd, eller som en förödande storm som ödelägger. Antingen leder vi dem vi umgås med uppåt mot lycka och evigt liv, eller nedåt till sorg och evigt fördärv. Ingen kommer att gå under ensam i sin synd. Oavsett hur snäv ens inflytandekrets kan vara, utövas den antingen till gott eller till ont. En människa på sitt dödsläger utbrast: ”Samla ihop mitt inflytande och begrav det tillsammans med mig.” Var detta möjligt? Nej, nej, liksom tistelfrön hade det burits ut överallt och har slagit rot och kommer att ge en riklig skörd.

Det är få som avsiktligt skaffar sig dåliga vanor. Genom att felaktiga handlingar ofta upprepas formas omedvetet vanor och blir så fast inarbetade att den mest ihärdiga ansträngning krävs för att åstadkomma en förändring. Vi bör aldrig vara tröga till att bryta en syndig vana. Om onda vanor inte besegras, kommer de att besegra oss och ödelägga vår lycka. Det är många stackars skapade

varelser, som nu är eländiga, besvikna (655) och förnedrade, en förbannelse för alla omkring dem, som kunde ha varit dugliga och lyckliga människor, om de hade utnyttjat sina tillfällen. Många unga spenderar dyrbara timmar i sina liv till orkeslöst dagdrömmeri. Sådana personer har inte mycket karaktärsstyrka eller principfasthet. Många driver omkring och är kastbollar för varje föränderlig omständighet. De söker alltid efter förståelse hos andra och är förgäves beroende av andra för att finna lycka. Alla som gör detta, kommer att tillintetgöra sitt hopp, både för detta livet och för det kommande.

Unga personer som kastas in i någon annans sällskap, kan göra sin förbindelse till en välsignelse eller en förbannelse. De kan bygga upp, välsigna och stärka varandra, förbättra sitt uppförande, sitt temperament, sin kunskap eller genom att tillåta sig själva att bli oförsiktiga och opålitliga, kan de endast utöva ett demoraliserande inflytande.

Jesus vill vara allas Hjälpare, som sätter sin tillit till Honom. De som är förenade med Kristus, har lyckan till sitt förfogande. De följer den väg, där deras Frälsare leder dem. För Hans skull korsfäster de självet med dess känslor och lustar. Dessa personer har byggt sitt hopp på Kristus och stormarna på jorden förmår inte att vepa bort dem från den säkra grunden.

Det kommer an på er, unga män och kvinnor, om ni vill vara personer med tillit, med integritet och verklig duglighet. Ni borde vara beredda och snabba till att ta ställning för det rätta, under alla omständigheter. Våra felaktiga vanor kan inte tas med till himlen och om vi inte övervinner dem här, kommer de att stänga oss ute från rättfärdighetens boningar. Dåliga vanor kommer, när de bekämpas, att göra det mest livskraftiga motstånd, men om striden utkämpas med kraft och uthållighet, kan de övervinnas.

För att forma rätta vanor måste vi söka de personers sällskap, som har sund moral och religiöst inflytande. Vi bör hela tiden ha i sinnet att vi skall kunna bo i de himmelska salarna. De dyrbara timmar då vi prövas har vi medgetts för att vi skall avlägsna alla defekter från karaktären. Detta bör vi försöka göra, inte bara för att kunna uppnå det framtida (656) livet, utan också för att vi kunna vara till nytta här. Unga män och kvinnor borde betrakta en god karaktär som ett kapital av större värde än guld eller silver eller aktier. Den kommer att förbli opåverkad av panisk skräck och fel och kommer att ge rik lön tillbaka när jordiska egendomar kommer att svepas bort. De unga behöver en högre, ädlare syn på den kristna karaktärens värde. Synd förblindar ögonen och smittar hjärtat. Integritet, fasthet och uthållighet är kvaliteter som alla på allvar bör försöka att vårda. De kläder nämligen ägaren av dessa med en kraft som är oemotståndlig, en kraft som gör honom stark till att göra gott, stark till att stå emot ont, stark till att bära motgång. Det är här som karaktärens sanna egenskaper lyser fram i sin största glans.

Karaktärens styrka består av två komponenter - viljekraft och förmåga till självkontroll. Många ungdomar förväxlar starka, okontrollerade böjelser med karaktärsstyrka, men sanningen är, att den som behärskas av sina böjelser är en svag människa. En mans verkliga storhet och ädelhet mäts

genom den känslkraft som han behärskar, inte av den känslkraft som behärskar honom. Den starkaste är den, som trots att han utsätts för ärekränkning, ändå har förmåga att hålla tillbaka böjelserna och förlåta sina fiender. Sådana är verkliga hjältar.

Många har en så trångsynt uppfattning om vad de kan bli, att de för alltid förblir förkrympta och inskränkta, medan de, om de använde de krafter som Gud gett dem, kunde utveckla en ädel karaktär och utöva ett inflytande som skulle vinna människor för Kristus. Kunskap är makt, men intellektuell förmåga, utan hjärtats godhet, är en förmåga i det ondas tjänst.

Gud har gett oss intellektuella och moraliska förmågor, men till en mycket stor del är var och en sin egen karaktärs byggmästare. Varje dag växer byggnadsverket. Guds ord varnar oss att ge akt på hur vi bygger, att vaka över att vår byggnad är grundad på den eviga Klippan. Den tid kommer då vårt verk kommer att uppenbaras just som det är. Nu är tiden för alla att utveckla de krafter, som Gud har gett dem, så att de kan forma en karaktär till nytta här och för ett högre liv härefter.

(657) Varje livets gärning, hur liten den än må vara, har ett inflytande på karaktärssanningen. En god karaktär är mer än världsliga ägodelar, och arbetet med att dana den är det ädlaste vi kan engagera oss i.

En karaktär, formad av tillfälligheter är föränderlig och disharmonisk - en mängd motsägelser. Dess ägare har inget högre mål eller syfte med livet. De har inget förfinande inflytande på andras karaktär. De lever utan kraft och livsmål.

Den korta livstid som har tilldelats oss här skulle användas på ett klokt sätt till utveckling och fullkomning. Gud vill ha en levande, hängiven och arbetande församling. Men vårt folk, som helhet betraktat, är långt ifrån detta mål nu. Gud kallar på starka, modiga människor, på aktiva, levande kristna, som vill följa Förebilden och utöva ett bestämt inflytande för Gud och det rätta. Herren har som ett heligt förtroende överlåtit de mest viktiga och allvarliga sanningar åt oss, och vi borde visa deras inflytande på vårt liv och vår karaktär.
